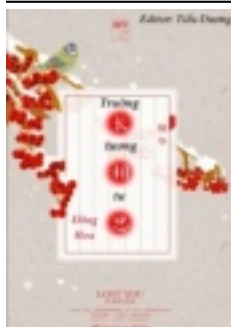

Trường Tương Tư

Contents

Trường Tương Tư	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	22
4. Chương 4	35
5. Chương 5	51
6. Chương 6	68
7. Chương 7	78
8. Chương 8	96
9. Chương 9	113
10. Chương 10	129
11. Chương 11	139
12. Chương 12	159
13. Chương 13	171
14. Chương 14	187
15. Chương 15	205
16. Chương 16	220
17. Chương 17	244

Trường Tương Tư

Giới thiệu

Trường tương tư là bộ thứ hai trong hệ liệt Sơn Hải kinh của tác giả Đồng Hoa, bộ thứ nhất là hai tậ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-tuong-tu>

1. Chương 1

Ngày đó, không có gì khác cả ngàn ngày đã qua.

Sau mấy tiếng gà gáy, trên trần Thanh Thủy dần có tiếng người nói. Lão Mộc của Hồi Xuân Đường đã sớm đến chỗ giết mổ dê để mua thịt dê. Hai tiểu nhị bận rộn ở đằng trước, chuẩn bị mở cửa buôn bán khi trời sáng hẳn. Y sư Mân Tiểu Lục một tay bưng bát canh thịt dê, một tay cầm miếng bánh, ngồi xồm ở ngưỡng cửa sân sau, ăn nhồm nhoàm. Cách bậc thang đá, là hai mẫu ruộng trồng thảo dược dọc sườn núi, đi xuống dọc theo bậc thang đá, là một khúc sông hẹp. Lúc này ánh sáng mặt trời mới lên, trên mặt sông hơi nước mịt mù, hạt nắng điểm điểm, hai bên bờ sông hoa dại rực rỡ, nước sông bắt đầu lên xuống nhẹ nhàng, rất thơ tình họa ý. Tiểu Lục vừa xem, vừa ngẫm nghĩ, giá mà bắt được hai con cá nướng ăn thì thích biết mấy.

Một bát canh nóng xuống bụng bỏ bát bẩn vào thùng gỗ bên ngưỡng cửa, trong thùng đã có một chồng bát bẩn, Tiểu Lục mang thùng gỗ đi ra cửa sân, đến bờ sông rửa bát. Trong lùm cây ở bờ sông có bóng dáng đen sì, không thấy rõ là con chim gì, Mân Tiểu Lục đặt thùng gỗ xuống, tùy tay nhặt hòn đá lên ném qua, hòn đá ném trúng bóng đen, vậy mà cái bóng đen đó lại không đập nước bay lên.

Mân Tiểu Lục sững sốt, lão tử đây lúc nào thì trăm phát trăm trúng? Hắn đi tới vài bước, thăm dò, lại thấy không phải con chim, mà là người. Mân Tiểu Lục lập tức lùi lại, trở về bên bờ, bắt đầu rửa bát, cứ như cách đó một hai tháng không hề có một thi thể thực thực ảo ảo nào cả.

Mân Tiểu Lục vừa rửa bát vừa than phiền: “Bữa này rửa sạch sẽ, bữa sau lại bẩn như cũ, sớm hay muộn cũng bẩn cả thôi, bận gì phải bữa nào cũng rửa? Chỉ cần mình ăn bát của mình, sẽ không bẩn, một hai ngày rửa một lần là được.”

Mân Tiểu Lục còn không gấp chăn, hắn cho là buổi sáng gấp, buổi tối sẽ mở ra, tự mình làm khổ mình, có bệnh chốc? Vì thế chăn của hắn đương nhiên là không gấp, nhưng bát ăn cơm thì không thể không rửa, nếu không lão Mộc sẽ cầm cái muỗng lớn đánh hắn.

Tiểu Lục lẩm nhẩm lải nhải khua khoảng bát một lần, cầm thùng gỗ để bát có lẽ đã rửa sạch trở về, khoe mắt không đảo cái nào qua lùm cây.

Ở trần Thanh Thủy này gặp người chết còn nhiều hơn ăn cơm, ngay cả trẻ con cũng chết lạng.

Dù Hồi Xuân Đường không phải y quán lớn, nhưng Mân Tiểu Lục giỏi điều trị chứng vô sinh cho phụ nữ, mười người đến cần y, hắn có thể điều trị tốt sáu, bảy người, thế nên chuyện làm ăn ở y quán không tính là kém. Bận rộn nửa ngày, đến trưa, Mân Tiểu Lục lắc trái, lắc phải, vận động thân thể đi vào sân sau.

Ma Tử (nghĩa là mặt rỗ) ở sân sau sắp xếp lại thảo dược chỉ chỉ ngoài cửa, “Ồ đó có người ăn xin, ta ném miếng bánh cho hắn.”

Tiểu Lục gật gật đầu, không nói gì. Cả ngày phòng bếp chỉ nổi lửa hai lần, buổi trưa không có canh nóng, Tiểu Lục cầm miếng bánh, lấy một gáo nước lạnh từ hang nước, ngồi xồm ở cửa, vừa ăn vừa nhìn ngoài sân.

Cách mấy trượng (khoảng mấy chục mét) bên ngoài có người nằm trên đất, quần áo hơi tả, tóc bẩn rũ khắp mặt, bần sinh dính đầy người, ngoài có thể nhìn ra là con người, thì không nhìn ra cái gì nữa.

Tiểu Lục hí mắt, có thể nhìn thấy dấu vết bùn đất bị mặt trời hun khô, dấu vết đó kéo dài theo người ăn xin từ lùm cây ở bờ sông tới. Tiểu Lục chau chau mày, uống một ngụm nước lạnh, nuốt xuống miếng bánh ngô khô cứng.

Khóe mắt liếc đến bóng đen đang giật giật trên đất, Tiểu Lục nhìn về phía người ăn xin. Ma Tử cũng không tệ, thả nửa miếng bánh ngô bên cạnh người ăn xin, nhưng ngay cả sức vươn tay hắn cũng không có, hiển nhiên không hề nhận lấy. Tiểu Lục vừa ăn bánh ngô, vừa nhìn hắn, một lúc sau, ăn xong bánh ngô, Tiểu Lục dùng tay áo lau miệng, phỉ phỉ tay, ném gáo nước vào trong hang, ngâm nga một khúc hát, đi chữa bệnh. Chạng vạng, Tiểu Lục trở về, mọi người ăn cơm vô cùng náo nhiệt.

Tiểu Lục cơm nước xong, lấy mu bàn tay lau miệng, quẹt quẹt tay vào quần áo, vốn định trở về phòng, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại vòng bước chân, chấp tay sau lưng ra khỏi cửa sân. “Lục ca, huynh đi đâu thế?” Ma Tử hỏi.

“Tần bộ tiêu cơm.”

Tiểu Lục đi dạo một vòng quanh bờ sông, ngâm nga hát, đi bước nhỏ thông thả trở về, đứng bên người ăn xin, nửa miếng bánh đang ở dưới chân hắn. Tiểu Lục ngồi xổm xuống, “Ta giãm hỏng bánh của người, người muốn bồi thường cái gì?”

Người ăn xin chưa lên tiếng, Tiểu Lục ngẩng đầu nhìn trời, vầng trăng lưỡi liềm, lạnh lẽo bất ở chân trời, giống như ông trời đang châm chọc cười nhạo người đời.

Sau một lúc lâu, Tiểu Lục đưa tay ôm người ăn xin, là đàn ông, khung xương không nhỏ, nhưng gầy như củi, nhẹ bẫng, chẳng nặng chút nào. Tiểu Lục ôm hắn đá văng cửa, vào sân, “Lão Mộc, đi đun nước nóng, Ma Tử, Xuyên Tử đến giúp ta.”

Ba người đang cười đùa khoác lác cũng không kinh ngạc, lập tức việc ai nấy làm.

Tiểu Lục đặt người ăn xin lên giường, Ma Tử bưng nước ấm vào, châm đèn trong phòng, Tiểu Lục dặn dò: “Tắm rửa cho hắn, bón chút canh nóng, nếu bị thương, các người xử lý đi.”

Mới vừa đi ra ngoài, đã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Ma Tử, Tiểu Lục lập tức quay đầu, lại thấy Ma Tử sắc mặt trắng bệch, cứ như gặp phải quỷ, giọng run run, “Lục ca, huynh... huynh tới nhìn xem, người này chỉ sợ không sống được.”

Tiểu Lục đi qua, cúi người xem xét, cả khuôn mặt của nam tử xanh tím, sưng như đầu heo, hoàn toàn không nhìn rõ ngũ quan, cái đầu thật to, không hợp với thân hình gầy tong như củi, quái dị đáng sợ.

Tiểu Lục kéo bỏ quần áo rách tả tơi, hay nên gọi là vải vụn, trên người nam tử chẳng chút vết thương, có vết roi, có vết thương do bị đâm, bị bỏng, trên ngực còn có một chỗ da biến đen, hiển nhiên là bị ấn khuôn sắt, vì trên người không có thịt, nên xương sườn hiện ra rõ ràng, da nhão bọc ngoài xương sườn.

Tiểu Lục cầm tay hắn, tất cả móng tay đã bị nhổ, rớt nước, người bắt đầu sưng, máu thịt mơ hồ. Tiểu Lục nhẹ nhàng buông tay hắn, kiểm tra đùi hắn, xương cẳng chân phải bị gõ đứt, mười móng chân cũng bị nhổ, bàn chân có mấy lỗ máu, hiển nhiên là bị đinh đóng vào. Dù Ma Tử và Xuyên Tử ngày ngày nhìn thấy người bị thương, nhưng vẫn cảm thấy trên người ứa ra khí lạnh, không khỏi lui về phía sau hai bước, dời tầm mắt, không dám nhìn. Mân Tiểu Lục lại rất lạnh nhạt, thông thả phân phó: “Chuẩn bị thuốc nước.”

Ma Tử hồi phục lại tinh thần, lập tức chạy tới lấy thảo dược ngâm nước, muốn nói ta đến rửa miệng vết thương, nhưng thật sự không có dũng khí đối mặt với những vết thương đó. Tiểu Lục coi như biết không thể trông cậy vào họ, không nói một lời mà tự mình động tay, dùng vải mềm sạch sẽ chấm thuốc nước, cẩn thận lau người cho nam tử. Phỏng chừng miệng vết thương đau nhức, nam tử đang hôn mê tỉnh lại, vì trên mắt bị thương, nên mắt hắn không mở được, chỉ mím chặt môi.

Tiểu Lục ôn hòa nói: “Ta tên Mân Tiểu Lục, người có thể gọi ta là Tiểu Lục, là một tiểu y sư, ta giúp người xử lý miệng vết thương. Nếu cảm thấy đau thì hãy kêu lên.”

Nhưng Tiểu Lục lau x người cho hắn, hắn vẫn không kêu tiếng nào, có điều trên trán ứa đầy mồ hôi. Có lẽ bởi vì hắn trầm mặc ẩn nhẫn, Tiểu Lục mang theo một phần kính trọng, lòng mềm hơn, dùng khăn nhẹ nhàng ấn lau mồ hôi trên trán hắn. Tiểu Lục bắt đầu cởi quần áo của hắn, thân thể nam tử run rẩy, bị thương đau đớn tận xương tủy, mà hắn vẫn không chế được.

Tiểu Lục muốn cho hắn thoải mái một chút, đùa nói: “Người là đàn ông, còn sợ người ta cởi quần của người?” Đến khi cởi quần ra, Tiểu Lục trầm mặc.

Từ bắp đùi đến mông cũng là đủ loại vết thương, nhưng so sánh với khổ hình trong bắp đùi, thì thật không đáng nhắc tới. Da trong bắp đùi nam tử bị cắt nhiều chỗ.

Từ đầu gối cho đến sát đùi, vết thương có mới có cũ, màu sắc có đậm có nhạt, tựa như miếng vải rách vá lỗ chỗ, cực kỳ chói mắt, người thực thi cực hình rất hiểu cực hạn của con người, biết chỗ giữa hai chân này là mềm yếu và mẫn cảm nhất, mỗi lần cắt một mảng da, làm cho hắn đau đớn, nhưng không khiến hắn chết. Tiểu Lục phân phó: “Rượu mạnh, nén, kéo, dao quát cốt, nẹp, vải, thuốc mỡ...” (Dao quát cốt mình không biết dịch thể nào nên để Hán Việt, là một loại dao mỏng, sắc, Tiểu Lục dùng để xử lý vết thương.)

Xuyên Tử chạy qua chạy lại, Ma Tử ở bên cạnh trợ giúp, ánh mắt cố gắng tránh nhìn thân thể nam tử.

Tiểu Lục nhìn Xuyên Tử mang đến các loại thuốc mỡ, nhũ mỳ, “Vào phòng ta lấy, mấy lọ thuốc giấu ở dưới rương quần áo.”

Mắt Xuyên Tử nháy lên không thôi, chần chờ một chút mới xoay người đi lấy.

Tay chân Tiểu Lục nhẹ nhàng, ngưng mắt xử lý vết thương, nhưng cẩn thận đến đâu cũng có đủ loại vết thương, có chỗ thịt thối phải cạo, có chỗ da chết phải cắt, xương cẳng chân cũng phải gấn.

Bởi vì đau nhức, Tiểu Lục cảm giác được thân thể nam tử đang run rẩy, nhưng hắn vẫn nhắm mắt, cắn chặt môi, trầm mặc ẩn nhẫn. Thân thể hắn trần trụi, đầy những vết thương hành hạ, nhưng tư thái của hắn vẫn cao quý như trước, thanh cao, lạnh lùng không thể mạo phạm. Tiểu Lục hoàn toàn có thể tưởng tượng lúc hắn thừa nhận cực hình chỉ sợ cũng là như vậy, người bị nhục nhã còn tôn nghiêm hơn người thực thi cực hình, người thực thi cực hình kia khẳng định tràn ngập cảm giác thất bại, có lẽ nguyên nhân vì thế, mới càng mang lòng dạ độc ác. Hai, ba canh giờ sau, Tiểu Lục mới xử lý xong tất cả vết thương, trán đã đổ đầy mồ hôi, mệt mỏi nói: “Thuốc ngoại thương.”

Ma Tử mở ra lọ ngọc lưu ly, có mùi thơm ngát tản ra, Tiểu Lục dùng ngón tay khoét ra thuốc mỡ vàng óng, bắt đầu bôi từ mặt nam tử.

Thuốc mỡ lạnh lẽo giảm bớt đau đớn, môi nam tử thoáng thả lỏng, lúc này mới có thể nhìn ra vết máu trên môi hắn. Tiểu Lục chấm chút thuốc mỡ muốn bôi lên vết thương ở miệng hắn, nam tử bỗng nhắm miệng, ngậm ngón tay Tiểu Lục, cái lưỡi ướt mềm của hắn là chỗ mềm mại duy nhất Tiểu Lục cảm nhận được trên người hắn.

Tiểu Lục ngây người, nam tử đã mở miệng, Tiểu Lục thu tay, nhẹ nhàng nâng cánh tay hắn, bôi thuốc từng chút một.

Lại tốn non nửa canh giờ, mới bôi thuốc xong, băng bó tốt miệng vết thương toàn thân nam tử.

Màn Tiểu Lục dùng cái chăn sạch sẽ đắp kín người hắn, thấp giọng nói: “Mấy ngày nay ta tùy lúc sẽ tới xem vết thương cho ngươi, trước tiên không cho ngươi mặc quần áo, ngươi yên tâm, cả mảnh sân này của chúng ta không có một nữ nhân nào, cho dù vô tình khỏa thân đi qua, cũng không có ai muốn phụ trách cưới nàng.”

Ma Tử và Xuyên Tử đều cười. Màn Tiểu Lục bắt đầu nói phương thuốc: “Phục linh sáu tiền, hạn liên thảo bốn tiền...” Ma Tử chăm chú nhớ kỹ, chạy đi bốc thuốc.

Màn Tiểu Lục nhìn nhìn sắc trời, đoán rằng có thể ngủ được một canh giờ, cúi đầu nhìn mái tóc lấm bẩn của nam tử, nhũ nhũ đầu mỳ, gọi Xuyên Tử: “Khăn, nước ấm, chậu nước, thùng gỗ.” Tiểu Lục ngồi ở đầu giường, dưới chân đặt chậu không, hắn ôm đầu nam tử, đặt trên đầu gối, bắt đầu gội đầu cho hắn.

Xuyên Tử ngược lưng nói: “Lục ca, ngày mai còn phải ra ngoài xem bệnh, huynh đi ngủ đi, việc này ta có thể làm.”

nhạo: “Dựa vào cái tay cái chân thô to của ngươi, ta sợ lại làm hỏng vết thương ta vất vả xử lý tốt, lãng phí một đêm ta vất vả. Ngươi đổ nước là được.” Động tác của Tiểu Lục đặc biệt chậm chạp, chà xát bồ kết trong tay ra bọt, dụi vào tóc nam tử, dụi xong, dùng gáo múc nước ấm, cẩn thận gội rửa, đến khi rửa sạch bùn và vết máu, hắn cầm kéo tinh tế nhìn, cắt bỏ tóc xấu.

Cắt tóc xong, ngón tay hắn sờ soạng trong tóc, cúi đầu xem xét, cảm nhận thân thể nam tử co chặt, Tiểu Lục giải thích: “Ta xem trên đầu ngươi có bị thương không.”

Trong cái rủi còn có cái may là, người thực thi khổ hình không muốn nam tử bỏ sót chút cảm giác đau đớn nào, nên không ra tay với đầu hắn.

Tiểu Lục không dám dùng sức, thay đổi vài cái khăn, mới lau khô tóc nam tử, sợ lược làm đau vết thương của hắn, Tiểu Lục xoe năm ngón tay, làm lược chải cho tóc hắn thẳng hơn, bảo Xuyên Tử cầm cái gối sạch sẽ tới, đặt đầu hắn lại trên giường.

Sắc trời đã rạng, Tiểu Lục đi ra khỏi phòng, dùng nước lạnh rửa mặt, vừa ăn điểm tâm vừa phân phó Ma Tử đang sắc thuốc ở cửa sổ: “Mấy ngày nay chuyện ở cửa hàng không cần ngươi quản, ngươi chăm sóc tốt

cho hần, trước tiên đừng cho hần ăn bánh ngô, ninh chút cháo thịt băm, thêm chút rau xanh, bón cho hần. À, nhớ thổi mát canh cho hần.” Tiểu Lục ăn xong, vác hộp thuốc trên lưng, đi chẩn bệnh.

Cách cửa sổ, Ma Tử nói với người nằm trên giường: “Ăn mày, Lục ca mất một đêm cứu người, đem thuốc cứu mạng mình ra cho người dùng, người phải sống mới được.” Buổi chiều, Tiểu Lục trở về, vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, mí mắt trên dưới đánh vào nhau.

Hần ném một con vịt hoang xuống đất, vào bếp múc một bát canh nóng, xé nhỏ bánh ngô bỏ vào, ngồi sau bàn bếp, ăn xì xụp. Lão Mộc vừa giục mặt vừa nói: “Ta nghe Ma Tử nói người nọ bị thương.”

Mân Tiểu Lục uống một ngụm canh, “Ừ.”

“Ma Tử, Xuyên Tử nhìn không ra, nhưng người cần phải nhìn ra hần là Thần tộc, hơn nữa cũng không phải Thần tộc bậc thấp như người với ta.”

Mân Tiểu Lục uống canh

“Giết người luôn có nguyên nhân sau lưng, cứu người không nên cứu chính là đưa mình vào chỗ chết.”

Tiểu Lục vừa nhai vừa nói: “Ông xử lý con vịt kia đi, bỏ chút muối vào, đừng bỏ thêm gia vị gì khác, ninh nhỏ lửa cho nhừ.”

Lão Mộc liếc hần một cái, thấy hần chẳng để tâm, thăm thở dài, “Biết rồi.”

Tiểu Lục cơm nước xong, đến hỏi Ma Tử: “Hôm nay hần có ăn cơm không?”

Ma Tử hạ thấp giọng nói: “Có lẽ vết hầu hần bị trọng thương, không bón thuốc được, canh thịt cũng không nuốt được.”

Tiểu Lục đi vào phòng, thấy trên án có một bát thuốc lạnh, hần nâng người ăn mày dậy, “Ta đã trở về, nghe thấy tiếng ta không? Ta là Tiểu Lục, chúng ta uống thuốc.” Nam tử mở to mắt nhìn hần, khỏe hơn ngày hôm qua, mắt có thể mở ra một chút.

Tiểu Lục bón thuốc cho hần, hần cố gắng nuốt, như bón cơm cho trẻ con, gần như tất cả đều chảy xuống khóe miệng hần, nam tử nhắm hai mắt lại.

Tiểu Lục nhẹ nhàng hỏi: “Bọn họ cũng dùng hình với vết hầu của người?”

Nam tử gật nhẹ đầu như không thể nhìn ra.

Tiểu Lục nói: “Nói cho người một bí mật, bây giờ ta ngủ vẫn còn chảy nước miếng đó, có một lần mơ thấy ăn gà nướng, nửa gói đầu đều ướt, hơn nữa tất xấu này không có cách nào trị được. Người thế này chỉ là tạm thời thôi, có tuyệt thể thần y ta ở đây, cam đoan qua vài ngày là người sẽ khá lên.” Tiểu Lục bò vào giường, ôm nam tử vào trong ngực, múc nửa muỗng thuốc, giống như nhỏ giọt, từ từ bón vào miệng nam tử.

Nam tử phối hợp với hần cố gắng nuốt thuốc đã không chảy ra tí nào. Một người bón từng chút một, một người nuốt từng chút một, một chén thuốc tốn hơn nửa canh giờ, Tiểu Lục mới có thể làm nam tử uống hết.

Nam tử như chạy mấy chục dặm đường, đầu đầy mồ hôi, mệt mỏi không chịu nổi. Tiểu Lục cầm khăn lau mồ hôi cho hần, “Người nghỉ ngơi một lát đi, chờ nấu xong canh vịt, chúng ta lại ăn một chút.”

Lúc Tiểu Lục cầm cái bát không đi ra, Ma Tử, Xuyên Tử, lão Mộc đứng thành một hàng, đều nhìn hần như nhìn quý, Tiểu Lục trừng mắt hỏi: “Nhìn cái gì?” Xuyên Tử nói: “Chu đáo hơn cả chăm sóc trẻ con, người không biết còn tưởng huynh là mẹ của hần đấy.”

“Người mới là mẹ ấy! Người mới là mẹ hần!” Tiểu Lục tung chân lên, đá vào hông Xuyên Tử.

Xuyên Tử ôm hông, chạy đi nhanh như chớp, Ma Tử và lão Mộc đã khôi phục vẻ mặt bình thường, Lão Mộc nói: “Vẫn là Tiểu Lục, không phải người khác giả mạo.” Ma Tử vỗ vỗ ngực, tỏ vẻ rất cuộc đã yên tâm.

Tiểu Lục ngáp dài, nói với Ma Tử: “Đi đóng cửa lại, hôm nay không xem bệnh, ta ngủ một lúc, nấu canh vịt xong thì gọi ta.”

Ma Tử vốn định nói ta bón cũng được, nhưng lại nhớ đến cảnh bón thuốc vừa nãy, cân nhắc một chút, cảm thấy chuyện đó đúng là cần phải tỉ mỉ hơn cả thêu hoa, hẳn thật sự không làm được.

Chờ canh vệt hầm xong, Ma Tử đi gõ cửa phòng Tiểu Lục, Tiểu Lục vươn người vắn thắt lưng, đi vào phòng nam tử. Giống như vừa nãy bón thuốc, tốn hơn nửa canh giờ, làm cho nam tử uống được nửa bát canh vệt.

Để nam tử nghỉ ngơi nửa canh giờ, hai tay Tiểu Lục lau thuốc mỡ, chuẩn bị xoa bóp huyết vị cho nam tử:

“Người, cái đó bị... Thời gian hơi lâu, có cơ bắp đã héo rút, rất đau, nhưng kích thích một chút sẽ trợ giúp việc hồi phục.” Nam tử nhắm mắt lại,

Tiểu Lục cười mỉa, khổ hình như vậy còn chịu được, chút đau đớn này không tính là gì, vừa xoa bóp vừa nói chuyện, cố gắng phân tán suy nghĩ của hắn, “Hôm nay ta đến một nhà chẩn bệnh, tường trắng ngói đen, đằng trước có cây tử đằng to hơn cánh tay, màu lam tím, gió vừa thổi, hoa tử đằng đã rơi như mưa ấy. Ta nhìn đến xuất thần, nghĩ rằng nhà này đúng là không biết gì, hoa tử đằng chưng bánh ngô ăn ngon lắm, sao họ lại để hoa rơi phí phạm như vậy...” Ở ngoài phòng, Ma Tử nói với Xuyên Tử: “Ta thấy Lục ca sẽ không để ta chăm sóc người ăn mày kia đâu.” Thân thể hắn bị tàn phá yếu ớt, dữ tợn xấu xí nhìn thấy ghê người, thật sự hắn cũng không muốn lại gần tiếp xúc.

Như Ma Tử đoán, Tiểu Lục không để Ma Tử chăm sóc người ăn mày nữa, từ bón thuốc, bón cơm đến bôi thuốc, Tiểu Lục đều tự làm hết.

Một tháng sau, vết thương ở cổ họng nam tử đã tốt hơn, bắt đầu có thể tự nuốt, nhưng tất cả đã thành thói quen, mỗi ngày đến giờ bón thuốc bón cơm, Ma Tử vẫn quen bưng bát, đứng ở trong sân, nhìn về phòng khách gọi: “Lục ca ——” Tiểu Lục luôn mau chóng đuổi bệnh nhân đi, vội vàng chạy về sân sau.

Hơn nửa năm sau, vết thương trên người nam tử dần dần hồi phục, móng tay móng chân vẫn chưa dài ra nhiều, nhưng dính nước cũng không sao, vì thế Tiểu Lục không giúp hắn lau người nữa, mà chuẩn bị thùng tắm, để hắn tự tắm rửa.

Được Tiểu Lục chăm sóc tỉ mỉ hơn nửa năm, tuy nam tử không gầy chỉ có da bọc xương như trước, nhưng vẫn rất nhẹ, lúc Tiểu Lục ôm hắn, nhắc: “Ăn nhiều một chút, xương đâm hết vào người ta rồi.”

Nam tử nhắm mắt lại không nói chuyện. Cho tới nay, hắn đều là như thế, mỗi lần Tiểu Lục tiếp xúc thân thể hắn, hắn luôn nhắm mắt lại, nhếch môi.

Tiểu Lục hiểu rõ, sau khi bị tra tấn thân thể, hắn có bản năng bài xích việc tiếp xúc chân tay, mỗi một lần, hắn đều nỗ lực khắc chế.

Tiểu Lục đặt vải bố trong tay hắn, nói nhẹ nhàng: “Tự người rửa đi, móng tay chưa dài tốt, đừng quá

Tiểu Lục ngồi một bên, vừa ăn đồ ăn vặt, vừa nhìn hắn.

Có lẽ mỗi một vết sẹo dữ tợn trên người hắn đều là minh chứng cho sự khuất nhục, nên nam tử luôn luôn hơi ngứa đầu, hờ hững nhắm mắt lại, không nhìn thân thể mình, chỉ cầm vải bố chà xát khắp người, từ cổ đến ngực, lại chậm rãi trượt xuống bụng, dần dần đi vào giữa hai chân.

Tầm mắt của Tiểu Lục luôn nhích tới nhích lui theo tay hắn, nhìn đến đó thì đột nhiên quay đầu, dùng sức cắn cổ vệt, phát ra âm thanh răng rắc.

Nam tử mở mắt, nhìn về phía Tiểu Lục, ánh mặt trời len lỏi từ cửa sổ vào phòng, chiếu rọi lên người Tiểu Lục, gò má hắn đỏ lên, trong suốt, óng ánh dưới ánh mặt trời, xinh đẹp như vết máu tụ nhân nhợt.

Tiểu Lục chờ nam tử tắm rửa xong, bế hắn ra, vì chân hắn chưa khỏi, bình thường vẫn là Tiểu Lục giúp hắn mặc quần áo, nhưng hôm nay Tiểu Lục đặt hắn lên giường xong, lập tức thả tay ra.

Nam tử cúi mặt, đặt một tay lên giường, chống đỡ thân thể, một tay ấn trên áo tắm ngang hông, ngón tay khô gầy, nhưng rất dài, móng tay mới mọc trắng trắng hồng hồng.

Tiểu Lục cúi đầu, đặt quần áo xuống cạnh tay hắn, “Ồ, cái đó... Người tự mặc đi, nếu không được thì gọi ta.”

Tiểu Lục vội vàng đi ra ngoài, đứng ở ngoài cửa một lát, sột sột soạt soạt, có vẻ tất cả đều bình thường, hắn mới rời đi.

Xuyến Tử đang thu dọn thảo dược, nhìn thấy Tiểu Lục, hỏi: “Hơn nửa năm nay không nghe thấy hắn nói, không phải là kẻ ngốc chứ?”

Ma Tử đập cho Xuyến Tử một cái, “Không được nói vậy!” Trải qua sự hành hạ ác độc như vậy, có thể sống đã làm cho người ta vô cùng kính nể rồi, cứng cỏi như vậy, tuyệt đối không thể là kẻ ngốc.

Ma Tử thấp giọng hỏi: “Có phải cổ họng của hắn có thương tích, không thể nói chuyện?”

Tiểu Lục nói: “Ta đã kiểm tra yết hầu của hắn, có tổn thương nhất định, khi nói chuyện sẽ biến giọng một chút, nhưng có thể nói được.”

Ma Tử vui mừng nói: “Vậy là tốt rồi.”

Tiểu Lục nói: “Về vết thương của hắn, cho dù các người có nhìn thấy hay không, thì sau này cũng không cho nhắc lại nữa.”

Xuyến Tử giơ tay lên, “Ta vốn không dám đưa mắt nhìn hắn, cái gì cũng chưa thấy.”

Ma Tử nói: “Yên tâm đi, lão Mộc đã dặn dò rồi. Trí nhớ của ta không tốt, đừng nói chuyện của người khác, mà ngay cả chuyện của chính ta ta cũng hồ đồ không nhớ rõ.”

Cửa chậm rãi được mở ra, nam tử đỡ tường, bước tập tễnh, lão đảo lắc lư đi ra.

Trước kia đều là khi mặt trời sắp xuống núi, Tiểu Lục mới ôm hắn ra ngoài, để hắn hít thở không khí, phơi nắng, đây là lần đầu tiên hắn đi ra sân lúc ban ngày. Hắn đứng dựa vào vách tường, ngẩng đầu, trầm mặc nhìn trời xanh mây trắng mênh mông.

Ma Tử và Xuyến Tử đều ngơ ngác nhìn nam tử, bởi vì vết thương đáng sợ trên người hắn để lại ấn tượng không thoải mái cho bọn họ, nên bọn họ luôn tránh nhìn nam tử, thậm chí Xuyến Tử còn không tiến vào phòng.

Đây là lần đầu tiên, họ chân chính nhìn rõ bộ dáng của nam tử. Lông mi dài đen như mực, mắt trong veo, cái mũi thẳng, đôi môi mỏng manh, áo vải thô rất đơn giản, nhưng tư thái vẫn đẹp đẽ cao quý, phong độ thanh nhã, làm cho Ma Tử và Xuyến Tử tự biết xấu hổ, bất giác liền sinh lòng kính sợ. Tiểu Lục vò cam thảo nói: “Nếu chân không đau lắm, thì cố gắng vận động nhiều vào, sau hai ba tháng nữa là có thể rời đi.”

Nam tử cúi đầu, nhìn chằm chằm Tiểu Lục, “Ta, không chỗ, để đi.” Có lẽ vài năm không nói chuyện, nên giọng nói trầm khàn, bật ra từ ngữ rất tối nghĩa. Tiểu Lục bắt chéo chân, ăn cam thảo hỏi: “Không có chỗ để đi, thật hay giả?”

Nam tử gật đầu.

Tiểu Lục hỏi: “Người tên là gì?”

Nam tử lắc đầu.

“Không biết? Quên? Hay không muốn nói cho ta?”

“Người, cứu ta. Ta, là, nô bộc của người. Ban thưởng tên.”

Tiểu Lục nhả bã cam thảo ra, “Ta nhìn người cũng không giống người ở nghe mệnh lệnh của người ta, ta không muốn người.”

Nam tử cúi mắt, “Ta, nghe, người.”

Tiểu Lục ném chút cam thảo vào miệng, hàm hàm hồ hồ nói: “Sau này gặp người người quen, người cũng nghe ta?”

Nam tử mím môi, ngón tay gầy bấu chặt vào bệ cửa sổ, trắng xanh, sau một lúc lâu không nói chuyện.

Tiểu Lục đang muốn cười, nam tử đã ngược mắt nhìn hắn chằm chằm: “Nghe!” Đôi mắt trong suốt đen thẳm như hai luồng lửa, như muốn ấn chặt từ “Nghe” vào đáy lòng Tiểu Lục. Tiểu Lục sợ run, nói: “Vậy ở lại đi.”

Khóe môi nam tử hơi vểnh lên, như muốn cười, lại không cười ra được. Tiểu Lục ném mẩu cam thảo cho hắn, “Đi ra đây ngồi, nhai đi.”

Nam tử ngoan ngoãn ngồi xuống một bên trên thềm đá, chậm rãi xé cam thảo, xé ra một mảnh nhỏ bỏ vào miệng.

Đều là ăn cam thảo, nhưng động tác của hắn rất văn nhã, thanh quý, làm cho người ta cảm thấy không phải hắn đang ăn cam thảo, mà là linh quả ở Thần sơn. “Aizz, ăn mày... Đây là cam thảo, tốt cho cổ họng.”

Ma Tử gãi gãi đầu, nói với Tiểu Lục, “Lục ca, cho hắn một cái tên đi, không thể gọi hắn là ăn mày được.” Tiểu Lục nói: “Gọi là cam thảo được không nhỉ.”

“Không được!” Ma Tử và Xuyên Tử đều phản đối, “Dễ nghe một chút, đừng giống tên chúng ta.”

Tiểu Lục cho hắn ăn một cái tát, “Tên của chúng ta có gì không tốt?”

“Xứng với chúng ta, còn hắn... Hắn không được.” Xuyên Tử thành khẩn nói, Ma Tử gật đầu phụ họa.

Tiểu Lục chớp mắt, nhìn ăn mày ngồi ở thềm đá, ghé đầu gần Xuyên Tử, lại nhìn Ma Tử, chỉ vào mũi mình, không thể tin tưởng nhỏ giọng hỏi: “Ta không bằng hắn?”

Xuyên tử cẩn thận hỏi: “Lục ca muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Ma Tử an ủi nói: “Lục ca, có người từ nhỏ đã là mây trên trời, có người lại là bùn dưới đất (địa thượng nê), không thể so sánh được, bốn phần của chúng ta ở dưới đất là được rồi.”

Tiểu Lục nổi giận, “Ta phải gọi hắn là Địa Thượng Nê?”

Ma Tử và Xuyên Tử trầm miệng một lời nói: “Không được!”

Ma Tử vì tương lai người ăn mày sẽ không oán hận hắn vì cái tên, cầu xin nói: “Lục ca, tốt xấu gì cũng nên nghĩ lại đi.”

Xuyên Tử cũng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nghĩ thêm chút nữa, nghĩ cái tên nào dễ nghe như tên Lục ca ấy.”

Tiểu Lục lúc này mới cao hứng, tùy tay túm lấy một vốc gốc cam thảo phơi trên chiếu trúc, ném cho Ma Tử, “Đếm đi, có mấy gốc thì gọi hắn là thế.” “Một, hai, ba... mười bảy gốc.”

Tiểu Lục quay đầu, lớn tiếng nói: “Ăn mày, từ hôm nay trở đi người tên là Diệp Thập Thất.”

Diệp Thập Thất gật đầu, Ma Tử và Xuyên Tử nghĩ một chút, cảm thấy cũng không tệ, đều cười vui vẻ chào hỏi Thập Thất.

Lão Mộc ở phòng khách gọi: “Tiểu Lục, có bệnh nhân.”

Tiểu Lục đá vào mông Ma Tử và Xuyên Tử, rên rỉ hát, chạy đi xem bệnh nhân.

Ngoảnh đi ngoảnh lại đã hơn nửa năm trôi qua, thương tích của Thập Thất, có thể tốt thì đã tốt, không thể tốt cũng thật sự không có biện pháp nào, cẳng chân hắn từng bị gãy, tuy đã liền lại, nhưng dù sao trị liệu cũng chậm, lúc đi không thể tránh khỏi có chút khập khiễng, về những chỗ khác đã hồi phục ra sao, ngay cả Tiểu Lục cũng không rõ ràng. Bởi vì từ khi chân tay Thập Thất năng động, đã không để Tiểu Lục giúp đổi thuốc nữa.

Ma Tử lén lút đưa tiền tích góp cho Thập Thất: “Hồi Xuân Đường của chúng ta... Hắc hắc... Người cũng có thể nhìn ra y thuật của Lục ca không phải cao siêu cho lắm... Hắc hắc... y thuật của Viêm Đế Thần Nông thị (1) người nghe nói rồi chứ... Hắc hắc... Người đến trấn Đông Đầu, nơi đó có y quán tên là Bách Thảo Đường, vu y ở đó là đệ tử của Viêm Đế Thần Nông, y thuật cực kỳ inh, có lẽ có thể trị khỏi chân của người.” Thập Thất trầm mặc trả tiền lại cho Ma Tử.

Ma Tử sốt ruột, “Đừng như vậy! Tiền người cứ trả dần, chân mới là quan trọng, cùng lắm sau này người trả ta gấp bội.”

Thập Thất rũ mắt nói: “Như vậy, tốt lắm.”

“Như vậy sao mà tốt lắm được? Người muốn cả đời làm người què?”

“Hắn, không ghét bỏ.”

“Hả? Ai không ghét bỏ?” Ma Tử gãi gãi đầu, “À! Người nói Lục ca không ghét bỏ người là được? Huynh ấy không ghét bỏ người thì có ích lợi gì? Người xem bộ dáng lưỡi chảy mủ của Lục ca, bá còn lưỡi rửa, quần áo thì dùng như khăn lau...”

Thập Thất nhìn về phía sau Ma Tử, Ma Tử còn muốn cố gắng khuyên nhủ Thập Thất, đã bị một cái tát chụp lên đầu, sợ tới mức lập tức câm miệng.

Tiểu Lục ghé đầu lại, đoạt lấy túi tiền trong tay Ma Tử, “Ồi chào, tiền không ít nhé! Tối hôm nay có thể uống rượu rồi!”

Tiểu Lục thấy tiền sáng mắt, không buồn hỏi xem Ma Tử đang lén lút làm chuyện gì, chỉ bận cầm tiền xông ra ngoài, Ma Tử kêu khóc đuổi theo, “Đừng mà, Lục ca, đó là tiền cưới vợ ta tích góp mãi mới được... Muốn làm chuyện đứng đắn mà...” Buổi tối mọi người làm bữa rượu thịt cá, Tiểu Lục và Xuyên Tử ăn không mất tiền, nên rất hăng; Ma Tử ăn một miếng xốt một miếng, ăn rất thống khổ; lão Mộc vừa uống rượu vừa xem xét Thập Thất.

Cơm nước xong, Tiểu Lục, Xuyên Tử, Ma Tử đã say rượu ngã ngửa. Hôm nay đến phiên Tiểu Lục rửa bát, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, quy củ của Hồi Xuân Đường biến thành cuộc sống của Thập Thất là cuộc sống của Thập Thất, cuộc sống của Tiểu Lục cũng là cuộc sống của Thập Thất. Thập Thất dọn dẹp bát đĩa xong, dùng chậu gỗ múc nước, ngồi ở trong sân, rửa sạch. Lão Mộc đứng sau hắn, hỏi: “Người là ai?”

Trong gió đêm, giọng nói trầm khàn vang lên: “Ta là, Diệp Thập Thất.”

Chú thích:

Tử đăng

(1) Viêm Đế Thần Nông: Thần Nông còn được gọi là Viêm Đế hay Ngũ Cốc Tiên Đế, là một vị vua huyền thoại của các dân tộc chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được xem là một hùng văn hóa Trung Hoa. Theo truyền thuyết, Thần Nông sống cách đây khoảng 5.000 năm và là người đã dạy dân nghề làm ruộng, chế ra cày bừa và là người đầu tiên đã làm lễ Lễ Tịch Điền (còn gọi là lễ Thượng Điền, tổ chức sau khi gặt hái, thu hoạch mùa màng) hoặc Hạ Điền (lễ tổ chức trước khi gieo trồng), cũng như nghề làm thuốc trị bệnh, cho nên trong dân gian có câu Thần Nông giáo dân nghề ngũ cốc (tức Thần Nông dạy dân trồng ngũ cốc). Thần Nông cũng có thể là từ để chỉ tới các thần dân của vị vua nói trên, do cụm từ Thần Nông thị/ / /Shén nóng shì với chữ thị () có thể được hiểu là thị tộc, bộ lạc, dòng họ hay gia đình. Nó cũng có thể có nghĩa là họ/tên thời con gái (do đàn bà tự xưng mình cũng gọi là thị, có lẽ ẩn chứa truyền thống tiền gia tộc và chế độ phụ hệ). Trong bất kỳ trường hợp nào, Thần Nông khi được hiểu như là một nhóm sắc tộc tiền sử không nên lẫn lộn với Thần Nông khi được hiểu như là “ông tổ” truyền thống, được lấy tên theo đó của nhóm sắc tộc này. Tuy nhiên, do chữ thị () cũng có thể là thuật ngữ danh giá để chỉ một người đàn ông, giống như các từ ngài/quý ông, nên sự mơ hồ là vĩnh cửu: Thần Nông thị/ / /Shén nóng shì hay chỉ đơn giản là Thần Nông, được sử dụng để nói tới một cá nhân và/hoặc nói tới chức tước của cá nhân đó. Điều này hoàn toàn phụ thuộc vào từng ngữ cảnh.

Trong thần thoại Trung Quốc, Thần Nông, ngoài việc là ông tổ nông nghiệp, người đã dạy dân trồng ngũ cốc và chế tạo ra cày bằng gỗ, ông tổ nghề gốm sứ và nghề y dược, thì đôi khi ông cũng được coi là tổ tiên hay thủ lĩnh của Xi Vưu; và giống như ông này, Thần Nông cũng là người có đầu giống đầu bò, sừng nhọn, trán đồng, đầu sắt. Một khác biệt giữa huyền thoại và khoa học được thể hiện trong thần thoại Trung Hoa: Thần Nông và Hoàng Đế được coi như là những người bạn và đồng học giả, cho dù giữa họ là khoảng thời gian trên 500 năm giữa vị Thần Nông đầu tiên và Hoàng Đế, và cùng nhau họ chia sẻ những bí quyết giả kim thuật dùng trong y dược, khả năng bất tử và chế tạo vàng...

Chú thích một chút về bối cảnh của truyện Trường tương tư. Đây có thể coi là một truyện trong bộ Sơn Kinh Hải Kỉ (Sơn Hải Kinh) của tác giả Đông Hoa, trước đó tác giả đã viết Từng thề ước (Từng hứa hẹn)

cũng lấy bối cảnh này, nhân vật chính khác nhau.

Vào thời đó, Trung nguyên có tộc Thần Nông (Viêm Đế đứng đầu), Đông Nam có tộc Cao Tân (Tuần Đế đứng đầu), Tây Bắc có tộc Hiên Viên (Hoàng Đế đứng đầu).

Sơn Hải Kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tôn giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại...

2. Chương 2

Trần Thanh Thủy không lớn, nhưng cũng là một nơi vô cùng đặc biệt ở Đại Hoang.

Trần Thanh Thủy từ bắc đến nam, dãy núi trải dài, địa thế hiểm ác, thiên nhiên che chở, sau khi Thần Nông quốc bị diệt, tướng quân của Thần Nông quốc là Cộng Công không chịu đầu hàng, dẫn mấy vạn binh lính chiếm giữ phía đông trấn Thanh Thủy, đối kháng với Hoàng Đế.

Phía tây trấn Thanh Thủy tiếp giáp Hiên Viên, phía nam gần Cao Tân, phía đông dựa vào nghĩa quân của Cộng Công, vừa không thuộc sự cai quản của Hiên Viên Hoàng Đế, vừa không thuộc sự cai quản của Cao Tân Tuần Đế, vậy nên, trấn Thanh Thủy dần dần xen lẫn thế lực của ba phương, thế lực của ba phương đều không quản được.

Ở Trần Thanh Thủy, không có vương quyền, không có thế gia, không có người địa vị cao, càng không có Thần và Yêu (Thần tộc và Yêu quái).

Chỉ cần có một chút tài năng, dù người là Thần hay Yêu, dù trước đây người là quan hay là cướp, đều có thể nghênh ngang mưu cầu sinh tồn ở đây, không có ai tra hỏi quá khứ của người. Lâu dần, đủ loại người đều tụ tập ở nơi này.

Bởi vì mấy trăm năm chiến tranh, máu tươi, thi thể, sinh mệnh, mang thai, đúc sư (người chế tạo, rèn đúc mọi thứ), y sư, nên binh khí và y thuật của trấn Thanh Thủy đều có chút danh tiếng ở Đại Hoang.

Có đúc sư, có y sư, hiển nhiên có người tới rèn binh khí, có người tới tìm y sư; có đàn ông, hiển nhiên có kỹ nữ; có phụ nữ, hiển nhiên có cửa hàng may, cửa hàng son phấn; có đàn ông và phụ nữ, hiển nhiên có quán rượu quán trà...

Không biết rốt cuộc là gà sinh ra trứng, hay trứng sinh ra gà, dù sao bây giờ trấn Thanh Thủy rất nhiều người, vô cùng náo nhiệt, hoàn toàn không cảm nhận được nơi này đang bị hai quân giằng co.

Hồi Xuân Đường nằm ở phía tây trấn Thanh Thủy, là một y quán nhỏ nhỏ, trấn Thanh Thủy là một địa phương mang sức sinh tồn mạnh mẽ, vì cạnh tranh kịch liệt, y quán đặc biệt không dễ mở. Ma Tử và Xuyên Tử nói với Diệp Thập Thất, từng có người muốn đá quán, nhưng lão Mộc là lính đào ngũ của Hiên Viên, tuy là đẳng cấp thấp nhất của Thần tộc, nhưng cũng có vài phần linh lực, đối phó với người thường chỉ cần vậy là đủ. Y thuật của Tiểu Lục ở mức thông thường, những y quán lớn khác tranh giành, khinh thường Hồi Xuân Đường, thế nên chuyện làm ăn của Hồi Xuân Đường không được tốt lắm, chỉ miễn cưỡng duy trì kế sinh nhai cho năm người.

Trải qua hơn hai năm, Thập Thất trông vẫn gầy yếu như trước, nhưng sức lực của hắn không ngờ lại lớn đến vậy, nấu nước, chế củi, phân loại thuốc, sát thuốc đều có thể làm, nhất là trí nhớ cực kỳ tốt.

Ma Tử và Xuyên Tử đi theo Tiểu Lục chừng mười năm rồi, vậy mà rất nhiều thảo dược vẫn không nhớ nổi, Thập Thất thì không giống vậy, bất kể là thảo dược gì, chỉ cần Tiểu Lục giảng giải cho hắn một lần là hắn có thể nhớ kỹ.

Dần dần, dù Tiểu Lục đi đâu, đều mang theo hắn, hắn có sức khỏe, có trí nhớ tốt, trầm mặc ít lời, phân phó cái gì thì làm cái ấy, quả thực là đồng bọn nhất để làm mấy chuyện xấu giết người phóng hỏa.

Buổi tối, ăn cơm xong, năm người tụ tập cùng nhau, trước yêu cầu mãnh liệt của Ma Tử và Xuyên Tử, Tiểu Lục cẩn thận tính lại tất cả tiền của họ, thở dài, “Trong trấn Thanh Thủy đàn ông thì thừa đàn bà thì thiếu, tìm một cô thính thoảng ngủ mấy lần thì dễ, tốn chút tiền là có thể đến quán kỹ nữ được, nhưng

để cưới một nàng dâu về ngày ngày ngủ cùng thì thật là khó. Xem ra, trong thời gian ngắn, đi tìm kỹ nữ ngủ là tương đối có lời, nhưng xét về lâu về dài, cưới một nàng dâu về nhà để ngủ vẫn là tiết kiệm nhất.”

Ma Tử và Xuyên Tử đều đại ra nhìn Tiểu Lục, nét mặt già nua của lão Mộc nhăn lại như đóa hoa cúc, Thập Thất cúi mặt, khóe môi hơi cong lên. Tiểu Lục hỏi Ma Tử và Xuyên Tử: “Bây giờ các người muốn thỉnh thoảng ngủ, hay là nhịn vài năm nữa, chờ đủ tiền thì ngày ngày ngủ?”

Ma Tử nghiêm túc nói: “Lục ca, vợ không phải dùng để ngày ngày ngủ.”

“Người tốn một đồng tiền cưới vợ về, không muốn ngủ cùng nàng ta sao?” Tiểu Lục quả thực muốn vỗ án nhảy dựng lên.

“Đương nhiên không phải, ý ta là không phải chỉ có ngủ, mà còn có thể cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện, có một người làm bạn.”

Tiểu Lục khinh thường, “Ta và người cùng ăn cơm, cùng nói chuyện, luôn luôn làm bạn, tại sao người còn muốn cưới vợ?”

“Bởi vì vợ có thể ngủ cùng ta, huynh không thể.”

“Thế cưới vợ không phải vì ngủ?”

Ma Tử vô lực nằm sấp xuống, “Được rồi, cứ coi như là vì ngủ đi.” Hắn bắt lấy tay Xuyên Tử, khuyên nhủ: “Người đừng nghe Lục ca nói những nói quây, hãy nhẫn nại dành tiền, vợ tốt hơn kỹ nữ nhiều, không riêng gì vì ngủ.” Lão Mộc vừa cười vừa chụp lên vai Ma Tử, “Đừng lo âu, ta và Lục Nhi sẽ dành đủ tiền cho các người.”

Ma Tử và Xuyên Tử trở về phòng ngủ, Thập Thất cũng bị đuổi về phòng.

Lão Mộc và Tiểu Lục thương lượng, “Xuyên Tử còn có thể chờ đợi, nhưng chuyện cưới xin của Ma Tử không thể kéo dài. Người cũng biết Ma Tử và Cao cô nương nhà đồ tể (đồ tể: nghề giết mổ súc vật) nhìn trúng nhau rồi, nếu chúng ta không nhanh chân, vợ tốt của Ma Tử sẽ bay mất, ta cân nhắc đến một chuyện lên núi, đào thảo dược tốt hơn, nếu như may mắn có thể đào một hai chu linh thảo...”

Tiểu Lục vén tay áo xuống, “Trong núi là địa bàn của binh lính Thần Nông, lính đào ngũ Hiên Viên nhà ông không phải muốn chết sao? Huống hồ ông cũng không hiểu biết về hoa cỏ, để ta đi thôi.”

Lão Mộc suy xét nói: “Kỷ luật của quân Cộng Công nghiêm minh, không lạm sát kẻ vô tội; bình thường người bình dân đụng phải binh lính Thần Nông cũng không sợ, nhưng có quân sư Tương Liễu thì không dễ chung đụng. Nghe đồn hắn là yêu quái chín đầu, trời sinh có chín cái mạng, tên hiệu Cửu Mệnh, thủ đoạn hết sức tàn nhẫn.”

Tiểu Lục cười, “Có phải ta đi dò hỏi quân tình đâu, chỉ đào chút linh thảo thôi, hắn có tàn nhẫn đến đâu cũng phải tuân thủ luật quân đội. Huống chi, ta vốn không có khả năng đụng tới nhân vật lớn mặt như quân sư Tương Liễu.”

Lão Mộc nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, lão đánh trận nửa đời người, đừng nói Cửu Mệnh Tương Liễu, mà ngay cả quan quân thấp hơn vài cấp so với Cửu Mệnh cũng chưa gặp qua.

Lão yên lòng, dặn dò Tiểu Lục hết thấy phải cẩn thận, chỗ nào đến được thì đến, chỗ nào không đến được thì ngàn vạn lần đừng đến. Nếu không đào được linh thảo, sau khi trở về lại nghĩ biện pháp.

Tiểu Lục sợ Ma Tử và Xuyên Tử ngăn trở nên không nói cho bọn họ, sau khi chuẩn bị tốt, trời còn chưa sáng liền xuất phát.

Tiểu Lục khẽ ngậm nga, gặm chân gà, đi về phía trước, đột nhiên cảm thấy không bình thường, nhìn lại, Thập Thất im hơi lặng tiếng đi theo sau hắn.

Tiểu Lục vẫy vẫy tay, “Sao người lại đi theo? Ta muốn vào trong núi đào thảo dược, người chạy nhanh

Nói xong đi tiếp vài bước, không ngờ Thập Thất vẫn chưa rời đi, mà cứ đi theo hắn như trước. Tiểu Lục xoa thắt lưng, đề cao giọng: “Này, ta bảo người trở về, người không nghe thấy hả?”

Thập Thất yên tĩnh đứng lại, cúi mắt, dùng trầm mặc biểu đạt sự kiên trì.

Có lẽ bởi vì ngay từ đầu nguyên nhân chính là thương tiếc, nên Tiểu Lục rất dễ mềm lòng với hắn, hỏi: “Người là lính đào ngũ của Thần Nông?”

Thập Thất lắc đầu.

“Người là binh lính của Hiên Viên?”

Thập Thất lắc đầu.

“Người là mật thám của Cao Tân?”

Thập Thất lắc đầu.

Tiểu Lục cười nói: “Vậy người có thể vào núi, đi theo ta.”

Thập Thất lấy sọt trên lưng Tiểu Lục vác trên lưng mình, trong tay xách giỏ trúc nhỏ đựng đồ ăn vặt của Tiểu Lục.

Tiểu Lục gặm xong một cái chân gà, Thập Thất trầm mặc đưa giỏ trúc lại, Tiểu Lục lại cầm cái cổ vịt, gặm cổ vịt xong, vừa định cọ tay vào áo thì đã thấy một chiếc khăn sạch sẽ đưa tới trước mặt, Tiểu Lục cười hắc hắc, lau tay sạch sẽ. Thập Thất đưa cho hắn một bầu hồ lô, Tiểu Lục uống một ngụm rượu mơ, ợ lên no nê, cảm thấy cuộc sống này thật là con mẹ nó thích ý! Hai người bước nhanh đi cả một ngày, lúc chạng vạng thì vào được núi.

Tiểu Lục tìm chỗ gần nguồn nước để tránh gió nghỉ ngơi, dùng thuốc bột vẩy thành một vòng, nói với Thập Thất: “Trong núi nhiều quái thú, buổi tối không được ra khỏi cái vòng này. Ta đi múc nước, người đi nhặt ít củi đốt, trước khi trời tối thì phải trở về.”

Tiểu Lục múc nước xong, hái một ít nấm và hành, thấy Thập Thất còn chưa về, đang muốn đi tìm hắn thì đã thấy Thập Thất đã vác một đồng củi đi tới, trong tay cầm theo một con chim trĩ.

Tiểu Lục mừng rỡ mặt mày hớn hở: “Người nhóm lửa, ta làm thứ ngon cho người.”

Tiểu Lục xử lý sạch sẽ con chim trĩ, nhồi nấm và hành vào trong bụng nó, rắc thêm muối, rượu mơ, dùng lá cây gói kín, bao trong bùn, vùi vào lửa.

Tiểu Lục lại nhanh tay nhanh chân làm cái bếp bằng đá đơn giản, dùng nồi gốm mang đi để nấu canh nấm và nội tạng chim trĩ.

Thập Thất trầm mặc nhìn hắn bận rộn, Tiểu Lục vừa dùng muống quấy canh, vừa cười nói: “Ta ở trong núi lẫn lộn nhiều năm, thứ có thể ăn và không thể ăn đều ăn cả rồi, đi theo ta vào trong núi, đảm bảo cho người ăn ngon!”

Tính đã đến giờ, Tiểu Lục đẩy khối bùn cứng cháy sạch ra, dùng sức đập, bùn đất vỡ ra, mùi thơm nức mũi lan tràn trong không khí, Tiểu Lục chia con chim trĩ thành ba phần, một phần gói lại, bỏ vào trong sọt, chọn phần lớn hơn đưa cho Thập Thất, “Phải ăn hết, người rất gầy.” Tiểu Lục gặm phần của mình, vừa ăn vừa nhìn Thập Thất, Thập Thất vẫn như trước, nhất cử nhất động đều tao nhã thanh quý, cứ như ngồi ở thực quán hạng nhất, nhắm nháp yến hội tinh xảo tuyệt mỹ. Tiểu Lục buồn bã thở dài, “Thập Thất, người sớm hay muộn sẽ rời đi thôi.”

Thập Thất ngược mắt nhìn hắn, “Không, đi.”

Tiểu Lục cười cười, uống canh nấm xong, chạy tới suối rửa tay súc miệng.

Sáng sớm, khi Tiểu Lục tỉnh lại, Thập Thất đã nhóm lửa, đun nước nóng. Tiểu Lục băm phần chim trĩ đêm qua để lại, bỏ vào nước nóng nấu thành canh, cầm miếng bánh nướng trong sọt ra, chia ình và Thập Thất mỗi người một nửa, ăn xong canh nóng, dập lửa trại, tiếp tục leo núi.

Tiểu Lục mang theo Thập Thất, một đường vừa đi vừa tìm kiếm thảo dược, rất nhiều loại thảo dược không hái, chỉ những thảo dược không thường gặp, hắn mới cẩn thận hái xuống, bỏ vào sọt.

Đi cùng nhau suốt ba ngày, họ đã tiến sâu vào trong núi.

Tiểu Lục ngồi xổm trên đất, nhìn chăm chăm một đồng phân động vật, mày hơi nhíu lại, như là có chuyện gì đó khó quyết định. Thập Thất vác tất cả đồ đạc của họ, trầm mặc nhìn hần.

Tiểu Lục suy nghĩ một lát, đứng lên nói: “Người ở đây chờ ta, ta muốn đi tìm cái này một mình.”

Thập Thất không gật đầu.

Tiểu Lục đi, hần cũng đi.

Tiểu Lục trừng hần, “Người đã nói sẽ nghe lời ta, nếu người không nghe lời, ta không cần người nữa.”

Thập Thất yên lặng nhìn hần chăm chú, từ ngọn cây chảy xuống một luồng ánh mặt trời, chiếu rõ lên vết thương ở thái dương hần, trong mắt hần có ưu thương nhàn nhạt.

Tiểu Lục mềm lòng, đến gần hai bước, muốn kéo cánh tay Thập Thất, lại nhớ hần có chút bài xích đụng chạm thân thể nên chỉ túm ở ống tay áo, “Thập Thất ngoan nhất, vừa nghe lời vừa có năng lực, ta sẽ không cần người đâu. Không cho người đi, không phải bởi vì có nguy hiểm mà vì cái con đó rất thông minh, một chút mùi lạ sợ sẽ làm nó chạy mất, chạy xa cả ngàn dặm. Chỉ có thể dùng phân của nó bôi lên người, mới có thể tiếp cận được. Phân không đủ, chỉ có thể một mình ta đi thôi. Người ở chỗ này chờ ta, nếu ta không bắt được sẽ lập tức trở về.” Tiểu Lục nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn Thập Thất, Thập Thất rút cuộc gật đầu.

Tiểu Lục nắm phân trên đất, cố ý bước xa vài bước, cẩn thận bôi loạn lên phần da thịt trần, vừa bôi vừa nói với Thập Thất: “Có phải ghê tởm lắm không? Ở hoàn cảnh từ khi người lớn lên đến giờ chắc chưa thấy bao giờ nhỉ! Kỳ thực không ô uế như vậy đâu, không ít được liệu đều làm từ phân động vật, vọng nguyện sa lăm từ phân thỏ hoang, bạch đỉnh hương làm từ phân chim sẻ, ngũ linh chi cũng là làm từ phân dơi...”

Tiểu Lục vừa nhắc đầu, Thập Thất đã đứng bên cạnh hần, Tiểu Lục ngăn người, quên mất mình muốn nói tiếp cái gì. Thập Thất chỉnh lại tay áo Tiểu Lục, thấp giọng nói: “Cẩn thận!”

Tiểu Lục tùy tiện cười nói: “Ta ở trong núi rất nhiều năm, lúc đói bụng, ngay cả trứng của xà yêu ngàn năm cũng bị ta trộm. Chim muông mãnh thú đối với ta mà nói, thật sự không tính là nguy hiểm, nói thật, chim muông mãnh thú cũng chẳng đáng sợ bằng con người...” Tiểu Lục thúc thúc đai lưng, phóng khoáng vẫy vẫy tay, “Ta đi nhé.”

“Ta, chờ người.” Dưới tàng cây, Thập Thất đứng thẳng tắp.

Trên đời này không ai có khả năng chờ ai cả đời, Tiểu Lục không quan tâm cười cười, nhảy lên một cái, người đã biến mất trong đám cây cối.

Thứ Tiểu Lục muốn bắt tên là Phỉ Phỉ, hình dạng giống con báo, có một cái đuôi rậm màu trắng, bắt nó nuôi bên người có thể làm cho người ta quên ưu thương, rất được quý tộc của Nhân tộc hoan nghênh, là dị thú có thể bán với giá rất cao. Vật nhỏ không có lực công kích gì, nhưng vô cùng nhạy bén, linh hoạt, lại trời sinh tính giảo hoạt nhất gan, chỉ cần phát hiện một chút nguy hiểm sẽ chạy trốn thật xa, rất khó bắt giữ. Thế nhưng, Tiểu Lục hiển nhiên có cách đối phó với nó. Phỉ Phỉ thích nghe tiếng ca của thiếu nữ, nếu có thiếu nữ ưu thương ca hát, Phỉ Phỉ sẽ bị tiếng ca hấp dẫn, thân mình không nhịn được muốn tiếp cận nàng, muốn cho thiếu nữ quên ưu thương. Tiểu Lục chọn một chỗ thích hợp, bố trí tốt cạm bẫy.

Hần nhảy vào trong nước suối, rửa sạch phân trên người, đi đến bên trên tảng đá, ôm đầu gối ngồi xuống. Hòn đá bị ánh mặt trời phơi ấm, Tiểu Lục vừa phơi nắng vừa chải vuốt tóc, nhẹ giọng hát:

Nếu quân như gió bên dòng nước

Thiếp sẽ tựa sen trong gió

Gặp nhau tương tư

Nếu quân như mây trên trời

Thiếp sẽ tựa mây bên trăng

Cùng mến thương cùng luyện tiếu

Cùng mến hương cùng luyện tiếu

Nếu quân như cây trong núi

Thiếp sẽ tựa dây leo

Nương tựa làm bạn

Nương tựa làm bạn

Nếu quân như chim trên trời

Thiếp sẽ như cá dưới nước

Cùng nhớ cùng tưởng

Cùng nhớ cùng tưởng

...

Tiếng ca dễ nghe, ưu thương quanh quẩn, Phỉ Phỉ bị tiếng ca hấp dẫn mà đến, mới đầu còn rất nhát gan, cẩn thận nấp ở chỗ tối, chờ đến khi không cảm thụ được nguy hiểm, nó không cách nào kháng cự thiên tính muốn làm người ta quên ưu thương, không nhận được lộ mình ra, kêu to chỉ chỉ.

Tiểu Lục vừa búi tóc, vừa nhìn nó chăm chăm. Đôi mắt to tròn của nó nhìn chăm chú, đáng điệu thơ ngây, rất là đáng yêu, vừa kêu to vừa vung vẩy cái đuôi trắng, thỉnh thoảng còn lộn nhào, đá đá cẳng chân, dùng móng vuốt nhỏ vỗ vỗ ngực mình, làm ra đủ kiểu dáng đùa giỡn, khiến hắn cười vui.

Tiểu Lục thở dài, vẫy tay giải trừ cạm bẫy, “Nhóc ngốc kia, người đi đi, ta không bắt người đổi tiền nữa.”

Phỉ Phỉ nghi hoặc nhìn Tiểu Lục, đột nhiên, tiếng gió rít bén nhọn vụt tới, một con đại bàng trắng chụp vào Phỉ Phỉ, Phỉ Phỉ không có chỗ trốn, nhưng vẫn dùng sức nhảy dựng lên, kích động tiến vào lòng Tiểu Lục.

Đại bàng trắng đứng kiêu căng, nhìn chăm chăm Tiểu Lục, dáng vẻ đó như muốn nói với hắn: Đại gia muốn ăn nó! Không muốn chết thì mau cút sang một bên! Tiểu Lục có thể cảm giác được con đại bàng trắng này tuy chưa tu luyện thành hình người, nhưng khẳng định đã có thể t tiếng người.

Hắn thở dài, hành lễ, “Điều đại gia, không phải tiểu nhân muốn mạo phạm ngài, ngài cần phải biết rằng Phỉ Phỉ không dễ bắt, nếu không phải tiểu nhân dụ bắt nó trước, thì chỉ sợ là Điều đại gia muốn ăn cũng không được.” (Điều là con đại bàng)

Đại bàng trắng vỗ cánh một cái, một tảng đá bị chụp nát, sát khí đập vào mặt mà đến.

Tiểu Lục không dám lui về phía sau, chạy trốn thường sẽ khơi ra bản năng công kích trí mạng của dã thú, con đại bàng này tuy biết suy xét, nhưng đã tính khẳng định chưa sửa.

Móng vuốt của Phỉ Phỉ bấu chặt vào quần áo Tiểu Lục, nó gắng rứt người, giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân. Một tay Tiểu Lục ôm nó, một tay nhẹ nhàng rải phấn đạn được ra ngoài, hai mắt nhìn con đại bàng, rất chân thành khiêm tốn mà lại vô hại, “Điều đại gia tướng mạo oai hùng, dáng người bất phàm, đôi cánh có sức lực kinh người, vừa thấy đã biết là vua chúa trong loài đại bàng, là bá chủ của bầu trời, tiểu nhân thật sự bội phục... Nhưng thực sự xin lỗi, hôm nay tiểu nhân không thể để ngài ăn nó.”

Đại bàng muốn giết tiểu tử thối trước mặt, nhưng nó chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc, móng vuốt mềm yếu, cảm giác rất giống lần nó trộm rượu mạnh để uống, nhưng rõ ràng nó không uống rượu... Nó lão đảo qua trái qua phải, mềm lả ngã xuống mặt đất.

Tiểu Lục đang muốn trốn, lại nghe thấy tiếng nói truyền đến từ trên cây, “Mao Cầu, ta đã nói nhiều lần với người rồi, lòng người xảo trá, lần này thì nhớ đời rồi chứ?”

Một bạch y nam tử tóc trắng ngồi tảo nhả trên cành cây thăm dò, vui sướng khi thấy đại bàng trắng gặp họa.

Tiểu Lục thăm thở dài, phiền toái chân chính đã đến rồi đây! Hắn gắng sức ném Phỉ Phỉ vào khóm cây, dựa vào sự nhanh nhạy của Phỉ Phỉ, nó có thể chạy thoát.

Chẳng ngờ Phỉ Phỉ lại chạy về hướng nam tử, bốn chân khếp lại nằm sấp xuống, thân mình không ngừng run rẩy, ngay cả dũng khí bỏ trốn cũng không có. Người không trốn chứ gì, vậy thì lão tử trốn

Tiểu Lục ném một bao thuốc bột vào bạch y nam tử, nhanh chân bỏ chạy, bạch y nam tử chắn phía trước hắn.

Tiểu Lục lại lấy thêm một bao thuốc, bạch y nam tử nhú mày, vuỗi vuỗi quần áo, ra vẻ bi thương nói: “Người còn ném mấy thứ rác rưởi này nữa, làm bẩn quần áo ta, ta sẽ băm nát tay người.”

Tiểu Lục lập tức dừng tay, đối phương có tu vi cao thâm, thuốc độc, thuốc mê không hề có tác dụng, rõ ràng hắn không đánh lại người ta, đã không có cách nào khác, chỉ có thể —— quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Tiểu Lục bụm một tiếng quỳ xuống, một bên chảy nước mũi một bên chảy nước mắt, “Đại gia, tiểu nhân là tiểu y sư ở trấn Thanh Thủy, vào núi chỉ muốn tìm chút linh thảo, bán được chút tiền, hai huynh đệ đang chờ cưới vợ...” Nam tử vuốt ve đại bàng trắng, “Thuốc giải độc.”

Tiểu Lục vội quỳ tới đó, hai tay dâng thuốc giải độc.

Nam tử bón thuốc cho đại bàng, lúc này mới cúi đầu nhìn Tiểu Lục, “Tọa kỵ (vật để cưỡi) này của ta không ăn đến mấy chục vạn con rắn độc, thì cũng ăn đến hơn mười vạn con, ngay cả y sư ở cung đình Hiên Viên cũng không làm gì được nó, thật sự không ngờ tiểu y sư ở trấn Thanh Thủy lại lợi hại như vậy.”

Trên người Tiểu Lục ứa ra khí lạnh, thề với trời: “Mèo mù bắt phải chuột chết. Tiểu nhân thật sự không gạt người, thật sự chỉ là một tiểu y sư, chuyên trị bệnh vô sinh của phụ nữ, ở Hối Xuân Đường phía tây bờ sông trấn Thanh Thủy, nếu đại nhân có thể thiếp không chữa không để...” Một tiểu đội binh lính chạy tới, cung kính hành lễ với nam tử, “Đại nhân.”

Nam tử đá Tiểu Lục đến trước mặt họ, “Trói!”

“Vâng!” Hai tên lính lập tức dùng gân bò to bằng ngón tay trói thật chắc Tiểu Lục lại.

Tiểu Lục lại nhẹ nhàng thở ra, đây là nghĩa quân của Thần Nông, tướng quân Cộng Công tuy bị Hoàng Đế gọi là loạn tặc, nhưng hắn có kỷ luật nghiêm minh, cả trăm năm qua không quấy nhiễu dân.

Tiểu Lục biết tất cả những lời mình nói đều là sự thật, bọn họ điều tra rõ hiển nhiên sẽ thả người, nhưng người này rất nguy hiểm... Tiểu Lục trộm ngắm bạch y nam tử, nam tử thân thiết nhìn con đại bàng.

Thuốc giải là thật, rất nhanh sau đó con đại bàng đã có thể cử động, nhưng cái đồ ngốc Phỉ Phỉ kia thì vẫn run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, Tiểu Lục cười giễu, “Cầu xin đại nhân thả Phỉ Phỉ đi.”

Nam tử coi như không nghe thấy, chỉ nhẹ nhàng vỗ về lưng con đại bàng. Con đại bàng rũ rũ lông chim, đứng lên, nhảy chồm lên người Phỉ Phỉ, móng vuốt nhọn xé rách Phỉ Phỉ.

“Chi ——” tiếng kêu thảm thiết vừa mới bắt đầu, liền dần dập biến mất.

Tiểu Lục buông mắt xuống, vết máu và lông trắng bay theo gió rơi xuống giày của hắn.

Nam tử chờ con đại bàng ăn xong, mang người trở về doanh trại.

Tiểu Lục nhắm vội mắt, kiên quyết không nhìn, chỉ có thể căn cứ vào tiếng người nói, đánh giá doanh trại này không lớn, có lẽ chỉ hạ trại tạm thời.

Tiểu Lục bị ném xuống đất, giọng nói lạnh lẽo của nam tử ập vào lỗ tai hắn, “Mật thám giỏi lỗ tai thường lợi hại hơn con mắt.”

Tiểu Lục mở mắt, nhìn từ góc độ của hắn, chỉ có thể nhìn đến phần eo của nam tử, “Ta đã ở trấn Thanh Thủy hai mươi mấy năm, tra qua là biết thật giả ngay thôi.”

Nam tử không để ý hắn, thay đổi áo khoác, ngồi trước án xử lý công văn, lúc này, Tiểu Lục mới có thể thấy rõ bộ dạng của hắn

Tóc trắng như mây, không cột thành búi, một cái đai buộc gắn ngọc bích làm mái tóc buông loạn ở sau đầu, tự nhiên rũ xuống, ngũ quan tuấn mỹ mà yếu dị, cả người cũng sạch sẽ chỉnh tề mà yếu dị.

Lúc này, tay hắn cầm công văn, đuôi lông mày và khóe mắt hàm chứa sự khinh miệt, toát ra âm khí tàn nhẫn. Nhận thấy ánh mắt đánh giá của Tiểu Lục, hắn mỉm cười nhìn về phía Tiểu Lục, Tiểu Lục rung mình một cái, lập tức nhắm mắt. Ánh mắt như vậy hắn đã từng gặp qua ở ác ma nổi tiếng của Đại Hoang, ánh mắt đó chỉ có thể tới luyện ra từ người muốn đạp qua vô số thi thể.

Tiểu Lục đoán được thân phận của hắn, yêu ma giết người chín đầu tuần mỹ trong truyền thuyết —— có chín cái mạng – Tương Liễu.

Tay chân Tiểu Lục bị trói, không thể động đậy trong thời gian dài làm hắn đau nhức khắp người, chịu đựng đến tối, có binh lính bưng đồ ăn đi vào, Tương Liễu chậm rãi dùng cơm.

Tiểu Lục vừa khát vừa đói, nhìn bộ dáng của Tương Liễu, hiển nhiên sẽ không cho hắn ăn cơm, Tiểu Lục chỉ có thể cố gắng dời sự chú ý.

Hắn ngẫm nghĩ, bây giờ Thập Thất khẳng định là đang tìm hắn, nhưng không thể tìm thấy chỗ này, chắc rằng sẽ trở về trấn. Tương Liễu ăn uống xong, rửa mặt, lười nhác nằm trên giường, lơ đãng lật từng trang sách lựa.

Có binh lính ở ngoài tấu trình, thị vệ thân cận dâng thẻ ngọc cho Tương Liễu, lại cấp tốc lui ra ngoài.

Tương Liễu xem xong, nhìn chằm chằm Tiểu Lục, yên lặng trầm tư.

Tiểu Lục đoán được thẻ ngọc đó khẳng định là tin tức về mình, hắn nỗ lực làm nụ cười của mình thành thực và chất phác một chút, “Đại nhân, tất cả những gì tiểu nhân nói đều là sự thật, trong nhà còn có người thân đang ngóng trông tiểu nhân trở lại.”

Tương Liễu lạnh lùng nói: “Ta chỉ tin tưởng phán đoán của bản thân, rốt cuộc ngươi là ai?”

Tiểu Lục quả thực muốn trợn trắng mắt lên, “Ta là Mân Tiểu Lục, y sư của Hồi Xuân Đường.”

Tương Liễu theo dõi hắn, ngón tay gõ nhẹ mép giường, Tiểu Lục không nhịn được run run, đó là bản năng sợ hãi cái chết mà sinh vật cảm nhận được.

Tiểu Lục rất rõ ràng, Tương Liễu không nhẫn nại tìm kiếm điều hắn khả nghi, Tương Liễu thâm nghĩ dùng phương thức giải quyết vấn đề đơn giản mà hữu hiệu nhất, như Phỉ Phỉ kia chính là phán quyết cuối cùng của hắn.

Sát khí đánh tới trong chớp mắt, Tiểu Lục lặn một vòng, vừa tránh né vừa nhanh chóng nói: “Đại nhân, ta thật sự là Mân Tiểu Lục. Có lẽ ta xác thực không chỉ là Mân Tiểu Lục, nhưng ta chưa từng có ác ý với nghĩa quân của tướng quân Cộng Công, ta không thuộc về Hiên Viên, không hướng theo Cao Tân, cũng không thuộc về Thần Nông, ta chẳng qua chỉ là...”

Tiểu Lục trầm mặc, hắn cũng muốn hỏi bản thân, ta rốt cuộc là ai?

Hắn nỗ lực ngẩng đầu, làm cho tất cả nét mặt của mình đều nằm trong tầm mắt Tương Liễu, “Ta chẳng qua chỉ là người bị vứt bỏ, ta không có sức lực tự bảo vệ, không người gắn bó, không có chỗ nào có thể đi, thế nên ta chọn làm Mân Tiểu Lục ở trấn Thanh Thủy. Nếu đại nhân cho phép, ta hy vọng cả đời mình đều có thể làm Mân Tiểu Lục.” Tương Liễu hờ hững nhìn hắn, Tiểu Lục không dám động, từng hạt mồ hôi lạnh lặn xuống trán hắn, trong mắt có hơi nước, vài thập niên không bị xé mở bị cưỡng bức mà xé mở.

Sau một lúc lâu, Tương Liễu nhàn nhạt nói: “Muốn sống, thì cho ta sử dụng!”

Tiểu Lục không hé răng.

Tương Liễu tắt đèn, “Cho ngươi một đêm suy nghĩ.”

Tiểu Lục trợn tròn mắt, ngăn người.

Sáng sớm, Tương Liễu vừa mặc quần áo vừa hỏi: “Ngh xong chưa?”

Tiểu Lục mệt mỏi nói: “Còn đang suy nghĩ, ta khát quá, muốn uống một chút nước trước.” Tương Liễu lạnh lùng cười, ra khỏi phòng, “Mang hắn ra ngoài.”

Hai binh lính kéo Tiểu Lục ra.

Tương Liễu nhàn nhạt nói: “Quất roi, hai mươi!”

Quân đội quất roi thì có thể làm cho yêu binh gian xảo nhất phải sợ hãi, có thể tưởng tượng được độ đau đớn của nó, mà thủ hạ của Cửu Mệnh Tương Liễu đã hành hình thì lực cánh tay rất kinh người, từng đánh chết yêu binh bằng một trăm hai mươi roi. Roi thô như đuôi trâu, bùm bùm đánh xuống, Tiểu Lục dắt hòng điên cuồng la: “Nghĩ xong rồi, nghĩ xong rồi...”

Hai mươi roi quất xong, Tương Liễu nhìn Tiểu Lục, hỏi: “Nghĩ xong rồi chứ?”

Tiểu Lục thở phì phò nói: “Nghĩ xong rồi, tiểu nhân bằng lòng, chỉ là có ba điều kiện.”

“Quất roi, hai mươi!”

Roi lại đầm đệp quăng xuống, Tiểu Lục rên la: “Hai điều kiện, hai điều kiện, một điều kiện...”

Hai mươi roi quất xong, trên lưng Tiểu Lục đều là máu, toàn thân đều đau đến co rút.

Tương Liễu hờ hững nhìn Tiểu Lục, hỏi: “Còn có điều kiện sao?”

Tiểu Lục mồ hôi đầy mặt, miệng đầy máu, nói không ra câu hoàn chỉnh, “Người... Đánh chết ta, ta cũng... cũng... có một điều kiện.” Một bên khóe môi của Tương Liễu héch lên, lạnh lùng mỉm cười, “Nói!”

“Ta, ta... Không rời khỏi trấn Thanh Thủy.” Tiểu Lục hiểu rất rõ, Tương Liễu nhìn trúng bản lãnh sử dụng độc của hắn, chỉ cần không rời khỏi trấn Thanh Thủy, Tương Liễu sẽ không thể phái hắn đi độc hại các tướng lĩnh của Hiên Viên, cũng không thể đi áp chế nhóm quý nhân của Cao Tân. Tương Liễu hiển nhiên cũng hiểu rõ dụng ý của Tiểu Lục, mặt không biểu cảm chăm chăm.

Tiểu Lục luôn luôn biểu hiện sự nhát gan và sợ chết lúc này đây lại không hề lùi bước, nhìn lại Tương Liễu, cho thấy nếu như người không đáp ứng điều kiện này, thì cứ đánh chết ta đi! Sau một lúc lâu, Tương Liễu nói: “Tốt!”

Tiểu Lục nhẹ nhàng thở ra, người lập tức mềm nhũn.

Tiểu Lục bị hai binh lính nâng vào phòng, y sư trong quân doanh thuận thực xé mở quần áo, rịt thuốc lên lưng hắn, Tương Liễu lạnh mắt đứng ở cửa doanh trường nhìn. Tiểu Lục ghé lên trên tấm ván gỗ, dụ ngoạn tùy ý để y sư định đoạt. Bôi thuốc xong, mọi người lui ra ngoài, Tương Liễu nói với Tiểu Lục: “Giúp ta phối trí loại thuốc mà ta muốn, bình thường có thể ở lại trấn Thanh Thủy làm tiểu y sư của người, nhưng lúc ta truyền lệnh, phải nghe lệnh.”

“Được, nhưng không phải đại nhân muốn cái gì, ta cũng có thể làm được.”

“Không làm ra, mượn thân thể của người để đổi.”

“Hả?” Tiểu Lục không ngờ Tương Liễu có nam phong hoàn hảo như vậy mà lại... Hắn cẩn thận nói: “Đại nhân thiên tư quốc sắc, tiểu nhân cũng không phải không nguyện hầu hạ đại nhân, chỉ là...”

Khóe môi của Tương Liễu nhếch lên, cười mà như không, vươn mũi chân, hướng về phía miệng vết thương nặng nhất trên lưng Tiểu Lục, thông thả dùng sức đập xuống, máu tươi ồ ồ trào ra, Tiểu Lục đau đến run rẩy cả người.

“Một lần không làm ra, sẽ dùng một phần thân thể của người để đổi. Lần đầu tiên, bỏ cái tai vô dụng đi, lần thứ hai, là cái mũi vậy, cái mũi mà bị gọt mất, chỉ là sẽ xấu một chút...”

Dưới chân Tương Liễu dùng sức giẫm giẫm, “Yên tâm. Ta sẽ không bấm tay người, chúng nó còn cần phải phối thuốc.” Tiểu Lục đau đến mức răng môi run rẩy, “Tiểu nhân, tiểu nhân... Hiểu rõ.”

Tương Liễu thu chân lại, cẩn thận lau vết máu vào quần áo Tiểu Lục, lạnh nhạt nói: “Người là con cá chạch, trơn không để trong tay được, không ngờ rằng có thể gặp một tay chứa nước bùn, điều tính ta không tốt lắm, người cần phải cẩn thận hỏi thăm rõ ràng.”

Tiểu Lục chế nhạo: “Không cần hỏi thăm cũng rõ ràng.”

Tiếng binh khí va chạm truyền tới, “Đại nhân, có người xông vào quân doanh.”

Tương Liễu bước nhanh ra ngoài, tiếng ồn ào biến mất trong khoảnh khắc. Tiểu Lục nghe thấy có quân sĩ hỏi: “Người là ai? Vào quân doanh của Thần Nông muốn cái gì?” Tiếng nói thô khan: “Diệp Thập Thất, Tiểu Lục.”

Là Thập Thất! Hắn đã tìm tới? ! Tiểu Lục nghiêng ngả chao đảo đi ra ngoài, vội kêu lên: “Tương Liễu đại nhân, đừng làm hắn bị thương, hắn là nô bộc của ta, tới tìm ta.”

Thập Thất chạy về phía Tiểu Lục, linh lực không ngờ, vậy mà có thể thoát khỏi binh lính đang ngăn trở.

Nhưng đây là những binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, đánh ngã hai tên, có thể dựng dậy bốn tên, Tiểu Lục kêu to: “Thập Thất, không nên ra tay, nghe lời!”

Thập Thất dừng lại, bốn lính bao quanh, tức giận theo dõi hắn. Thập Thất không nhìn họ, chỉ nhìn chăm chăm Tương Liễu: “Ta, muốn dẫn Tiểu Lục đi.”

Tiểu Lục mặt nịnh nọt, cầu xin kêu: “Đại nhân! Tiểu nhân đã là người của ngài!” Lời này nói ra... Khiến cho đám lính ở đó đều rung mình một cái.

Tương Liễu nhú mày, cuối cùng hạ tay xuống. Binh lính tránh ra, Thập Thất nhảy tới trước mặt Tiểu Lục, nửa ôm nửa đỡ hắn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

Có lẽ là tác dụng tâm lý, Tiểu Lục thật sự cảm thấy đau đớn bớt đi mấy phần. Thập Thất ngồi xổm xuống, “Về nhà.”

Tiểu Lục ghé vào trên lưng hắn, cười nịnh với Tương Liễu: “Đại nhân, ta trở về đây.”

Tương Liễu nhìn chăm chăm Thập Thất đánh giá, Tiểu Lục lo lắng sốt ruột, tính trẻ con lấy tang kín mặt Thập Thất: “Người đừng có chủ định ma quỷ với hắn, hắn là của ta.”

Tương Liễu ngẩn người, khóe môi cong lên, lại lập tức cứng lại, hắn hơi ho khan một tiếng: “Qua thẩm tra, người là bình dân ở trấn Thanh Thủy, không có ác ý với nghĩa quân Thần Nông của ta, bây giờ thả người trở về.”

Tiểu Lục cũng chỉ có thể làm bộ làm tịch nói: “Thảo dân cảm ơn đại nhân, sau khi thảo dân trở về, nhất định sẽ tuyên truyền rộng rãi lòng nhân ái của đại nhân.”

Binh lính tản ra, Thập Thất công Tiểu Lục, bước nhanh rời đi.

Khi không nghe thấy âm thanh sau lưng nữa, Tiểu Lục mới yếu ớt nói: “Thập Thất, ta khát.”

Thập Thất nhẹ nhàng buông hắn, đem bầu hồ lô chứa nước cho hắn, Tiểu Lục uống mấy ngụm to, thở dài ra một hơi, “Chúng ta đi nhanh một chút, cái tên Tương Liễu kia tâm tư quỷ dị, chẳng may hắn đổi ý thì thảm.”

Thập Thất ngồi xổm xuống, Tiểu Lục nhớ hắn bài xích và ghét đụng chạm thân thể, nhưng hôm nay không còn cách nào khác, Tiểu Lục cẩn thận nằm sấp trên lưng hắn, “Xin lỗi, ta biết người không muốn công người. Người cứ nghĩ ta là tảng đá, nhưng tảng đá sẽ không phát ra âm thanh... Vậy thì tưởng tượng ta là đầu heo, một đầu heo biết nói tiếng người, người có ghét heo không? Hay là người tưởng tượng ta là một...”

Tiếng nói trầm thấp của Thập Thất truyền đến, “Ta đã nghĩ giống người, ta nguyện ý... Công người.”

Tiểu Lục sững sốt một chút, thì thào nói: “Vậy cũng được, người cứ nghĩ ta là ta.” Nói xong mới ngẫm lại mình đã nói gì, ha ha cười gượng, cười một nửa thì dừng lại, râm rì, “Thập Thất, lưng ta thật sự đau quá, người nói chuyện với ta một lát.”

“Ừ.”

“Thập Thất, người tìm đến như thế nào?”

“Có dấu vết, tra ra.”

“Ồ, người thật giỏi truy tìm tung tích, trước đây đã học à?” Tiểu Lục lại nghĩ tới hắn khẳng định không muốn nhớ lại quá khứ, “Xin lỗi, người không muốn trả lời thì đừng trả lời.” “Thập Thất, cái tên Tương Liễu

đó thật âm hiểm, về sau thấy hắn cẩn thận một chút. Nếu làm hắn phát hiện ra người có chỗ để lợi dụng, hắn khẳng định sẽ nhắm tới người.”

“Ừ.”

“Ô ô ô, lần này thiệt lớn, không kiếm được tiền, lại đưa mình vào rọ, sao ta lại bị tên ma đầu Tương Liễu đáng chết kia theo dõi chứ? Sau này ta sống thế nào đây...” Thập Thất dừng bước chân, quay đầu muốn nhìn Tiểu Lục, môi chạm vào trán của Tiểu Lục, hơi thở ấm áp phát lên mặt Tiểu Lục, Thập Thất lập tức cứng ngắc dờ đi, “Đừng... Sợ.”

Có lẽ bởi vì vừa bị Tương Liễu tra tấn, có lẽ bởi vì lớp vỏ cứng rắn bị xé mở còn chưa khép lại, Tiểu Lục rất tham luyến chỗ dựa trong tầm tay này, nhắm mắt lại dựa vào bờ vai Thập Thất, gò má dán lên cổ hắn, cọ cọ như con mèo nhỏ, “Ta chẳng sợ hắn đâu, ta cũng không tin thiên hạ không có thuốc độc có thể hạ độc hắn, chờ tới ngày ta phối được loại thuốc độc đó, ta liền...”

Tiểu Lục lấy tay làm bộ hung tợn. “Thập Thất, sau khi trở về, người đừng nói gì cả, không muốn lão Mộc với bọn họ biết chuyện, lão Mộc đánh trận nửa đời với quân Thần Nông, rất sợ ma đầu Tương Liễu. Thật ra ta dặn thừa đúng không? Bọn Ma Tử và Xuyên Tử lúc nào cũng quên lời người nói, mà ta thấy đã hơn một năm nay, ngay cả trên người họ có mấy cái nốt ruồi họ cũng quên sạch sẽ rồi, lại càng không nhớ gì về người...”

Bước chân Thập Thất chậm lại, Tiểu Lục trấn an vỗ vỗ ngực hắn, “Ta biết, người là Thập Thất, ta hy vọng người có thể là Thập Thất cả đời, nhưng ta biết không thể như vậy. Có điều một ngày người còn chưa rời đi, thì ngày đó người vẫn là Thập Thất, phải nghe lời ta nói...”

“Ừ.”

“Nhất định chỉ nghe ta thôi!”

Tiểu Lục mừng rỡ giống như chuột trộm được mỡ, cảm thấy đau đớn trên lưng phai nhạt, ghé vào lưng Thập Thất, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Vì bị thương ở lưng, nên Tiểu Lục không muốn lập tức trở về, bảo Thập Thất tìm một hang núi, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Thập Thất cố gắng hết sức làm cho Tiểu Lục một cái giường cỏ thoải mái, tạm thời coi hang núi là nhà, cuộc sống của hai người cứ như thợ săn trên núi.

Mỗi ngày, Thập Thất sẽ ra ngoài bắt một ít con mồi trở về. Chờ Thập Thất trở về, Tiểu Lục nói chuyện, hắn động tay, cùng nhau nấu cơm. Thập Thất hiển nhiên là chưa từng trải qua cuộc sống như vậy, chân tay vụng về, không ngừng làm lỗi, Tiểu Lục cười ha ha. Nhưng Thập Thất rất thông minh, không đến vài lần hắn đã làm có khuôn có dạng, làm cho Tiểu Lục mất đi rất nhiều lạc thú.

Năm tháng trong núi rất tịch mịch, người không thể cử động còn tịch mịch hơn. Tiểu Lục giữ lấy Thập Thất nói chuyện với hắn, trời nam đất bắc, trên núi dưới biển, cái gì cũng nói, một món ăn ngon, từng ngắm mặt trời lặn trong một thung lũng... Thập Thất yên tĩnh nghe.

Thỉnh thoảng Tiểu Lục cũng không an lòng, “Có phải ta nói nhiều quá không? Ta sống hai mươi mấy năm, lần đó ta mắc phải một quái bệnh, không dám gặp người, lưu lạc tứ xứ. Ban đầu không muốn nói chuyện, nhưng ngày dài trôi qua, có một lần ta ở trong núi, phát hiện quên mất tên trái cây, đột nhiên vô cùng sợ hãi, thực ra cũng không biết bản thân mình sợ cái gì. Nhưng kể từ đó, ta bắt đầu bức mình phải nói chuyện, lần ta lợi hại nhất là bắt khỉ, ta nói cả một ngày với nó, con khỉ đó không chịu nổi, đành phải đập đầu vào mỏm đá muốn tự sát...”

Tiểu Lục cười ha ha, Thập Thất nhìn hắn chăm chú.

Cứ cách một ngày là phải đổi thuốc một lần, Tiểu Lục thoải mái cởi áo, đưa tấm lưng trần trụi về phía Thập Thất.

Tiểu Lục không nhìn thấy nét mặt của Thập Thất, trêu đùa: “Ta đã nhìn hết cả người người, người chỉ có thể nhìn được cái lưng của ta, không thấy thua thiệt chứ?” Thập Thất không hé răng, Tiểu Lục cười hắc hắc.

Tiểu Lục bị thương không nhẹ, Thập Thất vốn tưởng rằng hai người phải trì hoãn trong núi một hai tháng, không ngờ chưa đến mười ngày, Tiểu Lục đã có thể chống gậy đi lại. Tiếp tục dưỡng thương hai ngày, Tiểu Lục quyết định về nhà.

Lúc Tiểu Lục thu dọn thảo dược, không ngờ phát hiện có hai cây thực chữ, “Đây là người hái?”

Thập Thất gật đầu, “Lúc săn thú nhìn thấy, người đã từng nói đến.” Mấy ngày này, sớm tối ở chung với Tiểu Lục, dưới sự chà đạp của Tiểu Lục, hắn nói chuyện có thứ tự hơn trước rất nhiều. Tiểu Lục mừng như điên, quả thực muốn ôm Thập Thất hôn hắn một cái, “Thật tốt quá, Ma Tử và Xuyên Tử có vợ rồi.”

Thập Thất ngồi xổm xuống, muốn công Tiểu Lục.

Tiểu Lục lùi lại, “Không cần, ta tự đi.” Trước đây là hết cách, bây giờ hắn có thể đi rồi, sao lại có thể coi một câu khách khí nguyện ý của người ta mà cho là thật? Thập Thất im lặng không nói gì đứng lên, đi theo sau Tiểu Lục.

Hai người trở lại trấn Thanh Thủy, lão Mộc vùng muốn gõ chất vấn: “Vì sao đi lâu như vậy hả? Chẳng phải ta đã nói với người chỗ nào không thể đi thì không được đi sao?”

Tiểu Lục cười hi hi đưa thảo dược hái được cho lão xem, “Đương nhiên không đi! Thập Thất không quen địa hình trên núi, không cẩn thận đi vào mê chướng, cho nên trì hoãn vài ngày, không phải ta đã an toàn trở về sao?”

Nhìn thấy thực chữ, lão Mộc vui mừng quá đổi, vội vàng cầm lấy thảo dược, dè dặt cẩn trọng cất đi.

Tiểu Lục nháy nháy mắt với Thập Thất, ngâm nga hát, trở về phòng của mình.

Một tháng sau, dưới sự thu xếp của lão Mộc, Ma Tử và khuê nữ của đồ tể Cao gia là Xuân Đào đã định ra hôn sự.

Hết thấy, đều khôi phục bình thường. Cuộc sống mỗi ngày, đều giống như trước đây, bình tĩnh đến chán nản, chán nản đến không thú vị, không thú vị đến bình an, bình an đến hạnh phúc.

Trừ bỏ, thỉnh thoảng có thể có một con đại bàng trắng bay tới tìm Tiểu Lục, mang đến một vài thứ, mang đi một vài thứ.

Tiểu Lục làm thuốc cho Tương Liễu luôn lưu lại một chút đường lui, chẳng hạn như thuốc độc là rất độc, tuyệt đối thỏa mãn được yêu cầu xảo quyệt của hắn, nhưng hoặc là có màu sắc đặc biệt, hoặc là có mùi vị đặc biệt, nói ngắn lại, không thể cầm đi hại chết nhân vật tai to mặt lớn trong chốc lát.

Tiểu Lục vốn tưởng rằng thời gian dài trôi qua, Tương Liễu sẽ tìm hắn phiền toái, nhưng Tương Liễu lại không có yêu cầu gì với “Màu, mùi, vị”, chỉ cần độc tính đạt tới yêu cầu của hắn, hắn tiếp thu hết.

Tiểu Lục bằng vào y thuật không mấy vững chắc và độc thuật của mình mà phỏng đoán, vì Tương Liễu có thể chất đặc thù, cho nên công pháp đặc thù, độc này để tu luyện, Tiểu Lục chế ra mỗi một phần thuốc độc đều vào bụng hắn.

Nghĩ thấu điểm ấy, Tiểu Lục tạm thời nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu biến đổi cách chế thuốc độc theo hướng khó ăn.

Một năm sau, lão Mộc cử hành hôn lễ tuy đơn giản nhưng náo nhiệt cho Ma Tử và Xuân Đào.

Ma Tử là hậu quả của chiến tranh —— cô nhi, lúc hắn xin ăn, tin chắc rằng vận mệnh của hắn sẽ kết thúc vào một mùa đông, ánh mặt trời chiếu tới ven đường, thi thể của hắn bị chó hoang cắn nát, chó hoang vừa ăn vừa khoan khoái tru lên, đây là vận mệnh của phần lớn cô nhi.

Thế nhưng, Tiểu Lục và lão Mộc đã thay đổi vận mệnh của hắn.

Tiểu Lục, lão Mộc không phải là Nhân tộc. Lúc Ma Tử bảy, tám tuổi, được Tiểu Lục nhặt về, mười mấy năm trôi qua, Ma Tử trưởng thành trở thành đại hán cao tám thước (khoảng hơn 1,8m), vậy mà bây giờ Tiểu Lục trông còn non hơn Ma Tử, nhưng Ma Tử cảm thấy Tiểu Lục và lão Mộc chính là trưởng bối của hắn.

Trước mặt tất cả tân khách, hần dẫn Xuân Đào quỳ xuống, thành kính dập đầu ba cái với Tiểu Lục và lão Mộc. Lão Mộc kích động vung trộm lau nước mắt, Tiểu Lục cũng nghiêm túc hiềm thấy, dặn Ma Tử: “Hãy ngủ nhiều với Xuân Đào, sớm sinh con nhé.”

Ma Tử vốn muốn nói mấy câu từ đáy lòng, nhưng vừa nghe thấy câu từ đáy lòng đó của Tiểu Lục, hần không dám nói nữa, nếu để Xuân Đào biết cưới nàng vì có thể ngủ mỗi ngày, tiết kiệm tiền hơn so với kỹ nữ, thì nàng dâu này khẳng định sẽ chạy mất.

Hần lôi kéo Xuân Đào, chạy nhanh thoát thân.

Tiểu Lục tặc lưỡi cười hắc hắc, Thập Thất buồn cười nhìn Tiểu Lục. Lão Mộc ngênh đón khách, Tiểu Lục không có chuyện gì, ngồi một góc trong sân, hết sức chuyên chú cắn chân gà.

Xuyến Tử đột nhiên vọt tới, lấp bắp nói: “Có... Có khách quý.” Kéo hần đi ra ngoài.

Tương Liễu mặc bạch y, đứng ở cửa Hồi Xuân Đường, cao lớn vững chãi, không nhiễm bụi trần, thật giống một đóa sen trắng, còn được nước mưa rửa sạch ba ngày ba đêm, sạch sẽ làm cho tất cả mọi người muốn về nhà tắm rửa.

Lão Mộc ngưỡng chừng định nhận quà mừng của hần, hai tay dùng sức cọ cọ trên quần áo, sợ một chút mồ hôi của mình sẽ làm bẩn người ta.

Tiểu Lục cười hì hì đi qua, tùy tay ném chân gà đã gặm xong xuống đất, hai cái tay ngậy mỡ đưa ra tiếp nhận quà mừng trong tay Tương Liễu, còn không sợ chết chà chà lên tay hần.

Ý cười của Tương Liễu không thay đổi, chỉ quét nhanh về phía Xuyến Tử ở sau Tiểu Lục, Tiểu Lục lập tức kiềm hãm. Tiểu Lục đưa quà mừng cho Xuyến Tử, khom lưng với Tương Liễu, nịnh nọt nói: “Mời vào trong phòng ngồi.”

Tương Liễu ngồi xuống, không biết là kính hay là sợ, ba trượng quanh người hần không ai dám tiếp cận.

Thập Thất yên lặng ngồi bên cạnh Tiểu Lục, Tiểu Lục nhìn hần một cái, khoe môi không khỏi cong lên, thành một mảnh trăng lưỡi liềm, ánh mắt cũng biến thành hai vầng trăng non. Tiểu Lục hỏi Tương Liễu: “Người muốn thuốc, ta đều làm tốt cho người, không cai sót gì chứ?”

Tương Liễu mỉm cười, “Người làm rất tốt, cho nên ta đến đưa quà.”

Tiểu Lục không nói gì, người tới là nhắc nhở hiện giờ ta không chỉ có ba con tin, mà còn nhiều hơn một.

Trong sân, một đám người trẻ tuổi đang trêu đùa Ma Tử và Xuân Đào, thường bộc phát ra những tiếng cười lớn.

Đám con nít ăn trái cây, chạy ra chạy vào, Lão Mộc cùng đồ tể Cao và mấy ông già vừa ăn vừa nói cười.

Tương Liễu xem náo nhiệt ở thế đời, khinh thường và không hiểu hỏi: “Chờ đến khi họ đều chết, chỉ sợ là người vẫn mang bộ dáng như trước, có ý nghĩa không?”

Tiểu Lục nói: “Ta sợ tịch mịch, không tìm được người gắn bó lâu dài, làm bạn trong một thời gian ngắn cũng là tốt.”

Tương Liễu nhìn Tiểu Lục, Tiểu Lục ân cần rót rượu cho hần, “Đã đến, thì uống một chén rượu mừng đi, là ta tự cất đó.”

Sau khi Tương Liễu uống một chén, nhàn nhạt nói: “Trừ bỏ trong rượu có độc ra, không có chỗ nào đáng khen.”

Tiểu Lục thân thiết hỏi: “Người trúng độc sao?”

Tương Liễu khinh miệt nhìn Tiểu Lục, Tiểu Lục suy sụp.

Tương Liễu hỏi: “Người rất muốn độc chết ta sao?”

Tiểu Lục thành thật nói: “Ta không phải là binh lính Hiên Viên, người và ta bây giờ còn chưa mang thù hận sống chết, ta chỉ muốn đánh người một trăm tám mươi roi.”

“Đời này người chó có năm mơ.” Tương Liễu lại uống một chén rượu, nhẹ nhàng lướt đi.

Tiểu Lục bực mình nói với Thập Thất: “Sớm hôn ta cũng sẽ tìm ra tử huyết của hân, độc không ngã hân, ta sẽ ngã.”

Trong mắt Thập Thất hơi có ý cười, Tiểu Lục nhìn đến dáng dấp siêu thoát vạn vật của hân, hận không thể dùng hai tay hung hăng vuốt ve hân một phen, không nhịn được rót một chén rượu độc cho hân, “Uống đi!” Thập Thất tiếp nhận, ngửa cổ, uống xong.

Tiểu Lục sững sốt, “Có độc.”

Ý cười trong mắt Thập Thất chưa tiêu tán, thân mình lại mềm yếu ngã xuống dưới.

Tiểu Lục luống cuống tay chân giải độc cho hân, miệng mắng: “Cái đồ ngốc nhà người!” Trong lòng lại nổi lên một chút gợn sóng không rõ.

Sau tiệc cưới của Ma Tử, Cửu Mệnh Tương Liễu thi thoảng lại tới sân sau của Hồi Xuân Đường ngồi một lát, uống vài chén rượu Tiểu Lục rót cho hân, ăn vài miếng điểm tâm Tiểu Lục làm.

Lúc đi, hân luôn mặt không đổi sắc tim không đập mạnh. Thái độ không để Tiểu Lục vào mắt của Tương Liễu đã chọc giận Tiểu Lục.

Lần này Tiểu Lục đến với y thuật, ngay từ đầu chính là đường cong, mục đích là vì muốn mạng người, mà không phải vì cứu mạng người.

Tương Liễu coi độc của hân như đường như đậu mà ăn, làm cho hân phải nghỉ lại, quyết định phải nghiên cứu thật tốt cách hại người như thế nào, tiếp tục đi trên đường cong, mục đích chính là sớm hay muộn cũng hạ độc tên ma đầu kia!

Chú thích của tác giả:

Tuần Đế: Chữ Tuần âm đọc shùn, ý là chim trong mặt trời. Trong “Sơn Hải Kinh” có ba thần hệ lớn, hệ Đế Tuấn ở phương Đông là tộc chiến bại, sự tích chôn vùi biến mất, “Sơn Hải Kinh” không ghi lại, chỉ trong “Sơn Hải Kinh chú” loáng thoáng có thể thấy được sự hiển hách của thần hệ này năm đó.

Phỉ Phỉ (fěi fěi): “Loài thú có hình dáng giống cáo, mà đuôi trắng có bờm, tên viết Phỉ Phỉ, nuôi nó có thể bớt ưu lo.”

—— Sơn Hải Kinh · Trung Sơn Kinh

Thực chữ (chữ): “Loài cỏ, giống như lá quỳ màu đỏ, giáp thực, thực như tông giáp, tên viết thực chữ, có thể đã thử, thực chi không mị.” (Mình không dịch được sát ý phần chú thích nên để Hán Việt vài chỗ.)

3. Chương 3

Đồ tể Cao chỉ có một người con là Xuân Đào, Ma Tử không có cha mẹ, sau khi hai người thành hôn, Ma Tử gần như trở thành con trai của đồ tể Cao, thường xuyên đi giúp đồ tể Cao làm việc.

Dần dần, thời gian hân ở nhà đồ tể Cao ngày càng nhiều, mà thời gian ở Hồi Xuân Đường thì ngày càng ít. Xuyên Tử cười nhe đồ tể Cao giỏi tính toán, vừa gả được con gái vừa giành được con trai.

Tiểu Lục và lão Mộc lại không để ý, đối với Tiểu Lục, một Thập Thất đã bằng mười Ma Tử rồi, đối với lão Mộc, chỉ cần Ma Tử sống bình an hạnh phúc, lão liền cao hứng.

Một ngày nọ, khi Ma Tử được đồ tể Cao và Xuân Đào dìu đỡ về nhà, lão Mộc không thể tin được, Tiểu Lục nhú mày.

Nếu như Xuyên Tử bị người ta đánh, Tiểu Lục sẽ không thấy kỳ lạ, Xuyên Tử đôi khi bị coi thường, là đối tượng dễ bị đánh đòn.

Ma Tử thì không giống vậy, tuy Ma Tử cao lớn vạm vỡ, nhưng cũng hiểu đạo lý, luôn biết nhường bộ ba phần. “Sao lại thế này?” Lão Mộc hỏi.

Xuân Đào mồm miệng lanh lợi, vừa lau nước mắt vừa nói: “Buổi sáng sau khi giết dê, ta đưa máu dê cho người ta, không cẩn thận đụng phải một tiểu thư. Ta xin lỗi tiểu thư đó, nói rằng đồ hồng chúng ta sẽ bồi thường, nhưng tì nữ của tiểu thư đó mắng ta là không bồi thường nổi đâu. Cha ta sốt ruột, tranh cãi vài câu, liền đánh nhau, Ma Tử ca vì bảo vệ cha ta mà bị đánh.”

Ở trấn Thanh Thủy không có quan phủ, quy tắc duy nhất chính là cường giả thì sinh tồn.

Xuyến Tử nghe đến đó, vác ngay cái cuốc xới thuốc lên, chạy biến đi nhanh như chớp. Xuyến Tử rất gầy yếu, Ma Tử luôn luôn chăm sóc hẩn, hai người tuy cả ngày cãi nhau nhao nhao, nhưng thật ra tình cảm còn thân hơn huynh đệ ruột thịt.

Tiểu Lục gọi: “Lão Mộc.” Lão Mộc lập tức đuổi theo.

Vết thương của Ma Tử không nặng, Tiểu Lục xử lý miệng vết thương, bôi thuốc tốt nhất, lão Mộc và Xuyến Tử còn chưa trở về. Tiểu Lục dặn Xuân Đào: “Người chăm sóc Ma Tử, ta đi xem một chút.”

Đồ tể Cao nhắc đao mổ lên muốn đi theo, Tiểu Lục cười, “Chuyện làm ăn của người không thể trì hoãn, đi làm việc đi, có ta và lão Mộc rồi.”

Thập Thất luôn luôn đi theo sau Tiểu Lục, lúc Tiểu Lục đuổi tới quán trọ, lão Mộc đang đánh nhau với một nữ tử áo vàng.

Xuyến Tử nằm trên mặt đất, nhìn thấy Tiểu Lục, oan ức nói: “Lục ca, ta không gây chuyện, ta còn chưa tới gần các nàng, đã bị đánh cho không động dậy nổi rồi.”

Tiểu Lục trừng mắt liếc hẩn một cái, nhìn về phía lão Mộc. Lão Mộc rõ ràng không phải đối thủ của nữ tử áo vàng, nữ tử trên đầu lão Mộc như đang trên đầu một con khỉ, thêm đá bên cạnh có một thiếu nữ đeo mạng che mặt.

Thiếu nữ vừa nhìn vừa cười, thỉnh thoảng bình luận mấy câu: “Hải Đường, ta muốn nhìn lão ngã lộn nhào mấy vòng.”

Hải Đường quả nhiên quăng ngã lão Mộc, làm lão lộn nhào mấy vòng trên đất, thiếu nữ cười duyên, vỗ tay nói: “Nhảy lên nhảy lên, ta muốn thấy lão bật nhảy lên như con cóc!”

Lão Mộc không thể khống chế hai cái chân của mình, cứ như có người đè ép thân thể lão, làm cho lão bất chước bộ dáng bật nhảy của con cóc.

Thiếu nữ cười đến không đứng thẳng người được, người xem náo nhiệt xung quanh cũng cao giọng cười ầm lên.

Tiểu Lục chen lấn lên trước, đầu tiên chấp tay thi lễ với thiếu nữ, sau đó nói với Hải Đường: “Lão nhận thua, xin cô nương dừng tay.”

Hải Đường nhìn về phía thiếu nữ, thiếu nữ làm như chưa nghe thấy gì, nói: “Ta muốn xem lừa lẩn lộn.”

Lão Mộc lại lẩn lộn trên mặt đất giống như con lừa, thiếu nữ cười duyên khanh khách, nhưng người xem náo nhiệt xung quanh thì không cười.

Tiểu Lục trình trọng nói: “Quy củ của trấn Thanh Thủy, không có thù hận sống chết, nhận thua liền dừng tay.”

Thiếu nữ nhìn về phía Tiểu Lục, “Quy củ của ta là người mạo phạm ta sẽ chết! Hiên ca ca không cho ta đả thương người, ta không đả thương người, ta chỉ nhìn lão đùa giỡn xiếc ảo thuật.”

Không ngờ trong mắt lão Mộc lại chứa lệ, cầu xin Tiểu Lục: “Giết ta!” Lão là lính đào ngũ của Hiên Viên, nhưng lão chỉ trốn tránh chiến tranh, không phải tôn nghiêm của đàn ông. Tiểu Lục toát ra sát ý, tiến lên vài bước.

Lão Mộc đột nhiên không lộn xộn nữa, Xuyến Tử vội vàng chạy tới nâng lão dậy, thiếu nữ bắt mắt, “Hải Đường, ta cho người dừng tay sao?”

“Không phải nô tì.” Hải Đường đề phòng nhìn chằm chằm Thập Thất trong đám người, chậm rãi lui về phía sau, chắn phía trước thiếu nữ.

“Không phải người, là ai? Là tên dân đen lớn mặt nào?” Thiếu nữ muốn đẩy Hải Đường, thấy rõ ràng.

Hải Đường nắm chặt thiếu nữ, đề thấp thanh âm nói: “Linh lực của đối phương cao hơn ta, tất cả hãy chờ Hiên công tử trở về hãy nói.” Hải Đường dắt thiếu nữ vội vàng lui vào quán trọ. Tiểu Lục nhìn bóng lưng của họ, mỉm cười nói: “Ta ở Hồi Xuân Đường chờ các người.”

Lão Mộc cũng coi như là nhân vật có mặt mũi trên đường phố phía tây, hôm nay lại phải chịu nhục như vậy, sắc mặt lão tối đen, không nói một lời chui vào phòng. Tiểu Lục biết việc này không có cách nào khác để an ủi, chỉ có thể dặn Xuyên Tử để ý một chút, đề phòng lão Mộc nhất thời nghĩ không thông mà tự sát.

Tiểu Lục đang hoàng hiên ngang ngồi ở phòng khách, Thập Thất đứng ở bóng tối trong góc phòng, Tiểu Lục thưởng thức chén rượu, lải nhải như ngày thường: “Lão Mộc, Ma Tử, Xuyên Tử đều cảm thấy ta là người tốt, nhưng thực tế từ lúc nhỏ ta đã giết không ít người... Rất lâu rồi ta không giết người, nhưng hôm nay ta muốn giết họ.”

“Họ là Thần tộc.” Thập Thất đột nhiên lên tiếng.

“Vậy thì sao?” Mặt mày Tiểu Lục bay lên vẻ tàn bạo.

Thập Thất trầm mặc.

Tiểu Lục liếc hắt, “Người sẽ giúp ta?”

Thập Thất gật đầu.

Tiểu Lục mỉm cười, bỗng nhiên, cảm thấy dường như không phải mình muốn giết người đến vậy.

Tiểu Lục uống hết một bầu rượu nhỏ, hắt chờ người đến.

Thiếu nữ đã bỏ mạng che mặt xuống, ngũ quan bình thường, nhưng đôi mắt lại rất đẹp, giống như sóng nước mùa thu. Nhìn tổng thể đôi mắt ấy làm dung mạo năm phần bỗng chốc biến thành tám phần.

Nam tử bên cạnh nàng ta lại vô cùng xuất chúng, mặt mày ôn hòa, khí độ nho nhã, nhìn xa như nước, nhìn gần như núi, có phong thái ẩn sĩ.

N chấp tay hành lễ với Tiểu Lục, “Tại hạ là Hiên, vị này là biểu muội A Niệm, tì nữ Hải Đường trúng độc của công tử, cho nên đặc biệt tới đây, kính xin công tử đưa thuốc giải cho chúng ta.”

Tiểu Lục tung chơi lọ thuốc trên tay, cười híp mắt nói: “Được thôi, chỉ cần dập đầu nhận lỗi với huynh trưởng của ta.”

A Niệm khinh thường trừng mắt nhìn Tiểu Lục, “Để cho tì nữ của ta dập đầu nhận lỗi với huynh trưởng của người, các người mới chịu?”

Tiểu Lục lạnh lùng nhìn, Hải Đường dường như rất thống khổ, đỡ vách tường, chậm rãi ngồi xuống đất.

A Niệm hờn dỗi, “Hiên ca ca, huynh xem, là bọn hắc tới làm phiền muội trước, muội vốn không làm gì bọn hắc, chỉ trêu đùa một chút xíu thôi, bọn hắc lại nhất quyết không tha, vừa ra tay đã muốn mạng của muội. Nếu trên người muội mà không mang theo trần... trần châu cha cho để tránh độc, muội khẳng định cũng bị trúng độc.” Hải Đường đau đến rên rỉ một tiếng, Hiên nhìn chằm chằm Tiểu Lục, “Xin cho thuốc giải!”

Tiểu Lục cười lạnh, “Thế nào? Người còn muốn ra tay đoạt lấy? Vậy đến đây đi!”

“Thứ lỗi!”

Hiên ra tay đoạt lấy thuốc, Tiểu Lục lui về phía sau.

Tiểu Lục biết Thập Thất ở phía sau mình, chỉ cần Thập Thất giúp hắc một chút, hắc có thể nhìn ra thuộc tính linh lực của Hiên, hạ độc hắc. Nhưng, Thập Thất không ra tay.

Tiểu Lục quay đầu, thấy góc phòng trống không, Thập Thất không ở trong phòng. Tiểu Lục bị Hiên đánh trúng, thân mình mềm yếu ngã xuống.

Hiên không ngờ Tiểu Lục trông tự tin như vậy mà linh lực lại vô cùng thấp kém, vội vàng cố gắng thu hồi linh lực, “Xin lỗi, ta không biết người...”

Hắn ôm lấy Tiểu Lục, kiểm tra thương thế của hắn, may mắn hắn vốn không tính đả thương người, Tiểu Lục chỉ tắc thở trong chốc lát. Tiểu Lục tựa vào cánh tay Hiên, khóe môi chậm rãi cong lên, nở nụ cười, trong mắt đều là chế nhạo, như đang cười châm biếm chúng sinh.

Hiên ngây ngẩn cả người.

A Niệm nhặt lọ thuốc trên đất lên, bón cho Hải Đường. Hải Đường nhắm mắt vận khí trong phút chốc, nói: “Là thuốc giải.”

A Niệm chế giễu Tiểu Lục, “Trông bộ dáng vô dụng của người mà còn muốn đối nghịch với chúng ta?”

Tiểu Lục đẩy Hiên ra, giãy giụa đứng lên, “Cút!”

A Niệm muốn ra tay, Hiên ngăn nài lại: “Độc đã giải, chúng ta trở về.” Hắn đưa mắt nhìn Tiểu Lục một cái, kéo A Niệm đi ra ngoài. A Niệm quay đầu, dùng khẩu hình nói với Tiểu Lục: “Tiện dân!”

Tiểu Lục đi vào sân sau, ngồi trên thềm đá.

Thập Thất đứng phía sau hắn.

Tiểu Lục mỉm cười nhìn sắc trời dần dần u tối, thở dài thật sâu. Hắn sai lầm rồi, không nên trông cậy vào người khác.

Thập Thất ngồi xổm bên cạnh Tiểu Lục, đưa giỏ trúc nhỏ đựng đồ ăn vặt cho Tiểu Lục.

Tiểu Lục hỏi: “Người biết bọn họ?”

Thập Thất gật đầu.

“Bọn họ là công tử tiểu thư của thế gia đại tộc trong Thần tộc?”

Thập Thất do dự trong thoáng chốc, thông thả gật đầu.

“Người sợ bọn họ nhận ra người nên mới tránh né? Hay là cảm thấy ta không nên trêu chọc bọn họ, nên người ẩn nấp, làm cho bọn họ thuận lợi cướp lấy thuốc giải?” Thập Thất

Tiểu Lục nâng tay lật đổ giỏ trúc, cổ vịt, chân gà văng đầy đất.

Tiểu Lục đi về hướng bờ sông, Thập Thất vừa muốn đứng lên, “Không cần đi theo ta!” Tiểu Lục đã ra lệnh, làm hắn chỉ có thể đứng lại.

Tiểu Lục đi đến bờ sông, nhìn nước sông ào ào chảy xuôi. Không phải tức giận Thập Thất làm cho Hiên cướp thuốc giải, mà là — lúc hắn muốn dựa vào một người, quay đầu lại, người nọ không có ở đó.

Hắn chẳng qua chỉ giận chính mình, thế mà lại để bản thân có loại dục vọng buồn cười này. Tiểu Lục nhảy vào trong nước, bơi ngược dòng chảy, mặt sông càng ngày càng rộng, nước sông càng ngày càng chảy xiết.

Nước sông lạnh như băng gột rửa tất cả, chẳng phân biệt được ngày đêm, dòng nước vẫn chảy mãi không ngừng.

Tiểu Lục vật lộn với sóng nước, cảm thụ được sức lực đang dần mất đi. Tiếng cười từ không trung truyền đến, Tiểu Lục ngẩng đầu, thấy Tương Liễu thanh thần ngồi trên con đại bàng trắng, cúi đầu nhìn Tiểu Lục, “Đêm khuya đi bắt cá?”

Tương Liễu đưa tay ra, Tiểu Lục bắt được tay hắn, mượn lực nhảy lên lưng đại bàng. Đại bàng gào thét bay lên, gió mây quay cuồng, quần áo của Tiểu Lục ẩm ướt dính vào người, hắn lạnh đến run cầm cập.

Tương Liễu ném rượu hồ lô cho Tiểu Lục, Tiểu Lục vội uống mấy ngụm to, rượu mạnh vào bụng, cái lạnh vơi đi một chút.

Tương Liễu hơi nghiêng người, đánh giá hắn. Tiểu Lục có rượu vào thì hùng hồn gan dạ hơn, tức giận nói: “Nhìn cái gì hả? Ta không phải là nữ nhân!”

“Chỉ có số ít Thần tộc mới có tọa kỵ của riêng mình, cho dù linh lực không thấp thì lần đầu tiên ngồi trên lưng tọa kỵ cũng kinh hoảng bất an, mà người... Rất thả lỏng tự nhiên!”

“Thế thì sao nào?”

“Ta chỉ càng ngày càng hiểu kỳ về quá khứ của người.”

Tiểu Lục ngửa đầu uống rượu.

“Người đang tức giận với ai?”

“Ai cần người lo!”

“Người lại đáng đánh đòn!”

Tiểu Lục không hé răng.

Đại bàng bay đến một cái hồ có hình dạng như hồ lô, trắng sáng nhô cao, nước hồ màu lam đậm tỏa ánh sáng bạc trong vắt, xung quanh không có tiếng động, yên tĩnh tựa như thời gian đang dừng lại.

Tiểu Lục ném rượu hồ lô cho Tương Liễu, đứng lên, hất mở hai cánh tay ra, đón gió thét dài, tóc đen bay múa theo gió.

Tiếng huýt gió vang xa, hất đột nhiên xoay người nhảy xuống, giống như sao băng rớt xuống mặt hồ. Tương Liễu dò xét thân dưới, đại bàng theo ý hất mà bay, cũng rơi xuống.

Tiểu Lục như con bướm bướm xinh đẹp, rơi vào giữa dòng sóng bạc, biến mất không thấy.

Ánh sáng bạc lặn dần biến thành vô vàn những vòng gợn sóng, ngay lúc quang ảnh biến ảo sáng lóng lánh đẹp đẽ nhất, Tiểu Lục giống như con rồng nước, vọt lên mặt nước, giơ tay ôm lấy cổ đại bàng, “Biết bơi không? Chúng ta so tài.” Tương Liễu khinh thường cười.

Tiểu Lục nói: “Có bản lĩnh thì người đừng dùng linh lực.”

Tương Liễu giơ bầu rượu hồ lô lên uống.

Tiểu Lục tiếp tục: “Thế nào? Không dám đấu với ta?”

Tương Liễu ngẩng đầu ngắm trăng.

Tiểu Lục không ngừng cố gắng: “Sợ thua chứ gì? Không phải chứ? Không ngờ ma đầu Cửu Mệnh lại có lá gan nhỏ như vậy!”

Rốt cuộc Tương Liễu cũng đưa mắt nhìn Tiểu Lục, “Vì người cầu ta, ta đồng ý.”

“Ta cầu người?”

“Không phải sao?”

Đầu Tiểu Lục tựa lên cổ đại bàng, “Được rồi, ta cầu người.”

Tương Liễu chậm chạp cởi áo khoác ngoài, nhảy vào trong nước.

Tiểu Lục ra sức bơi về phía bờ, Tương Liễu theo sau hất.

Hồ nước lạnh thấu xương, Tiểu Lục dùng sức bơi rồi lại bơi, thân thể dần dần nóng lên, có thể quên đi tất cả, giống như trở về lúc nhỏ, tự do, thoải mái, vui vẻ, mục tiêu duy nhất chính là bơi về bên bờ, thật là đơn giản biết bao.

Hơn một canh giờ sau, Tiểu Lục bơi tới bên bờ, Tương Liễu đã ngồi bên đồng lửa, hong khô quần áo.

Tiểu Lục bò lên bờ. “Người thắng, nhưng mà...” Hất lấy ra con cá từ trong quần áo, “Ta bắt được cá, nướng đi, đúng lúc đói bụng.” Tiểu Lục bắt đầu chăm chú nướng cá, Tương Liễu nói: “Người lớn lên ở nơi có nhiều nước.”

“Biết bơi thì có thể nói lên điều đó sao?”

“Biết bơi không thể nói rõ, nhưng bơi lội làm người vui vẻ thả lỏng. Nhiều người các người không ngừng truy tìm những thứ phù phiếm, nhưng thực tế điều khiến các người thả lỏng thường sẽ là những gì đơn giản mà khi thơ ấu có được.”

Tiểu Lục huýt gió một tiếng lớn, “Người ta nói người là yêu quái chín đầu, chín cái đầu cùng suy tư quả nhiên có uy lực không giống người thường, ngay cả lời nói cũng có chiều sâu như vậy.”

“Người không biết đây là đề tài cấm kỵ sao?”

Tiểu Lục không sợ chết tiếp tục: “Ta thật sự rất tò mò, người bảo chín đầu thì dài thế nào? Xếp dài một hàng, dựng thẳng một hàng? Hay là xếp hàng sang trái sang phải, trái ba cái, phải ba cái? Lúc người ăn cơm, cái đầu nào ăn trước? Cái đầu nào ăn sau...” Tiểu Lục liên mồm ba hoa.

“Ô ô... Ô ô...”

Tương Liễu cầm con cá đã nướng chín lại, ăn từ từ, Tiểu Lục chỉ có thể nhìn.

Tương Liễu ăn cá xong, đánh giá Tiểu Lục, “Thực ra ta tương đối thích ăn thịt người, trông người bé nhỏ thế này vừa đủ để mỗi cái đầu của ta cắn một miếng.”

Tay hắn xoa mặt Tiểu Lục, cúi thấp người, cắn cổ Tiểu Lục.

Tiểu Lục run rẩy mất hồn, nhắm mạnh hai mắt lại. Đầu lưỡi Tương Liễu nhắm nháp đến máu, sau khi kinh ngạc đi qua có vài phần hiểu rõ, hắn chậm rãi mút vào mấy ngum, ngẩng đầu, “Còn dám nói hươu nói vượn sao?” Tiểu Lục dùng sức lắc đầu.

Tương Liễu buông hắn ra, Tiểu Lục lập tức lặn một vòng cách xa Tương Liễu.

Tương Liễu dựa vào đại bàng, ngoắc ngoắc ngón trỏ với hắn, Tiểu Lục chẳng những không đi tới, mà còn lui lại mấy bước. Tương Liễu liếc hắn, mỉm cười hỏi: “Người muốn để ta đi qua sao?” Tiểu Lục vội vàng lắc đầu, ngoan ngoãn chạy tới, trèo lên lưng đại bàng.

Lúc gần đến trấn Thanh Thủy, Tương Liễu đá Tiểu Lục một phát rơi xuống lưng đại bàng, Tiểu Lục không hề chuẩn bị rơi xuống sông, bị ngã đến quay cuồng. Hắn nằm ngửa trên mặt nước, nhìn đại bàng gào thét bay xa, ẩn vào tận cùng bóng đêm, ngay cả sức lực để mắng cũng chẳng có. Tiểu Lục nhắm mắt lại, nước sông mang theo hắn xuôi theo dòng. Đoán là đã đến Hồi Xuân Đường, hắn lật người đi lên bờ, người hắn ướt sũng, vừa nhấc đầu đã thấy Thập Thất đứng phía trước. Tiểu Lục cười cười với hắn, “Còn chưa ngủ à? Cẩn thận thân thể, nghỉ ngơi s một chút.” Đi qua bên người Thập Thất, Thập Thất đi theo hắn, Tiểu Lục làm như không biết. Hắn đi thẳng đến trước phòng, Thập Thất vẫn đi theo hắn, Tiểu Lục vào cửa, không quay đầu lại mà trở tay đóng cửa.

Hắn nhanh chóng cởi quần áo ướt ra, tùy tiện lau người, trần trụi trốn vào chăn.

Chăn vốn phải lạnh buốt mà không hề lạnh chút nào, được đặt huân cầu (huân cầu dùng để ủ ấm), làm cho ổ chăn vừa ấm vừa thơm tho mềm mại, Xuyên Tử và lão Mộc hiển nhiên không phải người cẩn thận chu đáo như thế này.

Tiểu Lục cười cười, xoay người, nhanh chóng ngủ say, thân thể mệt mỏi, ngay cả một giấc mơ cũng không có.

Ngày thứ hai, Tiểu Lục làm như chưa xảy ra chuyện gì, việc gì nên làm thì làm.

Vì Ma Tử dương thương ở nhà đồ tể Cao, lão Mộc nhìn qua thì thấy đã khôi phục bình thường, nhưng chỉ quanh quẩn ở trong sân, không chịu ra ngoài phòng khách gặp người, cho nên rất nhiều chuyện phải đến tay Tiểu Lục làm.

May mắn Thập Thất có thể giúp đỡ không ít việc, xem bệnh, nghiền thuốc, làm thuốc viên... Bận rộn vội vàng cả một ngày. Buổi tối ăn cơm xong, Xuyên Tử thấy lão Mộc vào phòng bếp, thấp giọng hỏi: “Việc này cứ cho qua như vậy?”

Tiểu Lục gặm cổ vịt, “Không cho qua thì người muốn thế nào?”

Xuyên Tử đá chân vào cối đá, “Ta không cam lòng!”

Tiểu Lục ném cổ vịt vào mặt Xuyến Tử, đánh cho Xuyến Tử phải ôm nửa bên mặt, “Ta thấy mấy năm nay ta rất nhân nhượng người, làm người không biết trời cao đất rộng! Trên đời này, chỉ cần còn sống, dù có bất công cũng phải nín nhịn, dù không cam lòng cũng phải lui một bước, ta nói cho người, cho dù là vương tử, vương cơ cũng phải sống như vậy!” (Vương tử và vương cơ là hoàng tử và công chúa.)

Xuyến Tử nhớ tới những ngày khổ cực, không thể không thừa nhận lời Lục ca là đúng, bọn họ là người thường, cúi đầu khom lưng là tất nhiên, nhưng miệng vẫn than thở như trước: “Ói cứ như biết rồi ấy, huynh đâu phải là vương tử, vương cơ!”

“Cái con rùa nhà người, ba ngày không đánh thì người leo tường dỡ ngói!” Tiểu Lục nhảy dựng lên, nhấc chổi vung qua chỗ hán, Xuyến Tử ôm đầu, cong mông, chạy vọt vào phòng, vội vã đóng chặt cửa lại. (Ý là ba ngày không đánh thì sinh hư...)

Tiểu Lục dùng cái chổi đập cửa, nổi giận dưng dưng hỏi: “Lời của ta người có nghe lọt không?”

Lão Mộc đứng ở cửa bếp, nói: “Tiểu Lục, lời của người ta đều nghe lọt, yên tâm đi, ta không sao.” Lão Mộc đóng cửa phòng bếp, cúi đầu, còng lưng trở về phòng mình. Tiểu Lục lập tức xếp cờ im trống, ném cái chổi vào góc tường.

Xuyến Tử kéo một khe hở ở cửa sổ ra, lo lắng nhìn về phía phòng của lão Mộc.

Tiểu Lục vỗ vỗ đầu hán, thấp giọng nói: “Những người đó chỉ là khách qua đường ở trấn Thanh Thủy, chờ bọn họ đi rồi, thời gian sẽ phai nhạt tất cả, lão Mộc sẽ giống như trước đây.” Xuyến Tử gật gật đầu, đóng cửa sổ.

Thập Thất đưa giỏ trúc đựng đồ ăn vặt tới trước mặt Tiểu Lục, Tiểu Lục cầm chân gà lên, ánh mắt Thập Thất sáng rực, Tiểu Lục khách khí tươi cười với Thập Thất, “Cảm ơn.” Ánh mắt Thập Thất ảm đạm.

Tiểu Lục vừa gặm chân gà, vừa đi vào phòng, tùy tiện đá một cước, đóng cửa phòng.

Thập Thất cầm giỏ trúc, cúi đầu, lẳng lặng đứng đó.

Sáu tháng sau, Hiên và A Niệm không như Tiểu Lục mong muốn, rời khỏi trấn Thanh Thủy, làm cho tất cả đều trở thành hồi tưởng.

Xuyến Tử vừa cuộc thuốc, vừa tức giận bất bình nói: “Lục ca, con mụ đàn bà thối kia và tiểu bạch kiểm mở quán rượu ở đầu phố rồi, ta gọi mấy tên ăn mày đi phá hỏng chuyện làm ăn của bọn chúng nhé?” (Tiểu bạch kiểm ở đây chỉ Hiên, nghĩa đen là mặt trắng nhỏ, chỉ đàn ông đẹp...) Tiểu Lục đập hán một cước, “Nếu người có bản lĩnh phá hỏng chuyện làm ăn của người ta, người sẽ không là Xuyến Tử.”

Xuyến Tử hung hãn ném mạnh cái cốc, Tiểu Lục quát lớn, “Người cẩn thận một chút cho ta, làm thảo dược của ta thương tâm, ta cuộc người!”

Xuyến Tử buồn bực nói: “Bây giờ ngay cả cánh cửa lão Mộc cũng không bước qua. Bọn họ ở lại trong trấn, huynh bảo lão Mộc phải làm sao?”

Tiểu Lục nằm trên cái thùng gỗ, ăn hoa cỏ suy nghĩ, trong nhà không chỉ mình lão Mộc không ra khỏi cửa, mà Thập Thất bây giờ cũng rất ít ra ngoài, thỉnh thoảng ra ngoài cũng sẽ đội cái nón lá che cả nửa khuôn mặt.

Tiểu Lục nghĩ không ra, Thập Thất phỏng chừng là bắt đắc dĩ, không thể trở về, nhưng tên tiểu bạch kiểm Hiên và mụ đàn bà thối A Niệm đó có vẻ sống rất hiên ngang, sao họ cũng nương nhờ trấn Thanh Thủy?

Chẳng lẽ họ mến nhau mà không thể gần nhau, bỏ trốn ra ngoài? Tiểu bạch kiểm gia cảnh bình thường dù đồ tiểu thư của thế gia đại tộc, tiểu thư mang theo tỷ nữ trốn khỏi nhà, một đôi uyên ương trắc trở...

Xuyến Tử ngồi xổm trước mặt Tiểu Lục, “Lục ca, huynh nghĩ gì vậy?”

Tiểu Lục nói: “Cứ nhìn xem, chuyện làm ăn ở trấn Thanh Thủy không dễ làm đâu, bọn họ không kiên trì được, hiển nhiên sẽ đóng cửa.”

Xuyến Tử ngẫm nghĩ, cũng đúng. Người buôn bán rượu tự nhiên sẽ nghĩ cách loại trừ chuyện làm ăn của đám ngoại lai, tiểu bạch kiểm kia trông thế nào cũng không giống người làm ăn, Xuyến Tử nghĩ vậy lại cao hứng.

Ba tháng sau, Xuyến Tử và Tiểu Lục đều thất vọng.

Quán rượu của tiểu bạch kiểm chẳng những đứng vững gót chân ở trấn Thanh Thủy, mà chuyện làm ăn của hắn còn không tệ.

Xuyến Tử tức giận bất bình nói: “Những cô xướng kỹ đều thích nam tử tuần tú, rất là chú ý chuyện làm ăn của tiểu bạch kiểm, luôn vận trang điểm đẹp để đi mua rượu, tên tiểu bạch kiểm đó thật không biết xấu hổ, lần nào cũng mày đi mất lại với xướng kỹ...” Tiểu Lục thấy lão Mộc vẫn không ra khỏi cửa phòng, quyết định đi dạo tới quán rượu đầu phố. (Xướng kỹ: là con hát, kỹ nữ.)

Tiểu Lục đi về phía cửa, Thập Thất đi theo hắn, Tiểu Lục nói: “Ta muốn đến quán rượu của tiểu bạch kiểm, chỉ muốn nhìn một chút, không đánh nhau.”

Thập Thất dừng chân, Tiểu Lục mỉm cười, dạo bước thong thả, nhưng chỉ chốc lát sau, Thập Thất đã đội nón lá đuổi theo. Tiểu Lục nhìn hắn một cái, không nói gì.

Tiểu Lục đi vào quán ăn đối diện quán rượu, gọi hai đĩa điểm tâm, ung dung ngồi xuống, theo dõi rất quang minh chính đại. Thập Thất ngồi phía sau Tiểu Lục, yên tĩnh giống như không tồn tại.

Không thấy A Niệm và Hải Đường, phỏng chừng dựa vào thân phận của họ, còn chưa phải xuất đầu lộ diện nghênh đón khách, mà chỉ cần ở sân sau.

Tiểu bạch kiểm đang bận rộn trong quán, mặc quần áo vải bố bình thường, nhận tiền bán rượu, tiếp đón khách, thế nhưng không có một chút cảm giác nào của con phố này.

Xướng kỹ xinh đẹp tới mua rượu, hắn tươi cười ôn hòa, ánh mắt thanh minh, tiếp đón không khác gì những người phụ nữ bình thường. Hai cô xướng kỹ dè dặt cười nói, thật tôn trọng hắn, càng trân trọng bản thân.

Tiểu Lục hung hăng cắn miếng điểm tâm, xướng kỹ cam tâm tình nguyện chú ý chuyện làm ăn của hắn, chẳng phải vì trông cái mặt hắn tuần tú, mà là vì hắn không để mắt người bên ngoài.

Chờ việc buôn bán hết bận, tiểu bạch kiểm cầm theo một vò rượu nhỏ đi tới, “Tại hạ mới đến, dựa vào tay nghề chưng cất rượu gia truyền mà xin bát cơm ăn, về sau còn phải nhờ Lục ca quan tâm hơn.”

Tiểu Lục ở trấn Thanh Thủy hai mươi mấy năm, lại là y sư, những người làm ăn trên con phố này đều gọi hắn một tiếng Lục ca, không ngờ tiểu bạch kiểm cũng biết nhập gia tùy tục.

Tiểu Lục cười khà khà, “Được thôi, chờ lúc vợ ngươi không sinh được con trai tới tìm ta, ta cam đoan làm cho nàng sinh được.” Ta nhất định sẽ cho vợ ngươi sinh ra trứng.

Tiểu bạch kiểm tốt tính cười chấp tay thi lễ, mở vò rượu ra, cung kính rót cho Tiểu Lục một chén, cạnh trước thể hiện sự kính trọng, “Trước kia có chỗ thất lễ, kính xin Lục ca đại nhân đại lượng.”

Nếu chuyện chỉ có vậy, đương nhiên là cường long lợi hại, dù sao đánh xong võ võ mông chạy lấy người. (Cường long chỉ bọn Hiên.)

Nhưng nếu quả thực muốn năm dài tháng rộng bình yên trôi qua, cường long lại phải cúi đầu, tuân thủ quy củ của bọn địa đầu xà (ý chỉ bọn Tiểu Lục), nếu không lúc nào Tiểu Lục cũng bỏ thuốc độc vào rượu của hắn, đồ tể lúc bán thịt sẽ thêm chút gì đó vào, điểm tâm không chừng còn có nước miếng...

Tiểu Lục thấy tiểu bạch kiểm này rất hiểu chuyện, dứt khoát không giả bộ hồ đồ nữa, “Ta đại nhân đại lượng với các ngươi, nàng dâu của ngươi chưa chắc đã đại nhân đại lượng với ta.”

Tiểu bạch kiểm nói: “A Niệm là biểu muội của ta, mong Lục ca chớ nói lung tung.”

Tiểu Lục cười nhẹ, không động vào rượu trước mặt, tiểu bạch kiểm lại rót ỉnh chén nữa, dứt khoát uống hết.

Tiểu Lục vẫn không để ý đến hắn như trước, cầm lấy một miếng điểm tâm, chậm rãi ăn.

Tiểu bạch kiểm uống liên tục sáu chén rượu, nhìn Tiểu Lục ăn điểm tâm, hần cứ tự rót rượu ình đến khi vò rượu trống không, hần lại lập tức trở về ôm thêm một vò lớn, lúc này Tiểu Lục mới đưa mắt nhìn hần, “Để biểu muội của ngươi xin lỗi lão Mộc.” Tiểu bạch kiểm nói: “Tính của biểu muội ta thà chết chứ không chịu khuất phục, ta mang rượu tới bồi tội với lão Mộc.”

“Ngươi còn bao che khuyết điểm, thà rằng bản thân khom lưng, chứ không để muội muội phải âm ứ

“Ta là huynh trưởng, làm việc vì nàng hiển nhiên là trách nhiệm của ta.”

Tiểu Lục cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, bỗng nhiên cười cười, rót cuộc cũng bưng chén rượu trước mặt lên, ừng ực uống hết, thiết tình khen: “Rượu ngon!” Tiểu bạch kiểm cười nói: “Mong sau này Lục ca ghé thăm nhiều hơn.”

Tiểu Lục nói: “Ngươi không cần mang rượu tới bồi tội, cứ lấy hai vò rượu ngon đưa cho lão Mộc.”

“Được, ta nghe Lục ca.” Tiểu bạch kiểm chấp tay, trở về tiếp tục buôn bán.

Chạng vạng, tiểu bạch kiểm dẫn Hải Đường tới Hồi Xuân Đường, còn mượn hai phu khuân vác, chọn hai mươi tư vò rượu, vác từ quán rượu ở đầu phố tới y quán ở cuối phố, để cho hàng xóm ngó nghiêng rõ ràng, xem chừng cũng là để mặt mũi cho lão Mộc.

Hải Đường hành lễ nói xin lỗi lão Mộc, nhìn ra được trong lòng không tình nguyện, nhưng quy củ không loạn chút nào, không hổ là người của thế gia đại tộc.

Lão Mộc ngồi một bên, sắc mặt xanh mét, tự giễu nói: “Tài nghệ không bằng người, không dám nhận lễ của cô nương.”

Tiểu bạch kiểm để Hải Đường đi về trước, bản thân ở lại, không hề nói nhảm, chỉ hất một vò rượu ra, rót cho lão Mộc và mình mỗi người một chén, cạn trước để tỏ lòng thành kính.

Lão Mộc dù sao cũng thật thà phúc hậu, hướng chi người dắc tội với lão không phải là tiểu bạch kiểm, không ngăn cản tiểu bạch kiểm kính rượu lần nữa, bắt đầu uống rượu cùng tiểu bạch kiểm.

Từng chén rượu rót ra cứ như nước, dần dà lão Mộc cũng nhiều lời hơn, còn nổi lên từu lệnh với tiểu bạch kiểm.

(Từu lệnh: Một hình thức dùng rượu để vui, trò chơi khi uống rượu...)

Lải là người văn nhã, không biết chữ, từu lệnh học được từ trong quân đội, thô tục đến hạ lưu, vậy mà tiểu bạch kiểm cũng vậy.

Người thét to một cặp đùi trắng lóa, ta thét to một câu cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, người lại đối một câu cái vú trắng nõn đầy đặn... Hai người so đo sự hạ lưu, uống rượu hăng say.

Tiểu Lục và Xuyến Tử ngây người nhìn, Thập Thất cúi đầu, lẳng lặng ngồi.

Lão Mộc cười trêu chọc Thập Thất: “Da mặt thật mỏng! Mới có mấy câu như vậy mà tai đã đỏ rồi?”

Tiểu Lục để ý thấy Thập Thất không lảng tránh tiểu bạch kiểm, xem ra người hần quen là cô nàng A Niệm kia.

Xuyến Tử huých cùi chỏ vào Tiểu Lục, cao hứng nói: “Lão Mộc nở nụ cười.”

Tiểu Lục liếc nhìn tiểu bạch kiểm một cái, cùng một người, từ nữ tử đến nam tử, từ văn nhã đến phàm tục, đều lấy lòng được, khó trách có thể dụ được tiểu thư của đại gia tộc.

Hai vò rượu uống hết, lão Mộc đã xưng huynh gọi đệ với tiểu bạch kiểm, còn kém kết nghĩa huynh đệ.

Lúc đưa tiểu bạch kiểm ra cửa, lão dặn đi dặn lại, nhớ tới ăn thịt dê nướng lão làm, chúng ta sẽ uống một bữa ngon hơn.

Lão Mộc và Xuyến Tử đều uống say, Tiểu Lục vội vàng thu dọn bát đĩa, Thập Thất nói: “Để ta làm, người nghỉ ngơi.”

Tiểu Lục cười ha ha, “Sao có thể để người làm hết?”

Thập Thất rửa bát, Tiểu Lục lau rửa bếp, một lúc lâu sau cũng không nói một câu. Thập Thất nhìn Tiểu Lục mấy lần, Tiểu Lục chỉ cười tủm tỉm làm việc của mình, ngẫu nhiên đụng phải ánh mắt của Thập Thất, cũng không tránh đi, ngược lại còn làm cái mặt quỷ, nhe răng trợn mắt cười một cái. Thập Thất rửa bát xong đi lấy khăn lau trong tay Tiểu Lục, Tiểu Lục không đưa cho hắn, “Ta cũng sắp xong rồi, người nghỉ ngơi”

Thập Thất đứng yên lặng.

Một lúc lâu sau, Thập Thất nói: “Tiểu Lục, người còn đang tức giận.”

“Hả?” Tiểu Lục cười giả bộ hồ đồ, “Không phải. Lão Mộc đã xưng huynh gọi đệ với người ta, võ ngực hứa hẹn coi A Niệm là tiểu muội, mọi việc đều nhân nhượng nàng ta, ta còn tức giận cái gì?”

Thập Thất biết hắn đang giả bộ hồ đồ, nhìn chằm chằm Tiểu Lục nói: “Người không nói chuyện với ta.”

“Sao lại không? Ngày nào ta cũng nói chuyện với người, bây giờ không phải đang nói chuyện với người à?”

“Ta... Muốn... Người giống như trước đây, ta muốn nghe người nói chuyện.”

“Trước đây?” Tiểu Lục giả ngu, “Ta trước đây và hiện tại có cái gì khác nhau? Ta đối với người không phải giống bọn Ma Tử sao?”

Thập Thất cúi đầu, hắn không nhanh miệng biện bạch, chỉ có thể dùng sự trầm mặc để đè nén xuống tất cả, thanh âm yếu ớt lộ ra sự cô đơn.

Tiểu Lục treo khăn lau, xoa xoa tay vào quần áo, “Được rồi, làm xong rồi, nghỉ ngơi thôi.”

Tiểu Lục bước nhanh trở về phòng, đóng kín cửa, vì mềm lòng và thương tiếc đã làm cho hắn hồ đồ, hiện tại hắn đã tỉnh táo.

Người trên thế gian này đều đến một mình, đi một mình, không ai có thể trông cậy vào ai, nếu hôm nay hy vọng bao nhiêu, thì từ ngày mai sẽ phải chịu thương tổn bấy nhiêu, đã là như vậy, không bằng chưa bao giờ có.

Nếu Thập Thất chỉ tạm thời chưa trở về, vậy thì liền tạm thời giữ hắn lại. Tạm thời làm bạn, một đoạn ngắn ngủi trong sinh mệnh dài lâu, sớm hay muộn cũng sẽ bị lãng quên.

Cuộc sống lại khôi phục như bình thường, lão Mộc khôi phục phong thái lo lắng của lão nam nhân, mua thức ăn nấu cơm, uống rượu làm mối —— cho việc hôn nhân của Xuyến Tử.

Tiểu Lục thuộc loại người góp sức không góp tâm, Thập Thất kiệm lời như vàng, lão Mộc đầy ngập lòng nhiệt tình không có ai để dốc bầu tâm sự, thế mà lại tình đầu ý hợp với tiểu bạch kiểm Hiên.

Lão thường xuyên mua đồ ăn ngồi trong quán rượu của tiểu bạch kiểm, vừa uống rượu vừa lải nhải với tiểu bạch kiểm, cô nương Đông gia chướng mắt Xuyến Tử, Xuyến Tử chướng mắt cô nương Tây gia... Mấy con sâu rượu tụ tập ở quán bày mưu tính kế cho lão.

Việc hôn sự của Xuyến Tử lắt lự không hẹn, nàng dâu Xuân Đào của Ma Tử đã sinh cho Ma Tử một khuê nữ mập mạp, lão Mộc vừa lẹ nóng doanh tròng, vừa tiếp tục nắm chặt việc tìm kiếm hôn sự cho Xuyến Tử.

Những ngày bình thần vụn vặt cứ lướt qua như nước, quán rượu của tiểu bạch kiểm vậy mà đã an cư ở trấn Thanh Thủy, người trên phố Tây Hà thật sự chấp nhận Hiên.

Ban đầu Tiểu Lục còn suy nghĩ mãi vì sao Hiên lại ở trấn Thanh Thủy, nhưng ngày dài, hắn cũng quên nghĩ, ngược lại bỏ tất cả tinh thần và thể lực vào nghiên cứu y dược.

Tương Liễu cứ thúc giục ép buộc một loại thuốc độc lạ và cổ quái, Tiểu Lục không thể không lên tinh thần ứng phó với hắn. Đêm khuya, Tiểu Lục đứng trước cửa sổ, thành kính cầu nguyện với ánh trăng, hy vọng Tương Liễu ăn cơm nghẹn chết, uống nước sặc chết, đi đường ngã chết.

Cầu nguyện xong, hắn đóng cửa sổ, chuẩn bị ôm ấp nguyện vọng hạnh phúc xa vời, ngủ một giấc thật ngon, thế mà quay người lại đã thấy Tương Liễu, một thân bạch y, nằm nghiêng trên cái giường của hắn, nhìn hắn lạnh băng.

Tiểu Lục lập tức nói: “Không phải ta vừa nguyên rửa người.”

“Vừa rồi người nguyên rửa ta?” Tương Liễu mỉm cười, ngoắc ngoắc

Tiểu Lục lễ mễ lễ từng bước tới trước mặt hắn, “Đừng đánh vào mặt.”

Tương Liễu quả nhiên không ra tay, chỉ nói chuyện. Hắn cắn mạnh xuống cổ Tiểu Lục, mút máu tươi vào, Tiểu Lục nhắm hai mắt lại, không uy hiếp giống lần trước, lần này Tương Liễu thật sự uống máu của hắn.

Sau một lúc lâu, hắn mới buông Tiểu Lục ra, môi dán trên miệng vết thương của Tiểu Lục, “Sợ không?”

“Sợ!”

“Nói dối!”

Tiểu Lục thành thật nói: “Đêm đó ta đã biết người nhất định sẽ phát hiện ra bí mật của ta, vốn tưởng rằng người sẽ cân nhắc xem nên ăn ta như thế nào, tối nay người đến thật, phát hiện người chỉ muốn máu của ta, ta lại không sợ.”

Tương Liễu cười mà như không nói: “Có lẽ trước mắt ta chỉ muốn máu của người, không chừng vào ngày đông nào đó, ta sẽ hàm người, để tắm bổ một chút.”

Tiểu Lục cọt nhả tươi cười xua tay, “Dù sao ta đã là người của đại nhân, đại nhân thích xử trí thế nào đều được.”

“Lại nói dối!”

Tiểu Lục nhìn Tương Liễu, đêm nay hắn không giống trước đây, tuy rằng mái tóc trắng vẫn thả tung không rối, bạch y vẫn không nhiễm một hạt bụi, nhưng có vẻ không sạch sẽ như trước đây, “Người bị thương.”

Tương Liễu vuốt ve cổ Tiểu Lục, giống như đang chọn chỗ để hạ miệng, “Rốt cuộc người ăn cái gì mà lớn lên? Nếu để đám yêu quái biết máu của người còn tốt hơn linh dược được hiệu, chỉ sợ người thật sự sẽ bị ăn sạch không còn một mảnh.”

Tiểu Lục cười, không trả lời câu nói của Tương Liễu, hỏi ngược lại: “Đại nhân đêm khuya tới, có gì chỉ bảo?”

Tương Liễu cởi áo khoác, thoải mái nằm xuống, “Cho người mượn giường ngủ.”

“Ta đây ngủ thế nào?”

Tương Liễu nhìn hắn một cái, Tiểu Lục lập tức ngồi xổm xuống, đã hiểu, tùy tiện nằm sắp ở chỗ nào đó ngủ.

Tiểu Lục oán hận nhìn, đó là chăn của ta, hôm nay Thập Thất vừa ôm ra ngoài phơi nắng cả ngày. Tiểu Lục ôm tấm thảm, cuộn tròn ở thấp, ấm ấm ỨC ỨC NGỦ.

Nửa đêm, Tiểu Lục sờ soạng đến bên giường, cười lên người Tương Liễu, Tương Liễu từ từ mở mắt.

Tiểu Lục bóp cổ hắn, cười dữ tợn điên cuồng: “Đang vận công chữa thương hả? Động đây một chút, nhẹ thì thương càng thêm nặng, nặng thì bị hủy cả một thân linh lực, thần chí rối loạn.” Tương Liễu nhắm hai mắt lại.

Tiểu Lục vỗ vỗ gò má trái của hắn, “Ta đánh người bốn mươi roi được chứ?”

Tiểu Lục vỗ vỗ gò má phải của hắn, “Tên yêu quái thói nhà người không sợ đau, chỉ sợ chém cánh tay trái của người, người còn có thể dùng cánh tay phải nướng cánh tay trái lên ăn.”

“Hắc hắc...” Tiểu Lục xoay người xuống, chạy tới phòng bếp, nhặt mấy cục than củi đã cháy đen, chạy về phòng nhanh như chớp, nhảy lên giường, ngậm bị thương nói: “Tiểu tử người cũng có ngày hôm nay! Đừng nóng giận nhé, cứ chuyên tâm chữa thương đi, ngàn vạn lần đừng bị ta quấy rầy!” Tiểu Lục cầm cục than đen, bắt đầu tỉ mỉ “trang điểm” cho Tương Liễu, lông mày dĩ nhiên là phải tô đậm một chút, bên này... Ờm... Bên kia... Cũng muốn... trên trán lại vẽ một cái... Than củi rất thô, không dễ vẽ? Không sợ, trực tiếp cầm quần áo trắng như tuyết của Tương Liễu để lau, để mài đến dễ dùng thì thôi!

Tiểu Lục vẽ xong, vừa lòng nhìn ngắm, lấy ra cái gương bảo bối của mình, chọc chọc vào má Tương Liễu, “Nhìn đi, nhưng mà đừng nóng giận ha, nóng giận cũng không tốt đâu.” Tương Liễu mở mắt, ánh mắt sắc bén hơn cả mũi dao, Tiểu Lục bĩu môi với hắn, cầm gương, “Nhìn xem!

Trong gương, dưới mắt trái của Tương Liễu là ba con mắt, dưới mắt phải là ba con mắt, trên trán còn có một con mắt. Tiểu Lục chỉ vào từng con mắt một, “Một con, hai con, ba con... Tổng cộng chín con.”

Tiểu Lục dùng ngón tay đen sì tiếp tục bôi vẽ, vẽ ra đầu, chín con mắt biến thành chín cái đầu, mỗi cái đều lạnh lùng băng giá nhìn hắn, Tiểu Lục nhíu mày, “Ta còn không tưởng tượng ra chín cái đầu dài như thế nào, lúc nào người cho ta xem bản thể của người nhé!” Môi Tương Liễu giật giật, không tiếng động nói: “Ta muốn ăn người.”

Tiểu Lục dùng ngón tay bẩn thỉu lau đi lau lại, cọ đi cọ lại trên môi hắn, “Người không chê bẩn thì ăn đi nào!”

Môi Tương Liễu đã có thể động, tay cũng sắp cử động được rồi, hắn sắp chữa thương xong.

Tiểu Lục nhảy xuống giường, nghiêng đầu nhìn Tương Liễu, “Ta đi đây, người không cần tìm ta, ta muốn biến mất vài ngày, chờ người hết giận, bắt đầu nhớ thương ta, ta sẽ trở về.” Tiểu Lục vào phòng bếp cầm chút đồ ăn, cẩn thận khép chặt cửa, vừa nhắc đầu đã thấy Thập Thất.

Tiểu Lục vừa bắt nạt Tương Liễu, tâm tình vô cùng thoải mái, vẫy tay với Thập Thất, ngẩng mặt cười rộ lên.

Thập Thất bước nhanh tới, trong mắt hiện lên ý cười, vừa muốn bật ra, đã thấy dấu răng trên cổ Tiểu Lục, người không biết nội tình sẽ nghĩ đó là một dấu hôn.

Thập Thất đưa mắt thật nhanh tới phòng Tiểu Lục, trong mắt có tia sáng lạnh nhạt. Tiểu Lục dặn dò Thập Thất: “Tương Liễu ở trong phòng ta, đừng đến quấy rầy, để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt, hắn tỉnh sẽ đi. Ta có chút việc muốn ra ngoài, người nói với lão Mộc, đừng tìm ta.” Nói xong, không chờ Thập Thất trả lời, chạy nhanh như chớp. Tiểu Lục vừa chạy vừa nghĩ, chạy trốn tới đâu đây? Trốn chỗ nào để tên ma đầu đó không tìm ra đây? Bình thường ta không muốn tới chỗ nào nhất nhỉ?

Vừa nghĩ, vừa chạy, sau mấy vòng luẩn quẩn, chạy vào quán rượu của tiểu bạch kiểm Hiên

Trời còn chưa sáng, Tiểu Lục thừa dịp trời tối âm thầm mò tới hầm rượu, ẩn nấp ở đó, cảm thấy trời biết đất biết người không biết, an toàn vô lo, quả thực hắn cũng phải bội phục chết bản thân. Hắn dựa vào vò rượu ngủ say, nghe thấy Hiên đi vào lấy rượu, tiếng nói chuyện truyền đến.

“Bọn họ thế nào?”

“Đã chết ba, chạy thoát một. Chủ thượng, không phải chúng ta vô dụng, mà là lần này kinh động đến ma đầu Cửu Mệnh, nhưng ba huynh đệ đều liều chết đả thương Tương Liễu.”

“Tương Liễu bị thương?”

“Người của chúng ta nằm vùng trong núi cũng biết là cơ hội tốt để trừ bỏ Cửu Mệnh, nhưng không tìm thấy hắn.”

“Ừ.”

“Tiểu nhân cáo lui.”

Cửa hầm rượu đóng lại, trong hầm rượu lại yên tĩnh.

Lúc này Tiểu Lục mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục ngủ, không có cảm giác gì đặc biệt.

Cộng Công và Hiên Viên đã đối kháng mấy trăm năm, lúc mới bắt đầu, Hoàng Đế còn cử quân đội tiêu diệt, nhưng Trung Nguyên chưa ổn, Cao Tân ở bên, chỗ đó còn có địa thế hiểm ác, Hoàng Đế tổn binh hao tướng, không chiếm được thế tốt, chỉ có thể vây khốn Cộng Công, muốn bức bách Cộng Công đầu hàng.

Chiến tranh dần dần từ mình đao mình thương biến thành âm thầm tranh đấu, âm mưu quỷ kế ám sát... Phóng chừng chỉ có Tiểu Lục không nghĩ ra, không ai là không nghĩ ra.

Thậm chí Hiên Viên còn công bố bảng tiền thưởng, Cửu Mệnh Tương Liễu được treo thưởng cao hơn Cộng Công, đứng nhất bảng.

Nguyên nhân rất kỳ quái, Cộng Công là vương tộc cao quý của Thần Nông, bất cứ ai giết hắn vì tiền, đều phải gánh tiếng xấu của thiên hạ.

Nhưng Tương Liễu thì không liên quan, hắn là yêu quái, còn là yêu quái chín đầu đáng ghê tởm, thế nên, giết hắn, dù vì tiền tài cũng không có gánh nặng tâm lý. Về phần Hiên là vì tiền, hay vì chuyện khác, Tiểu Lục lười nghĩ, dù sao chuyện trên thế gian này không vượt ngoài danh lợi dục vọng.

Tiểu Lục trốn trong hầm rượu ba ngày, nửa đêm ngày thứ tư đi vào phòng bếp trộm chút gì đó để ăn, nhét thịt gà đầy miệng, giọng của Hiên truyền đến từ phía sau, “Có muốn uống chút rượu không?”

Tiểu Lục ngẩn ngơ, ưỡn ngực tự nhiên quay đầu, Hiên dựa vào cửa phòng bếp, ôn nhã nhìn Tiểu Lục.

Tiểu Lục cười hắc hắc, “Ta... Đồ ăn nhà người làm ngon hơn lão Mộc.”

“Ăn nóng càng ngon hơn.”

“Ồ... Vậy làm nóng lên?”

“Được!”

Hiên bỏ chút củi vào bếp, thật sự đốt lửa hâm nóng đồ ăn.

Tiểu Lục ngồi một bên, Hiên rót một chén rượu cho hắn, Tiểu Lục chậm rãi uống.

“Nếu thích, thì uống nhiều một chút, đừng khách khí.”

“Ừ... Cảm ơn.”

Hiên xới cơm nóng và đồ ăn nóng cho hắn, tự rót ỉnh một chén rượu, uống cùng Tiểu Lục.

Tiểu Lục nghĩ, nếu không phải nửa đêm, nếu không phải không được mời, thì lần gặp mặt này cũng thật ấm áp.

Tiểu Lục nói: “Đồ ăn là A Niệm làm? Taynghe rất tốt.”

“A Niệm chỉ biết ăn.” Trong giọng nói của Hiên có sự dịu dàng cứng chiều.

“Thật không ngờ người không chỉ biết chưng cất rượu mà còn biết nấu ăn, A Niệm thật là có phúc.”

“Nàng gọi ta là ca ca, ta chăm sóc nàng là điều nên làm.”

“Gần đây rất ít nhìn thấy A Niệm.” Không phải rất ít, mà là gần như không thấy.

Hiên mỉm cười, “Lục ca muốn gặp A Niệm?”

“Không, không, thuận miệng hỏi thôi.” Tốt nhất là vĩnh viễn không thấy.

“Ta để nàng giúp thêm một bức bình phong, nên nàng luôn bận việc trong phòng.”

Tiểu Lục bỗng hiểu ra, chả trách nữ ma đầu an phận như vậy, thì ra bị tiểu bạch kiểm bày kế vướng chân.

Hiên dường như biết hắn đang nghĩ gì, “Ngày sau nếu A Niệm có gì vô lễ, xin Lục ca nể nàng là nữ hài tử, thông cảm vài phần.” Ngày sau? Có ngày sau... Tối nay sẽ không giết người diệt khẩu. Tiểu Lục cười đến cong mắt cong mày, “Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Ta nhất định sẽ nhường nàng.”

Hiên đứng lên chấp tay, trình trọng xin lỗi, làm cho Tiểu Lục không thể không lặp lại một lần trong lòng, nhường A Niệm, đem một câu nói có lệ biến thành hứa hẹn. Tiểu Lục thở dài, mang theo vài phần phiền muộn nói: “Làm muội muội của người thực hạnh phúc.”

Đại khái câu nói thật lòng đêm nay của Tiểu Lục Hiên cũng cảm nhận được, mặt nạ mỉm cười kiểu cách biến mất, “Không, ta không phải ca ca tốt.” Trong giọng nói có mấy phần thương cảm. Tiểu Lục uống một hơi cạn sạch chén rượu, “Ta về đây.”

Hiên nói: “Ta tiễn người.”

Tiểu Lục vội vàng đứng lên, Hiên đưa hân đến cửa, “Lúc nào rảnh rồi hãy đến đây nhiều hơn.”

“Được, được, người trở về đi, không cần tiễn.”

Tiểu Lục chạy vụt về như làn khói, rón ra rón rén nhảy tường vào, lặng lẽ mở cửa phòng rồi đóng lại.

Một bóng người đứng lên từ tháp, Tiểu Lục sợ tới mức dán chặt lưng vào ván cửa, một cử động nhỏ cũng không dám.

Dù sao đều là chết, không bằng chết sớm một chút. Tiểu Lục nhắm mắt lại, run rẩy, mềm nhũn: “Ta... Ta... Sai rồi!”

Giống như con mèo con, dùng móng vuốt yếu đuối để cầu xin chủ nhân thương tiếc, chỉ cầu Tương Liễu nể tình hân có năng lực chế thuốc, máu của hân có thể chữa thương, đừng đánh hân tàn phế. Nhưng mà, một lúc lâu sau cũng không thấy động tĩnh.

Tim Tiểu Lục đập bình bịch, dày vò từng đợt, chậm rãi mở mắt, vậy mà, vậy mà, là, Thập Thất!

Tiểu Lục giận dữ! Người dọa người! Hừ chết người đó! Hân chỉ vào Thập Thất, tay cũng run run, thần sắc nghiêm nghị hỏi: “Người, người... Sao lại là người?” Sắc mặt Thập Thất trắng bệch, giọng nói trầm khàn, “Xin lỗi, làm người thất vọng rồi.”

“Người ở trong phòng ta làm gì?”

Thập Thất mím chặt môi, cúi đầu, vội vàng muốn đi.

Tiểu Lục vội hỏi hân nói, “Xin lỗi, ta, ta vừa rồi nghĩ người là người khác. Ừm, ừm... Khẩu khí có chút sốt ruột, người đừng để trong lòng, không phải ta không cho người tiến vào phòng ta.”

“Là ta sai.” Thập Thất vòng qua bên cạnh hân, sau khi ra ngoài, còn cẩn thận đóng kín cửa.

Mấy ngày nay Tiểu Lục không được ngủ thoải mái, vội vàng vàng cởi quần áo, tiến vào ổ chăn, thích ý nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, sạch sẽ, ấm áp, có mùi bồ kết nhàn nhạt và mùi của nắng

Chăn mới được giặt, ban ngày vừa mới phơi, Tiểu Lục cười cười, dặn dò mình, ngàn vạn lần đừng có quen!

Người ta sớm hay muộn cũng phải rời khỏi, bản thân lười biếng, thì phải chịu số ngủ chăn lạnh, chăn bẩn! Tiểu Lục thâm nhủ xong, lật người, chìm vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Sau buổi trưa cuối thu, là khoảng thời gian đẹp nhất trong ngày.

Khi không có bệnh nhân, Tiểu Lục thích lấy một mảnh lá sen che kín ánh mắt, ngửa mặt nằm trên chiếu phơi thảo dược, hai tay áp vào tai duỗi thẳng lên, hai chân khép thoải mái, mũi chân chốc xuống. Cả người thẳng tắp tựa như một đường thẳng, tưởng tượng thân thể có thể kéo dài vô tận, cảm giác gân cốt kéo căng đó, hợp với ánh mặt trời ấm áp, lá sen thơm ngát, cứ như xương cốt được ngâm trong rượu, say mê tuyệt vời.

Hân đã từng khích lệ Ma Tử và Xuyên Tử phơi nắng giống hân, nhưng Ma Tử và Xuyên Tử ngại xấu mặt giữa ban ngày, nên tới giờ vẫn không học theo hân. Vì vậy loại cảm giác tuyệt vời này, Tiểu Lục chỉ có thể cô đơn độc hưởng một mình.

Tiểu Lục kéo căng đủ rồi, chậm rãi thu tay lại, hắt lá sen ra, thấy Thập Thất đang xắt thuốc.

Từ khi con gái của Ma Tử sinh ra, gần như hân luôn ở nhà đồ tể Cao. Xuyên Tử vốn có thể làm chút việc, nhưng ba tháng nay hân ra ngoài cả ngày, không biết đang làm gì. Trong y quán chỉ còn Thập Thất, nhưng Tiểu Lục không hề cảm thấy việc nhiều hơn trước kia, ngược lại càng thanh nhàn bớt lo, mỗi lần nghĩ đến cái gì, vừa quyết định đi làm, đã thấy Thập Thất làm xong rồi.

Tiểu Lục ngồi xếp bằng trên chiếu, đội lá sen lên đầu, nhìn Thập Thất làm việc hết sức chuyên chú. Thập Thất luôn cúi đầu xắt thuốc, đến khi xắt xong, cân thuốc cẩn thận rồi bỏ vào trong hộp thuốc, chờ hộp thuốc trang bị đầy đủ, hân lại bắt đầu xắt một loại thuốc khác.

Tiểu Lục

Thập Thất ngừng lại trong chớp mắt, ngẩng đầu, yên lặng nhìn Tiểu Lục.

“Ừm...” Tiểu Lục lắc đầu, “Không có gì.”

Thập Thất cúi đầu, lại bắt đầu bận rộn.

“Thập Thất.”

Thập Thất dừng lại, lần này không nhìn Tiểu Lục, chỉ hơi hơi nghiêng đầu, tập trung nghe.

“Người nghỉ ngơi một lát đi!”

“Không mệt.” Thập Thất tiếp tục làm việc.

Tiểu Lục cầm lá sen, vừa nhìn Thập Thất, vừa xé lá sen thành từng mẩu. Lão Mộc và Xuyên Tử đều không phát hiện ra hấn giận Thập Thất, nhưng Thập Thất và hấn đều biết, ban đầu Thập Thất còn muốn nhận lỗi, nhưng hấn lại cố ý giả bộ hồ đồ, càng khách khí có lễ, dần dần Thập Thất không nhắc đến nữa, chỉ trầm mặc đi theo hấn như cái bóng, đem công việc của ba người làm hết một mình.

“Thập Thất...”

Thập Thất ngẩng đầu nhìn Tiểu Lục, Tiểu Lục lại không biết bản thân muốn nói cái gì, cắn cắn môi, bỗng nhiên mặt mày hớn hở vỗ vỗ bên cạnh, “Người qua đây, ta dạy cho người trò này rất hay.”

Thập Thất buông việc trong tay xuống, đi đến bên cạnh Tiểu Lục.

Tiểu Lục nằm xuống, liên miêng chỉ huy, bảo Thập Thất nằm phơi nắng không có hình tượng như hấn, Thập Thất quả nhiên không nghĩ giống Ma Tử và Xuyên Tử, nghe theo không chút do dự. Tiểu Lục hí mắt đếm mây xanh mây trắng, cảm thấy mỹ mãn thở dài. Mặc dù lúc này phơi nắng mặt trời vẫn là mặt trời trước kia, chiếu ở dưới người cũng là chiếu trước kia, nhưng cảm giác hai người cùng nhau phơi nắng, cũng không biết vì sao, chỉ biết nó tốt hơn phơi nắng một mình.

Lúc Tiểu Lục giọng nói của Thập Thất đột nhiên truyền đến: “Sẽ không có lần thứ hai.”

“Sao?” Tiểu Lục mê hoặc mở mắt.

“Dù là nguyên nhân gì cũng sẽ không để người muốn dựa vào ta, lại không tìm thấy ta.”

Tiểu Lục hoàn toàn tỉnh táo, bỗng cảm thấy trong thời gian này mình phát cái đúng là không có ý nghĩa, làm cho Thập Thất phải nghĩ nhiều. Tiểu Lục xoay người ngồi dậy, gãi đầu cười gượng vài tiếng, muốn nói gì đó, lão Mộc đột nhiên chạy vào, túm lấy Tiểu Lục bắt đầu bỏ chạy.

“Giày, ta còn chưa đeo giày!” Tiểu Lục vội vàng đeo giày, bước nhanh ra cửa, đột nhiên quay đầu nói với Thập Thất: “Cùng đi!”

Tiểu Lục bị lão Mộc túm lấy chạy một đường, không thể ngoái nhìn xem Thập Thất có theo sau không.

Chạy mãi tới đầu phố, Tiểu Lục vừa chào hỏi Hiên, đã bị lão Mộc đẩy trốn vào hầm rượu, lão Mộc ra hiệu với Hiên, Hiên gật gật đầu, hiểu ý.

Có người cẩn thận ngồi xổm xuống sau hấn, Tiểu Lục chưa quay đầu đã biết là Thập Thất đến. Tiểu Lục quay đầu cười làm mặt quỷ với Thập Thất, điều chỉnh tư thế, cười hí mắt chờ xem trò hay gì sắp đến.

Hiên lớn giọng ho khan vài tiếng, lão Mộc lập tức tiến vào trạng thái đề phòng, Tiểu Lục cũng lập tức nhìn lên từ trong hầm rượu.

Ba xưởng kỹ lưỡng thừng đi tới, tiếng nói mềm nhũn ẻo lả, nói muốn mua rượu gì đó với Hiên, bao nhiêu lượng. Mua rượu xong, hai cô đi mau, còn dư lại một cô chậm chạp dừng phía sau.

Tiểu Lục sắp mất kiên nhẫn, lão Mộc dùng sức nắm hấn một cái, lúc này mới nhìn thấy Xuyên Tử không biết từ nơi nào xông ra, song song đi cùng xưởng kỹ đó, cứ đi, cứ đi, rồi... Không thấy nữa.

Lão Mộc lại túm Tiểu Lục chạy chậm, quẹo trái quẹo phải, chui vào trong một ngõ nhỏ. Xuyên Tử và xưởng kỹ đó đang nhỏ giọng trò chuyện bên trong, nói xong, hai người dán vào nhau, bắt đầu “ăn kẹo đường”.

Tiểu Lục cười títt mắt nhìn, sắc mặt lão Mộc lại xanh mét, vẻ mặt đau lòng thất vọng. Tiểu Lục nghiêng đầu nhìn Thập Thất, Thập Thất đứng thẳng tắp, ánh mắt nhìn mũi giày của mình, tuyệt đối phi lễ chó nhìn.

Hai người ăn kẹo đường ngày càng kịch liệt, nữ dựa vào vách tường thở dốc rên rỉ, lão Mộc muốn lao ra, nhưng thật sự không biết nên xử lý chuyện xấu hổ này như thế nào, đành nói với Tiểu Lục: “Người xem thế nào rồi làm đi!” Nói xong, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Tiểu Lục không để ý đến lão Mộc, chỉ buồn cười nhìn Thập Thất, lông mi của Thập Thất hơi run lên, Tiểu Lục không nhịn được sáp lại, “Con cháu đại gia tộc nếu không có thị thiếp, thì cũng có mấy nàng tì nữ mỹ mạo đúng không? Tì nữ của người so với nữ nhi này thì thế nào?”

Thập Thất không nói chuyện, muốn tránh khỏi Tiểu Lục lui về phía sau, nhưng đã dán vào vách tường.

Tiểu Lục nén cười, tiếp tục hành vi tà ác của mình, mở hai tay ra, chống lên tường, vòng Thập Thất vào giữa, tư thế của ác bá đùa giỡn dân nữ, “Người thích nữ nhân như thế nào? Tiểu bạch thỏ thanh thuần ngượng ngùng, hay là quyến rũ nhiệt tình như nữ tử kia?”

Giữa tiếng rên rỉ của nữ nhân, gò má tái nhợt của Thập Thất dần dần lan ra màu đỏ ửng. Tiểu Lục đã sáp cười đến vỡ bụng, lại càng tà ác, càng ghé sát vào, gần như dán vào mặt Thập Thất, thanh âm trầm thấp hỏi: “Người muốn sao?”

Không nghĩ tới, Thập Thất lại chậm rãi ngẩng đầu lên, mặc dù có một chút ngượng ngùng, nhưng trong ánh mắt trong suốt lại tràn ra ý cười!

Tiểu Lục ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu trong đầu mới toát ra câu, sói đội lốt cừu a!

Tiểu Lục vừa then vừa giận, đỏ mặt, đem khí nóng đập hết lên người Xuyến Tử, trực tiếp vọt qua: “Xuyến Tử! Lá gan của người lớn quá nhỉ, học cả thói chơi gái? Tiền ở đâu ra?”

Xuyến Tử sợ tới mức kéo quần bỏ chạy, nhưng mới bước đã quay lại, che phía trước nữ tử. Nàng kia lại không hề xấu hổ, chỉ nhanh chóng sửa sang lại quần áo, đẩy Xuyến Tử ra, thi lễ với Tiểu Lục, “Nô gia là Tang Diêm Nhi, thân mật với Xuyến ca, không cần tiền của huynh ấy.”

Tiểu Lục cười cười hỏi: “Người là xướng kỹ, ngủ với hần không cần tiền, không phải thua thiệt sao?”

Tang Diêm Nhi cười cười: “Ta tình nguyện!” (Lúc đầu giới thiệu bản thân xưng là nô gia, sau xưng ta.)

Tiểu Lục hỏi: “Người có tình nguyện ngủ với hần cả đời không?”

Tang Diêm Nhi sững sốt, tựa hồ hiểu rõ ý của Tiểu Lục, lại không thể tin Tiểu Lục có ý như vậy. Xuyến Tử vội vội vàng vàng nói: “Ta nguyện lòng! Ta nguyện lòng ngủ cùng nàng cả đời!”

Tiểu Lục đáp hần một phát, “Cút qua một bên, ta đang hỏi nàng!”

Xuyến Tử đáng thương nhìn Tang Diêm Nhi, dồn sức gật đầu với nàng.

Tang Diêm Nhi rốt cuộc cũng tin Tiểu Lục hỏi chính là ý đó, trong mắt có lệ, quỳ xuống, “Nô gia nguyện lòng.”

Tiểu Lục nói: “Người nghĩ kỹ chưa? Đi theo Xuyến Tử cần phải làm việc vất vả.”

“Nô gia nguyện lòng.”

“Đã xong, người trở về chờ xem, ngắm lại khi nào thì thành thân.”

Tang Diêm Nhi không thể tin được nhìn Xuyến Tử, tất cả có thể đơn giản như vậy? Xuyến Tử nâng nàng dậy, “Lục ca tuy hơi dữ, nhưng từ trước tới nay không nói hai lời.”

Tiểu Lục véo tai Xuyến Tử, túm hần bước đi, “Người thật đúng là trưởng thành rồi!”

Tâm nguyện của Xuyến Tử đã hoàn thành, vừa kêu đau ai nha ai nha, vừa cao hứng cười với Thập Thất, Thập Thất đi theo họ, chỉ nhìn Tiểu Lục, trong mắt tràn đầy ý cười.

Ngang qua quán rượu, Tiểu Lục nói với Hiên: “Cảm ơn người!”

Hiên liếc nhìn Xuyên Tử bị Tiểu Lục véo tai, cười chấp tay, “Nếu làm việc vui, nhớ chú ý chuyện làm ăn của ta!”

“Được, đến lúc đó người và lão Mộc nói chuyện.”

Tiểu Lục xách theo Xuyên Tử, lúc gần vào cửa, Tiểu Lục thấp giọng nói: “Còn không kêu thê thăm một chút?”

Xuyên Tử lập tức phản ứng, lớn tiếng kêu khóc, Tiểu Lục liên tục đập đá, đánh Xuyên Tử tới trước mặt lão Mộc, lão Mộc lại đau lòng, thầm nói: “Đều trưởng thành rồi, muốn đánh thì cũng kín đáo một chút, tốt xấu gì cũng phải để cho hấn chút mặt mũi.”

Lão Mộc vốn mang cả bụng tức giận, nhưng Tiểu Lục đã xử lý Xuyên Tử xong, lão Mộc đột nhiên không biết nên làm gì, “Tiểu Lục, người nói chuyện này là thế nào? Sao Xuyên Tử lại dính lấy cô xướng kỹ đó?”

Tiểu Lục nói: “Nghĩ cách chuộc thân thôi! Sau khi chuộc, nên làm cái gì thì làm cái ấy, dù sao Ma Tử có, cũng đừng để Xuyên Tử thiếu.”

Nếu như Lão Mộc là người Thần Nông hay Cao Tân, lấy tình yêu thương của lão với Xuyên Tử, chỉ sợ rất khó để Xuyên Tử cưới một xướng kỹ, nhưng lão đến từ dân chúng Hiên Viên tràn trề dũng mãnh, sau một lúc lâu ngồi ở ngưỡng cửa chịu gió lạnh thổi, cân nhắc tới lui, cảm thấy cũng không có gì là không được, nàng dâu của Xuyên Tử liền định xuống như vậy.

Một khi lão Mộc đã quyết định, thì lập tức bắt đầu thu xếp. Quán xướng kỹ có lẽ cảm thấy có thể được lợi, có lẽ muốn trừng phạt Tang Diễm Nhi, mở giá rất cao, đủ cho Ma Tử cưới mười nàng Xuân Đào. Lão Mộc chạy khắp nơi tìm người nói đỡ, thế nhưng, dựa vào quan hệ hai mươi mấy năm của lão và Tiểu Lục ở trấn Thanh Thủy, vẫn không hoàn toàn giải quyết được.

Lão Mộc tức giận muốn chết mà vẫn không có biện pháp nào. Quán xướng kỹ là nơi đặc thù ở trấn Thanh Thủy, đó là nơi tụ tập tin tức và lan truyền có cô nương xinh đẹp nhất, tài hoa nhất, là nơi các nam nhân có quyền thế thường tới, nơi đó có các loại thế lực nắm trong tay, không chỉ có Hiên Viên, Thần Nông, Cao Tân, còn có các đại thế gia, từ Xích Thủy Trung Nguyên đến Phòng Phong thị phía bắc đều có.

Lão Mộc mặt ủ mày chau, thở dài thở ngắn, “Ta thấy Diễm Nhi thật sự muốn ở cùng Xuyên Tử nhà chúng ta, bây giờ thà rằng bị đánh cũng không tiếp khách, nhưng mục đích đó thật là đáng ghét!”

Ma Tử thấy khó chịu, âm thầm khuyên Xuyên Tử buông tha Tang Diễm Nhi, dù dễ nhìn thế nào, cũng không phải là người mà họ muốn.

Sắc mặt Xuyên Tử tối đen, ngồi ở bậc cửa trong sân, ôm đầu, cả đêm không ngủ được.

Trong phòng, Tiểu Lục nằm trên giường, nhấc chân bắt chéo vào nhau, nâng cái gương nhỏ bảo bối của hấn, cười hắc hắc không ngừng.

Trong gương để một vài hình ảnh, tất cả đều là kiệt tác đêm khuya hôm đó của hấn. Trên mặt Tương Liễu bị hấn vẽ ra chín cái đầu, mở to ánh mắt lạnh băng, như mũi kiếm sắc nhọn mà nhìn hấn.

Tiểu Lục đánh vào đầu Tương Liễu trong gương, “Cho người hung dữ này! Cho người hung dữ này!” Đánh xong, hấn lau gương, tất cả hình ảnh đều biến mất, chiếc gương nhỏ khôi phục bình thường, ngoài nhìn qua trông tinh ranh hơn gương thường một chút, thì hoàn toàn không nhìn ra chuyện gì đã xảy ra.

Mặt gương nhìn như bình thường này thực tế là dùng tinh hồn của tinh tinh rèn mà thành. Tinh Tinh ở Đại Hoang trời sinh có năng lực nhìn trộm, nhìn trộm là hành động nghịch thiên, tinh tinh lại có khả năng nghịch thiên này, nên chúng tu luyện không hề dễ dàng, phần lớn tinh tinh thành yêu đều khó đựng tới, mà dùng tinh hồn của chúng rèn gương quá khứ tương lai chỉ có một mặt này. Khóa tinh hồn của tinh tinh nhất định phải là lúc cam tâm tình nguyện, không có một tia oán hận, mới có thể tái hiện chuyện cũ, vậy nên rất khó để con yêu tinh tinh thừa nhận rèn gương đau đớn tàn khốc chết đi sống lại mà không có một tia oán hận.

Tiểu Lục cất gương cẩn thận vào người, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu.

Sau đêm đó, đã mấy tháng, Tương Liễu không xuất hiện. Nhiều người tìm hắc gây phiền toái như vậy, hắc không xuất hiện là bình thường, nếu xuất hiện, Tiểu Lục cũng hiểu cuộc đời mình đã đi đến cuối. Tiểu Lục luôn cầu nguyện trong lòng, thêm nhiều người tìm hắc gây phiền toái vào, tốt nhất là hắc bận rộn đến mức hoàn toàn quên mất trên trần Thanh Thủy còn có một Mân Tiểu Lục.

Nhưng mà, bây giờ... Chao ôi!

Đại bàng Mao Cầu đang biến ảo bay vào từ ngoài cửa sổ, vênh vác tự đắc rơi xuống trước mặt Tiểu Lục. (Tên gốc của con đại bàng là bạch vũ kim quan điều, điều là đại bàng, nó tên Mao Cầu, mình chuyển ngắn gọn là con đại bàng.)

Tiểu Lục nói với nó: “Nhìn thấy bộ dáng huênh hoang thối hoắc của ngươi là ta lại muốn vặt lông ngươi, đem nửa bên trái nướng ăn, nửa bên phải nấu ăn, ăn xong vứt xương của ngươi cho chó gặm.”

Mao Cầu nhào tới chỗ Tiểu Lục, Tiểu Lục ôm đầu, nhảy xuống dưới, “Nói với chủ tử của ngươi, ta muốn gặp hắc. Có chuyện quan trọng.”

Tinh tinh (xingxing): Sơn Hải Kinh · Nam Sơn Kinh ghi lại là một loại dị thú, “Trông ngu, tai trắng, đi giống người, tên gọi tinh tinh, thực chi thiện tẩu”. Trong Hoài Nam tử nói có thể biết chuyện cũ của một người, nhưng, không biết chuyện tương lai, thế nên gọi là “Biết hướng mà không biết đến”. (Chú thích của tác giả, hơi khó hiểu. Mình tìm được hình của tinh tinh trong Sơn Hải Kinh.)

Tinh tinh trong Nam Sơn Kinh

Mao Cầu hung tợn nhìn Tiểu Lục chòng chọc, giương cánh bay vào đêm đen.

Tiểu Lục cảm thấy không thể gặp Tương Liễu ở trong phòng, cùng địa điểm sẽ làm hắc nhớ tới cảnh chịu nhục lần trước, rất dễ kích thích hung tính.

Tiểu Lục ra khỏi cửa, dọc theo bờ sông mà chạy, chạy mãi cho tới khi ra khỏi trần Thanh Thủy, tiến vào núi rừng rậm rạp. Hắc tìm một cây đại thụ năm sáu người ôm mới hết rồi trèo lên, chọn một vị trí thoải mái ngồi xuống.

Cây rất cao, nhìn xuống từ trên cao có thể quan sát tất cả, rừng núi rì rào, Tây Hà uốn lượn quanh co, như một chiếc thắt lưng bạc lấp lánh, chảy ra nhiều dáng vẻ. Nếu không phải mùa đông, nếu không phải gió lạnh rít gào thổi tới, thì tất cả thật hoàn mỹ.

Hắc đến!

Tiểu Lục ngẩng đầu nhìn, đại bàng mang Tương Liễu bay tới từ trăng tròn, bạch y tóc trắng, bay xuống từ chín tầng trời, giống như tuyết, nhẹ nhàng dừng bên cạnh Tiểu Lục.

Tiểu Lục nói: “Ba lựa chọn, có thể đánh ta bốn mươi roi, có thể đá ta từ chỗ này xuống, còn có thể nghe ta nói chính sự. Chính sự!”

Tương Liễu hỏi: “Đã tắm chưa?”

Miệng lưỡi Tiểu Lục vẫn trơn tru như trước, “Tắm rửa rất sạch sẽ, đang chờ đại nhân lâm hạnh.”

Một tay Tương Liễu giữ vai Tiểu Lục, cúi xuống, Tiểu Lục thật ngoan ngoãn hơi ngửa đầu ra sau, răng nanh của Tương Liễu đâm vào cổ hắc, mút máu của hắc. Tiểu Lục không nhắm mắt, mà là... thưởng thức ánh trăng.

Tương Liễu thật sự không khách khí, đầu Tiểu Lục dần dần choáng váng, “Ngươi tính ăn sạch sẽ một lần sao? Tuy rằng ngươi có chín đầu, nhưng không nghe nói ngươi có chín cái dạ dày! Không thể để dư lại một chút lần sau ăn à?”

Môi Tương Liễu dán vào cổ hắc, hướng về thứ tương liên với trái tim, mạch máu gắn bó với sinh mệnh. “Ngươi nói lúc nào thì ta nên cắn nơi này? Tối nay thì sao?”

Tiểu Lục vội vàng bày mưu vạch kế, “Tối nay không tốt, tối nay ngày lành cảnh đẹp, tâm sự với trăng thật là phong nhã biết bao. Loại chuyện giết ta này rất là giết phong cảnh, không bằng đợi đến lúc ta thật muốn giết ngươi.”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn giết ta sao?”

“Không muốn!” Tiểu Lục mỉm cười đứng lên, “Ngươi rõ ràng biết ta không muốn giết ngươi. Lại càng không thể giết ngươi.”

“Ta không biết, ta chỉ biết là ngươi cần phải hận ta.”

“Ngươi không biết liền dám tới gặp ta lúc bị thương? Ngươi thực sự coi ta là tiểu bạch thỏ? Hay là chín cái đầu của ngươi đang đánh nhau, nên ngớ ngẩn?”

Tương Liễu muốn hấn, tính toán tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Lục vội nói: “Ta tịch mạch!”

Môi Tương Liễu dán vào cổ hấn không nhúc nhích.

“Mặc kệ ngươi tin hay không tin, ta thật sự không ghi hận ngươi, một chút cũng không nghĩ giết ngươi, bởi vì ta thật sự tịch mạch. Khi đó ta mắc phải một quái bệnh, tránh ở trong rừng sâu, nhiều năm không nhìn thấy người, ta và con khỉ luôn muốn chạy trốn, trốn không thoát còn đâm vào vách nham thạch tự sát. Sau này, ta đụng phải một con rắn, nó rất muốn ăn ta, kếm chút nữa là cắt đứt chân của ta, nhưng mà nó có thể nghe hiểu ta nói gì, từng động tác của ta nó đều có phản ứng. Ta biết rõ rất nguy hiểm, nhưng vẫn không nhịn được, thường chạy tới trước mặt nó, làm nó tức giận đến phát cuồng... Có nó, ngày ở trong núi không còn tịch mạch.” Tiểu Lục thầm thì cười, “Lâu dần, nó phát hiện ta ngày càng giảo hoạt, không ăn được ta, muốn bỏ đi, nhưng nó lại không rời đi, đuổi phía sau móng ta muốn giết ta.”

Tiểu Lục nhìn ánh trắng trên đầu, chân mày và khóe mắt đều chứa sự trống vắng khôn kể, “Người ta hay nói trời xanh thiên vị Thần tộc, mà ta thấy Nhân tộc, họ đều giống Thần, chỉ có khác biệt duy nhất là họ không sống lâu. Nhưng người nhìn ánh trắng kia, ngàn năm trước cũng là hình dáng thế này, dù cảnh sắc đẹp đẽ, thì ên trường địa cửu cũng là chán nản!”

“Con rắn kia, sau này thế nào?”

“Đã chết!”

“Ngươi giết chết?”

“Không phải, vua của hồ tộc.” (Con cáo vua giết)

“Cửu vĩ hồ?”

Tiểu Lục nhắm hai mắt lại, “Cửu vĩ hồ muốn bắt ta, con rắn đó cho là chỉ có nó mới có thể ăn ta, nó cản đường con hồ ly ác độc, cho nên... nó chết!”

Tương Liễu nhẹ giọng cười, “Thú vị đó, thế còn con hồ ly?”

“Bị ta giết.”

“Ngươi có bản lĩnh này?”

“Một khi bắt được ta nó sẽ giết ta, nhưng nó bị thù hận và tham lam che mờ mắt, dùng đủ loại bảo bối nuôi ta, bức ta ăn rất nhiều những thứ ghê tởm, muốn nuôi ta đến lúc ta béo tròn mới ăn ta, dùng linh huyết của ta khôi phục công lực đã mất đi của nó... À, ta quên nói cho ngươi, thật ra nó không phải cửu vĩ hồ, mà là bát vĩ hồ, nó bị ta chặt một đuôi, nguyên khí bị thương tổn nặng. Nó nuôi ta ba mươi năm, sắp đại công cáo thành, nhưng ngày đó nó không cẩn thận, uống say trước mặt ta.”

(Cửu vĩ hồ là cáo chín đuôi, bát vĩ hồ là cáo tám đuôi.)

“Nó nuôi ngươi ở trong lồng?”

“Ừ.”

Tương Liễu trầm mặc trong thoáng chốc, tay vuốt phẳng trên cổ Tiểu Lục, “Ta giải trừ sự tịch mạch của ngươi?”

Tiểu Lục cười, “Ai biết được? Có lẽ ta mới giải trừ ngươi.”

Tương Liễu buông hần ra, “Chính sự!”

“Quán xướng kỹ trên đường Đông Hòe là của các người sao?”

“Người hỏi cái này làm gì?”

“Xuyến Tử muốn cưới một xướng kỹ trong đó.”

“Người muốn cầu xin ta giúp người thả người?”

“Quán xướng kỹ đó là của các người?”

“Xem ra không phải của các người, ta cảm thấy phong cách hành sự không giống các người.” Tiểu Lục nhếch miệng cười, trong mắt lóe ra ánh sáng linh lợi, “Không cần người giúp ta, ta đi cầu một người khác hỗ trợ.”

Đại bàng Mao Cầu bay tới, đảo quanh đại thụ, Tương Liễu nhảy lên nhẹ nhàng, dừng trên lưng đại bàng, “Đây là chính sự của người?”

“Ồ... Chuyện cưới xin của Xuyến Tử rất quan trọng... A — “

Nhánh cây Tiểu Lục ngồi bị chém đứt, Tiểu Lục ngã xuống.

Đôm đốp đôm đốp, thân thể và nhánh cây không ngừng va chạm, tuy rằng giảm bớt tốc độ rơi, nhưng đồng thời cũng đâm Tiểu Lục học máu.

Bịch — Tiểu Lục rốt cuộc cũng nện thẳng tắp trên mặt đất, bụi mù bắn lên tung tóe.

Mao Cầu vui sướng, lượn vòng quanh trên trời, cười nhạo Tiểu Lục. Tương Liễu đứng trên lưng đại bàng, mỉm cười nói: “Người tốt nhất là bỏ cái thói tùy tiện ăn trứng rắn đi!”

Mao Cầu gào thét bay lên, Tương Liễu rời đi.

Tiểu Lục trì hoãn một lúc lâu, mới chống người ngồi dẫu choáng váng, mắt cũng hoa, chân đau đến mức không đi nổi.

Con sóc bị tỉnh giấc ngó đầu ra nhìn hần.

Tiểu Lục cười híp mắt nói với nó: “Nhìn cái gì hả? Nhìn ta mất mặt à? Ta không mất mặt đâu, ta đây dùng nhỏ đối lớn, ít nhất lần sau gặp ma đầu kia, hần sẽ không muốn bóp chết ta...”

Trời còn chưa sáng, Thập Thất đã tìm tới, Tiểu Lục ở giữa đồng nhánh cây gãy nát, cuộn mình ngủ say, một thân chặt vật, khóe miệng lại mỉm cười.

Thập Thất ngồi xổm xuống, cẩn thận nhặt cỏ khô lá rơi trên mặt hần. Trên cổ Tiểu Lục có hai dấu răng, cách cổ áo, nửa kín nửa hở. Dấu vết đỏ sẫm, mơ hồ thấy hình môi xung quanh.

Mí mắt Tiểu Lục khẽ run lên, “Thập Thất?” Hần mở mắt, cười vô lại với Thập Thất: “Ta lại không đi nổi.”

Thập Thất công hần, Tiểu Lục ngoan ngoãn nằm trên lưng Thập Thất.

Tiểu Lục nghỉ ngơi ba ngày mới chống gậy đi lại được, hần bảo lão Mộc làm chút đồ ăn, mời Hiên đến uống rượu.

Hiên tới đúng hẹn, Tiểu Lục nhiệt tình rót rượu cho tất cả mọi người, lão Mộc và Xuyến Tử uống được hai chén đã ngã ngửa ra sau, ngủ mê man.

Hiên mỉm cười nhìn Tiểu Lục, Thập Thất yên lặng ngồi một bên.

Tiểu Lục nói với Hiên: “Mời người đến, là có việc muốn nhờ.”

“Xin cứ nói.”

“Xuyến Tử muốn cưới Tang Diêm Nhi, muốn phiên người dàn xếp một chút.”

Hiên không nói chuyện

Tiểu Lục thành khẩn nói: “Ta biết chúng ta chưa thân quen lắm mà đã nhờ vả, nhưng đây là chung thân đại sự của Xuyến Tử, thế nên ta chỉ có thể mặt dày nhờ vả.”

“Tại sao Lục ca cho rằng ta có thể giúp một tay?”

“Ta không biết thân phận thật của ngươi và A Niệm, nhưng ta khẳng định lai lịch của các ngươi không bình thường, thành thật mà nói, ta cũng xuất phát từ tò mò, đã tra xét rồi, còn không cần thận bị ngươi bắt gặp, chỉ cần Hiên ca bằng lòng, nhất định có thể giúp một tay.” Tiểu Lục đã nịnh nọt bắt đầu gọi Hiên ca.

Hiên nhìn Thập Thất cũng có ý đó, nói: “Ta và A Niệm chỉ muốn sống yên ổn qua ngày.”

“Ừ, Ừ, ta hiểu mà, sau này tuyệt đối sẽ không đi quấy rầy các ngươi.”

Hiên nhìn Tiểu Lục chăm chú, Tiểu Lục thu lại nụ cười. “Ta sống ở trấn Thanh Thủy hơn hai mươi năm, ta chính là ta.”

Hiên đứng dậy rời đi, “Lúc nào mở tiệc mừng, nhớ mời ta.”

Tiểu Lục mặt mày hớn hở, “Được, được!”

Lão Mộc mơ mơ màng màng tỉnh lại, “Các ngươi... Sao bỗng chốc ta đã say rồi?”

Tiểu Lục cười khà khà, “Ai bảo ông uống vội như vậy? Lần sau uống rượu phải ăn trước đã, đứng rồi, ngày mai ông lại đi chuộc nhân.”

“Thế nhưng...”

“Ta bảo ông đi, ông phải đi.”

Trong Hồi Xuân Đường, bình thường nhìn như lão Mộc làm chủ, nhưng khi nào Tiểu Lục thật sự lên tiếng, lão Mộc cũng là nói gì nghe nấy.

Ngày thứ hai, Lão Mộc thu xếp chỉnh tề, đến phố Đông Hòe chu thân, không ngờ tú bà lại chấp nhận giá của lão Mộc, điều kiện là Tiểu Lục đưa cho họ thuốc tránh thai. Lão Mộc vui mừng quá đỗi, một tiếng đáp ứng.

Làm xong thủ tục thỏa đáng, Lão Mộc dẫn Tang Diễm Nhi trở lại Hồi Xuân Đường.

Lúc Xuyên Tử nhìn thấy Tang Diễm Nhi, không thể tin được mà nhìn nàng chăm chăm, dần dần, cái mũi cay cay, hốc mắt ẩm ướt. Hắn cúi đầu, cầm lấy cái rượu, cả tiếng nói: “Ta đến chỗ tẩu tử mượn cho nàng hai bộ quần áo.” (Tẩu tử là chị dâu, chỉ Xuân Đào vợ Ma Tử.)

Tiểu Lục vẫn cười híp mắt nhìn họ, phân phó lão Mộc, “Đi mua chút thức ăn ngon, buổi tối chúc mừng một chút.”

“Được!” Lão Mộc xách giỏ đựng thức ăn, vô cùng cao hứng đi ra cửa.

Tiểu Lục lạnh mặt, nhìn Tang Diễm Nhi, “Ngươi tin hay không, ta có thể cho ngươi sống không bằng chết?”

Tang Diễm Nhi ngồi xuống, “Ta tin.”

“Rốt cuộc ngươi là người của ai?”

Tang Diễm Nhi tự giễu sờ sờ mặt mình, “Dựa vào tư sắc này của ta, Lục ca không khỏi quá coi thường sự cạnh tranh trong nghề của chúng ta, càng coi thường nam nhân đó!”

“Sao ngươi lại quyến rũ Xuyên Tử? Ta không tin ngươi có thể coi trọng hắn.”

“Ta mười ba tuổi bắt đầu tiếp khách, mười hai năm qua nhìn thấy rất nhiều nam nhân, Xuyên Tử thực sự không có sở trường gì, nhưng chỉ có hắn mới chịu cưới ta.” Tang Diễm Nhi mỉm cười. “Ba tháng trước, có một nam nhân tìm ta, cho ta số tiền lớn, muốn ta quyến rũ Xuyên Tử. Ta ở trong quán xướng kỹ không có địa vị gì, lại không có chút tiền tích trữ nào, chỉ sợ già đi sẽ đói chết, cho nên ta đã đồng ý. Xuyên Tử không từng trải chuyện nữ nhân, ta chỉ làm hắn ném trái cây tốt của nữ nhân, hắn liền cả ngày thề thốt nói muốn cưới ta. Bắt đầu từ năm mười ba tuổi, ta đã nghe câu nói này đến chết lặng, vốn chẳng tin là thật, không nghĩ tới các ngươi thật sự đến chuộc ta. Mẹ hận ta thông đồng với nam nhân sau lưng mình, cố ý nâng giá muốn cản chuyện tốt của ta. Đêm hôm qua, nam nhân đó lại tới, cho ta một khoản tiền, hắn nói giao dịch giữa chúng ta đã kết thúc, nếu ta bằng lòng gả cho Xuyên Tử, thì có thể giao tiền ẹ để chuộc thân ình.”

“Người có biết nam nhân đó không?”

Tang Diễm Nhi lắc đầu, “Lục ca cần phải biết, Thần và Yêu đều có thể biến đổi dung mạo, ta chỉ là một người phạm bình thường.” Tang Diễm Nhi quỳ xuống, “Mười hai năm sống kiếp xướng kỹ, lòng của ta đã lạnh đã rắn, cho dù hiện giờ ta vẫn không tin Xuyến Tử thật sự không ghét bỏ ta, bằng lòng sống với ta cả đời, nhưng ta vẫn muốn thử xem. Nếu Xuyến Tử thật sự bằng lòng sống cùng ta, ta —” Tang Diễm Nhi giơ bàn tay lên, thề với trời xanh, “Ta cũng bằng lòng toàn tâm toàn ý với hân.”

Tiểu Lục nhìn Tang Diễm Nhi, không nói lời nào.

Tang Diễm Nhi cúi đầu, thanh âm xa xăm, “Lòng biến lạnh và rắn, có thể ngăn cách đau khổ, đồng thời cũng ngăn cách vui vẻ, Ta thật sự muốn có một nam nhân đưa ta trở về là ta mười hai năm trước, làm cho lòng ta mềm mại, có thể rơi lệ và có thể cười thoải mái. Nếu như Xuyến Tử thật sự là nam nhân đó, thì ta sẽ quý trọng hân hơn cả sinh mệnh của mình.”

Xuyến Tử lôi kéo Ma Tử, cả hai cùng chạy vào, “Tẩu tử nói...” Nhìn thấy Diễm Nhi quỳ gối trước mặt Tiểu Lục, hân sững sốt, thấp thỏm nhìn Tiểu Lục.

Tiểu Lục nhếch miệng cười, “Thế nào? Để vợ người dập đầu với ta, người không vừa lòng hả?”

Xuyến Tử đưa mắt nhìn Tang Diễm Nhi, đỏ mặt cười. Tang Diễm Nhi như trút được gánh nặng, thân thể như nhũn ra, trì hoãn một lúc mới trịnh trọng dập đầu với Tiểu Lục, lúc ngẩng đầu lên, trong mắt đã chứa lệ.

Tiểu Lục vẫy vẫy tay, “Có biết nấu cơm không? Không biết nấu thì đến phòng bếp học lão Mộc!”

Buổi tối ăn cơm xong, Xuyến Tử và Tang Diễm Nhi tản bộ dọc theo bờ sông. Gió lạnh như vậy, hai người cũng không sợ, vẫn vừa nói chuyện, vừa Tiểu Lục chống gậy, đi cách họ một khoảng, Thập Thất đi bên cạnh hân.

Tiểu Lục rút cuộc lại bắt đầu lải nhải, “Thực ra, đây là một canh bạc hay. Diễm Nhi không tin Xuyến Tử thực lòng muốn ở cùng nàng cả đời, bây giờ thứ nàng cho Xuyến Tử chỉ là hư tình giả ý (Tình chưa phải thật lòng). Nhưng Xuyến Tử không biết, Diễm Nhi tốt với hân, hân liền đối tốt với Diễm Nhi, Diễm Nhi thấy Xuyến Tử tốt với mình, hư tình giả ý đó dần dần sẽ biến thành thật. Nhưng trong quá trình ấy, không phải không có phiêu lưu, Diễm Nhi đang đánh cược với lòng mình, nếu Xuyến Tử thay đổi, hai người khẳng định sẽ phải chết một người.”

Tiểu Lục cười nói: “Cuộc đời của ta rất dài lâu, có thể chờ xem kết cục.”

Thập Thất nhìn hai người đang đi song song phía trước, “Hiên, vì sao?”

Tiểu Lục nói: “Đêm khuya lần trước ta chạy vào nhà hân ăn trộm gà, hân hoài nghi ta có rắp tâm khác, để Diễm Nhi xuất hiện, muốn nhìn xem ta có gì sau lưng, nếu ta hồ đồ cầu Tương Liễu hỗ trợ, ngày sau có thể gặp phiền toái lớn. Bây giờ hân không thấy chân tướng nên tạm tin ta trong sạch, nhưng lâu ngày mới thấy lòng người, ta xác thực là trong sạch.”

“Không uống gió lạnh với họ nữa, chúng ta trở về.” Tiểu Lục đưa gậy cho Thập Thất, mở hai cánh tay ra, nhảy lò cò, hi hi ha ha nhảy về. Đến cửa sân phải nhảy lên bậc thềm, trên phiến đá kết một tầng băng mỏng, Tiểu Lục không đề phòng nên bị trượt chân, thân mình ngã về phía sau, ngã vào trong ngực Thập Thất.

Tiểu Lục bắt lấy gậy trong tay Thập Thất, muốn đứng lên, nhưng không ngờ gậy lại rơi xuống đất. Tiểu Lục không có gì chống đỡ, lại ngã vào ngực Thập Thất.

Hai người mặt đối mặt, trầm mặc đứng.

“Ồ cái đó Cảm ơn.” Tiểu Lục xoay người, nhảy lò cò về phòng.

Tháng thứ hai của mùa xuân, khi trăm hoa đang độ nở rộ, lão Mộc cử hành hôn lễ cho Xuyến Tử và Tang Diễm Nhi.

Hôn lễ rất đơn giản, chỉ mời vài đồng bạn chơi thân với Xuyến Tử, nhà đồ tể Cao và Hiên. Xuân Đào lại mang thai, uốn cái bụng bự ngồi một bên, sắc mặt vẫn treo nụ cười mím, nhưng không nói chuyện với Tang

Điềm Nhi. Thỉnh thoảng con gái chạy đến chỗ Tang Điềm Nhi, Xuân Đào sẽ lập tức kéo con gái về, dặn dò: “Không được đi quấy rầy thím nghe chưa.”

Xuyến Tử chỉ lo cao hứng, không nhìn tới nhiều điều, nhưng tiếng cười vang vọng của hắn, vẫn khiến cả phòng tràn đầy niềm vui.

Tiểu Lục gặm cổ vịt, cười tủm tỉm nhìn. Đây là ngọt bùi cay đắng đan dệt nên cuộc sống bình thường, về phần kết quả là trà ngọt, hay là trà đắng, một nửa phải nhìn mệnh trời, một nửa phải nhìn vào bản thân.

Lúc tiệc rượu đến giữa chừng, A Niệm khoan thai mà đến.

Tiểu Lục lập tức quay đầu, phát hiện Thập Thất đã không thấy đâu.

Lão Mộc nhiệt tình tiếp đón A Niệm, A Niệm dè dặt gật đầu với lão Mộc, nói với Hiên: “Hiên ca ca, Hải Đường nói huynh tới đây uống rượu mừng, hóa ra là thật.”

Ánh mắt A Niệm nhìn Xuyến Tử và Tang Điềm Nhi, không hề che giấu mà thể hiện rõ sự khinh bỉ, ngay cả Xuyến Tử đang cao hứng đến choáng váng cũng cảm nhận được, sắc mặt Xuyến Tử thay đổi, nhưng Tang Điềm Nhi chẳng nề hà, bởi vì nàng đã phát hiện ra rất nhanh, A Niệm khinh bỉ tất cả mọi người trong tiệc rượu, bao gồm cả Tiểu Lục, đồ tể Cao, Xuân Đào, thậm chí là bé gái.

A Niệm kia trên cao nhìn xuống, khinh bỉ mọi người là chuyện hiển nhiên, làm cho tất cả mọi người đều có phần đứng ngồi không yên, đồ tể Cao nhớ tới bản thân mình là một đồ tể thối, hàng năm trên người đều có mùi khó ngửi, Xuân Đào nhớ tới kẻ móng tay của mình còn bẩn, luôn không được rửa sạch sẽ...

Xuyến Tử và Ma Tử nắm chặt nắm tay, nhưng A Niệm lại không nói gì, không làm gì, nàng ta chẳng qua chỉ mang tư thái đoan trang đứng ở đó, nhìn mọi người mà thôi.

Tiểu Lục không thể không bội phục, rốt cuộc cô nương này bị nuôi lớn như thế nào? Có thể ưu nhã mà quáng kiêu ngạo tự đại như vậy, quan sát thiên hạ, khinh bỉ chúng sinh, còn tình làm ọi người cảm thấy nàng ta đúng.

Hiên đứng lên, muốn cáo từ, A Niệm lại lấy một chiếc khăn tay ra, lót ở chỗ ngồi, ngồi xuống, “Hiên ca ca, ta chưa thấy hôn lễ thế này bao giờ, để họ tiếp tục đi.”

Tiểu Lục quả thực muốn dựa vào bàn học máu, Xuyến Tử muốn đập án, Tang Điềm Nhi ấn hấn, cười nói: “Chúng ta cần phải kính rượu vị tiểu thư đây.”

A Niệm cười xinh đẹp nói: “Ta không uống, chén của các người không sạch sẽ, ta thấy nhớp nhúa.”

Tiểu Lục mặc niệm trong lòng, ta nhường người, ta nhường người...

Hiên nhận rượu trong tay Xuyến Tử, ngửa cổ uống cạn, A Niệm nhú mày, nhưng không nói gì, lại tò mò quan sát đến rượu và thức ăn, nói với lão Mộc: “Nghe nói trong hôn lễ, tiệc rượu long trọng đại biểu cho tân nương tử được coi trọng, các người ăn kém như vậy, xem ra thật sự không thích tân nương tử.”

Tang Điềm Nhi vốn khéo léo cũng thay đổi sắc mặt, Tiểu Lục lập tức quyết định tiễn khách, nói với Hiên và A Niệm: “Hai vị không thể ngồi một lát nữa sao? Không ngồi ư! Vậy đi thông thả, đi thông thả, không tiễn nhé!”

Hiên kéo A Niệm đứng lên, đi ra ngoài, áy náy nhìn Tiểu Lục. A Niệm trừng mắt với Tiểu Lục, “Mỗi lần nhìn thấy người, đều cảm thấy phiền ghét, nếu không phải vì ca ca, ta sẽ hạ lệnh quất roi người.”

Tiểu Lục nói trong lòng, nếu không phải vì ca ca người, ta cũng sẽ đánh người.

Hiên và A Niệm đi rồi, Tiểu Lục rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Hắn vòng qua gian phòng, xuyên qua được điền (Khu để thuốc, phơi thuốc), đi về phía bờ sông. Bụi cây xanh um tươi tốt, hoa dại rực rỡ xán lạn, Thập Thất ngồi bên bờ, nhìn nước sông. Tiểu Lục đứng sau hắn, “Mùa xuân sáu năm trước, người nằm trong bụi cây kia.”

Thập Thất quay đầu nhìn hắn, khoe miệng hàm chứa ý cười, “Sáu năm.

Tiểu Lục cười híp mắt ngồi xổm bên cạnh Thập Thất, “Ma Tử và Xuyên Tử đều có thể nhìn ra người không nên ở Hồi Xuân Đường, Hiên khẳng định cũng có thể nhìn ra, huống chi hần vốn có nghi hoặc với ta, khẳng định sẽ phái người đi điều tra người.”

“Ừ.” Đôi mắt của Thập Thất trong suốt, chứa chút ý cười, lạnh nhạt yên tĩnh, xa xôi bình thản, siêu thoát với bên ngoài, rồi lại hòa làm một với gió nhẹ hoa núi nước trong.

Tiểu Lục thở dài, kỳ thực Thập Thất là một loại trên cao nhìn xuống khác, A Niệm là loại đó, làm cho Tiểu Lục muốn đánh nàng, đánh rớt nàng xuống; Nhưng Thập Thất lại làm cho Tiểu Lục muốn vuốt ve hần, làm cho hần nhiệm sự vẫn đục của bản thân, không đến mức thật sự theo gió mà đi, hóa thành mây trắng.

Tiểu Lục nhặt lên một hòn đá, dùng sức ném vào trong nước, nhìn bọt nước bắn tung tóe đầy mặt Thập Thất, vừa lòng nở nụ cười. Thập Thất lấy khăn ra, muốn lau, Tiểu Lục lại mãnh liệt nói: “Không được!”

Thập Thất không hiểu, nhưng nghe vậy thì không lau nữa, chỉ dùng khăn lau bọt nước ở trên mặt Tiểu Lục.

Đại bàng trắng Mao Cầu áp sát mặt nước bay tới, Tương Liễu cười mà như không nhìn họ.

Tiểu Lục lập tức đứng lên, đi về phía trước vài bước, đầu không quay lại nói với Thập Thất: “Người đi về trước!”

Thập Thất vốn mang lòng cảnh giác không muốn đi, lại nhớ tới dấu hôn lộ ra ở cổ áo, cúi đầu, yên lặng xoay người rời đi.

Tiểu Lục đứng trong nước, chống nạnh ngửa đầu nhìn Tương Liễu, “Lại tới đưa quà mừng à?” Lại tới nhắc nhở có thêm một con tin.

Mao Cầu bay xuống, Tương Liễu đưa tay, Tiểu Lục cầm lấy tay hần nhảy lên lưng đại bàng, giấy lát đã ẩn vào tận mây trời.

Tiểu Lục nằm trên lưng đại bàng, nhìn xuống dưới, Mao Cầu bay thấp hơn, làm cho Tiểu Lục có thể thấy cảnh bên dưới. Họ cứ bay liên tục cho tới biển khơi, Mao Cầu khoan khoái nghển cổ kêu to, lộn mạnh mấy vòng, Tiểu Lục có linh lực rất thấp, chặt vật ôm chặt lấy cổ nó, sắc mặt trắng bệch, nói với Tương Liễu: “Ta tình nguyện bị người hút máu mà chết, chứ không muốn ngã chết.”

Tương Liễu hỏi: “Vì sao linh lực của người thấp như vậy?”

Tiểu Lục nói: “XXXXXXXXXXXXXXXXX nhưng mà con hồ ly đáng chết đó vì không muốn lãng phí 476 linh lực của ta, nên dùng được vật để phế ta, làm cho linh lực tán vào mạch máu, tiện cho nó ăn.”

Tương Liễu mỉm cười, “Nghe nói tán công đau như đục xương hấp tủy, xem ra bốn mươi roi của ta còn nhẹ lắm, về sau phải tìm hình cụ một lần nữa.”

Sắc mặt Tiểu Lục càng trắng, “Người cho là ca hát, càng luyện càng thuận sao? Chính vì năm đó chịu đau như vậy, nên ta cực kỳ sợ đau, so với người bình thường còn sợ hơn!”

Tương Liễu vỗ vỗ Mao Cầu, Mao Cầu không dám mừng vui quá đáng nữa, bay lên quy củ. Tiểu Lục nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận ngồi yên ổn.

Mao Cầu bay vô cùng chậm, vô cùng vững vàng.

Tương Liễu ngóng nhìn hư không, sắc mặt như nước, không vui không giận.

Tiểu Lục hỏi: “Tâm tình người không tốt?”

Tương Liễu nhẹ giọng hỏi: “Ba mươi năm người bị khóa trong lồng để nuôi dưỡng sống thế nào?”

“Ban đầu, ta rất muốn chạy trốn, đối nghịch với nó, thích mắng nó, chọc giận nó. Sau đó, không dám chọc giận nó nữa, chỉ trầm mặc không phối hợp, ý đồ tự sát, nhưng muốn chết mấy lần không thành công. Rồi sau nữa, ta giống như nhận mệnh, tìm cái vui trong cái khổ, đoán xem con hồ ly đó lại chộp thứ gì ghê tởm gì tới cho ta ăn, tự mình đánh cược với mình để tìm vui. Tiếp đó, ta càng ngày càng hận nó, hận điên cuồng, bắt đầu nghĩ cách thu gom vật liệu, muốn tạo ra thuốc độc, chờ lão hồ ly muốn ăn ta, ta liền ăn thuốc độc, làm nó bị độc chết.”

Tiểu Lục tiến đến bên người Tương Liễu: “Lòng người rất kỳ lạ, hạnh phúc hay không hạnh phúc, đau khổ hay không đau khổ, đều thông qua so sánh. Chẳng hạn như, một người ngày nào cũng làm việc, chỉ có thể ăn một cái bánh ngô, nhưng khi hắn nhìn thấy trên đường có rất nhiều kẻ ăn mày chết cứng, hắn liền cảm thấy bản thân thật may mắn, cuộc sống của mình còn tốt lắm, tâm tình khoái trá, nhưng nếu hắn nhìn thấy đồng bạn hồi nhỏ giống mình giờ đều phát tài hết cả, bắt đầu mặc quần áo tơ lụa, ăn canh thịt, có tỷ nữ hầu hạ, vậy thì hắn sẽ cảm thấy bản thân thật sự không tốt, tâm tình vô cùng tệ. Người cần ta kể sâu hơn về quá khứ thảm thương của ta sao? Ta có thể cân nhắc để khuếch đại chải chuốt, cam đoan cho người nghe xong sẽ phát hiện không có thảm hại nhất, chỉ có thảm hại hơn!”

Tương Liễu nâng tay, muốn nắm Tiểu Lục, Tiểu Lục nhắm hai mắt lại, cuộn mình theo bản năng, bảo vệ chỗ yếu, hiền lành chờ đợi. Đây là phản ứng tự nhiên dưỡng thành khi thường xuyên bị ngược đãi đánh đập.

Tay Tương Liễu từ từ hạ xuống, đặt trên gáy Tiểu Lục.

Tiểu Lục thấy hắn không động tay, cũng không động miệng, lá gan lớn lên, “Tối nay người cực kỳ không giống trước đây, hồi nhỏ người sống ở biển?”

Tương Liễu không trả lời, Mao Cầu dần dần hạ xuống, bay lượn sát mặt biển, Tương Liễu trực tiếp đi xuống từ lưng đại bàng tới biển lớn, không có gì nương tựa, lại như giẫm lên đất bằng.

Hắn vươn tay với Tiểu Lục, Tiểu Lục lập tức bắt lấy, trượt xuống lưng đại bàng. Mao Cầu dù sao cũng sợ nước, lập tức vỗ cánh bay cao, rời xa mặt biển.

Tương Liễu mang theo Tiểu Lục đập sóng biển, đón gió dạo bước.

Không có một chút ánh sáng, trời đen, biển cũng đen, phía trước không có một thứ gì, phía sau thứ gì cũng không có, trời đất mênh mông, sóng gió nổi lên. Tiểu Lục cảm thấy bản thân nhỏ bé như phù du, dường như sóng gió sẽ nuốt trọn mình, theo bản năng bám lấy tay Tương Liễu.

Tương Liễu bỗng nhiên đứng lại, Tiểu Lục không biết vì sao, nhưng cũng không hỏi, chỉ không nhịn được nhích lại gần người Tương Liễu, yên lặng ngắm nhìn phương đông với Tương Liễu.

Không lâu sau, một vòng trăng sáng, từ từ dâng lên từ mặt biển, chiếu xuống rực rỡ, Tiểu Lục bị cảnh đẹp tráng lệ rung động, những cái vỏ cứng rắn trong lòng đều trở nên mềm mại.

Giữa tiếng sóng biển, giọng nói của Tương Liễu truyền đến: “Chỉ cần trong trời đất còn có cảnh sắc như vậy, sinh mệnh cũng rất đáng quý.”

Tiểu Lục thì thào than thở: “Cảnh sắc có lạ đến đâu thì xem nhiều cũng ngấy, trừ khi có người xem cùng ta mới có ý nghĩa. Cảnh vĩnh viễn là chết, chỉ có người mới có thể trao ý nghĩa cho cảnh.”

Không biết Tương Liễu có nghe được lời của Tiểu Lục không, dù sao Tương Liễu không có phản ứng gì.

Cảnh đẹp tráng lệ một khắc đã qua đi, Tương Liễu gọi Mao Cầu, dẫn họ trở về.

Tương Liễu nhắm mắt lại, mặt mày mang vẻ mệt mỏi.

Tiểu Lục hỏi: “Vì sao tâm tình người không tốt?”

Tương Liễu không để ý hắn, Tiểu Lục tự quyết định: “Từ khi Tiểu Chúc Dung chứng quân Trung Nguyên, ta nghe nói Trung Nguyên đã dần dần ổn định, Hoàng Đế sớm muộn gì cũng sẽ thu thập tướng quân Cộng Công, chiều hướng của thiên hạ không thể nghịch chuyển, không phải cá nhân có khả năng ngăn cản, ta thấy người nhanh chóng trốn chạy là tốt nhất. Thực ra, người không chỉ là yêu quái, mà còn là yêu quái chín đầu khiến người ta căm ghét, theo Thần Nông để giúp Thần tộc tăng thêm tính ngạo mạn, trong mắt bọn họ, người phỏng chừng... phỏng chừng không bằng cái gì cả, người làm gì phải vì nghĩa quân Thần Nông mà nhọc lòng chứ? Đi theo Cộng Công có thể giúp người đạt được cái gì? Người thích quyền thế, không bằng dứt khoát bán đứng Cộng Công, tìm nơi nương tựa Hoàng Đế...”

Tương Liễu mở mắt, một đôi đồng tử yêu ma, phát ra tia đỏ khát máu. Tiểu Lục bị mắt hắn bao phủ, thân mình vô hình bị một lực cực mạnh đè ép, hoàn toàn không động đậy được, cái mũi bị chảy máu, từ trong móng tay cũng đang rỉ máu.

“Ta... Sai rồi... Sai rồi...”

Tương Liễu nhắm hai mắt lại, thân thể Tiểu Lục ngã về phía trước, người mềm yếu gục vào lưng đại bàng, cứ như tấm vải rách bị vò xéo, không có sức sống. Biết gần đến trấn Thanh Thủy, Mao Cầu chậm rãi bay xuống, Tiểu Lục mới miễn cưỡng ngồi dậy, lau máu bên mũi, bên miệng, không rên một tiếng nhảy xuống, rơi vào lòng sông.

Tiểu Lục nằm trên mặt sông, tùy ý để dòng chảy cọ rửa tất cả vết máu.

Ánh trăng đang biến đổi trên bầu trời, Tiểu Lục nhìn nó, nó lại lảng lạng lướt đi.

Tiểu Lục bò lên bờ, người ướt đầm đẩy cửa sân ra, người ngồi trong bếp lập tức đi ra, Tiểu Lục nhìn hẩn mỉm cười, “Có canh nóng không? Ta muốn uống.”

“Có.”

Tiểu Lục đi vào phòng, cởi quần áo, tùy ý lau người, thay chiếc áo trong khô ráo, chui vào ổ chăn ấm áp, sạch sẽ.

Thập Thất đi vào, bưng một bát canh thịt nóng hổi. Tiểu Lục bọc chăn, ngồi dậy, uống từng ngụm canh, một bát canh vào bụng, lực phủ ngũ tạng đều ấm áp.

Thập Thất cầm khăn lông, giúp hẩn lau tóc, Tiểu Lục ngửa đầu ra sau, nhắm hai mắt lại.

Thập Thất theo bản năng nhìn cổ hẩn, không có dấu hôn, không khỏi cong cong khóe miệng. Thập Thất lau khô tóc hẩn, nhưng nhất thời không muốn buông tay, cầm lấy chiếc lược trên giường, giúp Tiểu Lục chải tóc.

Tiểu Lục thấp giọng nói: “Người không nên chiều ta quá. Nếu ta quen, người lại rời đi, thì ta phải làm sao?”

“Ta không rời đi.

Tiểu Lục mỉm cười. Người hứa hẹn ngàn ngàn vạn vạn, người giữ hẹn thì lại khó tìm. Nếu hẩn là Thập Thất, có lẽ có thể đơn giản một chút, nhưng hẩn không phải Thập Thất.

Trong Hồi Xuân Đường có thêm một nữ nhân là Tang Diễm Nhi, nhưng nhìn tổng thể thì không có biến hóa gì lớn.

Lão Mộc vẫn phụ trách việc bếp núc như trước, Tang Diễm Nhi đi theo lão học nấu cơm, nhưng dường như thiếu một chút thiên phú, quần áo của Xuyến Tử vẫn là hẩn tự giặt, bởi vì Tang Diễm Nhi đã giặt hỏng ba bộ quần áo của hẩn. Cuộc sống của Diễm Nhi và Xuyến Tử bắt đầu cũng không được thuận lợi, nhưng Diễm Nhi vẫn đang nỗ lực học tập, tình cảm của Xuyến Tử đối với nàng vẫn đang nồng đậm, hết thấy đều có thể bao dung thông cảm, hai người ở bên nhau mật mật ngọt ngọt.

Thập Thất vẫn trầm mặc ít lời, chịu khó làm việc, Tiểu Lục vẫn đôi lúc tinh lực dư thừa, đôi lúc lại uể oải ỉu xiu.

Ngày hè, mọi người đều sợ nóng, người đi lại trên đường cũng không nhiều.

Không có bệnh nhân, Tiểu Lục ngồi dưới mái hiên, phe phẩy quạt hương bồ, ngắm người nhìn đường phố.

Quạt làm bằng lá cây hương bồ:

Quạt hương bồ

Một chiếc xe ngựa tinh xảo chạy qua, gió thổi bay màn sa, thoáng thấy nữ tử ngồi trong xe, Tiểu Lục kinh ngạc thán, đúng là mỹ nữ! Hẩn không khỏi đuổi theo xe ngựa.

Xe ngựa dừng trước cửa tiệm bán châu báu, nữ tử thong dong xuống xe ngựa đi vào cửa tiệm, ông chủ Du Tín đã đứng ở cửa, cung kính hành lễ, ân cần thăm hỏi. Du Tín rất có tiếng tăm ở trấn Thanh Thủy, không phải vì chuyện làm ăn của cửa tiệm châu báu tốt thế nào, mà vì mặt tiền của hai mươi cửa tiệm trên con đường này đều thuộc về ông ta, bao gồm cả mặt tiền của tiệm Hồi Xuân Đường, hàng năm lão Mộc đều phải trả tiền thuê cho cửa tiệm châu báu.

Tuy trấn Thanh Thủy năm bè bảy mảng, nhưng rời rạc mà không loạn, trong đó còn có công lao của Du Tín, mặc dù hẳn không phải quan phủ, nhưng lại duy trì quy củ của trấn Thanh Thủy một cách tự nhiên. Nhìn từ một góc độ, Du Tín chính là một nửa quân vương của trấn Thanh Thủy, tất cả mọi người đều ngửa mặt ngưỡng mộ hẳn.

Cho nên, lúc hẳn hành lễ với người ta, hơn nữa còn cung kính hành lễ, thì mọi người trên cả con phố đều kinh ngạc. Mọi người muốn bàn luận, mà lại không dám bàn luận, muốn nhìn, mà lại không dám nhìn, một đám mang sắc mặt cổ quái, quả thực trong nháy mắt, cả con phố đều biến đổi.

Tiểu Lục chẳng những khiếp sợ, mà còn rất chú ý, dù sao Hồi Xuân Đường là nơi hẳn sống hai mươi mấy năm, hẳn còn tính tiếp tục sống ở đây, hẳn thích những lão hàng xóm ở đây, không muốn xảy ra biến cố gì lớn.

Ngày thứ hai, tin tức truyền ra, Du Tín muốn thu hồi một vài cửa tiệm.

Lão Mộc than thở, mắt hờn mắt vía, Xuyên Tử và Diêm Nhi cũng hoảng sợ. Không biết đồ tể Cao hỏi thăm tin tức ở đâu, cố ý chạy tới báo cho họ, vì Hồi Xuân Đường gần sông, còn có một mảnh đất, nên ông chủ lớn Du Tín muốn thu hồi.

Lão Mộc tức giận đến mức chửi mẹ nó, năm đó lão thuê, chỉ là một mảnh đất hoang, mất bao nhiêu tâm huyết mới làm nó màu mỡ được, nhưng trước mặt nửa quân vương của trấn Thanh Thủy, lão không có sức đấu tranh, cũng không dám đấu tranh, chỉ có thể cả đêm mất ngủ mà phát sầu.

Tiểu Lục thích nước, không muốn rời khỏi nơi này. Thế nên, hẳn quyết định đi gặp nửa quân vương Du Tín của trấn Thanh Thủy.

Tiểu Lục đặc biệt chải chuốt một chút, Thập Thất để ý thấy hẳn cẩn thận như vậy, tuy không biết hẳn muốn làm gì, nhưng đến lúc hẳn ra ngoài vẫn cố ý đuổi theo

Tiểu Lục đến cửa hàng châu báu cầu kiến Du Tín, Du Tín nghe nói y sư Hồi Xuân Đường tới cầu kiến, sai người mời họ vào.

Qua gian buôn bán bên ngoài, đi vào trong sân nhà. Sân không rộng lắm, nhưng có bố cục đâu ra đấy, nên trông có vẻ rất rộng. Có nước có cầu, núi giả trùng điệp, tử đằng mọc tua tủa, cá tung tăng dưới nước, dùng cây trúc xây thành vòm hai bên đường, dãi bước đổi cảnh, có một thác nước cao gấp hai người, rì rào chảy xuống, bọt nước vẩy ra tựa như trân châu, làm cho ngày hè nóng bức cũng dịu đi nhiều.

Đi vào phòng khách, Du Tín ngồi ngay ngắn ở ghế chủ, Tiểu Lục cung kính hành lễ, Thập Thất cũng hành lễ theo.

Du Tín ngồi im chưa động dậy, chỉ nâng tay lên, ý bảo họ ngồi xuống.

Tiểu Lục nói rõ mục đích đến: “Nghe nói ông chủ Du muốn thu hồi một vài cửa tiệm.”

Du Tín có sự máu lạnh bộc trực của kẻ đứng bên trên, “Không sai, trong đó bao gồm Hồi Xuân Đường.”

Tiểu Lục cười nói: “Dù cho ai thuê cũng là thuê, ý của ta là không bằng để cho chúng ta tiếp tục thuê, về phần tiền thuê, chúng ta có thể chỉ thêm, tất cả đều có thể thương lượng.”

Du Tín dường như cảm thấy Tiểu Lục nói đến chuyện tiền với hẳn thật là buồn cười, khẽ mỉm cười, nhìn như khách khí, nhưng trong mắt lại cất giấu sự khinh thường: “Đừng nói tới tiền thuê một cửa tiệm, mà tất cả tiền thuê cửa tiệm trên con phố này đều không đáng nhắc tới.”

Tiểu Lục không phải người làm ăn buôn bán sành sỏi, bị ghen không biết nên nói cái gì, suy nghĩ một lúc lâu, mới lại hỏi: “Vậy ông chủ Du muốn thu hồi cửa tiệm để làm gì?”

Du Tín nói: “Người ở trấn Thanh Thủy hai mươi mấy năm, ta cũng sẽ ăn ngay nói thật với người luôn, ta chỉ là kẻ tới tở thôi, chủ thượng nhà ta vô cùng giàu có, đừng nói một cửa tiệm, mà tất cả cửa tiệm ở trấn Thanh Thủy đều nhàn thảnh, cũng chẳng khiến chủ thượng bận lòng.” Du Tín nói xong, không muốn nói chuyện nữa, phân phó hạ nhân: “Tiễn khách!”

Tiểu Lục cúi đầu chậm rãi đi ra, vô lực thở dài, nếu là âm mưu quỷ kế, hẳn còn có thể nghĩ cách phá giải, nhưng cửa tiệm của người ta, người ta muốn thu hồi, chuyện đạo nghĩa muôn thủa, hẳn lại chẳng có chút biện pháp nào.

“Đứng lại!” Một giọng nói của nữ tử đột nhiên truyền đến từ trên lầu.

Tiểu Lục nghe lời đứng lại, ngẩng đầu, là nữ tử mỹ mạo hẳn nhìn thấy trong xe ngựa ngày đó.

Thập Thất không đứng lại, còn tiếp tục đi về phía trước, nàng kia gấp rút chạy vài bước, trực tiếp nhảy xuống từ lan can, nhào tới ôm lấy Thập Thất, nước mắt rơi như mưa, “Công tử... Công tử.”

Thập Thất đứng thẳng tắp cứng ngắc, không chịu quay đầu, nữ tử khóc ngất xuống dưới chân hắn, “Mọi người đều nói công tử đã chết... Khụ khụ... chúng ta không tin! Chín năm! Chín năm ... Ông trời có mắt, lại cho nô tì được thấy ngài!”

Nghe được tiếng khóc của nữ tử, Du Tín vọt ra, nhìn thấy nữ tử quỳ gối bên chân Thập Thất, hắn cũng sợ hãi lập tức quỳ xuống.

Nữ tử khóc hỏi: “Công tử, sao ngài không nói gì? Nô tì là Tĩnh Dạ mà, ngài quên rồi sao? Còn có Lan Hương, ngài từng trêu đùa chúng ta nói Tĩnh Dạ Lan Hương... Du Tín, nhanh truyền tin cho lão phu nhân, đã tìm được nhị công tử ... Công tử, chẳng lẽ ngay cả lão phu nhân ngài cũng quên sao...”

Thập Thất quay đầu lại, nhìn về phía Tiểu Lục, khoảng cách ngắn ngủi vài bước lại biến thành rãnh trời khó có thể vượt qua, hai tròng mắt tối đen hàm chứa bi thương.

Tiểu Lục nhìn hắn cười vô cùng rực rỡ, đi qua từng bước một, muốn nói gì đó, nhưng miệng lưỡi lạnh lợi ngày xưa lúc này lại khô khốc khôn kể, hắn chỉ có thể nỗ lực cười rực rỡ thêm một chút, vừa cười, vừa không để ý ra hiệu cho hắn, người từ từ xử lý việc nhà, ta đi đây!

Tiểu Lục trở về Hồi Xuân Đường Xuyên Tử và Diêm Nhi đi nơi khác tìm nhà. Lão Mộc không có tâm trạng làm việc, ngồi trên thêm đá, than thở.

Tiểu Lục ngồi xuống kê bên lão Mộc, yên lặng nhìn ngoài sân.

Lão Mộc ngơ ngác nói: “Ồ hai mươi mấy năm, thực luyện tiếu!”

Tiểu Lục ngơ ngác nói: “Không có gì, chúng ta muốn thuê bao lâu thì thuê bấy lâu, ngay cả không có tiền thuê cũng không ai dám thu hồi.”

Lão Mộc ngây người một hồi lâu, mới phản ứng được, “Người thuyết phục được ông chủ?”

“Coi như là vậy.”

Lão Mộc bái lạy với trời, “Cảm tạ trời đất!”

Tiểu Lục thì thào nói: “Ông yên tâm đi, ta nhất định sẽ sống cùng ông, cho ông dưỡng lão đến cuối đời. Ông tuổi thọ ngắn, ta nhất định sẽ cùng ông đến chết, không để ông lẻ loi hiu quạnh, không có chỗ dựa, không có ai để nói chuyện, nhưng không biết ai có thể cùng ta đến chết...”

Lão Mộc dùng sức lắc Tiểu Lục, “Lại bắt đầu hồ đồ rồi!”

Tiểu Lục nói: “Lão Mộc, vẫn là ông đáng tin!”

Lão Mộc sờ sờ đầu hắn, “Tiểu Lục nhà ta là người tốt, ông trời nhất định sẽ chiếu cố người.”

Tiểu Lục cười, dùng sức vỗ vỗ bả vai lão Mộc, “Làm việc đi.”

Buổi tối, lúc ăn cơm, Diêm Nhi không thấy Thập Thất, kinh ngạc hỏi: “Thập Thất đâu?” Lão Mộc và Xuyên Tử đều nhìn chăm chăm Tiểu Lục.

Tiểu Lục mỉm cười nói: “Hắn đi rồi, về sau không cần làm cơm cho hắn.”

Lão Mộc thở dài, “Đi rồi là tốt, để lão già ta đây đỡ phải ch trách nhiệm tâm sự.”

Xuyến Tử và Diễm Nhi đều không để ý, tiếp tục ăn cơm. Thập Thất rất ít nói, Xuyến Tử luôn cảm thấy hắn như không tồn tại, cho nên hắn đi rồi cũng không có cảm giác gì. Diễm Nhi vừa tới không lâu, lại càng không thể có cảm giác gì.

Buổi tối, Tiểu Lục đi theo đường đá, xuyên qua được điền, thông thả bước đến bờ sông.

Dọc theo bờ sông, chậm rãi bước đi.

Có người đi theo sau hắn, Tiểu Lục đi nhanh hắn cũng đi nhanh, Tiểu Lục đi chậm hắn cũng đi chậm.

Sóng nước vỗ đập vào bờ, gió nhẹ không biết từ đâu đưa tới hương lúa, đi tới đi lui, tâm tình Tiểu Lục dần dần yên tĩnh.

Tiểu Lục ngừng bước chân, hắn cũng dừng lại.

Tiểu Lục quay người, Thập Thất trầm mặc đứng, vẫn mặc chiếc áo vải thô ban ngày, nhưng rõ ràng đã được giặt, còn có mùi thơm.

Tiểu Lục nói: “Ta không thích mùi hương trên người người.”

Thập Thất cúi thấp đầu xuống, Tiểu Lục mỉm cười nói: “Ta vẫn thích mùi thảo dược, lần sau đến gặp ta, ta cho người cái túi thơm thảo dược.”

Thập Thất ngẩng đầu lên, trong mắt có ánh sao rơi vào, hào quang rực rỡ.

Tiểu Lục cười tiếp tục tản bộ, Thập Thất đi mau vài bước, sóng vai với hắn.

Từ đó về sau, buổi tối Thập Thất luôn mặc chiếc áo vải thô đó, chờ Tiểu Lục ở bờ sông.

Hai người tản bộ tán gẫu, đến khi Tiểu Lục mệt mỏi, Tiểu Lục trở về phòng ngủ, Thập Thất mới rời đi.

Ngày giống như trước kia, không có gì khác, chẳng qua nội dung tán gẫu thoáng có chút thay đổi.

Tiểu Lục sẽ hỏi: “Trước kia người có mấy tì nữ?”

“Hai.”

“Rốt cuộc người có bao nhiêu tiền?”

“...”

“Người năm đó... Là vì kiếm tiền sao?”

“Ừ.”

“Tĩnh Dạ xinh đẹp, hay là Lan Hương xinh đẹp?”

“...”

“Còn nhớ thảo dược trước kia ta nói với người không?”

“Có.”

“Hãy nhớ kỹ, thảo dược này nhìn thì tầm thường, nhưng chỉ cần một chút thôi, bất kể Thần hay Yêu đều có thể gục ngã.”

“Ừ.”

“Người không phải yêu quái chín đầu như Tương Liễu, có chín cái mạng, đừng ăn gì bậy bạ.”

“Được.”

“Tĩnh Dạ xinh đẹp, hay là Lan Hương xinh đẹp?”

“...”

“Người bên cạnh không phải ai cũng đáng tin, người phải để tâm.”

“Ừ.”

“Còn nữa... Hoặc là không ra tay, ắt hẳn giả bộ hồ đồ, nhưng nếu ra tay, phải giơ tay chém xuống, nhỏ cổ nhỏ tận gốc, ngàn vạn lần đừng mềm lòng.”

Thập Thất trầm mặc không nói.

Tiểu Lục thở dài, “Nếu thật sự không đầu lại, người trở về đi, tiếp tục giúp ta làm thuốc, dù sao cũng không để người đối được.”

Thập Thất chăm chú nhìn Tiểu Lục, trong mắt có gì đó dập dờn như nước, dường như muốn cuốn Tiểu Lục vào.

5. Chương 5

Lão Mộc đi mua đồ ăn, Xuyên Tử đi đưa thuốc, Diễm Nhi ở trong phòng học làm quần áo cho Xuyên Tử.

Không có bệnh nhân, Tiểu Lục nằm trên bàn ngủ, vừa ngủ dậy, vẫn không thấy có bệnh nhân, Tiểu Lục vỗ đầu mình, cảm thấy không thể cứ mồi meo như thế này được, phải tìm chuyện gì để làm.

Tiểu Lục quyết định đến quán rượu của Hiên uống chút rượu.

Hắn chấp tay sau lưng, ngâm nga hát, đi bước nhỏ thong thả. Hiên nhìn thấy hắn, nhiệt tình chào hỏi: “Lục ca, muốn uống rượu gì?”

Tiểu Lục tìm một chỗ trong góc ngồi xuống, cũng nhiệt tình nói: “Tùy ý Hiên ca.”

Hiên cầm tới cho hắn một bầu rượu, còn tặng một đĩa ngân hạnh (1) nhỏ, Tiểu Lục vừa nhìn đông nhìn tây, vừa bóc ngân hạnh, uống rượu. Lúc này mới nhìn đến góc đối diện có một vị công tử ăn mặc khéo léo, đội mũ che mặt, tuy không nhìn thấy khuôn mặt, trên người cũng không đeo trang sức đáng giá gì, nhưng nhìn người sáng sủa, cử chỉ đoan chính, làm người ta vừa thấy liên sinh lòng tôn kính. Tiểu Lục đang nghiêng đầu nghĩ trăn Thanh Thủy khi nào thì có một đại nhân vật như vậy, thì bỗng một nô bộc thanh tú đẹp đẽ vội vàng đi vào, sau khi hành lễ với công tử đang ngồi ngay gần kia, đứng bên cạnh hắn, đó là Tinh Dạ nữ cải trang nam.

(1) Bạch quả hay còn gọi là ngân hạnh

Ngân hạnh (Bạch quả)

Lúc này Tiểu Lục mới phản ứng được, lập tức cúi đầu, hết sức chuyên chú bóc ngân hạnh ăn.

Bàn bên đó cũng có một đĩa ngân hạnh, một quả vẫn không nhúc nhích, lúc này, hắn bắt đầu bóc ngân hạnh. Bóc xong, lại không ăn, mà đặt từng quả chỉnh tề trong đĩa.

Thập Thất thấp giọng nói nói mấy câu, Tinh Dạ thi lễ một cái, rời đi. Hắn đi tới, ngồi bên cạnh Tiểu Lục, đặt cái đĩa đã bóc vỏ ngân hạnh trước mặt Tiểu Lục.

Hải Đường ra ngoài chào hỏi khách, Hiên ngồi sau quầy, vừa tính sổ sách, vừa làm như vô tình liếc mắt nhìn Tiểu Lục và Thập Thất.

Vì có thêm Hải Đường, chuyện làm ăn trong cửa hàng tốt lên nhiều, không ít nam nhân đến mua rượu, có tiền thì ngồi bên trong, không có tiền thì bưng chén rượu, ngồi trên chiếu ở bên ngoài, vừa uống rượu vừa nhìn Hải Đường.

Mấy chén rượu xuống bụng, hiển nhiên nhiều lời hơn.

Tất cả những chuyện mới mẻ, thú vị trên trần Thanh Thủy đều có thể nghe được, Tiểu Lục không khỏi bội phục Hiên, mở quán rượu đúng là thích hợp!

“Chuyện của các người mà là chuyện lớn gì chứ? Gần đây trên trần xảy ra một chuyện lớn!”

“Chuyện gì? Nói nghe xem nào!”

“Ta thử hỏi các người, ngoài Hiên Viên, Thần Nông, Cao Tân, trong Đại Hoang còn có những thế gia đại tộc nào?”

“Cái này ai mà chẳng biết? S một đương nhiên là tứ thế gia, Xích Thủy thị, Tây Lăng thị, Đồ Sơn thị, Quỷ Phương thị, ngoài tứ thế gia, Trung Nguyên còn có Lục Đại thị, dưới Lục Đại thị còn có một số thế gia cấp trung, phía nam Kim Thiên thị, phía bắc Phòng Phong thị... Có điều không bằng tứ thế gia, đó là đại gia tộc có thể chống lại vương tộc.”

“Đồ Sơn thị ở Thanh Khâu, từ thượng cổ đến nay, nhiều thế hệ làm ăn buôn bán, chuyện làm ăn trải rộng khắp Đại Hoang, tiền nhiều đến mức không coi tiền là tiền nữa, nghe nói ngay cả Hiên Viên và Thần Nông quốc cũng từng phải mượn tiền họ, thực sự là giàu có ngang quốc gia, hôm nay chuyện lớn muốn nói với các người có liên quan đến Đồ Sơn thị.”

“Thế nào? Nói mau, nói mau, đừng có nút nút mở mở!”

“Ta có nguồn tin tức đáng tin cậy, nhị công tử của Đồ Sơn thị ở ngay tại trấn Thanh Thủy!”

“Cái gì? Không phải chứ?”

“Lại nói tiếp, Đồ Sơn nhị công tử này rốt cuộc là nhân vật như thế nào, nhánh đồng lứa của Đồ Sơn gia chỉ có hai người con, huynh đệ song sinh cùng cha cùng mẹ, nhưng nghe nói nhị công tử thủ đoạn rất lợi hại, từ nhỏ đã hết sức chèn ép đại công tử, tất cả mọi chuyện trong gia tộc đều là hắn làm chủ.”

“Cả thầy Đại Hoang, cho dù là Hiên Viên, hay là Cao Tân, đều có chuyện làm ăn của người ta. Các người ngẫm lại xem họ quyền thế phú quý như thế nào? Vị Đồ Sơn nhị công tử ấy, nghe đồn là bộ dáng rất đẹp, tinh thông cả cầm kỳ thư họa, lời nói phong nhã thú vị, được xưng là công tử Thanh Khâu, không biết bao nhiêu tiểu thư của thế gia đại tộc muốn gả cho hắn. Đồ Sơn phu nhân chọn trái chọn phải, mới định ra được tiểu thư Phòng Phong thị. Nghe nói tiểu thư Phòng Phong thị từ nhỏ đã theo cha và anh ngao du khắp nơi, hào phóng giỏi giang, xinh đẹp như hoa, còn là một tay bắn tên tài giỏi.”

“Vậy Đồ Sơn đại công tử cũng thật đáng thương, thê tử hắn cưới chính là một tì nữ trong nhà, hoàn toàn không ngóc mặt lên được mặt bàn.”

“Chín năm trước, Đồ Sơn thị tính cử hành hôn lễ cho nhị công tử và tiểu thư Phòng Phong thị, thiệp mừng đều đã được gửi đi, nhưng trước hôn lễ, Đồ Sơn nhị công tử đột nhiên lâm bệnh nặng, hôn lễ bị hủy bỏ hững năm gần đây, Đồ Sơn nhị công tử luôn bế quan dưỡng thương, không thấy bóng dáng, chuyện làm ăn trong gia tộc đều là đại công tử ra mặt quản lý.”

“Tiểu thư Phòng Phong thị cũng là một người kiên cường, người trong nhà muốn từ hôn, nhưng nàng lại mặc áo cưới, chạy tới Thanh Khâu, nói với Đồ Sơn thái phu nhân rằng ‘Sinh ra ở Đồ Sơn phủ, chết chôn ở Đồ Sơn phần (mộ phần)’, làm cho thái phu nhân cảm động đến lau nước mắt. Mấy năm nay Phòng Phong tiểu thư vẫn luôn ở Đồ Sơn phủ, giúp đỡ thái phu nhân quản lý chuyện nhà.”

“Nghe người của Phòng Phong thị nói, Đồ Sơn nhị công tử đã khỏe rồi, Đồ Sơn thị và Phòng Phong thị cũng đang bàn bạc ngày cưới, muốn nhanh chóng cử hành hôn lễ.”

“Nghe nói Đồ Sơn nhị công tử hiện tại ở ngay trấn Thanh Thủy, đoán rằng công tử muốn giữ lấy chuyện làm ăn của gia tộc.”

Mọi người bầy miệng tám lời, nhiệt liệt bàn tán Đồ Sơn nhị công tử và Đồ Sơn đại công tử sắp sửa trình diễn tranh đấu, đoán kết quả cuối cùng là ai sẽ nắm giữ Đồ Sơn gia.

Tiểu Lục gắp những quả ngân hạnh còn dư trong đĩa, lúc xếp chúng thành một đóa hoa, lúc lại xếp chúng thành mảnh trắng lười liềm.

Người bên cạnh hắn, thân mình cứng ngắc, quả ngân hạnh nắm trong tay, dần dần, biến thành bột phấn.

Tiểu Lục uống một chén rượu, cười đùa vui vẻ sắp lại, “Này, người tên là gì? Về sau gặp mặt, giả bộ không nhận ra không chào hỏi không được, nhưng có cho ta mười lá gan, ta cũng không dám gọi người là Thập Thất! Cho dù người không để ý, thì năng dẫu của người cũng cho ta ăn một mũi tên.”

Thập Thất ngồi cứng ngắc, nắm chặt quyền, vì quá dùng sức, đốt ngón tay có phần trắng bệch.

Tiểu Lục nói: “Người không nói, sớm hay muộn ta cũng sẽ nghe thấy từ chỗ người khác. Ta muốn người tự nói tên của mình cho ta.”

Sau một lúc lâu, Thập Thất mới tới nghĩa học ra ba chữ: “Đồ Sơn Cảnh

“Đồ Sơn... Viết như thế nào?”

Cảnh chấm rượu, nhất bút nhất họa viết tên mình cho Tiểu Lục, Tiểu Lục cười hì hì lại hỏi: “Nàng dâu sắp vào cửa của người tên gì?”

Tay Cảnh cứng đờ trên bàn.

Tiểu Lục mỉm cười, “Sáu năm, ta nuôi giữ người sáu năm, người miễn ta sáu năm tiền thuê, từ đây chúng ta không ai thiếu nợ ai” Tiểu Lục đứng dậy muốn đi, Cảnh bắt được cánh tay hắn.

Tiểu Lục lôi kéo mấy lần, Cảnh vẫn không buông, Tiểu Lục lần đầu tiên ý thức được, Thập Thất trước sau đều ôn hòa kỳ thực có sức lực rất hùng mạnh, đủ để nắm trong tay hắn.

Hiên đã đi tới, cười hỏi: “Lục ca phải đi?”

Tiểu Lục cười nói: “Đúng vậy, người có chuyện buôn bán của người, ta có hiệu thuốc của ta, không đi chẳng lẽ còn ở lại sao? Mấy chuyện này của người, ta không giúp gì được.”

Cảnh buông lỏng sức lực, Tiểu Lục vùng thoát khỏi tay hắn, đưa tiền cho Hiên, ngâm nga hát, lắc lư ra khỏi quán rượu.

Đồ Sơn nhị công tử xuất hiện, làm cho trấn Thanh Thủy càng thêm náo nhiệt, rộn ràng, quyền thế danh lợi.

Người người đều đang đàm luận về Đồ Sơn nhị công tử, ngay cả đồ tể Cao cũng vậy, đến cùng lão Mộc cảm khái một tiếng, nói tất cả cửa tiệm trên đường Tây Hà này đều thuộc về Đồ Sơn gia, mặt mũi đồ tể Cao sáng lên, rất là tự hào. Xuyên Tử và Diễm Nhi không nghĩ cái gì, cảm thấy những người đó chính là ngôi sao trên bầu trời, xa xôi không với tới; Lão Mộc lại nghi hoặc trong lòng, đưa mắt xem xét Tiểu Lục, Tiểu Lục một mặt lạnh nhạt, yên lòng. Không thể nào, Thập Thất thế nào cũng không phải!

Tiểu Lục không đến bờ sông hóng mát, hắn khóa chặt cửa sân, nằm trên chiếu phơi thảo dược, ngửa mặt nhìn thiên không, đếm từng ngôi sao một.

“Ba ngàn ba trăm hai mươi bảy...”

Có bông tuyết trắng, tao nhã rơi xuống từ bầu trời, Tiểu Lục phát hiện mình có chút vui mừng, vội kèm hăm ý cười, nhắm hai mắt lại.

Tương Liễu nhìn hắn từ trên cao, “Đừng giả vờ ngủ.”

Tiểu Lục lấy tay bịt lỗ tai, “Ta đang ngủ, không nghe thấy gì hết cả.”

Tương Liễu vẫy vẫy tay, cuồng phong thổi qua, quét sạch tất cả cỏ cây trên chiếu, lúc này hắn mới ngồi xuống, nhìn chằm chằm Tiểu Lục.

Tiểu Lục cảm thấy trên mặt có hai thanh đao lướt qua lướt lại, hắn chịu đựng, nhẫn nhịn, kiên trì, lại kiên trì, rốt cuộc vẫn không được... Hắn mở mắt, “Đại nhân không bận rộn ở trong núi, chạy tới cái sân nhỏ này của ta làm gì?”

“Nam nhân bên cạnh người là người của Đồ Sơn gia?”

“Người nói ai? Ma Tử à? Hay là Xuyên Tử?” Tiểu Lục mở to đôi mắt ngây thơ, chân thành vụt sáng vụt sáng.

“Vốn muốn hiền lành với người một chút, nhưng người luôn có cách làm cho ta muốn cắn đứt cổ người.” Hai tay Tương Liễu đặt lên hai bên đầu Tiểu Lục, chạm rãi khom người. Dưới ánh sao, hai chiếc răng nanh của hắn biến dài, biến sắc nhọn, như răng nanh của dã thú.

Tiểu Lục nói: “Người đúng là càng ngày càng không chú ý hình tượng, lần trước là con mắt yêu quái, lần này là răng nanh, tuy ta biết người là yêu quái, nhưng trong lòng biết là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác. Người cần phải biết chúng ta là người, dù là Thần tộc hay là Nhân tộc, thì đều yêu thích

biểu tượng cả, hoàn toàn không chú trọng cái bên trong, ngay cả ăn một bữa cơm cũng chú ý sắc hương, cưới vợ cũng chọn đẹp mắt, không giống yêu quái các ngươi, chỉ cần đủ béo đủ thịt đủ to là được...”

Tương Liễu thu răng nanh lại, vỗ vỗ gò má Tiểu Lục, “Ngươi gần đây ịch mạch?”

Tiểu Lục thở dài, “Người thông minh quá đều chết sớm! Nhưng mà ngươi không phải là người, là yêu quái... Phỏng chừng sẽ chết sớm hơn!”

Tương Liễu nắm cổ Tiểu Lục, dùng một chút lực, hỏi: “Nam nhân đó, mỗi lần ta xuất hiện, ngươi đều phải giấu đi, có phải là lão nhị Đồ Sơn gia không?”

Tiểu Lục nghĩ, ta nói không phải, ngươi cũng sẽ không tin, “Đúng.”

“Rất tốt.” Tương Liễu buông hân ra.

Tiểu Lục nhìn thấy hân cười, toàn thân nổi da gà, “Ta với hân không quen, ngươi có việc thì tự đi mà tìm hân.”

“Ta với hân lại càng không quen, ta với ngươi thì tương đối quen.”

Tiểu Lục cười gượng ha ha mấy tiếng, “Yêu quái nói chuyện cười thật là lạnh quá!”

Tương Liễu nói: “Mấy ngày này nóng bức khốc liệt, trong núi bộc phát dịch bệnh, cần gấp một nhóm dược vật, làm cho Đồ Sơn Cảnh giúp chúng ta lấy chút thuốc.”

Tiểu Lục ngồi dậy, “Dựa vào cái gì? Ngươi cho rằng ngươi là ai?”

Tương Liễu cười nhìn Tiểu Lục, “Chỉ bằng ta có thể ăn ngươi.”

“Ta thà rằng để ngươi ăn ta, cũng không thể đi tìm hân.”

Tương Liễu ung dung, “Ngươi có muốn biết lão đại Đồ Sơn gia là dạng người gì không? Chín năm trước, hân làm cho Đồ Sơn Cảnh đột nhiên biến mất trước hôn lễ. Nếu ta liên hệ với lão đại Đồ Sơn gia, để hân giúp ta lấy thuốc, ta thay hân giết ngươi, thì cơ hội sống sót của vị công tử Thanh Khâu kia lớn bao nhiêu?”

Tiểu Lục nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khó trách tiền thưởng của ngươi là nhất bản Hiên Viên, hiện giờ ta rất muốn dùng đầu ngươi đi đổi tiền.”

Tương Liễu cười to, thế nhưng tiến tới trước mặt Tiểu Lục, chậm rì rì nói: “Ta có chín cái đầu, nhớ mài đao sắc một chút.”

Tiểu Lục trừng mắt với hân, hai người có thể ngửi thấy hơi thở của nhau.

Sau một cái chớp mắt, Tiểu Lục nói: “Hân giúp ngươi, có thể được lợi lộc gì?”

Tương Liễu chậm rãi rời xa Tiểu Lục, “Lúc chuyện trong núi không bận rộn, thỉnh thoảng ta cũng sẽ làm sát thủ, coi như có danh tiếng. Nếu Đồ Sơn đại công tử tìm ta để giết hân, ta sẽ từ chối. Nếu hân muốn giết Đồ Sơn đại công tử, ta sẽ nhận.”

“Hân vừa trở về, không nhất thiết có thể tùy ý điều động tiền tài và người trong nhà.”

“Ngươi quá coi thường hân! Một đám thuốc mà thôi, so với hân, thật sự không tính cái gì. Chuyện buôn bán nào Đồ Sơn gia cũng làm, năm đó những thứ từ tay hân bán cho Thần Nông còn nguy hiểm hơn nhiều.”

Tiểu Lục hỏi: “Vậy sao lần này ngươi không trực tiếp tìm Đồ Sơn gia mà mua?”

Tương Liễu lạnh lùng nói: “Không có tiền!”

Tiểu Lục muốn cười mà không dám cười, sợ chọc giận Tương Liễu, ngẩng đầu nhìn sao, “Ngươi là yêu quái, không liên quan tới Thần Nông, đáng giá sao?”

Tương Liễu cười, “Ngươi có thể nhàm chán chiếu cố một đám ngọc, ta lại không thể làm một chút chuyện nhàm chán?”

Tiểu Lục cười rộ lên, “Cũng đúng, cuộc đời dài lâu tịch tịch, dù sao cũng phải tìm chút chuyện để làm. Được rồi, chúng ta đi gặp hân.”

Tiểu Lục đứng lên, muốn đi ra ngoài cửa chính, Tương Liễu níu chặt cổ áo hắn kéo về, “Hắn ở bờ sông Tiểu Lục và Tương Liễu một trước một sau, hướng về phía bờ sông.

Lúc Cảnh nghe được tiếp bước chân, mừng rỡ quay đầu, nhưng lập tức liền nhìn thấy phía sau Tiểu Lục có thân ảnh mặc áo trắng muốt, ngông cuồng tùy ý, không nhiễm một hạt bụi nhỏ.

Tương Liễu đi đến bờ sông, đứng chấp tay sau lưng, ngắm nhìn xa xa.

Về mặt Tiểu Lục có chút hoảng sợ, có chút xấu hổ, khẽ ho khan một tiếng, “Người gần đây khỏe không?”

“Khỏe.”

“Tĩnh Dạ khỏe không?”

“Khỏe.”

“Lan...”

Tương Liễu quét ánh mắt lạnh lùng, Tiểu Lục lập tức nói: “Ta có chút việc muốn phiền người.”

Cảnh nói: “Ừ.”

“Ta muốn một nhóm được vật.”

Tương Liễu bắn ra một thẻ ngọc, Tiểu Lục tiếp được, đưa cho Cảnh, “Chỗ này đều viết rõ ràng.”

“Ừ.”

“Chờ được vật đến trấn Thanh Thủy, người cho ta biết, Tương Liễu sẽ đi lấy.”

“Ừ.”

Thế là chuyện làm ăn đã xong? Sao có vẻ đơn giản như vậy? Tiểu Lục nói: “Ta không có tiền trả cho người, người có biết không?”

Cảnh rũ mắt nói: “Người, không cần trả tiền.”

Tiểu Lục không biết còn có thể nói cái gì, chỉ có thể đưa mắt nhìn Tương Liễu, Tương Liễu gật đầu, Tiểu Lục nói với Cảnh: “Vây... Cảm ơn nhé. Ta, ta nói xong rồi.”

Cảnh cất bước rời đi, đi qua bên người Tiểu Lục, thanh âm như mất tiếng quanh quẩn trong gió đêm, “Sau này, không cần nói cảm ơn.”

Tiểu Lục đứng lặng một lát, nói với Tương Liễu: “Ta trở về ngủ đây, không tiễn!”

Tương Liễu túm cổ áo hắn, lôi hắn lại, “Trước khi ta chưa thấy được vật, người đi theo ta.”

Mao Cầu bay xuống, Tiểu Lục nhảy lên lưng đại bàng, chẳng hề để ý cười, “Tốt, gần đây luyện loại thuốc độc mới, vừa vận thử xem sao.”

Mao Cầu mang họ tiến sâu vào trong núi xanh ngắt rậm rạp, Tiểu Lục nhắm mắt lại, nhắc nhở Tương Liễu, “Người suy nghĩ cho kỹ, ta đây rất sợ đau, không có khí phách, gió chiều nào theo chiều đó (2), nếu tương lai Hiên Viên bắt được ta, ta khẳng định sẽ nhận tội khai rõ để được thoải mái.”

(2) Nguyên văn: Tường đầu thảo (Cỏ mọc đầu tường): cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió, chỉ người lập trường không kiên định; gió chiều nào nghiêng theo chiều đó; ngã theo chiều gió.

Tương Liễu không nói chuyện.

Tiểu Lục dứt khoát ôm lấy cổ Mao Cầu mà ngủ.

Đang lúc mơ màng, cảm giác được Mao Cầu bay xuống.

Tương Liễu túm hắn, nhảy xuống lưng đại bàng, “Mở to mắt.”

“Không!” Tiểu Lục bắt lấy tay Tương Liễu, nắm chặt mắt lại, “Ta sẽ không cho người lý do ngày sau giết ta!”

Tay Tương Liễu cứng ngắc, Tiểu Lục cười lạnh.

Tương Liễu đi rất nhanh, Tiểu Lục túm tay hắn, lão đảo đi tới, cho đến khi vào doanh trại, Tương Liễu nói: “Được rồi, đã vào doanh trại, đều là phỏng ở, chỉ cần người không chạy lung tung, sẽ không thể biết vị trí nơi này.”

Tiểu Lục mở mắt, rất nhiều nhà gỗ, rải rác trong rừng cây cao và rậm. Có phòng lớn, có phòng nhỏ, kiểu dáng giống nhau như đúc, nhìn từ bên ngoài, quả thực không nhìn ra cái gì. Chung quanh đều là cây cao, vô biên vô hạn như biển khơi, nếu không thăm dò khắp nơi thì không thể nhìn ra rốt cuộc đây là nơi nào.

Tương Liễu đi vào một phòng gỗ, Tiểu Lục vào theo, đánh giá xung quanh, bên trong vô cùng đơn giản, một chiếc giường hẹp, giường trải thảm bằng da thú. Dưới giường đặt một chiếc rương gỗ sam thô kệch, phỏng chừng dùng để đựng quần áo. Thảm da thú còn được trải lên hai chiếc bàn, một chiếc đặt công văn, một chiếc đặt dụng cụ pha trà đơn giản.

Nghĩa quân quan trọng nhất là tướng lĩnh, vậy mà cuộc sống lại đơn sơ kham khổ thế này, Tiểu Lục thăm thở dài, thật không biết cái tên yêu quái chín đầu kia có ham muốn gì.

Vạn vật đều tĩnh lặng, sắc trời đen trầm, đúng là lúc ngủ. Tương Liễu tự nhiên ngủ trên giường, Tiểu Lục tự giác chủ động bọc chiếc chăn trên người, cuộn mình ngủ một đêm trên chiếc thảm da thú.

Ngày thứ hai, mới sáng tinh mơ, Tương Liễu đã rời đi. Tiểu Lục lần mò lên giường, tiếp tục ngủ.

Bên ngoài thường thường truyền đến tiếng hô tiếng gào thét quy củ, ban đầu còn cảm thấy khá thú vị, nhưng nghe lâu, Tiểu Lục chỉ hận bản thân không phải kẻ điếc. Hết ngày này sang ngày khác, hết năm này sang năm khác, thao luyện buồn tẻ, nhìn như nhàm chán, có điều nhàm chán cũng là vì để bảo đao không gỉ, tinh thần binh sĩ không tiêu tan. Nhưng họ kiên trì có ý nghĩa gì? Ý nghĩa của binh lính là bảo vệ giang sơn một vùng, canh giữ dân chúng một vùng, nhưng họ tránh ở trong núi, căn bản không có giang sơn để bảo vệ, không có dân chúng để canh giữ.

Tiểu Lục bỗng thấy có phần kính nể Tương Liễu, yêu quái đều có thiên tính tự do tàn bạo, không kiên nhẫn kỷ luật, dựa vào sự cuồng ngạo của Tương Liễu, khẳng định lại càng không làm những như vậy, nhưng hắn thu hồi cuồng ngạo, tàn bạo, ngày ngày quy củ, làm chuyện có lẽ là hắn khinh thường trong lòng nhất.

Tương Liễu luyện binh xong, trở lại nhà gỗ.

Tiểu Lục đang ngồi trước bàn, tự động tay chiêu đãi mình. Bên trong bình trà có gì đó rất quái lạ, Tiểu Lục vừa cảm khái cuộc sống thật là gian khổ, vừa không buồn để ý thả trà vào trong nước, nấu xong nước trà chẳng rõ đông tây.

Tương Liễu dựa vào giường ngồi lên tấm thảm da thú, tựa như đang chờ xem Tiểu Lục chê cười, không ngờ Tiểu Lục nhấp một ngụm vào miệng trong chớp mắt, nheo mắt, ngay sau đó liền uống hết chén trà nóng cứ như không có chuyện gì.

Tương Liễu nói: “Bây giờ ta thật sự tin người từng bị bắt ăn rất nhiều thứ ghê tởm cổ quái.”

Tiểu Lục cười tít mắt nói: “Từ trước đến nay ta không nói dối, ta chỉ thích nói nhằm một chút thôi.”

Tương Liễu nói: “Uống trà xong, ta thuận tay bỏ viên thuốc dùng để diệt côn trùng vào trong bình trà, nghe nói nó làm từ phân của con quái thú nào đó.”

Tiểu Lục thay đổi sắc mặt, lại ép buộc mình phải nhẹ nhàng tựa gió tựa mây, Tương Liễu nhẹ giọng cười châm biếm, là vui vẻ thật sự.

Tiểu Lục nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hắn được hòa tan như nước mùa xuân, muốn lưu lại giờ khắc này.

Binh lính ở bên ngoài tấu: “Tương Liễu tướng quân, lại có hai binh lính chết.”

Tiếng cười của Tương Liễu chợt dừng lại, lập tức đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Tiểu Lục do dự một lát, đi tới cửa nhìn.

Thu xếp ở trên sườn núi, hai thi thể đặt trong đồng củi.

Nhìn thấy Tương Liễu đi qua, mấy trm binh lính đứng ngay ngắn trang nghiêm, Tương Liễu kính ba chén rượu trước, sau đó cầm cây đuốc trong tay, châm lửa vào củi.

Trong ánh lửa hừng hực, khuôn mặt của đám nam nhân đã ngấm phong sương, đã nhìn quen sinh tử, chưa từng có nhiều nét mặt, nhưng tiếng ca trầm thấp lại kể ra đau thương thâm trầm nhất:

Thân này gửi non sông, sinh tử không đáng nhắc.

Mai kia dứt hơi thở, hồn phách đều tiêu tan.

Thành bại còn chưa rõ, sao có thể an giấc?

Sau thiên thu vạn tuế, vinh nhục nào ai hay? (3)

(3) Tác giả chú thích là phỏng theo “Vân Ca” của Đào Uyên Minh.(Đào Tiềm (365 – 427), hiệu Uyên Minh, tự Nguyên Lượng biệt hiệu là Ngũ liễu tiên sinh, người đất Tầm Dương, nay thuộc huyện Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc.)

Tiếng ca của binh lính không hề chỉnh tề, tốp năm tốp ba, bắt đầu lạc nhịp, Tiểu Lục nghe vào, thật giống như họ đang lặp đi lặp lại: Thân này gửi non sông, sinh tử không đáng nhắc. Mai kia dứt hơi thở, hồn phách đều tiêu tan. Thành bại còn chưa rõ, sao có thể an giấc? Sau thiên thu vạn tuế, vinh nhục nào ai hay?

Mặc dù quả thực là Hoàng Đế chiếm đoạt ranh giới Thần Nông, nhưng Thần Nông quốc đã diệt vong, dân chúng chỉ cần an cư lạc nghiệp, không để ý ai làm quân vương, thậm chí đã bắt đầu ca tụng Hoàng Đế hùng tài vĩ lược, nhân từ độ lượng, vốn không cần những binh sĩ kiên trì không chịu đầu hàng này, sau thiên thu vạn tuế, cũng vốn không ai biết tới vinh nhục của họ.

Chỉ cần buông tha, chỉ cần chịu khom lưng cúi đầu, họ có thể có thể tử dụ dàng, có đứa con đáng yêu, thậm chí hưởng thụ vinh hoa phú quý Hoàng Đế ban cho, thế nhưng họ vẫn kiên định bảo vệ tín niệm của bản thân, rất nhiều người đã sớm không cần gì, thậm chí không tiếc dâng lên mạng sống.

Bánh xe lịch sử đã lăn đều về phía trước, họ vẫn đứng tại chỗ như trước, giơ cao hai tay lên, đối kháng với bánh xe lịch sử. Họ là những người bị thời gian lãng quên, họ có mưu tính ngược dòng chảy, nhưng nhất định sẽ bị va đập khiến thi cốt nát bấy.

Tiểu Lục biết họ rất ngốc, thậm chí cảm thấy họ thật đáng thương, nhưng lại không thể không sinh lòng kính nể họ.

Trong phút chốc đó, Tiểu Lục đột nhiên hiểu rõ vì sao lần trước hắn vui cười nói với Tương Liễu, Cộng Công làm chuyện thật không có ý nghĩa, Tương Liễu cần phải bán đứng Cộng Công, quy phục Hoàng Đế, Tương Liễu lại giận tím mặt như vậy. Thế gian này, có một số tinh thần có thể bị đánh bại, có thể bị phá hủy, nhưng vĩnh viễn không thể bị khinh miệt đùa cợt!

Tương Liễu chậm rãi bước về, tiếng ca thê lương đau thương vẫn tiếp tục phía sau hắn.

Tiểu Lục dựa vào khung cửa, nhìn bạch y tóc trắng của hắn không nhiễm một hạt bụi, đi giữa nắng chiều đỏ như nhuộm máu.

Tương Liễu đứng yên trước mặt Tiểu Lục, nét mặt lạnh như băng, mang theo vài phần chế giễu, lại không biết đang chế giễu người đời, hay là chế giễu chính mình.

Tiểu Lục đột nhiên cúi đầu với hắn, “Vì lời nói lần trước của ta, ta xin lỗi người.”

Mặt Tương Liễu không biểu cảm, vào phòng, nhàn nhạt nói: “Nếu có thể mau chóng lấy được thuốc, ít nhất làm cho họ có thể sống lâu hơn một chút. Họ là chiến sĩ, cho dù phải chết, cũng hẳn là chết trước quân đội của Hoàng Đế.”

Tiểu Lục yên tĩnh ngồi trong góc, bắt đầu thật sự hy vọng Cảnh có thể mau chóng lấy được thuốc.

Hai ngày sau, Tương Liễu mang Tiểu Lục rời khỏi quân doanh, đến trấn Thanh Thủy.

Cảnh đứng ở bờ sông, nhìn Tương Liễu và Tiểu Lục ngồi sóng vai trên đại bàng trắng bay nhanh tới.

Tiểu Lục nhảy xuống, vội vàng hỏi: “Thuốc tới rồi? Ở đâu vậy?”

Cảnh nhìn Tương Liễu, nói: “Thuốc tướng quân muốn đã có đầy đủ, để trong hầm nhà thứ tư bên trái phố Đông Liễu trấn Thanh Thủy. Tướng quân tự phái người đi lấy.”

Tương Liễu gật đầu, đại bàng lượn vòng bay lên.

Tiểu Lục không muốn đối mặt với Cảnh, chỉ có thể ngửa đầu nhìn Tương Liễu, nhìn theo hắn dần dần biến mất ở chân trời. Chờ Tương Liễu đi rồi, Tiểu Lục vẫn không biết nên nói gì với Cảnh, chỉ có thể tiếp tục nhìn không trung, bộ dáng lưu luyến không thôi.

Cổ đã mỗi nhừ, Tiểu Lục rút cuộc thu lại ánh mắt, cười tủm tỉm nhìn Cảnh, hắn vẫn mặc quần áo vải bố ngày ấy rời đi.

Tiểu Lục nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, “Lần này lấy thuốc có phiền không?”

Cảnh lắc đầu.

Tiểu Lục hỏi: “Chừng nào thì người rời khỏi trấn Thanh Thủy?”

“Không rời khỏi.” Hắn nhìn chằm chằm Tiểu Lục, trong hai tròng mắt có chứa ánh sao dịu dàng.

Tiểu Lục nghiêng đầu cười rộ lên, “Vậy vị hôn thê của người muốn qua đây?”

Hắn buông ánh mắt xuống, mím chặt môi.

Tiểu Lục nói: “Ta về nhé.” Đi qua hắn, bước nhanh vào được điền mà không biết giẫm chết mấy cọng thảo được.

Tiểu Lục thở sâu, dùng sức đẩy cửa sân, khoan khoái kêu to: “Mân Tiểu Lục ta đã trở lại!”

Nửa đêm, khi Tiểu Lục đang ngủ say, đột nhiên bừng tỉnh.

Tương Liễu đứng bên cạnh giường của hắn, bạch y tóc trắng, nhưng tóc trắng hơi rối, bạch y có ít vết bẩn.

“Người lại bị thương?”

Tiểu Lục thở dài, ngồi dậy, vô cùng chủ động kéo cổ áo xuống, Tương Liễu cũng không khách khí, ôm Tiểu Lục, cúi đầu hút máu trên cổ hắn.

Tiểu Lục trêu đùa, “Người may mắn đó, có kho thuốc trị bách bệnh ta đây, nhưng mà người...” Tiểu Lục kịp phản ứng, “Người lấy được thuốc chưa? Chẳng lẽ có người đi phục kích người?”

Tương Liễu ngẩng đầu lên, “Chưa lấy được. Đồ Sơn gia có người tiết lộ chỗ giấu thuốc.”

“Không phải Đồ Sơn Cảnh.”

“Ta biết không phải là hắn.”

“Vậy là ai?”

“Ta làm sao mà biết? Người nên đi hỏi hắn!”

“Biết ai cướp thuốc không?”

“Không biết.”

“Sao cái gì người cũng không biết thế?”

“Là cùng một nhóm người lần trước làm ta bị thương, nhưng nhóm người đó đến quỷ dị, biến mất cũng quỷ dị, ta hoài nghi trong núi có nội gián, nhưng vẫn không tra ra được đầu mối.”

Tiểu Lục lấy tay vỗ trán, quả thực muốn ngửa mặt lên trời thở dài, “Không cần náo nhiệt như vậy chứ!”

Tương Liễu là người thông minh khôn khéo, lập tức nhìn ra điều khác thường, “Chẳng lẽ người

Tiểu Lục cười khỏ, “Trước tiên người cứ bình tĩnh đã.”

Tương Liễu nắm chặt cổ hân, “Chuyện liên quan đến tính mạng của hơn một ngàn chiến sĩ, không phải trò chơi tịch mịch của người!”

Tiểu Lục vươn tay, vừa nhắm tính giờ, vừa suy nghĩ, sau mười lần cân nhắc, hân ra quyết định: “Là Hiên ở quán rượu đầu phố.”

Tương Liễu buông hân ra, xoay người muốn đi, Tiểu Lục lại níu chặt tay hân, “Không thể cứng rắn giành lại được, thủ hạ của hân rất nhiều, hơn nữa quan hệ của họ với Đồ Sơn thị rất sâu, nếu làm lớn chuyện, Đồ Sơn thị sẽ giúp họ.”

Tương Liễu vùng khỏi hân, Tiểu Lục nói: “Ta có cách không đánh mà thắng, đoạt lại thuốc.”

Tương Liễu dừng bước chân, quay trở lại.

Tiểu Lục nhảy xuống giường, vừa mặc áo khoác, vừa nói: “Hiên có một muội muội, tên là A Niệm, Hiên vô cùng khôn khéo, cũng vô cùng để ý muội muội này, chống lại Hiên không dễ dàng, nhưng bắt A Niệm thì không khó. Dùng A Niệm để đổi thuốc, chúng ta cầm lại thuốc, Hiên đưa muội muội về, mọi người không cần đánh nhau.”

Tương Liễu suy tư trong chớp mắt, nói: “Có thể được.”

Hai người ra ngoài sân, Tiểu Lục nói: “Người đi dẫn Hiên ra, ta đi bắt A Niệm.”

“Thủ hạ của ta không nhiều lắm, chỉ có thể cho người bốn.”

“Không phải người đưa hết người cho ta chứ? Ta giữ lại hai là được rồi, người có thương tích, Hiên cũng khó đối phó.”

Tương Liễu không để ý hân, nhảy lên Mao Cầu, có bốn nam tử đeo mặt nạ khổng lồ chế tọa kỵ xuất hiện, Tương Liễu hạ lệnh với họ: “Trước khi ta chưa trở về, tất cả nghe mệnh lệnh của hân

“Dạ!” Bốn người đồng loạt nghe lệnh, một nam tử bay xuống, kéo Tiểu Lục lên tọa kỵ, sau đó cùng bay lên trời cao.

Tương Liễu và Mao Cầu rời đi, Tiểu Lục kêu: “Yêu quá chín đầu, đừng chết nhé!” Không biết Tương Liễu có nghe thấy không, đại bàng và người rất nhanh đã biến mất không thấy.

Tiểu Lục nhìn bốn người bên cạnh, mặt nạ che đi khuôn mặt của họ, không có nét mặt nào được biểu lộ, chỉ có một đôi mắt kiên định, chờ mong nhìn hân.

Tiểu Lục hỏi bọn hân: “Các người có thông thuộc địa hình xung quanh không?”

“Cực kỳ thông thuộc.”

Tiểu Lục vừa diễn tả vừa hạ lệnh.

“Hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

“Tốt, gặp lại như vậy.”

Tiểu Lục đi vào cửa sau quán rượu, vừa gõ cửa vừa thấp giọng gọi: “Hiên ca, hiên ca...” Hân đương nhiên biết Hiên không ở đây, chỉ muốn gọi tỉnh người trong phòng.

Hải Đường đi ra, “Nửa đêm không ngủ được, có chuyện gì sao?”

Tiểu Lục khinh thường nói: “Cút qua một bên, ta tìm Hiên ca, không tìm người.”

Hải Đường tức giận bùng bùng, nhưng dù sao cũng là tỷ nữ, không dám nói gì, A Niệm trong phòng lại bất mãn, đi ra, “Dân đen! Người mà không cút, ta sẽ không khách khí!”

“Người không khách khí với ta? Ta đang không khách khí với người đây! Nếu không phải nể mặt Hiên ca, ta đã sớm tát người chực cái rồi. Mụ già thối, quái dị, mắt như con cá chết

Cả đời chưa từng bị ai nhục mạ như thế, A Niệm tức giận đến run rẩy cả người, “Hải Đường, đánh chết hắn. Đánh chết, biểu ca mà trách, ta gánh chịu.” (Biểu ca là anh họ.)

“Vâng!” Hải Đường lập tức đồng ý.

Tiểu Lục nhanh chân bỏ chạy, “Ta phải nể mặt Hiên ca, có bản lĩnh thì ra ngoài. A Niệm, người mà có bản lĩnh thì đừng gọi tỳ nữ hỗ trợ, tự mình đến đi!”

“Phản rồi! Thật sự phản rồi!” A Niệm không buồn ngoảnh lại nhìn Hải Đường, chạy nhanh đuổi theo Tiểu Lục, “Ta sẽ tự ra tay!”

Tiểu Lục mắng, A Niệm đuổi.

Tiểu Lục lòi tất cả những câu mắng chửi người ở phường chợ ra mà mắng, A Niệm đã giận điên người. Đang tức đến choáng váng nên nàng ta vốn không chú ý Hải Đường theo sau mình đột nhiên ngắt đi, một người đeo mặt nạ lập tức buộc Hải Đường lại, lặng lẽ mang đi.

Tiểu Lục dẫn A Niệm càng chạy càng tới nơi hẻo lánh, đến khi A Niệm cảm thấy không thích hợp, gọi to Hải Đường mà không ai đáp lại nàng.

Không ngờ lá gan của A Niệm cũng thật lớn, không chút sợ hãi, vung hai tay, nước sông ừ ừ kéo tới đâm về phía Tiểu Lục. Nam nhân đeo mặt nạ chắn trước mặt Tiểu Lục.

Ba đối phó với một, toàn thắng!

A Niệm bị trói trói buộc buộc, đẩy lên tọa kỵ.

Trong tiếng mắng chửi của A Niệm, đoàn người chạy tới nơi ước định với Tương Liễu.

Vào trong núi rừng, Hải Đường ngắt trên mặt đất, bốn nam tử đeo mặt nạ tản ra, gác ở bốn phía.

Tiểu Lục ôm lấy A Niệm, A Niệm chửi ầm lên: “Buông ta ra, người mà không buông ra, ta băm nát t

Tiểu Lục lập tức nghe lời buông ra, bùm —— A Niệm ngã trên mặt đất.

A Niệm mắng: “Người còn dám đẩy ta!”

Tiểu Lục nói: “Là người bảo ta buông người ra.”

A Niệm mắng: “Ai bảo người ôm ta?”

“Vì người bị trói, ta không ôm người, chẳng lẽ ném người?”

A Niệm tức giận không nói chuyện.

Tiểu Lục ngồi xổm xuống, cười hỏi: “Tiểu thư tôn quý, có phải cả đời chưa bị trói bao giờ không, cảm giác thế nào?”

A Niệm vẫn không sợ, trái lại nhìn Tiểu Lục như nhìn người chết, “Người đúng là tự tìm đường chết rồi.”

Tiểu Lục cảm thấy càng ngày càng sùng bái cha mẹ A Niệm, khuyên nhủ: “Muội muội à, phải biết rõ tình thế, là người bị ta trói lại.”

A Niệm cười lạnh, “Biểu ca sẽ nhanh chóng tìm được ta, huynh ấy sẽ vô cùng tức giận, người sẽ chết vô cùng thảm!”

Hai tay Tiểu Lục nâng cằm, nhìn A Niệm như nhìn thứ quý hiếm, “Người rất có lòng tin với biểu ca của người?”

“Đương nhiên, phụ... Phụ thân (cha) trước nay không khen ai, mà lại khen ngợi biểu ca.”

“Cha mẹ người rất thương yêu người?”

“Vô nghĩa! Cha mẹ ta đương nhiên yêu thương ta!”

“Người bên cạnh người đều yêu thương người?”

“Vô nghĩa! Bọn họ làm sao dám không yêu thương ta?”

Tiểu Lục hiểu rõ A Niệm, trong thế giới của nàng, tất cả đều quay xung quanh nàng, nàng muốn nàng cần, đều được thỏa mãn. Trong thế giới của A Niệm, không có ngăn trở, không có âm u. Nghĩ đến bộ dáng Hiên đối xử với A Niệm, không biết vì sao, Tiểu Lục bỗng cảm thấy bản thân có chút ghen tị với A Niệm. Cô nương A Niệm này thật sự không làm người ta thích, nhưng nếu có thể, phỏng chừng cô nương nào cũng sẵn lòng được cưng chiều hồn nhiên đến vô sỉ, tung bay đến ương ngạnh. Vậy phải có rất nhiều, rất nhiều yêu thương, phải có rất nhiều, rất nhiều người yêu nàng, vì nàng dựng nên một thế giới chỉ có ánh mặt trời, cầu vồng, hoa tươi, mới có thể dưỡng thành loại tính cách này.

Nếu cả đời có thể thuận buồm xuôi gió, chuyện gì cũng như ý, thì ai sẵn lòng chịu đựng ngăn trở? Ai sẵn lòng chịu đựng khổ cực thế gian? Ai sẵn lòng hiểu rõ lòng người hiểm ác?

Tiểu Lục ngồi dưới đất, dịu dàng hỏi: “A Niệm, cha mẹ người trông như thế nào?”

A Niệm trừng mắt với Tiểu Lục, không nói chuyện, nhưng vì trong lòng đắc ý, lại không nhịn được muốn nói: “Cha ta là nam nhân anh tuấn nhất, lợi hại nhất thiên hạ.”

Tiểu Lục trêu ghẹo nàng, “Thế biểu ca của người thì sao?”

“Biểu ca của ta đương nhiên cũng là vậy.”

“Hai người đều là nhất? Ai là thứ nhất?”

“Đồ ngu! Cha là quá khứ, biểu ca là tương lai!”

“Bình thường cha người hay làm gì với người?” Tiểu Lục không có cha, hẳn tò mò cha và con gái ở bên nhau như thế nào.

A Niệm còn chưa kịp trả lời, Tương Liễu đã trở lại.

Tương Liễu nhảy xuống giữa không trung, đeo mặt nạ bạc, bạch y tóc trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, giống như một bông tuyết, thản nhiên bay xuống, đẹp đẽ không nhiễm một chút khói bụi nào.

Người đeo mặt nạ tiến lên thấp giọng tấu báo, Tương Liễu nghe xong, phân phó vài câu, bọn họ mang theo Hải Đường, rời đi.

A Niệm luôn tò mò nhìn chằm chằm vào Tương Liễu đang đeo mặt nạ, nhìn đến ngơ ngác ngốc nghếch, quên cả tức giận.

Tiểu Lục thấp giọng trêu đùa, “Muốn biết dưới mặt nạ trông như thế nào không? Tuyệt đối không kém biểu ca của người đâu!”

Mặt A Niệm nổi lên rặng mây đỏ, mạnh miệng nói: “Hừ! Ai thèm nhìn!” Nói xong, lập tức nhắm hai mắt lại, tỏ rõ các người đều là người xấu hèn hạ vô sỉ, ta khinh thường không thèm nhìn, không thèm nói chuyện với các người.

Tương Liễu ngồi xếp bằng ngồi dưới gốc cây cách đó mấy trượng, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu Lục đi qua, hỏi: “Người có khỏe không?”

“Ừm.”

“Muốn chữa thương không?”

“Người cần biết bộ dáng lúc ta chữa thương, chờ chuyện kết thúc.”

“Đến khi Hiên đưa thuốc cho thủ hạ của người, ta mang A Niệm trở về, người tự tìm nơi chữa thương.”

Tương Liễu mở mắt, “Người có biết thân phận thật sự của Hiên không?”

Tiểu Lục lắc đầu, “Khí trên người hắn quá nặng, không giống đệ tử của thế gia đại tộc, nhưng lại vô cùng có thể lực, cần có tài lực vật lực hùng hậu để duy trì, không phải thế gia đại tộc rất khó làm được.”

Tương Liễu mỉm cười, “Ta lại đoán sơ lược được vài phần.”

“Là ai?”

“Ta muốn nghiệm chứng một chút.”

“Ồ —— “

“Nếu thật sự là người mà ta đoán, người chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.”

“Hả —— vì sao?”

“Nghe nói người nọ cực kỳ bao che khuyết điểm, oán hận nhất là người làm tổn thương người thân của hắn, người trói muội muội của hắn, phạm vào tội kỵ của hắn, hắn khẳng định muốn giết người. Lần này là ta liên lụy đến người, trước khi ta trừ bỏ hắn, người phải ở bên cạnh ta.”

“Không!”

“Người không tin lời ta?”

“Tin! Ma đầu giết người cho rằng ta có nguy hiểm, khẳng định là có nguy hiểm. Nhưng, người cảm thấy ta là người núp sau lưng người khác, chờ gió lốc đi qua sao?”

Tương Liễu nhún mày cười, “Tùy người! Nhưng ——” hắn nhẹ nhàng bóp cổ Tiểu Lục, “Đừng chết!”

Mao Cầu biến ảo bay xuống, kêu to với Tương Liễu, Tương Liễu phủ đầu nó một chút, nói với Tiểu Lục: “Đã thu được được liệu, an toàn rút khỏi.”

Tiểu Lục đứng lên, duỗi thân, “Ta tiễn người về, từ biệt tại đây, núi cao sông rộng, sau này còn gặp lại. Nếu không gặp lại, người cũng đừng nhớ thương.”

Tương Liễu cười nhạt, “Ta chỉ nhớ đến máu của người, không phải người người.”

Tiểu Lục cười to, cởi bỏ gân trâu trên chân A Niệm, kéo A Niệm, nghênh ngang mà đi trong tiếng mắng tức giận của A Niệm.

Tiểu Lục vừa đi vừa nghĩ nên ứng phó với Hiên như thế nào.

Cẩn thận nhớ lại từng chi tiết từ khi quen biết Hiên, hắn phát hiện mình hoàn toàn không hiểu người này.

Người này đeo một chiếc mặt nạ từ đầu tới chân, mặt nạ của người khác có thể nhìn ra là mặt nạ, nhưng mặt nạ của hắn giống như đã sinh ra ở trên người, hòa cùng một khối, không thấy rõ dấu vết. Lão Mộc, đồ tể Cao, Ma Tử, Xuyên Tử đều thích hắn, cảm thấy thân thiết với hắn, có thể hàn huyên cùng hắn. Xuân Đào và Tang Diễm Nhi cũng thích hắn, cảm thấy bộ dáng hắn tuấn tú, thú vị hào phóng. Tiểu Lục để tay lên ngực tự hỏi, không thể không thừa nhận, hắn cũng rất thích Hiên, thông minh, khéo đưa đẩy, mọi việc đều để cho người ta ba phần đường sống. Nhưng thực tế, tính cách, sở thích, cách làm việc của Hiên... Tiểu Lục hoàn toàn không nhìn ra. Nhược điểm duy nhất nhìn thấy đại khái chính là rất bao che khuyết điểm, dù muội muội làm gì, đều hy vọng người khác nhường nhịn muội muội của hắn. Thà rằng bản thân khom lưng, cũng không để muội muội nói xin lỗi.

Tiểu Lục càng nghĩ càng suy sụp, thiên hạ làm sao có thể có người như vậy? Rốt cuộc trải qua cái gì, mới có thể có tính cách biến thái như vậy?

Tiểu Lục nói với A Niệm: “Đường như ta thật sự hơi sợ biểu ca của người.”

A Niệm kiêu ngạo bĩu môi, “Bây giờ mới biết sao, muộn rồi!”

Tiểu Lục cười tủm tỉm nhìn chằm chằm A Niệm, A Niệm cảm thấy khí lạnh nổi lên từ lòng bàn chân, “Người... Người muốn làm gì?”

Tiểu Lục ấn A Niệm ngồi xuống đất, sờ đông sờ tây trên người, lấy ra một đồng thuốc viên, thuốc bột, cẩn thận lựa chọn một phen, bóp miệng A Niệm, bỏ ba viên thuốc, một túi thuốc bột nhỏ vào miệng A Niệm.

A Niệm không chịu nuốt, Tiểu Lục dè dè ép ép, A Niệm không thể không nuốt xuống, “Người, người, người dứt cho ta cái gì?”

Tiểu Lục cười híp mắt nói: “Thuốc độc. Hạt châu ngựa độc để trên người người, ta không tin trong người người cũng có hạt châu ngựa độc.”

Tiểu Lục lại rút ra cây trâm trên đầu A Niệm, chấm chút thuốc bột, đâm hai cái vào cổ tay A Niệm, nước mắt A Niệm lăn dài xuống, cả đời nàng chưa thấy ai vô sỉ như Tiểu Lục.

Tiểu Lục lăm bằm lầu bầu: “Ta không tin trong máu người cũng mang hạt châu độc.”

Tiểu Lục nghĩ nghĩ, dùng trâm chấm chút thuốc bột khác, sau đó còn sờ lưng A Niệm, “Để chắc chắn, thêm một loại thuốc độc nữa, linh lực của người là thủy linh thuộc tính băng hệ, đúng không? Lần này ta phải tìm đúng huyết vị.” Tay trái của Tiểu Lục bóp bóp, tay phải xoa xoa, từ đầu vai đến thắt lưng A Niệm.

A Niệm dù sao cũng là một thiếu nữ, chưa bao giờ bị nam nhân sờ như vậy, từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi. Nàng thút thút trốn tránh, “Ta sẽ giết người! Ta muốn giết người!”

Tiểu Lục bất động, tìm được một huyết vị trên lưng A Niệm, dùng trâm nhẹ nhàng đâm xuống, không đau lắm, nhưng A Niệm cảm thấy rất thống khổ. Nếu có thể, nàng không chỉ muốn bám tay Tiểu Lục, mà còn muốn cắt da trên lưng mình.

Tiểu Lục cài lại trâm, chỉnh lại quần áo cho A Niệm, “Đi thôi, biểu ca của người muốn ta chết, ta sẽ kéo người cùng chết.”

A Niệm khóc thút thít nghẹn ngào, không chịu động đậy. Tiểu Lục vươn tay, lắc lắc trước mắt nàng, “Chẳng lẽ người còn muốn ta tìm huyết vị trên ngực người?”

A Niệm oa một tiếng, gào khóc lớn hơn, vừa khóc vừa nghiêng ngã đi theo Tiểu Lục.

Tiểu Lục nghe tiếng khóc của nàng, cẩn thận nghĩ lại, ta thật sự tà ác lắm sao? Bất nạt tiểu cô nương thành như vậy.

Không đợi hắn nghĩ ra kết quả, một đám người đã bay đến, đầu lĩnh là Hiên.

“Biểu ca ——” A Niệm rúc đầu vào lòng Hiên, gào

Tiểu Lục bị một đám người bịt mặt vây quanh ở chính giữa. Hiên không vội xử lý Tiểu Lục, mà vỗ nhẹ lưng A Niệm, dịu dàng an ủi A Niệm.

A Niệm khóc không kịp thở, mặt cũng đỏ bừng.

Sau một lúc lâu, tiếng khóc của A Niệm mới nhỏ lại, sùt sùi trả lời câu hỏi của Hiên, nói đến đoạn Tiểu Lục hạ độc nàng, Hiên hỏi nàng Tiểu Lục đâm vào đâu, tiếng khóc của A Niệm lại bắt đầu lớn, không chịu trả lời câu hỏi của Hiên.

Tuy rằng A Niệm chưa nói một câu, nhưng tiếng khóc của nàng đã nói lên tất cả.

Ánh mắt Hiên sắc bén, nhìn Tiểu Lục chòng chọc, Tiểu Lục vuốt vuốt cánh tay đang nổi da gà, nỗ lực duy trì nụ cười phong độ.

Hiên hạ lệnh: “Nhốt hắn cẩn thận. Giữ lại mạng của hắn.”

“Dạ!”

Hiên mang theo A Niệm rời đi, người bịt mặt đánh ngất Tiểu Lục, cũng mang theo Tiểu Lục rời đi.

Khi Tiểu Lục tỉnh lại, phát hiện mình bị đưa vào mật thất.

Không có chút ánh sáng tự nhiên nào, chỉ có hai ngọn đèn dầu trên tường đá. Tiểu Lục lần tìm trên mặt đất, mật thất rất kín, cách âm tốt, là nơi vô cùng thích hợp để thực thi cực hình ép hỏi.

Hai người bịt mặt đi tới, Tiểu Lục muốn gọi, nhưng không thể phát ra tiếng.

Người cao nói: “Chủ thượng nói giữ lại mạng của hắn.”

Người thấp nói: “Ý tứ chính là chúng ta phải “tiếp đãi” hắn cho tốt, chỉ cần không chết là được.”

Người cao nói: “Bắt đầu từ đâu?”

Người thấp nói: “Tay, làm cho hắn không thể hạ độc người nữa.”

Hai người lấy dụng cụ tra tấn ra, là một hòm đá hình chữ nhật, giống như cái quan tài nhỏ, nắp như gong xiêng, bên trong còn có hai cái lỗ tròn to bằng cổ tay.

Người cao lấy ra một cái hộp ỡ mùi hôi, cẩn thận bôi một lớp mỏng lên tay Tiểu Lục, để hai tay hấn vào trong hòm đá. Trong quan tài đá có một lớp đất đen béo ngậy mỡ, bị mùi cao mỡ kích thích, trong phút chốc chui ra rất nhiều những con côn trùng như giòi, ra sức ngo ngoậy về phía tay Tiểu Lục.

Người thấp đóng nắp hòm lại, đẩy kín kẽ. Lại lấy ra một cái nút gỗ, bóp miệng Tiểu Lục, nhét nút gỗ vào miệng hấn, dùng mảnh vải quấn kỹ.

Người cao nói: “Trong hòm nuôi thi giòi, chúng thích ăn thịt người chết.”

Người thấp nói: “Cao mỡ bôi trên tay người là thi du, làm cho chúng hiểu tay người có thể ăn.”

Người cao nói: “Chúng sẽ tiến từng chút từng chút vào trong thịt của người, ăn thịt trên tay người.”

Người thấp nói: “Tốc độ của chúng không quá nhanh, vừa vặn có thể để người cảm nhận rõ ràng cảm giác bị cắn.”

Người cao nói: “Tay đứt ruột xót, gặm nhấm xương thịt, đau thấu tim gan, thậm chí có người còn muốn dùng miệng cắn đứt cổ tay mình, kết thúc sự đau đớn đó.”

Người thấp nói: “Cho nên, chúng ta phải chặn miệng người.”

Người cao nói: “Năm ngày sau, mở nắp hòm ra, người sẽ nhìn thấy hai tay mình chỉ còn lại xương cốt, sạch sẽ tựa như bạch ngọc.”

Người thấp nói: “Chúng ta cần tắt hết đèn.”

Người cao nói: “Đúng, trong bóng đêm, cảm giác sẽ càng rõ rệt. Hơn nữa trong bóng đêm thời gian sẽ kéo dài, đau đớn cũng lớn lên gấp bội.”

Người thấp nói: “Lần trước, chúng ta làm như vậy, người kia đã phát điên.”

Người cao nói: “Hi vọng người sẽ không điên.”

Người cao và người thấp cùng tắt đèn dầu, mang theo đèn lồng đi ra ngoài.

Khi tia sáng cuối cùng biến mất, tuy tối đen như mực, nhưng Tiểu Lục vẫn nỗ lực mở to hai mắt, vì hấn biết điều hai người đó nói đều chính xác, cách duy nhất không để bản thân nổi điên chính là không thể nhắm mắt lại.

Tiểu Lục cảm thấy đau đớn ở đầu ngón tay, dường như có giòi bọ tiến vào thân thể hấn, gặm cắn tim hấn.

Tiểu Lục bắt đầu nói trong lòng, nhớ tới cái gì thì nói cái đó. Trong bóng đêm thống khổ, hình ảnh hiện lên trong đầu lại tươi đẹp rực rỡ.

Hoa phượng hoàng đỏ rực nở đầy cành, xích đu treo dưới gốc cây, nàng thích chơi đu dây, ca ca thích luyện công. Nàng thường trêu chọc hấn, “Ca ca, ca ca, ta đu cao chưa này...” Ca ca vẫn không nhúc nhích, giống như không nghe thấy gì, mà khi nàng không cẩn thận ngã xuống, ca ca sẽ kịp thời đỡ được nàng.

Trong rừng cây xanh ngắt, nàng thích chơi trốn tìm, giấu mình trên cây, nhìn ca ca tìm tới tìm lui. Chờ hấn không để ý, nàng nhảy lên lưng hấn, cười ha ha, làm nũng không chịu đi, để ca ca công về. Mẹ nhìn thấy vậy lắc đầu thở dài, bà ngoại lại nói, không giống con hồi nhỏ sao?

Rúc vào lòng bà ngoại, kéo cuống lá với ca ca, ai thua thì bị tét mũi. Lần nào nàng cũng tét mũi ca ca thật mạnh, đến phiên nàng thua, lại nhẹ giọng cầu xin: “Ca ca, nhẹ chút nha!” Ca ca luôn hung tợn nâng tay lên, nhưng lúc hạ xuống lại trở thành mềm nhẹ.

Thúc thúc áo đỏ chặt đứt đuôi hồ ly cho nàng chơi, ca ca cũng thích, nàng lại chỉ cho hấn chơi một lát. Mỗi lần chơi đều phải có trao đổi, ca ca phải đi giúp nàng trộm dâu lạnh, có một lần ăn nhiều bị đau bụng, mẹ răn dạy một bữa. Nàng cảm thấy nói với ca ca: “Huynh học làm dâu lạnh đi, học xong ta muốn ăn bao nhiêu thì ăn, không bị mẹ và bà ngoại quở nữa!” Ca ca đồng ý, cũng học được, nhưng không chịu làm cho nàng, chỉ nói: “Chờ muội lớn, ăn không đau bụng nữa ta sẽ làm uội.”

Thân thể bà ngoại ngày càng suy yếu, mẹ cả đêm trông bà, không có nhiều thời gian để ý nàng và ca ca. Họ nói cữu cữu và cữu nương chết, bà ngoại cũng sắp chết. Nàng sợ hãi, buổi tối vụng trộm tiến vào ổ chăn của ca ca. Nàng nhỏ giọng hỏi: “Chết là thế nào?” Ca ca trả lời: “Chết chính là sẽ không gặp lại được nữa.” “Cũng không thể nói chuyện?” “Không thể.” “Giống như muội sẽ không còn được gặp lại cha mẹ mình?” “Ừm.” “Bà ngoại sẽ phải chết sao?” Ca ca ôm chặt nàng, nước mắt rơi xuống mặt nàng, nàng dùng sức ôm lại hắn, “Ta vĩnh viễn không chết, ta sẽ vĩnh viễn nói chuyện với muội.” (Cữu cữu và cữu nương là cậu và mợ, ở đây chỉ anh trai và chị dâu của mẹ Tiểu Lục, miền Bắc thường gọi anh trai của mẹ là bác, em trai của mẹ là cậu nhưng miền Nam hay gọi anh và em trai mẹ là cậu, không gọi bác.)

Tất cả mọi người đều nói ca ca kiên cường, ngay cả ông ngoại cũng thừa nhận ca ca không khóc. Nhưng nàng biết ca ca cũng có lúc khóc, nàng chưa từng nói ẹ, nửa đêm nàng thường vụng trộm chui vào ổ chăn của ca ca, ở bên hắn, cho dù sáng sớm hôm sau mẹ sẽ giáo huấn nàng, nói nàng lớn như vậy mà còn không dám ngủ một mình, phải đi quần quýt lấy ca ca, quấy rầy ca ca nghỉ ngơi. Nàng không nói gì, chỉ quyết miệng nghe, đến buổi tối, vẫn sẽ trốn đi tìm ca ca.

Ban ngày, ca ca kiên cường ổn trọng, chăm chỉ hiếu học, nhưng chỉ có nàng biết, lúc nửa đêm ca ca bình tĩnh, sẽ cuộn mình trong chăn, thân thể run rẩy, nàng biết hắn lại nhìn thấy tình cảnh mẹ hắn dùng chủy thủ (dao găm, đoản kiếm) tự sát. Nàng luôn ôm ca ca giống như ôm con rối gỗ của mình, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, nhẹ giọng hát ca dao mà mẹ và cữu nương hát, nước mắt của ca ca sẽ rơi xuống không tiếng động, có một lần nàng còn ném nước mắt của ca ca, vừa mặn vừa đắng.

Lần nọ ca ca lại mơ thấy ác mộng, cố nén không chịu rơi nước mắt, nàng ôm lấy hắn sốt ruột nói: “Ca ca, huynh khóc đi! Huynh khóc nhanh lên!” Ca ca hỏi nàng: “Bọn họ đều bảo ta đừng khóc, vì sao muội luôn thích ta khóc? Muội có biết ta không nên khóc không?” Nàng cọ cọ mũi nói: “Ta mặc kệ họ nói nên hay không nên, ta chỉ biết trong lòng có nỗi buồn, nước mắt có thể chảy đi nỗi buồn trong lòng, nỗi buồn chảy đi lòng mới có thể dần dần tốt lên.”

Trước đêm nàng Ngọc sơn, ca ca chủ động yêu cầu nàng ngủ cùng hắn. Lúc nàng đang ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác được ca ca ôm mình, trên mặt nàng có nước mắt chảy xuống, nàng cho rằng hắn lại gặp ác mộng, đưa tay vỗ hắn, “Đừng sợ, đừng sợ, ta ở bên huynh.” Ca ca lại nói: “Xin lỗi, xin lỗi, là ta quá vô dụng, ta sẽ lớn thật nhanh, ta nhất định sẽ bảo vệ muội và cô cô, nhất định sẽ đi đón muội...”

Bóng đêm tối đen, không biết thời gian trôi qua, Tiểu Lục chỉ lải nhải liên miên với lòng mình, vài lần đau đớn đến quên nói, nhưng mỗi một lần, hắn lại dựa vào sự kiên trì cứng cỏi, tiếp tục nói với chính mình.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Lục chỉ nhớ hắn bắt đầu lải nhải cách nướng cá với mình, tổng kết ra ba mươi chín cách, tổng cộng một trăm hai mươi bảy loại hương liệu.

Cửa chậm chậm mở ra, ánh sáng của đèn lồng đột nhiên rọi tới. Vì ở trong bóng tối quá lâu, ánh sáng của đèn lồng quá chói mắt đối với Tiểu Lục, Tiểu Lục nhắm hai mắt lại.

Người cao nói: “Về mặt của hắn... Không giống trước kia.”

Người thấp nói: “Hắn thật kỳ lạ.”

Người ở hòm ra, người thấp cúi trối cho Tiểu Lục, lấy xuống nút gỗ trong miệng Tiểu Lục, người cao xử lý tay Tiểu Lục, Tiểu Lục đau đớn rên rỉ, trong mơ màng giống như nghe được giọng của Thập Thất, sợi dây căng thẳng bị chặt đứt, đau đớn ngắt đi.

Khi Tiểu Lục mở mắt ra, vẫn là bóng đêm, nhưng hắn cảm giác được quần áo của mình sạch sẽ, nằm trên chiếc giường mềm mại.

Có một người ngồi bên cạnh, Tiểu Lục ngưng mắt nhìn một lát, không dám tin gọi: “Thập Thất, Cảnh?”

“Là ta.”

“Cửa sổ.”

Cảnh lập tức đứng dậy, đẩy cửa sổ ra, gió núi thổi vào phòng, Tiểu Lục hít vào thật sâu.

Cảnh thấp đèn, đỡ Tiểu Lục ngồi dậy, Tiểu Lục cúi đầu nhìn tay mình, bị bao giống như hai cái bánh ú, chắc thương thể nghiêm trọng, cần phải dùng thuốc giảm đau tốt nhất, không ngờ không cảm thấy đau.

Cảnh bưng bát, bón canh thịt cho Tiểu Lục. Tiểu Lục rất đói, nhưng không dám ăn miếng to, cố nén ăn từng miếng nhỏ, uống từng ngụm nhỏ.

Uống canh thịt xong, Cảnh lại lấy một viên thuốc cho Tiểu Lục, “Ngậm nó.”

Tiểu Lục ngậm viên thuốc, đánh giá bốn phía, phòng gỗ thô ráp đơn sơ, trên đất trải da thú, phong cách rất quen thuộc, Tiểu Lục kinh ngạc hỏi: “Chúng ta ở trong nghĩa quân Thần Nông?”

“Ta tìm Tương Liễu tướng quân, nhờ hắn giúp ta cứu người. Tương Liễu dẫn người tập kích Hiên, ta đi địa lao cứu người.” Từ khi giao thiệp với Tương Liễu, đến lúc tra ra địa lao, kế hoạch cứu người, toàn bộ quá trình khẳng định rất phức tạp, nhưng Cảnh chỉ dùng hai câu đơn giản để nói rõ.

Tiểu Lục nói: “Kỳ thực, người vốn không cần đến cứu ta.”

Cảnh nói: “Ta phải trở về trấn Thanh Thủy, người đưa ta thuốc giải độc cho A Niệm.”

Tiểu Lục nói: “Nàng vốn không trúng độc! Nhìn điệu bộ của A Niệm là biết khẳng định không thiếu y sư tốt, ta nghĩ dù hạ thuốc độc gì cũng có khả năng bị giải trừ, nên dứt khoát làm ra vẻ lừa bịp. Người bên cạnh nàng rất quý mạng của nàng, cho dù y sư thế nào cũng không tra được cái gì, sẽ càng ngày càng khấn trượng, như vậy mới có thể làm Hiên tạm thời không dám giết ta.”

“Người ——” Cảnh bắt đầu nhìn tay hắn, trong mắt là thương xót không nói ra miệng.

Mắt Tiểu Lục chuyển nhanh như chớp, “Cái đó... Cố ý lừa bịp chỉ có thể tạm thời bảo vệ tính mạng, thế nên... Ta chưa hạ độc A Niệm, mà là hạ độc Hiên.”

Cảnh kinh ngạc khiếp sợ nhìn Tiểu Lục

“Độc của ta để trên người A Niệm, Hiên ôm nàng, vỗ vỗ, xoa xoa, an ủi... Độc đó tiến vào thân thể rất chậm, nhưng đến khi nhập vào huyết mạch, lại rất khó rút ra. Dựa vào tính tình của A Niệm, nhiều ngày nay khẳng định là khóc suốt mướt, Hiên bận rộn trấn an nàng, chắc chắn không nghĩ ra ta hướng về phía hắn.”

“Người hạ độc gì với hắn?”

Tiểu Lục chột dạ nói: “Thực ra, không tính là độc, phải nói là —— cổ.” Thực thi cổ thuật từng là bí kỹ của Cửu Lê tộc, mấy trăm năm trước, Cửu Lê từng có một vu vương giỏi về cổ thuật, được Đại Hoang xưng là độc vương. Cổ thuật độc lập với y thuật và độc thuật, không có tiếng tăm, bị coi như yêu tà thuật, người nghe nói thì có, nhưng người thật sự hiểu thì không nhiều.

Tiểu Lục giải thích: “Nói đơn giản là trong thân thể ta nuôi một loại cổ trùng, mà hiện giờ loại cổ trùng này đã dung nhập vào thân thể Hiên. Sau này chỉ cần thân thể ta đau, hắn cũng phải thừa nhận đau đớn giống như vậy.”

“Cổ này, không dễ nuôi.”

“Đương nhiên! Rất khó nuôi! Cực kỳ khó nuôi!” Dễ nuôi thì đã sớm thịnh hành trên Đại Hoang rồi, dựa vào thể chất đặc biệt của Tiểu Lục mà phải nuôi vài năm.

“Vì sao nuôi cổ?”

Tiểu Lục buồn bực thở dài, “Còn không phải vì muốn khống chế ma đầu Tương Liễu kia sao! Hắn là yêu quái chín đầu, bách độc bất xâm, ta suy tư rất lâu, mới nghĩ tới biện pháp tuyệt vời này, còn chưa kịp dùng trên người hắn, mà đã phải dùng trên người Hiên.” Thiên tính cảnh giác của dã thú rất lớn, Tiểu Lục sợ Tương Liễu phát hiện ra cổ, còn rất phối hợp cho hắn hút máu, chính là chờ đợi tới một ngày thần không biết quỷ không hay đưa cổ vào trong thân thể Tương Liễu.

Cảnh hỏi: “Cổ có hại với thân thể người không?”

“Không!”

“Người khẳng định?”

“Dùng mạng của ta để cam đoan, khẳng định!”

Cảnh vẫn chưa yên tâm, nhưng hắn hoàn toàn không biết gì về cổ, chỉ có thể hỏi y sư sau.

Tiểu Lục hỏi: “Từ khi ta bị bắt đến giờ là mấy ngày rồi?”

“Bốn ngày.”

“Đủ lâu.” Tiểu Lục cúi đầu nhìn tay mình, có lẽ có thể suy tính không chui bỏ thuốc giảm đau.

“Tiểu Lục, chuyện của Hiên để ta xử lý...” Tiểu Lục ngẩng đầu nhìn Cảnh, “Tương Liễu đã sớm dự đoán được Hiên sẽ hung ác xử lý ta, bảo ta đi theo bên cạnh hắn, nhưng ta từ chối. Nếu ta là người tìm đại thụ để tránh mưa gió, thì năm đó sẽ không thu giữ ngươi. Ta đã quen độc lai độc vãng, một mình tiêu dao, một mình gánh vác, ta đã dám làm, thì cũng dám đối mặt hậu quả.”

Trong mắt Cảnh có dịu dàng thương tiếc, “Ngươi có thể không một mình.”

Tiểu Lục quay đầu, lạnh băng nói: “Ta cứu ngươi một lần, ngươi cũng cứu ta một lần, ta bón cơm cho ngươi, ngươi cũng đã bón cơm cho ta. Giữa chúng ta đã huê nhau, từ giờ không ai thiếu nợ ai, chuyện của ta không nhọc ngươi lo lắng!”

Cảnh yên lặng ngồi một lát, lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Tiểu Lục muốn ngủ, nhưng có lẽ đã mê man rất lâu, hoàn toàn không ngủ được, hần giãy giụa xuống giường, đi ra cửa.

Thì ra đây chẳng phải quân doanh, mà là nơi để thợ săn nghỉ chân, trên vách núi chỉ có một căn phòng gỗ này. Ngẫm lại cũng đúng, Tương Liễu giúp Cảnh cứu người, khẳng định là dùng lực lượng cá nhân, không thể sử dụng lực lượng của nghĩa quân Thần Nông.

Màn trời buông xuống, vách núi trống trải, gió núi thổi vù vù, mây mù cuộn cuộn dưới chân hắn. Tiểu Lục nhìn lâu, cảm thấy dường như ngay sau đó mây mù sẽ dâng lên, cắn nuốt hắn, không nhin thấp giọng gọi: “Tương Liễu, ngươi ở đâu?”

Phía sau có tiếng chim hót, Tiểu Lục quay đầu, Tương Liễu ngồi dựa trên cây cạnh gian phòng, dưới ánh trăng bạc, bạch y tóc trắng, giống như những bông tuyết ngưng tụ thành người, sạch sẽ và lạnh như băng, làm cho người ta muốn tới gần mà lại sợ hãi.

Tiểu Lục ngơ ngác nhìn hắn một lát, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cẩn trọng hỏi: “Ngươi ở đó bao lâu rồi?”

Tương Liễu nhàn nhạt nói: “Nghe được ngươi tính toán hạ cổ ta.”

Sắc mặt Tiểu Lục thay đổi, nói chuyện với Cảnh hắn không đùa giỡn để tâm, nhưng vừa rồi nhất thời hồ đồ, quên họ đang ở địa bàn của Tương Liễu. Tiểu Lục cười gượng, “Không phải đã dùng rồi sao? Dùng trên người Hiên rồi.”

Tương Liễu ở trên cao nhìn xuống, nhìn Tiểu Lục, giống như đánh giá con mồi đang đợi làm thịt, “Nếu ngươi đau, hần liền đau? Cổ trong cơ thể hần khi nào sẽ phát tác?”

Tiểu Lục lập tức lui về sau hai bước, sợ Tương Liễu lập tức đâm hần hai kiếm, “Bây giờ còn chưa tới lúc. Ta đã hạ cổ hần, hiển nhiên sẽ không để hần dễ sống.”

Tương Liễu nhìn mây mù ở vách núi, chậm rãi nói: “Ngươi trước nhục nhã muội muội hần, sau lại hạ cổ hần, hần sẽ không tha cho ngươi, hy vọng cổ của ngươi không dễ giải, làm cho hần có vài phần cổ kị với ngươi.”

“Đây chính là cổ chuẩn bị cho ngươi, thế gian chỉ có ta có thể giải.”

Tương Liễu nhắm hai mắt lại, “Trở về ngủ, mau chóng chữa tốt tay của ngươi.”

Tiểu Lục không dám nói nhảm nữa, ngủ không được cũng trở về ngủ.

Tiểu Dương: Vậy là đã rõ Tiểu Lục là nữ. Nếu các bạn đã đọc Từng thê ước của Đồng Hoa thì sẽ duyên này hơn, nhưng chưa đọc cũng không sao. Mình đọc Từng thê ước thấy bút dút, đau buồn hơn truyện này. Từng thê ước kết thúc buồn, hy vọng truyện này là đời sau sẽ có kết thúc hạnh phúc.

Tiểu Lục chính là Tiểu Yêu, mẹ nàng là A Hành, cha nàng là Xi Vưu. A Hành là vương cơ (công chúa) của Hiên Viên tộc (Hoàng Đế đứng đầu), Xi Vưu là tướng của Thần Nông tộc. A Hành mang thai Tiểu Yêu

nhưng phải cưới Thiếu Hạo là vương tử của Cao Tân. Sau, Thiếu Hạo lên làm Tuấn Đế của Cao Tân. Tiểu Yêu sinh ra khi A Hành đã về Cao Tân làm vợ Thiếu Hạo, nàng không biết ai là cha ruột của mình, nghĩ rằng Thiếu Hạo là cha mình. Hiên Viên và Thần Nông xảy ra chiến tranh, Xi Vưu chết, trước đó A Hành gửi con gái lên Ngũ Sơn (Tiểu Lục nhắc đến ở trên). Cuối truyện Từng thề ước nói rằng A Hành vẫn sống, nàng nghĩ sẽ kể cho con nghe cha đẻ của con là người như thế nào. Nhưng đọc đến Trường tương tư ở đoạn sau thì mọi người nghĩ A Hành đã chết trận, sau trận chiến đó A Hành không quay về gặp người thân. Dần dần Trường tương tư sẽ giải đáp. Thúc thúc áo đỏ mà Tiểu Lục nhắc đến ở trên chính là Xi Vưu, ca ca chính là Chuyên Húc, con của anh trai A Hành, anh họ của Tiểu Lục.

Còn tại sao Tiểu Lục lại lưu lạc và biến thân thành nam thì những chương sau sẽ nói rõ.

6. Chương 6

Thể chất của Tiểu Lục hết sức đặc thù, miệng vết thương khép lại mau hơn người thường rất nhiều. Cảnh cũng để lại rất nhiều thuốc tốt, Ngọc Sơn ngọc tủy, quy khư thủy tinh luyện chế lưu quang phi vũ... Được vật quý báu trong Đại Hoang cái gì cần có đều có, thương thể của Tiểu Lục khôi phục rất nhanh.

Tiểu Lục dùng những loại thuốc đó mà không tiếc rẻ, có thể đổ cả bình ngọc tủy vạn năm ra xoa tay, nhưng hẳn chỉ không chịu dùng thuốc giảm đau, ngày nào cũng đau đến hô to gọi nhỏ, nhảy lên nhảy xuống.

Ban đầu Tương Liễu chỉ nhìn với ánh mắt lạnh, sau đó thật sự bị hắn ám ĩ mà phiền lòng, cười nhạo: “Ta thật sự là đồng tình với người thi hành cực hình với người, bọn họ dùng thi giời cắn thịt gặm xương người, người cho bọn họ ăn khổ hình ma âm xuyên nã

Tiểu Lục bất mãn nhìn hắn, “Ta thật sự hối hận vì đã đem cổ trùng cho Hiên.”

Tương Liễu cười nhạo, “Cho dù người nuôi cổ, cũng nên nuôi loại ác độc, người nuôi loại cổ này, đã thương tay địch sẽ phải đã thương mình trước. May mắn người dùng với Hiên, dùng với hắn còn có thể có chút tác dụng. Người dùng với ta, ta là yêu quái chín đầu, người đau chết chính là người, ta cũng không có phản ứng quá lớn.”

Tiểu Lục cảm thấy nói chuyện với Tương Liễu chính là tự tìm cái bức, không muốn để ý Tương Liễu nữa, một mình giơ hai tay, chạy tới chạy lui trong rừng, kêu a a a thảm thiết.

Tương Liễu không thể nghe nổi nữa, dứt khoát gọi đại bàng trắng, trốn vào tận trời.

Một ngày lại một ngày qua đi, đau đớn càng ngày càng giảm, hai tay Tiểu Lục dần dần khôi phục.

Rạng sáng, khi Tiểu Lục còn đang ngủ mơ, đột nhiên cảm giác được trong cơ thể có những trận dao động kỳ lạ. Ban đầu hắn còn không rõ, suy tư một lát mới phản ứng được, đây là cổ trùng cho hắn tin tức.

Tiểu Lục vội vội vàng vàng đứng lên, lao ra khỏi phòng, “Tương Liễu, Hiên...”

“Ta biết.”

Trên vách núi đã có khoảng chục người đeo mặt nạ, người và tọa kỵ đều mang sát khí, trận địa sẵn sàng đón quân địch, hiển nhiên bọn họ đã biết Hiên đang tiếp cận. Hơn nữa nhìn trận thế này, người Hiên mang đến khẳng định không ít.

Tương Liễu nói với Tiểu Lục: “Hiên thế tới rào rạt, ta cũng đang rất muốn giết hắn, tối nay là cuộc chiến sinh tử. Người tìm chỗ trốn đi.” Vì đeo mặt nạ, không thấy rõ nét mặt Tương Liễu, chỉ có ánh mắt giống như ngưng tụ thành băng tuyết, lạnh lùng không có một tia ấm áp.

Tiểu Lục không dám nói nhảm, nhìn nhìn xung quanh, chui vào trong rừng cây, nấp dưới mỏm núi nham thạ

Không lâu sau, Tiểu Lục nhìn thấy Hiên dẫn đầu một nhóm người, chậm rãi mà đến.

Hơn ba mươi loại tọa kỵ, giường cánh phủ kín bầu trời. Tiểu Lục ngửa đầu, khiếp sợ nhìn, rốt cuộc Hiên là loại người nào? Mà có thể có lực lượng lớn mạnh như vậy?

Giữa trời cao, kịch chiến nổi lên.

So sánh với Tương Liễu, về số người, hiển nhiên Hiên giữ lấy ưu thế tuyệt đối.

Nhưng thủ hạ của Tương Liễu ngày ngày sinh tồn dưới bóng ma tử vong, họ có sự ăn ý được tích lũy, cũng có sự anh dũng không tiếc hết thảy, hai bên giao chiến với sức lực ngang nhau.

Tiếng nổ âm âm, hỏa cầu vàng đánh trúng một người, ngay cả tọa kỵ cũng hóa thành tro tàn. Chẳng được bao lâu, một người khác bị băng kiếm khổng lồ khảm thành hai nửa, tọa kỵ của hắn bị thương hét lên the thé.

Hai người khổng chế tọa kỵ từ ngọn cây gào thét mà qua, vừa đánh vừa vọt lên trời cao. Tiểu Lục không thấy rõ là ai, chỉ nghe thấy tiếng gào thét the lương. Một thứ gì đó rơi xuống từ trên cao, va vào tảng đá, vỡ thành mấy cánh hoa. Tiểu Lục cầm lên, là mặt nạ nhiễm máu.

Tiểu Lục không trốn nữa, hấn lao ra, nhanh chóng trèo lên cái cây cao nhất.

Trên bầu trời tràn ngập ngọn lửa chiến tranh, sáng rọi biến ảo, khói đen từng trận nổi lên, thân ảnh của Tương Liễu không khó tìm kiếm. Hấn bạch y tóc trắng, đeo mặt nạ bạc, tọa kỵ là đại bàng trắng, như một bông tuyết, bay lượn giữa chín tầng trời, mỗi một lần nhìn như điệu múa xinh đẹp, nhưng đều là chém giết khốc liệt.

Bốn người chiếm giữ bốn phía, vây quanh công kích hấn, trong đó có một người là Hiên, ba người khác đều là cao thủ linh lực hạng nhất.

Đấu pháp của Tương Liễu đều là lấy mạng đổi mạng, chỉ có tấn công không có phòng thủ

Binh khí hấn sử dụng là một loại đao cong như mảnh trăng lưỡi liềm, óng ánh trong suốt, giống như ngưng tụ từ băng sương, tung bay theo thân ảnh hấn, đao toát ra ánh sáng trắng, giống như sương hoa bay múa khắp trời.

Tương Liễu không để ý sau lưng, cấp tốc lao về phía trước, một luồng sáng chói mắt vọt qua, đầu một người bay lên, hạ xuống, trên lưng Tương Liễu bị lưỡi băng đâm thủng, đổ máu.

Lưỡi băng ừn ừn kéo tới hướng vào hấn, Tương Liễu hoàn toàn không tránh né, thúc mau đại bàng trắng, tiến lên đón lấy lưỡi băng, phát tay đánh xuống, đao cong sáng chói, bay vòng mà qua, sương hoa bay múa, một người và cả tọa kỵ đều bị cắn nát, nhưng Tương Liễu cũng bị thương, máu lưu lại ở khóe môi.

Bốn phương tám hướng đều có lá cây vờn quanh, hình thành một sát trận Mộc Linh, Tương Liễu vốn không kiên nhẫn phá trận, trực tiếp phóng về phía người bày trận, liều mạng với linh lực bị thương, chém giết hấn.

Rốt cuộc có thể một chọi một, Tương Liễu truy đuổi Hiên, nhưng hấn đã có thương tích, linh lực tiêu hao hơn phân nửa, Hiên lại không mất một sợi tóc, linh lực dư thừa.

Hiên tay trái cầm Mộc Linh trường tiên (roi dài, tiên là roi), tay phải cầm Kim Linh đoản kiếm, có thể ra roi hai loại linh lực, roi như rắn, cuốn về phía Tương Liễu, kiếm như hổ, giương miệng máu to, tìm thời cơ mà động.

Tiểu Lục kêu to: “Tương Liễu, tay trái.”

Tiểu Lục lấy tay trái đập mạnh vào thân cây, đau đớn tan lòng nát dạ, chiêu thức của Hiên lệch một chút.

“Tay phải.”

Tiểu Lục dùng sức đập tay phải vào thân cây, binh khí của Hiên kém chút là rơi xuống.

Tương Liễu đang bận rộn mà vẫn cười ha hả. Trong mắt Hiên lại ánh lên sự tàn nhẫn, trường tiên đảo lượn, đánh về phía Tiểu Lục. Tiểu Lục co rút đầu lại, trượt xuống. May mắn rừng cây rậm rạp, tọa kỵ không thể tiến vào, Hiên không thể tới truy kích hấn.

Tương Liễu hạ lệnh: “Chân trái, tay phải.”

Tiểu Lục mắng trong lòng, đồ nhảm tâm quá đáng, vừa dùng côn gõ đánh mạnh vào chân trái, vừa dùng tay phải đập vào tảng đá.

Linh lực của Tương Liễu tăng vọt, vãi ra đao cong, che lại đường lui của Hiên, thân thể bay lên như đại bàng, đánh về phía Hiên, hiển nhiên muốn một lần đánh chết Hiên.

Giữa tình thế cấp bách đó, Hiên lặn xuống tọa kỵ. Trước giáp công trước sau của Tương Liễu, tọa kỵ nát thành bột máu, lại cứu hẩn một mạng.

Hiên rơi xuống từ trên cao, ngã trên cây, làm gốc đại thụ cũng phải rung chuyển. Hẩn bị trọng thương, trên người đều là máu mà không dám dừng lại, lập tức tung người nhảy lên, vừa chạy nghiêng ngả, vừa cao giọng hét lên, triệu người hầu.

Trong núi rừng, cây cối rậm rạp, tọa kỵ không có khả năng bay vào, Tương Liễu ra roi đại bàng xẹt qua rừng cây trong chớp mắt, bay vọt xuống, rơi vào trong rừng, đuổi giết Hiên.

Tiểu Lục tựa như con khỉ, nhảy từ cành cây này sang cành cây khác, không chút hoang mang cũng đuổi theo, đột nhiên, khoe mắt đảo qua cái gì đó màu trắng, như là đuôi động vật, đầu óc Tiểu Lục còn chưa kịp phản ứng thì thân mình đã dừng lại.

Hẩn bay vọt qua, nhặt lên thứ màu trắng bắt trên cành cây đó, là một chiếc đuôi hồ ly màu trắng mềm mượt.

Tiểu Lục ngây ngốc cả người, khoe môi cong cong nhếch lên như trăng non, trong nụ cười, hốc mắt đã chứa lệ, bị thương muốn rơi xuống.

Đột nhiên, sắc mặt hẩn đại biến, đuổi theo Tương Liễu và Hiên như phát điên.

Hiên đang chạy vội, Tương Liễu vụt ra theo dây mây như quỷ mị, tay hóa thành móng vuốt, năm ngón tay như năm thanh kiếm, nhanh như chớp hướng về phía Hiên. Hiên xoay người đỡ, Mộc Linh trường tiên vỡ v thành bột phấn, không thể ngăn cản năm ngón tay kiếm.

Yêu đồng (con mắt yêu quái, đã từng dùng để dọa Tiểu Lục) của Tương Liễu bắn ra tia sáng đỏ, thân thể Hiên giống như bị dây núi đè ép, không thể động đậy, lại không thể né tránh, nhưng hẩn không nguyện nhắm mắt, nếu phải chết, hẩn muốn thấy rõ ràng bản thân chết như thế nào.

Một thân ảnh giống như sao băng nhào vào lòng Hiên, thay hẩn chặn một chiêu sấm sét của Tương Liễu.

“A ——” Tiểu Lục kêu thảm thiết.

Hiên đồng cảm, đau nhức toàn thân, nhưng dù sao hẩn chỉ bị đau, không bị thương. Hiên khiếp sợ nhìn Tiểu Lục, không hiểu vì sao Tiểu Lục muốn xả thân cứu hẩn.

Tiểu Lục dùng sức đẩy hẩn ra, “Chạy mau!”

Tương Liễu không chịu để Hiên đào thoát, lần nữa đuổi giết. Tiểu Lục xoay người, không sợ lại bị thương, ôm chặt lấy tay Tương Liễu giờ đã biến ảo thành móng vuốt, ngăn cản hẩn đánh chết Hiên.

Người hầu của Hiên chạy tới, đỡ Hiên nhanh chóng chạy thoát. Hiên vừa chạy vừa quay đầu, hoang mang nhìn về phía Tiểu Lục.

Tương Liễu mất thấy đại công cáo thành, lại bị Tiểu Lục hủy hoại, không khỏi giận dữ, một cước đá lên đùi Tiểu Lục, Tiểu Lục mềm yếu ngã xuống, nhưng vẫn dùng hết toàn bộ sức lực, liều mạng ôm lấy chân Tương Liễu.

Hiên được người hầu đưa lên tọa kỵ, bay nhanh vào tận trời.

Hẩn tựa trên người người hầu, mím chặt môi, chịu đựng đau đớn.

Ngực đau, bụng đau, cánh tay đau, toàn thân đều đau đớn kịch liệt, giống như cả người sắp sụp đổ. Nhưng hẩn biết bản thân sẽ không sụp đổ, bởi vì sự đau đớn này không phải thật sự của hẩn, mà là Tiểu Lục.

Hiên ngỡ ngàng nhìn biển mây cuộn cuộn, vì sao, rốt cuộc là vì sao? Đầu tiên Tiểu Lục giúp Tương Liễu giết hẩn, nhưng đến cuối cùng, lại không tiếc tính mạng để cứu hẩn. Hẩn hạ lệnh dùng cực hình với Tiểu Lục, Tiểu Lục hận hẩn, muốn giết hẩn mới là bình thường, vì sao lại cứu hẩn?

Tương Liễu phẫn nộ như biển thét gào, quay cuồng muốn cắn nuốt hết thấy.

Tiểu Lục biết Tương Liễu muốn giết hắn, nhưng, hắn không có một chút cảm giác sợ hãi.

Máu tươi đỏ rực, làm cho nàng thấy hoa phượng hoàng đỏ lửa. Dưới gốc cây phượng hoàng, có mẹ dựng xích đu cho nàng, nàng đứng trên xích đu, đón cánh hoa phượng hoàng rơi lả tả, bay lên cao, tiếng cười vui vang khắp đất trời. Ca ca đứng dưới gốc cây, ngửa đầu cười nhìn nàng, chờ nàng hạ xuống, lại dùng lực đẩy nàng lên cao. Xích đu bay lên, hạ xuống, bay lên, hạ xuống...

Móng vuốt của Tương Liễu chụp lên cổ Tiểu Lục, Tiểu Lục lại mở to hai mắt, cười ngọt ngào với hắn, giống như nụ hoa đang nở rộ trong gió xuân.

Chiếc cổ mảnh khảnh nằm trong tay hắn, chỉ cần bóp một cái, sẽ biến mất.

Tiểu Lục mỉm cười nhẹ giọng thở dài, dường như cảm thấy mỹ mãn vô hạn, đầu buông nặng xuống, ánh mắt từ từ khép lại.

Tương Liễu mạnh mẽ thu tay, nhắc Tiểu Lục lên, dẫn hắn rời đi.

Tiểu Dương: Ở chương trước nhắc đến hồi bé Tiểu Yêu (Tiểu Lục) được thúc thúc áo đỏ cho cái đuôi hồ ly, Tiểu Lục và ca ca cùng chơi cái đuôi đó. Giờ các bạn đã biết ca ca của Tiểu Lục là ai rồi nhé, chính là Hiên, Hiên là Chuyên Húc. Tiểu Lục biến đổi hình dạng nên Chuyên Húc không nhận ra.

Khi Tiểu Lục mở mắt ra, thấy mình đang ở trong một sơn động, cả người ngâm trong một cái ao nhỏ.

Trong ao có Ngọc Sơn ngọc tủy, quy khứ thủy tinh, thang cốc thủy, phù tang diệp, mấy thứ linh tinh gì đó. Nếu là người khác, khi đang trọng thương mà bị vây trong nhiều loại thuốc như vậy, chẳng phân biệt được tính, chẳng phân biệt liều lượng, thì chắc rằng không muốn chết cũng phải chết. Nhưng Tiểu Lục có thể chất đặc thù, những thứ lung tung này lại có ích với thân thể hắn.

Phông chừng bên trong cũng có linh dược giảm đau, cho nên Tiểu Lục chỉ cảm thấy cả người mềm yếu mà không cảm thấy đau đớn.

Cách ao không xa, Tương Liễu ngồi xếp bằng trên giường nhỏ, giữa hàng mây lệ khí tụ tập như dây núi, tựa hồ tùy thời đều có thể khuynh đảo.

Tiểu Lục không dám động, càng không có lá gan nói chuyện, lặng lẽ nhắm mắt lại.

“Vì sao muốn cứu hắn?” Thanh âm của Tương Liễu lạnh như băng, có đè nén tức giận.

Tiểu Lục tâm niệm thay đổi thật nhanh, không dám do dự một khắc, nói rõ ràng: “Bởi vì ta biết hắn là ai.”

Lông mày Tương Liễu khẽ nhúc nhích.

Tiểu Lục nói: “Mấy ngày trước ta luôn buồn bực, sao gần đây người nhân như vậy, có thể ngày ngày tới nhìn ta. Sau đó mới hiểu rằng, không phải người trông nom ta, mà là đang đợi Hiên. Cảnh giấu ta trong núi, là vì biết các người và Hiên Viên có tranh đấu mấy trăm năm, Hiên Viên không có cách nào truy tìm tung tích của các người. Chỉ cần người muốn, Hiên vốn không có khả năng tìm được ta. Nhưng, người đã đoán được thân phận của hắn, lại biết hắn khẳng định sẽ không bỏ qua cho ta, thế nên, người dùng ta để thiết lập một cái bẫy, mục đích chính là giết hắn.”

“Ta dùng người làm cạm bẫy, thì tính sao?”

“Vốn chẳng có gì, dù sao hắn muốn giết ta. Nhưng ta đã biết hắn tên là Chuyên Húc, là Hiên Viên vương tử, trưởng tôn (cháu đích tôn) của Hiên Viên Hoàng Đế! Nếu ta giúp người giết hắn, Hoàng Đế tất sẽ dốc toàn lực báo thù, cuộc đời này của ta thế là vĩnh viễn không được an bình! Cả Đại Hoang không có chỗ cho ta nương thân!”

Tương Liễu mở mắt, nhìn chằm chằm Tiểu Lục, “Ta từng nghĩ người có vài phần can đ

Tiểu Lục nói: “Xin lỗi, ta làm người thất vọng rồi. Người dám chống lại Hoàng Đế, mà ta thì không dám. Con giận của đế vương, máu chảy ngàn dặm! Ta không chịu đựng nổi!”

“Người phát hiện thân phận của hắn như thế nào?”

“Lúc người đuổi theo giết hần, một người hầu của hần trong lúc hốt hoảng đã lỡ miệng gọi, nói là mau cứu Chuyên vương tử, mặc dù có chút mơ hồ, nhưng người có thể làm người không quan trọng thương mà đuổi giết trong Đại Hoang này không nhiều lắm, ngầm nghĩ đôi chút hiển nhiên sẽ biết.”

Tương Liễu đứng lên, trực tiếp đi vào trong ao, tay nắm ở cổ Tiểu Lục, đập mạnh đầu hần vào thành ao, “Người cũng biết ta không quan trọng thương muốn giết hần!”

Tiểu Lục không có sức phản kháng, dứt khoát lấy lùi làm tiến, “Ta làm hồng đại sự của người, nếu người muốn giết ta, thì giết đi!” Hần thuần phục nhắm hai mắt lại, lộ ra chiếc cổ trắng ngần.

Tương Liễu cười lạnh, “Giết người? Quá hời cho người!” Hần cúi đầu xuống, hung hăng cắn lên cổ Tiểu Lục, dùng sức hút máu tươi, dùng việc này để phát tiết sát ý trong lòng.

Đầu Tiểu Lục ngửa ra sau, tựa lên mép ao, may mắn hần còn có tác dụng với Tương Liễu. Tương Liễu là yêu quái chín đầu, thể chất đặc thù, rất khó tìm được thuốc chữa thương thích hợp với hần, nhưng thể chất đặc thù của Tiểu Lục vừa đúng là linh dược tốt nhất cho hần.

Hiên nằm trên giường dưỡng thương bỗng ngồi dậy, đưa tay vuốt cổ mình.

Hần còn sống!

Ban đầu là đau đớn kịch liệt, giống như bị răng nhọn đâm vào thịt, nhưng dần dần, cảm giác đau đớn trở nên quái dị, trong đau đớn xen lẫn sự tê dại nhẹ nhàng, còn có một chút khoái cảm, tựa như có người đang mút vào, liếm, khẽ hôn.

Hiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, đột nhiên tức giận cực độ. Bị thương nặng như vậy, tiểu tử đó nổi điên sao, rốt cuộc đang làm cái gì?

Tương Liễu ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tiểu Lục, khóe môi nhiễm máu, ánh mắt sâu thẳm, khẽ thở hào hển.

Tiểu Lục vẫn mang dáng vẻ vô lại tùy vua ngắt hái, đột nhiên, hần co rúm lại, thân mình trượt xuống, hai tay theo bản năng muốn che trước ngực, nhưng lại lập tức không chế được sự khác thường của mình, tùy tiện ngồi như cũ.

Tay Tương Liễu chậm rãi trượt từ cổ hần, ngón tay vuốt ve đùa bỡn xương quai xanh của hần một lát, lại vuốt ve xuống dưới.

Tiểu Lục vội bắt lấy tay hần, vui cười nói: “Ta là nam, cho dù người thích đàn ông, cũng nên tìm người nào tuần tú một chút.”

“Người là nam?” Khóe môi còn dính vết máu của Tương Liễu hơi héch lên, tựa như cười tựa như giễu cợt, “Nếu người thật sự là nam, thì sao có thể dụ dỗ được Phỉ Phỉ?” (Ở chương trước Tiểu Lục hát để dụ Phỉ Phỉ, Phỉ Phỉ mà nghe thấy tiếng hát bị thương của thiếu nữ thì sẽ hiện ra.)

Tiểu Lục hoang mang trong nháy mắt, cười nói: “Ta không tin người không thể biến ảo tiếng nói và hình thể.”

“Ta càng tin trực giác của dã thú.”

“Nếu trực giác của dã thú dùng tốt như vậy, thì Mao Cầu của người sẽ không bị ta hạ độc, thiên hạ mà không có cái gì gọi là cạm bẫy, thì thợ săn đã sớm không cần săn thú rồi.”

“Rốt cuộc người dùng huyền hình gì? Linh lực của người thấp kém, lại không thể tra rõ, giống như đây là thân thể thật sự của người!” (Huyền hình: biến ảo, biến hóa hình dạng.)

Tiểu Lục bắt măn nói: “Đây vốn là thân thể thật sự của ta!”

Tương Liễu theo dõi hần, hai tròng mắt tối đen như mực. Lòng Tiểu Lục kinh hoàng, vùng mạnh tay Tương Liễu ra, nhắm mắt lại, bày ra bộ dáng lộn chết không sợ nước sôi, “Sờ đi, sờ đi, sờ xong rồi thì đừng có hoài nghi v v vẫn ta là nữ!”

Tương Liễu liếc hần một cái, “Ta không có hứng thú với khối thân thể giả này của người!” Hần buông Tiểu Lục ra, xoay người rời khỏi ao, nằm trên giường nhỏ, bắt đầu chữa thương.

Trái tim treo trên cổ họng của Tiểu Lục rốt cuộc cũng chậm rãi hạ xuống, vốn còn mang trọng thương, lại bị Tương Liễu hút máu, Tiểu Lục cảm thấy đầu óc mờ mịt, nặng hơn ngàn cân, ngửa người nằm trên mặt nước, cũng bắt đầu chữa thương.

Một ngày sau, Cảnh tìm tới gần đó.

Trên người Tương Liễu còn có thương tích, dựa vào tính đa nghi của hắn, hiển nhiên không muốn chạm mặt với người có khả năng uy hiếp đến mình. Trước khi Cảnh phát hiện ra sơn động họ ẩn thân, hắn lặng yên rời đi, để lại Tiểu Lục không thể động dậy.

Lúc Cảnh đi vào, nhìn thấy Tiểu Lục nổi trên mặt nước, sắc mặt trắng bệch, cả người là vết thương, nhắm mắt nặng nề mà ngủ.

Cảnh dò xét mạch của hắn, lập tức ôm lấy hắn, bước nhanh đi ra sơn động, triệu hồi tọa kỵ.

Hơn mười ngày sau, Tiểu Lục tỉnh dậy, phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng cực kỳ tao nhã.

Minh châu treo cao, tơ lụa rủ xuống, bên ngoài đang là mùa hè nóng bức mà bên trong lại rất mát mẻ, từ cửa sổ đang mở rộng có thể nhìn thấy hoa tươi nở đầy trong sân, hoa nhài, tố hình, kiếm lan (lay ơn), xạ hương, đẳng, chu cần, ngọc quế, hồng tiêu, đồ bà, đảm bạc (1)... Dưới mái hiên, treo một hàng chuông gió, dùng bông tuyết đọng lại quanh năm ở cực bắc làm thành, màu đỏ thắm, trúc màu xanh, màu tím màu chàm, sen trắng dưới ánh trăng... Phối hợp với sắc thái của bông tuyết, điêu khắc thành hình dạng các loại hoa. Gió nhẹ thổi qua, mang theo khí lạnh của bông tuyết, tỏa ra bốn phía, làm cho cả đình viện đều mát mẻ như xuân.

Tiểu Lục khoác áo đứng lên, đi đến hành lang, Cảnh đứng lên từ vườn hoa, yên lặng nhìn hắn.

Ánh mặt trời tươi đẹp, hoa tươi hừng hực sức sống, còn có một vị quân tử, như kim như tíc-khuê như bích, tất cả đều là cảnh đẹp ý vui, làm người ta vui mừng. (Như kim như tích, như khuê như bích là hai câu thơ tả vẻ đẹp của người quân tử.)

Tiểu Lục đi đến trước mặt Cảnh, mỉm cười than nhẹ: “Chén vàng ta rót rượu vào, uống say cho khỏi nhớ thương dạt dào! Chén sừng tự rót đầy với, khỏi đau thương mãi, uống say, say vui!” Từ chết đến sống, để ta tạm thời phóng túng một chút, bị thương này sẽ không nghĩ nữa.

Nguyên văn câu thơ trên: “Ngã cô chúc bĩ kim lôi, duy dĩ bất vĩnh hoài! Ngã cô chúc bĩ hỷ quang, duy dĩ bất vĩnh thương!” Đây là thơ của Chu Nam, mình dựa theo phần dịch thơ của Tạ Quang Phát. Nguồn: thivien.net.

Cảnh đưa tay, khẽ vuốt qua gương mặt hắn, tựa như xác nhận hắn thật sự như lúc ban đầu. Tiểu Lục hơi nghiêng đầu, cảm thụ được lòng bàn tay ấm áp của hắn, Cảnh ôm lấy Tiểu Lục, dịu dàng mà dùng sức ôm hắn vào trong ngực.

Tiểu Lục nhắm hai mắt lại, đầu nhẹ nhàng tựa lên vai Cảnh. Giờ khắc này, họ là Thập Thất, Tiểu Lục.

Leng keng leng keng — tiếng chén rơi xuống đất.

Tiểu Lục ngẩng đầu, thấy Tĩnh Dạ đại ra đứng dưới hành lang, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Hứng thú trong cơ thể Tiểu Lục thiêu đốt hừng hực, hắn duy trì tư thế vừa rồi, nhắm mắt lại, làm bộ không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, chờ xem phản ứng của Cảnh.

Cảnh lại làm cho Tiểu Lục thất vọng, hắn trấn định dị thường, coi như không nghe thấy gì, không biết điều gì, vẫn yên lặng ôm lấy Tiểu Lục. Có ý như mặc cho thiên hạ loạn thành bùn nhão, hắn vẫn mang khí thế sừng sững.

Tĩnh Dạ nhẹ nhàng bước gần, đã đi tới, “Là thương thế của Lục công tử nặng thêm sao? Để nô tỳ đỡ cho!”

Tiểu Lục xì một tiếng bật cười, đúng là trấn định giống nhau! Hắn tránh khỏi tay Cảnh, lui ra phía sau vài bước, cười nhìn

Tĩnh Dạ hành lễ với hắn, “Ân cứu giúp của công tử, không thể báo đáp, trước xin hãy nhận lễ này của nô tì.”

Tiểu Lục mỉm cười tránh đi, “Công tử nhà ngươi cũng đã cứu ta, mọi người không ai nợ ai.” Tiểu Lục ôm quyền với Cảnh, “Lão Mộc và bọn họ đang chờ ta, ta trở về đây.”

Tiểu Lục xoay người bước đi, Cảnh vươn tay, lại chậm rãi thu về, chỉ nhìn bóng lưng Tiểu Lục biến mất ở hành lang uốn khúc.

(1) Chị em nhà hoa trình lang một chút nhé:

Hoa nhài:

Hoa nhài

Tổ hình

Tổ hình

Lay ơn (kiếm lan)

Lay ơn

Xạ hương đăng

Xạ hương đăng

Chu cảo

Ngọc quế

Hồng tiêu (chính là hoa chuối)

Hồng tiêu

Đồ bà (mình không tìm thấy)

Đảm bạc

Đảm bạc

Tiểu Lục nhìn qua rất khỏe, nhưng thân thể vẫn không có sức, làm việc một chút đã mệt. Tuy nhiên đã một thời gian rồi hắn không kiếm tiền, cả nhà đều phải ăn cơm, cho nên hắn không thể nghỉ ngơi, Hồi Xuân Đường vẫn mở cửa làm ăn như trước.

Tang Điem Nhi đi theo Tiểu Lục, Tiểu Lục nói, nàng động tay, hai người cùng phối hợp, xem bệnh bốc thuốc, vậy mà cũng có khuôn có dạng, đầu vào đấy.

Đôi khi có bệnh nhân bị ngoại thương đến cầu y, Tang Điem Nhi không sợ máu, cũng không sợ ghê tởm, dưới sự chỉ bảo của Tiểu Lục, nàng xử lý sạch sẽ miệng vết thương, băng bó lại, làm còn cẩn thận hơn Tiểu Lục. Lúc bệnh nhân rời đi, miệng cứ cảm tạ không ngừng.

Tiểu Lục khen: “Ngươi nấu cơm, không thừa muối thì thiếu muối; ngươi giặt quần áo, vốn có thể mặc năm năm, biến thành hai năm; ngươi dọn dẹp phòng, lộn xộn đến mức chẳng có chỗ đặt chân; nhưng ngươi lại biết nhìn mặt lựa lời, rất có thiên phú hầu hạ người khác.”

Tang Điem Nhi cười khổ, “Lục ca, huynh đang khen ta sao?”

Tiểu Lục nói: “Xem bệnh chẳng phải là cần nhìn mặt lựa lời sao? Chăm sóc bệnh nhân không phải là hầu hạ người khác sao? Ta thấy ngươi có thể học y thuật.”

Tang Điem Nhi chợt ngừng đầu lên, nhìn thẳng vào Tiểu Lục.

Tiểu Lục chậm rãi nói: “Ma Tử và Xuyên Tử theo ta hai mươi mấy năm, nhưng cuối cùng vẫn không kiếm cơm bằng nghề này được. Ta nhìn ra ngươi không tệ, nếu ngươi bằng lòng, thì hãy học hỏi cho tốt. Không cầu gì nhiều, chỉ cần học chút bản lãnh chữa bệnh vô sinh, thì đời này ngươi và Xuyên Tử không đói được.”

“Lục ca sẵn lòng dạy ta?”

“Vì sao không sẵn lòng? Ngươi có thể làm việc có thể lười nhác.”

Tang Điem Nhi quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn Lục ca đã thành toàn, “

Cuộc đời nàng đã trải qua biết bao chuyện, đi theo nàng như bóng với hình. Cho dù Xuyên Tử dùng mọi cách yêu thương nàng, nhưng nàng đã xem qua bao nhiêu thế sự trên đời, lòng người dễ đổi, nàng không dám đem tất cả đặt lên một người đàn ông. Cuộc sống của nàng và Xuyên Tử, nàng tựa như chỉ là hư tình giả ý, Xuyên Tử thực tình thực lòng, thật giống như nàng ở trên, Xuyên Tử ở dưới. Nhưng thực tế, nàng bò rạp dưới cát sa mạc, đang cầu xin hèn mọn. Xuân Đào có thể đúng lý hợp tình cãi nhau với Ma Tử, có thể đuổi Ma Tử khỏi nhà mẹ đẻ, mà nàng lại luôn cẩn trọng hòa giải trước khi cơn giận bùng nổ, nàng và Xuyên Tử vốn không có cha mẹ. Nàng đã nhìn nhiều tình cảm gió trăng làm sao không biết, trượng phu không phải ân khách, không thể ngày ngày đều thêm mỡ vào mật, loại chồng đỡ không ngang hàng đó ngọt ngào ân ái mà hư ảo, nhưng nàng một thân một mình, không có chỗ dựa, tâm tư trăm mối không thể kể cùng ai, chỉ có thể dùng nụ cười để cất giấu tuyệt vọng, làm bộ dũng cảm tiến bước. Thế nhưng, nàng không ngờ có một người có thể biết được, có thể thương tiếc.

Cảm ơn đã thành toàn, làm cho nàng có thể đúng lý hợp tình, ngang hàng sống qua ngày, bảo vệ gia đình họ.

Tiểu Lục ôn hòa nói: “Hãy hiếu thuận với lão Mộc, nếu khi các người chết, ông ấy còn sống, thì các con người cũng phải hiếu thuận với ông ấy.”

Tang Điem Nhi hoang mang không hiểu nhìn Tiểu Lục. Tiểu Lục mỉm cười.

Trong lòng Tang Điem Nhi ý thức được điều gì đó, nặng nề gập đầu, “Huynh yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho lão Mộc và Xuyên Tử.”

Hiên đi vào y đường (phòng khách của y quán), ngồi đối diện Tiểu Lục: “Đang dặn dò chuyện hậu sự?”

Tiểu Lục bưng chén nước lên, cúi đầu, giấu đi bốn bề dậy sóng trong mắt, mỉm cười phân phó Tang Điem Nhi: “Đến ruộng thuốc giúp Xuyên Tử làm việc.”

Tang Điem Nhi nhìn thoáng qua Hiên, yên lặng lui

Tiểu Lục lại thông thả uống mấy ngụm nước, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hiên, “Đại giá quang lâm, có gì chỉ bảo?”

Hiên trầm mặc một lúc lâu mới hỏi: “Vì sao cứu ta?”

Tiểu Lục cười hì hì nói: “Người mà chết, cổ trong cơ thể người cũng chết, ta nuôi cổ không dễ dàng, không muốn làm cho nó chết.”

Hiên nhìn hắn, vẻ mặt Tiểu Lục thản nhiên. Tiểu Lục rót nước cho hắn, thương lượng nói: “Mặc dù ta bắt A Niệm, nhưng vẫn chưa thực sự tổn hại nàng, chỉ trêu đùa một phen thôi. Thủ hạ của người làm ta bị thương, ta cũng không để cho người dễ chịu. Tuy Tương Liễu lấy ta làm bầy, nhưng ta cũng đã cứu người. Chúng ta coi như có báo đã báo, có thể huê nhau không?”

Hiên hỏi: “Khi nào thì giải trừ cổ cho ta?”

Tiểu Lục suy tư một lát nói: “Chờ đến khi người rời khỏi trấn Thanh Thủy.”

Ngón tay Hiên gõ nhẹ lên bàn, “Vì sao bây giờ không thể giải trừ?”

“Người là người mang lòng cao xa, sẽ phải rời khỏi trấn Thanh Thủy nhanh thôi, chờ lúc người rời đi, ta tất sẽ giải cổ. Cổ này không có hại gì, tác dụng duy nhất là ta đau người cũng đau, chỉ cần người không làm ta bị thương, người hiển nhiên sẽ không đau, ta chỉ mong một chút an lòng.”

“Được.” Hiên đứng dậy rời đi, lúc tới cửa, đột nhiên quay đầu, “Lúc nào rảnh, có thể đến quán rượu tìm ta uống rượu.”

Tiểu Lục chấp tay nói lời cảm tạ, “Được.”

Hiên nhướn mày mà cười, “Chú ý thân mình, khi có thương tích, cấm dục một chút!” (Cấm dục: chịu đựng ham muốn dục vọng.)

“...” Tiểu Lục mờ mịt không hiểu, hắn khi nào thì cần dục ch

Hiên sờ soạng cổ mình, cười rồi đi. Tiểu Lục vẫn không hiểu, chớp chớp mắt, một lát sau, hần mím môi, lén lút cười rộ lên, thật sự có thể tìm người uống rượu sao? Trong lòng có tiếng nói phản đối, nhưng lại có tiếng nói rằng, hần sẽ rời đi rất nhanh, bây giờ không uống thì sau này sẽ không có cơ hội.

Mùa đông đến, thương tích của Tiểu Lục đã khỏi hẳn.

Mấy tháng nay, vì thân thể dễ mệt nên cả ngày Tiểu Lục ở trong phòng, vừa vận có cả đồng thời gian dạy Tang Diễm Nhi.

Tang Diễm Nhi hết sức nghiêm túc học y, ngày nào cũng bận rộn, quan hệ của nàng và Xuyên Tử có biến hóa tinh tế. Sau khi Tang Diễm Nhi gả cho Xuyên Tử, rất kiêng kị, tận lực tránh quan hệ trước đó của mình, mà giờ đây thi thoảng nàng lại vô thức vừa nghiền thuốc vừa ngâm nga những khúc hát đã học. Trước đây, chuyện gì Tang Diễm Nhi cũng nghe theo Xuyên Tử, mà bây giờ đôi khi Xuyên Tử làm việc chậm, nàng sẽ lớn tiếng thúc giục, Tang Diễm Nhi càng ngày càng giống như nữ chủ nhân của Hồi Xuân Đường.

Tiểu Lục cười tủm tỉm nhìn Tang Diễm Nhi có gian khổ có nỗ lực giữ lấy hạnh phúc mong manh, giống như cây non ở nơi đất hoang vu lạnh giá cố gắng đâm chồi trở nhụy, sinh mệnh bền bỉ làm người đứng xem cũng cảm thấy được sức lực của nó.

Chạng vạng, tuyết bắt đầu rơi.

Đây là trận tuyết đầu tiên trong năm, lão Mộc hâm nóng rượu, gọi to Tiểu Lục và Xuyên Tử uống rượu với lão, Tiểu Lục nhớ tới lời mời uống rượu của một người khác, ngẩn người nhìn bông tuyết.

Tang Diễm Nhi cầm đèn lồng đi từ bên ngoài vào, vừa giậm chân rũ tuyết vừa đưa đèn lồng cho Xuyên Tử.

Xuyên Tử đang muốn thổi tắt đèn lồng, Tiểu Lục đột nhiên cầm lấy, không mang mũ chắn tuyết đã cầm đèn lồng ra khỏi phòng.

Lão Mộc kêu: “Người không uống rượu?”

Tiểu Lục không đầu lại, chỉ phát phát tay.

Bất chấp tuyết đang rơi, đi qua dãy phố dài, Tiểu Lục đến trước quán rượu của Hiên, bỗng hần lại do dự.

Cầm đèn lồng, lảng lảng đứng trước cửa một lát, Tiểu Lục xoay người trở về.

“Đã đến, vì sao không đi vào ngồi một chút?” Hiên đứng ở cửa, nhìn bóng lưng Tiểu Lục.

Tiểu Lục chậm rãi quay lại, cười nói: “Ta không thấy ánh đèn, nghĩ rằng các người không có ở nhà.”

Hiên chỉ cười, không tính bắt bẻ lời nói dối của Tiểu Lục.

Tiểu Lục theo sau lưng Hiên, xuyên qua phòng khách, tiến vào sân sau. Không biết Hiên mang tới từ đâu một gốc mai, lúc này đang ra nhụy, hoa mai rực rỡ cả đình viện.

Hiên thấy Tiểu Lục đánh giá cây mai, nói: “A Niệm muốn xem, trông cho nàng xem chơi.”

Tiểu Lục nói: “Người cũng thật thương mọi người.” Năm đó chẳng qua chỉ là lời đùa nghịch, bây giờ nói ra lại có hàng trăm tư vị.

Hai người ngồi trên giường sưởi ấm, Hiên bày năm, sáu món ăn, để một chiếc bếp lò nhỏ, đặt rượu lên nấu.

Cửa chính và cửa sổ đều mở rộng, bông tuyết, hoa mai thu hết vào đáy mắt, có một sự thú vị đặc biệt.

Hai người không nói chuyện, chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của mình và uống rượu. Một người là cảnh giác chưa hết, lưỡi phải miễn cưỡng; một người lại là chịu đựng xót xa, im lặng không nói.

Đây là quán rượu, thiếu cái gì thì thiếu chứ không thiếu rượu. Rượu rót ra cứ như nước, Tiểu Lục dần dần có mấy phần men say, cười hỏi: “A Niệm sao có thể cho phép ta ngồi ở đây uống rượu?”

Hiên giao hoát cười, “Tửu lượng của nàng vô cùng kém một ly liền gục, bây giờ chắc đang làm mộng đẹp rồi.”

Tiểu Lục nói: “Ta thấy các người là Thần tộc, lại đều là con cháu thế gia đại tộc, vì sao phải chạy đến trấn Thanh Thủy này chịu khổ?”

Hiên nói: “Ta cho rằng người biết nguyên nhân.”

“Giết Tương Liễn sao?” Tiểu Lục lắc đầu, “Người như các người căn bản không cần tự động tay giết người.”

Hiên mỉm cười, Tiểu Lục nâng chén rượu, chạm chén với hắn, “Nói một chút xem!”

“Nguyên nhân thật sự nói ra có lẽ người không tin.”

“Ta tin.”

“Vây... Được rồi! Nói cho người! Tài nghệ chưng cất rượu này ta học từ sư phụ, có một lần sư phụ uống say, ông ấy kể cho ta chuyện hồi trẻ của mình. Ông nói khi đó mình còn không phải là tộc trưởng gia tộc, ông lấy thân phận người bình thường đi ngao du khắp Đại Hoang, làm nghề rèn vũ khí ở một trấn nhỏ mà kiếm sống, sống một cuộc sống bình thường. Có một ngày, một thiếu niên tìm ông rèn vũ khí, dự dõ ông làm việc, hứa hẹn rượu ngon nhưng hóa ra lại là rượu kém, từ đó ông có một người bằng hữu duy nhất trong cuộc đời. Ta ghi nhớ kỹ câu chuyện này, hồi nhỏ thường nghĩ tương lai ta cũng muốn có cuộc sống của người bình thường, ta cũng có thể gặp một người bằng hữu tâm đầu ý hợp mà kết giao.”

Hiên nói xong, nhìn Tiểu Lục, “Người tin lời ta nói không?”

“Tin!”

“Vì sao? Không cảm thấy lý do này rất vớ vẩn à?”

“Ta có thể cảm giác được lời người nói là thật.”

Hiên thở dài, “Nhưng ta chẳng phải sư phụ, ta mặc dù bán rượu, nhưng chưa thật sự có cuộc sống của người

Tiểu Lục cười an ủi, “Mỗi người đều có may mắn gặp gỡ riêng, người cũng hiểu biết rất nhiều.”

Hiên tự giấu cười, “Đúng vậy, sư phụ không bị người ta hạ cổ.”

Tiểu Lục chống đầu cười, “Vây người phải cảm ơn ta.”

Hiên hỏi: “Vì sao cứu ta?”

Tiểu Lục bưng chén rượu, bất mãn nói: “Ta còn chưa say đâu! Tra hỏi quá sớm đó!”

Hiên cười nói: “Ta đây chờ người say, sẽ hỏi lại.”

Tiểu Lục lắc lắc ngón tay, “Không có khả năng.”

“Vì sao không có khả năng?”

Tiểu Lục uống liền ba chén rượu, “Bởi vì... Ta muốn ngủ.” Gục xuống bàn, nặng nề ngủ.

Hiên lay lay hắn, “Không ngờ tửu lượng của người không tệ!” Đi đóng cửa cửa sổ, cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, dứt khoát uống liền mấy chén, rồi nằm lên giường ngủ. Trong đêm khuya, khi tỉnh lại, Tiểu Lục đã đi, chỉ còn đồ ăn và tàn rượu trên giường, Hiên cười yên lặng.

Cách mấy ngày, rượu hoa mai năm trước Hiên cất đã có thể uống.

Ban ngày Hiên ở trong quán bán rượu, buổi tối bỗng hưng trí, cầm theo hai vò rượu đi tìm Tiểu Lục.

Tiểu Lục thấy hắn, sững sốt một chút rồi mới mời hắn vào.

Trong nhà Tiểu Lục không có đồ uống rượu kiểu cách, đều dùng bát uống. Tiểu Lục cầm hai cái bát, lấy cổ vịt, chân gà hắn hay ăn dùng làm đồ nhắm.

Hai người vẫn trầm mặc uống rượu nh uống hết một vò, cả hai đều thoáng chút men say.

Hiên hỏi: “Tại sao người ở trấn Thanh Thủy?”

“Lưu lạc khắp nơi, đi tới đi lui cuối cùng tới đây, cảm thấy thích nên liền ở.”

“Người và Cửu Mệnh Tương Liễn... Rất thân quen?”

Tiểu Lục nâng đầu, suy tư một lát nói: “Vấn đề này không thích hợp trả lời khi uống rượu.”

“VẬY ỨNG MẤY BÁT THÌ TRẢ LỜI.”

Hiên rót một bát to cho Tiểu Lục, Tiểu Lục uống xong, nói: “Ta sợ hấn, nhưng không ghét hấn. Ta và hấn không phải kẻ địch, nhưng khẳng định không phải bằng hữu.”

Hiên nói: “Đáng tiếc hấn quá khôn khéo, bằng không ta thật sự muốn uống rượu bình thường một lần với hấn.”

Tiểu Lục hỏi: “Người và A Niệm... Chỉ là tình cảm huynh muội?”

Hiên nhẹ giọng cười, “Vấn đề này thì thật thích hợp trả lời khi uống rượu.”

Tiểu Lục rót một bát lớn cho hấn, sau khi Hiên uống hết, lại ngây người, một lúc lâu vẫn không nói chuyện. Tiểu Lục lại rót một bát lớn cho hấn, Hiên uống cạn một hơi, lấy ra một chiếc túi thơm mang theo bên người. Mở túi thơm, mang ra một quả lông xù, trắng muốt như quả cầu tuyết, hấn run run, quả cầu lông đó biến lớn, trở thành chiếc đuôi hồ ly trắng, “Đây là bảo bối của muội muội ta, trước khi chúng ta chia tay, nàng tặng cho ta, nói rằng tạm thời cho ta mượn chơi, tạm thời này cũng đã hơn ba trăm năm!”

Hiên khẽ vuốt ve chiếc đuôi hồ ly trắng, “Muội muội là con gái của cô cô và sư phụ ta, ta đồng ý với cô cô rằng sẽ chăm sóc muội muội, nhưng ta không giữ lời. Khi muội muội còn rất nhỏ đã bị mất tích, họ đều nói nàng đã chết, nhưng ta vẫn ôm hy vọng, mong mỗi nàng còn sống, chờ nàng trở về lấy chiếc đuôi hồ ly này. A Niệm cũng là con gái của sư phụ, cưng chiều nàng cũng giống như cưng chiều muội

Tiểu Lục tựa như thần nhiên uống rượu, lấy tay đỡ trán, lúc gắp bát rượu lên uống, lén lút che đi giọt lệ nơi khóe mắt.

Hiên biến chiếc đuôi hồ ly thành quả cầu nhỏ, cất vào túi thơm, để lại trong người. Hấn rót đầy rượu, chạm bát với Tiểu Lục, uống một hơi cạn sạch.

Hai vò rượu uống hết, hai người đều say mà ngủ gục. Trong đêm khuya, khi Tiểu Lục tỉnh lại, Hiên đã đi.

Tiểu Lục không ngủ tiếp, trợn tròn mắt, ngăn người đến hừng đông.

Cả mùa đông, Tiểu Lục và Hiên cách năm ba bữa lại uống rượu cùng nhau.

Ban đầu, khi uống rượu hai người còn tán hươu tán vượn, nhưng ngày dài, Hiên nửa thật nửa giả coi Tiểu Lục là bằng hữu, thậm chí còn nghiêm túc thỉnh giáo tài sử dụng độc của Tiểu Lục.

Tiểu Lục cực kỳ thẳng thắn với Hiên, chẳng hạn như giảng về thuốc độc, hề biết là nói, đã nói là nói hết, các loại kỹ xảo hạ độc đều giảng kỹ càng cho hấn, các phương pháp tránh độc đơn giản hữu hiệu cũng cần thận nói rõ ràng. Đôi khi, Tiểu Lục còn nghiêm cẩn nhắc nhở hấn: “Tương Liễu muốn giết người, tuy hấn không có khả năng phái binh tiến vào trấn Thanh Thủy, nhưng nghĩa quân Thần Nông dù sao cũng chiếm giữ ở đây mấy trăm năm, người vẫn nên kịp thời rời đi.”

Hiên cảm thấy họ có thể chân thành cởi mở làm bằng hữu, nhưng khi Hiên muốn tiến thêm một bước, Tiểu Lục lại cười giả ngu giả ngốc.

Hai người giống như chỉ là bạn nhậu, lúc say, cười nói; lúc tỉnh, lại thành người lạ.

7. Chương 7

Mùa đông lạnh lẽo qua đi, mùa xuân ấm áp lại tới.

Con gái thứ h của Ma Tử mở tiệc đầy tuổi, Tiểu Lục đến quây hàng điểm tâm mua chút điểm tâm, tính toán ngày mai mang cho Xuân Đào và bé gái lớn.

Cầm điểm tâm lên, lúc trả tiền lại phát hiện mình quên mang tiền, Tiểu Lục đang muốn đến hỏi Hiên mượn ít tiền thì Cảnh đi tới bên cạnh hấn, giúp hấn trả tiền.

Tiểu Lục nhét điểm tâm vào lòng hấn, “Người mua, vậy người ăn đi!” Nói xong muốn đi, Hiên lại thấy họ, lớn tiếng tiếp đón: “Tiểu Lục, Thập Thất.”

Tiểu Lục bắt đắc dĩ, đành phải đi vào quán rượu, trong quán không có khách khứa, một mình Hiên ngồi buồn uống rượu, đùa nghịch quân cờ. Tiểu Lục ngồi xuống, Cảnh đi vào sau hn, cũng ngồi xuống.

Hiên nói: “Chơi một ván chứ?”

Gần đây Tiểu Lục vừa học chơi cờ cùng Hiên, ngứa tay, “Được, chơi một ván nào.”

“Không phải nói với người, ta nói với hần.” Hiên chỉ chỉ vào Cảnh, Tiểu Lục chơi cờ cực kỳ kém, nghĩ thì lâu, còn thích đi lại, Hiên chơi với hần vài ván, liền hạ quyết tâm không tự tìm khổ nữa.

Tiểu Lục bắt măn, “Người xem thường ta!”

“Ta đúng là xem thường người!” Hiên không chút che giấu sự khinh bỉ với Tiểu Lục, nhưng lại rất khiêm tốn hỏi Cảnh: “Thế nào, chơi chứ? Luôn nghe nói người cầm kỳ thư họa đều xuất chúng, nhưng vẫn chưa có cơ hội lãnh giáo.”

Cảnh quay đầu, nghiêm túc hỏi Tiểu Lục: “Chơi với hần không?”

“Chơi với hần hay không là chuyện của người, liên quan gì đến ta?”

“Ta nghe người, người nói chơi thì ta chơi.”

Tiểu Lục muốn lườm hần, nhưng khoe môi lại không nhìn được khe cong lên, sau một lúc vẫn không hé răng, Cảnh

Hiên gõ gõ bàn, “Này, này... Ta biết các người quan hệ tốt, nhưng...”

Tiểu Lục tức giận phản bác, “Ai quan hệ tốt với hần?”

Cảnh ôn hòa nói: “Chúng ta tốt, không liên quan tới người.”

Hai người đều nhìn Hiên, chẳng qua Tiểu Lục quắc mắt nhìn trừng trừng, còn Cảnh thì thần thần nhiên nhiên.

Hiên cười rộ lên, nói với Tiểu Lục: “Mặc kệ có được hay không, dù sao hần nghe lời người, để hần chơi với ta một ván. Ta đã nghe danh hần từ lâu mà chưa có cơ hội lãnh giáo.”

Trông mắt Tiểu Lục đảo đảo chuyển chuyển, “Ta cũng muốn chơi.”

Hiên bắt đắc dĩ, “Được, người hạ cờ hần chỉ điểm.”

Tiểu Lục cầm lấy một quân cờ, nhìn Cảnh, Cảnh thấp giọng nói một câu, Tiểu Lục đặt quân cờ xuống.

Hiên vừa cười nói, vừa hạ xuống một quân cờ.

Sau mấy nước, Hiên liền hiểu Cảnh không phải hư danh. Có người đến mua rượu, Hiên không kiên nhẫn tiếp đón, phái một người hầu ngồi ở cửa, không cho bất cứ kẻ nào vào quấy rầy.

Một quân lại một quân, Hiên dần dần không nói cười nữa, mà là chuyên chú nhìn vào bàn cờ. Người ta nói rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, kỳ phùng địch thủ làm cho cuộc đời thêm thú vị. Kỳ nghệ của Hiên là Hoàng Đế truyền thụ, lúc mới học, đánh cờ với hần đều là danh tướng hạ thần tài giỏi trong Đại Hoang, thế nên bây giờ hiếm gặp đối thủ, nhiều khi hần chơi cờ mà chỉ lộ ba phần tài, hôm nay lại bắt đầu tập trung toàn tâm toàn lực.

Hiên hạ xuống một quân, chỉ cảm thấy mình đi được một nước cờ tốt, đang chờ mong Cảnh ứng đối, lại thấy Cảnh nói một câu. Tiểu Lục lắc đầu với Cảnh, chỉ chỉ chỗ nào đó, “Ta cảm thấy cần phải đánh vào đây.

Cảnh mỉm cười, thế mà không chút phản bác, “Tốt, vậy đánh vào đó đi.”

Tiểu Lục cao hứng hạ cờ xuống, Hiên kêu to: “Ta cho phép người đi lại, người đặt lại một lần nữa.”

Tiểu Lục nói: “Ta nghĩ kỹ rồi, đặt ở đây.”

Hiên giương mắt nhìn Cảnh, khuyên nhủ: “Người nên ngẫm lại.”

Tiểu Lục không kiên nhẫn nói: “Người có phiền không? Lúc ta muốn đi lại, người không cho ta đi, lúc ta không muốn đi lại, người cứ muốn ta đi.”

Hiên chỉ cảm thấy trong ngực bị đè nén khôn kể, cứ như cội lòng đang dào dạt chờ mong, hào hứng mở bộ quần áo gấm vóc hoa mỹ ra, lại phát hiện nó bị con chuột cắn một lỗ mất rồi. Hiên hạ quân cờ xuống, lòng nghĩ mấy nước nữa là có thể phân định thắng thua.

Cảnh thấp giọng nói một câu bên tai Tiểu Lục, Tiểu Lục buông quân cờ.

Hiên nhẹ nhàng ơ một tiếng, thấy thất vọng cho tấm áo gấm bị con chuột cắn một lỗ, rồi lại phát hiện cái lỗ của con chuột đó ở bên góc áo không ảnh hưởng đến đường may của áo. Hiên nghĩ nghĩ, hạ xuống quân cờ.

Cảnh thấp giọng thì thầm với Tiểu Lục, Tiểu Lục lắc đầu, “Không được. Ta muốn đặt ở đó.”

“Được, ở đó rất tốt.” Cảnh vẫn chỉ mỉm cười, một tiếng tán thành, giống như Tiểu Lục thật sự là kỳ tài cao siêu, đi được một nước cờ diệu kỳ, mà không phải nước cờ dở thối đến mức không thể thối hơn.

Tiểu Lục đắc ý, dương dương tự đắc hạ xuống quân cờ.

Bây giờ Hiên lại không cảm thấy may mắn vì lỗ chuột ở góc áo, hắn nói với Tiểu Lục: “Ta chân thành đề nghị người đi lại.”

Tiểu Lục trừng mắt với hắn: “Không hối hận!”

Hiên chỉ có thể hạ cờ.

Cảnh nói nhỏ, Tiểu Lục hạ cờ, Hiên nhanh chóng hạ cờ. Cảnh lại nói nhỏ, Tiểu Lục lại hạ cờ, Hiên hạ cờ... Sau ba nước, Hiên lại nhìn thấy con chuột kia chen lấn sang bên cạnh, lòng hắn vừa mừng vừa sợ.

Cảnh nói nhỏ, Tiểu Lục lại lắc đầu, phát biểu hiểu biết của mình, “Nơi đó.”

“Tốt.”

Tiểu Lục hạ quân cờ xuống. Hiên đã lười nói, tiếp tục hạ cờ, chỉ hiểu kỳ Cảnh biến thành mục nát như thế nào.

Hơn một canh giờ sau, một ván cờ đã kết thúc, Cảnh thua.

Hiên thắng cờ mà cực kỳ buồn bực, Cảnh thua cờ mà khoe miệng lại mang ý cười.

Tiểu Lục hỏi Cảnh: “Có phải vì mấy nước cờ của ta nên người mới thua?”

“Không phải, mấy nước người đi đều tốt, là bản thân ta không tốt.”

Tiểu Lục cười vui rạo rức, Hiên vô lực lấy tay chống đầu.

Tiểu Lục nhìn nhìn sắc trời, đã gần đến hoàng hôn, hắn cười tí mắt nói: “Người thắng mời khách, nghe nói trên phố bắc mới mở một hàng thịt nướng, chúng ta đi ăn nhé.”

“Được.” Cảnh đồng ý rất nhanh, Hiên hoài nghi lúc Cảnh đối mặt với Tiểu Lục, trong đầu căn bản không có chữ không.

Hiên chỉ vào bản thân, “Ta còn chưa có đồng ý đâu.”

Cảnh nhìn hắn, thành khẩn nói: “Người thua mời khách, cảm ơn người.”

Hiên nhần nại cười, mắt xem xét Tiểu Lục, “Được rồi!”

Ba người ra khỏi quán, dọc theo khu phố vừa đi vừa nói, thực ra chỉ có Tiểu Lục và Hiên khẩu chiến, Cảnh yên tĩnh nghe. Tiểu Lục nói chuyện vui vẻ, trên mặt Cảnh cũng tràn đầy ý cười.

Đột nhiên, có người lớn tiếng hét to nhường đường, ba người họ đứng vào ven đường theo đám đông.

Một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá chậm rãi chạy đến, rèm che vô cùng đặc biệt, không thêu hoa cỏ, cũng không có chim bay cá nhảy, mà là thêu cung tên. Theo sau xe ngựa là tám nam tử khôi ngô, cưỡi ngựa, lưng đeo cung tên, hết sức oai phong.

Mấy đám ngày thường to gan liều mạng đều trầm mặc nhìn, người hai bên đường cũng kiềm hãm tiếng nói, chỉ thấp giọng nghị luận.

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy xe ngựa, vẻ mặt Cảnh mất đi ý cười, rũ mắt, cứng người đứng đó.

Tiểu Lục nói: “Thế nào? Nhìn qua thật là quá lợi hại!”

Hiên thoáng nhìn Cảnh, không nói gì.

Tiểu Lục lại hỏi: “Vì sao rèm lại thêu cung tên?”

Hiên nói: “Đó là kí hiệu của Phòng Phong thị, Phòng Phong thị lấy tài bắn cung làm gia truyền, nghe đồn tổ tiên họ có thể bắn rơi tinh thần. Không phải con cháu nào cũng có tư cách thêu cung tên lên đồ dùng, cung tên này tỏ rõ người trong xe có tài bắn tên vô cùng cao siêu.”

Tiểu Lục tán thưởng, “Chả trách mấy đám to gan trong trấn đều kính sợ mà nhìn.” Tiểu Lục cảm thấy cái tên Phòng Phong thị này rất quen, theo bản năng quay đầu nhìn Cảnh.

Bộ dáng của Cảnh làm cho Tiểu Lục ăm ăm nhớ tới nguyên nhân, hần lập tức xoay đầu, thấp giọng hỏi Hiên: “Đó là nhị phu nhân của Đồ Sơn thị chưa qua cửa sao?”

Hiên nói: “Hẳn là vậy.” Trên rèm xe có kí hiệu cung tên của Phòng Phong thị, bên cạnh khung xe cũng có hiệu chữ vĩ hồ của Đồ Sơn thị, ngoài vị hôn thê của Đồ Sơn nhị công tử là Phòng Phong tiểu thư ra, thì không còn ai khác.

Xe ngựa chạy qua, đám đông lại bắt đầu lưu động, ba người họ vẫn đứng như cũ.

Tiểu Lục cười hì hì nói với Cảnh: “Vị hôn thê của người đã đến, chúng ta không quấy rầy các người đoàn tụ. Cáo từ!”

Tiểu Lục kéo tay Hiên bỏ đi. Cảnh đứng tại chỗ, nhìn họ biến mất ở góc phố.

Tĩnh Dạ vội vàng chạy tới, “Cuối cùng cũng tìm được ngài. Công tử, trở về thôi. Các ngài mười năm không gặp, Phòng Phong tiểu thư nhất định có rất nhiều điều muốn nói với ngài.”

Ánh mắt Cảnh ảm đạm, yên lặng bước đi.

Tĩnh Dạ nói: “Mấy năm nay, không có tin tức của công tử, người biết chuyện đều khuyên Phòng Phong tiểu thư từ hôn, nhưng nàng kiên quyết không chịu, luôn ở lại Thanh Khâu chờ công tử. Hầu hạ thái phu nhân như cháu dâu thật sự, san sẻ giải sầu vì thái phu nhân. Công tử cố ý ở lại trấn Thanh Thủy, không chịu trở về, thái phu nhân vô cùng tức giận, Phòng Phong tiểu thư ở nhà luôn nói đỡ ngài, còn tới đây để gặp ngài.” (Thái phu nhân là bà của Cảnh, mẹ Cảnh đã mất rồi.)

Cảnh vẫn không nói chuyện, lòng Tĩnh Dạ buồn rầu vô hạn. Trước kia công tử là người ăn nói thú vị, nhưng mất tích chín năm, sau khi trở về, liền trở nên trầm mặc ít lời. Tĩnh Dạ từng phái người tìm hiểu, công tử ở Hồi Xuân Đường sáu năm, còn ba năm không biết làm gì ở đâu. Nhưng công tử chưa hề đề cập tới, thái phu nhân cố ý viết thư hỏi, hần cũng chỉ trả lời là không nhớ, nói khi hần khôi phục trí nhớ đã thành người học việc ở Hồi Xuân Đường. Tĩnh Dạ cũng giống mọi người, đều nhận định là đại công tử động chân động tay, nhưng công tử không mở miệng, họ không dám hành động.

Đôi khi Tĩnh Dạ thật sự hoài niệm công tử trước kia, lúc xử lý chuyện làm ăn thì khéo léo chu đáo, lúc ở chung thì dịu dàng sẵn sàng, không giống bây giờ, hờ hững như không để ý tới điều gì. Nhưng dù thế nào, công tử đã bình an trở lại.

Đến cửa, Cảnh dừng bước chân. có thể thấu hiểu, dù họ đã sớm có hôn ước, nhưng chưa bao giờ gặp mặt, nói là người hoàn toàn xa lạ cũng không quá.

Tĩnh Dạ thấp giọng nói: “Phòng Phong tiểu thư thích bắn tên, trước đây công tử từng thiết kế binh khí; Phòng Phong tiểu thư thích ngao du sơn thủy, công tử rất am hiểu về sơn thủy; Phòng Phong tiểu thư thích ca khúc phương bắc, công tử có thể dùng sáo thổi ca khúc phương bắc cho nàng nghe. À, đúng rồi, Phòng Phong tiểu thư đánh cờ giỏi, ngay cả huynh trưởng của nàng cũng không thắng được nàng, công tử có thể đánh cờ cùng nàng...”

Cảnh đi vào phủ đệ, đám người hầu lần lượt tấu báo. Được thị nữ đỡ, một nữ tử mặc váy đỏ tươi, dáng người cao gầy khỏe đẹp, mày không vẽ mà xanh, môi không tô mà đỏ, nàng khoan thai hành lễ, dáng vẻ và dung mạo đều đẹp. Cảnh lại cúi mắt, chỉ khách khí đáp lễ từ xa.

Trong quán cơm, Hiên và Tiểu Lục ăn thịt uống rượu, Hiên hỏi Tiểu Lục: “Sao ngươi lại thu lưu người kia?”

Tiểu Lục liếc hắt, “Ta không tin ngươi chưa từng thăm dò.”

“Đích thực đã phái người tra xét, nhưng người dạy Ma Tử và Xuyên Tử rất tốt, họ không tiết lộ điều gì, sau khi Xuyên Tử bị chuốc quá chén, cũng chỉ nói hắt bị thương rất nặng, là người nhặt hắt về, ngay cả cụ thể bị thương ra sao cũng không nói rõ ràng.”

Tiểu Lục cười nói: “Không phải Xuyên Tử không chịu nói, mà là lúc đó từ đầu tới cuối chỉ có mình ta ôm lấy mọi việc, Xuyên Tử thật sự không rõ ràng.”

“Ta thấy giọng nói của hắt trầm khàn, là vì lần đó bị thương?”

“Ngươi cứ không ngừng bàn tán về hắt làm cái gì?”

“Vì chuyện làm ăn của Đồ Sơn thị trải rộng khắp Đại Hoang, mà hắt quan hệ tới lập trường tương lai sau này của Đồ Sơn thị, quyết định Đồ Sơn thị và ta là địch hay bạn.”

“Vậy ngươi đi mà làm quen với hắt! Ngươi lải nhải với ta làm gì?”

“Hắt nghe ngươi.”

Tiểu Lục cười nhạo, “Ngươi đánh đồng chuyện chơi cờ với đại sự gia tộc? Hắt nghe ta, cũng chỉ vì thiếu ta một ân huệ, cho nên cái gì nghe được thì nghe.”

Hiên thở dài, buông tha tính toán trong lòng. Đúng như lời Tiểu Lục nói, sáu năm ân tình có thể đổi lấy vài phần kính trọng Tiểu Lục, nhưng Tiểu Lục tuyệt đối không thể làm Cảnh thay đổi lập trường của Đồ Sơn thị.

Tiểu Lục nói: “Ngươi phải rời đi nhanh lên, Tương Liễu tùy thời sẽ xuất hiện.”

Hiên giơ chén rượu, trong mắt có ngạo nghễ, “Ngươi thấy Tương Liễu lợi hại là không sai, nhưng ngươi không nên xem ta quá yếu kém.”

Tiểu Lục chấp tay xin lỗi, “Được, được, được! Ngươi lợi hại!”

Hiên cười rộ lên, “Đơn đả độc đấu (đánh một mình, đánh lẻ), ta thực sự không phải là đối thủ của hắt, phải nói là kém xa.” Hiên chỉ chỉ vào đầu mình, “Ta dựa vào cái này.”

Miếng thịt trong miệng Tiểu Lục kém chút là phun ra, “Không phải là ý thế hiếp người, ý đa số thắng thiếu số sao!”

“Đó cũng là ta có thể lực, có người thân tín để dựa vào. Ngươi cho là thể lực không cần thiết phải kinh doanh, thân tín không cần thiết phải bồi dưỡng?”

Tiểu Lục không nói, lâu sau mới hỏi: “Mấy năm nay, rất vất vả đúng không?”

Hiên có vài phần bất ngờ nhìn Tiểu Lục, hắt chỉ cúi đầu xé thịt, không thấy rõ vẻ mặt, Hiên thần nhiên nói: “Tạm tạm.”

Hai người ăn xong, cùng nhau về nhà, Hiên trở về quán rượu, Tiểu Lục lại không trở về y quán, mà là xuyên qua vườn thuốc, đi tới bờ sông.

Hắt một lát ở bờ sông, chậm rãi đi vào sông, ngâm mình vào trong nước.

Đêm mùa xuân nước sông vẫn lạnh, Tiểu Lục không vận sức lực, để mặc dòng nước đưa hắt lao xuống. Sóng nước cao thấp phập phồng, dòng sông quanh co uốn lượn, ngâm lâu trong nước, cái lạnh theo làn da rót vào lòng.

Tiểu Lục vẫn không muốn động, cho đến khi thân thể đập vào một tảng đá, hắn mới bấu vào mà leo lên theo bản năng, gió lạnh thổi tới, thân thể hắn lạnh như băng, khẽ run rẩy, hắn nói với chính mình: “Thấy không? Đây là kết cục của hài lòng, đông lạnh chết người, cũng chỉ là chuyện của người.”

Tiểu Lục nhảy vào trong sông, ra sức bơi ngược dòng chảy, thân mình dần dần ấm áp, bơi một mạch tới y quán, người ướt đầm bò lên bờ.

Vào phòng, Tiểu Lục nhanh nhẹn cởi quần áo, lau khô thân thể, tiến vào ổ chăn.

Chăn lạnh, còn có mùi ẩm, Tiểu Lục cuộn mình, cảm thấy ngủ thật không thoải mái, lăn qua lăn lại một lúc vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Hắn không khỏi mắng mình: “Mán Tiểu Lục! Người đừng yếu ớt quá! Ta nói cho người, dù ai rời xa ai, cuộc sống vẫn tiếp diễn!”

Máng đã máng rồi mà vẫn không ngủ được.

Tiểu Lục an ủi bản thân, cuối cùng cũng ngủ được!

Mấy ngày nay, đi tới đâu cũng nghe người ta bàn luận về công tử Đồ Sơn thị và tiểu thư Phòng Phong thị. Tiểu Lục dứt khoát không ra khỏi cửa, nhưng tránh ở trong nhà cũng không yên.

Lúc ăn cơm chiều, Tang Diễm Nhi và Xuyên Tử nổi hứng tán gẫu Đồ Sơn nhị công tử và vị hôn thê của hắn là Phòng Phong tiểu thư.

Tang Diễm Nhi hưng phấn mà nói: “Ta thấy Phòng Phong tiểu thư rồi, trông đẹp lắm, ta nhìn mãi mà không thấy đủ. Dáng vẻ rất yếu điệu, đi đường còn cần tì nữ nâng, nhưng nghe nói nàng có tài bắn cung cao siêu, có thể lấy mạng người cách cả trăm dặm, vị nhị công tử ấy đúng là tốt phúc!”

Xuyên Tử buồn bực, “Trần Thanh Thủy của chúng ta đâu phải là nơi nào tốt đẹp, mấy vị thế gia công tử và tiểu thư ấy ở đây làm gì chứ?”

Tang Diễm Nhi cười nói: “Quản chuyện của họ làm gì? Khó trách người ta nói Đồ Sơn thị vội vã muốn tổ chức hôn lễ, dù ai có vị hôn thê xinh đẹp như vậy cũng nhanh muốn cưới vào cửa.”

Tiểu Lục buông bát, “Ta ăn no rồi, các người ăn từ từ, ta ra ngoài đi dạo.”

Dọc theo đường đá đi tới bờ sông, Tiểu Lục ngồi trên tảng đá ngăn người. Hắn ngắt một bông hoa dại, xé từng cánh hoa ra, ném vào nước.

Đột nhiên, đại bàng trắng gào thét xà xuống, Tiểu Lục chưa kịp kêu kèn một tiếng kinh hãi, đã bị Tương Liễu bắt lên lưng đại bàng.

Tiểu Lục vẫy vẫy tay, cọt nhả nói: “Đã lâu không gặp, gần đây khỏe chứ?”

“Nếu Hiên đã chết, ta sẽ rất khỏe.”

Tiểu Lục không dám nói lời nào, nhanh tay bắt lấy tay Tương Liễu, sợ hắn nói trở mặt liền trở mặt, ném mình xuống dưới.

Đại bàng trắng mang họ tới cái hồ có hình hồ lô mà lần trước đã tới, không chờ đại bàng bay xuống, khi còn đang ở tầng trời, Tương Liễu đã túm Tiểu Lục nhảy xuống.

Tiểu Lục hoảng sợ, bấu lấy người Tương Liễu như con bạch tuộc.

Tiếng gió gào thét bên tai, Tương Liễu nhìn hắn, lạnh lùng hỏi: “Lấy người làm đệm, thế nào?”

Tiểu Lục liều mạng lắc đầu, mắt hàm chứa cầu xin, Tương Liễu không động.

Mau chóng rơi xuống, dường như ngay sau đó sẽ tan xương nát thịt, muôn đời không trở lại.

Trong khoảnh khắc sắp lao xuống nước, Tương Liễu xoay người, đỡ Tiểu Lục ở phía trên.

Một tiếng vang lớn, hai người nhập vào trong nước, sóng nước cuộn cuộn tung lên.

Cho dù Tương Liễu đỡ lấy phần lớn lực va chạm, Tiểu Lục vẫn bị bọt nước đánh đến choáng váng, toàn thân đau nhức.

Vì tay chân rất đau, nên không có sức lực, hắn lại không túm được Tương Liễu, thân mình chìm xuống dưới. Tương Liễu nổi trong nước, mắt lạnh nhìn hắn chìm vào đáy hồ.

Tiểu Lục nỗ lực vươn tay, nhưng lại không túm được cái gì, trước mắt dần dần tăm tối, ngay khi hắn phun ra một hơi cuối cùng, nước tràn vào miệng mũi, cảm giác được Tương Liễu ôm lấy hắn, bờ môi lạnh như băng dán vào môi hắn, tiếp cho hắn một hơi.

Tương Liễu mang theo hắn vọt về phía trước giống như mũi tên, nhanh chóng ra khỏi mặt nước.

Tiểu Lục dựa vào vai Tương Liễu ho khan kịch liệt, thở hổn hển từng hơi, trong mũi, trong mắt đều là nước.

Sau một lúc lâu, Tiểu Lục mới vừa thở vừa nói, thanh âm khàn khàn vang lên: “Nếu người muốn giết ta, thì để ta thoải mái một chút.”

“Người chỉ có một cái đầu, chỉ có thể chết một lần, chỉ chết một lần thì rất hời cho người.”

Thân mình Tương Liễu ngã về phía sau, nằm thẳng trên mặt nước, Tiểu Lục vẫn đau khắp mình, không thể động đậy, chỉ có thể dựa vào người hắn.

Tương Liễu kéo kéo cánh tay Tiểu Lục, “Đau không?”

“Hắn sẽ rất đau.”

Tương Liễu cười, “Cổ này thật không tệ, có điều còn chưa đủ tốt.”

Tiểu Lục hỏi: “Nếu cổ này lấy được tính mạng, thì người sẽ không chút do dự mà giết ta?”

“Ừ, đáng tiếc chỉ là đau đớn.” Trong giọng nói của Tương Liễu tràn đầy tiếc nuối.

Tiểu Lục nhắm hai mắt lại, cảm thụ được họ đang dập dờn trên mặt nước, nước chống đỡ tất cả, toàn thân không chỗ nào cần dùng sức, vô cùng thoải mái.

Tương Liễu hỏi: “Đã không nở với hắn như vậy thì sao không giải cổ?”

Tiểu Lục không trả lời, cân nhắc một hồi lâu, nghĩ hắn là yêu quái, còn trùng thú vật đều xem như một nhà, có lẽ biết chút gì, vì thế nói: “Không phải không muốn giải, mà là không giải được, lần trước ta bị thương, người cho ta dùng một đồng thuốc lẫn lộn, cổ phát sinh biến hóa, hắn nói ta giải cổ, ta còn đỡ hắn chờ đến lúc hắn rời đi sẽ giải cho hắn, gần đây ta vẫn luôn thử triệu hồi cổ từ trong cơ thể hắn, nhưng hoàn toàn không được.”

Tương Liễu trầm tư một lúc rồi nói: “Không muốn chết, thì đừng cần cố gắng triệu hồi, phương pháp duy nhất có thể thử chính là dẫn cổ tới thân thể một người khác, gieo họa cho người khác.”

Tiểu Lục nghiêm túc nói: “Người duy nhất ta muốn gieo họa chính là người.”

Tương Liễu nhẹ giọng cười, “Vậy dẫn cổ tới thân thể ta đi.”

Tiểu Lục châm biếm: “Người có lòng tốt như vậy?”

“Ta sẽ giết hắn trước khi hắn rời khỏi trấn Thanh Thủy, người sẽ không cần phiền não xem phải giải cổ như thế nào.”

Tiểu Lục cảm giác chân không run rẩy nữa, trượt khỏi người hắn, chậm rãi bơi, “Giết hắn có thể khôi phục Thần Nông?”

“Không thể.”

“Hắn từng ra chiến trường, giết hại binh lính Thần Nông?”

“Không.”

“Hắn và người có ân oán cá nhân?”

“Không có.”

“Vậy vì sao còn muốn giết hắn?”

“Lập trường. Hắn ở trước mắt ta, không giết hắn, giống như lương tâm sẽ bất an.”

“Người có lương tâm?”

“Đối với Thần Nông vẫn có một chút.”

“Buồn cười!”

“Quả thật là buồn cười, thế cho nên ta cũng cảm thấy bản thân thật đáng buồn, nếu không có chút lương tâm đó ta sẽ phải đi tìm Hoàng Đế nói chuyện một chút, giúp hắn diệt Cao Tân.” (Hoàng Đế: Đứng đầu Hiên Viên tộc, là tộc của mẹ Tiểu Lục và Chuyên Húc.)

Tiểu Lục trầm mặc, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, giống như chiếc bánh ngô bị cắn một miếng. Thật lâu sau, hắn hỏi: “Cộng Công tướng quân rốt cuộc là người như thế nào? Có thể làm cho tên yêu quái nhà người mọc ra chút lương tâm?”

“Hắn là đồ ngu!” Tương Liễu trầm mặc một chút, còn nói, “Là đồ ngu đáng thương, dẫn một đám ngu ngốc, làm chuyện thật đáng buồn.”

Tiểu Lục nói: “Thật ra đáng buồn nhất chính là người! Bọn họ là cam tâm tình nguyện, không thấy bản thân ngốc, chỉ cảm thấy bản thân làm chuyện trên có hiếu với tổ tông, dưới có đức cho con cháu, khi chết cũng hùng dũng ngẩng cao đầu! Còn người vừa khinh thường vừa làm.”

“Ai bảo ta có chín cái đầu? Dù sao cũng tương đối mâu thuẫn phức tạp một chút.”

Tiểu Lục không nhịn được cười to, sặc cả nước miếng, vội bắt lấy cánh tay Tương Liễu, “Người..... Không phải người rất cảm hận người ta nói người là yêu quái chín đầu à? Chín đầu là cấm kỵ của người, có người dám nhắc đến, người sẽ giết hắn.”

“Người còn sống.”

Tiểu Lục lẩm bẩm: “Tạm thời còn sống.”

“Ta oán hận không phải vì họ bàn luận ta là yêu quái chín đầu, mà là sự khinh miệt hèn mọn trong lòng họ. Ta cho phép người nhắc đến, là vì...” Tương Liễu lật người, một tay chống đầu, nghiêng người nằm trên mặt nước, nhìn Tiểu Lục, “Miệng người chế nhạo giễu cợt, nhưng trong lòng chưa bao giờ coi yêu quái chín đầu là quái dị.”

Tiểu Lục mỉm cười nói: “Bởi vì ta từng quái dị hơn cả người.”

“Cho nên người trốn vào núi sâu, không dám gặp người?”

“Đúng.”

Tương Liễu nâng tay, nhẹ nhàng mơn trớn đầu Tiểu Lục. Tiểu Lục giật mình nhìn Tương Liễu, “Chúng ta thế này coi như đang tâm sự dưới ánh trăng, hòa thuận ở chung?”

Tương Liễu nói: “Trước khi người chọc giận ta, coi như vậy.”

Tiểu Lục than thở, “Thời gian hòa thuận luôn ngắn ngủi, cũng như vui sướng trong cuộc sống luôn là khoảnh khắc. Hoa nở rồi sẽ tàn, trăng tròn rồi sẽ khuyết, phàm là những thứ tốt đẹp trên thế gian đều là như thế.”

Tương Liễu chê cười, “Là ai từng nói dù cảnh có đẹp đến mức nào thì xem nhiều cũng chán nản?”

Tiểu Lục chỉ cười không nói.

Trời sắp sáng, Tiểu Lục mới mang toàn thân ướt đầm về nhà.

Hắn vừa lau tóc vừa nghĩ hôm nay có bệnh nhân tới chẩn bệnh không, trong y quán đã có Tang Diễm Nhi ứng phó, hắn có thể ngủ một giấc, vì thế hắn cài cửa cẩn thận, tính toán ngủ đến trưa.

Mơ mơ màng màng ngủ, mơ hồ nghe được Xuyên Tử gõ cửa, gọi hắn om sòm, hắn mắng một tiếng “Cút”, giọng của Xuyên Tử dần biến mất.

Không lâu sau, lại nghe thấy có người gọi hắn, Tiểu Lục mắng to “Cút”, kéo chăn kín đầu, tiếp tục ngủ.

Cửa bị đá văng, Tiểu Lục tức giận chui đầu ra từ trong chăn, nắm lấy cái gì đó trên giường, muốn ném qua, lại thấy là A Niệm. Mặt nàng ta giàn giụa nước mắt, nổi giận đùng đùng trừng mắt với Tiểu Lục.

Tiểu Lục lập tức tỉnh táo, xoay người ngồi dậy, “Người tới làm gì?”

A Niệm nén nước mắt, gào thét nói: “Người cho rằng ta muốn đến sao? Ta ước gì vĩnh viễn không trông thấy mặt người!”

Tiểu Lục giật mình, nhảy từ giường xuống đất, “Hiên thế nào?”

A Niệm vội quay người, “Ca ca bị thương, y sư không cầm máu được, ca ca bảo ta tới tìm người.”

Tiểu Lục nắm lấy quần áo, vừa mặc vừa chạy ra ngoài, hẩn hểu tối qua vì sao Tương Liễu tới gặp hắn, không phải vì tâm sự dưới ánh trăng, lúc hắn đau đớn toàn thân mất đi sức lực, không cách nào nhúc nhích, khẳng định là Hiên cũng đau đớn không thể động dậy. Nhưng Hiên đã có chuẩn bị, Tương Liễu lại ở cùng Tiểu Lục, người nào có thể đột phá người hầu của Hiên, xúc phạm tới Hiên?

Chạy đến quán rượu, Tiểu Lục không đi vào cửa chính, mà trực tiếp nhảy từ tường vào sân sau.

Vài người hầu vây tới, Hải Đường kêu to: “Dừng tay!”

Tiểu Lục hỏi: “Hiên ở đâu?”

Hải Đường nhắc tay làm tư thế mời, “Đi theo ta.”

Ngoài phòng thiết kế trận pháp bảo vệ cỡ nhỏ, theo Hải Đường, đi vào phòng. Hiên nằm trên giường, mê man nhắm mắt, sắc mặt trắng xanh.

Hải Đường nhẹ nhàng lay tỉnh Hiên, “Hồi Xuân Đường Mãn Tiểu Lục đến.”

Hiên mở to mắt, A Niệm khóc hỏi: “Ca ca, huynh đỡ hơn chút nào chưa?”

Hiên mỉm cười với nàng, dịu dàng nói: “Ta không sao, muối đêm qua không ngủ, bây giờ hãy đi ngủ một giấc, ” nói xong, hẩn liếc nhìn Hải Đường, Hải Đường lập tức đi qua, vừa dụ vừa khuyên A Niệm ra ngoài.

Đứng bên cạnh giường là một ông già, Hiên giới thiệu với Tiểu Lục: “Vị này là y sư Ổ Trình.”

Tiểu Lục đề nén lòng sốt ruột, chấp tay hành lễ, “Nghe danh đã lâu.” Ổ Trình cũng là y sư của trấn Thanh Thủy, khác biệt chính là ông ta vô cùng có tiếng, giỏi nhất là trị ngoại thương, xem ra ông ta là người của Hiên.

Ổ Trình không đáp lễ, chỉ kiêu căng hạ lệnh: “Người tới xem vết thương một chút.”

Tiểu Lục ngồi xuống cạnh giường, kéo chăn ra, trên ngực phải của Hiên có một lỗ máu, miệng vết thương không lớn, nhưng máu vẫn chảy ra ngoài. Ổ Trình giải thích: “Đêm qua, có người đột kích đánh tới, nhóm người hầu bảo vệ chủ thượng, nhưng từ trên trời bỗng có một mũi tên bay tới, đột nhiên chủ thượng lại đau nhức toàn thân, không thể né tránh. May mắn có một người hầu liều chết đẩy chủ thượng một chút, tên mới không bắn trúng ngực trái, mà là bắn vào ngực phải. Sau khi trúng tên, người hầu lập tức tới tìm ta, ta xem xét, cảm thấy không có thương tổn nghiêm trọng, hẳn là không có trở ngại gì, nhưng từ đêm qua tới giờ máu vẫn không ngừng chảy, nguy hiểm tới tính mạng của chủ thượng.”

Tiểu Lục cúi đầu xem xét miệng vết thương, Ổ Trình nói: “Ta đã dùng trên trăm loại biện pháp thử độc, không phát hiện ra độc.”

Tiểu Lục hỏi: “Tên đâu? Ta muốn nhìn một chút.”

Ổ Trình đưa một cái khay cho Tiểu Lục: “Ở đây.” Bên trên có hai đoạn

Ổ Trình nói: “Là tên làm bằng gỗ bình thường, tùy tiện đến một tiệm binh khí ở Đại Hoang đều có thể mua được.”

Tiểu Lục nói: “Không thể là bình thường, bắn từ nơi xa như vậy, lực đạo nhất định là vô cùng đáng sợ. Nếu chỉ là tên bằng gỗ bình thường, đã sớm không chịu nổi, vỡ thành bột phấn, vốn không thể bắn trúng Hiên.”

Ổ Trình nói: “Chủ thượng cũng nói như vậy, nhưng đã để người chế tạo vũ khí kiểm tra, đúng là mũi tên cực kỳ bình thường.”

Tiểu Lục vuốt ve mũi tên, hỏi Hiên: “Người cẩn thận ngấm lại, khoảnh khắc tên bắn vào thân thể, người có cảm giác gì?”

Hiên nhắm hai mắt, nỗ lực nhớ lại, “Trong nháy mắt, thân thể đau nhức, ngực hít thở không thông, không thể động đậy... rét lạnh! Ta cảm giác được một luồng khí lạnh xuyên qua thân thể.”

Tiểu Lục suy nghĩ một lát, nói với Hiên: “Người đã từng đến cực bắc chưa?”

Hiên cười nói: “Chưa, người từng đến chưa?”

“Ta từng đến. Nơi đó quanh năm tuyết đọng, muôn đời không thay đổi. Tuyết dè xuống từng tầng, biến thành băng, băng dè xuống từng tầng, hình thành núi băng, núi băng cứng hơn cả đá của Đại Hoang, đao kiếm sắc bén khảm vào, chỉ có bột phấn nhàn nhạt bắn ra tung tóe, trải qua ngàn vạn năm, ở một vài núi băng to lớn, sẽ ngưng kết ra bông tuyết, giống như đá quý óng ánh trong suốt, cứng rắn hơn cả sắt đá, sẽ tỏa ra khí lạnh vô cùng.”

Ổ Trình hết sức lo lắng cho thương thế của Hiên, vậy mà Tiểu Lục lại nói chuyện phong cảnh ở Đại Hoang, Ổ Trình không nén nổi nói: “Chủ thượng nói người biết y thuật...”

Hiên liếc hắt một cái, Ổ Trình không dám lăm miệng nữa, nhưng vẫn không cam lòng, cúi đầu nói: “Chủ thượng, chữa thương quan trọng hơn.”

Hiên hỏi Tiểu Lục: “Bông tuyết đó có thể hòa tan

Tiểu Lục nói: “Bình thường sẽ không, nhưng nếu là băng ngưng tụ, hiển nhiên có thể hòa tan.”

Hiên chậm rãi nói: “Ý của người là có người dùng biện pháp đặc thù bọc một lớp bông tuyết bên ngoài mũi tên bằng gỗ bình thường, sau khi tên bắn vào thân thể ta, bông tuyết lập tức hòa tan, cho nên nhìn qua chỉ là mũi tên bình thường.”

“Tuy ta không biết rèn bông tuyết như thế nào để nó gặp máu sẽ hòa tan, nhưng khả năng lớn chính là như vậy.”

“Bông tuyết ở cực bắc, hơn nữa tài bắn cung cao siêu, là Phòng Phong thị! Nhất định là Phòng Phong thị!”

Ổ Trình kích động, “Lão nô phải đi tìm bọn họ ngay! Bọn họ làm tên, nhất định có biện pháp cầm máu.”

“Đứng lại!” Bên môi Hiên mang theo vài phần chế giễu, nói: “Người chứng minh là Phòng Phong thị như thế nào? Người biết bắn tên ở Đại Hoang không ít, chẳng lẽ người dựa vào mũi tên có thể mua được ở bất kỳ tiệm binh khí nào?”

Ổ Trình không cam lòng suy nghĩ một lát, chán nản cúi đầu. Nếu thật sự là Phòng Phong thị bắn ra tên này, có khả năng nhất chính là vị Phòng Phong tiểu thư có tài bắn tên cao siêu kia, một Phòng Phong thị thì còn không tính là khó đối phó, nhưng phía sau nàng còn có Đồ Sơn thị, tứ thế gia trong Đại Hoang, ngay cả Hoàng Đế cũng không thể không kiêng dè.

Hiên hỏi Tiểu Lục: “Người cũng biết vì sao ta chảy máu không ngừng?”

Tiểu Lục dùng ngón tay chấm máu ở miệng vết thương của Hiên, đưa vào miệng nếm. Hiên nhìn thấy động tác của hắn, tim nhảy lên một nhịp, vội ổn định tâm thần.

Tiểu Lục nói: “Phỏng chừng bên trong bông tuyết có gì đó, sau khi bông tuyết hòa tan, thứ đó liền tán khắp bốn phía miệng vết thương, ngăn cản miệng vết thương đông lại.”

Ổ Trình giương mắt nhìn Tiểu Lục, “Sẽ là cái gì? Ta dùng các loại linh dược, đều không thể cầm máu. nói: “Ta cũng không biết.”

Ổ Trình suy sụp, gần như muốn chửi ầm lên, lại nghe Tiểu Lục nói tiếp: “Nhưng ta biết làm thế nào bỏ những thứ đó đi.”

“Làm thế nào?” Ổ Trình mang vẻ vội vàng.

“Hết thủy âm u đều sẽ biến mất trước mặt trời, nước thang cốc ẩn chứa thần lực của mặt trời, tinh khiết sạch sẽ, vạn vật không sinh sống, dù là cái gì, dùng nước thang cốc rửa miệng vết thương đều khẳng định có thể rửa sạch.”

“Nước thang cốc rất khó lấy, trước đây mang một ít đã dùng hết rồi. Thang cốc cách xa ngàn vạn dặm, một đường tới đó, máu chảy sẽ nhanh hơn, cho dù với tốc độ chảy máu hiện tại, chủ thượng cũng không thể kiên trì đến thang cốc.”

Tiểu Lục nói với Hiên: “Ta có cách có thể làm máu chảy chậm lại, chỉ là ngươi phải nếm chút khổ.”

Hiên mỉm cười, “Đừng nói thất nút.”

“Để bông tuyết vào trong miệng vết thương của ngươi, dùng khí lạnh của bông tuyết làm máu đọng lại, máu chảy chậm hơn, nhưng bông tuyết có được từ ngàn vạn năm băng lạnh, ngươi sẽ vô cùng lạnh.”

“Chỉ cần có thể sống, lạnh thì có sao? Nhưng làm thế nào có được bông tuyết? Nó giấu trong núi băng, khẳng định rất khó có được, người có được nó khẳng định rất ít.”

Ổ Trình nghĩ đến người ở trấn Thanh Thủy nhất định sẽ có, nhưng không dám chắc, thấp giọng nói: “Đi tìm Phòng Phong thị hỏi?”

Không ngờ Tiểu Lục lại đồng ý: “Đúng vậy, chính là đi tìm bọn họ. Nhưng mà không phải hỏi, mà là trộm.”
“Trộm?”

Tiểu Lục đứng lên, nói với Hiên: “Ngươi nằm im đừng nhúc nhích, ta đi một lát sẽ trở lại

Hiên vội nói: “Ta phái hai người đi cùng ngươi.”

Tiểu Lục cười nói: “Ta đi trộm, không phải đi giành.”

Hiên chậm rãi nói: “Mặc dù ngươi có giao tình không tầm thường với Đồ Sơn Cảnh, nhưng đó chỉ là quan hệ cá nhân. Trước lợi ích của đại gia tộc, quan hệ cá nhân không đáng nhắc tới. Thật ra, đây là chuyện của ta, không liên quan tới ngươi, ngươi không cần...”

“Nếu không phải cổ trong cơ thể ngươi, mũi tên này không nhất thiết có thể bắn trúng ngươi, việc này vì ta mà dựng lên, sao có thể nói không liên quan tới ta? Được rồi, đừng nhiều lời! Ta đi đây!” Tiểu Lục lao ra khỏi phòng, cấp tốc trèo lên tường, nhảy xuống.

Tiểu Lục phi nước đại thẳng một đường tới chỗ ở của Cảnh.

Hắn tiến lên gõ cửa, có nô bộc tới mở cửa, Tiểu Lục nói: “Ta là y sư của Hồi Xuân Đường Mân Tiểu Lục, cầu kiến nhị công tử của các ngươi.”

Nô bộc lấy khóa mắt quét hắn hai cái, không vui vẻ đi thông báo.

Chốc lát sau, hai tì nữ đi tới, vô cùng khách khí cung kính hành lễ, “Tiểu thư nghe nói là ngài, bảo nô tì tới đón tiếp ngài trước, công tử và tiểu thư sẽ đến sau.”

“Không dám!” Tiểu Lục vào cửa theo hai tì nữ.

Đi dọc hành lang một lúc, một nữ tử mặc váy dài đỏ tươi bước nhanh mà đến, tới trước mặt Tiểu Lục, chỉnh lại trang phục làm lễ. Trước mặt nô bộc, nàng không nói rõ, chỉ nói: “Cảm ơn ngươi.” Ngữ khí chân thành, hơi nghẹn ngào, làm cho Tiểu Lục cảm nhận đầy đủ lòng biết ơn của nàng.

Tiểu Lục chấp tay hành lễ, “Tiểu thư xin đứng lên.” Lúc đứng dậy, mượn cơ hội cẩn thận lướt nhìn Phòng Phong tiểu thư. Cho dù nhìn bằng ánh mắt khắc nghiệt để đánh giá nàng, thì cũng không thể không thừa nhận đây là một nữ tử có cả dáng vẻ và dung mạo dịu dàng, làm cho người ta không nhận được sinh lòng trù ố

Tiểu Lục thầm hỏi bản thân, mũi tên trên ngực Hiên thực sự là nàng bắn sao? Nếu là nàng, thì tại sao nàng muốn giết Hiên? Tương Liễu và nàng có quan hệ gì?

Lòng Tiểu Lục suy nghĩ ngàn điều, trên mặt lại không hề biểu hiện gì, cười hỏi: “Xin hỏi Cảnh công tử đâu?”

Phòng Phong tiểu thư nói: “Đã phái người đi thông báo. Ta vừa lúc ở phòng khách xử lý sự vụ, biết tin trước nên lập tức ra đón, muốn chính miệng nói với người một tiếng cảm ơn.”

Tiểu Lục vội hỏi: “Ta và Cảnh là chỗ thân quen, không cần đa lễ, ta trực tiếp đi vào chỗ hần là được.”

Tì nữ ở bên cạnh khinh bỉ liếc nhìn Tiểu Lục, Phòng Phong tiểu thư không hề lộ ý không vui, ngược lại cười nói: “Có thể.”

Phòng Phong tiểu thư dẫn đường ở phía trước, đưa Tiểu Lục đến tiểu viện của Cảnh, cũng là nơi Tiểu Lục từng dưỡng thương.

Cảnh đã đi ra từ phía đông viện, bước nhanh mà đi, nhìn thấy Tiểu Lục và Phòng Phong Ý Ánh sóng vai mà đến, Phòng Phong Ý Ánh chân thành nói cười, Tiểu Lục liên tiếp gật đầu, hình ảnh hài hòa làm cho Cảnh cảm thấy chói mắt.

Ý Ánh nhìn thấy hần, ngừng bước chân, nhẹ nhàng giải thích: “Lục công tử nói là muốn trực tiếp tới gặp chàng, cho nên ta liền dẫn hần đến.”

Tiểu Lục nhìn Cảnh cười, “Ta có chút việc tư muốn phiền người, chúng ta đi vào lại tán gẫu.”

Cảnh nói: “Được.”

Hần xoay người dẫn đường, Ý Ánh đi đến bên cạnh hần, Tiểu Lục đi phía sau họ. Cảnh dừng bước chân, Ý Ánh cũng lập tức bước chậm lại, Tiểu Lục giả bộ là người thô lỗ, trực tiếp đi qua giữa hai người họ, hết nhìn đông tới nhìn tây, cười ha ha, “Góc tường này khắc hoa thật là đẹp, đó là cái gì vậy...”

Phòng Phong dịu dàng giải thích, Tiểu Lục vừa nghe vừa chặc chặc ngợi khen.

Đến lúc vào tới sân, Tiểu Lục vẫn tiếp tục duy trì bộ dáng dân quê cái gì cũng không hiểu biết, hết nhìn đông lại nhìn tây, trong sân không ngờ vẫn là cảnh sắc lần trước, đủ loại hoa tươi nở rộ, hoa nhài, tố hình, lay ơn, xạ hương trắng, chu cần, ngọc quế, hồng tiêu, đồ bà, đảm bạc... Lại không thấy dưới mái hiên treo chuông gió làm từ bông tuyết, Tiểu Lục thất vọng mười phần, bấy giờ mới nghĩ ra, thậm chí mình ngu ngốc, hiện tại là mùa xuân, dù có bị tiền hun nóng đến điên người cũng không treo bông tuyết ra làm gì.

Tiểu Lục đang do dự, suy tư xem làm thế nào có thể lấy bông tuyết mà không kinh động đến cái cô Phòng Phong tiểu thư này, thì đã nghe thấy Cảnh nói với Phòng Phong tiểu thư: “Ý Ánh, nàng trở về đi, ta và Tiểu Lục có chuyện muốn nói.”

Tiểu Lục nghĩ trong lòng, Ý Ánh, thực là một cái tên rất hay. Nụ cười trên mặt Phòng Phong tiểu thư dường như hơi cứng lại, ngay sau đó đã cười lên được, dịu dàng nói: “Ta đến phòng bếp, bảo họ chuẩn bị rượu và thức ăn, khoản đãi Lục công tử.”

Phòng Phong tiểu thư khom người với Tiểu Lục, rời khỏi sân.

Cảnh nhìn Tiểu Lục, Tiểu Lục cúi đầu, hần như vậy, có thể giấu giếm được Phòng Phong tiểu thư, nhưng lại không thể gạt được Cảnh.

Cảnh ôn hòa hỏi: “Người đang tìm cái gì?”

Tiểu Lục thử hỏi: “Ta muốn hỏi người một thứ.”

Cảnh không chút do dự nói: “Được.”

Tiểu Lục hỏi: “Dù là cái gì cũng có thể chứ?”

“Hễ là ta có, người đều có thể lấy. Nếu là ta không có, ta sẽ giúp người tìm.”

Tiểu Lục ngẩng đầu nhìn hần, “Ta muốn hai chuỗi bông tuyết làm chuông gió.”

Cảnh lập tức Tĩnh Dạ tới, thấp giọng phân phó hai câu, Tĩnh Dạ vội vàng rời đi.

Cảnh không hỏi Tiểu Lục muốn bông tuyết làm gì, chỉ trầm mặc nhìn Tiểu Lục, hai tròng mắt đen nhánh như hai viên ngọc ấm, tràn đầy ấm áp sung sướng, tựa như Tiểu Lục chịu tới tìm hần muốn gì đó là chuyện vô cùng vui vẻ.

Hiên nhắc nhở Tiểu Lục tuyệt đối không thể tin tưởng Cảnh, nhưng Tiểu Lục tin, Tiểu Lục bỗng lấy hết dũng khí, nói: “Ta, ta... muốn...”

Cảnh hơi nghiêng người về phía trước, muốn nghe rõ Tiểu Lục nói gì. Mùi hương thảo được trên người hắn vây quanh Tiểu Lục, Tiểu Lục muốn lui về phía sau, Cảnh bắt được tay hắn, “Người muốn gì?”

Tiểu Lục cúi đầu nhìn mũi chân mình, thấp giọng nói: “Ta muốn xin người, dù ở bất cứ tình huống gì, cũng không được làm tổn thương tới Hiên.”

Cảnh nhẹ nhàng thở dài, dường như thất vọng, lại dường như vui vẻ, “Được.”

Tiểu Lục kinh ngạc ngẩng đầu, không dám tin hỏi: “Người đáp ứng rồi?”

Cảnh gật đầu, “Ta đã hứa, sẽ nghe lời người.”

Tiểu Lục nghĩ, xem ra ám sát Hiên chính là ý của Phòng Phong Ý Ánh, Cảnh hoàn toàn không biết về hành động của Phòng Phong Ý Ánh, quyết định lớn như vậy mà Phòng Phong Ý Ánh không nói với Cảnh?

Trong lòng Tiểu Lục bật lên một câu, muốn nhắc nhở Cảnh, nhưng nghĩ đến Phòng Phong Ý Ánh là vị hôn thê của Cảnh, hắn nói chuyện không tốt về người ta trước mặt Cảnh có vẻ ti tiện, Tiểu Lục rất khinh thường chuyện này, vì thế hắn nuốt tất vào bụng.

Tiểu Lục rút tay, Cảnh lại nắm chặt không buông.

Tĩnh Dạ đi vào, nhìn thấy Cảnh nắm tay Tiểu Lục, dưới chân lão đảo một chút, thiếu chút nữa là để rơi hộp ngọc trong tay.

Nàng ổn định tâm trạng, giao hộp ngọc cho Tiểu Lục, “Trong hộp có hai chuỗi bông tuyết làm chuông gió, chúng đều trải qua gia công đặc thù, khí lạnh đã được giảm bớt nhiều, sợ công tử muốn dùng vào việc khác, nên nó thì còn đặt hai khối bông tuyết vào. Nếu linh lực không đủ, ngàn vạn lần không được trực tiếp dùng tay cầm lấy, sẽ làm ngón tay đông cứng.”

Tiểu Lục giẫy khỏi tay Cảnh, nhận lấy hộp ngọc, nói với Tĩnh Dạ: “Cảm ơn người.”

Tĩnh Dạ bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, trừng mắt với Tiểu Lục, giống như đang nói: “Lấy cái đó rồi thì đi nhanh lên! Đừng có ở đây quấy rầy công tử nhà ta!”

Tiểu Lục cười véo lên mặt Tĩnh Dạ, “Mỹ nhân, đừng nóng giận, ta đi nhé.”

Tĩnh Dạ bụm mặt, hoảng sợ nhìn Tiểu Lục, Cảnh lại chỉ mỉm cười nhìn Tiểu Lục.

Tĩnh Dạ âm ỉ kêu: “Công tử, hắn, hắn... Sờ ta!”

Tiểu Lục cầm tay Tĩnh Dạ, “Đưa ta đi đường tắt, đi ra ngoài từ cửa sau.”

Tĩnh Dạ vừa đi vừa quay đầu, cầu cứu nhìn về phía Cảnh, Cảnh phân phó: “Lời phân phó của hắn, chính là lời phân phó của ta, nghe theo!”

Hốc mắt Tĩnh Dạ đã đỏ ngầu, nhưng không dám cãi lại, chỉ có thể dẫn Tiểu Lục, đến gần đường, rời khỏi chỗ đó.

Khi Tiểu Lục trở lại quán rượu của hiên, Ổ Trình và bọn họ đã thu xếp xong, tùy thời có thể xuất phát.

Tiểu Lục mở hộp ngọc ra, để cho Ổ Trình lấy một mảnh bông tuyết, cẩn thận để vào miệng vết thương của Hiên, quanh miệng vết thương bắt đầu trở nên trắng. Chỉ trong chốc lát đã hình thành một lớp băng mỏng che đi, đóng băng mạch máu, máu chảy chậm lại.

Ổ Trình vui mừng ra mặt, “Quả nhiên hữu hiệu.”

Tiểu Lục đưa cả hộp ngọc còn một bông tuyết cho Ổ Trình. Ổ Trình không nói lời vô nghĩa, lập tức người đưa Hiên lên vân liên, A Niệm và Hải Đường ngồi trên một chiếc vân liên khác. (Vân liên: vân là mây, liên là chiếc xe kéo, họ dùng chiếc xe này để bay trên mây.)

A Niệm hạ lệnh: “Xuất phát!”

Hiên kêu lên: “Chậm đã! Tiểu Lục, người qua đây, ta có lời muốn nói với người!”

Tiểu Lục đi tới, Hiên nói với hắn: “Lần này rời đi, ta chỉ sợ sẽ không trở về nữa.”

Tiểu Lục nói: “Nơi đây người muốn giết người nhiều lắm, người không nên trở về.”

Hiên nói: “Người từng đồng ý với ta, khi ta rời khỏi trấn Thanh Thủy sẽ giúp ta giải trừ... Người đi cùng ta, dựa vào sự thông minh và tài hoa của người, nhất định có thể trở nên nổi bật hơn người.” Tuy Hiên chưa từng nói thân phận của mình cho Tiểu Lục, nhưng khi Tiểu Lục đưa ra đề nghị đến thánh địa lấy nước thang cốc rửa miệng vết thương, bọn Ổ Trình không chút khó xử, Tiểu Lục nên biết thân phận của họ không phải bình thường, không chỉ đơn giản là con cháu thế gia đại tộc, hẳn mời, cũng không hoàn toàn vì giải trừ cổ, mà hẳn có thể cho Tiểu Lục tất cả những gì một nam tử mong muốn.

“Ta muốn ở lại trấn Thanh Thủy, ta thích làm tiểu y sư.” Tiểu Lục lui ra phía sau vài bước, cẩn thận nói, “Bây giờ người có thương tích, chuyện đồng ý với người ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng người không cần lo lắng, chờ vết thương của người chữa khỏi, ta sẽ viết cách giải trừ cổ cho người, thủ hạ của người nhân tài đông đúc, khẳng định có thể có cao thủ giúp người giải quyết vấn đề.”

Hiên cũng không phải người dễ nói chuyện, nhưng ân huệ hai lần cứu giúp, làm cho Hiên quyết định tùy ý Tiểu Lục một lần. Hiên thở dài, “Mỗi người có chí hướng riêng, ta đây sẽ không miễn cưỡng người. Người bảo trọng!”

Tiểu Lục ôm quyền với hắn, “Núi cao sông rộng, tự mình trân trọng!”

Ổ Trình đóng cửa xe lại, người hầu không chế tọa kỵ kéo vân liễn, chậm rãi bay lên không trung rồi bay nhanh về phía

Tiểu Lục ngửa đầu, nhìn vân liễn càng lên càng cao, dần dần biến thành mấy chấm đen nhỏ, dung nhập vào mây trắng trên trời. Hắn lặng lẽ chúc phúc trong lòng: Ca ca, cầu cho huynh có được tất cả những gì mình muốn!

Quán rượu đóng cửa mấy ngày, người trên phố Tây Hà mới biết Hiên rời đi. Người ở trấn Thanh Thủy đều không phải người gốc ở đây, mọi người đã sớm quen người bên cạnh tới rồi lại đi, nên họ đều lạnh nhạt với chuyện Hiên rời khỏi, nhiều nhất chỉ là khi đám đàn ông uống rượu, hoài niệm tay nghề chưng cất rượu của Hiên, thở dài vài câu không được gặp lại cô nương Hải Đường xinh đẹp nữa.

Nhưng đối với Tiểu Lục, Hiên rời đi làm cho cuộc sống của hắn tốt hơn rất nhiều. Ít nhất Tương Liễu không theo dõi hắn không tha nữa, sóng ngầm xuất hiện ở trấn Thanh Thủy cũng dần khôi phục thái bình ngày xưa.

Một tháng sau, quán rượu lại mở cửa, bắt đầu làm ăn buôn bán, vẫn là bán rượu, nhưng chuyện làm ăn kém xa lúc Hiên làm. Mỗi lần Tiểu Lục đi qua đầu phố, đều ghé qua quán mua một chút rượu, nhưng không nhìn thấy nụ cười nhiệt tình giả dối của Hiên nữa.

Buổi tối, khi Tương Liễu nhảy xuống từ lưng đại bàng, nhìn thấy Tiểu Lục ngồi xếp bằng ở trên cỏ, hai tay chống đầu gối, khom người về phía trước, mặt ủ mày chau nhìn nước sông.

Tương Liễu hỏi: “Đang nghĩ cái gì?”

“Rốt cuộc làm thế nào mới có thể giải trừ loại cổ đó? Hiên đã phái thủ hạ tới một lần, đòi lấy phương pháp giải cổ.” Với thân phận của Hiên, cổ không chắc có thể hại chết Hiên, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ hại chết Tiểu Lục. Tiểu Lục không muốn bản thân lại bị người kia lợi dụng, chỉ có thể vắt hết óc mà suy nghĩ xem giải trừ cổ như thế nào.

“Đã nói với người rồi, tìm một người, dẫn cổ tới người hắn.”

“Ai sẽ bằng lòng chứ? Có lẽ một thủ hạ nào đó của Hiên sẽ vui lòng.”

Tương Liễu nhàn nhạt nói: “Không phải tùy tiện một người có thể.”

“Vì sao?”

“Chính người nuôi cổ, người không biết?”

“Ta... Ta không biết.” Tiểu Lục chột dạ nói.

“Người lấy cổ trùng từ đâu?”

“Rất nhiều rất nhiều năm trước, ta gặp một bà lão người Cửu Lê. Người cần phải biết, ác ma hung tàn khát máu nhất trong truyền thuyết, Xi Vương, chính là người Cửu Lê, sau khi hắn bị Hoàng Đế tự tay chém giết, Cửu Lê trở nên hèn hạ, nam tử sinh ra làm nô, nữ tử sinh ra làm tì. Bà lão đó là nô lệ không ai muốn, người vừa bẩn vừa thối, hấp hối nằm trong nước bùn, ta thấy bà ấy thật đáng thương, liền hỏi bà ấy trước khi chết còn có tâm nguyện gì, bà ấy nói hy vọng có thể tắm rửa một lần, sạch sẽ đi gặp tình lang đã mất sớm của mình. Vì thế ta mang bà ấy đến bờ sông, để bà ấy tắm rửa, còn giúp bà ấy chải đầu búi tóc theo kiểu của nữ tử Cửu Lê. Bà ấy cho ta một hạt hạnh đào (còn gọi là óc chó) đen sì, nói rằng trên người mình không có thứ gì, chỉ có một đôi cổ này, tặng cho ta để báo đáp. Bà ấy để ta đi, rồi bà ấy chết, thi thể dần tới rất nhiều kiến, rất nhanh đã bị ăn nuốt sạch sẽ. Sau này, ta thật sự không có cách nào với người, nhớ tới hạt hạnh đào mang theo người nhiều năm mà chưa dùng. Ta dựa theo cách bồi dưỡng cổ trùng, dùng máu của chính mình để nuôi chúng, lại làm ột trong số chúng coi ta làm chủ. Một con khác, vốn là chuẩn bị cho người, nhưng lại dẫn vào người Hiên.” (Cổ trùng thực ra là một con sâu độc theo nghĩa đen.)

“Người làm sao mà biết cách bồi dưỡng cổ trùng?”

Trông mắt Tiểu Lục xoay chuyển vòng vòng, “Bà lão đó nói với ta!” Tương Liễu cười lạnh, “Nói hươu nói vượn, nếu bà ta nói cho người cách nuôi cổ trùng, thì sao có thể không nói cho người cổ ấy tên gì?”

Tiểu Lục biết mình nói lời trước lời sau mâu thuẫn, dứt khoát bày ra điệu bộ vô lại, “Người muốn quản ta làm sao biết nuôi cổ? Dù sao ta chỉ biết một chút.”

Tương Liễu nói: “Cổ của người tương đối hiếm gặp, nếu người muốn giải trừ cổ cho Hiên, thì cách duy nhất chính là tìm một người khác, dẫn tới người hân.”

“Vậy cần người như thế nào mới phù hợp điều kiện?”

Tương Liễu không hé răng, chốc lát sau, mới cứng rắn nói: “Không biết!”

Tiểu Lục không tin, không hiểu vì sao Tương Liễu không chịu nói cho hắn, chỉ có thể thử hỏi: “Người thích hợp không?”

Tương Liễu không nói lời nào, Tiểu Lục tiếp tục thử nói: “Người là yêu quái chín đầu, dẫn một con cổ trùng thì không thành vấn đề chứ?”

Tương Liễu không phủ nhận, Tiểu Lục coi như hắn đã thừa nhận.

Tiểu Lục hưng phấn, “Người đã nói người có chín cái đầu, cho dù trên người ta đau đớn cũng không tính là gì với người, vậy người có thể giúp ta nhận cổ vào người người không?”

Tương Liễu đứng chắp tay, ngẩng nhìn ánh trăng, trầm mặc không nói, sau một lúc lâu, hắn nói: “Ta có thể giúp người dẫn cổ tới người ta, nhưng người phải thề, ngày sau giúp ta làm một việc. Chỉ cần ta mở miệng, người nhất định phải làm.”

Tiểu Lục nghĩ tới nghĩ lui, một hồi lâu sau nói: “Trừ muốn lấy mạng Hiên.”

“Được.”

“Cũng không thể hại Đồ Sơn Cảnh.”

“Được.”

“Sẽ không bắt ta đi giết Hoàng Đế hoặc Tuấn Đế chứ?”

Tương Liễu tức giận nói: “Chín cái đầu của ta đều bị nhúng nước mới cho rằng người có thể giết Hoàng Đế và Tuấn Đế.”

Tiểu Lục không tức giận chút nào, kiên trì hỏi: “Đáp án 1

“Sẽ không!”

Tiểu Lục nói: “Vậy thành giao!”

Tương Liễu vươn tay ra, Tiểu Lục đập tay với hắn một chút, “Ta thề, chỉ cần Tương Liễu giúp ta giải trừ cổ cho Hiên, ta liền giúp hắn làm một việc.”

Tương Liễu lạnh lùng hỏi: “Nếu vi phạm lời thề thì sao?”

Tiểu Lục nghĩ nghĩ, nói: “Trời giáng sấm sét? Tan xương nát thịt? Với tính tình keo kiệt của ngươi, khẳng định cũng không vừa lòng, ngươi nói đi, muốn cho ta kết cục gì?”

“Nếu làm trái, phạm là ngươi mừng, đều biến thành đau; phạm là ngươi vui, đều biến thành khổ.”

Sống lưng Tiểu Lục bắt đầu thấy ớn lạnh, “Xem như ngươi lợi hại!” Tiểu Lục giơ tay lên, thề có trời chứng giám, “Nếu trái lời thề này, phạm là ta mừng, đều biến thành đau; phạm là ta vui, đều biến thành khổ.” Hắn buông tay xuống, vỗ vỗ ngực, “Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ giữ lời.”

Bên môi Tương Liễu lộ ra một nụ cười, “Ta có gì lo lắng chứ? Làm không được là ngươi chịu tội, không phải ta chịu tội.”

Tiểu Lục hỏi: “Bây giờ nói với ta đi, giải cổ như thế nào?”

“Ta không biết! Chẳng lẽ ngươi không biết dẫn cổ tới người khác như thế nào sao?”

Tiểu Lục nhắm mắt lại, môi cấp tốc mấp máy, dường như đang khê ngậm nga cái gì đó. Một lúc lâu sau, hắn nói: “Có một biện pháp. Ngươi và Hiên cần phải ở trong khoảng cách nhất định ta mới có thể dẫn cổ, bây giờ quá xa.” Dựa theo cách này, họ phải đến Cao Tân Ngũ Thần sơn một chuyến. Nhưng, thân phận của Tương Liễu thật sự không thích hợp chạy đến Cao Tân Ngũ Thần sơn.

Tiểu Lục sầu muộn, mang theo vài phần cầu xin nói với Tương Liễu: “Nhưng mà ngươi đã đồng ý

Tương Liễu triệu đại bàng Mao Cầu tới, bay vọt lên lưng nó, “Đi lên!”

Tiểu Lục mở cờ trong bụng, vội vàng trèo lên lưng đại bàng.

Mao Cầu mang họ bay về phía nam, một đêm nửa ngày sau, gần đến Cao Tân Ngũ Thần sơn.

Tương Liễu biết Ngũ Thần sơn phòng thủ hết sức nghiêm mật, cho dù với linh lực tu vi của hắn, cũng không thể không bị phát hiện, hắn không cười Mao Cầu nữa, mang Tiểu Lục nhảy vào biển.

Tương Liễu ở trong biển tựa như ở nhà, thật giống cá mập, đập gió rẽ sóng mà đi, ban đầu Tiểu Lục còn có thể tận lực nổi gót hắn, nhưng một lát sau, hắn phát hiện mình hoàn toàn không thể theo kịp.

Tương Liễu bơi trở về bên cạnh Tiểu Lục, “Theo tốc độ này của ngươi, bơi ba ngày ba đêm cũng không đến được.”

Tiểu Lục bất mãn nói: “Ta có giỏi bơi lội đến mấy thì cũng là người trên đất liền, ngươi là yêu quái chín đầu sinh ở dưới biển, ngươi còn đánh đồng ta với ngươi?”

Tương Liễu nói: “Đây là nơi Tuấn Đế ở, chúng ta chỉ có thể đi từ biển mới không bị phát hiện.”

“Ta biết.”

Tương Liễu chịu đựng nói: “Ngươi nằm sấp trên lưng ta, ta mang ngươi.”

Tiểu Lục mím môi, cố gắng nín cười, thế này thật sự là đem Tương Liễu trở thành tọa kỵ.

Tương Liễu giống như biết hắn nghĩ gì, liếc hắn, lạnh lùng nói: “Trở về trấn Thanh Thủy.” Vậy mà hắn đã quay người lại, bơi về hướng bắc.

Tiểu Lục vội vàng ôm lấy hắn, ôm đúng vào thắt lưng hắn, “Ta cam đoan không suy nghĩ lung tung.

Thân mình hai người đều có phần cứng ngắc, Tương Liễu chậm rãi chuyển qua thân mình, Tiểu Lục vội buông lỏng tay ra.

Tương Liễu đưa mắt nhìn Tiểu Lục một cái, “Có đi hay là không?”

“Đi, đi!” Tiểu Lục lập tức bò lên lưng Tương Liễu, vươn tay ôm lấy vai hắn.

Tương Liễu nói “Tốc độ rất nhanh, nắm chặt!”

Tiểu Lục đan chéo hai tay vào nhau, cố định thân thể, Tương Liễu dường như còn sợ Tiểu Lục không tóm được, hai tay nắm lấy cổ tay Tiểu Lục, vọt một cái, giống như mũi tên, bắn ra.

Tương Liễu tựa như con của biển cả, cười gió vượt sóng trong biển, thân thể linh hoạt hơn cá heo, nhanh mạnh hơn cá mập, ưu nhã hơn người.

Tiểu Lục chưa từng cảm thấy bản thân tự do nhẹ nhàng như vậy. Cảm giác rong ruổi trong biển có chỗ tương tự như rong ruổi trên bầu trời, đều vô cùng tự do thoải mái, nhưng lại hoàn toàn khác biệt. Ở trên bầu trời, là theo gió mà bay, tự do bay lượn trong gió; ở trong nước, là ngược dòng mà đi, mỗi một bước đi tới không thể không chiến đấu cùng sóng nước, mỗi một lần nhảy lên, đều là đón làn sóng, vượt qua đỉnh sóng, lại vọt vào trong một làn sóng khác, làm cho người ta tràn ngập khoái cảm chinh phục.

Tiểu Lục không thể mở to mắt, chỉ cảm thấy tiếng nước đập bên tai vang lên như tiếng sấm, mấy lần, hần suýt bị làn sóng cuốn đi, may mắn tay Tương Liễu giữ chặt lấy cổ tay hần, làm cho hần luôn ôm được vào người Tương Liễu.

Càng về sau, Tiểu Lục không suy nghĩ gì nữa, chỉ biết là tay chân cùng sử dụng, tận lực quán quanh Tương Liễu, làm cho bản thân không bị tốc độ của hần hất ra.

Cũng không biết qua bao lâu, Tương Liễu chậm lại. Tiểu Lục mở to mắt, phát hiện quanh người họ là bầy cá chỉ chít chằng chịt, Tương Liễu và hần ẩn mình trong bầy cá. Bầy cá đủ màu sắc, phân phân hợp hợp, giống như ráng màu biển ảo trên bầu trời. Tiểu Lục vươn tay, chúng cũng không sợ, giống như hần là đồng loại, khoan khoái bơi qua đầu.

Giọng của Tương Liễu vang lên bên tai Tiểu Lục. “Chúng ta đã ở Ngũ Thần sơn, cách Chuyên Húc một khoảng không xa, người có thể thử dẫn cổ vào trong cơ thể ta.”

Tiểu Lục phát hiện dưới người mình có bầy cá nâng, hành động rất dễ dàng. Tiểu Lục lấy ra một hạt hạnh đào đen thui, cắn rách ngón giữa của mình, nặn máu ra, chùi loạn máu lên nửa hạt hạnh đào, sau đó đưa hạt hạnh đào nửa màu đỏ nửa màu đen cho Tương Liễu, ý bảo Tương Liễu làm giống hần.

Móng tay cái của Tương Liễu biến thành sắc nhọn, nhẹ nhàng ấn vào ngón giữa làm máu chảy ra. Hần bôi máu lên một nửa hạt hạnh đào còn lại.

Tương Liễu trả hạt hạnh đào màu đỏ cho Tiểu Lục, Tiểu Lục ý bảo Tương Liễu giơ cao ngón tay có miếng máu kia lên, hướng tới một phía của Ngũ Thần sơn. Tiểu Lục nói: “Người thả lỏng, nếu có thể, trong lòng hãy tỏ ra vui vẻ hoan nghênh cổ trùng đến.”

Tiểu Lục kẹp chặt hạt hạnh đào vào lòng bàn tay, miệng lẩm bẩm, thúc giục cổ trùng trong cơ thể mình.

Chẳng bao lâu sau, Tiểu Lục cảm nhận được trái tim mình đang dồn dập nhảy lên, nhưng vô cùng quỷ dị là hần còn có thể cảm nhận được một trái tim khác đang nhảy lên, hai trái tim giống như bằng hữu xa cách lâu ngày gặp lại, kẻ xướng người họa nhảy lên. Tiểu Lục ngập ngừng đưa tay ra, dán lên ngực Tương Liễu, đúng là trái tim hần.

Tiểu Lục không tin hỏi: “Cổ đã dẫn vào trong cơ thể người? Nhanh như vậy?”

Tương Liễu khinh bỉ nhìn hần, “Người như người mà cũng dám thao túng cổ. Người không chế cổ lợi hại nhất có thể cách xa vạn dặm, lấy đi tính mạng của người khác, chẳng lẽ người cho rằng cổ này phải trào đèo lợi suất chậm rì rì như người?”

“Ồ?” Tiểu Lục cảm giác được trong tay khác thường, giang hai tay, nhìn thấy hạt hạnh đào sáng rọi chớp động, đang dần dần hòa tan, biến thành vô số điểm sáng như đom đóm bay vòng quanh Tiểu Lục và Tương Liễu. Chậm rãi, một nửa rơi vào bàn tay Tiểu Lục, một nửa rơi vào bàn tay Tương Liễu rồi biến mất không thấy, giống như chui vào trong thân thể họ.

Tiểu Lục không thể tin được vung vẩy tay, thật sự không có cái gì cả.

Sắc mặt Tiểu Lục rất khó xem, nói với Tương Liễu: “Ta có cảm giác không tốt, cổ này rất quỷ dị, không đơn giản như ta tưởng.” Hần ổn định nhịp tim, ngưng thần cảm thụ thân thể mình, nhưng không có gì khác thường, hần hỏi Tương Liễu, “Người cảm giác thế nào?”

Tương Liễu vô cùng bình tĩnh, nhìn thoáng qua không trung, “Ta cảm giác chúng ta nên chạy thoát.” Vừa rồi làm phép dẫn cổ, không thể hoàn toàn che giấu hơi thở của Tiểu Lục, đã kinh động đến thị vệ của Ngũ Thần sơn.

Tương Liễu ôm lấy Tiểu Lục, cấp tốc chìm vào đáy biển, nhanh như điện chớp chạy về hướng rời xa Ngũ Thần sơn.

Tất cả bầy cá dưới biển đều tự giác hộ tống họ, từng đàn từng đàn tự động thành trận, quấy nhiễu lực chú ý của nhóm thần binh Cao Tân, dẫn họ phân tán truy kích.

Tương Liễu lại lôi kéo Tiểu Lục, lặn sâu xuống đáy biển thăm thăm yên tĩnh. Mỗi lần Tiểu Lục sắp đứt hơi thở, Tương Liễu sẽ lại tiếp cho hắn một hơi. (Tiểu Dương: Tương Liễu chạm môi với Tiểu Lục nên mới tiếp hơi được đó. Nhưng đây chỉ là thân thể giả của Tiểu Lục thôi.)

Thế giới dưới đáy biển sắc sỡ đủ sắc thái hơn so với trên đất liền, cá đủ màu, vô số loài động vật cổ quái. Tiểu Lục tò mò nhìn đông ngó tây, Tương Liễu cũng không thúc giục hắn.

Thần tộc thích dùng sứa và minh châu làm đèn, Tiểu Lục từng thấy rất nhiều sứa làm đèn trong cung đình, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy sứa sống. Thân thể nó trong suốt, có độ cong uyển chuyển, đúng là chụp đèn thiên nhiên, không bắt nó làm thành đèn thì thật là có lỗi với diện mạo của nó.

Ốc biển khổng lồ, ba màu đỏ tím xanh giao tạp, như một tòa bảo tháp hoa mỹ. Tiểu Lục không nhịn được gõ gõ vỏ ốc, ngẫm nghĩ thịt ốc có mùi vị gì. Giọng của Tương Liễu vang lên bên tai, “Không thể ăn.

Không ngờ đáy biển cũng có thảo nguyên, thảo biển trải dài, từ xanh biếc biến thành màu đen, lác lác theo sóng biển, không nhìn tới tận cùng. Khi Tương Liễu dẫn Tiểu Lục đi qua thảo nguyên thảo biển, vậy mà cũng có cảm giác rậm rạp. Tiểu Lục còn nhìn thấy một đôi cá ngựa, thần nhiên rong chơi trên thảo nguyên dưới đáy biển, chọc Tiểu Lục trốn tròn mắt nhìn một lúc lâu.

Đáy biển cũng có đủ loại hoa, sắc thái rực rỡ, hình dáng xinh đẹp. Tiểu Lục nhìn thấy một đóa hoa giống như bạch hợp, cánh hoa màu lam, nhụy hoa màu đỏ, hắn vươn tay chạm vào, hoa đột nhiên toát ra hàm răng bén nhọn rồi khép chặt lại, kềm chút nữa đã cắt đứt ngón tay Tiểu Lục. Lúc này Tiểu Lục mới phản ứng lại, tất cả hoa này đều là động vật, chờ con cá bơi qua chui đầu vào lưới. Tiểu Lục trừng mắt với Tương Liễu, người không buồn nhắc nhở ta! Tương Liễu khẽ cười, nắm tay Tiểu Lục chạm tới chỗ “Đóa hoa” xinh đẹp diêm dúa đó, đóa hoa rung mình run rẩy, nhưng không dám cắn Tiểu Lục nữa. Tiểu Lục cười híp mắt giày vò “Đóa hoa” một phen.

Tiểu Lục biết họ bị thần binh Cao Tân truy kích, nhưng không cảm thụ được nguy hiểm, bởi vì Tương Liễu thông dong trấn tĩnh, làm cho hắn cảm thấy đây không phải chạy trốn, mà là Tương Liễu dẫn hắn đi dạo chơi thăm thú dưới đáy biển.

Họ chơi dưới đáy biển rất lâu, Tiểu Lục hoài nghi ít nhất phải tới mười canh giờ, nhưng Tiểu Lục chơi vui vẻ, không cảm thấy thời gian dài lâu. Thẳng đến khi hoàn toàn chạy khỏi phạm vi cảnh giới của Ngũ Thần sơn, Tương Liễu mới mang theo Tiểu Lục trôi lên mặt nước.

Đại bàng Mao Cầu bay tới, Tương Liễu nắm lấy Tiểu Lục nhảy lên lưng đại bàng, khống chế nó trở lại trấn Thanh Thủy.

Tiểu Lục cảm thấy vừa buồn ngủ vừa đói, ôm chặt lấy cổ Mao Cầu, nói với Tương Liễu: “Ta ngủ một lúc trước đã.”

Tiểu Lục phì phò ngủ say.

Tương Liễu ngồi trên lưng đại bàng trắng, ngóng nhìn biển mây quay cuồng, mặt trầm như nước, không lo không mừng.

Thật lâu sau, hắn nhìn về phía Tiểu Lục đang làm mộng đẹp ngủ say sưa, tay từ từ đặt lên ngực, khoe môi hơi gọi lên nụ cười, thoáng qua rồi biến mất.

8. Chương 8

(Tên chương 8 là một câu thơ của Khổng Tử trong Thi Kinh. Nguyên văn: Thức vi thức vi, hồ bất quy.)

Giải xong cổ cho Hiên, tâm sự của Tiểu Lục không còn, ba ngày ngủ thật ngon giấc.

Lúc nhàn rồi, Tiểu Lục mới nhớ quên hỏi Tương Liễu lần trước người bắn giết Hiên có phải là vị hôn thê của Cảnh không, nếu là Phòng Phong Ý Ánh, vậy tại sao nàng ta lại giúp Tương Liễu bắn giết Hiên? Chẳng lẽ Phòng Phong thị và nghĩa quân Thần Nông có quan hệ? Hay thực ra là Tương Liễu giúp Phòng Phong Ý Ánh? Không phải Tương Liễu từng nói khi hấn nhàn hạ có thể làm sát thủ sao?

Tiểu Lục lặn qua lộn lại ngẫm nghĩ, ăn ngủ không yên.

Vài ngày sau, hấn bỗng nghĩ thông suốt, Hiên đã đi, mặc kệ có phải Phòng Phong Ý Ánh giết hấn hay không, đều không có ý nghĩa gì. Hướng chi ân oán rắc rối trong đại gia tộc khó tháo gỡ, căn bản Tiểu Lục không có khả năng thấu hiểu, chỉ cần khẳng định không phải Cảnh muốn giết Hiên là được.

Tiểu Lục ném tất cả mọi chuyện ra khỏi đầu, tiếp tục cuộc sống nhàn tản của mình.

Giữa hè, nóng bức khó nhịn, Tiểu Lục cầm quạt hương bồ, phẩy lên phẩy xuống, vậy mà người vẫn chảy mồ hôi đầm đìa.

Khi Cảnh đi vào từ cửa sân sau, Tiểu Lục đang nằm trên sạp dưới mái hiên, vừa vung quạt hương bồ, vừa không ngừng kêu la: “Ồi nóng quá, ôi nóng quá!”

Cảnh đi đến trước sạp, treo một chiếc chuông gió có gắn bông tuyết màu lam dưới mái hiên, chỉ một thoáng, cảm giác mát mẻ nhẹ bao phủ xuống dưới, nóng bức tiêu tán.

Tiểu Lục nhìn chuông gió, đấu tranh trong lòng, muốn hay là không đây? Đã lấy haihuỗi rồi, không cần chuỗi thứ ba, nhưng hai chuỗi trước là vì cứu tính mạng Hiên, Tiểu Lục luôn cảm thấy sự tình liên quan đến đại nghĩa, không quan hệ tới bản thân, nếu bản thân dùng, lại có cảm giác giống như cho nhận riêng tư.

Cảnh ngồi bên sạp, nhìn vẻ mặt biến đổi của Tiểu Lục.

Tiểu Lục đột nhiên ngồi dậy, tức giận hỏi: “Nơi này là trấn Thanh Thủy, không phải Thanh Khâu, vì sao người còn không rời đi?”

Cảnh nhìn Tiểu Lục chăm chú nói: “Người ở đây, ta không rời đi.”

Tiểu Lục bực bội đập cái quạt hương bồ trong tay vào người hấn, “Không phải người đã nói sẽ nghe lời ta sao? Vậy rời đi, đi xa vào, đừng có đến quấy rầy cuộc sống của ta. Người là Đồ Sơn Cảnh, không phải Thập Thất!”

Cảnh rũ ánh mắt, môi mím thật chặt. Tiểu Lục vô cùng quen với dáng vẻ đó của hấn, nhưng lại không hạ quyết tâm mắng hấn được nữa, quay đầu, không nhìn hấn.

Sau một lúc lâu, tiếng nói của Cảnh truyền đến, “Người nhẹ nhàng giúp ta xử lý miệng vết thương, cẩn thận giúp ta gội đầu, nhả nãi bón thuốc bón cơm cho ta, sắc sọc lau thân thể cho ta. Người sợ ta đau đớn, nói chuyện cùng ta; sợ ta khó xử, kể chuyện cười cho ta; sợ ta buông tha cuộc sống, miêu tả phong cảnh đẹp để cho ta; sợ ta cô đơn, kể những chuyện thú vị trong mắt người cho ta. Người không chỉ trị liệu cho thân thể ta, mà còn cứu sống trái tim ta. Người vĩnh viễn không thể tưởng tượng, ta hy vọng bản thân mình là Diệp Thập Thất đến mức nào, nhưng ta không thể không là Đồ Sơn Cảnh, vì thế, ta càng hận bản thân mình hơn người. Ta biết người ghét Đồ Sơn Cảnh, ta nỗ lực khắc chế mình không đến gặp người. Thế nhưng, ta không dám rời đi, người làm cho Ma Tử có gia đình, tìm Tang Diễm Nhi cho Xuyên Tử, sắp đặt tất cả cho lão Mộc, người đã chuẩn bị bỏ xuống hết thấy, tiếp tục lưu lạc. Ta sợ mình chỉ xoay người đi một chút, lúc quay đầu lại, sẽ không tìm thấy người.”

Lần đầu tiên Cảnh nói nhiều như vậy, hơi thở có chút nặng nề, hấn trầm mặc nhìn Tiểu Lục, Tiểu Lục luôn không quay đầu.

Hấn đứng lên, lặng lẽ Tiểu Lục suy sụp ngã xuống sạp trúc, nhìn chuông gió trên đỉnh đầu, Thập Thất đã nhìn ra, hấn tính toán rời đi.

Có người đi vào sân, Tiểu Lục lấy tay che ánh mắt, tức giận nói: “Ta đang nghỉ ngơi, đừng có làm phiền ta!”

Người tới quả nhiên không mở miệng nói chuyện, chỉ ngồi bên cạnh sập, yên tĩnh giống như không tồn tại, nếu không phải trên người hắn không có mùi thảo dược, thì Tiểu Lục gần như đã cho rằng Cảnh quay trở lại.

Tiểu Lục bỏ tay, híp mắt, rồi lập tức trừng lớn mắt, kinh hãi lẫn lông lốc ngồi dậy, không ngờ là Hiên.

Tiểu Lục lắp bắp nói: “Người, người, sao người ở đây? Ta, ta đã giải cổ cho người, người phải cảm giác được chứ, Không tin, ta đâm mình một cái, người cảm nhận xem.” Tiểu Lục nói xong vội tìm cái gì đó để đâm mình.

Hiên ngăn hắn lại, cười nói: “Ta biết cổ đã giải. Ta tới là có nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân khác?”

“Sư phụ ta muốn gặp người.”

Lòng Tiểu Lục nổi sóng to gió lớn, mềm cả người, cố gắng cười nói: “Vì sao sư phụ người muốn gặp ta? Với lại, hắn muốn gặp ta, thì ta phải đi gặp hắn sao?”

Hiên đứng lên, nói với Tiểu Lục: “Tên của ta là Chuyên Húc, Hiên Viên Chuyên Húc, trưởng tôn của Hiên Viên Hoàng Đế, sư phụ ta là Cao Tân Tuấn Đế.”

Tiểu Lục thật sự không biết bản thân nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể sợ hãi nói: “Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu! Nhưng ta là người của trấn Thanh Thủy, vừa không phải con dân của Hiên Viên, vừa không phải con dân của Cao Tân.”

Hiên nói: “Lúc ta ở Thang Cốc dưỡng thương, sư phụ đến gặp ta, ta kể một chút chuyện của người cho sư phụ nghe, ta cũng không biết vì sao sư phụ đột nhiên sinh hứng thú với người, bảo ta kể chi tiết chuyện ta với người kết giao thế nào cho ngài nghe. Nghe xong, sư phụ còn muốn gặp người, hơn nữa cố ý cho ta đặc biệt đến mời người, mang người đến Cao Tân gặp ngài.”

Tiểu Lục thẳng thắn nhanh nhẹn nói: “Ta không đi!”

Hiên thở dài, “Đây là lời của đế vương, chỉ sợ người không từ chối nổi. Tiểu Lục, đừng làm ta khó xử, ta không muốn đánh người.”

Tiểu Lục lập tức ăn mềm, cười nói: “Vậy được rồi, ta cùng người đi Cao Tân. Nhưng mà, người phải cho ta nửa ngày để thu thập bạc hành lý, cáo biệt người thân bằng hữu.”

Hiên do dự, hắn biết Tiểu Lục nói dối, hơn nữa người biết thân phận của hắn ở trấn Thanh Thủy không ít, hắn không tiện ở lâu trên trấn Thanh Thủy.

Tiểu Lục cầu xin nói: “Ta dù sao cũng đã cứu người hai lần, chẳng lẽ đường đường là Hiên Viên vương tử lại đối đãi với ân nhân như vậy?”

Khôn khéo như Hiên không chịu để Tiểu Lục nắm bắt mình như vậy, hắn mỉm cười nói: “Lần đầu tiên người cứu ta, là vì người giúp Tương Liễu trừ tính giết ta, ta không truy cứu người, đã là tha cho người. Nếu người không hạ cổ ta, ta căn bản không cần người cứu ta lần thứ hai. A Niệm là Cao Tân vương cơ, người ba lần bốn lượt đắc tội với nàng, cần phải biết rằng nàng vô cùng muốn giết người, là ta luôn bảo vệ người. Lần này đi Cao Tân, người chính là lọt vào lòng bàn tay A Niệm, tùy nàng xử trí, chẳng lẽ người không hy vọng ta có thể bảo vệ người? Hai ta rốt cuộc là ai thiếu ân tình của ai, thật đúng là rất khó nói.”

Tiểu Lục cười gượng, “Nếu ta không đi Cao Tân, căn bản không cần thiết người phải bảo vệ.”

Hiên nói: “Từ giờ đến lúc trời tối còn hai canh giờ rưỡi nữa, cho người hai canh giờ thu thập mọi thứ, cáo biệt người thân bằng hữu, trước khi trời tối chúng ta xuất phát. Nhưng nếu người đùa bốn qua mắt ta...” Hiên vẫy ống tay áo, sập trúc vỡ vụn thành bột phấn, Tiểu Lục ngã ngồi dưới đất.

Lần trước, khi Hiên ở trấn Thanh Thủy, dù người khác có rõ ràng thân phận của hắn hay không, hắn đều tận lực dùng phương thức của Hiên để xử lý vấn đề, mà lúc này đây hắn đến, đã là Chuyên Húc, thân phận của hắn là

Tiểu Lục kinh ngạc nhìn Chuyên Húc, Chuyên Húc đứng chấp tay, ánh mắt quan sát muôn dân, uy nghi không thể xem thường. Tiểu Lục lại cảm thấy vui mừng vô hạn, hắn như vậy rất tốt, có thể bình dị gần gũi, ôn hòa nói cười, cũng có thể trở mặt vô tình, kiên cường, lạnh lùng, nghiêm khắc, chỉ có như vậy, hắn mới có thể sống tốt ở vị trí đó.

Tiểu Lục đứng lên, trở về phòng thu thập quần áo, trong lòng mau chóng cân nhắc, dù thế nào cũng không thể đi gặp Tuấn Đế, hắn có thể giấu giếm được Chuyên Húc, nhưng không tin mình có thể giấu giếm được Tuấn Đế.

Nhưng làm thế nào mới có thể thoát được? Chuyên Húc tỏ rõ thân phận tới đón người, chỉ sợ dẫn theo không ít thị vệ, hơn nữa hắn có mệnh lệnh của Tuấn Đế, có thể tùy lúc điều động quân đội Cao Tân đóng tại phía nam trấn Thanh Thủy. Khi tất yếu, hắn cũng có thể lấy thân phận Hiên Viên vương tử, làm cho quân đội đóng tại tây bắc trấn Thanh Thủy phối hợp với mình.

Tuy Tiểu Lục có thể biến đổi dung mạo, nhưng bắt đầu từ một khắc trước, đã có cao thủ Thần tộc theo dõi hắn, nếu không có ai giúp hắn che giấu, dời sự chú ý, thì cho dù hắn có thể biến đổi dung mạo cũng không thể trốn thoát.

Tiểu Lục phân tích xong, phát hiện dựa vào sức lực của mình, hoàn toàn không có cơ hội đào thoát. Giờ phút này Tiểu Lục vô cùng tưởng niệm Tương Liễu, chỉ có hắn mới không quan tâm Hiên Viên và Cao Tân, cũng chỉ có tạm thời trốn vào địa bàn của nghĩa quân Thần Nông mới có khả năng tránh được Chuyên Húc. Nhưng từ chuyển đi tới Cao Tân, Tiểu Lục vẫn chưa gặp lại Tương Liễu, bây giờ đang vội, vốn không thể xin hắn giúp đỡ.

Người duy nhất còn lại có thể giúp hắn chính là Đồ Sơn Cảnh, chuyện làm ăn của Đồ Sơn thị trải khắp Đại Hoang, còn thường xuyên buôn bán vật dụng với nghĩa quân Thần Nông, Tiểu Lục không tin họ không có con đường bí mật ra vào trấn Thanh Thủy.

Nhưng bây giờ Cao Tân Tuấn Đế và Hiên Viên vương tử muốn hắn, Đồ Sơn Cảnh giúp hắn, chính là cản trở Cao Tân và Hiên Viên, gần như có thể nói là địch của cả thiên hạ, Đồ Sơn Cảnh sẵn lòng vì một Mân Tiểu Lục mà đối địch với Hoàng Đế và Tuấn Đế sao?

Ý nghĩ một khi đã nảy lên, Tiểu Lục hoàn toàn không cách nào ức chế, thậm chí so với việc trốn khỏi trấn Thanh Thủy thì càng bức thiết muốn biết rốt cuộc giữa thiên hạ và hắn, Cảnh sẽ lựa chọn như thế nào. Tiểu Lục nhìn về phía chuông gió bông tuyết dưới mái hiên, bờ môi chậm rãi hiện lên một nụ cười lạnh, lựa chọn cái gì, thử xem chẳng phải sẽ biết?

Tiểu Lục đi vào phòng khách, không có bệnh nhân, Tang Diễm Nhi đang cầm được liệu nhắm đọc được tính của chúng.

Tiểu Lục nói với Tang Diễm Nhi: “Hồi Xuân Đường liên phó thác cho ngươi. Nếu như lão Mộc khó sống, ngươi hãy nói với lão, duyên đến tắc tụ, duyên đi tắc tán, đồng hành một đoạn thời gian đã là đủ.”

Trong mắt Tang Diễm Nhi nổi lên nước mắt, yên lặng quỳ xuống, dập đầu với Tiểu Lục, Tiểu Lục sờ sờ đầu nàng, “Hãy hiếu kính với lão Mộc. Ngươi là người thông tuệ, lòng dạ Xuân Đào hơi hẹp hòi, ngươi nhượng bộ một chút. Đời người lắm đổi thay, nếu có chuyện gì, Ma Tử và Xuân Đào chỉ có thể dựa vào Xuyên Tử và ngươi, Xuyên Tử và ngươi cũng chỉ có thể dựa vào Ma Tử và Xuân Đào.”

Tiểu Lục xoay người, bước chân vội vàng, vượt qua ngưỡng cửa, rời khỏi Hồi Xuân Đường. Dù có đào thoát thuận lợi hay không, hắn cũng không thể trở lại Hồi Xuân Đường nữa, gần ba mươi năm làm bạn đã kết thúc, nếu có gặp lại, có lẽ chỉ còn là một phần của Ma Tử, Xuyên Tử.

Tiểu Lục bước dọc theo con phố, vừa đi vừa chào hỏi tất cả hàng xóm láng giềng. Hai mươi mấy năm qua, nhân duyên của hắn không tệ, mọi người đều cho hắn một khuôn mặt tươi cười, có người kêu lên: “Lục ca, mới ra một lò bánh ngô thịt, lấy một cái nhé.” Có người gọi: “Lục ca, cảm ơn túi thuốc trị đau đầu lần trước của huynh.”

Tiểu Lục mỉm cười đáp lại từng người, cho dù vài thập niên sau trở lại con đường này, cho dù cảnh vật vẫn như trước, thì cũng không có người chào hỏi hân hân nữa.

Tiểu Lục đi tới chỗ ở của Cảnh, hẳn không đi vào từ cửa chính, mà đi cửa sau lần trước Tĩnh Dạ dẫn hẳn qua. Có thị vệ lập tức tiến lên ngăn cản, Tiểu Lục vội nói: “Ta là Mân Tiểu Lục, lần trước Tĩnh Dạ cô nương dẫn ta đi qua con đường này. Ta muốn gặp Đồ Sơn Cảnh.”

Bọn thị vệ thoáng nhìn nhau, không động tay nữa, nhưng vẫn nhìn Tiểu Lục chằm chằm, có thị vệ nhanh chóng rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Tĩnh Dạ đã chạy vội đến, tức giận trừng mắt với Tiểu Lục, cứ như đang nói sao lại là người!

Tiểu Lục cười hì hì nói: “Ngại quá, lại tới quấy rầy người. Ta muốn gặp công tử nhà người.”

Tĩnh Dạ trợn trừng mắt, phất tay để cho thị vệ lui ra, quay người bước đi. Tiểu Lục vội đuổi theo.

Giống như năm trước, trong đình viện hé ra đủ loại hoa tươi, có hoa nhài, tổ hình, lay ơn, xạ hương trắng, chu cần, ngọc quế, hồng tiêu, đồ bà, đảm bạc... Hành lang treo những chiếc chuông gió bông tuyết đủ màu sắc, gió nhẹ thổi qua, hương thơm tràn ngập đình viện, mát lạnh ngấm vào lòng.

Tĩnh Dạ dẫn Tiểu Lục, lẳng lặng xuyên qua đình viện, đi đến thư phòng phía trước.

Đồ Sơn Cảnh ngồi trước bàn, có hai người quỳ gối bên dưới, đang tấu báo sự việc, mơ hồ nghe được cái gì đó như không thể dung túng Hầu công tử nữa. (Hầu công tử là Đồ Sơn Hầu, anh của Đồ Sơn Cảnh.)

Tĩnh Dạ đứng lại, Tiểu Lục lui về sau mấy bước, đứng trước khóm ngọc quế, cúi đầu ngắm hoa.

Chờ trong phòng nói chuyện được một lúc, Tĩnh Dạ đi vào bẩm tấu, hai người bên trong vội vã rời đi.

Cảnh đi tới bên cạnh Tiểu Lục, “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Lục cười khổ, thì ra Cảnh cũng biết hẳn không có chuyện sẽ không đến, Tiểu Lục xoay người lại, nói: “Hiên Viên Chuyên Húc vương tử ở sân sau Hồi Xuân Đường, nói rằng Cao Tân Tuấn Đế muốn triệu kiến ta.”

Cảnh chậm rãi nói: “Ta cùng người đi Cao Tân, Tuấn Đế là quân vương tài đức sáng suốt, sẽ không làm khó dễ người.”

Tiểu Lục nói: “Ông ta tài đức sáng suốt hay không đâu có liên quan tới ta? Ta không muốn gặp ông ta!”

Cảnh hỏi: “Người muốn chạy trốn?”

Tiểu Lục cười cười nhìn Cảnh, “Đúng vậy, ta muốn chạy trốn.”

Cảnh nói: “Rất phiền toái.”

Tiểu Lục gật đầu, vẻ mặt lại mang ý cười, “Quả thực rất phiền toái, không phiền toái ta sẽ không tới tìm người. Đồ Sơn thị khẳng định có con đường bí mật ra vào trấn Thanh Thủy, người giúp ta chạy trốn.”

“Được!”

Nụ cười của Tiểu Lục đông cứng trên mặt, nhìn chằm chằm vào Cảnh, “Một khi bắt đầu trốn, chính là chống lại ý chỉ của Tuấn Đế, uy nghiêm của đế vương không thể mạo phạm, Chuyên Húc khẳng định sẽ dẫn người đuổi theo. Nếu chúng ta cố ý phản kháng, hẳn nhất định sẽ hạ sát thủ, trên đường đi tất sẽ gặp nguy hiểm chồng chất, cho dù may mắn đào thoát, người cũng sẽ đồng thời đắc tội với Hiên Viên quốc và Cao Tân quốc.”

Cảnh nắm tay Tiểu Lục, kéo Tiểu Lục đi vào thư phòng, phân phó Tĩnh Dạ: “Chuẩn bị quần áo, ta muốn đưa Tiểu Lục rời khỏi trấn Thanh Thủy.”

Tĩnh Dạ hẳn là nghe được Tiểu Lục và Cảnh nói chuyện, thống hận nhìn Tiểu Lục chòng chọc, hít sâu mấy hơi mới áp chế được lửa giận trong lòng, nói với Cảnh: “Công tử không cần đích thân mạo hiểm, nô tì mang theo hai người đắc lực hộ tống Lục công tử rời đi, nô tì lấy tính mạng ra thế, sẽ dốc hết toàn lực, cam đoan Lục công tử an toàn.”

Cảnh ôn hòa nói: “Chuẩn bị quần áo cho ta và Tiểu Lục.”

Tĩnh Dạ biết Cảnh đã quyết định, không dám khuyên nữa, chỉ có thể đi chuẩn bị quần áo.

Tĩnh Dạ cầm tới hai bộ quần áo, Tiểu Lục ra sau tắm bình phong mặc vào, Tĩnh Dạ giúp hắt chải tóc, cài túi tiền và đoản kiếm lên người, thoát nhìn như người áp tải hàng tứ phương, Cảnh cũng ăn vận đồng dạng

Tĩnh Dạ bưng một chiếc hộp ngọc, bên trong có hai con búp bê, không phải điêu khắc từ gỗ, mà làm từ bộ lông mềm mượt, giống như lông của động vật. Tiểu Lục tò mò muốn sờ, Tĩnh Dạ gạt tay hắt ra, tức giận nói: “Đây là búp bê làm từ đuôi cừu vĩ hồ yêu mấy vạn năm của chúng ta, vô cùng quý hiếm. Cừu vĩ hồ là sinh vật giỏi biến đổi nhất thế gian, đuôi là nơi hội tụ linh khí của nó, hai chiếc đuôi này mỗi chiếc đều có hơn vạn năm linh lực, dùng nó làm con rối, chỉ sợ Phục Hy đại đế tái sinh, cũng không nhìn ra thiệt giả.”(Búp bê nguyên văn là nhân ngẫu.)

Cảnh đâm rách ngón giữa, nhỏ một giọt máu vào ngực búp bê, búp bê nhanh chóng lớn lên, biến thành một người giống Cảnh như đúc. Búp bê biến đổi Cảnh đưa một búp bê khác cho Tiểu Lục, ôn hòa nói: “Cần một giọt máu của ngươi.”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy hắt biến đổi, thì Tiểu Lục hầu như cảm thấy người đứng là Cảnh thật, người ngồi mới là Cảnh giả.

Tiểu Lục nhỏ một máu ở đầu ngón tay vào búp bê, búp bê nhanh chóng lớn lên, biến thành một người có chiều cao như Tiểu Lục, béo gầy như Tiểu Lục, nhưng ngũ quan lại trống rỗng.

Tĩnh Dạ khiếp sợ thở nhẹ: “Tại sao... Tại sao có thể như vậy? Búp bê này là bảo vật của tổ tiên Đồ Sơn truyền lại, chưa từng nghe nói có chuyện như vậy.”

Tiểu Lục khấn trương cười gượng: “Đại khái là bộ dạng của ta quá thông thường, búp bê này không phân rõ được.”

Cảnh đứng lên, hắt đặt tay lên mặt búp bê, sờ từ trên trán xuống, theo tay hắt vuốt ve, búp bê dần dần có ngũ quan, trở nên giống Tiểu Lục như đúc.

Tiểu Lục như trút được gánh nặng. Cười nói: “Tốt lắm, tốt lắm, biến rất tốt.”

Búp bê cũng cười, dùng giọng cũng giống Tiểu Lục như đúc nói: “Chính ngươi còn không biết mặt mình trông như thế nào, còn trách ta năng lực thấp kém.” (Chính Tiểu Lục cũng không biết mình có khuôn mặt thật như thế nào. Vì từ nhỏ Tiểu Lục đã có khả năng biến đổi hình dạng. Lúc lưu lạc, cần biến ra hình dáng khác lâu, Tiểu Lục không nhớ rõ mình như thế nào nữa, cũng không đủ linh lực để biến lại hình dáng thật của mình. Rồi sau Tiểu Lục sẽ khôi phục hình dáng thật.)

Sắc mặt Tiểu Lục trắng bệch, hung tận uy hiếp: “Ngươi là hồ ly đã chết mấy vạn năm, đừng tác quái! Chọc giận ta, ta lấy đuốc thiêu trụi ngươi!”

Búp bê hừ một tiếng, đi tới đứng bên cạnh một búp bê khác, Cảnh giả kia còn dịu dàng vỗ vỗ tay Tiểu Lục, an ủi hắt.

Tiểu Lục nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Tĩnh Dạ đắc ý nói: “Nếu không có chút sinh khí này, thì cũng không thể là trân bảo hiếm có, có thể lấy giả đánh thật.”

Tiểu Lục tán thưởng trong lòng, hỏi Cảnh: “Kế hoạch của ngươi là gì?”

Cảnh nói: “Để hai người họ giả làm gia tộc của Đồ Sơn thị, đi qua con đường bí mật vận chuyển hàng hóa. Hôm nay vừa hay có một đôi áp tải hàng phải rời khỏi, chúng ta biến đổi dung mạo, giả trang làm họ, hào phóng rời khỏi trấn Thanh Thủy.”

Tĩnh Dạ lập tức nói: “Cách này rất nguy hiểm. Chuyên Húc vương tử phát hiện không thấy các ngài, nhất định sẽ tra xét ngoài trấn, chắc chắn sẽ có thân tộc linh lực cao cường kiểm tra dung mạo thật. Linh lực của công tử đã hoàn toàn khôi phục, không có vấn đề, nhưng Lục công tử chỉ sợ không có cách nào.”

Cảnh phân phó Tĩnh Dạ: “Ngươi dẫn hai người họ đi giả dạng.”

Tĩnh Dạ không dám nhiều lời nữa, đáp “Vâng.” Mang theo hai con rối rời đi.

Cảnh đi đến trước mặt Tiểu Lục, hỏi: “Người biến đổi dung mạo, có thể tránh thoát bất cứ kiểm tra gì không?”

Tiểu Lục chần chừ một chút, yên lặng gật đầu.

Cảnh mỉm cười, “Vậy chúng ta dựa theo kế hoạch này mà là

Trái tim Tiểu Lục nhảy lên thành thạch, lắp bắp hỏi: “Người... Người luôn biết ta có thể biến đổi dung mạo?”
Huyền hình thuật mặc dù không phải là pháp thuật cao thâm gì, nhưng chỉ có người linh lực cao thâm mới thi triển được, mới có thể coi là huyền hình, có thể giấu giếm người khác. Với linh lực của Tiểu Lục, không ai tin hẳn có thể thi triển huyền hình thuật, càng không thể tin hẳn có thể giấu giếm kiểm tra thần khí.

Cảnh nói: “Đồ Sơn thị không phải huyết mạch Thần tộc thuần túy, tổ tiên từ thượng cổ của chúng ta từng có đại thần thông cửu vĩ hồ yêu, cho nên huyết mạch của Đồ Sơn thị thường trời sinh đã có thể biến đổi. Ta có linh nhân, gần như có thể nhìn thấu tất cả mê chướng của thuật biến đổi, cho nên ta có thể nhìn ra dung mạo thật của A Niệm, nhưng ta không nhìn ra người, đây giống như hình dáng thật của người, chỉ là trực giác nói với ta tướng mạo người đều là giả, thế nên... Ta không thể rời khỏi người, một khi đã rời khỏi, người sẽ biến mất vĩnh viễn, một chút dấu vết cũng không để lại.”

Tiểu Lục ngây người, không ngờ Cảnh luôn biết hắn là giả.

Tĩnh Dạ trở về bẩm báo, “Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng. Vừa điều tra qua, các cửa ngoài phủ đều có người nhìn chăm chăm, trên không trung cũng có bốn người đang tuần tra qua lại, hẳn là nhóm người hầu của Chuyên Húc vương tử.”

Cảnh hạ lệnh, “Người đi bảo Hồ Ách đánh xe ngựa vào.”

Tĩnh Dạ lĩnh mệnh mà đi, một nam tử nhìn qua vô cùng chất phác đánh một chiếc xe ngựa đi vào, Cảnh và Tiểu Lục ăn vận thành gia bộc của Đồ Sơn thị ngồi vào xe ngựa. Tĩnh Dạ chờ họ ngồi ổn, khom người mở cơ quan ở dưới, thì ra dưới xe ngựa còn có một lớp tường kép, chui vào, vừa đủ để hai người nằm nghiêng.

Tiểu Lục chui vào trước, Cảnh theo hắn vào sau.

Tĩnh Dạ ghé đầu vào cửa, nghẹn ngào nói: “Công tử, hẳn chỉ thu lưu ngài sáu năm, Đồ Sơn thị có thể dùng cách khác báo đáp hẳn, vì sao phải lấy thân mạo hiểm?”

Cảnh bình tĩnh nói: “Ba ngày sau, người trở về Thanh Khâu. Nếu thuận lợi đào thoát, ta sẽ Thanh Khâu tìm người. Nếu không, người và Lan Hương tìm người gả đi.” Hắn ấn chốt, đóng cửa lại.

Tĩnh Dạ che miệng, đè nén tiếng khóc thút thít.

Tối đen như mực, không nhìn thấy cái gì, chỉ có thể cảm nhận xe ngựa đang thông thả chạy.

Vì là tường kép nên bên trong nhỏ hẹp chật chội, Tiểu Lục và Cảnh chỉ có thể nằm sát vào nhau.

Tiểu Lục đi tìm Cảnh cầu cứu, vốn chỉ là khí phách nhất thời nổi lên, hắn muốn thấy Cảnh khó xử, muốn nghe Cảnh dùng các loại phương thức thuyết phục hắn, gặp Tuấn Đế cũng không đáng sợ, không có hại, Cảnh thậm chí còn nhận lời đi gặp Tuấn Đế cùng hắn. Tiểu Lục muốn chính tai nghe được, tận mắt nhìn thấy, dùng lựa chọn gần như tàn khốc này để chặt đứt một tia bận tâm trong lòng mình, làm inh không còn gánh nặng, làm cho Mân Tiểu Lục biến mất cam tâm tình nguyện, không chút nào lưu luyến.

Thế nhưng, khi Tiểu Lục nói không muốn gặp Tuấn Đế, cười đùa muốn Cảnh giúp hắn, Cảnh không hỏi hắn vì sao thà rằng liều chết chạy trốn mà không chịu gặp Tuấn Đế, cũng không suy tư tới nguy hiểm, hắn chỉ đơn giản đồng ý, “Được”, kín đáo bố trí từng chi tiết để chạy trốn.

Nỗi bận tâm trong lòng Tiểu Lục không những không bị chặt đứt, ngược lại còn đang lan tràn.

Dường như xe ngựa va chạm vào cái gì đó, vang lên tiếng thét chói tai của những người phụ nữ, tiếng hô quát bất mãn của đàn ông.

Cảnh ẩn cơ quan, tường kép văng ra, hấn và Tiểu Lục rơi xuống. Cảnh ôm Tiểu Lục nhanh chóng lăn khỏi xe ngựa, đỡ Tiểu Lục đứng lên, Tiểu Lục nhìn bốn phía, có không ít người đang bò dậy từ trên đất, họ không bị ai để ý.

Bên cạnh họ là một đôi áp tải hàng hóa, một người nhìn thấy họ, không vui trách mắng: “Đi gì mà lâu như vậy? Còn không nhanh chân hỗ trợ!”

Cảnh và Tiểu Lục lập tức tiến vào đội ngũ, đứng bên cạnh ngựa, chen lẫn vào với mọi người, khẩn trương trông coi hàng h

Hồ Ách và xe ngựa đụng phải tranh cãi một phen, Cảnh ở trong xe ngựa bồi thường tiền, Tiểu Lục nhìn thấy mấy người theo sau xe ngựa.

(Xe ngựa này có hai tầng, tầng dưới nhỏ để họ nằm vào, khi họ lăn khỏi xe ngựa thì trên xe ngựa vẫn có người, đó chính là Cảnh và Tiểu Lục giả, hai người giả rời khỏi trấn Thanh Thủy để dẫn người của Chuyên Húc truy tìm.)

Lúc này, trời đã tối.

Đoàn xe tìm nhà trọ quen nghỉ tạm, đoàn người ăn cơm, người áp tải đầu lĩnh đi giao hàng, lại nhận một ít hàng hóa thương nhân muốn gửi.

Bận việc xong đã làm đêm khuya, Cảnh và Tiểu Lục bị phân đi trông coi hàng hóa.

Đêm hè, cho dù ngủ ngoài trời, cũng không cảm thấy lạnh.

Toàn bộ thôn trấn đều đang ngủ say, sao trên trời đặc biệt sáng ngời, Tiểu Lục ngửa đầu ngắm sao, cảm thấy nếu có một cái cổ vịt để gặm, thì hấn căn bản không tin mình đang chạy trốn.

Cảnh nói: “Nếu buồn ngủ thì ngủ một lúc đi.”

Tiểu Lục thấp giọng nói: “Bên ngoài thôn trấn phải rất náo nhiệt nhỉ.” Chuyên Húc cho rằng hấn đã chạy thoát, vội vàng truy tìm hấn ở bên ngoài, nhưng hấn vẫn còn ở trong trấn Thanh Thủy.

“Sáng sớm ngày mai, đoàn xe sẽ xuất phát, đi Cao Tân.”

Tiểu Lục không nhịn được cười, Chuyên Húc có nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ hấn không chịu đi Cao Tân mà lại chạy trốn đến Cao Tân. Tiểu Lục nói với Cảnh: “Ta luôn nghĩ ngươi là người thật thà, không ngờ cũng gian xảo như vậy.”

Cảnh nói: “Ngày mai sẽ rất vất vả, ngươi tựa vào người ta ngủ một giấc.”

Tiểu Lục nhìn s trời không nói chuyện, âm thanh trầm khàn truyền đến: “Ta, là Thập Thất.”

Tiểu Lục vẫn nhìn sao mà không nói gì, lâu sau, ánh mắt hấn nhắm lại, đầu chậm rãi nghiêng qua, nhẹ nhàng tựa vào vai Thập Thất.

Thập Thất không dám làm một cử động nhỏ nào, sợ kinh động tới hấn, đợi mãi đến khi hơi thở của Tiểu Lục trầm thấp vững vàng, hấn mới hơi nghiêng đầu, dịu dàng nhìn Tiểu Lục.

Sáng sớm, Tiểu Lục và Thập Thất đi theo đoàn xe, ra khỏi trấn Thanh Thủy, hướng về phía nam.

Trên đường quả nhiên thiết lập trạm kiểm tra, kiểm tra cực kỳ cẩn thận, lũ khách xếp thành một hàng dài.

Tiểu Lục nghe được người bên cạnh bàn luận: “Xảy ra chuyện gì? Tại sao Hiên Viên và Cao Tân đều kiểm tra tầng tầng lớp lớp thế?”

“Chắc là có liên quan tới nghĩa quân Thần Nông, nghe nói đêm qua, trong núi gần trấn Thanh Thủy có ánh lửa sáng rực, có rất nhiều người áo đen bắt giữ chặn đường người vào núi.”

“Aiz, không phải muốn đánh nhau đấy chứ?”

“Ai dà, không biết, hy vọng là không phải.”

Chờ một lúc lâu, rốt cuộc đến phiên bọn Tiểu Lục. Đầu tiên binh lính sẽ hỏi họ đến từ đâu, đi tới đâu, một nữ tử Thần tộc cầm một chiếc gương, mỗi người đi qua đều phải nhìn vào chiếc gương đó.

Có yêu quái bị chiếu ra nguyên hình, còn có người bị chiếu ra ngoại hình biến hóa, đều bị đưa qua một bên cận thần tra hỏi.

Tiểu Lục đi theo dòng người, trung thực đứng lại, nàng kia dùng gương chiếu Tiểu Lục, trong gương Tiểu Lục không có chút biến hóa nào, nữ tử phát phát tay, ý bảo Tiểu Lục có thể đi.

Thập Thất vẫn ngồi trên xe, lúc đến bên nữ tử mới nhảy xuống xe, quy củ ghé đầu đến trước chiếc gương, nữ tử thoáng nhìn qua gương, nói với người đằng sau hắn: “Kế tiếp, nhanh chút!”

Qua cửa kiểm tra, Tiểu Lục và Thập Thất nhìn nhau, không nói nhiều, vẫn đi theo đoàn xe như trước.

Vì phải kiểm tra nên chậm chuyện lên đường, thủ lĩnh đoàn xe thúc giục: “Nhanh một chút, sắp muộn rồi, trong núi có yêu thú, phải tiến vào thành trước khi trời tối, bằng không cứ chờ mà vào miệng yêu thú!”

Đi không ngừng, đến lúc chạng vạng, đoàn xe đã đến biên giới Cao Tân.

Hai bên sườn núi cao vút, ở giữa là thành quan không lớn, nhưng rất có khí thế, một người giữ cửa ải, vạn người không thể qua. Binh lính Cao Tân đứng ở cửa thành, kiểm tra xe và người đi đường qua lại. (Thành quan là từ gốc, gần như cổng thành.)

Có lẽ vì Chuyên Húc không nghĩ tới Tiểu Lục sẽ tiến vào Cao Tân, cho nên nơi này vẫn kiểm tra như ngày thường, chỉ có vài binh lính Thần tộc đứng ở trên thành cao, thỉnh thoảng liếc mắt qua đám người.

Tiểu Lục và Thập Thất theo đoàn xe, thuận lợi vào cửa quan.

Dọc đường dần dần phồn hoa náo nhiệt hơn, thủ lĩnh đoàn xe nhẹ nhàng thở ra, không ước thúc mọi người nữa, tất cả đều nói nói cười cười.

Trời gần tối, đoàn xe rốt cuộc đã vào thành, thủ lĩnh quen cửa quen ngõ đi tìm quán trọ ngủ.

Ăn tối xong, Tiểu Lục lấy nước ấm, thông thả tắm thật thoải mái.

Khi Tiểu Lục mặc xong quần áo đi ra, Thập Thất đã sớm tắm rửa xong.

Thập Thất cầm khăn lau tóc cho hắn, Tiểu Lục hỏi: “Chúng ta xem như đã đào thoát thuận lợi rồi?”

Thập Thất trả lời: “Vừa rồi lúc tiến vào thành quan, lân cận có một Thần tộc linh lực cực kỳ cao cường. Ta sợ bị hắn phát hiện, lập tức kiềm hãm hoàn toàn hơi thở, cho nên không có cách nào biết hắn có để chúng ta không.”

Tiểu Lục nói: “Có lẽ là tướng lĩnh Thần tộc của quân đội Cao Tân đóng ở đây.” Trong lòng đã có chút không yên.

Thập Thất nói: “Mặc kệ là ai, đều lấy bất biến ứng vạn biến, buổi tối ngươi hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Tiểu Lục cũng hiểu, chỉ có nghỉ ngơi tốt, mới có thể dùng trạng thái tốt nhất để ứng đối với các loại tình huống.

Giữa đêm khuya, Tiểu Lục nghe được động tĩnh, lập tức mở to mắt, lăn một vòng ngồi dậy.

Hắn nhìn thấy Thập Thất đang hắt nước trên mặt đất, lại đặt nửa chậu nước cạnh giường, còn dùng chén trà múc nước đặt xung quanh. Làm xong tất cả, Thập Thất ngồi xuống trước mặt Tiểu Lục, “Quân đội Thần tộc vây quanh quán trọ, có hai Thần tộc linh lực hết sức cao cường, một mình ta không đánh lại.”

Tiểu Lục thấp giọng cười: “Nếu thực sự thuận lợi chạy thoát, ta sẽ thất vọng về Chuyên Húc, bây giờ xem ra, hắn vẫn có mấy phần bản lĩnh.”

Thập Thất nói: “Ta để cho ngươi thất vọng rồi.”

“Nói vậy, ngươi không hề! Chuyên Húc dùng lực lượng của hai quốc gia mà truy ép chúng ta, ngươi dùng sức lực của bản thân mình giúp ta, chúng ta có thể chạy trốn tới nơi này, đã là kỳ tích.”

Thập Thất hỏi: “Ngươi không muốn gặp Tuần Đế đến mức nào?”

Tiểu Lục nghĩ nghĩ nói: “Thà chết cũng không gặp!”

Thập Thất đặt chiếc túi thơm ngọc hồ ly vào trong tay Tiểu Lục: “Tuy ta không đánh lại bọn họ, nhưng ta có thể dẫn bọn họ đi. Tọa kỵ của ta ở phía đông bắc, người chạy tới hướng đông bắc, giơ lên ngọc hồ ly này, bắt chước tiếng kêu của hồ ly, nó sẽ đến đón người.”

Tiểu Lục cầm tay Thập Thất, “Bọn họ sẽ giết người

“Ta là Đồ Sơn Cảnh, cho dù Tuần Đế tới đây, giết ta cũng phải cẩn thận lo lắng, tướng lĩnh khác tuyệt không dám tự ý quyết định.”

Tiểu Lục cười nói: “Vậy ta sẽ bỏ người mà chạy.”

Thập Thất nắm vai hắn, lời nói hơi run run, “Để cho ta nhìn hình dáng của người một chút.”

Tiểu Lục mỉm cười lắc đầu, “Không.”

Thập Thất nhìn Tiểu Lục chăm chú, trong mắt là bi thương nặng trĩu khó nén. Chỉ cần ra khỏi nơi này, Tiểu Lục có thể hoàn toàn biến thành một người khác, chỉ cần Tiểu Lục không làm Tiểu Lục nữa, Thập Thất sẽ không thể tìm được hắn.

Tiểu Lục nhìn Thập Thất chằm chằm, “Người vẫn nguyện lòng mạo hiểm đắc tội với Tuần Đế, để cho ta chạy thoát?”

Thập Thất gật đầu.

Giọng nói của Chuyên Húc truyền đến, “Mân Tiểu Lục, lăn ra đây! Người mà trốn nữa, ta sẽ đánh gãy cái chân chó của người!”

“Biến thành binh lính của họ để chạy.” Thập Thất dặn dò bên tai Tiểu Lục.

Thập Thất điểm nước thành khói, hóa khí thành sương, hắn biến thành Mân Tiểu Lục, đi đến trước cửa sổ, đẩy ra. Chuyên Húc nói: “Bây giờ người ngoan ngoãn ra ngoài, ta sẽ suy xét cho người ăn ít đau khổ.”

Sương khói dần dần lướt từ trong phòng ra ngoài, càng ngày càng nồng đặc, hình thành mê chướng, bao phủ cả quán trọ.

Chuyên Húc bực tức, lập tức sai người phá trận.

Tiểu Lục nhờ vào túi thơm ngọc hồ ly của Thập Thất, có thể trông rõ đường trong sương mù.

Hắn biến ảo thành một người hầu của Chuyên Húc, lặng yên không một tiếng động trốn ra quán trọ.

Tiểu Lục chạy về hướng đông bắc, hắn giơ cao túi thơm ngọc hồ ly, một con tiên hạc lớn hạ xuống, Tiểu Lục nhảy lên lưng nó, tiên hạc mang hắn, tiếp tục bay về hướng đông bắc. Tiểu Lục liên tục nhìn về phía sau, luôn cảm thấy trong lòng không ổn.

Giọng của Chuyên Húc như sấm mùa xuân truyền đến, “Mân Tiểu Lục, người ở cùng người là Diệp Thập Thất, ta giết một Diệp Thập Thất cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng.”

Tiểu Lục thở dài, quả nhiên trở mặt vô tình, bụng dạ nham hiểm, khó trách Hoàng Đế thích Chuyên Húc.

Tiểu Lục khôi phục dung mạo Mân Tiểu Lục, điều khiển tọa kỵ quay lại.

Mới bay được một lát, đã nhìn thấy Chuyên Húc chạm mặt bay tới, cái lồng phía sau hắn giam Thập Thất.

Một thị vệ tiến lên, Tiểu Lục đưa tay chịu trời, Chuyên Húc nhìn chằm chằm vào Tiểu Lục, lạnh lùng hạ lệnh: “Đánh gãy hai chân hắn.”

Thị vệ đá một phát vào hai chân Tiểu Lục, hai chân Tiểu Lục đau nhức, mềm yếu ngã xuống đất.

“Quăng hắn vào lồng giam.”

Tiểu Lục bị nhét vào lồng giam, hắn đi đến bên người Thập Thất. “Thập Thất, Thập Thất...”

Hai mắt Thập Thất nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Lục kiểm tra một chút, yên lòng, Thập Thất vì dùng linh lực của một người đối kháng với hai Thần tộc linh lực cao cường, nên linh lực bị hao hết, mặc dù có nội thương, nhưng tính mạng không đáng ngại.

Hai chân Tiểu Lục đau dữ dội, hắn dựa vào người Thập Thất, thấp giọng lải nhải một mình: “Sớm biết rằng vất vả như vậy mà còn không trốn thoát, thì thà chẳng trốn còn hơn. Mà nếu không trốn, ta làm sao có thể biết người sẵn lòng làm theo âm mưu của ta? Nhưng mà bây giờ ta nên làm cái gì đây? Nếu người không đồng ý giúp ta thì thật tốt, ta có thể thống khoái mà chặt đứt bẹn tâm. Nếu vừa rồi lúc bị vây khốn, người không để ta trốn một mình thì thật tốt. Tang Diễm Nhi khát vọng có một người đàn ông cứu vớt mình, nhưng thực ra đàn ông căn bản không thể cứu vớt nàng, đàn ông cho Tang Diễm Nhi vài giọt mật, đem một loại thống khổ này biến thành một loại thống khổ khác. Cuộc sống đối với Tang Diễm Nhi mà nói, chính là cái lò lửa, ngày ngày quay nướng nàng vô cùng đau đớn, đàn ông nhìn như ôm lấy nàng, khiến nàng tránh đi đau đớn, nhưng thực tế đàn ông chỉ biến Tang Diễm Nhi chịu đau đớn vì bị quay nướng thành đau đớn vì sợ hãi đàn ông sẽ buông tay để nàng lại bị quay nướng đau đớn, hai loại đau đớn kia loại nào đau đớn hơn? Có lẽ rất nhiều cô gái sẽ lựa chọn bị ôm đau đớn, dầu gì thỉnh thoảng cũng có vài giọt mật, dầu gì cũng không bị quay nướng, dầu gì cũng có thể hy vọng đàn ông vĩnh viễn sẽ không buông tay, còn ta thì không! Ta tình nguyện bị quay nướng ngày ngày đau đớn. Hai tay của ta tự do, thống khổ sẽ làm ta suy tính đào thoát, nhưng lúc bị người ôm, ta vì sợ hãi hắn buông tay, sẽ dùng hai tay nắm chặt hắn, sẽ quên suy tư vì hắn cấp cho vài giọt mật. Thực ra, cuối cùng người cứu vớt Tang Diễm Nhi chính là nàng, không phải đàn ông! Tang Diễm Nhi có ta đến thành toàn, ai có thể đến thành toàn cho ta đây? Thần có thể thành toàn cho người, ai tới thành toàn cho Thần đây? Hiển nhiên không có! Ta vẫn cảm thấy núp trong cái vỏ cứng là tương đối an toàn, đời này ta ăn nhiều khổ lắm rồi, ta không muốn chịu khổ, không muốn bị thương nữa...”

Một ngày một đêm sau, Tiểu Lục và Thập Thất bị áp giải đến Ngũ Thần sơn.

Chuyên Húc hạ lệnh nhốt hắn và Thập Thất vào địa lao long cốt kiến tạo dưới Ngũ Thần sơn, Tiểu Lục cười khổ, xem ra lần này chạy trốn, thật sự làm cho Chuyên Húc vô cùng tức giận, tòa địa lao long cốt này không phải ai cũng có tư cách mà vào.

Nhóm ngục tốt vô cùng không khách khí với Tiểu Lục, biết rõ trên chân hắn có thương tích, còn cố ý đá vào chân hắn, nhưng không dám làm nhục Thập Thất đang hôn mê bất tỉnh, lấy tay nhẹ nhàng nâng vào phòng giam.

Xem ra tuy Chuyên Húc rất tức giận Thập Thất giúp Tiểu Lục chạy trốn, cho Thập Thất ném chút mùi vị đau khổ, làm cho Thập Thất hiểu rõ uy nghiêm của Hiên Viên vương tử là không thể mạo phạm, nhưng vẫn kiêng nể Đồ Sơn thị, chỉ dám nhốt, không dám làm nhục.

Ngục tốt nặng nề đóng cửa địa lao, Tiểu Lục dùng hai tay bò đến bên cạnh bất mãn đánh hắn mấy cái, dựa vào người hắn.

Trong địa lao tối đen, không trông thấy bất cứ thứ gì.

Tiểu Lục nhắm hai mắt lại, từng cơn đau đớn đánh tới từ trên chân, nhưng dần dần, cũng mê mê man man thiếp ngủ.

Lúc Tiểu Lục tỉnh lại, không biết đã qua bao lâu, bóng đêm tử vong làm cho thời gian dường như ngưng trệ. Cảm giác được tay mình đang bị nắm, hắn nhẹ nhàng động đậy, nghe được tiếng gọi của Thập Thất: “Tiểu Lục, người tỉnh?”

“Ừ, nằm lâu, có chút khó chịu.”

Thập Thất ngồi dậy, muốn đỡ Tiểu Lục ngồi lên, làm động tới chân bị thương của Tiểu Lục, Tiểu Lục đau rên rĩ một tiếng, Thập Thất ôm hắn, “Người bị thương?”

“Ừ.”

“Ở chỗ nào?”

“Trên chân.”

Thập Thất sờ soạng tới chân Tiểu Lục, Tiểu Lục cảm thấy đau đớn giảm bớt rất nhiều, vội nói: “Trên người người có thương tích, đừng dùng linh lực.”

Thập Thất không để ý hắn, lại sờ một cái chân khác của Tiểu Lục, Tiểu Lục bất mãn, “Nghe lời!”

Thập Thất không hé răng, theo bàn tay hần chậm rãi mơn trớn trên chân Tiểu Lục, đầu đón trên chân Tiểu Lục dịu đi nhiều.

Thập Thất đỡ Tiểu Lục ngồi dậy, để hần dựa vào người mình, ngồi thoải mái một chút.

Thập Thất hỏi Tiểu Lục: “Người không chịu gặp Tuấn Đế, là vì Tuấn Đế nhìn thấy ngươi, sẽ giết ngươi sao?”

Tiểu Lục hiểu, Thập Thất chẳng phải muốn điều tra nguyên nhân hần không muốn gặp Tuấn Đế, Thập Thất chỉ muốn xác nhận rốt cuộc Tuấn Đế sẽ làm gì với Tiểu Lục, như vậy hần mới có thể suy tính đối sách, đảm bảo Tiểu Lục không phải lo lắng đến tính mạng. Tiểu Lục trầm mặc trong thoáng chốc, nói: “Tuấn Đế sẽ không giết ta.” Hần liều mạng đào thoát như vậy, Chuyên Húc khẳng định cũng muốn giết hần. Tuấn Đế từng chém giết năm đệ đệ của mình, cũng dây dưa với con gái ngũ vương, có lời đồn đãi rằng con cháu ngũ vương lưu lạc dân gian, chỉ sợ Chuyên Húc cho rằng hần là con của ngũ vương.

Thập Thất vẫn lo lắng, nói với Tiểu Lục: “Thế gian này chuyện nhìn như càng nghiêm trọng thì thực ra lại càng đơn giản, chạy trốn so với hai chữ lợi ích, nói trắng ra đều là chuyện làm ăn, cho dù là Hoàng Đế và Tuấn Đế, ta cũng có thể nói chuyện làm ăn với họ.

Tiểu Lục nói: “Ta không muốn gặp Tuấn Đế là có nguyên nhân khác, Thập Thất, đừng lo lắng cho an nguy của ta nữa, ta cam đoan Tuấn Đế sẽ không giết ta!”

Thập Thất nghe thấy giọng điệu của Tiểu Lục trịnh trọng như vậy, rốt cuộc cũng yên lòng.

Tiểu Lục không nhịn được nở nụ cười trên môi, phồng chùng tất cả mọi người đều vì người khác lo lắng cho mình mà cảm thấy vui vẻ.

Vì tòa địa lao long cốt này xây dưới chân núi, nên không có chút nguồn sáng nào, bóng đêm tích tụ mấy vạn năm, mang theo hơi thở chết chóc tuyệt vọng, mỗi phòng giam đều là không gian phong bế, không có một chút tiếng động, gần như cả thế giới đều ngập trong chết chóc.

Thập Thất lẳng lẳng ôm Tiểu Lục, Tiểu Lục yên tĩnh lắng nghe nhịp đập của trái tim hần. Ở nơi chết chóc này, ngăn cách tất cả dụ hoặc hồng trần, ràng buộc, lựa chọn lợi ích, làm cho quan hệ giữa nam và nữ vốn phức tạp trở nên cực kỳ đơn giản, chỉ còn lại có hần cùng với nàng. Tiểu Lục cảm thấy người mình có phần ỷ lại, trong lòng thật an bình.

Tiểu Lục nói: “Chúng ta vĩnh viễn không cần đi ra ngoài, lưu lại ở trong này nhé.”

“Tốt.”

“Tốt cái gì?”

“Lại ở đây rất tốt.”

“Sao lại rất tốt?”

“Chỉ có ngươi, ta.”

Tiểu Lục nhẹ giọng cười, thì ra Thập Thất cũng rất hiểu. Trên đời này đôi khi điểm phức tạp là hoàn cảnh, ở trong núi sâu hoang vu có nhiều đôi vợ chồng bạc đầu giai lão, ở nơi phồn hoa sầm uất lại có nhiều đôi vợ chồng bất hòa, bằng mặt không bằng lòng.

Tiểu Lục hỏi: “Thập Thất, là vì ân tình nên ngươi mới tốt với ta như vậy?”

Thân mình Thập Thất cứng ngắc, chậm chạp không trả lời. Tiểu Lục dựa vào hần mà ngồi, tay đặt ở ngực hần, có thể cảm nhận được tim hần đập ngày càng gấp rút, dường như sẽ bật ra khỏi lồng ngực. Tiểu Lục vẫn nhàn nhạt nói: “Ta cứu ngươi, thu lưu ngươi sáu năm, nhưng lần này ngươi cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ ta, chờ đến khi chúng ta rời khỏi đây, chúng ta coi như đã thanh toán xong. Ngươi yên tâm, về sau ta sẽ không làm phiền ngươi nữa, cam đoan cách ngươi rất xa...”

Miệng Tiểu Lục bị Thập Thất bưng kín, Tiểu Lục ô ô mấy tiếng, Thập Thất vẫn không thả, Tiểu Lục bướng bỉnh dùng đầu lưỡi liếm lòng bàn tay hần, Thập Thất giống như bị điện giật, lập tức bỏ ra. Tiểu Lục cũng bị bản thân dọa, gương miệng, mặt nóng bừng như lửa đốt.

Hai người đều trầm mặc cứng đờ.

Lâu sau, Thập Thất mới trầm khàn nói: “Ta sẽ không rời xa ngươi.”

“Vì sao? Vì sao không rời xa? Là muốn báo ân sao? Nhưng ta nói người ân đã báo.”

Thập Thất không trả lời Tiểu Lục vì sao, chỉ cố chấp nói: “Ta sẽ không rời xa ngươi.”

“Chẳng lẽ ngươi còn muốn theo ta cả đời?”

Thập Thất trầm mặc trong chớp mắt, trầm thấp mà kiên định nói: “Cả đời.”

Tiểu Lục thở dài, “Ta là nam, ngươi không cảm thấy mình kỳ quái sao?”

Lần này Thập Thất trả lời cực nhanh, “Nàng là nữ.”

Kỳ thực trong lòng Tiểu Lục cũng đã sớm cảm giác được Thập Thất biết nàng là nữ, tuy không rõ rốt cuộc Thập Thất làm sao mà biết, “Ngươi tin chắc như vậy sao? Ngay cả người khôn khéo như Tương Liễu cũng không dám xác nhận ta là nữ.”

Thập Thất nhẹ giọng cười rộ lên, “Bởi vì hắn chưa thấy nàng...” Hắn đột nhiên ngậm miệng.

“Chưa thấy ta thế nào?”

Thập Thất không chịu nói, Tiểu Lục càng tò mò, “Chưa thấy ta thế nào?” Tiểu Lục ngược đầu, lắc lắc cánh tay Thập Thất làm nũng, “Chưa thấy ta thế nào, nói với ta, nói với ta đi mà!”

Từ trước tới giờ Tiểu Lục luôn mang dáng vẻ nam tử hán, lần đầu tiên toát ra tư thái yêu kiều của tiểu nữ nhi. Tuy rằng phòng giam tối mịt, Thập Thất không nhìn rõ, nhưng cuối cùng vẫn chịu thua, hắn thấp giọng nói: “Khi vết thương của ta chuyển biến tốt lần đầu tiên tắm trong thùng, nàng ngồi bên cạnh ta, ta nhìn thấy... Nàng nhìn cơ thể ta... Mặt đỏ rực, ta biết đối với ta, nàng...”

Tiểu Lục ai nha một tiếng, lấy tay che mặt, “Ngươi nói vậy! Ta không có, ta làm gì có chứ!”

“Ta không nói vậy.”

“Ngươi chính là nói vậy, chính là nói vậy, từ trước tới nay ta không đỏ mặt!”

“Ta không có.”

Thập Thất trước nay luôn nghe theo Tiểu Lục, đây là lần đầu tiên cố chấp kiên trì. Tiểu Lục mặc kệ, xoay người, không chịu để ý đến Thập Thất, cũng không chịu dựa vào Thập Thất, dùng hành động cho thấy trừ phi Thập Thất thừa nhận bản thân nói vậy, nàng mới có thể tha thứ cho

Thập Thất gọi Tiểu Lục, Tiểu Lục không để ý đến hắn. Thập Thất kéo Tiểu Lục, Tiểu Lục cũng không để ý đến hắn, hắn lại sợ chân nàng đau, không dám dùng sức.

Thập Thất trầm mặc, Tiểu Lục cũng cảm thấy ảm ức, nhỏ giọng oán giận: “Chút chuyện nhỏ như thế, ngươi cũng không chịu nhường ta.”

Thập Thất nói: “Không phải chuyện nhỏ.”

Tiểu Lục quyết miệng, hừ một tiếng, đây không tính là chuyện nhỏ, thì cái gì tính là chuyện nhỏ?

Thập Thất suy tư một lát, chậm rãi nói: “Từ nhỏ đến lớn, ta luôn luôn là thiên chi kiêu tử (ý là con trời tài giỏi, được cha mẹ và mọi người yêu chiều). Có nữ tử luyện múa mười năm, chỉ vì làm cho ta liếc nhìn nàng một cái. Có danh sĩ không ngại vạn dặm xa xôi đi tới Thanh Khâu, ở liền bảy năm, chỉ vì có thể chơi cùng ta hai ván cờ. Có người không tiếc hàng vạn vàng bạc xin ta một bức họa, cũng có người gọi ta một chữ chỉ sư (coi là thầy). Ta từng cảm thấy đó chính là ta. Sau khi người nọ giam cầm ta, tra tấn ta hai năm, ngày ngày nhục mạ ta, nói ta không là cái gì cả. Ta khinh thường không phản bác, luôn trầm mặc chịu hấn tra tấn. Hắn tức giận, nói hắn có thể chứng minh cho ta xem. Hắn mang ta đi qua từng địa phương, mỗi ngày, hắn đem ta quần áo tả tơi, chân không thể đi, miệng không thể nói, cả người tanh tưởi đặt giữa phố xá sầm uất, người đến người đi, cũng thật như lời hắn nói, không ai vừa lòng nhìn ta. Rất nhiều lần, ta nhìn thấy người quen biết, muốn tiếp cận họ, họ hoặc là ném tiền cho ta rồi lập tức cầm hận né tránh, hoặc là kêu hạ nhân đánh đuổi ta. Hắn cười lớn hỏi: ‘Thấy không, đây là người!’ vèn vèn một năm, hắn dẫn ta đi rất

hiều địa phương, không ai sẵn lòng tiếp cận ta, ta chân chính hiểu rõ, bóc bỏ lớp áo khoác hoa lệ, ta xác thực không là cái gì. Hẳn biết ta đã bị phá hủy triệt để, ném ta vào trong lòng sông, hẳn không giết ta, bởi vì hẳn biết ta đã chết. Ta không biết mình trôi nổi bao lâu, lúc có ý thức, ta đã ở trong lùm cây. Ta biết bản thân sẽ chết rũa như vậy, ta chỉ muốn trước khi chết phơi nắng một lần, ta giãy giụa bò về phía ánh mặt trời. Ta mê mê trầm trầm ngủ mất, biết mình không thể nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa, cũng không muốn tỉnh lại nữa. Nhưng, ông trời cho nàng xuất hiện ...”

Tiểu Lục sớm quên tức giận, chậm rãi xoay người, tựa vào đầu vai Thập Thất, lẳng lẳng lắng nghe, trán Thập Thất dán trên tóc Tiểu Lục. không mở mắt được, không nhìn thấy nàng, ta chỉ có thể cảm thụ tất cả. Nàng sợ ta sợ hãi, nói tên nàng cho ta; nàng sợ ta xấu hổ, kể chuyện cười cho ta. Nàng nhẹ nhàng lau mồ hôi cho ta, nàng ôm ta vào trong ngực, gọi mái tóc ba năm chưa gọi cho ta. Ta biết thân thể của mình xấu xí kinh khủng thế nào, nàng lại đối đãi với ta như trân bảo, nhẹ nhàng che chở. Ba năm tra tấn và nhục nhã, bản thân ta cũng không có cách nào đối mặt với thân thể của chính mình, thậm chí còn không dám đi ra khỏi phòng. Nhưng ngày đó khi ta tắm, nàng nhìn đến cơ thể ta, mặt nóng bừng lên. Trong phút chốc đó ta mới cảm thấy mình thật sự sống lại, ở trong mắt nàng, ta vẫn là một... người đàn ông, có thể làm cho lòng nàng...”

Tiểu Lục kêu to: “Không được nói!”

Khóe mắt Thập Thất có lệ rớm ra, in trên tóc Tiểu Lục, cổ họng lại phát ra tiếng cười trầm thấp, “Lúc nàng ôm ta ra khỏi thùng tắm căn bản không dám nhìn ta. Đặt ta lên giường, chưa nói xong đã chạy trốn chết. Nàng bảo làm sao ta có thể nghĩ nàng là nam?”

Tiểu Lục đâm vào ngực hắn, thấp giọng lầm bầm: “Người là đồ gian xảo! Ta luôn nghĩ người là người thật thà! Ta bị lừa rồi!”

Thập Thất nói: “Ngày đó, ta mặc xong quần áo, đẩy cửa phòng, đi tới dưới mặt trời, nhìn trời xanh mây trắng đã lâu không nhìn. Trong mắt người khác chỉ là hành động không đáng nhắc tới, nhưng đối với ta, đó là phượng hoàng dục hỏa, niết bàn trọng sinh. Tiểu Lục, khi đó ta liền quyết định, ta vĩnh viễn sẽ không rời xa nàng.” (Phượng hoàng dục hỏa, niết bàn trọng sinh: ý nói sống lại một lần nữa. Khi phượng hoàng già đi sẽ tự bốc cháy, rồi từ đồng tro tàn đó sẽ có một con phượng hoàng con hồi sinh.)

Tiểu Lục thấp giọng nói: “Phượng hoàng niết bàn, là ngày xưa hết thấy đều hóa thành tro tàn, theo gió tiêu tán, người lại không thể thoát khỏi quá khứ của Đồ Sơn Cảnh.”

“Sau khi ta sinh ra không lâu cha ta liền qua đời. Ta có đại ca song sinh tên là Đồ Sơn Hưu, hẳn từ nhỏ đã không giống ta, hẳn thích nuôi chim dữ thú ác, hết sức tung bay nhanh nhẹn. Ta thích cầm kỳ thư họa, hơn nữa vẫn nhã ôn hòa, nhưng chúng ta đều rất giỏi về làm ăn buôn bán, tuy thủ đoạn và phương thức bất đồng, nhưng vẫn là mỗi người mỗi vẻ, chẳng phân biệt được thắng bại. Vì là song sinh, nên ta và đại ca cùng nhau học tập, cùng nhau làm việc, không tránh được bị người ta lấy ra so sánh, thật ra đại ca cũng không hề kém ta, có lẽ của ta mạnh hơn hẳn, nhưng linh lực tu vi của hẳn cao hơn ta, bất cứ chiêu thức nào chỉ vừa học đã biết, có điều mẹ luôn lạnh nhạt với hẳn, cho dù hẳn làm gì đều là sai. Vì thái độ của mẹ, người xung quanh hiển nhiên cũng đều thích ca ngợi ta, hạ thấp hẳn. Đại ca hết sức nỗ lực, gần như liều mạng chăm chỉ phấn đấu, muốn được mẹ khen ngợi, nhưng đối với hẳn mẹ chỉ có khinh thường, thậm chí có thể nói từ nhỏ đến lớn, mẹ luôn dùng mọi cách đả kích nhục nhã hẳn, ta không cần để ý làm gì, đều có thể được mẹ khen ngợi. Sau khi chúng ta lớn lên, dưới sự nâng đỡ của mẹ, hầu như toàn bộ quyền thế trong gia tộc đều ở trong tay ta, mẹ lựa chọn tiểu thư Phòng Phong thị làm vợ cho ta, lại chỉ để một tì nữ làm vợ đại ca, ta bất bình thay cho đại ca, đại ca lại vẫn giống trước kia, vì lấy lòng mẹ, không chút do dự cưới tì nữ mà hẳn vốn không thích, nhưng mẹ vẫn rất lạnh lùng với hẳn. Khi bệnh tình của mẹ nguy kịch, đại ca hầu hạ mẹ uống thuốc, mẹ đập bát thuốc vào mặt đại ca, bảo hẳn cút đi, nói nhìn đến hẳn liền ghê tởm. Đại ca rốt cuộc không nhịn được, khóc hỏi mẹ vì sao bất công như vậy, mẹ nhục mạ hẳn, nói rằng vì người không bằng đệ đệ của người, tâm tư người dơ bẩn, tính tình hèn hạ, ngay cả một ngón chân của đệ đệ người người cũng không bằng. Không lâu sau, mẹ qua đời. Ta vô cùng bi thương, mà ta cảm thấy đại ca càng bi thương hơn, hẳn không chỉ vì mất đi mà đau đớn, mà còn vì trọn đời trọn kiếp không thể được mẹ tán thành. Sau khi mẹ qua đời, đại ca bắt đầu nát rượu, mặc kệ là ai khuyên, hẳn đều nói trên đời này có một Đồ Sơn Cảnh đã đủ vừa lòng, không cần Đồ Sơn Hưu hèn hạ vô dụng nữa, bà nội không muốn hẳn hủy diệt, bất đắc dĩ mới nói cho chúng ta biết đại ca chẳng phải con trai ruột của mẹ, hẳn là con của cha và tì

nữ thân cận bên cạnh mẹ, thì nữ kia sau khi sinh đại ca liền tự sát, vì đại ca và ta chỉ sinh ra chênh nhau tám ngày, cho nên bà nội quyết định, tuyên bố với bên ngoài rằng mẹ sinh đôi. Sau khi đại ca biết chuyện này, không nát rượu suy sút nữa, bắt đầu tỉnh lại, ta vì lòng mang áy náy với hắn, nên rất khiêm nhượng với hắn, bà nội rất vui mừng, thường khen ta nhân hậu, dặn dò đại ca phải giúp ta nhiều hơn. Năm thứ tư sau khi mẹ qua đời, bà nội tính cử hành hôn lễ cho ta, nói chờ ta thành hôn xong, sẽ tuyên bố với thiên hạ rằng ta là tộc trưởng của Đồ Sơn thị. Có một ngày, đại ca đột nhiên tới tìm ta, nói có chuyện quan trọng muốn bàn, ta không hề nghi ngờ, đi theo hắn. Đến khi ta tỉnh lại, đã ở trong một địa lao phong bế, linh lực bị phong bế, chân tay bị xích trói chặt.”

Thập Thất kể một hơi đến đây, tra tấn tàn khốc thống khổ, nhục nhã không ngừng không hết, dường như lại trở về, bóng đêm đánh úp lại, thân mình hắn không tự giác thắt chặt. Tiểu Lục vội vã về ngực hắn, nhẹ giọng nói: “Nơi này không phải là địa lao đó, ta ở đây, Thập Thất, ta ở đây.”

Thập Thất vùi đầu vào trong tóc Tiểu Lục, sau một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, “Lúc bị tra tấn nhục nhã, ta từng nghĩ nếu có thể chạy thoát sống sót, hắn tất phải đau đớn tột cùng. Mà nếu quả thật là như vậy, ngay cả ta còn sống, ta cũng đã chết, không là một người hoàn chỉnh nữa, chỉ là một người bị khuất nhục và thù hận hành hạ đến đáng thương. May mắn nàng đã cứu ta. Dù ta tàn phá xấu xí, nàng vẫn xem như trân bảo, cẩn trọng chiếu cố, mặc cho trên người ta có bao nhiêu vết thương kinh khủng, nàng vẫn vì ta mà... Ngượng ngùng đỏ mặt...” Lúc này đây Tiểu Lục không ngăn cản Thập Thất, mà chỉ lẳng lặng lắng nghe.

“Tiểu Lục, ta nhìn thấy nàng, trong lòng không có thù hận, chỉ có cảm kích. Cảm kích ông trời đã để ta còn sống, hơn nữa còn cho thân thể ta kiện toàn. Ánh mắt của ta vẫn có thể nhìn, có thể nhìn thấy nàng ăn vạ giả ngốc; tai của ta vẫn có thể nghe, có thể nghe được nàng lải nhải lẩm bẩm; hai tay của ta vẫn linh hoạt, có thể giúp nàng chà lau tóc; hai chân của ta vẫn có lực như trước, có thể công nàng đi lại. Tiểu Lục, ta không muốn báo thù, chỉ muốn làm Diệp Thập Thất.”

Tiểu Lục cúi đầu ừ một tiếng.

Thập Thất nói: “Ta không muốn trở về, đại ca thật sự có khả năng, làm việc quả quyết tàn nhẫn hơn ta, kỳ thực thích hợp làm tộc trưởng Đồ Sơn thị hơn ta, chỉ cần có hắn, Đồ Sơn thị sẽ rất tốt. Chỉ cần không có Đồ Sơn Cảnh, Đồ Sơn Hầu chính là tốt nhất. Nhưng, ngày đó ta và nàng đến tiệm châu báu, chuyện làm ăn của Đồ Sơn gia rất nhiều, ta vốn không biết tiệm đó là của Đồ Sơn gia, Tỉnh Dạ gọi phá vỡ thân phận của ta, tất cả mọi người trong tiệm đều thấy được ta, đại ca rất nhanh sẽ biết Đồ Sơn Cảnh còn sống. Ta không muốn báo thù, lại càng không muốn làm Đồ Sơn Cảnh, nhưng đại ca sẽ không biết, bất kể ta đi tới đâu, hắn đều đuổi theo ta, ta sợ hắn làm nàng và mấy người lão Mộc bị thương, cho nên ta phải trở về làm Đồ Sơn Cảnh. Chỉ khi ta ở đó, hắn mới biết rõ mục tiêu ở đâu, mới không bắn tên loạn xạ.”

Tiểu Lục thở dài, “Chàng không tổn thương hắn, hắn lại muốn đả thương chàng. Vì an nguy của bản thân, cần phải giết hắn, nhưng giết hắn, lòng chàng sẽ bất an. Nhìn như hắn đã chết, nhưng thực tế hắn đau đớn trong chớp mắt là đã được giải thoát rồi, chàng lại phải gánh vác gông xiềng cả đời, thực ra là chàng chịu thiệt. Cứ tính như vậy, vẫn là không thể giết hắn.”

vui mừng nói: “Ta cũng biết nàng sẽ ủng hộ ta. Bọn Tỉnh Dạ không thể thấu hiểu vì sao ta không chịu báo thù.”

Tiểu Lục bất đắc dĩ nói: “Ta và chàng không giống nhau, chàng là người lương thiện, ta là người khôn khéo.”

Thập Thất thấp giọng nói: “Nàng là vì ta mà tính toán khôn khéo.”

Tiểu Lục hừ hừ hai tiếng, không nói gì.

Hơi thở của Thập Thất có chút hỗn loạn, tim cũng bắt đầu đập dồn dập, Tiểu Lục biết hắn muốn nói cái gì, nhưng ngại không nói. Tiểu Lục không thúc giục, chỉ cuộn tròn ở đầu vai hắn giống như con mèo, yên tĩnh chờ.

“Tiểu Lục, ta, ta... Ta biết ta có hôn ước trong người, không có tư cách nói với nàng điều gì... Ta cũng không dám nghĩ... Nhưng, nhưng mà... Ta sẽ hủy bỏ hôn ước, ta nhất định sẽ hủy bỏ hôn ước! Nàng chờ ta hai mươi năm... Không, không... Mười lăm năm, mười lăm năm, nàng cho Đồ Sơn Cảnh mười lăm năm, mười lăm năm sau, Đồ Sơn Cảnh sẽ trả lại cho nàng một Diệp Thập Thất.”

Tiểu Lục thấp giọng hỏi: “Chờ như thế nào?”

“Nàng, nàng không được để nam nhân khác... tiến vào lòng nàng.”

Tiểu Lục trầm mặc.

Trong bóng đêm, Thập Thất không nhìn thấy nét mặt của Tiểu Lục, khẩn trương đến mức quên cả hô hấp.

Tiểu Lục xì một tiếng bật cười, Thập Thất lại không biết tiếng cười của nàng là vì hân thính cầu vớ vẩn, hay là...

Tiểu Lục nói: “Chàng ấy, rất không hiểu ta. Lòng của ta lạnh, bên ngoài có cái vỏ cứng rắn, đừng nói mười lăm năm, chỉ sợ năm mươi năm cũng không làm cho nam nhân nào tiến vào.”

Thập Thất vội nói: “Vậy là nàng đồng ý rồi? Chúng ta đập tay thề.”

Tiểu Lục lười biếng nâng tay lên, Thập Thất sờ soạng xem tay nàng ở đâu trước, sau đó mới đập vào tay nàng, sau khi đập tay, hân không thu tay lại, mà thuận tay cầm lấy tay Tiểu Lục, “Tiểu Lục, ta, rất vui vẻ.” Giọng nói của hân hơi run rẩy, hiển nhiên nội tâm đang kích động.

Tiểu Lục không nhin được cũng cong khóe miệng, “Chàng nói mọi việc nói trắng ra đều là chuyện làm ăn, nhìn thấy bộ dạng này của chàng, sao ta cứ cảm thấy chuyện làm ăn này ta thua thiệt nhỉ?”

Thập Thất lắc lắc tay Tiểu Lục, “Ta nói chuyện nhìn như càng quan trọng càng giống chuyện làm ăn, không vượt ngoài lợi ích, nhưng chỉ một chữ tình, vĩnh viễn không thể dùng lợi ích để cân nhắc. Tình cảm cha mẹ con cái, tình cảm huynh đệ tỷ muội, tình cảm bằng hữu, tình yêu nam nữ, đều là nhìn như đơn giản, không ở đâu là không có, mà lại hiếm có khó tìm, không gì sánh được.”

Tiểu Lục cười hì hì nói: “Nghe mãi người ta nói Đồ Sơn Cảnh cực kỳ biết làm ăn buôn bán, lúc nói chuyện vừa thú vị vừa sắc bén, ta cứ không tin. Bộ dáng của chàng luôn ngốc ngốc, nói chuyện không lưu loát, nhưng tối nay xem như ta đã thật sự lĩnh giáo.”

Thập Thất nhẹ giọng cười, tiếng cười của hân cũng như con người hân, dịu dàng, bình thản, thuần túy.

Tiểu Lục nói: “Thập Thất, ta và chàng không giống nhau, ta không phải người làm ăn, nhưng trước chuyện quan trọng ta luôn tính rất rõ ràng, ta là người tàn nhẫn, tàn nhẫn với người khác, càng tàn nhẫn với bản thân mình. Chàng hiểu không?”

“Ta hiểu.”

Tiểu Lục cười quả trách: “Ai biết chàng hiểu thật hay hiểu giả.”

Thập Thất nói: “Ta biết nàng không ỉn hỷ vọng, sẽ không tín nhiệm trước, sẽ không nhập tâm trước, Tang Diễm Nhi nguyện lòng dùng hư tình giả ý để đánh cược cả đời, nàng thì cho dù thật lòng, nếu đối phương không quý trọng, nàng cũng sẽ bỏ qua. Ta nguyện lòng chờ, chờ đến khi nàng cũng nguyện lòng.”

“Nếu cả đời ta không nguyện lòng

“Vậy chờ cả đời. Chỉ cần nàng đừng biến mất, cho dù như vậy cả đời, cũng là tốt.” Thập Thất mỉm cười, Tiểu Lục tàn nhẫn với bản thân, nhưng thực ra nàng luôn đối tốt với người khác, lão Mộc, Tang Diễm Nhi, Ma Tử, Xuyên Tử... Nàng chỉ là khách qua đường trong cuộc đời họ, nhưng nàng thành toàn cho từng người.

Đen tối đến chết lặng, yên tĩnh đến chết lặng, trong địa lao khủng khiếp nổi tiếng ở Đại Hoang này làm người ta bị nhốt một ngày mà như một năm, thống khổ không muốn sống. Nhưng Tiểu Lục và Thập Thất gần bó nói chuyện, không cảm thấy thời gian trôi qua lâu dài, Thập Thất thấy thật may vì Chuyên Húc nhốt hân và Tiểu Lục tại nơi đây, làm cho hân có dũng khí nói ra hy vọng xa vời của mình, thậm chí cả tâm sự ở giấu sâu trong lòng mà hân không muốn nói ra, hân sẵn lòng cứ gần bó như vậy cả đời.

Khi tiếng bước chân của ngục tốt vang lên, Thập Thất chỉ cảm thấy thời gian quá ngắn ngủi.

Ngục tốt cung kính mời họ đi ra ngoài, thái độ hoàn toàn bất đồng với lúc đưa họ vào, nâng chiếc giá trúc tới, cúi đầu khom lưng muốn nâng Tiểu Lục lên giá trúc.

Thập Thất không chịu để họ chạm vào Tiểu Lục, ôm lấy Tiểu Lục, đi theo phía sau ngục tốt đang xách đèn.

Lúc ra khỏi địa lao, là ban ngày, ánh mặt trời chiếu rọi, mắt Tiểu Lục đau nhói, vội vàng nhắm hai mắt lại, Tiểu Lục nghe thấy Chuyên Húc hỏi Thập Thất, “Người muốn ta dùng lễ tiết gì tiếp đãi người? Diệp Thập Thất hay là...”

Thập Thất trả lời thật rõ ràng, “Diệp Thập Thất.”

Chuyên Húc nói: “Đi theo ta.”

Tiểu Lục mở mắt, họ đang ở dưới chân núi, đưa mắt trông về phía xa, là biển khơi vô biên vô hạn, tầng tầng lớp lớp sóng triều mãnh liệt mà đến, vỗ vào đá ngầm đen, vỡ vụn thành muôn ngàn bọt sóng.

Tiểu Lục chợt thấy lòng nhảy lên, cảm thấy có người gọi nàng, nàng nói với Thập Thất: “Đi bờ biển.”

Thập Thất ôm Tiểu Lục đi xuống thêm đá, xuyên qua rừng cây, đi đến bờ biển, đứng trên đá ngầm, Chuyên Húc vẫn chưa ngăn cản họ, chỉ yên lặng theo sau họ.

Lại một cơn sóng dữ từ xa ập tới, sóng biển màu xanh càng lên càng cao, thế tới mãnh liệt, ngay tại đỉnh sóng xanh trắng giao nhau, một bóng trắng giống như đang cười bọt sóng, bay nhanh mà đến.

Bóng trắng đứng trên bọt sóng, là một nam tử bạch y tóc trắng, đeo mặt nạ, hấn đứng trên bọt sóng, như đứng trên những đóa sen trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, phong tư trác tuyệt.

Bọn thị vệ rào rào rầm rầm xông tới, Chuyên Húc kinh ngạc nhìn Tương Liễu, trêu ghẹo nói: “Tương Liễu, người muốn giết ta đến vậy sao? Cũng dám đuổi tới Ngũ Thần sơn?”

Tương Liễu cười nói: “Lần này đến đây không phải vì vương tử điện hạ.” Hấn nhìn về phía Tiểu Lục, “Bị đập gãy chân? Người làm cái gì mà chọc quân đội Cao Tân gà bay chó sủa?”

Lúc này Tiểu Lục mới nhớ trên người Tương Liễu có cổ, khi chân nàng bị đập gãy, Tương Liễu đã phát hiện.

Tiểu Lục cười híp mắt, “Dựa vào chút bản lĩnh đó có thể làm gì chứ? Chỉ là một chút hiểu lầm thôi.”

Tương Liễu nói: “Dưới chân là biển rộng.”

Tiểu Lục hiểu rõ ý của Tương Liễu, chỉ cần nàng nhảy vào biển, Tương Liễu có thể mang nàng rời đi. Nhưng, nơi này là Ngũ Thần sơn, Cao Tân có rất nhiều tướng lĩnh Thần tộc giỏi về ngự thủy, một mình Tương Liễu có lẽ còn có thể qua lại, nhưng mang theo một người nữa, sợ rằng chỉ còn đường chết. Huống hồ, nàng đi rồi, Thập Thất phải làm sao? (Ngự thủy: khống chế nước, đánh dưới nước giỏi.)

Tiểu Lục cười nói: “Cảm tạ, nhân tình của người vẫn là thiếu một chút thì tốt hơn.” Tiểu Lục nói với Thập Thất: “Trở về.”

Thập Thất nhảy xuống đá ngầm, trở về trên bờ.

Trước lời từ chối của Tiểu Lục, Tương Liễu chỉ thản nhiên cười một tiếng, “Đừng quên, người còn nợ ta, người chết không thể nào trả nợ.”

Tiểu Lục cười to nói: “Yên tâm, ta ham sống sợ chết, nhất định sẽ chờ người đến đòi nợ.”

Tầm mắt Tương Liễu đảo qua trên mặt Thập Thất, dừng trên người Chuyên Húc, chào hấn: “Cáo từ!” Thân ảnh liền biến mất trong bọt sóng.

Bọn thị vệ muốn đuổi theo, Chuyên Húc nói: “Không cần uống phí công phu, hấn có thể đến từ biển, hiển nhiên có thể đi từ biển. Sau này tăng mạnh tuần tra ở chân núi.”

Tiểu Lục nhìn bọt sóng vỡ tung dưới đá ngầm, có chút mờ mịt, Tương Liễu từ vụn dậm tới, chỉ để hỏi nàng hai câu?

Chuyên Húc đi đến bên cạnh vân liên, nâng tay mời Tiểu Lục, “Chúng ta ngồi xe lên núi.”

Thập Thất ôm Tiểu Lục lên vân liên, không bao lâu sau, vân liên đứng ở Thừa Ân Cung, tòa cung điện lớn nhất Ngũ Thần sơn, tòa cung điện này hoa mỹ tinh xảo, phong lưu kiêu diễm có tiếng ở Đại Hoang. Nghe nói rất lâu trước kia, có Thần Nông vương tử vì nhìn thấy tòa cung điện này, còn từng phát động chiến tranh một lần với Cao Tân. Có điều, Tuấn Đế đời này từ khi lên ngôi, không thích xa hoa, không thích yến

âm, cũng không ham nữ sắc, toàn bộ hậu cung chỉ có một vị phi tử, cho nên Thừa Ân Cung vô cùng quạnh quẽ.

Chuyên Húc cười nói với Tiểu Lục và Thập Thất: “Đến Thừa Ân Cung.”

Tiểu Lục như đã ngủ, đầu tựa vào lòng Thập Thất, khép chặt hai mắt. Thập Thất khẽ gạt đầu với Chuyên Húc, nhảy xuống vằn liễn, theo Chuyên Húc vào cung điện.

Chuyên Húc nói: “Đây là Hoa Âm Điện, khi ta đến Thừa Ân Cung liền ở chỗ này, các người cũng ở tạm đây. Hôm qua lúc đến Ngũ Thần sơn, sắc trời đã tối, ta còn chưa đi bái kiến sư phụ. Hôm nay sau khi tan triều, ta sẽ đi gặp sư phụ, bẩm tấu với ngài đã đưa người tới. Tiểu Lục, người hãy chuẩn bị sẵn sàng, bệ hạ tùy thời có khả năng triệu kiến người.”

Tiểu Lục mở mắt: “Cho ta thuốc!”

Chuyên Húc cười nói: “Cho người thuốc trị chân thì có thể, nhưng cho dù chân người khỏe, người tốt nhất cũng đừng chạy loạn, nếu gặp phải A Niệm, thì không chỉ là chặt đứt hai cái chân thôi đâu.”

Tiểu Lục nhìn Chuyên Húc, muốn nói lại thôi, chớp mắt sau, la ầm lên: “Ta đói.”

Chuyên Húc lệnh cho tì nữ bưng đồ ăn lên, chờ Tiểu Lục và Thập Thất cơm nước xong, lệnh cho tì nữ đưa Tiểu Lục và Thập Thất rửa mặt thay quần áo.

Thập Thất ôm Tiểu Lục đến cạnh bể, Tiểu Lục nói: “Tì nữ sẽ chăm sóc ta, chàng cũng đi rửa mặt đi, tẩy sạch hết mùi thối xúi quẩy trong địa lao.”

Hai tì nữ hầu hạ Tiểu Lục tắm rửa, thay xong quần áo.

Thập Thất đã sớm rửa mặt xong, thay đổi quần áo sạch sẽ, chờ ở bên ngoài, nhìn thấy tì nữ nâng Tiểu Lục ra, vội bước nhanh tới.

Cao Tân quanh năm bốn mùa đều ẩm áp, quần áo rất nhẹ nhàng, phóng khoáng đẹp đẽ, chân đi guốc gỗ. Lúc này, Thập Thất mặc quần áo của Cao Tân màu thiên thanh, áo bào tay rộng, đeo thắt lưng, tóc búi cao, chân đạp guốc gỗ, lúc đi lại, bước chân như mây, tay áo bay lượn, đúng là người như trăng sáng, dáng như nước chảy.

Hai tì nữ nhìn mà ngây người, Tiểu Lục cũng nhìn không chuyển mắt. Thập Thất có chút ngại ngùng, hơi rũ mắt, lại giống như thật thích Tiểu Lục nhìn dáng vẻ của hắn, đón lấy ánh mắt của Tiểu Lục, đi tới trước mặt Tiểu Lục.

Tiểu Lục trêu đùa: “Khó trách có nữ tử vì cầu một cái liếc mắt của chàng mà luyện múa mười năm, lần này chàng trở về, chỉ sợ cũng không ít nữ tử cầu một cái liếc mắt của chàng.”

Thập Thất mất tự nhiên bất an, dường như sợ Tiểu Lục hiểu lầm, vội vàng nói: “Ta sẽ không nhìn.”

Tiểu Lục cảm thấy trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng lại không muốn bị nhìn ra, làm bộ không kiên nhẫn xoay đầu, “Chàng nhìn hay không nhìn, liên quan gì tới ta?”

Có y sư đến chữa chân cho Tiểu Lục, Thập Thất ở một bên hỗ trợ.

Y sư bôi thuốc mỡ trước, lại dùng gỗ cố định xương rồi bó chân cho Tiểu Lục, Tiểu Lục cảm thấy hai cẳng chân như thấm vào trong nước lạnh, gần như không cảm giác được đau đớn.

Y sư nói với Tiểu Lục: “Cố gắng không dùng chân, tĩnh dưỡng nhiều, chậm thì ba tháng, nhanh thì một tháng sẽ khỏi.”

Tiểu Lục cười chấp tay nói lời cảm tạ y sư, phiên y sư xem cho Thập Thất một chút, y sư kiểm tra, khẳng khái đưa cho Thập Thất một bình nhỏ là linh dược thượng hạng trị nội thương.

Y sư đi rồi, Tiểu Lục nói với Thập Thất: “Tuy rằng vết thương trên người chàng, dùng linh dược tốt cũng không loại bỏ hết.” Một vết thương, rất khó lưu lại sẹo trên người Thần tộc, nhưng lúc Đồ Sơn Hầu tra tấn Thập Thất, mỗi lần thi hành cực hình đều dùng linh dược đặc chế hắt lên người Thập Thất, có thể làm hắn duy trì tỉnh táo, thống khổ gấp bội, có thể làm cho ấn ký sỉ nhục đó vĩnh viễn để lại trên người Thập Thất.

Năm đó Tiểu Lục đã cẩn thận suy tư xem làm thế nào để trừ bỏ những vết thương đáng sợ ấy, nhưng suy tư một năm, nghĩ tới linh được khắp thiên hạ, phát hiện không có khả năng tiêu trừ.

Tiểu Lục nhìn chăm chăm vào chân Thập Thất, vừa nghĩ vừa nói: “Nhưng trong cung đình Cao Tân có nhiều thứ tốt hơn, có lẽ có thể trị khỏi chân của chàng. Chỉ là phải chịu chút đau đớn.” Vết thương cũ trên chân phải Thập Thất, vì người có linh lực, lúc đi nhanh sẽ không phát hiện có gì khác thường, nhưng lúc đi chậm, có thể nhìn ra hơi khập khiễng.

Thập Thất lắc đầu, “Ta không thêm để ý.”

Tiểu Lục cười cười, không nhịn được che miệng ngáp một cái, Thập Thất nói: “Nàng ngủ đi.”

Tiểu Lục cầm lấy tay áo của hắn, “Chàng cũng nghỉ ngơi một chút, nhưng ta không muốn chàng rời đi.”

“Ta dựa vào cũng có thể ngủ.” Thập Thất ngồi vào mép giường, tựa vào bình phong.

Tiểu Lục nhắm hai mắt, tay vẫn níu chặt ống tay áo của Thập Thất, Thập Thất bưng lên một chén nước, từ chén nước tỏa ra khói trắng, quanh quẩn bên Tiểu Lục, tay Tiểu Lục dần dần bất động.

Thập Thất cảm thấy, từ khi thoát ra khỏi địa lao, Tiểu Lục luôn nỗ lực che giấu nội tâm đang khẩn trương. Thập Thất phỏng đoán có liên quan tới Tuần Đế, với tính tình của Tiểu Lục, không có khả năng vì quyền thế của Tuần Đế, vậy chỉ có thể là vì con người Tuần Đế.

Thập Thất nhẹ nhàng cầm tay Tiểu Lục, thấp giọng nói: “Cho dù thế nào, ta cũng sẽ cùng nàng.”

9. Chương 9

(Tên chương 9 nguyên văn Hán Việt là: Mi gian tâm thượng, vô kế tương hồi tị, một câu thơ trong bài Ngự nhai hành của Phạm Trọng Yêm. Phạm Trọng Yêm, (989 - 1052), tự Hy Văn, thụy Văn Chánh, là một nhà chính trị, nhà văn, nhà quân sự, nhà giáo dục thời Bắc Tống. Ông là người huyện Ngô, Tô Châu (nay thuộc Tô Châu, Giang Tô.)

Khi nắng chiều ngả về tây, có cung nhân đến mời Tiểu Lục, nói Tuần Đế muốn gặp hắn.

Nhìn thấy chân Tiểu Lục bị thương, cung nhân lệnh người hầu nâng kiệu đến, Thập Thất đặt Tiểu Lục lên kiệu.

Người hầu nâng Tiểu Lục, Thập Thất đi theo bên cạnh, rảo bước trong khoảng một nén nhang, đến Triều Huy Điện nơi Tuần Đế xử lý chuyện triều chính hằng ngày. Mấy người hầu hạ kiệu ngoài cửa điện, cung nhân tiến lên bẩm tấu.

Đến khi nghe được bên trong lệnh cho họ vào, Thập Thất ôm lấy Tiểu Lục, người hầu bên cạnh cửa điện ngăn cản Thập Thất, giọng nói của Chuyên Húc truyền đến, “Cho hắn đi vào.”

Thập Thất ôm Tiểu Lục đi thẳng vào, trong điện sâu thẳm yên tĩnh, phía trước đặt một chiếc giường trầm hương nhỏ, một bạch y nam tử ngồi trên đó, dung mạo không tính là già, khoảng chừng ba mươi tuổi, nhưng trên đầu đã điểm không ít tóc bạc, tang thương khôn kể. (Vì là Thần tộc nên có thể giữ dung mạo trẻ.)

Thập Thất nhẹ nhàng đặt Tiểu Lục xuống, khom người hành lễ, “Thảo dân Diệp Thập Thất tham kiến bệ hạ. Mân Tiểu Lục bị thương ở chân, không tiện hành lễ, xin bệ hạ thứ tội.”

Tuần Đế làm như chưa nghe thấy gì, chỉ chăm chú nhìn Tiểu Lục.

Trước khi tiến vào điện, Tiểu Lục luôn khẩn trương, trầm mặc khác thường. Nhưng lúc này, hắn lại bình thản ung dung, cười nhìn Tuần Đế, để mặc Tuần Đế đánh giá. Sau một lúc lâu, Tuần Đế nâng tay với Thập Thất, ý bảo hắn đứng lên.

Tuần Đế hỏi Tiểu Lục: “Ai làm người bị thương?”

Tiểu Lục cười liếc nhìn Chuyên Húc, không nói gì. Chuyên Húc khom người trả lời: “Là con, hắn năm lần bảy lượt kháng lệnh bỏ trốn, con hạ lệnh trừng phạt cái chân của hắn.”

Tuần Đế nhìn Chuyên Húc thật sâu một lúc, hỏi Tiểu Lục: “Người còn chưa dùng bữa tối?”

“Chưa ạ.”

Tuấn Đế phân phó người hầu bên cạnh: “Cùng ăn.”

“Dạ.” Người hầu lui ra ngoài, truyền gọi bữa tối.

Dùng bữa ở Trắc Điện ngay cạnh Triều Huy Điện, phòng không lớn, mấy người ngồi trên bàn ăn rất gần nhau. Tuấn Đế ngồi ở vị trí chủ, Chuyên Húc ngồi phía dưới bên trái ông, Tiểu Lục ngồi phía dưới bên phải ông, đối diện với Chuyên Húc, Thập Thất ngồi gần Tiểu Lục, tiện sẵn sóc

Theo tưởng tượng của người bình thường, bữa tối của vua một nước cần phải rất phức tạp, nhưng bữa tối của Tuấn Đế lại cực kỳ đơn giản, đơn giản như một nhà phú quý bình thường nhất ở Đại Hoang.

Tuấn Đế ăn không nhiều, cũng không uống rượu, đáng vẻ đoan chính, cử chỉ hoàn mỹ. Chuyên Húc và Thập Thất cũng là một miếng ăn một miếng uống, từng cử chỉ hành động đều tao nhã đến mức cảnh đẹp ý vui, nhắm nuốt, uống rượu, nâng chén, đặt bát, đều không có một chút tiếng động, phong thái không chê vào đâu được.

Cả Trắc Điện, chỉ có Tiểu Lục thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh chói tai, Tiểu Lục ăn to nói lớn, đáng vẻ thô tục, ăn bắt đầu có hứng, hẳn cũng không cần dùng đũa, trực tiếp lấy tay cầm thịt, miệng đầy nước canh.

Ăn xong, hai tay Tiểu Lục bôi vào quần áo, người hầu quỳ gối bên cạnh Tiểu Lục, hai tay nâng bát ngọc hình hoa sen, bên trong có cánh hoa trôi nổi. Tiểu Lục dùng tay áo lau miệng, nghi hoặc nhìn bát ngọc trong tay người hầu, bất chợt hẳn như hiểu ra, nhanh tay cầm lấy bát ngọc hoa sen, uống ừng ực, lấy nước rửa tay làm nước uống, người hầu kinh hãi mở to hai mắt mà nhìn, Tiểu Lục cười với hắn, trả lại bát ngọc cho hắn, “Cảm ơn nhé!”

May mắn những người đó đều là cung nhân hầu hạ Tuấn Đế, sớm dưỡng thành tính tình trầm mặc cẩn thận, chỉ kinh hãi trong chớp mắt, lập tức khôi phục bình thường, cho rằng chưa nhìn thấy cái gì, vẫn hầu hạ Tiểu Lục cung kính như trước. Chẳng qua lần sau trước khi bùng lên cái gì, nhất định sẽ nhỏ giọng báo cách dùng.

Không biết Chuyên Húc bị âm thanh của Tiểu Lục làm phiền, hay đã ăn no, hắn đặt đũa xuống, vừa uống rượu vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tiểu Lục, còn Tuấn Đế từ đầu đến cuối lại không có phản ứng gì với hành vi của Tiểu Lục.

Tiểu Lục ăn thịt xong, không chịu bỏ qua tủy xương, làm như thường ngày, dùng sức mút tủy xương vào miệng, phát ra tiếng mút chụt chụt tư tư, dù ngày thường, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện đều phát ra âm thanh, không có gì kỳ lạ cả, nhưng lúc này đang ở trong điện của quân vương, nhóm người hầu còn không dám thở mạnh, thế nên tiếng mút tủy xương của Tiểu Lục quả thực vang vọng như tiếng sấm

Nhóm người hầu cứng người tại chỗ, không dám nhúc nhích, lòng kinh hoàng theo tiếng mút của Tiểu Lục, Thập Thất vẫn trấn tĩnh, mặt không biểu cảm, chậm rãi dùng cơm, Chuyên Húc lại phiền chán nhú mày.

Rốt cuộc Tuấn Đế nhìn về phía Tiểu Lục, rốt cuộc Tiểu Lục cũng nhận thấy không khí trong điện thật quái dị. Hắn ngậm xương, tròn mắt đảo qua đảo lại một vòng, ngại ngừng phun xương ra ngoài, một người hầu nhanh tay lẹ mắt bắt được.

Tiểu Lục cười, chấp tay với Tuấn Đế, “Ta là người thôn quê, lần đầu ăn những món ngon như vậy, không hiểu quy củ, mong bệ hạ không trách phạt.”

Tuấn Đế nhìn Tiểu Lục chăm chú, một lúc lâu sau hỏi: “Ngày thường ngươi thích ăn gì?”

“Ta ấy à, cái gì cũng thích ăn, nhưng thích nhất là thịt dê nướng.”

“Còn đồ ăn vặt?”

“Cổ vịt, chân gà...” Tiểu Lục nuốt nước miếng một cái, “Còn cả chân ngỗng.”

“Thích vị gì? Ta bảo ngự trù (nhà bếp) làm cho ngươi, còn kịp ăn một ít trước khi ngủ nghe chuyện xưa.”

Tiểu Lục trầm mặc, nhìn Tuấn Đế.

Nghi ngờ bắt đầu nổi lên trong mắt Chuyên Húc, tay hơi run rẩy, rượu vẩy lên người hắn mà hắn không phát hiện, chỉ chăm chú nhìn Tiểu Lục.

Tiểu Lục bỗng cười, “Vị gì cũng được, người nhà quê không kén chọn.”

Tuấn Đế phân phó người hầu ở phía sau: “Mỗi vị đều làm một phần.”

Tiểu Lục quay đầu nói với Thập Thất: “Ta ăn no rồi, mun trở về nghỉ ngơi.”

Thập Thất hành lễ với Tuấn Đế, Tuấn Đế nói: “Người đưa Tiểu Lục trở về.”

Thập Thất ôm lấy Tiểu Lục, đi ra cửa điện. Chuyên Húc không nhịn được đứng lên, nhìn Tiểu Lục chăm chăm, biết thân ảnh Tiểu Lục biến mất, hắn xoay mạnh người, vội vàng hỏi Tuấn Đế: “Sư phụ, hắn là ai?”

Tuấn Đế hỏi hắn: “Con cho rằng hắn là ai?”

“Lúc sư phụ muốn con đưa hắn về, từng nói có lẽ hắn là cố nhân của con, con vốn cho rằng hắn là con của tội vương năm đó tạo phản, nghe nói trong đó có một phi tử giỏi sử dụng độc, còn từng có ý đồ hại sư phụ, Tiểu Lục cũng giỏi sử dụng độc. Con cho rằng... Nhưng, nhưng sư phụ, vừa rồi người nói hắn có thể vừa ăn vật vừa nghe chuyện xưa trước khi ngủ, Tiểu Yêu, Tiểu Yêu...” Chuyên Húc vừa khấn trương vừa hưng phấn, còn cả sợ hãi nữa, giọng hắn run run, gần như không nói ra được, “Muội muội hồi nhỏ thích vừa nghe cô kể chuyện vừa ăn vật. Vì buổi tối có thể ăn vật, nên cơm tối không chịu ăn tử tế, cô cô răn dạy nằng, nằng còn mạnh miệng nói cha cho phép ăn vật.”

So với sự thất thố của Chuyên Húc, Tuấn Đế bình tĩnh không có một chút gợn sóng, “Ta không nhìn ra huyền hình thuật của hắn, cũng không biết hắn rốt cuộc là ai.”

Chuyên Húc ngồi quỳ trước mặt Tuấn Đế, ngơ ngác sững người, sau một lúc lâu, mới nói: “Sư phụ khẳng định cũng rất nghi ngờ?”

Tuấn Đế không nói gì, Chuyên Húc nhảy dựng lên, phóng ra ngoài, “Con đến hỏi nàng, con hỏi xem nàng rốt cuộc là ai, vì sao không chịu nhận con.”

“Đứng lại!”

Giọng điệu lạnh lùng của Tuấn Đế làm Chuyên Húc dừng bước chân, Chuyên Húc không hiểu quay đầu, “Chẳng lẽ sư phụ không muốn biết sao? Tiểu Yêu là con gái của ngài mà!”

Tay phải của Tuấn Đế vuốt chiếc nhẫn bạch cốt trên ngón út tay trái, thong thả xoay xoay vòng vòng, “Hắn là ai, không phải do chúng ta quyết định, mà là do chính hắn quyết định

Chuyên Húc không hiểu, nhưng biết sư phụ không nói lời vô nghĩa, hắn chỉ có thể ngồi quỳ xuống, im lặng nghe.

“Thế gian này tổn thương không chỉ vì điều mang tên cái ác, rất nhiều tổn thương đều vì điều mang tên yêu thương. Con muốn biết hắn là ai, ta cũng muốn biết. Nhưng không cần cấp bách hỏi hắn, cho hắn thời gian, để cho chính hắn nói cho chúng ta biết.”

Chuyên Húc lắc đầu, “Con không hiểu rõ vì sao...”

Tuấn Đế đứng lên, đi ra cung điện, “Con sẽ hiểu rõ.”

Chuyên Húc ngồi ngơ ngác thật lâu mới đứng lên, chạy bước thấp bước cao, giống như kẻ say rượu, trở về Hoa Âm Điện.

Tiểu Lục và Thập Thất dựa lưng vào cây cột ở hành lang, hóng mát ngoài điện. Trên đùi Thập Thất đặt một cái khay thủy tinh, có măng cụt, vải, sơn trà, long nhãn... Hoa quả đủ loại màu sắc hình dạng. Thập Thất bóc vỏ một quả long nhãn, đưa cho Tiểu Lục, Tiểu Lục nói: “Không thích.”

Thập Thất bỏ vào miệng mình, lại bóc vỏ quả măng cụt, đưa một nửa cho Tiểu Lục, Tiểu Lục ăn một múi.

Nhìn thấy Chuyên Húc, Thập Thất lễ phép đứng dậy, chấp tay làm lễ, Tiểu Lục vẫn nằm không nhúc nhích, chỉ tùy tiện cười vầy vầy tay.

Chuyên Húc đi qua, ngồi xuống đối diện họ.

Những hình ảnh từ khi quen Tiểu Lục tới nay lướt qua đầu hần như cười ngửa xem hoa.

Hần hạ lệnh dùng cực hình với nàng, làm cho hai tay nàng cốt nhục chia lìa, coi như đã kết thù lớn, nhưng nàng lấy thân bảo vệ hần, liều chết cứu giúp hần. Hần lại nghi ngờ cứu giúp là để được ban ơn, chẳng qua chỉ là bắt đầu một âm mưu.

Lúc bị Cửu Mệnh Tương Liễu đuổi giết, chiếc túi thơm để đuôi hồ ly trắng bị văng ra nhưng không mất, mà lại thấy trong ngực hần.

Hần bị mũi tên của Phòng Phong thị xuyên thủng ngực, hần lợi dụng lòng nàng gọi nàng tới, thậm chí quyết định khi tất yếu, sẽ dùng tên xuyên thủng ngực nàng, lấy vết thương của hần nhiễm lên vết thương của nàng, làm cho nàng cũng bị máu chảy không ngừng, dẫn dụ và bức bách Đồ Sơn Cảnh đi tìm Phòng Phong Ý Ảnh lấy thuốc cầm máu, hần sẽ phái người nhân cơ hội cướp lấy. Nhưng nàng không chút do dự đến tìm Đồ Sơn Cảnh, trộm bông tuyết vì hần.

Nàng hạ cổ hần, tuy nàng nói chỉ là đau đớn, không có nguy hại gì khác, nhưng hần chưa bao giờ tin. Nàng viện đủ mọi cớ, chậm chạp không chịu giải cổ cho hần, hần cho rằng nàng có mưu đồ, muốn dùng cổ áp chế hần. Nàng nhắc cho Ổ Trình cổ đã được giải, vậy mà sau đó, trong thời gian dài không có cảm giác đau đớn, hần vẫn không tin nàng thật sự đã giải cổ.

Vì sự phụ muốn gặp nàng, hần cho rằng nàng là con của tội vương, tiếp cận hần là muốn lợi dụng thân phận của hần, lấy ân tác loạn, hần ra tay ác độc, nàng lại chỉ nhìn hần cười, trong nụ cười rõ ràng không có oán trách, ngược lại là vui mừng, vui mừng vì hần lạnh lùng tàn khốc.

Còn rất nhiều lần uống rượu khi ngắm tuyết rơi...

Nghĩ lại từng sự việc, từng chi tiết, tất cả đã sớm đặt trước mắt hần, nhưng vì lòng hần đa nghi, lạnh lùng hà khắc mà làm như không thấy.

Chuyên Húc nhìn hai chân Tiểu Lục, bọc gỗ nối xương, lại cuốn một vòng vải trắng, nhìn qua thật là ngốc.

Bàn tay Chuyên Húc hướng về phía chân Tiểu Lục, Thập Thất cho rằng hần muốn thương hại Tiểu Lục, ra tay như gió, lấy tay làm kiếm, đâm về phía hần. Thập Thất vốn tưởng Chuyên Húc sẽ lui lại, không ngờ Chuyên Húc không hề né tránh, ngón tay đâm trúng vào cánh tay hần, máu tươi chảy xuống.

Tay Chuyên Húc phủ lên chân Tiểu Lục, nhẹ giọng hỏi: “Đau không?”

Tiểu Lục xoay đầu, nhắm mắt lại, “Không đau.”

Chuyên Húc có nghìn câu vạn chữ cuộn cuộn trong ngực trong bụng, giày xéo hần như sắp phá nát, nhưng hần không dám mở miệng. Hơn ba trăm năm, hần đã không còn là cậu bé đẩy xích đu dưới gốc phượng hoàng. Cha mẹ đều mất, lưu lạc tha hương, ăn nhờ ở đậu, hần mang mặt nạ quá lâu, đã không biết nên vui sướng thật tình như thế nào, bi thương thật tình như thế nào. Hần đã học được cách dùng quyền mưu để thao túng lòng người, mà lại quên làm thế nào để tiếp cận lòng người; hần đã học được các loại thủ đoạn để đạt được mục đích, mà lại quên bày tỏ tâm ý như thế nào.

Chuyên Húc đứng lên, nói với Thập Thất: “Chăm sóc nàng cho tốt.”

Chuyên Húc đi ra cửa điện, đi không mục đích trong bóng đêm. Trong Thừa Ân Cung cây hoa tươi tốt, hoa hiem cây lạ chỗ nào cũng có, buổi tối gió to làm những cánh hoa rơi như tuyết, thơm ngát từng trận, nhưng ở nơi góc biển đất khách quê người này không có hoa phượng hoàng đỏ lửa, lúc hoa nở rực rỡ như ánh bình minh, lúc hoa rơi như ánh lửa bay múa.

Thập Thất thấy Tiểu Lục luôn nhắm mắt. Nghe được tiếng bước chân của Chuyên Húc đi xa, khóe mắt Tiểu Lục lăn xuống từng giọt nước mắt.

Thập Thất ôm Tiểu Lục vào lòng.

Tiểu Lục chôn mặt trên đầu vai hần, nước mắt rơi như mưa.

Hơn ba trăm năm, nàng đã không còn là cô bé ngồi trên xích đu dưới gốc phượng hoàng.

Nàng từng lưu lạc nơi núi sâu, ăn tươi nuốt sống như dã thú; nàng từng bị nhốt trong lồng, bị chần nuôi như chó như mèo; nàng từng bị người ta đuổi giết, nàng cũng từng giết vô số người. Cuộc đời nàng chính là lời nói dối, máu tươi, chết chóc, tất cả mọi người đều lừa gạt, nàng không biết nên tin tưởng ai, không biết nên lấy thân phận nào đứng trước mặt mọi người.

Mãi cho đến đêm khuya, Tiểu Lục và Thập Thất đã nghỉ ngơi, Chuyên Húc vẫn không trở về.

Sáng hôm sau, khi Tiểu Lục ngủ dậy, Chuyên Húc đã rời đi.

Chạng vạng, Chuyên Húc trở lại Hoa Âm Điện.

Tiểu Lục vẫn mang dáng vẻ ngày trước, cột nải, vẫy tay chào hỏi Chuyên Húc.

Chuyên Húc ngoài vẻ mặt lạnh, không có vẻ mặt tươi cười và rất lạnh nhạt với Tiểu Lục ra, mọi việc khác đều bình thường.

Chuyên Húc nói với Thập Thất: “Nếu ban ngày ở trong điện buồn thì bảo tì nữ dẫn người đến Y Thanh Viên, trong vườn rộng rãi có thể chèo thuyền trên sông, cũng có dòng suối nhỏ, hoa thơm cỏ lạ, chim bay cá nhảy đều có, là một nơi thích hợp để giải buồn.”

Thập Thất nói: “Được.”

Chuyên Húc nói: “Không nên ngồi trên đất.”

Thập Thất liếc nhìn Tiểu Lục, trả lời: “Đã biết.”

Chuyên Húc không cần nhiều lời nữa, trở về phòng mình, cơm tối cũng ăn một mình trong phòng.

Y sư nói chân của Tiểu Lục cần ít nhất một tháng mới đỡ, nhưng thực tế sau mười ngày, Tiểu Lục đã có thể chống nạng đi chậm được rồi.

Y sư vô cùng kinh ngạc trước tốc độ hồi phục của Tiểu Lục, dặn dò Tiểu Lục, “Trước khi chân liền, phải tĩnh dưỡng nhiều, bây giờ liền rồi thì hãy cố gắng vận động, dần dần, sẽ đi lại bình thường được.”

Tiểu Lục rất nghe lời y sư, thường xuyên chống nạng đi tới đi lui.

Tuần Đế không thường xuyên triệu kiến Tiểu Lục, ba bốn ngày mới gặp một lần, mỗi lần gặp mặt cũng nói rất ít, “Lúc vui thích uống rượu gì?” “Thích màu gì?” “Thích hoa cỏ gì?” “Thích...”

Nhưng ở trong Hoa Âm Điện, thứ hân thích không đâu không có, chỉ cần Tiểu Lục từng nói thích, nhất định sẽ xuất hiện. Có một lần Tuần Đế hỏi Tiểu Lục “Thích cái gì”, Tiểu Lục vô sỉ trả lời “Thích nhất là tiền, tốt nhất ngày ngày có thể nằm lăn lộn trên núi tiền”. Ngày hôm sau, khi Tiểu Lục thức dậy, liền nhìn thấy trong đình viện có một núi tiền, không phải châu báu, cũng không phải ngọc thạch, mà là từng chồng từng cục tiền, chất cao như núi.

Nhìn núi tiền lóe sáng chói mắt đó, Tiểu Lục đen mặt. Chuyên Húc đã mười ngày không lộ chút ý cười cũng bật cười to, ngay cả Thập Thất từ trước đến nay luôn ít nói cũng không nhịn được nở nụ cười, chân thành nói với Tiểu Lục: “Ta chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.”

Nghe được tiếng cười của Chuyên Húc, Tiểu Lục ném gậy xuống, nhào vào núi tiền, lăn lộn mấy vòng.

Thập Thất cười hỏi: “Vui vẻ không?”

“Lăn đau nhức cả người.” Tiểu Lục nằm trên núi tiền, mạnh miệng nói, “Nhưng ít nhất ta cũng biết lăn lộn trên núi tiền có cảm giác gì.”

Chuyên Húc và Thập Thất đều cười.

Nhóm tì nữ ra ra vào vào, luôn đi vòng quanh núi tiền. Tiểu Lục và Thập Thất ở trong sân hóng mát, dù ở góc độ nào, cũng nhìn thấy vô số tiền đang lấp lóe lấp lóe.

Một đêm trăng sáng, Tiểu Lục hiếm khi có chút nhả hứng, muốn ngắm trăng một chút, đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy một núi tiền đứng lặng nguy nga lóe sáng.

Ngồi ở đây trước mặt là tiền, bất kể là cảnh đẹp hay là mỹ nhân, đều âm thầm nhạt nhòa.

Tiểu Lục thật sự không chịu nổi, nói với người hầu: “Chuyển núi tiền đi.”

Người hầu cung kính trả lời: “Đây là ý chỉ của bệ hạ, công tử muốn chuyển núi tiền, phải đi cầu bệ hạ chấp thuận.”

Lần sau, khi Tuấn Đế triệu kiến Tiểu Lục, lần đầu tiên Tiểu Lục chủ động nói với Tuấn Đế: “Ta không thích núi tiền.”

Mặt Tuấn Đế không biểu cảm, hơi hơi gật đầu, chỉ có Chuyên Húc rất quen thuộc thân cận với ông mới có thể nhìn ra trong mắt Tuấn Đế lóe lên ý cười.

Kể từ đó, mỗi lần Tuấn Đế hỏi Tiểu Lục thích cái gì, Tiểu Lục đều không dám nói hươu nói vượn, tận lực trả lời chi tiết. Bằng không làm thứ mình không thích ngày ngày đặt trước mắt trong tay, thật sự là chịu tội.

Chân của Tiểu Lục dần dần hồi phục hơn, không cần chống nạng nữa, chỉ cần chống một chiếc gậy, mượn lực một chút là đi được, thậm chí có thể ném gậy chậm rãi đi được một đoạn.

Tiểu Lục là người không thể gò bó, chân vừa linh hoạt một chút đã lập tức không thỏa mãn chỉ đi lại trong Hoa Âm Điện.

Vào lúc mặt trời sắp xuống núi, nàng thích chống gậy đi dưới ánh mặt trời, thẳng đến khi mồ hôi chảy đầy người, nàng mới chịu dừng lại.

Thập Thất sẽ bước chậm bên cạnh nàng.

Tiểu Lục tiếp tục lải nhải: “Đám đàn ông đều thích mỹ nhân không đổ mồ hôi, nhưng thực tế mỹ nhân không đổ mồ hôi tốt nhất không cần cưới. Cuộc sống luôn tràn đầy những chuyện lung tung rối loạn, không tránh được bức mình phiền lòng, tất cả những gì không vui đều bùng phát trong thân thể. Nếu ở dưới ánh mặt trời rực rỡ, đi nhanh một vòng, thoải mái đổ mồ hôi một trận, thì những gì không vui đều thoát ra theo mồ hôi. Thân thể thông suốt thì phụ nữ mới có thể rộng lòng, không tính toán chi li. Giống như ta vậy, gần đây ta rất phiền lòng, nhưng vừa đi vừa thông suốt, tâm tình đã tốt hơn rất nhiều.

Thập Thất đưa mắt nhìn Tiểu Lục, mỉm cười không nói lời nào.

Bỗng nhiên, có tiếng chim hót từ không trung truyền đến, một con huyền diệu (chim đen) đáp xuống, dừng bên cạnh Tiểu Lục, thân mình nghiêng về trước, đầu cúi thấp giống như đang hành lễ với Tiểu Lục, lại giống như đang mời Tiểu Lục sờ đầu nó.

Tiểu Lục lui về sau từng bước, gậy bị rơi xuống, người xiêu xiêu vẹo vẹo

Thập Thất muốn đỡ nàng, Tuấn Đế và Chuyên Húc đi tới, Tuấn Đế giơ tay lên, một lực lượng mạnh mẽ ngăn trở Thập Thất, Thập Thất nhìn ra huyền diệu không có ý tổn thương Tiểu Lục, hẳn không phản kháng mà lặng lẽ nhìn.”

Huyền diệu thấy Tiểu Lục không để ý đến nó, hoang mang vẹo đầu, đi từng bước lên trước, đuổi tới chỗ Tiểu Lục.

Tiểu Lục càng lùi càng nhanh, nó cũng càng chạy càng nhanh. Tiểu Lục ngã trên mặt đất, huyền diệu lại cho rằng Tiểu Lục đang chơi đùa với nó, khoan khoái kêu một tiếng, thu hẹp cánh, nằm trên đất lăn qua lộn lại. Sau khi lăn mấy vòng, nó lại rướn cổ lên, lộ đầu ra, tiến đến bên người Tiểu Lục.

Tiểu Lục nhìn nó chằm chằm, không chịu chạm vào nó. Huyền diệu tựa như đang đau lòng, bị thương kêu ô ô, rúc đầu vào tay Tiểu Lục, đập đập lên tay nàng, điệu bộ bất an muốn nàng xoa đầu nó. Tiểu Lục rất tiếc không thể làm gì khác đành vươn tay, sờ sờ đầu nó.

Huyền diệu chớp cánh, nghén cổ hát vang, sung sướng dạt dào làm những người đứng xem cũng phải xúc động.

Tiểu Lục vịn vào người huyền diệu, đứng lên: “Người ấy, ăn gì mà béo thế hả?” Nói xong, ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Tuấn Đế và Chuyên Húc.

Tiểu Lục cười gượng, chỉ vào huyền diệu nói: “Con chim béo này rất có duyên với ta, chắc là chim cái rồi.”

Tuấn Đế nói: “Con huyền diệu này là ta chọn cho con gái lớn Tiểu Yêu làm tọa kỵ, khi đó nó vẫn còn là quả trứng, Tiểu Yêu ngày ngày ôm nó ngủ, sau khi nó ấp nở, người đầu tiên nhìn thấy chính là Tiểu Yêu, Tiểu Yêu đặt tên cho nó là Viên Viên (Tròn trịa, tròn tròn), ngày nào cũng hỏi bao lâu nữa mới có thể cưỡi Viên Viên bay lên bầu trời. Ta luôn trả lời rằng ‘Chờ các con lớn lên’ Viên Viên đã sớm cao lớn, nhưng đến nay Tiểu Yêu vẫn chưa về.”

Tiểu Lục chấp tay bồi tội, “Thảo dân không biết đây là tọa kỵ của vương cơ, vừa rồi mạo phạm, kínhnhìn Tiểu Lục trong chớp mắt, một lời chưa nói mà rời đi cùng Chuyên Húc.

Tiểu Lục thấy họ đi xa, đỡ cánh tay Thập Thất ngồi xuống tảng đá. Huyền diệu cũng bu lại, Tiểu Lục hất nó, “Đừng làm phiền ta, tự đi chơi đi.”

Huyền diệu Viên Viên tui thân cọt cọt trong tay Tiểu Lục, giương cánh bay đi.

Tiểu Lục nghỉ ngơi một lát, nói cười với Thập Thất: “Về thôi.”

Thập Thất đưa gậy cho nàng, cùng Tiểu Lục trở lại Hoa Âm Điện.

Tiểu Lục có thể ném gậy xuống mà đi chậm chậm.

Nàng thích đi từ Hoa Âm Điện đến Y Thanh Viên, nhưng không tiến vào vườn, chỉ nghỉ ngơi một lát dưới bóng cây bên ngoài, rồi chậm rãi đi từ vườn trở về Hoa Âm Điện.

Một ngày nọ, thời tiết cực kỳ nóng bức, Thập Thất và Tiểu Lục đi đến Y Thanh Viên, đầu Tiểu Lục chảy đầy mồ hôi, gò má cũng bị phơi nắng đỏ rực.

Lúc ngồi dưới bóng cây nghỉ mát, Tiểu Lục uống một ngụm nước, thở dài: “Nếu lúc này có dưa hấu ướp lạnh ăn thì thật tốt.”

Thập Thất đứng lên, “Ta thấy tì nữ ngâm dưa và trái cây trong đá, ta đi lấy một quả dưa hấu.”

Tiểu Lục cười nói: “Chỉ thuận miệng thôi mà, lúc nào trở về ăn sau.”

“Ta đi một lát thôi, rất nhanh.” Thập Thất chạy đi thật nhanh.

Tiểu Lục đặt bình nước sang một bên, chờ ăn dưa hấu.

Tiểu Lục nhớ hồi nhỏ, rất thích nghịch nước, trời nóng thường xuyên ngâm mình trong nước không chịu ra. Để đỡ nàng ra ngoài, mẹ luôn bưng một đĩa dưa hấu tới, đi đi lại lại trên bờ, vừa đi vừa ăn, cho thấy nếu con không ra, mẹ sẽ ăn hết luôn. Khi đó, nàng sẽ vội vàng bò lên b tới bên mẹ, há to miệng ra chờ mẹ bón.

Một nhóm người đi về phía vườn, Tiểu Lục đang suy tư không để tâm, chỉ tùy ý nhìn lướt qua đó, thấy không phải là người mình quen biết nên vẫn ngồi như trước.

Một thiếu nữ xinh đẹp đi giữa hướng về phía nàng, nổi giận đùng đùng trừng mắt với Tiểu Lục, “Người, người, sao người lại ở đây?”

Lúc này Tiểu Lục mới cẩn thận nhìn thiếu nữ, ngũ quan không quen, nhưng lại giống như từng quen biết, nhìn cách ăn vận trang điểm của nàng, Tiểu Lục đã biết nàng là ai.

Thì ra, dung mạo thật của A Niệm lại xinh đẹp như thế, là một mỹ nhân không hơn không kém, Tiểu Lục mỉm cười nói: “Ta, ta, tại sao ta lại không thể ở đây?”

A Niệm tức đến to đầu, “Nơi này là nhà của ta! Dân đen nhà người, đương nhiên không thể ở đây! Người đâu, bắt hắn lại!”

Hải Đường và một thị nữ khác túm hai cánh tay Tiểu Lục, xách Tiểu Lục lên.

A Niệm không đi dạo trong vườn mà vội vã trở về.

Tiểu Lục bị hai thị nữ túm, nàng lườm phản kháng phỉ sức, để mặc họ kéo đi.

Vào Hàm Chương Điện của A Niệm, A Niệm bày ra bộ dáng quan viên thẩm vấn phạm nhân, quát hỏi Tiểu Lục: “Nói, người có biết sai không?”

Tiểu Lục không sợ hãi, cười tít mắt đánh giá bốn phía.

Hải Đường cũng có rất nhiều cảm xúc với Tiểu Lục, thấy bây giờ Tiểu Lục vẫn mang dáng vẻ bình chân như vại, nàng đá một phát vào đầu gối Tiểu Lục, Tiểu Lục ngã xuống trước, quỳ gối trước mặt A Niệm.

A Niệm nhìn Tiểu Lục từ trên cao, “Hừ, rốt cuộc người cũng rơi vào tay ta! Chuyên Húc ca ca nói người đã cứu huynh ấy một mạng, vậy ta sẽ không cần cái mạng của người, nhưng tội chết có thể miễn, còn tai vạ thì khó thoát khỏi! Ngào... Ngày đó... người... Ta... Ta nhất định phải báo thù rửa hận!” A Niệm nhớ tới ngày đó Tiểu Lục sờ loạn trên lưng mình, nước mắt lại vọt ra hốc mắt, Chuyên Húc hỏi nàng mấy lần, nàng xấu hổ không nói cho Chuyên Húc biết, khi trở về Ngũ Thần sơn, A Niệm mới âm ỉ khóc lóc kể lể với mẹ một lần, nhưng mẹ... Chỉ biết ôm nàng, vỗ nàng lưng.

A Niệm kêu to: “Giơ tay hấn lên.”

Hai thị nữ nắm tay Tiểu Lục giơ lên, A Niệm nhìn tay Tiểu Lục, cân nhắc xem nên sử dụng hình phạt gì, nhưng từ nhỏ A Niệm đã được che chở rất chu đáo, căn bản chưa từng thấy những cực hình ác độc, hình phạt nghiêm trọng nhất mà nàng biết chính là đánh chết. Vì Chuyên Húc, không thể đánh chết Tiểu Lục, A Niệm chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện nói: “Đánh tay hấn!”

Hải Đường cầm cây gậy làm từ cây mun vạm vỡ năm tới, hung hãn đánh xuống.

Trên môi Tiểu Lục treo ý cười, cổ ý khiêu khích: “Lưng người vừa mềm mại vừa thơm tho, cho dù đánh gãy tay ta, sờ một cái cũng đáng giá. Từ sau lần được sờ đó, ta vẫn luôn mong nhớ ngày đêm...”

A Niệm tức đến run rẩy, sắc mặt trắng xanh, nước mắt thì nhau rơi xuống.

Phong tục Cao Tân bảo thủ, nặng nề lễ nghi, sau khi Tuấn Đế đăng cơ, phong tục phần nào phóng túng hơn, lễ nghi không nghiêm cẩn như trước, nhưng thân thể của vương cơ... Thị nữ kinh hãi ngây người, Hải Đường không dám để Tiểu Lục nói hươu nói vượn, lệnh ột tì nữ làm việc nặng cởi giày thêu xuống, nhét vào miệng Tiểu Lục, “Cho cái miệng thối của người nói bậy nữa này!”

Hải Đường nói với A Niệm: “Vương cơ, tên vô liêm sỉ này có cừ oán với ngài, tự nhiên nói hươu nói vượn chọc giận ngài, hủy danh dự của ngài, ngài đừng trúng quỷ kế của hấn.”

Mấy thị nữ đều nghe ra lời cảnh báo của Hải Đường, cũng không tin Tiểu Lục linh lực thấp kém mà có thể có cơ hội tới gần vương cơ linh lực không kém, vội rít khuyên A Niệm, một tì nữ mau mồm mau miệng nói: “Chuyên Húc vương tử là Hiên Viên vương tử, nhưng không phải Cao Tân vương tử của chúng ta, chỉ là sống nhờ ở đây, dựa vào bề hạ mà sống, vương cơ có cần gì phải coi trọng ý của hấn? Muốn giết thì giết, rồi sau nói với bề hạ, bề hạ nhất định sẽ không trách.”

A Niệm đã tức giận tới cực điểm, hạ lệnh: “Đánh! Đánh tay trước, sau đó tát, đánh chết, ta chịu trách nhiệm!”

Hai thị nữ cầm gậy gộc đánh bùm bùm liên tục.

Tiểu Lục cười không nổi, tâm thần đặt toàn bộ vào lời nói vừa rồi của tì nữ. Nghe như chỉ là một câu tùy ý, nhưng thực tế lộ ra rất nhiều tin tức. Từ khi Chuyên Húc còn ít tuổi đã bị Hoàng Đế đưa đến Cao Tân, nói hấn là cháu trai, Hoàng Đế dùng điều đó để hứa hẹn với Tuấn Đế, sẽ không tiến công đánh Cao Tân. Hơn hai trăm năm qua, hấn chưa bao giờ trở về Hiên Viên, trong mắt mọi người, nhìn qua hấn có danh vọng của Hiên Viên vương tử, nhưng thực tế chỉ là đứa con bị vứt bỏ, sống nhờ sống gửi.

Thập Thất cầm dưa hấu ướp lạnh vội vàng trở lại, nhưng không nhìn thấy Tiểu Lục. Hấn theo dấu vết tìm tới đây, bị thị vệ ngoài điện ngăn lại.

Thập Thất nghe thấy trong điện truyền đến tiếng đánh đập, không để ý bị ngăn cản, mạnh mẽ muốn đi vào bên trong, lại rước lấy càng nhiều thị vệ bao quanh hấn.

Vì A Niệm là con gái duy nhất của Tuấn Đế, nên bọn thị vệ không dám coi nhẹ, lập tức phái người đi bẩm báo Tuấn Đế. Cung điện của mẫu thân A Niệm là Tĩnh A vương phi cách Hàm Chương Điện không xa, thị nữ thân cận lo sợ ra hiệu cho bà, nói có người tập kích cung điện của vương cơ, Tĩnh An vương phi gấp gáp chạy qua đó. (Bà vương phi này vừa cầm vừa điếc nên phải dùng tay ra hiệu.)

Bà vội vàng đi vào cửa điện, thấy sắc mặt A Niệm tuy khó coi, nhưng quần áo sạch sẽ, hiển nhiên không bị thương.

A Niệm nhìn thấy mẹ, lập tức nặn ra vẻ mặt tươi cười, vừa ra hiệu vừa hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Tiểu Lục luôn cúi đầu, mặc cho thị nữ đánh, lúc này nghe được tiếng kêu của A Niệm, thân mình nàng hơi run, muốn ngẩng đầu lên, lại không dám nhìn. Người phụ nữ này mặc dù không phải vương hậu, nhưng cũng là người phụ nữ duy nhất của Tuấn Đế, cả thiên hạ dường như không ai từng gặp bà, chỉ nghe đồn Tuấn Đế tàng kiều, chỉ cần mình bà là đủ (Tàng kiều ý là giấu người đẹp.)

Không nghe thấy tiếng nói chuyện của vương phi, chỉ nghe thấy A Niệm hạ lệnh: “Dừng tay!”

Tiểu Lục chậm rãi ngẩng đầu lên, khoanh khắc nhìn rõ dung mạo của vương phi, tim gan tan nát, đau đớn gào thét: “Mẹ, mẹ...” Miệng nàng bị nhét giấy thấm, phát ra tiếng nói hàm hồ, hai tay liều mạng vươn về phía trước, giãy giụa điên cuồng, muốn tránh thoát tay của thị nữ, nắm lấy thiếu phụ mặc váy áo xanh, yêu kiều duyên dáng kia.

Hai tay Tiểu Lục máu thịt lẫn lộn, thiếu phụ hoảng sợ, lui về phía sau. A Niệm vội ôm lấy mẹ, hét lớn: “Mau ngăn tiện dân đó lại!”

Bọn thị nữ sợ Tiểu Lục làm vương phi bị thương, cầm hận đè ép Tiểu Lục, dùng cả tay và chân, chặt chẽ không chế nàng. Tiểu Lục tựa như phát điên, sức lực mạnh lạ thường, không quan tâm mà giãy giụa, muốn nắm lấy vương phi.

“Mẹ, mẹ...” Tiểu Lục nức nở nghẹn ngào trong cổ họng nhưng không thể phát ra âm thanh nào.

Vương phi kinh sợ nhìn nàng như nhìn chó điên, lệ rơi như mưa trên mắt Tiểu Lục, vươn tay về phía vương phi, nàng chỉ muốn nắm lấy mẹ mình, không ẹ rời đi nữa, “Mẹ, mẹ... đừng vứt bỏ con.”

Nàng muốn hỏi rõ ràng, vì sao năm đó mẹ vứt bỏ con? Rõ ràng mẹ đã đồng ý sẽ tới đón con, vậy mà một đi không trở về, chẳng lẽ con làm sai cái gì? Cho dù con làm sai cái gì, mẹ cứ nói với con, con sẽ sửa! Chỉ cần mẹ đừng rời xa con! Chẳng lẽ con thật sự là nghiệt chủng như người ta nói, căn bản không nên sống làm gì? Mẹ, mẹ nói với con, vì sao mẹ không cần con?

Khi Tuấn Đế và Chuyên Húc chạy tới, liền nhìn thấy người Tiểu Lục đầy máu, bị mấy thị nữ ấn ngã xuống đất, nàng vừa dùng sức giãy giụa, vừa ngửa đầu lên, nhìn chăm chăm vào vương phi, lệ chan chứa trên mặt, duỗi hai tay, cần xin bà đừng rời đi, “Mẹ, mẹ...”

Thân mình Tuấn Đế run rẩy dữ dội, thậm chí đứng cũng không vững.

Đầu Chuyên Húc nổ tung, hấn vọt lên như điên, đẩy mọi người lấy Tiểu Lục, “Tiểu Yêu, Tiểu Yêu, bà ấy không phải, bà ấy không phải là... Cô cô!”

Chuyên Húc rút giấy trong miệng nàng ra, bóp nát. Thân thể Tiểu Lục run rẩy, run rẩy như một mảnh lá khô, “Mẹ, đó là mẹ, ca ca, mọi người muốn hỏi mẹ, vì sao không cần mọi người, có phải vì mọi người không ngoan không? Mọi người nhất định sẽ nghe lời, mọi người sẽ thật ngoan ngoan...”

Chuyên Húc vui mừng trên cổ Tiểu Lục, lệ rơi xuống từng giọt, “Bà ấy không phải cô cô, cô cô đã chết trận. Bà ấy là Tĩnh An vương phi, chỉ có dung mạo giống cô cô thôi.”

Tiểu Lục run cầm cập, phát ra tiếng kêu khóc thất thanh như tiếng sói, “Mẹ nói sẽ tới đón mọi người, mẹ nói sẽ tới đón mọi người, mọi người chờ mẹ hơn bảy mươi năm! Mẹ vẫn không tới, mẹ không cần mọi người! Mọi người không trách mẹ, mọi người chỉ muốn hỏi rõ ràng vì sao...”

Chuyên Húc ôm chặt nàng, giống như hồi nhỏ, sau khi phụ thân hắn chết trận, mẫu thân hắn tự sát, nàng ôm chặt hắn bao đêm.

Tiếng khóc của Tiểu Lục dần dần nhỏ lại, thân thể vẫn run, nàng có thể cảm nhận được nước mắt của ca ca lặng lẽ rơi vào cổ áo mình, hắn vẫn giống hồi nhỏ, dù đau lòng đến đâu, cũng không để bất kỳ kẻ nào trông thấy. Hai tay Tiểu Lục run run, chậm rãi vòng trên lưng Chuyên Húc, cố sức kéo Chuyên Húc.

Hai người không nói, chỉ ôm nhau, gấn bó kề cận bên nhau, cùng nhau chống đỡ.

A Niệm khiếp sợ nhìn, nàng thấp giọng kêu: “Chuyên Húc ca ca.”

Chuyên Húc như đã hóa thành tượng đá, không nhúc nhích, vùi đầu ở cổ Tiểu Lục, nét mặt gì cũng không nhìn thấy.

A Niệm kêu: “Phụ vương, hân, bọn họ...”

Phụ vương tựa như bồng chốc già đi trăm tuổi, một mỗi phân phó thị nữ bên cạnh mẫu thân: “Đưa vương cơ tới điện của vương phi nghỉ ngơi trước.”

Thị nữ khom mình hành lễ, vừa nâng vừa đỡ, hộ tống vương phi và A Niệm

A Niệm ngỡ ngàng và sợ hãi, trong mơ hồ dự cảm được thế giới của nàng có biến đổi, nhưng không rõ vì sao, chỉ có thể liên tục quay đầu nhìn về phía Chuyên Húc.

Người trong điện rất nhanh đều rời đi, chỉ còn lại Tuấn Đế và Thập Thất đứng lặng một bên.

Thật lâu sau, Chuyên Húc chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Tiểu Lục, đôi mắt hân trong trẻo, không nhìn ra nước mắt.

Chuyện vừa rồi lại trở thành bí mật của hai người. Lòng Tiểu Lục nhảy dựng lên, khẩn trương quay đầu đi, muốn lảng tránh ánh mắt của Chuyên Húc.

Chuyên Húc nói: “Vừa rồi muội gọi ta là ca ca, bây giờ chống chế đã vô dụng.”

Tiểu Lục muốn cười, nhưng cười không nổi, môi hơi run, Chuyên Húc thấp giọng gọi: “Tiểu Yêu.”

Lâu lắm không nghe đến tên này, Tiểu Lục có chút mờ mịt, cũng có chút sợ hãi.

Chuyên Húc lại gọi: “Tiểu Yêu, ta là Chuyên Húc, biểu ca của muội, muội phải gọi ta là ca ca.”

Tiểu Lục nhớ hồi bé họ gặp nhau lần đầu, khi đó mẹ và cữu nương (mợ, mẹ Chuyên Húc) đều còn sống, mẹ mỉm cười nói: “Tiểu Yêu, con phải nghe lời ca ca nhé”, cữu nương cười trong trẻo nói: “Chuyên Húc, con phải nhường muội muội đấy”, hai người họ lại như kẻ thù, oán hận trừng mắt với đối phương. Rồi, cữu nương tự sát, mẹ chết trận... Chỉ còn lại họ.

Tiểu Lục nhỏ giọng nói: “Ca ca, muội đã trở về.”

Chuyên Húc muốn cười, nhưng cười không ra, môi hơi run run.

Lúc này Thập Thất mới đi lên phía trước, thấp giọng nói: “Tay Tiểu Lục bị thương.”

Chuyên Húc vội kêu: “Thuốc, thuốc trị thương.”

Người hầu bên cạnh Tuấn Đế đã sớm lệnh cho y sư chuẩn bị thuốc trị thương, vẫn đứng ngoài đợi lệnh, nghe thấy tiếng của Chuyên Húc, lập tức chạy vào, bưng chậu, bình nước, lấy khăn, lấy thuốc, nhiều mà không loạn, chỉ chốc lát sau đã bôi xong thuốc trị thương tốt nhất lên tay Tiểu Lục.

Y sư bẩm với Tuấn Đế: “Chỉ là ngoại thương, không ảnh hưởng đến gân cốt, qua mấy ngày là khỏi.”

Tuấn Đế vung nhẹ tay, nhóm người hầu yên lặng lui ra không một tiếng động.

Chuyên Húc đỡ Tiểu Lục đứng lên, Tiểu Lục cúi đầu, không chịu bước đi. Chuyên Húc đẩy nàng một chút, đưa nàng đến trước mặt Tuấn Đế, bản thân lui về sau mấy bước, đứng dưới mái hiên cùng Thập Thất.

Tiểu Lục gục đầu, nhìn tay mình, không nói chuyện.

Tuấn Đế mở miệng trước: “Con cố ý kích A Niệm mạnh tay, không phải muốn cho ta xuất hiện à? Ta đã đến, sao con lại không nói gì?”

Tiểu Lục cố ý chọc giận A Niệm, làm cho A Niệm đánh nàng, quả thật muốn cho Tuấn Đế đến nhìn tất cả. Tiểu Lục ôm lòng rồi bởi phức tạp, muốn nhìn phản ứng của Tuấn Đế, nhìn xem rốt cuộc ông sẽ giúp ai, thậm chí nàng đã chuẩn bị chịu cười nhạo. Thế nhưng, Tĩnh An vương phi xuất hiện đã làm xáo trộn kế hoạch của nàng.

Người phụ nữ đó làm Tiểu Lục vừa nghĩ tới đã bắt đầu đau buồn, ăn không ngon, Tiểu Lục tưởng tượng vô số lần rốt cuộc bà ta có gì tốt hơn mẹ mình, nhưng thật không ngờ dáng vẻ của bà ta giống mẹ như vậy, lại

còn mặc váy áo màu xanh nữa, bất ngờ nhìn thấy, chỉ nghĩ đó là mẹ. Tức giận, bất bình, thương tâm giấu kín trong lòng đều biến mất không thấy, thậm chí nàng cảm thấy áy náy bất an.

Tiểu Lục quỳ xuống, câu chữ lên đến miệng, lại khó khăn không thể bật ra. Nàng nặng nề đập vào đầu, đập một cái, rồi lại một cái...

Tuấn Đế ngồi xổm xuống, đỡ nàng, Tiểu Lục cắn môi, vẫn không thể bật ra lời nào.

Tuấn Đế nói: “Hơn hai trăm năm nay, nhất định có rất nhiều người nói với con đủ loại chuyện, ta cũng vốn có rất nhiều lời muốn nói với con. Sau khi con mất tích, ta luôn nghĩ, tìm được con rồi sẽ nói với con. Ban đầu, là nghĩ sẽ kể chuyện xưa để con vui vẻ; tiếp đó, là an ủi khuyên bảo con; rồi, muốn nghe con nói chuyện, muốn biết con lớn trông như thế nào; sau nữa, nhớ mãi tới hồi con còn nhỏ, gọi một tiếng cha; cuối cùng, ta nghĩ, chỉ cần con còn sống, những thứ khác đều không quan trọng, Tiểu Yêu...” Tuấn Đế nâng tay, không trung xuất hiện thủy tinh ngưng kết thành chim ưng, chim ưng bay vút về phía Tiểu Lục, đột nhiên lại biến thành con hổ già to lớn, khoan khoái nhảy chồm lên. (Tuấn Đế nói hơn hai trăm năm không phải hơn ba trăm năm vì Tiểu Yêu có mấy chục năm chờ đợi mẹ ở Ngũ sơn, nàng bỏ đi hơn hai trăm năm.)

Đây là trò Tiểu Lục thích nhất hồi nhỏ, mỗi ngày sắp tan triều, nàng đều ngồi trên bậc thềm ở cửa điện, rướn cao cổ, tha thiết mong chờ cha về, đến khi nhìn thấy thân ảnh màu trắng mịn mỗi cô độc ấy, nàng sẽ nhảy lên, lao xuống bậc thềm, gọi cha thật to, nhào vào lòng cha. Cha sẽ cười rộ lên, một tay ôm nàng, một tay biến ảo ra các loại động vật.

Tiểu Lục nhào vào lòng Tuấn Đế, nước mắt rơi lã chã.

Tuấn Đế ôm con gái, cách ba trăm năm rồi, tiếng cười của nàng biến thành nước mắt, nhưng con gái của ông cuối cùng đã trở lại, Tiểu Lục nghẹn ngào nói: “Các nàng nói, nói... cha không cần con, vì sao cha không đến Ngọc sơn đón con?”

Tuấn Đế vỗ nhẹ lưng nàng, “Năm đó, ta chậm chạp không đi Ngọc sơn đón con, là vì ngũ phúc thúc của con khởi binh tạo phản, làm âm ỉ rất lợi hại. Phía tây đánh giặc, trong cung liên tiếp ám sát hạ độc, ta sợ một mình ta không chiếu cố cho con được, sẽ xảy ra điều sơ xuất, nên ta muốn để Vương Mẫu trông nom con, đến khi ta bình ổn ngũ vương phản loạn, sẽ tới đón con. Không ngờ con lên trốn khỏi Ngọc sơn, sớm biết như thế, thà rằng nguy hiểm ta cũng sẽ mang con về bên cạnh mình.”

Tiểu Lục nghẹn lời hỏi: “Cha là cha con sao?”

Tuấn Đế nâng đầu Tiểu Lục, nhìn thẳng vào hai mắt nàng, nói chắc chắn như chém đinh chặt sắt: “Ta là cha con! Cho dù con không chịu gọi ta là cha, ta cũng vĩnh viễn là cha con!”

Tiểu Lục rốt cuộc thoải mái, vừa cười vừa khóc, vội gọi: “Cha... cha.”

Tuấn Đế nở nụ cười, đỡ Tiểu Lục đứng lên, đưa chiếc khăn tay trắng muốt cho Tiểu Lục. Tiểu Lục nhanh chóng dùng khăn lau sạch nước mắt, nhưng hốc mắt vẫn cay, lệ vẫn muốn rơi, dường như muốn chảy sạch nước mắt đã nén nhịn cả trăm năm, nàng chỉ có thể nỗ lực chịu đựng.

Chuyên Húc cười tủm tỉm đi tới, Thập Thất đi theo sau hắn.

Tiểu Lục có lỗi nhìn Thập Thất, “Ta, ta...” Muốn giải thích, lại không biết mở miệng thế nào.

Tuấn Đế lắc đầu, nói: “Hắn là người của Đồ Sơn hồ ly gia, có mắt có lòng tình tường hơn con, cho dù ban đầu không ngờ tới, sau này cũng sớm đoán được thân phận của con.”

Tiểu Lục cười khổ, cũng đứng, Tuấn Đế và Chuyên Húc là người không dễ thân cận, người có thể làm họ nhường nhịn trên cả Đại Hoang này cũng chỉ ít ỏi mấy người.

Thập Thất chấp tay hành lễ với Tuấn Đế, Tuấn Đế hỏi: “Đồ Sơn Cảnh?”

Thập Thất cung kính trả lời: “Đúng là văn bối.”

Tuấn Đế chậm rãi nói: “Ta nhớ người và con gái của Phòng Phong Tiểu Quái có hôn ước, là ta nhớ lắm sao?”

Trần Thập Thất ứa mồ hôi, cứng ngắc trả lời: “Không phải, có.”

“Là người không có hôn ước, hay là ta không nhớ lầm?”

“Đúng, là bệ hạ không, không nhớ lầm.”

Tiểu Lục không nhìn được, thấp giọng kêu lên: “Cha!”

Tuấn Đế liếc nhìn Thập Thất với ánh mắt thật sâu xa, “Cung điện trước kia mẹ con ở, ta làm tấm cung, nếu con muốn chuyển qua đó thì bảo cung nhân thu dọn một chút là được, ta trở về cung điện trước kia. Nếu thích cung điện khác cũng được, dù sao ở đây còn nhiều cung điện bỏ trống.”

“Không được, con ở Hoa Âm Điện, vừa hay có thể trò chuyện cùng ca ca.”

Chuyên Húc vừa cao hứng vừa lo lắng, đưa mắt nhìn Tuấn Đế, nói: “Ta đương nhiên cũng muốn ở cùng muội, nhưng nếu muội khôi phục thân nữ nhi, ở cùng điện với ta thì không hợp lễ.”

“Muội...” Tiểu Lục muốn nói cái gì, nhưng khi đến bên miệng, nhìn Tuấn Đế và Chuyên Húc, lại nuốt xuống, lâu sau vẫn không nói.

Tuấn Đế nói: “Trước mắt cứ ở đó, đến khi chiêu cáo thiên hạ thì chuyển cũng được.”

Chuyên Húc vui sướng hành lễ với Tuấn Đế: “Cảm ơn sư phụ.”

Tuy Tuấn Đế rất muốn ở bên Tiểu Lục nhiều, nhưng biết Tiểu Lục cần thời gian, dù sao còn nhiều thời gian, ông cũng không sốt ruột, lấy cớ có chuyện quan trọng cần xử lý, rời đi trước.

Chờ Tuấn Đế đi rồi, thân thể đang căng thẳng của Tiểu Lục mới thả lỏng, nàng biết ông ấy là người thân nhất của mình, cũng nhớ rõ hồi nhỏ cha yêu thương nàng bao nhiêu, nhưng xa cách cả trăm năm, nàng khát vọng thân cận ông ấy, lại ngượng ngùng khấn trương, còn mơ hồ thấy sợ hãi.

Chuyên Húc đưa Tiểu Lục và Thập Thất trở về Hoa Âm Điện. Cả đường đi Thập Thất đều trầm mặc.

Chuyên Húc bảo tì nữ hầu hạ Tiểu Lục rửa mặt thay quần áo, chờ Tiểu Lục thu thập xong, cơm tối đã chuẩn bị tốt.

Tay Tiểu Lục bị thương, không tiện cầm đũa. Thập Thất muốn bón cho nàng, vừa vươn tay, lại bị Chuyên Húc đoạt trước, Chuyên Húc nói: “Đây là muội muội của ta, còn chưa tới phiên người ân cần.”

Thập Thất trầm mặc ngồi xuống, không tức giận, chỉ mang dáng vẻ tâm sự chông chênh.

Chuyên Húc bưng bát bón cho Tiểu Lục, rất thuần thục, không giống như lần đầu tiên, Tiểu Lục kinh ngạc nghi hoặc hỏi: “Huynh chăm sóc bệnh nhân tay bị thương từ lúc nào?”

Chuyên Húc trả lời: “Ta từng nặc danh vào quân đội làm binh lính mười năm, trong quân đội, không có người hầu hạ, bị thương, đều là đồng đội chăm sóc lẫn nhau. Ta từng bón cơm cho người khác, người khác cũng từng bón cơm cho ta.”

Tiểu Lục nói: “Chả trách huynh... huynh đã làm không ít chuyện, chả trách có phong cách phường chợ như vậy.”

Chuyên Húc nói: “Ông nội và sư phụ đều nói phải trải nghiệm nhiều một chút, dù sao ta cũng không có chính sự gì, liền ném trải nghiệm!”

Cơm nước xong, súc miệng xong, tì nữ bưng nước rửa tay tới. Chuyên Húc bật cười, cầm nước rửa tay qua, đưa tới bên miệng Tiểu Lục, làm bộ muốn trút cho nàng uống, “Có muốn uống không? Nếu không đủ, ta tặng phần của ta uội.”

Tiểu Lục vừa trốn tránh vừa cười ha ha, Thập Thất cũng nở nụ cười, Chuyên Húc ấn ngón tay vào Tiểu Lục, “Muội thật là! May mắn sư phụ có thể nhìn!”

Ba trăm năm xa cách là khoảng thời gian khá dài, nhưng có lẽ vì quan hệ huyết thống kỳ diệu, có lẽ vì đều coi đối phương là người quý trọng trong lòng, nên giữa hai người không có chút ngăn cách nào, vẫn vui đùa không kiêng kị như trước.

Sắc trời dần tối, tì nữ châm đèn cung đình ở hành lang.

Ba người dựa vào gối ngọc, ngồi trên chiếu vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Gối ngọc

Thập Thất luôn thường liếc mắt nhìn Thập Thất.

Chuyên Húc đặt bình rượu xuống, nói muốn thay quần áo, sau đó chậm chạp không ra, hiển nhiên là cho Tiểu Lục và Thập Thất thời gian nói chuyện riêng.

Tiểu Lục biết dù Thập Thất đã đoán được thân phận của nàng, nhưng đoán được và tận mắt chứng thực là hoàn toàn khác nhau, Tiểu Lục hiểu Thập Thất không hy vọng nàng là con gái của Tuấn Đế, cháu ngoại của Hoàng Đế, cũng như nàng không hy vọng hẳn là công tử của Đồ Sơn thị, một trong tứ thế gia. Nhưng, điều duy nhất con người không thể lựa chọn chính là xuất sinh của mình.

Tiểu Lục nói với Thập Thất: “Chàng có gì muốn hỏi thì cứ hỏi, có gì muốn nói thì cứ nói.”

Thập Thất thấp giọng nói: “Thực ra, ta biết không quản nàng là ai, nàng vẫn là nàng, nhưng có một số việc dù sao cũng càng ngày càng phức tạp.”

Tiểu Lục nhú mày, liếc Thập Thất, “Thế nào? Chàng sợ?”

Thập Thất khẽ mỉm cười, “Ta vẫn luôn sợ, có mong muốn nhớ nhưng hiển nhiên sẽ sinh sầu lo, có yêu thích hiển nhiên sẽ sinh sợ hãi, nếu không có thì thật là không bình thường.”

Dưới ánh đèn vàng, trông Thập Thất thật âm áp, thanh tao, thấu đáo, bình thản, lòng Tiểu Lục cũng âm áp theo. Tiểu Lục cười trách: “Nghe không hiểu chàng nói cái gì.”

Thập Thất thưởng thức bình rượu, cười, “Về sau, ta nên gọi nàng bằng tên gì? Không biết đến bao giờ mới có thể nhìn thấy hình dáng thật của nàng?”

“Cha ta là Tuấn Đế, mẹ ta là con gái của Hoàng Đế, Hiền Viên vương cơ, đại danh của ta là Cao Tân Cửu Dao, vì trên trán có một cái bớt hình đóa hoa đào nên cha và mẹ đều gọi ta là Tiểu Yêu, đào chi yêu yêu, lấy ý là sức sống phồn thịnh. Bây giờ, chàng hãy cứ gọi ta là Tiểu Lục!” (Đào chi yêu yêu: Cảnh đào mơn mớn, thắm sắc hoa đào.)

Tiểu Lục chỉ trả lời vấn đề thứ nhất của Thập Thất, Thập Thất đợi một lúc, nàng vẫn không trả lời vấn đề thứ hai.

Chuyên Húc đi ra, đứng dưới hành lang nói: “Tiểu Yêu, hiện giờ trong điện chỉ có ba người chúng ta, ta muốn nhìn hình dáng của muội.”

Tiểu Lục nằm ngửa ra sau, đầu khoát lên gối, ngóng nhìn bầu trời. Một lúc sau, nàng mới nói: “Những chuyện đã qua này ta chỉ nói một lần, nếu ngày sau phụ vương và ông ngoại hỏi đến, ca ca hãy nói với họ!”

Chuyên Húc ngồi xuống cạnh nàng, “Được!”

Giọng nói của Tiểu Lục xa thẳm cất lên, “Trong trận đại quyết chiến giữa Hiền Viên Hoàng Đế và Thần Nông Xi Vương, mẹ chết trận. Trước khi mẹ dẫn binh xuất trình, gửi muội ở Ngọc sơn bên cạnh Vương Mẫu, muội muốn về nhà, nhưng đợi hết năm này qua năm khác, phụ vương vẫn chưa tới đón muội về nhà. Khi đó muội rất không hiểu chuyện, vì Vương Mẫu không thích nói chuyện, cũng không cười, mỗi ngày đều nghiêm khắc đốc thúc muội luyện công, muội cực kỳ căm hận bà ấy. Có một lần phụ vương phái thị nữ tặng quà uội, muội liền nấp dưới xe của thị nữ, lặng lẽ theo xe xuống Ngọc sơn. Muội vốn định sẽ theo thị nữ trở về Ngũ Thần sơn, hù dọa phụ vương giết mình, muội muốn chính miệng hỏi phụ vương vì sao không đón muội về nhà, muội còn muốn chính miệng ông ấy nói với muội mẹ không chết. Trên đường, hai thị nữ khe khẽ thăm thì, bàn tán về muội. Họ nói rất nhiều điều xấu về mẹ và muội, họ nói muội là nghiệt chủng, cười nhạo muội không biết điều, lại còn nháo loạn muốn về Ngũ Thần sơn, nói phụ vương vĩnh viễn không nhận muội trở về, không giết chết muội đã là quá nhân từ rồi. Lúc đó muội mới biết mẹ đã bỏ phụ vương, mẹ đã không còn là vợ của phụ vương!”

Tiếng thở của Tiểu Lục trở nên trầm trọng, Chuyên Húc và Thập Thất đều có thể tưởng tượng được, vì tránh nhắc đến những người bề trên, nên những lời Tiểu Lục nói ra chỉ là một phần nhỏ trong số những lời

mà thị nữ đã nói, họ đều có thể tưởng tượng năm đó khi Tiểu Yêu còn bé trốn dưới xe nghe thấy tất cả đã kinh hãi và tuyệt vọng đến mức nào!

Tiểu Lục nói: “Muội, muội không nhớ được lúc đó mình nghĩ gì, đau lòng, thất vọng, phẫn nộ, không tin, muội hận mẹ, hận phụ vương... Dù sao đầu muội cũng nặng trĩu. Thừa dịp thị nữ nghỉ ngơi, muội lặng lẽ bỏ đi. Muội không biết phải làm gì, chỉ cảm thấy muội không thể trở về Ngũ Thần sơn. Nhưng đó là mái nhà duy nhất của muội, muội không biết nên đi đâu. Muội đi về phía Ký Châu, bởi vì nghe nói mẹ chết trận ở Ý Châu, muội không biết mình muốn làm gì, chỉ choáng váng nặng nề bước đi. Hồi bé muội cũng coi như dễ thương, đáng yêu, vì thế dọc đường ai nhìn thấy muội cũng uội ăn, bọn họ uội cái gì muội liền ăn cái đó. Có một bá bá (bác trai) mời muội ngồi lên xe, ông ta nói sẽ mang muội đến Ký Châu, muội liền ngồi. Ông ta mang muội đến sơn trang của ông ta, luôn đối tốt với muội, kể chuyện uội nghe, rất kiên nhẫn chọc uội cười, khi đó muội cảm thấy, dù sao phụ vương không cần muội, muội tìm ông ta làm cha mình cũng tốt. Có một ngày, ông ta động tay động chân với muội, còn cởi quần áo của muội, tuy muội không hiểu rõ, nhưng Vương Mẫu từng nói quần áo của con gái không thể tùy tiện cởi ra được, muội không vui, muốn đẩy ông ta ra, ông ta đánh muội, muội lỡ tay giết ông ta. Khi đó, muội mới...” Tiểu Lục nâng tay lên miêu tả chiều cao của một bé gái Nhân tộc tám tuổi, “Đại khái cao như vậy. Thì ra một người có thể có nhiều máu đến thế, quần áo của muội đều bị máu của ông ta thấm ướt.”

Chuyên Húc lúc này mới hiểu vì sao năm đó sư phụ không tìm thấy Tiểu Yêu, hóa ra Tiểu Yêu bị một Nhân tộc giấu trong thôn trang trên núi của gã.

Người Tiểu Lục ớn lạnh, nàng vòng tay ôm lấy mình, không muốn nhúc nhích, chỉ cuộn tròn người lại, vẫn tiếp tục kể chuyện quá khứ. Thập Thất mở mắt thăm ra, nhẹ nhàng đắp lên người nàng. Hắn muốn ngồi trở lại nhưng Tiểu Lục bắt lấy tay áo của hắn, Thập Thất ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Phụ vương và ông ngoại chiêu cáo thiên hạ tìm kiếm muội, rất nhiều người bắt đầu tìm muội khắp nơi, có người bắt muội vì muốn hai vị bệ hạ ban thưởng; có người lại muốn giết muội, muội tận mắt trông thấy một cô bé có chiều cao như muội bị giết chết; còn có cả yêu quái tìm muội, muối ăn thịt muội, có lời đồn rằng muội sinh ra đã dùng nước ở thánh địa Thang Cốc để tắm, lại ở Ngọc sơn hơn bảy mươi năm, đó là thánh địa tràn đầy linh khí nhất ở Đại Hoang, Vương Mẫu tuy nghiêm khắc, nhưng rất khăng khải, nhiều bảo bối như bàn đào ngọc tủy để tùy muội ăn, đám yêu quái nói ăn thịt muội linh lực có thể tăng tiến rất nhanh. Muội không dám đi Ký Châu nữa, ngày nào cũng phải lẩn trốn, thế nhưng người muốn bắt muội ngày càng nhiều. Có một lần muội trốn trong đám ăn mày, người bắt muội vây nhốt tất cả lại, muội sợ hãi muốn chết, nghĩ nếu mình có thể biến đổi hình dáng, nếu mặt mình bị rỗ, mắt xéch lên một chút, mũi tẹt xuống một chút, trên trán không có bớt, thì họ sẽ không thể nhận ra muội. Cả đám bọn họ kiểm tra trẻ con, lúc tra ra muội, muội cho rằng nhất định mình sẽ chết, nhưng bọn họ nâng đầu muội lên, cẩn thận nhìn kỹ mắt muội, rồi để muội lại mà rời đi. Muội không hiểu rõ, nhưng vui mừng phát điên đến bờ sông rửa tay, mới phát hiện dung mạo của mình đã biến hóa, trở thành bộ dáng giống tượng tượng vừa rồi như đúc. Trải qua nhiều lần thử nghiệm, muội phát hiện mình không chỉ có thể biến hóa dung mạo, mà còn có thể biến hóa giới tính nữa, sau khi có bản lĩnh này, muội cũng rất ít gặp phải nguy hiểm.”

Lòng Chuyên Húc tràn đầy nghi hoặc, nhưng không đặt câu hỏi, chỉ lắng nghe.

Tiểu Lục ngóng nhìn bầu trời, tiếp tục bình tĩnh kể: “Ban đầu muội rất hưng phấn, qua vài ngày lại đổi một dung mạo khác, cứ như vậy đã hơn một năm, người tìm muội dần ít đi, muội an toàn. Muội dùng các loại mặt, lưu lạc trên Đại Hoang. Một ngày nọ, khi muội soi gương, đột nhiên phát hiện mình đã quên dung mạo thật của mình, muội liền liều mình hồi tưởng, liều mình muốn biến trở về như cũ, nhưng thấy làm thế nào cũng không đúng. Lúc đầu muội còn không khẩn trương lắm, bởi vì muội biết huyền hình thuật dù biến nhiều đến đâu cũng không thể hư hao dung mạo chân thật, muội nghĩ cách học tập huyền hình thuật ở khắp nơi, bấy giờ mới phát hiện trên thế gian không có một loại huyền hình thuật nào như của mình cả. Cho dù muội thử nghiệm ra sao, muội đều không thể trở về dung mạo của mình.”

Tiểu Lục nhắm hai mắt lại, “Những ngày đó thật sự là một cơn ác mộng, mặt muội dường như tùy lúc đều sẽ biến đổi, chẳng hạn như muội đi trên đường, chạm mặt một nữ tử, ánh mắt trông rất đẹp, trong lòng muội vừa động ý nghĩ, ánh mắt của muội đã biến thành ánh mắt giống của nàng ta. Muội sợ hãi muốn biến trở lại, nhưng trên đôi mắt đó cũng là đôi mắt đã từng biến đổi, muội vốn không thể hoàn toàn biến trở lại. Mỗi ngày muội đều vô cùng khẩn trương, nhưng càng khẩn trương lại càng hồi tưởng, buổi tối thường mơ

thấy các loại mặt, thế nên ở trong mơ muối cũng biến hóa. Mỗi sáng thức dậy, muối lại mang một gương mặt mới tinh, buổi tối trước khi đi ngủ lại là một gương mặt mới khác, ngày hôm sau lại là một gương mặt, buổi tối lại là một gương mặt... Muối không có lúc nào là không biến hóa, mỗi một gương mặt đều là giả, muối không dám soi gương, không dám gặp người. Có một lần muối tránh trong góc của quán cơm ăn cơm, nghe thấy một cô bé khóc gọi bà ngoài, muối đột nhiên nhớ tới dung mạo của bà ngoài trước khi mất, mặt muối bắt đầu biến hóa. Có người thấy một màn đó, họ thét chói tai, muối chạy ra khỏi quán cơm, không dám nhìn bất cứ kẻ nào nữa. Muối chạy, chạy mãi, chạy không ngừng không nghỉ, chạy vào tận trong núi sâu, muối trốn trong núi, không thấy bất cứ kẻ nào, không có gương, cho dù đến bờ sông rửa mặt muối cũng nhắm mắt lại, không nhìn bản thân nữa, như vậy dù mặt biến hóa thành cái dạng gì, đều không liên quan đến muối, muối có thể làm như không xảy ra chuyện gì, muối vẫn cứ là

Chuyên Húc và Thập Thất đều mang sắc mặt trầm trọng, họ từng nghĩ Tiểu Lục phải trải qua những điều không thoải mái, nhưng nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, Tiểu Lục lại không có mặt. Nghĩ về chuyện đó, hai người đều đã trải qua đủ chuyện tàn khốc trên đời đều cảm thấy không rét mà run, người đời đều hâm mộ Thần tộc có linh lực, có thể tùy ý biến ảo, nhưng thì ra khi đã mất đi “Con người thực” sẽ chỉ là cơn ác mộng khủng khiếp nhất.

“Cuộc sống của muối như dã thú, nhờ ơn Vương Mẫu nghiêm khắc, cẩn thận độc thức mà tu vi của muối cũng không tệ, chim muông mãnh thú không phải đối thủ của muối, cuộc sống trong núi của muối coi như tự tại, nhưng không có ai nói chuyện với muối, muối thật sự rất tịch mịch, song không dám đi ra ngoài, muối chỉ có thể tự nói với chính mình. Sau này, muối nói chuyện với một con xà yêu còn chưa tu hành thành hình người, nhưng nó không quan tâm tới muối, vì giữ nó lại mà muối trộm trứng của nó, làm nó đuổi giết muối cả ngày, muối liền vừa chạy vừa nói chuyện với nó. Xà yêu tuy nghe hiểu muối nói gì, nhưng nó không biết nói, muối liền nói thay nó, bản thân hỏi một đáp một, bệnh nói nhiều của muối chính là bắt đầu từ khi đó. Cứ như vậy hết ngày này sang ngày khác, hết năm này sang năm khác, muối cũng không biết đã qua bao lâu, trong núi ngày đêm không có dài ngắn, sau này muối mới biết được đã hai mươi mấy năm.”

(Từ tịch mịch là từ gốc Hán Việt, có thể nhiều bạn ít nghe đến nhưng nó vẫn được dùng trong tiếng Việt, tịch mịch có thể chuyển ra nhiều từ, nhưng trong truyện này mình hay giữ nguyên vì từ ấy bao hàm nhiều nghĩa, nó có “nghĩa mạnh” hơn từ cô đơn. Tịch mịch: cô đơn lạnh lẽo, cô quạnh, trống vắng, hiu quạnh, vắng lặng...)

Chuyên Húc nắm chặt lấy tay Tiểu Lục, dường như muốn làm bạn bên cô bé cô độc sợ hãi đó, giọng của hắn khàn khàn hỏi: “Dung mạo của muối làm thế nào cố định được?”

“Rồi tới một ngày, muối gặp một người đàn ông, hắn thẳng thắn nói với muối hắn là yêu quái, bị trọng thương, đang tìm một ít thảo dược chữa thương, hắn nói chuyện với muối, muối liền nói chuyện với hắn. Ban đầu muối cảnh giác rất cao, đều ngồi từ xa mà nói chuyện với hắn, nói vài câu đã bỏ chạy. Nhưng lâu dần, muối cố ý thử hắn mấy lần, hắn đều không lộ ra bất cứ ý đồ gì, muối liền nói chuyện với hắn nhiều hơn. Hắn không sợ mặt muối đối tới đối lui, thậm chí hắn cũng biến đổi được, muối biến hắn cũng biến, hai người đấu xem ai biến hóa nhanh, đấu đấu so so, cuối cùng nhìn nhau cười ha ha. Ở trước mặt hắn, muối cảm thấy bản thân không phải quái vật, cũng không đáng sợ. Dần dần, muối tin hắn. Một buổi tối, hắn bắt được muối, muốn mang muối đi, xà yêu luôn muốn giết muối tức giận, đi ra ngăn cản hắn, bị hắn giết chết. Hắn mang muối đi về phía nam, nơi đó núi rừng sâu thẳm hiểm trở hơn, trong một cái hang kín đáo, có sào huyết của hắn, hắn tạo một cái lồng, nhốt muối vào. Hắn nói hắn là cửu vĩ hồ yêu, trăm năm trước bị... bằng hữu của mẹ muối chặt đứt một cái đuôi, nguyên khí tổn thương nặng, tu vi hao mất nhiều. Thể chất của muối đặc biệt, dị thường, nuôi dưỡng tốt vài thập niên, chính là thứ linh dược tốt nhất.”

(Mình nói trước cho các bạn hiểu hơn nhé: “bằng hữu của mẹ” ở đây chính là thúc thúc áo đỏ – Xi Vưu, Xi Vưu chặt một đuôi của con cáo chín đuôi đó cho Tiểu Yêu chơi, Tiểu Yêu từng chơi cái đuôi đó với Chuyên Húc khi còn bé. Còn tại sao Tiểu Lục lại nói “... bằng hữu của mẹ muối”, phải ... vì con cáo này nói Tiểu Yêu là nghiệt chủng con của Xi Vưu và A Hành, không phải con Thiếu Hạo (Cao Tân Tuấn Đế), nhưng Tiểu Lục không tin, vẫn nghĩ mình là con Tuấn Đế.)

Sắc mặt Chuyên Húc thay đổi, lấy chiếc túi thơm đeo bên người ra, ném mạnh cái đuôi hồ ly trắng mềm mượt xuống đất, “Là hắn sao?”

Tiểu Lục gật gật đầu, Chuyên Húc muốn phá hủy cái đuôi hồ ly trắng ấy, Tiểu Lục chặn lại, vừa vòng ở cổ

tay chơi vừa nói: “Con hồ ly đã chết này cực kỳ hận mẹ muối, không chỉ vì... bằng hữu của mẹ muối làm hấn bị thương, mà còn vì mẹ muối đã giết cừu cừu cừu (cậu chín). Hấn và cừu cừu cừu là bạn tri kỉ, mỗi lần hấn nhớ đến cừu cừu cừu thì lại dùng ngôn từ ác độc nhất mắng mẹ, nhưng mẹ đã chết, hấn chỉ có thể tra tấn muối. Muối bị hấn chăn nuôi ba mươi năm, tra tấn ba mươi năm, Một buổi tối, hấn nói qua hai ngày nữa là đêm trăng tròn hấn có thể ăn muối, hấn hát ca dao bị thương và uống say, cái lồng khóa không kỹ, muối lại nghiên cứu cách chạy trốn suốt ba mươi năm nên đã mở được khóa, muối chạy khỏi lồng, lén lút hạ độc vào rượu của hấn, sau đó lại chạy vào trong lồng, khóa kỹ lại. Hấn không phát hiện điều gì khác thường, ngày hôm sau muối sợ hấn không uống rượu, cố ý nhắc tới cừu cừu cừu trước mặt hấn, hấn đánh muối một trận, lại bắt đầu uống rượu, đó là thứ muối thu thập được từ đủ những thứ cổ quái mà hấn từng bắt muối ăn, mất người mấy năm mới phối chế thành thuốc độc. Hấn ngã trên mặt đất, biến về nguyên hình hồ ly. Muối chui ra khỏi lồng, hấn trợn tròn mắt, nhìn muối cầm dao bắt đầu chặt đuôi của hấn, chặt xong mỗi một cái đuôi còn đưa cho hấn nhìn. Bên cái miệng hồ ly của hấn đều là máu, trong mắt lại mang thoả mái rớt cuộc đã được giải thoát, hấn nhắm hai mắt lại. Muối châm đuốc, đốt trụ động của hấn.”

Tiểu Lục cầm cái đuôi, lắc lư trước mắt, “Ba mươi năm, hấn nhốt muối trong lồng, nhục mạ tra tấn muối, còn tán đi toàn bộ linh lực muối vất vả tu luyện ở Ngọc sơn, làm uội chẳng khác người tàn phế là mấy, nhưng hấn cũng dạy muối rất nhiều điều. Trong ngọn núi đó, chỉ có hai người muối và hấn, lúc hấn không nổi điên, hấn giảng về huyền hình thuật uội, hấn hiểu nỗi sợ hãi của muối, tặng muối bảo vật thể gian hiểm có, một mặt gương đúc ra từ tinh hồn của tinh tinh, có thể nhớ những chuyện đã trải qua. Hấn để muối dùng gương ghi lại dung mạo của mình, như vậy cho dù ngày hôm sau có biến đổi lệch lạc, cũng có thể nhìn gương mà biến lại, dần dần, muối học được cách cố định dung mạo của mình. Thỉnh thoảng hấn mang muối ra ngoài, sẽ dạy muối cách phân biệt thực vật, kể chuyện hấn từng giết các loại yêu quái nào, nói với muối nhược điểm của yêu quái. Cuối cùng, muối giết hấn, tám cái đuôi của hấn đều bị muối chặt đứt, ân oán với hấn đã xóa bỏ. Muối đã sớm không còn hận hấn, cái đuôi này cứ giữ lại đi!”

Tiểu Lục đưa đuôi hồ ly cho Chuyên Húc, “Cửu vĩ hồ là thần thú quý hiếm giống như phượng hoàng, muối có thể biến ảo tùy ý, chiếc đuôi cửu vĩ hồ này vô dụng với muối, huynh giữ lấy nó, ngày sau luyện chế một chút, có thể giúp huynh biến ảo, tránh được chướng thuật.” (Tức là sẽ không bị ai phát hiện ra đó là dung mạo giả.)

Chuyên Húc cảm hận ném nó xuống đất, “Ta không cần.”

Tiểu Lục nghĩ Chuyên Húc đang nổi nóng, chờ sau này hấn hết giận rồi nói sau! Nàng chỉ tay trên đất với Thập Thất, Thập Thất nhặt chiếc đuôi lên, giữ lấy.

Tiểu Lục nói với Thập Thất: “Đêm đó ở quán trọ, chàng nói cho chàng nhìn hình dáng thật của ta một chút, ta từ chối, chẳng phải vì ta tính rời bỏ chàng, tiện biến mất triệt để, mà là ta căn bản không thể cho chàng nhìn. Con búp bê hồ ly đó cười nhạo cũng đúng, bản thân ta còn không biết mình trông như thế nào, nó hiển nhiên không thể biến ảo ra được.”

Chuyên Húc đang trong cơn tức giận, ngay cả Thập Thất có huyết mạch của cửu vĩ thần hồ cũng ghét, bực bội nói: “Người ta nói cửu vĩ hồ giỏi biến ảo nhất, người nói xem rớt cuộc Tiểu Yêu bị bệnh gì, sao lại có huyền hình thuật không thể khôi phục hình dạng thật?”

Trong lòng Thập Thất nghĩ, chỉ sợ dung mạo hồi nhỏ của Tiểu Yêu cũng là giả, nếu từ khi sinh ra nàng đã mang dung mạo giả, thì Tuấn Đế hoặc Hiên Viên vương cơ nhất định đã dùng đại thần thông, hoặc dùng một thứ thần khí, mới có thể làm cho đứa trẻ hoàn toàn không có linh khí mang dung mạo giả, còn không bị bất luận kẻ nào đoán được, nhưng mà vì sao chứ? Sau lưng hành động khác thường nhất định có bí mật, họ hẳn là muốn bảo vệ Tiểu Yêu. Thập Thất chậm rãi nói: “Ta cũng không biết, cần phải đi hỏi Tuấn Đế bệ hạ, có lẽ ông ấy biết.”

Chuyên Húc buồn bực nói với Tiểu Lục: “Ta không nhìn thấy được muối lớn lên như thế nào, luôn cảm thấy muối vẫn giấu mình bên trong một cái vỏ, làm cho ta sợ sau khi mở cái vỏ ra, muối lại chạy mất.”

Tiểu Lục trêu chọc hấn, “Huynh muốn muối trông như thế nào? Muối biến cho huynh xem nhé, huynh muốn có muối muối trông như thế nào thì liền có muối muối trông như thế.”

Chuyên Húc quả thực tức đến nghẹn thở, giơ nắm tay lên, “Có phải muối lại muốn đánh nhau không hả?”

Tiểu Lục xua tay, “Bây giờ muội không đánh lại huynh.” Tiểu Lục cười đắc ý, nói với Thập Thất: “Hồi nhỏ huynh ấy không đánh lại ta đâu.”

Chuyên Húc nhớ tới một thân tu vi của nàng bị cưỡng ép phế bỏ, không chỉ chịu xương khớp đau nhức rời rạc, mà về sau cũng không thể tu luyện được linh lực cao thâm nữa, hẳn chỉ cảm thấy đau thương, phần nộ đè nén vừa rồi khi nghe Tiểu Yêu kể đều bùng lên, không thể giả bộ được nữa, hẳn đứng bật dậy, vội vàng đi về phòng của mình, “Ta đi nghỉ ngơi.”

Tiểu Lục nhìn bóng lưng hắn, thì thào nói: “Đều đã qua, đều đã qua rồi.”

Tiểu Lục đứng lên, nói với Thập Thất: “Ta cũng đi nghỉ ngơi.”

Thập Thất nói với Tiểu Lục: “Đừng lo lắng, sẽ tìm lại được dung mạo thật của nàng.”

Tiểu Lục cười cười, họ đều muốn biết nàng trông như thế nào, nhưng thực ra trên đời này, người mu bộ dáng của nàng nhất chính là nàng.

10. Chương 10

Lúc A Niệm đến Hoa Âm Điện tìm Chuyên Húc, Chuyên Húc không có ở đó.

A Niệm thấy Tiểu Lục đang dùng quy khứ thủy để rửa bọt nước trên tay, A Niệm xông lên lật tung chậu nước.

Tiểu Lục lui ra sau dựa lưng, gác hai chân lên bàn, không thèm để ý tới A Niệm, cười rất là ba lẳng nhăng.

A Niệm nhìn hắn chòng chọc, nhìn từ đầu đến chân, lại nhìn từ chân lên đầu, muốn nhìn ra xem cái đồ đáng chết vô lại này có chỗ nào tốt. Đêm qua, nàng đi tìm phụ vương tố cáo, kể lễ kỷ càng từng hành vi đáng ghét bỉ ổi của Tiểu Lục, phụ vương lại nói Tiểu Lục không muốn tổn thương nàng, bảo nàng không được gây phiền phức cho Tiểu Lục nữa. Nàng âm ức muốn chết, khóc thút thít nghẹn ngào nói cho phụ vương Tiểu Lục từng sở loạn mình, vốn tưởng phụ vương sẽ giận dữ, chẳng ngờ phụ vương không chỉ không giận, mà ngược lại còn mang nụ cười kỳ lạ, phụ vương an ủi nàng, “Chờ thêm một thời gian, phụ vương sẽ tuyên bố một việc, khi đó con sẽ không để ý nữa.”

Từ lúc A Niệm đi ra cung điện của phụ vương, cả đầu đều là những lời của phụ vương, qua một thời gian sẽ không để ý nữa, một cô gái tại sao lại không để ý đàn ông sở soạn mình? Vậy thì đương nhiên là... Người đàn ông đó biến thành phu quân của nàng ta.

A Niệm cảm thấy mình muốn điên lên! Tự nói với mình rằng không thể, tuyệt đối không thể! Nhưng mà — đó là phụ vương, xưa nay không cần xuất thân dòng dõi huyết thống, dốc sức đề bạt đệ tử bản hàn Yêu tộc đề tiện, Tuấn Đế khẳng khái làm theo ý mình. Từ khi phụ vương đăng cơ đến nay không lập vương hậu, nghe nói năm đó đối kháng với cả triều đình Cao Tân, không tuyển chọn vương phi từ Cao Tân Tứ Bộ tôn quý, mà lại cưới mẫu thân từ sơn thôn nhỏ làm lao dịch về cung, như vậy hiện giờ, cũng rất có khả năng sẽ gả nàng ột tên nghèo hèn xuất thân bình dân.

A Niệm trái lo phải nghĩ một đêm, vội vã tìm đến Chuyên Húc, muốn ca ca nghĩ cách ình, thế mà không tìm được Chuyên Húc, lại trông thấy Tiểu Lục

Tiểu Lục ở trong Hoa Âm Điện từ lúc nào? Vì sao nàng không biết gì cả? Vì sao Chuyên Húc cho phép Tiểu Lục ở cùng một điện với huynh ấy? Chẳng lẽ Chuyên Húc cũng biết phụ vương muốn... Đúng rồi đúng rồi! Chuyên Húc ca ca luôn kính nể phụ vương, rất nghe lời của phụ vương, nếu phụ vương muốn... Chuyên Húc ca ca khẳng định cũng ủng hộ.

A Niệm nhìn Tiểu Lục chằm chằm, nét mặt thay đổi khó lường, lúc thì nghiêng rằng nghiêng lợi, lúc thì rưng rưng chực khóc. Tiểu Lục nghiêng đầu đánh giá nàng, vô cùng không hiểu, cô nương này hôm nay bị làm sao thế?

Tiểu Lục khua khua tay với A Niệm, “Này, người không sao chứ?”

Hai tay A Niệm tạo thành nắm đấm, gào thét nói: “Ta rất có việc!”

Tiểu Lục nhìn chăm chăm vào nắm tay nàng: “Người đừng động tay, hôm nay người muốn động tay, ta sẽ đánh trả.”

A Niệm cúi đầu đi đi lại lại quanh đình viện, vừa đi vừa suy nghĩ đối sách, bây giờ liền đánh chết Tiểu Lục? Nhưng hãy nhìn xem bốn phía, đám người hầu đang ở lân cận, còn có cả một gã cổ quái nấp ở sau cửa sổ. Với sự khôn khéo của phụ vương và Chuyên Húc ca ca, trong cung này, nàng không thể có cơ hội hạ độc.

A Niệm đặt mông ngồi trước mặt Tiểu Lục, hung tợn nói: “Ta nói cho người, ta tuyệt đối sẽ không gả cho người! Nếu người cưới ta, ta sẽ ngày ngày đánh nhau với người! Để cho người không có một ngày nào tốt lành! Sớm hay muộn cũng đánh chết người!”

Đầu Tiểu Lục đầy sương mù, “Ta cũng không muốn cưới người!”

A Niệm mừng rỡ, “Thật chứ?”

“Dĩ nhiên!”

“Nhưng ta là vương cơ!”

“Chính vì người là vương cơ, nên ta mới không cần người!”

A Niệm có phần rối loạn không hiểu rõ những lời của Tiểu Lục, nhưng chỉ cần Tiểu Lục nói tuyệt đối không cưới nàng là được, A Niệm nói: “Vậy người nỗ lực biểu hiện kém một chút, làm cho phụ vương chúm mắt người, tốt nhất là chán ghét người. Chỉ cần người biểu hiện tốt, ta liền tha thứ cho người, về sau sẽ không tìm người gây phiền toái nữa.”

Tiểu Lục cười nói: “Tốt thôi, ta cam đoan sẽ làm cho phụ vương người không gả người cho ta.”

“Người thề?”

Tiểu Lục không chút do dự giơ tay lên, chân thành thề: “Ta thề, tuyệt đối không để Tuấn Đế bị hạ gả vương cơ cho ta, nếu không sẽ bị Ngũ Lôi trên trời đánh đuổi!”

(Ngũ Lôi là năm vị Lôi Thần hay năm vị Lôi Công, tức là năm vị Thần coi về sấm sét.)

A Niệm hoàn toàn yên tâm, nàng nhìn quanh bốn phía, thấy không có ai tiếp cận các nàng, khẽ thấp giọng nói với Tiểu Lục: “Hơn mười ngày nữa, Tiểu Chúc Dung sẽ tổ chức trận đấu mùa thu, trận đấu này cứ mười năm tổ chức một lần, thông qua trận đấu những người trẻ tuổi ở Đại Hoang có cơ hội giao lưu, cũng có ý lựa chọn nhân tài. Đến lúc đó, các thị tộc trên Đại Hoang đều đến, phụ vương coi trọng người như vậy, nhất định sẽ phái người đi xem, cho người quen biết với nhiều người. Lúc ấy, ta cũng đi, ta phối hợp với người, nhất định có thể làm phụ vương thất vọng về người.”

Tiểu Lục cũng có chút bất ngờ, A Niệm không hổ là con cháu vương tộc, trông thì hồn nhiên hồ đồ, nhưng được nghe quen tai nhìn quen mắt từ nhỏ nên nàng rất nhạy cảm với thế cục ở Đại Hoang, biết rõ các thị tộc lớn sẽ phái đệ tử đắc lực trong dòng tộc tham gia trận đấu mùa thu, thậm chí có người sẽ trở thành tộc trưởng. Nếu đắc tội với những người này, thì dù có tài hoa cỡ nào, con đường tương lai cũng khó mà bước đi được, Tuấn Đế hiển nhiên sẽ không giao trọng trách cho những người như vậy. Chính là sách lược rút củi dưới đáy nồi trong bóng tối.

Tiểu Lục quan sát A Niệm gật gật đầu, “Người thật thông tuệ, chỉ là thiếu sót một chút đau khổ, có đau khổ mới có tôi luyện, có tôi luyện mới có thể thành tài.” Nhưng A Niệm một không cần tranh quyền đoạt thế, hai không cần vùng vẫy vì mưu sinh, cần thành tài làm gì? Tiểu Lục không nhịn được cười tự giễu.

A Niệm cảnh giác lườm Tiểu Lục, “Người không được thích ta!”

Tiểu Lục lập tức nói: “Ta sẽ không thích người!”

A Niệm hừ một tiếng, “Cứ quyết định như vậy. Nhờ phụ vương không phái người đi, ta cũng sẽ giúp người tranh thủ, dù sao không được quên lời thề của người!”

Thập Thất luôn đứng dưới bóng tối sau cửa sổ, lảng tránh A Niệm, sau khi thấy A Niệm rời đi, đi tới, hỏi Tiểu Lục: “Nàng thật sự muốn đến trận đấu thu của Tiểu Chúc Dung?”

Tiểu Lục gật đầu, “Chuyên Húc khẳng định sẽ đi, ta muốn đi cùng huynh ấy một chuyến, dù sao sau khi phụ vương chiêu cáo thiên hạ thân phận của ta, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, nhân lúc còn được thoải mái, vui chơi nhiều một chút!”

“Tình cảm của nàng và Chuyên Húc rất sâu?”

Tiểu Lục nói: “Ta không suy nghĩ tình cảm sâu hay không, dù sao hồi nhỏ cãi nhau, đánh nhau, cao hứng thì gọi huynh ấy một tiếng ca ca, mất hứng thì trực tiếp gọi là Chuyên Húc, cùng chơi, cùng cười, một người ăn cơm trong nồi, một người ngủ trong chăn. Nhìn thấy huynh ấy bị thương, ta sẽ hận không thể vết thương đó ở trên người mình, nghe thấy huynh ấy bị người ta khinh thường, ta sẽ khó chịu quên cả sự khó chịu của mình. Mấy năm nay huynh ấy không dễ sống, cha mẹ mất sớm, sau này mẹ ta nuôi huynh ấy, mẹ ta chết trận, huynh ấy liền lẻ loi một mình, còn nhỏ đã bị đám vương thúc của mình bức ép phải đến Cao Tân, Hiến Viên là chiến sĩ của huynh ấy, nhưng không có lực lượng thuộc về huynh ấy. Huynh ấy ở Cao Tân nhìn qua thì rất tốt, nhưng dù sao cũng là lưu lạc tha hương, tì nữ cũng có thể coi thường, cho rằng huynh ấy dựa vào hơi thở của Tuấn Đế mà sống. Chúng ta xa cách rất lâu, huynh ấy đã phải trải qua những gì ta hoàn toàn không biết, bây giờ ta chỉ muốn ở bên huynh ấy nhiều một chút.”

“Nàng nguyện lòng ở lại bên cạnh họ?”

“Ta nguyện lòng ở chung với họ, nhưng ta có thói quen nhàn tản, không muốn là Cao Tân đại vương cơ, sống dựa vào phụ vương,, thậm chí cả Chuyên Húc... Ngay cả người hồn nhiên hồ đồ như A Niệm cũng hiểu, đối kháng trực tiếp với những người như thế là tự chuốc lấy khổ.” Tiểu Lục thở dài, “Ta không xuất hiện thì tốt, bây giờ đã xuất hiện, họ sẽ không cho phép ta làm Mân Tiểu Lục. Trước đây ta luôn trốn tránh, không chỉ vì có khúc mắc, không muốn đối diện, mà còn bởi ta biết, cái cổng vòm đó một khi đã đi vào, muốn đi ra thì khó như lên trời.”

Thập Thất nhìn Tiểu Lục chăm chú, nói: “Con người không thể lựa chọn xuất thân của mình, ngay cả không muốn, cũng chỉ có thể chấp nhận.”

Thập Thất khẽ cười, nụ cười áp áp tươi sáng, “Nếu lòng như trăng sáng, tất cả biến hóa đều như mây bay che ánh trăng, dù hỗn loạn và u ám thế nào, thì cuối cùng mây tán đi, trăng sáng sẽ lại lộ ra.”

Tiểu Lục cười chỉ vào trái tim mình, nửa thật nửa giả nói: “Nếu không phải lòng thiếp như nhiễm mực, nếu lòng quân có trăng sáng, ngắm quân có thể làm ánh trăng hướng về lòng thiếp.”

Chuyên Húc đi đến, “Đang nói gì vậy? Nghe nói A Niệm đã tới? Nàng có làm khó muội không?”

Tiểu Lục cười rất kỳ dị, “Không làm khó muội, chúng muội chuyện trò rất ổn.”

Chuyên Húc có lỗi nói: “Sư phụ đã viết thư cho ông nội, Ngọc Sơn Vương Mẫu, muội cũng biết thân phận của muội đặc thù, phải đợi sư phụ và ông nội thương lượng đã, tốt nhất phải được cả Vương Mẫu đồng ý, mới có thể chiêu cáo thiên hạ. Thế nên sau khi sư phụ bàn bạc với ta, quyết định trước mắt vẫn giấu giếm thân phận của muội.”

Tiểu Lục bị ai kêu: “Lão yêu bà Vương Mẫu! Còn cả con chim Liệt Dương thôi, A Tệ ngốc nghếch! Liệt Dương sẽ giết muội mất!”

Chuyên Húc khiển trách: “Không được nói lung tung! Ngay cả ông nội cũng phải khách khí lễ độ với Vương Mẫu! Còn nữa, A Tệ đã tu luyện ra hình người, bây giờ tên là Tệ Quân, thấy người ta thì lễ phép một chút.”

Tiểu Lục nhớ tới chuyện ở Ngọc Sơn, Liệt Dương là lang điều (1) yêu giống phượng hoàng, hình người tựa như cậu bé gần mười tuổi, không hay hóa thành người, tính tình rất tẻ lần nàng tu luyện nhân hạ, hẳn sẽ dữ tợn mổ nàng, đuổi nàng quanh vườn đào. A Tệ là một con tẻ tẻ (1) yêu, còn chưa thể biến thành hình người, nhưng cực kỳ thông minh, tính tình rất dịu dàng, mỗi lần Liệt Dương mổ nàng, A Tệ đều cứu nàng. Nhiều năm không gặp, A Tệ đã có hình người rồi, không biết Liệt Dương có cao lên không.

(1) Theo Sơn Hải Kinh: Lang điều là loài chim lành, toàn thân trắng muốt.

(2) Tệ tệ (Chú thích từ Từ điển tiếng Việt): Theo Sơn Hải Kinh – Đông Sơn Kinh: “Núi Cô Phùng có loài thú hình dạng như cáo, có cánh, tên gọi tệ tệ. Tệ tệ thuộc giống hồ ly, tuy có cánh nhưng rất yếu ớt, khó mà bay lên được.”

Khi đó tuổi quá nhỏ, không hiểu chuyện, luôn cảm thấy Vương Mẫu và Liệt Dương thật xấu, nhưng sau này khi nàng dựa vào sức lực của mình để thoát chết bao lần, mới hiểu rõ nỗi khổ tâm của họ. Lúc lưu lạc, không phải không muốn trở về, có lẽ họ sẽ không ghét bỏ tiểu quái vật biến đổi khuôn mặt như nàng, nhưng đến khi có dũng khí trở về, lại bị nhốt vào lồng, bị tra tấn nhục mạ ba mươi năm, một thân linh lực đều mất hết, nàng biết bản thân không trở về được nữa, chỉ có thể tiếp tục lưu lạc.

Tiểu Lục hỏi: “Liệt Dương và Tệ Quân sẽ đến chứ?”

Chuyên Húc nói: “Nếu Vương Mẫu nói cho họ biết, nhất định họ sẽ lập tức tới.”

Tiểu Lục thở dài, “Ngăn cách năm tháng đằng đẵng, gặp lại làm cho người ta vừa chờ mong vừa sợ hãi.”

Chuyên Húc búng vào trán nàng một cái, “Khi nào thì chua cay thế hả? Sư phụ nói buổi tối chúng ta cùng ăn, chuyện của muội... Ta đều nói cho ông ấy.”

Buổi tối, Tuấn Đế đến Hoa Âm Điện dùng cơm với Tiểu Lục, Chuyên Húc và Thập Thất.

Lúc này, rốt cuộc Tiểu Lục cũng dùng dũa vẽ ngay ngắn, ăn cơm quy củ. Nhưng năm đó nàng đã không phải người quy củ phép tắc, hơn hai trăm năm trôi qua, những lễ nghi từng học đã sớm quẳng ra khỏi đầu không còn một mống, tư thế vô cùng kỳ quái.

Thập Thất ở bên cạnh săn sóc, thường nhỏ giọng nhắc nhở nàng một tiếng, Chuyên Húc lại chỉ khoanh tay đứng nhìn, cười tùm tùm nhìn Tiểu Lục xấu mặt.

Tiểu Lục bất mãn nói: “Huynh vẫn giống hồi nhỏ, vẫn cứ là ca ca tồi.”

Trong mắt Chuyên Húc lóe lên tia âm đạm, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười không thay đổi, “Không bắt nạt muội thì bắt nạt ai?”

Tuấn Đế cười nhìn trong chốc lát, nói: “Được rồi, bình thường con ăn thế nào, thì bây giờ ăn như thế.”

Tiểu Lục cười ngọt ngào, “Vẫn là phụ vương tốt.” Thất lưng lập tức sụp đổ, tay áo cũng trực tiếp xấn lên.

Ăn tối xong, Tuấn Đế nói với Tiểu Lục: “Tối nay trăng rất đẹp, đi dạo với ta một lúc.”

“Vâng.” Tiểu Lục theo Tuấn Đế đi ra Hoa Âm Điện, hướng về Y Thanh Viên.

Trong Y Thanh Viên có ba nhiều: Nhiều nước, nhiều kỳ hoa dị thảo, nhiều chim quý thú lạ. Nghe nói, Y Thanh Viên từng là nơi Tuấn Đế đời trước lưu luyến bồi hồi. Tiểu Lục nhớ hồi nhỏ mẹ cũng thường mang nàng tới đây chơi. Đôi khi ở trong đó cả nửa ngày, mẹ đọc sách, nàng vừa nghịch nước vừa đánh nhau với chim thú. Thừa Ân Cung quá lớn, rất nhiều chỗ Tiểu Lục còn chưa tới, chỉ có hai nơi là quen thuộc nhất: Một là Tử Hình Điện của mẹ, hai chính là Y Thanh Viên.

Từ khi trở lại Thừa Ân Cung, Tiểu Lục thường xuyên tới bên ngoài Y Thanh Viên mà chưa một lần đi vào. Thừa Ân Cung đã sớm thay đổi nữ chủ nhân, Tiểu Lục sợ nhìn thấy tất cả thay đổi đó, sẽ làm những ký ức xa xôi của nàng trở nên hư ảo.

Tiểu Lục chậm rãi bước đi trong vườn cùng Tuấn Đế, mũi nàng cay xót, hốc mắt dần dần có chút ướt át, tất cả đều giống ký ức của nàng, tựa như nàng mới vừa chơi đùa ở đây ngày hôm qua.

Đi qua đình đề câu đối, Tiểu Lục đột nhiên chạy vào, ngồi xổm xuống kiểm tra một ct, trên cột khắc hai bức tranh với nét vẽ nguệch ngoạc, Tiểu Lục kích động chỉ vào, “Cha, xem này, tranh con vẽ vẫn còn ở đây!”

“Còn cái này nữa, vẫn còn!” Trên cột có ba vết vạch, năm đó Tiểu Lục đứng dựa vào cột, cha cao hơn nàng, dùng ngón tay vạch ra đo chiều cao của nàng. Tiểu Lục còn tuyên bố, nàng sẽ cao lớn, cao hơn cả cha, cho đến khi cha không với tới, không vạch được.

Đình đã tu sửa vài lần, nhưng những thứ này được giữ lại cẩn thận.

Tuấn Đế ngồi xổm bên cột, mỉm cười nhìn tranh vẽ trên cột, “Đây chính là tác phẩm đặc ý của con, không phải cứ la hét muốn cha vĩnh viễn giữ lại sao? Còn nói chờ con học được nữ hồng, sẽ thêu cho cha chiếc khăn tay.”

Tiểu Lục bỗng vòng tay ôm Tuấn Đế. Cho dù đã gặp nhau, nhưng nàng vẫn không có cảm giác về nhà, tới giờ, rốt cuộc nàng đã cả thấy mình được về nhà.

Nước mắt của Tiểu Lục cuộn cuộn mà rơi, Tuấn Đế vỗ nhẹ lưng nàng, không khuyên giải an ủi, chỉ muốn nàng khóc cho thỏa lòng, muốn nàng khóc ra hết những ảm ức tủi khổ nhiều năm phiêu bạt.

Tiểu Lục cứ khóc mãi, giống như muốn khóc ra hết nước mắt nghẹn ngào ba trăm năm, khóc xong đến bản thân nàng cũng ngượng ngùng, sụt sịt nghẹn giọng nói: “Bình thường, con không hay khóc.”

Tuấn Đế nói: “Không phải ngại, là ta nên xấu hổ, nước mắt của con gái là người làm cha không làm hết bốn phận.”

Nước mắt của Tiểu Lục lại muốn rơi xuống, dùng khăn tay che mặt, một lúc sau, ngẩng đầu, “Con không rơi nước mắt.”

Tiểu Lục kéo Tuấn Đế đứng lên, nàng dựa vào cây cột, “Cha, vạch chiều cao cho con một lần nữa.”

Tuấn Đế dùng ngón tay vạch một đường ngang đỉnh đầu nàng, trêu ghẹo nói: “Con cao nữa ải, nhưng vẫn chưa cao hơn cha, cha vẫn với tới.”

Tiểu Lục cười le lưỡi, lùi lại vài bước, ngắm nghía vết vạch trên cột buồn rầu, “Không biết đây là chiều cao thật của con hay là chiều cao giả nữa.” Lúc kể với Chuyên Húc, Tiểu Lục vẫn duy trì bộ dáng mây bay gió thoảng, giống như đã quen với chuyện biến đổi ngoại hình, quen với chuyện không có mặt, nhưng giờ phút này, rốt cuộc nàng đã toát ra nỗi sợ hãi.

Tay Tuấn Đế xoa xoa trán nàng, dần dần, giữa trán Tiểu Lục lộ ra một cái bớt hình hoa đào, Tuấn Đế nói: “Ngoại hình của con biến ảo không phải chứng bệnh cổ quái gì, mà là trong cơ thể con có một thần khí hiếm có, tên là trú nhan hoa, nó có thể làm người ta lưu lại bất kỳ dung mạo nào mình muốn.”

Tiểu Lục hoang mang nhìn Tuấn Đế, “Thần khí? Không phải quái bệnh? Là thần khí làm dung mạo con tùy ý biến ảo? Vì sao trong cơ thể con lại phong ẩn thần khí?” Ánh mắt nàng đột nhiên sáng ngời, “Vậy lấy ra thần khí đó, con có thể lộ ra dung mạo thật của mình! Sẽ không đổi đi đổi lại nữa!”

“Đúng vậy.”

Tiểu Lục vui sướng nói: “Cha, cha giúp con lấy ra nhé! Con rất ghét biến hóa. Con thà rằng mình là người quái dị cũng không muốn làm mỹ nhân có gương mặt giả.”

Ngón tay Tuấn Đế điểm vào cái bớt hoa đào, bớt hoa đào hiện ra ánh sáng đỏ rực, lúc bấy giờ dùng máu của hai người để phong ấn, bây giờ cũng cần có hai người để cởi bỏ, “Trước mắt, ta không có cách nào giúp con lấy ra. Nhưng ta đảm bảo với con, nhất định sẽ giúp con khôi phục hình dáng.”

Tiểu Lục muốn nhanh chóng khôi phục hình dáng, nhưng nàng biết chuyện khiến Tuấn Đế khó xử tất có nguyên nhân, nàng lại an ủi Tuấn Đế, “Không sao, dù sao cũng nhiều năm rồi, chờ một thời gian nữa cũng không sao.”

Tuấn Đế nhìn chăm chú cái bớt hoa đào trên trán Tiểu Lục, trong mắt ẩn chứa đau thương. Ông đưa tay xoa nhẹ, cái bớt biến mất.

Tảng đá trong lòng Tiểu Lục đã rơi xuống, lại xóa đi ngăn cách với cha, cả người trở nên hoàn toàn khác.

Nàng lú lú, hỏi Tuấn Đế đủ loại chuyện, càng về sau nàng càng bạo gan nói: “Cha, con có thể không làm Cao Tân vương cơ không? Không phải con không muốn làm con gái của cha, con chỉ không muốn làm vương cơ.”

“Không được!”

“Tại sao không được?” Tiểu Lục đã bắt đầu tức giận trợn mắt nhìn Tuấn Đế.

“Vì con là con gái của ta, ta là Cao Tân Tuấn Đế.”

Tiểu Lục lập tức thay đổi sắc mặt, làm bộ đáng thương giữ chặt tay Tuấn Đế, lắc qua lắc lại, “Nhưng mà làm vương cơ rất vất vả, ăn cơm phải chú ý lễ nghi, ra ngoài phải chú ý lễ nghi, cuối cùng ngay cả hôn nhân cũng phải trở thành vật hy sinh vì chính trị, con thật sự không muốn làm vương cơ!”

Tuấn Đế nói: “Con người tất nhiên phải biết lễ nghi liên sỉ, có lễ nghi chẳng phải chuyện xấu. Về chuyện hôn nhân, con cảm thấy ta có thể hy sinh con cho ai?”

Tiểu Lục cứng họng, “Con cũng không biết cha sẽ hy sinh con cho ai, dù sao, dù sao...”

Tuấn Đế nhìn Tiểu Lục, nghiêm túc nói: “Ta là Tuấn Đế, con là con gái của ta, con phải là Cao Tân vương cơ, đây là lễ nghi của quốc gia, hiểu chưa?”

Tiểu Lục cúi đầu, than thở: “Không hiểu có thể được không ạ?”

Tuấn Đế vỗ vỗ đầu Tiểu Lục, giọng điệu lộ ra bi thương, “Ta không phải một người cha bình thường, ta có rất nhiều việc phải hoàn thành, có dân chúng một nước phải quan tâm, ta không thể giống những người cha bình thường lúc nào cũng có thể chăm sóc, canh giữ, bảo vệ bên con gái của mình. Điều ta có thể bảo vệ con gái, chính là uy nghi của ta, chỉ có con là Cao Tân vương cơ, mới có thể hưởng uy nghi của một quốc gia, bất luận kẻ nào trước khi làm tổn thương con, đều phải lo lắng cân nhắc xem có thể chịu được cơn giận của đế vương hay không, Tiểu Yêu, lúc này người làm cha ta đây chỉ có thể cho con uy nghi, không được từ chối, được không?”

Tiểu Lục cảm thấy nước mắt mình lại muốn rơi xuống, vội vàng thở sâu, “Cha, con nguyện làm vương cơ.”

Tuấn Đế mỉm cười nói: “Làm vương cơ không phải chuyện gì cũng xấu, ít nhất con có thể yuy hiếp người khác, ngang ngược kiêu ngạo, coi trọng cái gì thì giành lấy cái ấy.”

Tiểu Lục chớp ánh mắt, “Cha, cha khẳng định mình đang dạy con?”

Tuấn Đế vui vẻ nở nụ cười, khoe mắt lộ ra những nếp nhăn nhỏ, lại không hề hao tổn sức hấp dẫn của ông, “Ta vất vả làm vua một nước là vì cái gì đây? Bản thân cái gì cũng không có, một là không có thời gian, hai là không có tùy thích, còn chịu người ta mắng là hôn quân. Nếu ta thật sự là hôn quân không có tài cán gì, con cũng không thể làm được gì, vì ta không thể làm gì nên con vừa vặn cái gì cũng có thể làm. Ai bảo ta là một ông vua có năng lực, quyền thế uy nghi đều mạnh, mọi việc đều trấn được?”

Tiểu Lục chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng lại không nhịn được muốn cười to, cảm giác có cha thật sự quá tốt! Có một người cha mạnh mẽ cảm giác lại càng tốt hết lời để nói!

Đêm đó, Tiểu Lục và Tuấn Đế ngồi trên thềm đá, nói chuyện không ngừng.

Tiểu Lục cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói cho cha, lần đầu tiên nàng sẵn giết hổ, nàng trộm trứng của xà yêu, nàng phối chế thuốc độc, nàng đi dạo kỹ nữ quán, nàng mở y quán... Một bác gái béo mập ở sơn thôn dạy nàng nấu cơm, nàng bị vũ kỹ theo đuổi, lão Mộc nhật nàng về là y sư, nàng nhật Ma Tử, Xuyên Tử về... Quả thực có rất nhiều chuyện, rất nhiều người, nàng muốn nói ra cho cha biết.

Nàng muốn cha hiểu, hơn hai trăm năm qua, không chỉ có thống khổ, còn có rất nhiều chuyện vui vẻ, những người nàng gặp đều không phải người xấu, nàng còn gặp rất nhiều người tốt. Vì đã trải qua đủ màu sắc, thậm chí nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng cuộc sống của một vương cơ, nàng cảm thấy đó vốn là cuộc sống của nàng, vậy nên, cha không cần đau buồn, lại càng không cần tự trách.

Tiểu Lục không nhớ sau đó mình nói gì, chỉ nhớ mình vừa nói vừa cười, sau cùng, nàng mệt mỏi, ngủ gục trên đầu gối của cha giống như hồi nhỏ.

Buổi sáng, Tiểu Lục cứ như con mèo nhỏ, nhảy trên mũi chân, chậm rãi đi ra khỏi phòng, vặn mình mấy cái trong đình viện, lười biếng dựa vào cây hoa, hí mắt nhìn ánh mặt trời, cười hạnh phúc.

Chuyên Húc và Thập Thất ngồi ở hành lang đánh cờ, nhìn thấy mặt nàng như nở hoa, tìm Thập Thất nhảy lên mấy nhịp. Chuyên Húc trêu ghẹo Tiểu Lục, “Muội ăn vụng cá à?”

Tiểu Lục kéo cành hoa, “Tối qua muội nói với cha rất nhiều chuyện.”

“Chỉ có muội là nói nhiều, nói cứ như chưa bao giờ được nói ấy.”

Tiểu Lục bỏ nhào qua, làm bộ muốn bóp cổ Chuyên Húc, “Nói cho huynh hay, đừng cho là bây giờ muội không có linh lực thì dễ bắt nạt, chọc giận muội, muội sẽ iệng huynh, tay huynh không thể cử động được.”

Chuyên Húc vội nói: “Được rồi được rồi, ta đang đánh cờ, muội đừng có quấy rối quân cờ của ta.”

Tiểu Lục cúi đầu nhìn bàn cờ, phát hiện bàn cờ này không giống bàn cờ thông thường, mà là bàn cờ Thần tộc dùng, nghe nói bàn cờ phương thôn còn có ý chinh chiến, Tiểu Lục nói: “Muội cũng muốn chơi.”

Chuyên Húc dỗ nàng, “Ta phải vất vả lắm mới làm Thập Thất đánh cờ với ta, chơi xong ván này với hấn ta sẽ dẫn muội đi chơi.”

Tiểu Lục bĩu môi, lết sang chỗ Thập Thất: “Ta muốn chơi.”

Thập Thất quả nhiên đặt hộp cờ vào tay Tiểu Lục, Tiểu Lục ra oai liếc nhìn Chuyên Húc, nhặt một quân cờ lên, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, cuối cùng dừng ở một chỗ, nghiêng đầu hỏi Thập Thất, “Chỗ này tốt không?”

“Rất tốt!” Chuyên Húc và Thập Thất trăm miệng một lời, chẳng qua một người tràn đầy trào phúng, một người tràn đầy âm áp bình thản.

Chuyên Húc đứng lên, đẩy Tiểu Lục đến chỗ hấn ngồi, “Dù sao muội cứ cố ý không cho ta chơi cờ với Thập Thất, vậy muội chơi với hấn đi!”

Tiểu Lục vỗ tay, “Thế này mới giống ca ca của muội chứ!

Tiểu Lục nhận nước cờ của Chuyên Húc, vẫn hay đi lại, không ngừng đi nước cờ dở. Thập Thất rất nhẫn nại, cho dù Tiểu Lục làm gì, hấn đều tốt tính nói tốt. Nhưng không phải hấn chơi cờ có lệ với Tiểu Lục, mà đang thật sự chơi cờ, chỗ nào có thể ăn quân cờ hấn cũng không lưu tình. Chẳng qua ăn xong rồi, hấn sẽ nói cho Tiểu Lục nếu nước trước nàng đánh vào chỗ này, thì hấn sẽ không thể ăn quân cờ của nàng.

Trong mắt Chuyên Húc, giống như trẻ con nghịch ngợm lăn lộn trên đất, người lớn không đánh không ngăn cản, cũng không dung túng thỏa mãn yêu cầu của nó, mà từ từ giảng đạo lý, một lần không nghe lọt, liền giảng lần thứ hai; lần thứ hai không nghe lọt, liền giảng lần thứ ba; lần thứ ba không nghe lọt, liền giảng lần thứ tư...

Gần nửa canh giờ sau, bàn cờ đẹp Chuyên Húc kiến tạo nên đã bị Tiểu Lục ép buộc vỡ nát. Tiểu Lục không chịu xấu mặt, hai tay càn quấy quét sạch bàn cờ, nàng tuyên bố: “Ta thắng!”

Chuyên Húc lắc đầu thở dài, Thập Thất mỉm cười nhìn Tiểu Lục, ánh mắt triền miên không dứt.

Tim Tiểu Lục nhảy lên thành thịch, an tĩnh lại, trầm mặc nhìn Thập Thất.

Thập Thất nói: “Ta phải đi.”

Tiểu Lục nghịch quân cờ không lên tiếng, Thập Thất nói: “Ta luôn luôn lo lắng, nhưng bây giờ đã thấy Tuấn Đế bệ hạ và Chuyên Húc vương tử đối đãi với nàng rất tốt, nàng ở đây rất vui vẻ, ta phải trở về xử lý chuyện của mình.”

Tiểu Lục nói: “Ta hiểu. Bao giờ chàng đi?”

“Ta sẽ chào từ biệt bệ hạ, ta không muốn người ta biết Đồ Sơn Cảnh quen biết nàng, nên định buổi tối sẽ đi, đến nơi khác ở hai ngày rồi trở về Thanh Khâu.”

Tiểu Lục nói: “Vậy chàng đi chào cha ta đi!”

Chuyên Húc đứng dậy, “Ta đi cùng

Tiểu Lục ngồi ở trong đình viện chờ, khoảng nửa canh giờ sau, Thập Thất trở lại một mình.

Tiểu Lục hỏi: “Cha ta có nói gì không?”

“Hỏi vài câu chuyện trong nhà, không nói gì đặc biệt.”

Tiểu Lục nói: “Bây giờ đến lúc trời tối chỉ còn một khoảng thời gian ngắn, chàng muốn làm gì?”

“Nàng muốn làm gì?”

“Không làm gì cả, chỉ phơi nắng, ngửi mùi hoa, ăn đồ ăn vặt.”

Từ khi Tiểu Lục nói thích ăn cổ vịt, chân gà, chân ngỗng, trong Hoa Âm điện lúc nào cũng chuẩn bị những thứ đó. Thập Thất lấy một khay đồ ăn vặt to, sóng vai ngồi dưới hành lang với Tiểu Lục, hướng về muôn hoa ngoài đình.

Tiểu Lục chọn cái cổ vịt để gặm, “Cha ta nói ta biến ảo là vì trong cơ thể có giấu một thần khí, đến khi ông ấy lấy thần khí ra giúp ta, ta sẽ không biến ảo nữa. Chàng nói nếu ta là người quái dị, thì phải làm sao bây giờ?”

“Nàng không phải.”

“Nếu ta phải thì sao?”

“Cũng rất tốt.”

“Ta là người quái dị mà chàng lại cảm thấy rất tốt?”

“Hình dáng đẹp, người người đều có thể trông thấy, lòng đẹp, mắt không thể nhìn thấy, ta sẵn lòng độc hưởng.”

Tiểu Lục bỗng thấy mặt nóng tim bay, bây giờ Thập Thất không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng là đã có thể làm nàng lịm bại, “Lòng ta đen tối như mực, đẹp chỗ nào chứ?”

“Chuyện thể gian, là th cch tín, hay là chân gấu, đều dựa vào cảm nhận của cá nhân, cảm thấy đẹp liền đẹp.”

Tiểu Lục cười ha ha, “Cứ như tên khốn với đậu xanh ấy.”

(Tên khốn với đậu xanh: Tên khốn ánh mắt nhỏ như hạt đậu, ví von hai người giống nhau, cùng chung đặc điểm hoặc ý nghĩ sở thích.)

Thập Thất nhìn nàng mỉm cười, Tiểu Lục cười cười, khẽ thở dài, “Chàng phải cẩn thận.”

“Ta biết.”

“Mặc dù tất cả những gì đại ca chàng làm đều từ mẹ chàng gây nên, nhưng hấn không nên trả thù lên người chàng. Dù chàng thương hại hấn, muốn hóa giải thù hận, cũng không được để hấn làm tổn hại đến chàng.”

“Không cần lo lắng.”

“Ta lo lắng? Ta sao phải lo lắng chứ, ta chỉ cảm thấy chàng tương đối ngốc, cho nên mới có lòng tốt nhắc nhở một chút.”

Thập Thất cười, nói: “Chuyên Húc không cần cái đuôi cửu vĩ hồ ấy, ta mang đi. Chờ đến khi luyện chế ra linh khí tốt, sẽ đưa lại cho nàng.”

Tiểu Yêu gật gật đầu, nếu nói cửu vĩ hồ là vua của Hồ tộc, thì tộc trưởng Đồ Sơn thị chính là vua của Hồ tộc, thế gian này không ai có thể hiểu rõ cách lợi dụng yêu lực của cửu vĩ hồ hơn Đồ Sơn Cảnh.

Tiểu Lục vừa ăn vặt, vừa tán gẫu với Thập Thất. Nhớ tới chuyện gì thì nói vài câu, lúc không nhớ ra, hai người liền ngồi yên lặng.

Mặt trời dần ngã về tây, trời dần tối.

Tiểu Lục không ăn nữa, rửa tay sạch sẽ, Thập Thất cầm khăn, Tiểu Lục đưa tay lấy nhưng Thập Thất không đưa cho Tiểu Lục, mà là dùng khăn phủ lên tay Tiểu Lục, lau giúp Tiểu Lục, đã sớm lau khô, hấn vẫn cứ không thu tay, cách tấm khăn, dùng hai tay cầm tay

Lòng Tiểu Lục có phần luống cuống, cúi đầu.

Thập Thất thấp giọng nói: “Mười lăm năm, không được để người đàn ông khác tiến vào lòng nàng.”

Tiểu Lục ngẩng đầu, cười hỏi: “Vậy mười lăm năm sau thì sao? Mười lăm năm sau ta có thể để người đàn ông khác tiến vào?”

Sắc mặt Thập Thất có chút biến, hai tay nắm thật chặt tay Tiểu Lục.

Tiểu Lục nhẹ nhàng lắc tay, nhu hòa nói: “Chàng yên tâm, mười lăm năm, ta chờ chàng.” Nếu sợi dây bận tâm không cách nào chặt đứt, vậy cứ để nó đầy mười lăm năm, về phần mười lăm năm sau, sợi dây bận tâm biến mất, hay dệt thành lưới, không ai biết.

Dùng cơm tối xong, Chuyên Húc liền tự mình hộ tống Thập Thất rời khỏi Ngũ Thần sơn.

Khi Chuyên Húc trở về, Tiểu Lục nằm trên giường trầm hương trong đình viện ngắm sao.

Chuyên Húc ngồi vào cạnh giường, “Đang nghĩ gì thế?”

“Ngắm sao.”

“Không khó chịu à? Ta nghĩ muội rất thích có hắc làm bạn.”

“Muội thật sự thích chàng làm bạn, nhưng muội biết trên đời này ai cũng không thể cùng ai cả đời. Muội và huynh đều trải qua rất nhiều ly biệt, nỗi đau tê liệt tim gan đó đã phải chịu nhiều lần rồi. Lòng không muốn thừa nhận nỗi đau này, tự nhiên sẽ biết phải tự bảo vệ mình, nói dễ nghe thì gọi là lý trí, nói khó nghe thì gọi là lạnh lùng. Chuyên Húc, huynh có cảm giác này không? Có lúc vui mừng, đều tựa như vừa vui mừng, vừa có người ở không trung quan sát mình, nhắc nhở mình sẽ phải mất đi. Vì phần lý trí tỉnh táo, khi thực sự mất đi đã sớm có sự chuẩn bị, dù khổ sở cũng sẽ bình tĩnh đón nhận.”

Chuyên Húc trượt xuống dưới giường, ngửa đầu dựa vào giường, kề đầu cùng ngắm sao với

Lâu sau, hắc nói: “Ta luôn cảm thấy trên đời chỉ còn lại mình ta, bây giờ muội đã trở lại, ta không cảm thấy cô đơn nữa.”

So sánh với Tiểu Lục, Chuyên Húc mới thực sự là cô nhi. Khi còn rất nhỏ, cha chết trận, mẹ tự sát trước mộ của cha, không được mấy năm sống yên ổn, bà nội lại bị bệnh mà chết, cô cô luôn chăm sóc hắc cũng chết trận. Mất đi sự che chở của người thân, vì có thể sống, không thể không rời quê hương, lẻ loi một mình đi đến Cao Tân.

Tiểu Lục nói: “Xin lỗi.” Nàng là người lòng dạ ích kỷ ác độc, biết rõ Chuyên Húc đợi nàng, biết rõ Chuyên Húc cần nàng, nhưng nàng vì khúc mắc mà trốn rồi lại trốn.

Chuyên Húc vỗ vỗ tay Tiểu Lục, không nói gì. Chuyên Húc từng tưởng tượng Tiểu Yêu hắc là giống như A Niệm, lớn lên dưới ánh mặt trời và cầu vồng rực rỡ, không gặp phải âm u và mưa gió, xinh đẹp thuần khiết như bông dành dành tháng tư. Nếu Tiểu Yêu là như vậy, hắc sẽ tận lực bảo vệ, che chắn âm u mưa gió cho nàng, mà lúc này Tiểu Yêu hoàn toàn không như tưởng tượng của hắc, nhưng hắc không hề thất vọng, ngược lại cảm thấy đây là Tiểu Yêu mà mình muốn, thậm chí còn tốt hơn so với tưởng tượng. Ngay cả xa cách năm tháng đằng đẵng, họ vẫn có thể hiểu rõ tâm tư đối phương, dù là xinh đẹp hay xấu xí, một người không sợ biểu lộ, một người hoàn toàn thấu hiểu.

“Muội có chuyện muốn nói cho huynh biết.” Có chuyện, Tiểu Lục giấu ở trong lòng, không thể nói ra miệng, sợ một khi nói ra chính là sai, chính là đau. Nhưng không nói, lại tựa như lòng đang nuôi sâu độc, ngày ngày cắn nàng. Chỉ với Chuyên Húc, nàng mới có thể thoải mái nói ra tất cả.

“Muội nói đi!” Chuyên Húc không để ý nói.

Tiểu Lục thấp giọng nói: “Tên cửu vĩ hồ yêu đó nói muội không phải con gái của phụ vương, nói mẹ là dâm phụ, thông dâm với Xi Vưu, nói muội là con gái của ác ma hoang dã Xi Vưu.” Cửu vĩ hồ yêu thường nhục mạ mẹ, ban đầu nàng tức giận, kiên quyết không tin, mạnh miệng cãi mắng hắc, nhưng ba mươi năm, cửu vĩ hồ yêu nói đi nói lại hết lần này đến lần khác khiến nàng mơ hồ không rõ.

Chuyên Húc ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn Tiểu Yêu, lúc này hắc mới thật sự hiểu vì sao nàng không trở lại

Về mặt Tiểu Lục đỡ đỡ, trong mắt lại tràn đầy buồn bã sợ hãi, “Cửu vĩ hồ yêu nói Xi Vưu và mẹ là gian phu dâm phụ, muội là đứa con hoang dã của họ, nói mẹ giả dối độc ác, lừa gạt phụ vương và người trong thiên hạ, nếu phụ vương biết chân tướng, khẳng định sẽ trừ bỏ nghiệt chủng là muội...”,

“Câm miệng!” Chuyên Húc dùng sức cầm tay Tiểu Lục, “Ngay cả lời nói của cửu vĩ hồ yêu muội cũng tin? Xi Vưu bị cô cô giết chết đó, hơn nữa sư phụ là người thông minh, chẳng lẽ không biết muội có phải con gái ông hay không? Muội để tay lên ngực tự hỏi xem, sư phụ đối xử với muội như thế nào?”

Tiểu Lục nhìn Chuyên Húc, trong mắt mang theo bức thiết muốn chứng thực, “Muội là con gái của phụ vương?”

Chuyên Húc nói chắc chắn như chém đinh chặt sắt: “Muội khẳng định là con gái của sư phụ!”

Phụ vương và ca ca đều là người thông minh tuyệt đỉnh, có hai người thông minh tuyệt đỉnh phán đoán, Tiểu Lục rốt cuộc cũng nở nụ cười thoải mái, “Đúng, muội quá ngu ngốc, muội khẳng định là con gái của phụ vương!”

Chuyên Húc thở dài, xoa đầu Tiểu Yêu nói: “Sau này nếu ai nói năng linh tinh, muội nói với ta, ta giúp muội xử lý.”

Tiểu Lục gật đầu, “Huynh biết không? Đình ở Y Thanh viên đã tu sửa rất nhiều, nhưng tranh muội vẽ vẫn còn nguyên.”

Chuyên Húc nói: “Sư phụ rất tốt. Lúc đó, bốn vương thúc liên thủ muốn trừ bỏ ta, ta nhớ trước đây cha kể rất nhiều chuyện về đại bá (Bác cả, là Thanh Dương đã mất) và Tuấn Đế, cô cô cũng từng đề cập tới, tuy cô cô và Tuấn Đế không còn là vợ chồng nữa, nhưng nếu ngày sau có gì khó xử, hãy viết thư thỉnh giáo Tuấn Đế, ông lập tức trả lời thư của ta, nói Ngũ Thần sơn lúc nào cũng hoan nghênh ta tới. Lúc ta tới thật sự không yên, nhưng sư phụ đối đãi với ta như con của mình, từ tu luyện đến xử lý quốc sự, ông đều dạy ta. Khi ta làm tốt, ông sẽ kiêu ngạo vì ta; khi ta làm sai, ông sẽ quở trách không hề lưu tình. Có một lần ta bị thích khách đánh bị thương, ông khuyến khích ta huấn luyện thị vệ thân cận của mình, muội biết không? Thị vệ đó ngay cả lời ông nói cũng không thể nghe, có lần ông thử họ, cố ý ra mệnh ngược với ta, những người nghe lời ông, ông bảo ta giết hết, nói rằng thị vệ này phải sống gửi vào sinh mệnh của ta, nhất định chỉ được trung thành với ta.”

Tiểu Lục thở dài: “Phụ vương tốt như vậy, huynh nói vì sao mẹ muội lại bỏ phụ vương? Muội từng nghĩ phụ vương làm chuyện gì có lỗi với mẹ, nhưng huynh cũng thấy mẹ của A Niệm đấy, đại danh của A Niệm là Cao Tân Ưc, tên thường gọi là A Niệm, vừa ức vừa niệm, có thể thấy được phụ vương nhớ mãi không quên những chuyện đã qua, trong lòng chỉ có một mình mẹ, nhưng vì sao mẹ lại không cần phụ vương? Nhiều lúc, muội thật sự rất hận bà ấy!” (Ưc là hồi ức hồi tưởng, niệm là nhớ.)

Chuyên Húc nhớ tới mẹ của mình, thở dài, “Không biết! Chúng ta không thể hiểu họ! Đôi khi, ta cũng hận mẹ mình, bà tự sát, ôm ta khóc, nói với ta hãy tha thứ cho bà. Bà sinh ta, lại vứt bỏ ta, muội nói ta phải tha thứ cho bà như thế nào?”

Tiểu Lục nói, “Sau này nếu muội có con, mặc kệ xảy ra chuyện gì, muội cũng không rời bỏ nó.”

Chuyên Húc nói: “Sau này ta cưới vợ, sẽ hỏi nàng ấy trước, ta chết, nàng sống tiếp hay là chết? Nếu nói sẽ đồng sinh cộng tử với ta, thì ta không cần!”

Tiểu Lục và Chuyên Húc nhìn nhau, cùng cười to.

Chuyên Húc gác cảm lên giường, mặt ở bên tay Tiểu Lục, “Chờ ta chuẩn bị tốt, chúng ta sẽ cùng về Hiên Viên sơn. Ta muốn biết hoa phượng hoàng ở Triều Vân điện có còn rực rỡ như ánh bình minh hay không, gốc dâu của bà nội có còn xanh biếc như ngọc hay không.”

Tiểu Lục vượt thái dương của hắn, “Con đường đi vào Triều Vân điện là con đường đẫm máu.”

Chuyên Húc không cho là đúng cười nói: “Con đường quyền mưu vốn là đạp lên máu tươi và thi thể, ta không chỉ muốn trở về Triều Vân điện, mà còn muốn toàn bộ Hiên Viên sơn.” Trước mặt người khác hắn vĩnh viễn là công tử ôn hòa, tao nhã, tác phong nhanh nhẹn, đánh đàn, chơi cờ, chưng cất rượu, rèn sắt, làm ọi người thấy hắn như gió xuân, nhưng trước mặt Tiểu Yêu, hắn tự nhiên bộc lộ hùng tâm và sự lạnh lùng khốc liệt. Tiểu Lục cười, “Huynh đến đoạt đi!” Giống như phượng hoàng phải bay lượn trên chín tầng mây, Chuyên Húc trời sinh đã thuộc về quyền lực, từ nhỏ nàng đã biết.

Chuyên Húc nói: “Hiện giờ thần tử trong triều đình gần như đều là người của vương thúc, ta từng thử gửi thư, tấu xin nhận Chuyên Húc vương tử trở về Hiên Viên thành, gần như cả triều đình đều phản đối, tấu xin hiển nhiên không giải quyết được, nếu ta trở về, cần phải lấy một cái cớ, làm ọi người không thể phản đối ta, đại khái ta phải lợi dụng muội một chút.”

Tiểu Lục cười hì hì nói: “Xin tùy tiện lợi dụng!”

Trần Chuyên Húc dán vào lòng bàn tay Tiểu Lục, thấp giọng nói: “Muội đã trở lại, thật tốt! Cảm giác không phải tác chiến một mình nữa.”

“Này, muội đã nói sẽ giúp huynh, phải cùng huynh kê vai chiến đấu sao?”

Chuyên Húc ngẩng đầu, vẻ mặt đặc ý nhìn chăm chăm nàng, “Muội sẽ không giúp ư? Ai bảo ta là ca ca của muội! Cho dù muội vốn tính toán không giúp, khi ta thực sự gặp nguy hiểm, muội còn không phải ngoan ngoãn đến giúp ta à!”

Tiểu Lục cho hắn một quyền, “Huynh thật vô sỉ! Người ta đều nói ca ca phải bảo vệ muội muội, huynh thì tốt rồi, còn tha thiết mong muốn muội bảo vệ huynh.”

Chuyên Húc thở dài, “Không có cách nào, từ nhỏ đánh nhau ta đã không đánh lại muội.”

“Nói vậy mà cũng nghe được sao?”

“Tiểu Yêu.” Ý cười của Chuyên Húc nhạt dần, nghiêm túc nói, “Ta biết muội quen tản mạn, nhưng ta càng biết muội không thể ngồi yên không để ý đến ta. Một khi ta đã trở lại Hiên Viên, nhất định sẽ liên lụy đến muội, người muốn đối phó với ta nhất định cũng sẽ tính kế với muội, ta cần gì phải làm bộ làm tịch nói ta không muốn cuốn muội vào? Thay vì la hét không uội đi vào, không bằng sớm nói rõ ràng, để muội có thể phòng bị tốt.”

Tiểu Lục vỗ vỗ tay Chuyên Húc, tỏ ý nàng đều hiểu rõ.

Tiểu Lục nói: “Chuyên Húc, huynh còn nhớ không? Bà ngoại trước lúc lâm chung cầm tay chúng ta, thở dài nói chúng ta đều là những đứa trẻ số khổ, bảo chúng ta sau này nhất định phải nâng đỡ, chiếu cố lẫn nhau.”

“Nhớ.” Sớm khắc vào trong lòng, sao có thể quên? Chuyên Húc nhớ rõ ràng lời dặn dò của bà nội. Vì cha mẹ chết thảm, hắn đã hiểu chuyện, trình trọng hứa hẹn với bà nội nhất định sẽ chiếu cố bảo vệ muội muội, Tiểu Yêu lúc đó còn chưa hiểu chuyện, chỉ bị không khí nghiêm túc bức bách, học hắn nói cháu sẽ chiếu cố bảo vệ ca ca.

“Lúc ấy muội cảm thấy bà ngoại bệnh đến hồ đồ rồi, huynh số khổ, mà muội sao lại số khổ? Bây giờ nghĩ lại, bà ngoại dường như đã đoán trước được vận mệnh của chúng ta.”

Chuyên Húc nhẹ giọng nói: “Năm đó Triệu Vân diện từng trần ngập tiếng cười nói, hiện giờ chỉ còn lại hai chúng ta!”

Tiểu Lục trầm mặc, nhìn sao trên trời, Chuyên Húc cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời, “Cảm ơn bà nội, bác cả, bác hai, cha, mẹ, cô cô, dì Thù Du, đã để con đoàn tụ với muội muội.”

11. Chương 11

Tiểu Chúc Dung là hậu duệ của vương tộc Thần Nông, xuất thân cao quý, cha là đại anh hùng danh chấn thiên hạ, Chúc Dung. Sau khi Thần Nông quốc bị diệt, Tiểu Chúc Dung quy thuận Hoàng Đế, cưới con gái duy nhất của tộc trưởng Xích Thủy là Xích Thủy Tiểu Diệp làm vợ. Sau này, Tiểu Chúc Dung được Hoàng Đế trọng dụng, trở thành trọng thần đầu tiên của Hoàng Đế, chưởng quản vùng Trung Nguyên (Nguyên thuộc địa vực rộng lớn của Thần Nông quốc).

Lúc đầu, vì thân phận và huyết thống của Tiểu Chúc Dung, mọi người không dám công khai chất vấn, nhưng sau lưng, không ít người vẫn kín đáo phê bình Tiểu Chúc Dung, dù sao cha mẹ hắn vì Thần Nông mà chết trận, hắn lại quy thuận Hiên Viên trở thành trọng thần của Hoàng Đế, làm cho người ta nhắc đến không tránh được có phần khinh bỉ.

Nhưng, hơn một trăm năm qua, Tiểu Chúc Dung làm cho bọn trộm cướp vốn mọc ra lan tràn, dân chúng lầm than của Trung Nguyên thay đổi bộ dáng, mặc dù không dám nói là thịnh thế phồn vinh, nhưng lại quản lý thanh minh, lưu dân trở về quê hương, dân chúng an cư lạc nghiệp, phơi phơi vươn lên.

Nghe nói, Tiểu Chúc Dung không lảng tránh thân phận là di dân Thần Nông của mình, gắng hết sức lực vì dân chúng Trung Nguyên tranh thủ lợi ích, trước mặt Hoàng Đế vẫn không giấu giếm tâm tư của bản thân, nói hẳn chương quản Trung Nguyên, chính là muốn cho Trung Nguyên phồn hoa giàu có và đông đúc, làm cho dân chúng Trung Nguyên đã chịu đủ nỗi khổ chiến tranh có được những ngày tháng tốt đẹp. Vì thế, Tiểu Chúc Dung phải chịu không ít phỉ báng và áp lực. Dần dần, thị tộc Trung Nguyên chẳng những không chất vấn Tiểu Chúc Dung, mà trái lại vô cùng kính trọng hẳn. Chúc Dung chết trong lòng mang khí tiết của cổ hươu vương tộc, Tiểu Chúc Dung sống làm sao không phải là lòng mang phong phạm của cổ hươu vương tộc?

Trận đấu thu Xích Thủy được cử hành từ sau khi Tiểu Chúc Dung tiếp quản Trung Nguyên. Ban đầu, chỉ là trận đấu trong phạm vi nhỏ, Tiểu Chúc Dung kích thích thị tộc Trung Nguyên, làm cho đệ tử Trung Nguyên không chỉ giới hạn kiêu ngạo ở một phương, mà để cho đệ tử các thị tộc hiểu rõ thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, từ đó khiêm tốn hiếu học, chăm chỉ nỗ lực. Nhưng vì hiệu quả cực kỳ tốt, rất nhiều thị tộc đều muốn qua cơ hội này khiến cho đệ tử trong thị tộc được rèn luyện, các thị tộc ở Đại Hoang tham dự trận đấu càng ngày càng nhiều. Càng về sau, thế gia đại tộc cũng ào ào gia nhập, trận đấu thu Xích Thủy biến thành việc trọng đại của cả Đại Hoang.

Thiên ngoại hữu thiên, Nhân ngoại hữu nhân: Ngoài trời có trời, ngoài người có người (Người giỏi còn có kẻ giỏi hơn).

Trận đấu này đặc thù ở chỗ, không dựa trên quốc luận, mà là gia tộc so tài và giao lưu, cho nên nó vượt qua biên giới. Hoàng Đế và Tuần Đế lần nào cũng phái đại thần đưa tới phần thưởng phong phú, càng hấp dẫn nhiều thanh niên tài hoa tham gia.

Lúc này đây, Tuần Đế phái Nhục Thu dẫn đội đi đưa phần th

Chuyên Húc theo đội mà đi, Tiểu Lục hiển nhiên là đi cùng, A Niệm cũng xin được Tuần Đế đồng ý, đi cùng Chuyên Húc và Tiểu Lục.

Tiểu Lục vốn tưởng rằng Chuyên Húc đã đến trận đấu thu Xích Thủy nhiều lần, nhưng Chuyên Húc nói với Tiểu Lục, đây là lần đầu tiên hẳn đến.

Tiểu Lục nghĩ nghĩ, liền hiểu. Gia tộc lớn lớn nhỏ nhỏ ở Đại Hoang đều hội tụ ở trận đấu thu, đệ tử đến tham dự trận đấu nhất định là đệ tử ưu tú trong gia tộc, đối với rất nhiều thế hệ gia tộc, so tài quả nhiên quan trọng, nhưng càng quan trọng hơn có lẽ là kết giao bằng hữu, chuẩn bị vì tương lai cầm quyền. Trước đây, Chuyên Húc không được đến trận đấu thu, không phải không muốn đến, mà là không muốn để thế lực khắp nơi ở Hiên Viên quốc chú ý, nổi lên cảnh giác và sát tâm với hắn; bây giờ hẳn đến, là vì cho dù bị người phát hiện, cũng không quan trọng, bởi hắn đã chuẩn bị trở về Hiên Viên.

Cao Tân nhiều nước, sông hồ rải rác, nên giống như năm trước, Nhục Thu chọn đi thuyền trên đường thủy.

Chuyên Húc vốn lo lắng Tiểu Lục và A Niệm ngồi cùng một thuyền sẽ xảy ra xung đột, chẳng ngờ hai người ở chung rất khá, có lúc còn thấy họ ngồi trong góc thuyền trò khe khẽ, Chuyên Húc không hiểu hỏi Tiểu Lục: “Muội làm thế nào mà hàng phục được A Niệm?”

Tiểu Lục cười cực kỳ thần bí, “Bí mật.”

Trên đường đi, họ gặp rất nhiều gia tộc muốn đến tham gia trận đấu, giống đại gia tộc như Cao Tân Tứ Bộ, thường là mấy chục người đi một thuyền lớn, tiểu gia tộc chỉ ngồi năm, ba người một thuyền nhỏ, thậm chí có gia tộc chỉ phái một đệ tử tham gia.

Chuyên Húc và Nhục Thu lên tiếng chào hỏi, xuống thuyền lớn, ngồi lên thuyền nhỏ, những thuyền nhỏ theo sau thuyền lớn, đơn độc mà đi. Tiểu Lục và A Niệm hiển nhiên đi theo Chuyên Húc, A Niệm lại dẫn theo Hải Đường.

Rất nhiều người cho rằng bốn người họ vốn là đệ tử của tiểu gia tộc phái đi tham gia trận đấu, khi thuyền cập bờ tạm nghỉ, thường có người chủ động đến bắt chuyện, Chuyên Húc cũng nhiệt tình đối đãi, kết giao được với vài người bằng hữu.

Gần đến Xích Thủy, thuyền trên sông càng ngày càng nhiều, may mắn có Tiểu Chúc Dung phái người ở trên bờ dẫn đường, tuy đi chậm một chút, nhưng không loạn lạc.

Tiến vào Xích Thủy, đường sông dần mở rộng, hai bờ sông đều là ruộng đồng tươi tốt. Lúc này đúng là vụ thu hoạch mùa thu, liếc mắt nhìn lại, lúa vàng óng ánh sáng rực, giống như hồ nước vàng, không ít dân chúng khom lưng làm việc trong ruộng, còn có xe bò qua lại vận chuyển thóc gặt được vào hang, cảnh tượng thu hoạch vụ thu thật náo nhiệt bận rộn.

Gió sông thổi qua, mang theo mùi thơm của lúa, Tiểu Lục cảm thấy vui vẻ thoải mái, ngay cả A Niệm cũng đứng ở đầu thuyền, nhìn quanh bốn phía, cười nói; “Những người ở trên bờ đó đều thật vui vẻ.”

Chuyên Húc quan sát cảnh trí hai bên bờ sông, ánh mắt có phần âm trầm, khoe môi treo một nụ cười mỉm.

Tiểu Lục không nén nổi hỏi: “Vì sao tâm tình phức tạp như thế?”

Chuyên Húc thấp giọng nói: “Chúc Dung hại chết cha, thù giết cha không đội trời chung. Khi Tiểu Chúc Dung quy hàng ông nội, ta còn ở Hiên Viên, ông nội để cho ta quyết định sống chết của Tiểu Chúc Dung, ta vốn có cơ hội giết Tiểu Chúc Dung, nhưng ta buông tha. Hôm nay nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng có an ủi, cảm thấy ta buông tha là chính xác, nhưng lại cảm thấy thẹn với cha mẹ... Haiz!” Chuyên Húc khẽ thở dài.

Tiểu Lục nói: “Con đường huynh lựa chọn nhất định chỉ có thể là đại nghĩa, không thể có tình riêng. Đã lựa chọn, thì không cần nghĩ nhiều. Muội tin cậu và mợ sẽ ủng hộ sự lựa chọn của huynh.”

Chuyên Húc cười cười, trống vắng nói: “Ta hiểu.”

Thuyền lướt đi, cảnh tượng đột biến. Bờ phía nam vẫn là rừng cây xanh tươi rậm rạp, bờ phía bắc lại không có một ngọn cỏ, giống như hoang mạc, lan tràn khắp hướng bắc, gần như không có giới hạn.

A Niệm không hiểu, hỏi: “Xích Thủy dư thừa nguồn nước, hơn nữa nghe nói hai bờ sông Xích Thủy hai mùa xuân hạ mưa nhiều, mùa đông tuyết rơi nhiều, nơi này sao có thể có hoang mạc trải rộng như vậy?”

Chuyên Húc lần đầu tiên đến Xích Thủy, Tiểu Lục dù lưu lạc nhiều nơi trên Đại Hoang, nhưng Xích Thủy ở gần Kỳ Châu, nàng luôn có ý thức lánh tránh Kỳ Châu, nên chưa bao giờ tới Xích Thủy, vì vậy hai người đều không biết.

Người chèo thuyền cho họ lại thường đến Xích Thủy, cười nói: “Theo lời các cụ già, rất nhiều năm trước, nơi này không có hoang mạc, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, bờ bên đó biến thành sa mạc. Truyền thuyết ở trong sa mạc có một rừng hoa đào rộng lớn, trong rừng hoa đào có một đại yêu quái xấu xí, yêu quái đó như lò lửa, thiêu nướng mảnh ruộng này thành sa mạc. Vì yêu quái mang đến khô hạn, nên mọi người đều gọi nó là Hạng Bạt.” (Hạng Bạt: Quý, quái vật gây hạn hán. Mẹ của Tiểu Lục – A Hành tên Hiên Viên Bạt. Thường gọi là A Hành vì cô còn có tên Tây Lăng Hành, lấy theo họ mẹ. A Hành đó, cô ấy còn sống, tiếc là trong tập 1 này không được nói đến và xuất hiện nữa. L)

Chuyên Húc nói: “Thần tộc không phải binh tới giết yêu quái sao?”

Người chèo thuyền nói: “Nghe nói từng có thiếu niên Thần tộc mạnh dạn muốn đi trừ yêu diệt quái, nhưng sa mạc này rất kỳ lạ, càng đi vào trong càng khô hạn thiêu nóng, rất nhiều người còn chưa tìm được rừng hoa đào đã suýt bị nướng chết, chỉ có thể chạy nhanh ra khỏi đó. Yêu quái ấy tuy chiếm cứ tại đây, nhưng chưa từng hại người, thậm chí có thật sự là yêu quái hay không mọi người cũng không rõ ràng, cho nên dân chúng không để ý, dần dần không có ai quản nữa.”

A Niệm nói: “Đáng ghét! Nơi này rõ ràng là ngàn dặm xanh ngắt ẩm áp, lại bị hủy bởi một con yêu quái. Đáng tiếc bờ phía bắc là ranh giới của Hiên Viên, nếu như ở ranh giới của Cao Tân, ta nhất định sẽ nói với cha, làm cho cha phải người trừ bỏ yêu quái.”

Tiểu Lục ngẩng nhìn hoang mạc, nói: “Yêu quái đó cũng không xấu.”

A Niệm bất mãn lườm Tiểu Lục, Chuyên Húc giải thích: “Vừa rồi muội cũng nói nơi này gần Xích Thủy, nguồn nước dư thừa, hai mùa xuân hạ mưa nhiều, mùa đông tuyết rơi nhiều. Tại sao có nhiều nước hòa dịu như vậy mà còn lộ rõ hoang mạc ngàn dặm, muội ngẫm lại xem, nếu yêu quái lựa chọn nơi khác, sẽ xuất hiện cảnh tượng khủng khiếp như thế nào? Có thể thấy được nó không có ý nghĩ muốn hại con người.”

Tuy A Niệm cảm thấy Chuyên Húc nói có đạo lý, song vẫn nghĩ, loại yêu quái này cần phải trừ bỏ. Nhưng từ nhỏ nàng đã quen nghe lời cha và Chuyên Húc, nên tức thì không lên tiếng nữa.

Thuyền lại đi được một lúc, bờ phía bắc bắt đầu có thảm thực vật thưa thớt. Dần dần, màu xanh trở nên dày đặc, đúng là cây rừng xanh um tươi tốt, các loại trái cây treo trên đầu cành, đỏ đỏ, vàng vàng, vô cùng vui mắt, mọi người đều bỏ chuyện yêu quái ra sau đầu.

Chạng vạng, tốc độ của thuyền chậm dần, từ xa xa đã có thể nhìn thấy bến tàu, rất nhiều thuyền bè đã cập bến.

Chuyên Húc cùng Tiểu Lục và mọi người về thuyền lớn, người kéo thuyền thét to ký hiệu, kéo thuyền lại gần bờ, bỏ neo ở vị trí đã chỉ định.

Có quan viên tới đón tiếp Nhục Thu, tuy trong đội ngũ đã có Cao Tân vương cơ, lại có Hiên Viên vương tử nhưng Chuyên Húc và A Niệm không lộ ra thân phận, thế nên không có ai để ý họ.

Đoàn quan viên bố trí nghỉ ngơi trong dịch quán, Nhục Thu hiển nhiên có công việc cần xử lý, không thể đi cùng A Niệm và Chuyên Húc. (Dịch quán là nơi nghỉ tạm.)

Nhục Thu là con trai của anh họ Tuấn Đế, xem như là tâm phúc một tay Tuấn Đế bồi dưỡng nên, biết quan hệ của A Niệm và Chuyên Húc, không hỏi A Niệm có tính toán gì mà trực tiếp hỏi kế hoạch của Chuyên Húc. (Tâm phúc là người thân tín, có thể tin cậy.)

Chuyên Húc trả lời: “Trước mắt nghỉ ngơi một đêm cho khỏe, ngày mai sẽ tùy ý đi dạo, đến ngày kia bắt đầu trận đấu, chúng ta đương nhiên là đi xem, người không cần lo lắng cho chúng ta.”

Nhục Thu nói: “Đệ tử tới tham gia trận đấu thu đều là tinh anh trong các gia tộc, không tránh khỏi có người kiêu ngạo, nếu vương tử gặp phải, không rảnh để ý là được, có thể tránh xung đột thì tận lực tránh. Dù sao chúng ta chỉ là những người đứng xem trận đấu, không phải người tham dự, không cần đánh nhau với người ta. Nếu đối phương thật sự vô lễ, giao cho ta đến đến xử lý.”

Chuyên Húc biết những lời của Nhục Thu vốn là nói cho A Niệm nghe, vì thế cười nói: “Được.”

A Niệm hiểu ý Nhục Thu, nếu luận về huyết thống, hai người còn là anh em họ, rất quen thuộc với nhau. Nàng bĩu môi, nói với Nhục Thu: “Chỉ có người biết làm việc thôi, chúng ta đều là đồ ngốc, được rồi chứ gì?”

Nhục Thu cười khổ với Chuyên Húc, mang theo tùy tùng bên người rời đi, tham gia bữa tiệc Tiểu Chúc Dung tổ chức cho hắn.

Ngày thứ hai, Tiểu Lục và A Niệm không hẹn mà cùng ngủ nướng, chờ lúc họ thức dậy, mặt trời đã leo cao. Chuyên Húc không ở đó, không biết đi đâu rồi.

Tiểu Lục và A Niệm ngồi trong phòng, chậm chạp ăn cơm, cơm nước xong, A Niệm kêu lên: “Này, người có biết phải làm như thế nào không?”

Tiểu Lục vội nói: “Biết, ta đã thề rồi, người yên tâm đi, tuyệt đối không để phụ vương người gả người cho ta.”

Hai người lại chậm rì rì uống trà một lát, Chuyên Húc bấy giờ mới trở về, A Niệm bĩu môi hỏi: “Ca ca, huynh đi đâu thế?”

Chuyên Húc cười tí mắt nói: “Đi ra ngoài hỏi thăm một vòng, nhìn xem lát nữa nên dẫn muội đi đâu chơi.”

A Niệm cười ngọt ngào, Tiểu Lục âm thầm trợn trừng mắt. Bấy giờ Chuyên Húc mở miệng ra là nói lời ngon tiếng ngọt, thật sự là bị hắn bán đi vẫn còn cảm thấy hắn tốt nhất.

Chuyên Húc biết Tiểu Lục đang âm thầm trách hắn, vỗ đầu Tiểu Lục một cái, “Đi thôi.”

Chuyên Húc và Tiểu Lục mang theo A Niệm, Hải Đường ra khỏi dịch quán, vì tất cả thị tộc trên Đại Hoang đều đến nên nơi nơi đều là người, Xích Thủy thành vốn không nhỏ lại có vẻ rất chật chội.

Trong Xích Thủy thành có nhánh sông Xích Thủy xuyên qua tòa thành, cho nên có không ít người đi đường bộ đến lự chọn đi thuyền để dạo ngắm Xích Thủy thành, đám người Chuyên Húc đã ngồi thuyền đến chân giây, đương nhiên chọn đi bộ mà dạo chơi.

Hơn hai trăm năm Chuyên Húc gần như chỉ quanh quẩn ở Cao Tân, nhưng lại không quen thuộc với phong cảnh thành trì ở Hiên Viên, cho nên hắn nhìn ngắm hết sức chuyên chú. A Niệm mặc dù không phải lần đầu tiên đến Trung Nguyên, nhưng cũng là lần đầu tiên có thể dạo chơi tự do nên hưng trí dào dạt, tất cả những đồ vật của các cô gái dân gian đều có thể hấp dẫn ánh mắt của nàng. Chuyên Húc thấy A Niệm thích, cố ý giúp nàng chọn vài chiếc vòng tay bằng bạc, A Niệm chia cho Hải Đường hai cái, Hải Đường mặt mày hớn hớn, hai người hào hứng đeo vào.

Tiểu Lục lưu lạc hơn hai trăm năm, có cái gì chưa từng thấy chứ? Cảm thấy thật tẻ nhạt vô vị, may là có đủ loại đồ ăn vặt, nàng mua chút đồ ăn vặt, có khi ngồi ở bên sạp, có khi đứng ở bờ sông, vừa ăn vừa chờ, nhìn Chuyên Húc từ xa. Chuyên Húc thường liếc nhìn nàng, hai người không nói nhiều, đều có cảm giác bình yên vui sướng.

Nếm được đồ ăn ngon, Tiểu Lục sẽ mua nhiều một chút, đưa cho Chuyên Húc và A Niệm. A Niệm ngại bẩn, không chịu ăn, Hải Đường hiển nhiên cũng không dám ăn. Chuyên Húc lại cắn mấy miếng to, ăn vô cùng ngon miệng.

A Niệm thấy Tiểu Lục và Chuyên Húc đều ăn rất ngon, không khỏi thèm muốn, nhưng bản thân vừa mới ghét bỏ từ chối xong, đương nhiên nàng ngại nói mình muốn ăn, chỉ liên tục nhìn Chuyên Húc và Tiểu Lục.

Có lẽ vì Tuấn Đế và Chuyên Húc, bây giờ Tiểu Lục nhìn A Niệm cũng thuận mắt, hiểu rõ tâm tư kỳ quái của tiểu cô nương này. Tiểu Lục hỏi mượn Hải Đường một chiếc khăn tay sạch sẽ, cẩn thận bóc vỏ ngoài của đồ ăn ra, đưa cho A Niệm, dụ dỗ nàng: “Thử một miếng xem, bên trong không bẩn tí nào.”

A Niệm ngại ngần không chịu ăn, Tiểu Lục còn nói thêm hai câu hay, A Niệm bày ra điệu bộ là người cầu ta ăn, nếu không ta cũng chẳng tham ăn đâu, miễn miễn cưỡng cưỡng cắn một miếng. Ăn vặt ở đầu phố luôn có một phong cách và hương vị riêng, không phải đầu bếp tài giỏi trong cung đình có thể làm ra được, tham ăn lại là bản sắc của con gái, A Niệm rất nhanh đã thích những đồ ăn vặt đầu phố. Nàng bắt đầu ăn, Hải Đường hiển nhiên cũng có lộc ăn no, thử món quà vặt Tiểu Lục đề cử.

Bốn người chơi đùa, ăn uống đi dạo, tâm tình thật vui vẻ.

Buổi chiều, họ ngồi xe bò ra ngoài Xích Thủy thành, đi đến nơi nghe nói là bến tàu lớn nhất Trung Nguyên. Bến tàu này thuộc Xích Thủy thị, một loại thuyền có thể bán cho các thị tộc trong Đại Hoang, nhưng nghe nói Xích Thủy thị và Hoàng Đế có hiệp nghị bí mật, con thuyền tốt nhất có thể cung cấp cho Hoàng Đế, Tuấn Đế phải người đến đặt, đều bị Xích Thủy thị từ chối.

Tài nghệ đóng thuyền là bí mật gia tộc, không ai có thể chân chính tiến vào bến tàu, nhưng vẫn có nhiều người ngưỡng mộ mà đến, chẳng phải muốn học trộm cái gì, mà chẳng qua chỉ là khi về quê nhà, có thể tự hào nói với người ở quê một tiếng “Ta đã tận mắt thấy Xích Thủy thị đóng thuyền”.

Nghe nói, dưới đề nghị của Tiểu Chúc Dung, Xích Thủy thị thường cố ý sắp đặt thuyền mới để mọi người xem, tuyên truyền về thuyền của Xích Thủy thị, thỏa mãn sự hiếu kỳ của du khách đường xa tới chơi.

Khi bọn Tiểu Lục đến đó, vì đã gần tới hoàng hôn nên không có nhiều người trên sông, mà tùm nãm tùm nãm ba thưởng thức trời chiều bên bờ sông.

Tiểu Lục cùng Chuyên Húc dẫn A Niệm và Hải Đường tùy ý đi tới, bất chợt nghe được tiếng nước vang dội, không nghĩ tới lúc này lại có thuyền mới hạ sông, bọn Tiểu Lục đều dừng bước, đứng ở bên bờ nhìn.

Chỉ thấy cửa lớn của bến tàu mở ra, một con thuyền không lớn đang chạy chậm, tiến vào dòng sông.

Tiểu Lục nhìn không hiểu thuyền tốt hay không tốt, chỉ cảm thấy tạo hình của thuyền rất khác biệt, trước hẹp sau rộng, giống như một nụ hoa còn chưa nở, chắc người muốn đóng chiếc thuyền này là một cô gái.

A Niệm đã từng thấy không ít thuyền tốt, cười khẩy nói: “Thuyền của Xích Thủy thị cũng chỉ thường thôi.”

Một thiếu nữ mặc áo tím quay đầu, đi tới vài bước, nhìn A Niệm chằm chằm, “Cô cảm thấy thuyền này có chỗ nào không tốt?” Thiếu nữ đó có làn da trắng nõn, một đôi mắt hạnh trong veo, khóe mắt hơi nhếch, lúc nhìn người, không cười cũng quyến rũ thu hút.

A Niệm liếc mắt đánh giá nàng kia, chỉ vào thuyền chậm rãi mà nói: “Thuyền này đóng ra hiển nhiên là để làm vui lòng con gái, nhưng trông hình dáng chẳng ra cái gì cả, rốt cuộc là đóa hoa gì chứ? Đã không thể

có cả ngoại hình và tốc độ, thì ít nhất cũng phải lựa chọn một cái, Xích Thủy thì đóng chiếc thuyền này lại muốn cả hai, kết quả là cái gì cũng không có.”

Thiếu nữ áo tím lạnh lùng nói: “Cô có muốn cũng không có!”

A Niệm tức giận muốn phản bác, thiếu nữ áo tím lại không cho nàng cơ hội, trực tiếp nhảy vọt từ trên bờ xuống, đứng trên chiếc thuyền mới, không quên quay đầu dán mắt nhìn A Niệm một cái.

A Niệm đã hiểu, cô gái áo tím chính là chủ nhân của chiếc thuyền, lại càng khinh thường hừ lạnh: “Cái thuyền rách đó, có gì mà đặc ý chứ?”

Không còn sớm nữa, Chuyên Húc, A Niệm và Tiểu Lục cùng bàn xem nên đi đâu ăn tối.

Ba người không muốn trở về dịch quán, Tiểu Lục đề nghị đi thuyền du hồ, đập nhẹ vào miệng nói: “Người dân trên thuyền rất hiểu cách chế biến tôm cá tươi sống, không cần cố ý tìm quán cơm nào cả, chúng ta thuê một chiếc thuyền sạch sẽ, hỏi mượn người chèo thuyền lưới đánh cá, hớt một ít tôm cá tươi rồi để thuyền nướng (bác gái trên thuyền, vợ bác trai chèo thuyền) chế biến, cá nướng rất thông thường rồi, không cần phải nói. Mở con trai ra, đặt trên bếp than nướng, phun một chút rượu, rắc một ít mù tạt, gia vị cay, ăn một lần đảm bảo muốn ăn lần nữa. Còn tôm sông, trước tiên dùng rượu mạnh để ngâm, tôm ăn rượu vào bụng, tuy say nhưng vẫn còn sống. Đốt phiến đá tới khi nóng bỏng, trực tiếp đặt ôm lên, tôm sẽ bật nhảy từng từng, mùi thơm của rượu mạnh và tôm sẽ xông vào mũi, nướng tôm đến khi đỏ vỏ, rút đầu nó ra cắn một miếng, mùi vị vừa tươi vừa thơm, vừa mềm vừa béo...” Tiểu Lục nói xong quả thực muốn nuốt nước bọt, A Niệm cũng cảm thấy con sâu tham ăn đang bật dậy.

Lòng Chuyên Húc rất phức tạp, bây giờ nói thì thấy thú vị, nhưng sự thú vị này lại được ngưng tụ từ gian nan và nếm trải biết bao đau khổ trong cuộc sống. Hắn không biểu hiện nét mặt gì, ngược lại gõ lên trán Tiểu Lục một cái, giễu cợt Tiểu Lục: “Đúng là không có tiền đồ, ngoài ăn ra không có chuyện lớn gì c

A Niệm bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, lại không ngừng quan sát thuyền bè bên bờ.

Bên bờ đậu không ít thuyền, Tiểu Lục rất có kinh nghiệm, đảo mắt qua một cái, căn cứ vào cách bố trí thuyền là có thể nhìn ra tính tình của nhà đồ. Nàng chọn một con thuyền quét dọn sạch sẽ, trả giá với vợ chồng nhà đồ, bảo họ mua hai vỏ rượu mạnh và một chút rau dưa trái cây.

Bốn người lên thuyền, Chuyên Húc và A Niệm ngồi một bên nhìn Tiểu Lục bận rộn.

Hải Đường không làm gì cũng thấy ngượng, muốn giúp đỡ nhưng Tiểu Lục ngại có nàng chỉ thêm phiền, nên bảo nàng chạy về chỗ A Niệm. Tiểu Lục hỏi mượn nhà đồ lưới đánh cá, đứng ở đuôi thuyền, cẩn thận quan sát, tới lúc thích hợp, nàng quăng lưới xuống. Đến khi thu lưới lên, bên trong đã có mấy con cá, một thùng tôm nhỏ và cả mấy con cua nữa.

Tiểu Lục đổ rượu mạnh vào thùng để ngâm tôm, đặt sang một bên, chọn ba con cá tươi béo nhờ thuyền nướng mỡ giúp, những con cá khác đưa cho thuyền nướng. Tiểu Lục lấy một ít thảo dược trên người, ướp lên con cá đã được mỡ sạch.

A Niệm còn nhớ lời Tiểu Lục nói vừa rồi, hỏi: “Trai sông đâu?”

Tiểu Lục cởi áo khoác ra, nói với A Niệm: “Chúng ta có thể ăn được trai sông hay không phải nhờ vào người.”

“Dựa vào ta?”

Tiểu Lục chỉ vào hồ, “Người có thể giúp ta tạm thời tách nước ở bên kia ra không? Không cần lớn quá đâu.”

“Chuyện này có đáng gì?”

A Niệm tuy yếu ớt, nhưng tu vi không hề yếu, nàng bắt tay bỏ vào trong nước, nước bắt đầu tách ra, lộ ra cát đá dưới đáy hồ. Tiểu Lục cuốn giỏ trúc vào ngang hông, nhảy vào trong nước, bơi tới chỗ A Niệm rẽ nước. Nàng đi tới đáy hồ, khom người nhặt trai sông, chỉ chốc lát sau đã nhặt đầy

A Niệm lần đầu tiên tự kiểm đồ ăn, lòng tràn trề vui sướng, vừa rướn cổ xem vừa cười kêu: “Ồ kia kia, ta nhìn thấy có một con to lắm.”

Tiểu Lục theo hướng ngón tay A Niệm chỉ, đúng là trông thấy một con trai to ở gần tảng đá lớn, Tiểu Lục một tay cầm trai, một tay bơi, trở lại trên thuyền.

Tiểu Lục thả con trai to bằng nửa cái đĩa trước mặt A Niệm, “Đây là người bắt, nướng thế nào thì người ăn như thế.”

A Niệm tươi cười đầy mặt, không chờ nổi hỏi: “Khi nào thì có thể ăn?”

Thuyền nướng đã nhóm lửa xong, Chuyên Húc kéo Tiểu Lục ngồi xuống cạnh bếp lò, hỏi thuyền nướng chiếc khăn khô sạch, trước tiên lau tóc cho Tiểu Lục, “Lạnh không? Uống mấy ngụm rượu vào.”

Hải Đường chạy nhanh bưng rượu tới cho Tiểu Lục, Tiểu Lục uống hai ngụm, thân thể lập tức ấm áp, nằng nung tay nói, “Bắt tay vào làm nào! Bắt tay vào làm thôi! Ăn vào là cảm thấy nóng lên ngay!”

Bốn người ngồi quanh bếp lò, bắt đầu nướng trai sông, A Niệm ban đầu còn không dám động tay, nhưng dần dần cũng sinh hứng thú, học Tiểu Lục rắc gia vị. Không biết trai sông mình bắt ngon, hay do chính mình động tay mà A Niệm cảm thấy chưa từng được ăn con trai sông nào ngon đến vậy.

Tiểu Lục ăn trai trong chốc lát, quần áo trên người cũng gần khô, nằng lấy ba con cá đã ướp gia vị ra, gói vào lá sen, đặt lên bếp nướng từ từ.

Bốn người vừa ăn vừa cười nói, bắt giắc, trăng đã lên tới đỉnh đầu.

Trên mặt hồ, thỉnh thoảng có thể gặp những con thuyền khác đang du hồ, nhưng đều không thông dong thích ý như họ, ôm lò sưởi ngắm trăng, vừa ăn vừa uống.

Mùi cá nướng bay đi thật xa, thậm chí có người theo mùi thơm mà tới, thềm nhỏ dãi hỏi: “Có bán không? Chúng ta sẵn sàng mua với giá cao.”

Không đợi Tiểu Lục trả lời, A Niệm đã từ chối. “Chúng ta chỉ đủ ăn thôi.”

Chuyên Húc nói với Tiểu Lục: “Không trách người ta thềm ăn được, cá nướng của muội không biết dùng gia vị gì mà ngay cả ta và A Niệm ăn cá đến ngấy rồi cũng thích.”

Tiểu Lục cười hì hì, “Bí truyền có một không hai, không thể truyền ra ngoài.” Đây thực sự không phải là Tiểu Lục khoác lác, trong đầu nằng nhớ vô số thảo dược và phương thuốc người trong thiên hạ ước mơ, nhưng nằng không quá giỏi y thuật, mà lại nhớ rõ từng mùi vị của thảo dược, thường coi thảo dược làm gia vị mà dùng. Dần dần, quả thực nằng đã tìm ra rất nhiều hương vị vô cùng tốt, cho nên đồ ăn nằng nấu, lượng nhiệt không nhất thiết là tốt nhưng hương vị lại là có một không hai.

Trên hồ bỗng có sương mù lượn lờ, thuyền như lướt đi trong sương trên biển. Thuyền nướng sợ thuyền khác đụng vào, châm thêm mấy ngọn đèn, để dọc mạn thuyền. Phóng chừng các thuyền khác cũng làm như thế nên thường xuyên trông thấy nhiều ánh đèn lúc ẩn lúc hiện trong sương mù, giống như ánh sao lóe lên trong biển mây.

Gió nhẹ đưa tới tiếng đàn du dương, theo gió chợt có chợt không, giữa màn sương mù trắng xóa, tiếng đàn khi thì rõ ràng, khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng tươi đẹp dễ nghe, giống như mười dặm hoa đào bay múa trong gió, khi mơ hồ lại nức nức nở nở, giống như hoa lê tuôn rơi.

Nghe đàn dưới ánh trăng vốn là việc nhã nhặn, nghe đàn trong màn sương càng có cảm thụ thú vị hơn. Chỉ tiếc, nghe nghe, lại cảm thấy người đánh đàn ngồi trên chiếc thuyền đang dần dần đi xa, tiếng đàn càng ngày càng thấp, Tiểu Lục và A Niệm đều có chút tiếc nuối, Tiểu Lục thở dài: “Chưa nghe thỏa thích mà tiếng đàn đã mất dần.”

Chuyên Húc nói: “Chỉ cần muội muốn nghe, để nằng ta đánh lại uội nghe thì có gì khó?”

Tiểu Lục không hiểu, “Chẳng lẽ huynh muốn cao giọng gọi người ta về, người thô lỗ như muội đây cũng biết là không được.”

A Niệm khẽ đẩy Hải Đường, Hải Đường vội mở bọc hành lý mang theo người, lau sạch ống tiêu mua ban ngày, đưa . A Niệm nói với Tiểu Lục: “Cha tình thông âm luật, nghe nói nổi bật nhất là đánh đàn, ông tự dạy ca ca âm luật, tuy ca ca không thể so sánh với vị Thanh Khâu công tử Đồ Sơn Cảnh kia, nhưng cũng không kém.”

Chuyên Húc đặt ống tiêu lên bờ môi, bắt đầu thổi, vẫn là khúc đàn vừa nãy, chỉ là có chút biến hóa. Khúc đàn vừa nãy lúc nghe rõ lúc không, đoạn nghe rõ thì thổi theo nguyên khúc, đoạn không nghe rõ thì Chuyên Húc tự soạn mà thổi, bổ sung hoàn chỉnh khúc nhạc. Thì ra khúc nhạc Chuyên Húc tự biên dựa theo nguyên khúc lại không chê vào đâu được, thậm chí còn tăng thêm vài phần tự nhiên tùy ý.

Người không hiểu âm luật như Tiểu Lục mà nghe vào cũng phải gõ nhịp khen ngợi, người đánh đàn kia có lẽ còn vừa kinh ngạc vừa tán thưởng, làm cho thuyền thay đổi phương hướng. Tiếng đàn lại truyền tới, hợp cùng tiếng tiêu. Khúc nhạc của hai người đã tương đồng, mà như hoàn toàn bất đồng, hai người đã so tài với nhau, lại như bám gót theo nhau, trong làn sương trắng xóa, tiếng đàn và tiếng tiêu hòa cùng trời đất. Họ khi thì chao liệng trên trời cao, khi thì rơi vào biển xanh ngao du, dần dần, tiếng đàn rốt cuộc đã bị tiếng tiêu thuyết phục, theo tiếng tiêu mà tấu, hài hòa cộng hưởng, nhập vào làm một điệu.

Trong lòng A Niệm càng ngày càng không thoải mái, đột nhiên giơ tay nắm lấy ống tiêu, tiếng tiêu im bật, Chuyên Húc cũng không tức giận, chỉ dịu dàng nhìn A Niệm, “Sao nào?”

Đột nhiên mất đi tiếng tiêu, tiếng đàn mơ hồ mà tấu, bồi hồi than nhẹ, giống như đang hỏi người thổi tiêu.

A Niệm chỉ cảm thấy phiền lòng bực dọc, cứng rắn nói: “Muội không muốn nghe.”

Tiểu Lục cúi đầu, cố nín cười, hết sức chuyên chú ăn con cua của nàng.

Tiếng đàn bồi hồi một lát, mãi không thấy tiếng tiêu đáp lại, dường như đã tức giận, dùng tay đập mạnh vào đàn, loang choang một tiếng, đàn gãy, tiếng đàn biến mất.

Chuyên Húc cầm một con cua, cẩn thận bóc ra, nhỏ vài giọt dấm gừng chua vào, đưa tới trước mặt A Niệm, A Niệm bỗng chốc lại bật cười, vui sướng rạo rức cầm lấy mà ăn.

Chuyên Húc lại lấy một con cua nữa, bóc vỏ cua, đưa cho Tiểu Lục, miệng Tiểu Lục cắn càng cua, hàm hồ nói: “Muốn ăn cua thì phải tự bóc mới có hương vị ngon.”

Chuyên Húc không thích ăn cua, vì thế đưa con cua đã bóc tới trước mặt A Niệm, tuy A Niệm không vừa ý thứ Tiểu Lục không cần, nhưng không hé răng.

Tiểu Lục đưa một con cá cho Chuyên Húc, “Huynh nếm thử xem.”

Chuyên Húc bóc lá sen ra, mùi thơm nồng đậm xông vào mũi, A Niệm và Hải Đường cũng vội vàng đi lấy cá, khoảnh khắc khi lá sen được bóc ra, quả thực mùi thơm có thể bay xa mười dặm. Hải Đường thấy chỉ có ba con cá, ngại ngần ăn, Tiểu Lục nói: “Mọi người đừng khách khí với ta, ta đây còn ăn tôm say!”

Tiểu Lục vừa nói chuyện, vừa múc một muôi tôm đã uống say rượu đặt lên phiến đá nóng bỏng, trong tiếng tí tách, sương trắng bốc lên, tôm nhảy lùm bùm, mùi rượu nồng đậm và mùi tôm thơm nức lan ra bốn phía.

Thuyền từ đằng xa hét lớn, “Này, nhà dò bên kia, đưa một ít đồ nướng của người qua đây, nếu hương vị làm cho tiểu thư nhà ta vừa lòng, tất có trọng thưởng.”

Không phải là người đầu tiên cảm thấy hứng thú với đồ nướng của họ, nhưng người ta đều hỏi khách khách khí khí, tốt thương tốt lượng, chỉ có tì nữ này là mang điệu bộ huênh hoang hô tới quát lui.

A Niệm bất mãn nói: “Có tiền thì giỏi lắm hả? Không cho!”

Hải Đường cũng không phải là người dễ tính, cao giọng hét trả: “Tiểu thư nhà ta nói ‘Có tiền thì giỏi lắm hả? Không cho’ “

Thuyền kia đi qua, dĩ nhiên là chiếc thuyền nọ hoa mà buổi chiều đã gặp. Tì nữ đứng ở mạn thuyền nhìn thấy bộ dáng của bọn A Niệm, biết đã hiểu lầm, không có thành ý xin lỗi: “Trên hồ sương dày, vừa rồi không thấy rõ, tưởng là thuyền nường, giọng điệu có chút tùy tiện. Phiền các người đưa cá nướng đó cho ta, giá cả tùy các người trả.”

A Niệm nhớ tới vị tiểu thư buổi chiều, càng thêm không vui, liếc nhìn Hải Đường. Hải Đường hiểu nàng khinh thường không trực tiếp đối ti với tì nữ, Hải Đường đứng lên, chỉnh đốn trang phục hành lễ, cười rất là ôn nhu hào phóng, “Tiền, chúng ta tạm thời không thiếu, nếu các người bằng lòng lấy cái này để đổi thì chúng ta sẽ sẵn lòng thôi, chỉ là không biết các người có hay không?”

Tì nữ kia đánh giá Hải Đường một phen, kiêu căng nói: “Trên Đại Hoang này thứ chúng ta không có không nhiều đâu, người cứ việc nói đi!”

Hải Đường cười đến càng thân thiết, “Đồ rất quý không dám muốn, nghe nói phù tang mộc (gỗ phù tang) ở thánh địa Thang Cốc không cần lửa mà tự nóng, chúng ta muốn một bó phù tang mộc, vừa vụn dùng để nướng chỗ tôm say còn thừa lại.”

Tiểu Lục lấy tay che nửa khuôn mặt, im lặng cười ngất, người ở Đại Hoang nhắc tới phù tang mộc đều dùng đốt ngón tay mà đo đạc, lần đầu tiên nghe có người dùng bó để nói tới phù tang thần mộc. Nhưng mà, phóng tầm mắt trên Đại Hoang, cũng chỉ có A Niệm dám nói như thế.

Tì nữ biết bị Hải Đường trêu đùa, không hề nổi giận. “Người cũng dám trêu đùa ta?”

Hải Đường cười nói: “Là người bảo ta cứ nói mà, sao lại có thể nói ta trêu đùa người? Lần sau trước khi nói chuyện hãy nghĩ cho kỹ đã, cẩn thận gió lớn cắt đứt lưỡi!”

Tì nữ tức giận đến mức mặt đỏ bừng bừng, trực tiếp ra tay, đập lên mấy quả bóng nước. Hải Đường cũng không khách khí, vung tay, cản bóng nước lại. Tì nữ kia bị đánh trả ướt sũng người, mặt như đưa đám nói: “Có bản lĩnh thì các người đừng chạy!” Quay người lại chạy vào khoang thuyền.

Chỉ chốc lát sau, tiểu thư áo tím bọn Tiểu Lục gặp lúc chiều và một nữ tử xinh đẹp váy áo đỏ tươi đã đi ra từ khoang thuyền, nữ tử áo đỏ lại không phải người xa lạ, mà là Phòng Phong Ý Ánh.

Tiểu Lục vội rút vào trong khoang thuyền, tránh ở chỗ tối. Chuyên Húc ngồi xuống trước nàng, dùng thân mình ngăn chỗ cho nàng, không quay đầu lại, hỏi: “Muội biết?”

Tiểu Lục nói khẽ với Chuyên Húc: “Nữ tử áo đỏ kia chính là Phòng Phong Ý Ánh.” Khuôn mặt của Mân Tiểu Lục chỉ có người ở trấn Thanh Thủy mới biết, người ở trấn Thanh Thủy kiếm ăn đều có nguyên nhân bắt đắc dĩ, phần lớn sẽ không rời đi, cho nên Tiểu Lục không lo lắng có người biết mình, nhưng không ngờ Phòng Phong Ý Ánh lại xuất hiện ở nơi này.

Vị tiểu thư áo tím lạnh mặt, trách mắng: “Các người thật không có đạo lý, tì nữ đến mua chút đồ ăn, các người không đồng ý thì từ chối là được, làm gì phải vừa trêu đùa vừa mắng chửi?”

A Niệm đứng lên, “Cái gì gọi là vừa trêu đùa vừa mắng chửi? Sao người không hỏi xem là ai vô lễ trước, là ai nói mạnh miệng trước, là ai ra tay trước?”

Tiểu thư áo tím nhận ra A Niệm, cả giận: “Chủ tử dạng gì thì nô tì dạng ý, không cần hỏi ta cũng biết là ai vô lễ.”

A Niệm giận dữ, “Thuyền của mình không tốt còn không cho phép người ta nói? Người cho rằng người là ai? Ta cứ nói đấy, một cái thuyền rách!”

Tiểu thư áo tím tức giận muốn ra tay, nhưng dường như có gì đó kiêng kị, cưỡng chế lửa giận, lại không nuốt trôi được cục tức này, nhất thời sắc mặt đều thay đổi.

Phòng Phong Ý Ánh nhẹ nhàng nói: “Muội muội, việc này đều do ta, ta ngửi thấy mùi thơm nên thuận miệng nói một câu, nếu không phải vì thỏa mãn mong muốn ăn uống nhất thời của ta, thì muội làm gì phải tức giận với tiểu nhân? Đã là ta gây nên, vậy liền từ ta xử lý, trở về cha và huynh trưởng của muội biết cũng sẽ không thể nói gì.”

Phòng Phong Ý Ánh quay mặt qua, khi nhìn A Niệm và Hải Đường đã mang đầy vẻ rét lạnh. Nàng nói: “Các người lập tức xin lỗi, bằng không đừng trách ta không khách khí!”

Năm đó A Niệm bị ma đầu Cửu Mệnh Tương Liễu nổi tiếng ở Đại Hoang bắt cóc mà còn không e ngại, sắc mặt không đổi, lúc này sao có thể sợ hãi? Nàng cười lạnh nói: “Được thôi, ta chờ nhìn xem người không khách khí như thế nào.”

Thuyền phu và thuyền nương thấy tình thế không ổn, không dám gây chuyện, nhảy xuống nước chạy trốn.(Thuyền phu là bác trai chèo thuyền, thuyền nương là vợ bác ấy.)

Ý Ánh khua tay xuống, từ trong tay áo nàng bắn ra một loạt mũi tên ngắn, không biết nàng bắn trật, hay vừa đúng có sương mù cản tầm mắt, mà phần lớn tên đều hướng tới phía Chuyên Húc.

Sau khi Chuyên Húc biết nàng là Phòng Phong Ý Ánh đã dùng linh lực bao bọc A Niệm và Hải Đường, lúc này A Niệm và Hải Đường không sao, hẳn lại sợ Tiểu Lục bị thương, chỉ miễn cưỡng né tránh tất cả tên ngán.

Còn chưa kịp thở dốc, lại có mấy loạt tên vọt tới, nhưng A Niệm và Hải Đường đã phản ứng lại, linh lực của hai người không kém, Phòng Phong Ý Ánh cũng không thật sự muốn bắn các nàng, hai người tự bảo vệ mình thì không có vấn đề gì.

Không ít tên ghim vào thân thuyền, Phòng Phong Ý Ánh không hổ là cao thủ số một số hai của Phòng Phong gia, ám tiễn có uy lực không lớn mà cũng đánh cho thân thuyền rách tả tơi, chỉ nghe thấy tiếng rắc không dứt bên tai, cả thuyền sụp đổ tách rời, bốn người đều tiến vào trong nước. (Ám tiễn là mũi tên giấu trong tay áo để bắn lén.)

Tiểu Lục mừng thầm trong lòng, Chuyên Húc, A Niệm và Hải Đường đều lớn lên ở Cao Tân, chỉ cần vào nước sẽ như trở về cố hương, cho dù không lật thuyền của đối phương, thì trốn trong nước cũng không thành vấn đề. Nhưng, nàng khiếp sợ khi nhìn thấy Chuyên Húc và A Niệm không biết bơi, mà cái cô tì nữ bị Hải Đường đánh ướt sũng kia kêu một đám tì nữ, đồng lòng hợp lực mà ra sức đánh Hải Đường xuống nước, Hải Đường bị họ cuốn lấy không thể đi cứu A Niệm.

Tiểu Lục chỉ có thể mạo hiểm trước mưa tên của Phòng Phong Ý Ánh đi cứu Chuyên Húc và A Niệm, Chuyên Húc tuy không biết bơi, nhưng không hoảng loạn, dùng linh lực làm hai chân của mình mọc hóa, nổi trên mặt nước. A Niệm lại khẩn trương hoảng loạn quên cả khả năng rẽ nước của mình, đã uống mấy ngụm nước, mắt thấy sẽ chìm xuống.

Chuyên Húc nói với Tiểu Lục: “Không cần để ý đến ta, hãy cứu A Niệm.”

Tiểu Lục chỉ có thể đi cứu A Niệm trước, “Huynh phải cẩn thận.”

A Niệm vừa chạm vào Tiểu Lục, lập tức ôm lấy người Tiểu Lục như con bạch tuộc, ngay cả cách biệt nam nữ cũng chẳng để ý. Linh lực của Tiểu Lục thấp kém, khí lực không lớn bằng A Niệm, A Niệm dẫn theo chìm xuống đáy hồ, vừa may tránh được hai mũi tên bắn về phía lưng nàng.

Tiểu Lục hung hăng đập xuống gáy A Niệm, đánh cho A Niệm choáng váng, mang theo A Niệm cấp tốc thoát đi. Một hơi bơi vào bờ, nàng nằm bên bờ, mệt mỏi thở hổn hển.

Tiểu Lục bấm vào huyệt nhân trung của A Niệm, lay tỉnh A Niệm, “Ta muốn đi tìm Chuyên Húc, một mình người ở đây được không?”

Sương mù tràn ngập, không thấy rõ bất cứ thứ gì, dường như bốn phía đều có quái vật đang ẩn núp. Toàn thân A Niệm run rẩy, lại kiên cường gật đầu, Tiểu Lục vỗ vỗ mặt nàng, “Trốn kỹ đi, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được chạy ra ngoài.”

Tiểu Lục xoay người nhảy vào trong hồ, đi tìm Chuyên Húc.

Mặc dù sương mù tràn ngập, khó có thể nhận ra phương hướng, nhưng Tiểu Lục từng gặp thời tiết đáng sợ hơn thế này rất nhiều lần, nàng bơi tới chỗ họ nhảy xuống nước, nhưng trên mặt hồ trống trơn quang đãng, không có một cái gì.

Tiểu Lục chưa từ bỏ ý định, bơi quanh một vòng, tìm kiếm Chuyên Húc.

Tìm rất lâu, vẫn không thấy Chuyên Húc đâu, lại thấy Hải Đường nổi trên mặt nước, hôn mê bất tỉnh, trên chân trái trúng một mũi tên. Tiểu Lục không nhẫn nại được nữa, lấy hết hơi sức, giương giọng gọi to: “Ca ca, ca ca...”

Tiểu Lục kéo Hải Đường, vừa bơi vừa gọi, trước sau không có người đáp lại. Tiểu Lục chỉ có thể mang Hải Đường trở về tìm A Niệm.

A Niệm cuộn mình, trốn trong bụi cỏ, sương mù trắng xóa, làm cho nàng biến thành người mù, tiếng cú đêm thê lương cũng khiến nàng sợ hãi.

Nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt tí tách, nàng giấu linh khí, khẩn trương nhìn chăm chăm phía trước. Trong màn sương trắng hiện ra một bóng đen quái vật, tập tễnh đi về phía nàng, nàng khẩn trương đến mức toàn

thân run bần bật, quái vật đến gần, hóa ra lại là Tiểu Lục khiêng Hải Đường. A Niệm kích động lao ra, “Tiểu Lục.

Tiểu Lục nhìn thấy nước mắt ở khóe mắt A Niệm, nhớ tới lần đầu tiên mình ăn ngủ ở núi rừng hoang dã cũng kinh hoàng bất an như vậy. Nàng vỗ vai A Niệm, khen: “Người rất dũng cảm đó!”

A Niệm ngượng ngùng, lập tức làm ra vẻ cái gì cũng không sợ, “Ca ca đâu? Hải Đường làm sao thế?”

Tiểu Lục buông Hải Đường xuống. “Sau lưng bị đánh một chưởng, trên đùi trúng tên, có ta ở đây, không chết được.”

Tiểu Lục bón viên thuốc cho Hải Đường, định xé mở quần của Hải Đường, A Niệm đỏ mặt, “Không thể đợi đến lúc trở về rồi chữa trị à?”

“Sương dày như vậy, người có thể phân biệt hướng mà trở về sao? Một tên này tuy không bắn trúng chỗ hiểm, nhưng ta không dám xem nhẹ vị Phòng Phong tiểu thư kia, không chữa trị sớm, ta sợ chân của Hải Đường sẽ tàn phế.”

“Nhưng mà, nhưng mà người là nam!”

Soạt, Tiểu Lục xé quần Hải Đường ra, “Cùng lắm thì ta liền cưới nàng!”

A Niệm ngấm lại cũng đúng, nhưng vẫn có điểm không cam lòng, “Hừ! Lợi cho người!”

Tiểu Lục dùng sức rút tên ra, nói với A Niệm: “Nhanh lấy hết thuốc tốt của người ra.”

A Niệm đưa bình phù tang mộc cho Tiểu Lục trước tiên, “Bên trong ngâm phù tang hoa Thang Cốc thủy.”

Tiểu Lục đổ nước vào miệng vết thương, nước làm phần thịt trên vết thương biến thành màu đen bung lên, lộ ra máu thịt đỏ tươi sạch sẽ.

A Niệm lại cầm một chiếc bình ngọc, đưa cho Tiểu Lục, “Bên trong là viên lưu quang phi vũ được chế ra từ quy khư thủy, nhân trung thủy và linh thảo.”

Tiểu Lục bóp ba viên thuốc, viên thuốc hóa thành mấy trăm gi mưa màu tím, màu lam, lượn quanh miệng vết thương như đom đóm, từ từ nhập vào miệng vết thương, rất nhanh máu đã ngừng chảy.

Tiểu Lục bắt đầu băng bó vết thương, “Tốt rồi!”

A Niệm lo lắng hỏi: “Ca ca đâu?”

Tiểu Lục lắc đầu, “Không biết. Chúng ta chỉ có thể mau chóng trở lại dịch quán, để Nhục Thu đi thăm dò.”

Tiểu Lục công Hải Đường, nói với A Niệm: “Đi thôi.”

A Niệm theo sát Tiểu Lục, bước thấp bước à đi.

Giữa màn sương mù dày đặc, không thấy rõ đường, đường bên hồ lại vô cùng lầy lội, mỗi một bước chân đều không biết mình sẽ đạp phải cái gì, tinh thần căng như dây đàn, trong thời gian dài, A Niệm cảm thấy rất mệt. Nhưng linh lực thấp kém như Tiểu Lục mà lưng còn thêm một người vẫn bước đi vững vàng, vẻ mặt cực kỳ trấn định, dường như dù sương có dày đến đâu, cũng không thể che khuất tầm mắt của nàng. Sự vững vàng và trấn định của Tiểu Lục cảm nhiễm sang A Niệm, làm cho A Niệm thật ngại ngùng, nàng cắn răng, gắng sức theo sau Tiểu Lục. Cho dù cảm thấy tiếng rần đang bò, nàng cũng chỉ cắn chặt môi, một tiếng cũng không phát ra.

Tiểu Lục đi tới một sườn núi, hét lên về phía màn sương trắng: “Nhà dò, trả giá gấp đôi, đi Xích Thủy thành.”

Vậy mà cũng có tiếng nói truyền đến từ màn sương trắng, “Được rồi, ngại đợi chút.” Một vài ngọn đèn sáng lên.

Tiểu Lục mang theo A Niệm đi về phía ngọn đèn, quả nhiên nhìn thấy có thuyền đậu bên bờ.

A Niệm lên thuyền, cảm thấy tinh thần buông lỏng, hai chân như nhũn ra, đặt mông ngồi trên thuyền, kinh ngạc hỏi Tiểu Lục: “Sao người biết ở đây có thuyền đậu?”

Tiểu Lục vừa đặt nhẹ Hải Đường xuống, vừa nói: “Chiều hôm qua, chúng ta đi ngược dòng qua đây, ta nhìn thấy ở hướng này có nhà đồ đậu lại nhóm lửa nấu cơm

A Niệm không tin nói: “Liếc mắt một cái liền nhớ kỹ? Người lại không thể đoán được chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

Tiểu Lục cười nhẹ, “Nếu lúc nào cũng sống trong nguy hiểm, không nhớ kỹ thì chính là chết, nhớ kỹ sẽ có thêm một phần cơ hội sống sót, tự nhiên hình thành thói quen, không tận lực nhớ kỹ cũng sẽ lưu ý.”

A Niệm nhìn Tiểu Lục chăm chăm, không nói chuyện nữa.

Thuyền phu thương lượng với Tiểu Lục: “Sắp sáng rồi, mặt trời vừa ló ra là sương sẽ tán đi rất nhanh, chỉ bằng đợi một chút lại đi.”

Tiểu Lục hỏi: “Từ nhỏ ông đã sinh sống ở nơi này sao?”

“Đời đời đều sinh ra ở Xích Thủy, chết ở Xích Thủy.”

“Từ nơi này đi xuống là xuôi dòng, ta thấy dòng sông rất tĩnh, không bằng chúng ta cứ chậm rãi xuôi theo dòng, chờ sương mù tán bớt sẽ tăng tốc. Nếu trong nửa canh giờ tới được Xích Thủy thành, ta lại thêm tiền.”

Thuyền phu cân nhắc một chút, đáp: “Được rồi.”

Thuyền phu châm thêm hai ngọn đèn trên thuyền, bản thân đứng ở mũi thuyền, cẩn thận nhìn quanh.

Thuyền vững vàng xuôi dòng, ước chừng nửa canh giờ sau, sương mù bắt đầu tiêu tán, đã có thể nhìn được trong vòng mấy trượng, thuyền phu bắt đầu gia tốc khua chèo. Theo màn sương tiêu tán, tốc độ của thuyền càng lúc càng nhanh, sương mù còn chưa tán hết, đã vào tới Xích Thủy thành.

Dịch quán phía trước gần sông, dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Lục, thuyền phu trực tiếp đậu thuyền trước dịch quán.

A Niệm không chờ thuyền đậu ổn đã nhảy lên thêm đá, tiến đến gõ cửa. Tiểu Lục trả tiền cho thuyền phu, lưng cổng Hải Đường, đi lên b

Người mở cửa nhìn thấy bộ dáng chật vật của A Niệm và Tiểu Lục, lập tức phái người đi gọi Nhục Thu.

Nhục Thu đã thức dậy, đang rửa mặt, nghe nói Hải Đường bị thương, không quan tâm rửa mặt nữa mà lập tức vọt ra. Thấy A Niệm đứng đó không tổn hao gì, hần mới nhẹ nhàng thở ra, nói với A Niệm: “Chỉ cần người không ở đây là ta đã lo lắng không yên, chỉ cần một việc nhỏ, tuyệt đối không có khả năng không có chuyện.” Hần phân phó từ nữ phía sau: “Đưa Hải Đường về phòng, gọi y sư tới xem.”

A Niệm không buồn cãi nhau với Nhục Thu, nói: “Không thấy Chuyên Húc ca ca.”

Hàng mày của Nhục Thu vừa giãn ra lại nhăn vào, “Người hãy kể tỉ mỉ chuyện đã xảy ra từ đầu tới cuối.”

A Niệm kể từ lúc chạng vạng họ gặp cô tiểu thư áo tím, kể mãi đến lúc gặp lại vào buổi tối, bùng nổ xung đột. Tiểu Lục chờ A Niệm nói xong toàn bộ, mới nói: “Nữ tử động tay tên là Phòng Phong Ý Ảnh.”

Nhục Thu nói: “Dĩ nhiên là cô ta!”

A Niệm vội hỏi: “Cô ta rất có tiếng? Sao ta lại chưa từng nghe thấy?”

Nhục Thu bất đắc dĩ nói: “Vị hôn thê của Thanh Khâu công tử Đồ Sơn Cảnh.”

“Dĩ nhiên là cô ta!” A Niệm vỗ bàn nhảy dựng lên, “Ta đến Đồ Sơn gia hỏi một chút, có phải họ muốn tắt cả chuyện làm ăn trong lãnh địa Cao Tân đều đóng cửa không?”

Nhục Thu nói: “Tuy rằng là Phòng Phong tiểu thư ra tay, nhưng cô ta trút giận cho vị tiểu thư kia, việc này mà nháo lên, cũng là mâu thuẫn giữa các người và vị tiểu thư kia. Huống chi các người lại không biết lộ thân phận, không thể trách người ta ngộ thương các người.”

Tiểu Lục cũng nói: “Bây giờ không phải muốn tìm ai gây phiền phức, mà trước hết cần biết Chuyên Húc ở đâu.”

Nhục Thu nói với Tiểu Lục và A Niệm: “Đã biết là Phòng Phong tiểu thư, rất nhanh có thể tìm được vị tiểu thư kia, chỉ cần tìm được người hiền nhiên sẽ làm rõ chuyện của vương tử, việc này giao cho ta là được. Hai người hãy đi tắm nước ấm rồi nghỉ ngơi cho tốt.”

A Niệm trở về phòng, Tiểu Lục đi vòng quanh một vòng, đứng ở cạnh cửa chờ Nhục Thu.

Nhục Thu thấy nàng, lập tức dừng bước, dù hẳn không biết thân phận của Tiểu Lục, nhưng trước khi rời đi chính miệng Tuấn Đế đã dặn dò hẳn phải chiếu cố Tiểu Lục cho tốt. Nhục Thu khách khí hỏi: “Công tử còn có chuyện gì muốn dặn ta sao?”

Nhục Thu dù sao cũng là thần tử của Cao Tân, có mấy lời khó mà nói trực tiếp được, Tiểu Lục chỉ có thể nói: “Cẩn thận với Phòng Phong tiểu thư, ta cảm thấy cô ta không chỉ vì trút giận cho bằng hữu, ta hoài nghi cô ta nhận ra A Niệm và Chuyên Húc.”

Nhục Thu nói: “Ta sẽ cảnh giác, khi có tin tức, ta sẽ lập tức phái người nói cho công tử.”

Tiểu Lục chấp tay, “Đa tạ.”

Tiểu Lục tắm rửa xong, lại không ngủ được. Chuyên Húc, Phòng Phong Ý Ánh, Đồ Sơn Cảnh, Tương Liễu... Mọi người giống như đèn kéo quân đảo quanh đầu nàng, càng nghĩ, đầu Tiểu Lục càng đau nhức muốn vỡ ra.

Tiểu Lục cảm thấy tự bản thân đang lãng phí tinh thần và sức lực, không bằng ngủ một giấc thật ngon, chờ Nhục Thu nghe ngóng được tin tức, có thể phối hợp hành động với Nhục Thu. Nàng ăn một viên thuốc, nhờ vào được tính, mê man chìm vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng một giấc, đến khi tỉnh lại đã là buổi trưa, Tiểu Lục đi ăn cơm, nhìn thấy A Niệm đang ngồi dưới cửa sổ ngắm người, hiền nhiên là không nghĩ ngợi.

Tiểu Lục ngồi trước bàn ăn, vui đầu ăn cơm, A Niệm tức giận trừng mắt, “Ca ca ta đối đãi với ngươi không tệ, bây giờ không có tin tức của huynh ấy, thế mà ngươi vẫn nuốt trôi cơm?”

Tiểu Lục bất đắc dĩ hỏi: “Không ăn không ngủ, huynh ấy có thể t

A Niệm mắng: “Máu lạnh!”

Tiểu Lục biết lòng nàng đang khó chịu, không để ý đến nàng nữa, mình ăn của mình.

Một lát sau, A Niệm nhìn ngoài cửa sổ, thấp giọng hỏi: “Có phải ta thật sự phiền phức không? Nếu không phải ta, đêm qua căn bản là không có xung đột.”

Tiểu Lục nói: “Phiền toái là quyền lợi đặc thù của những cô gái xinh đẹp, phụ nữ không chế tạo nên phiền toái thì làm sao xuất hiện đàn ông vĩ đại được chứ? Về chuyện đêm qua, cho dù không có ngươi, vẫn bắt đầu xung đột như thường thôi.”

“Thật không?”

“Ta sẽ không bán cá nướng cho cô tì nữ kiêu ngạo ấy.”

A Niệm cảm thấy tốt hơn một ít, Tiểu Lục hỏi: “Nhưng mà, ngươi là người Cao Tân, sao có thể không biết bơi?”

A Niệm uốn éo xấu hổ nói: “Mẹ ta nhất gan, bà sinh ta hết sức khó khăn, sợ ta chết đuối, hồi nhỏ luôn không chịu cho ta nghịch nước. Bỏ lỡ hồi nhỏ, con gái lớn lên sẽ không tiện bơi lội, với lại ta cũng không thích, cho nên không biết bơi.” A Niệm còn muốn biện bạch vài câu lý do mình không biết bơi, Nhục Thu đã đi đến.

A Niệm lập tức đứng lên, “Tìm được ca ca chưa?”

Nhục Thu hành lễ với A Niệm, nói: “Chuyên Húc vương tử rất an toàn, hai người không cần lo lắng.”

“Những người đó ở đâu?”

“Ở trong phủ đệ của Xích Thủy thị.” (Phủ đệ là nơi ở của quan lại, quý tộc hay địa chủ.)

A Niệm không hiểu, “Làm sao có thể ở trong phủ đệ của Xích Thủy thị?”

Nhục Thu chậm rãi nói: “Vị tiểu thư xưng đột với mọi người đem qua tên là Thần Nông Hình Duyệt, là con gái của Tiểu Chúc Dung, cháu ngoại của tộc trưởng Xích Thủy, muội muội của tộc trưởng Xích Thủy tương lai.”

Sắc mặt A Niệm cực kỳ khó coi, tức giận không chỗ phát tiết, hất hết chén đĩa trên bàn xuống đất.

Nhục Thu và Tiểu Lục đều không đổi sắc mặt, tim không đập nhanh. Tiểu Lục nhỏ giọng nói: “Ta thấy thật phức tạp, vị tiểu thư Thần Nông Hình Duyệt này hiển nhiên là đệ tử mang huyết mạch thuần khiết của Thần Nông, ca ca của nàng sao có thể là tộc trưởng tương lai của Xích Thủy thị?”

Nhục Thu thấp giọng giải thích: “Tiểu Chúc Dung cưới con gái duy nhất của tộc trưởng Xích Thủy là Xích Thủy Tiểu Diệp làm vợ, tộc trưởng Xích Thủy không chỉ là cha vợ của Tiểu Chúc Dung, mà còn là cậu họ, có đại ân với Tiểu Chúc Dung. Tiểu Chúc Dung coi ông ta như cha, nghe nói Tiểu Chúc Dung vốn từng đồng ý làm tộc trưởng Xích Thủy, tương lai nếu có hai con gái, tất để một đứa con cho Xích Thủy. Sau này Xích Thủy phu nhân sinh một đôi long phượng (sinh đôi một nam một nữ), ca ca từ khi ra đời đã xác định là tộc trưởng tương lai của Xích Thủy, lớn lên bên cạnh tộc trưởng Xích Thủy. Nghe nói, chiếc thuyền hôm qua mọi người trông thấy là của tiểu thư Thần Nông Hình Duyệt, ca ca của nàng kiến tạo cho nàng.”

Tiểu Lục tiếp tục nhỏ giọng khiêm tốn thỉnh giáo, “Thần Nông tiểu thư lai lịch lớn như vậy, chúng ta lại đắc tội với nàng, Chuyên Húc vương tử làm sao có thể ở trong phủ đệ Xích Thủy?”

Nhục Thu thở dài, nhỏ giọng nói: “Ta cũng không biết, ta chỉ biết là vương tử vô cùng an toàn.”

A Niệm vỗ bàn, kêu la: “Người nhìn thấy người sao? Bọn họ nói an toàn liền an toàn?”

Nhục Thu nói: “Ta đương nhiên lo lắng, yêu cầu gặp người. Người ở Xích Thủy phủ cũng không làm khó dễ, rất thoải mái để ta gặp vương tử. Trên bả vai vương tử trúng một mũi tên, còn rơi xuống đáy hồ một lúc nên khí sắc hơi kém, nhưng những mặt khác đều tốt. Chính miệng vương tử nói với ta để ta yên tâm quay về, chờ thương thế của vương tử chuyển tốt sẽ trở về.”

A Niệm hừ lạnh, khinh thường nói: “B khẳng định là biết thân phận của ca ca, sợ đắc tội với Hoàng Đế và phụ vương của ta nên mới ra vẻ ân cần.”

Nhục Thu giật giật môi, lại nhắm lại, A Niệm vỗ bàn, “Có cái gì thì nói cái đó!”

Nhục Thu sờ sờ cái mũi, rất nhỏ giọng nói: “Ta thấy bọn họ còn không biết thân phận của vương tử, vương tử nói mình là bà con xa với Tuấn Đế bệ hạ, nên họ coi vương tử là đệ tử của Thanh Long bộ, một trong Cao Tân tứ bộ.” Tộc của mẹ Tuấn Đế là Thanh Long bộ tôn quý, Nhục Thu thuộc Thanh Long bộ, là cháu họ của Tuấn Đế, thân thích thật sự của Tuấn Đế bệ hạ.

A Niệm lại tức giận vỗ bàn, mở miệng ra mà không biết nói gì, sừng sốt trong chớp mắt, đứng mạnh dẩy, nổi giận đùng đùng đi ra khỏi phòng.

Tiểu Lục hỏi Nhục Thu: “Nhìn thấy Phòng Phong tiểu thư không?”

“Có gặp, từ chính cô ta ta mới biết tiểu thư các người xưng đột ban đầu là con của Tiểu Chúc Dung, Phòng Phong tiểu thư cực kỳ khách khí chu đáo, còn xin lỗi ta, nói không biết Tuấn Đế bệ hạ phái người tới, nhưng quá khách khí chu đáo, ngược lại làm cho người ta cảm thấy...” Nhục Thu lắc đầu, “Dù sao sau này nhắc nhở vương tử cẩn thận một chút. Minh thương dễ tránh ám tiên khó phòng, Phòng Phong tiểu thư là cao thủ ám tiên số một số hai ở Đại Hoang.” (Minh thương dễ tránh ám tiên khó phòng: Thương, đao ở ngoài sáng thì dễ tránh, ám tiên (tên giấu ở trong áo) ở trong tối thì khó đề phòng.)

Tiểu Lục nói: “Dựa vào tình hình khi đó, Phòng Phong tiểu thư khẳng định muốn giả bộ hồ đồ để giết Chuyên Húc vương tử, nhưng đại khái là đột nhiên phát sinh chuyện gì, Thần Nông tiểu thư ngăn cản Phòng Phong tiểu thư, cứu Chuyên Húc vương tử.” Tiểu Lục không tin Thần Nông tiểu thư lương thiện, những vị công tử tiểu thư ở trên cao này vì từ nhỏ đã nắm trong tay quyền sinh quyền sát, nên tự nhiên dưỡng thành thói quen không thêm để ý tới sinh mệnh nghèo hèn. Chẳng phải nói họ máu lạnh, mà hoàn cảnh cuộc sống quyết định thói quen, giống như người có tiền không để ý đến tiền, người chưa từng đói bụng thì không biết quý trọng lương thực.

Nhục Thu nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, nói: “Kỳ thực, ta đã phái người nghĩ cách hỏi thăm cụ thể quá trình.

Tiểu Lục không cảm thấy bất ngờ, đại gia tộc giống như Xích Thủy thị, Tuấn Đế không thể không chú ý, không thể không có cơ sở ngầm. Chuyện bí mật thật sự chưa chắc có thể biết hết, nhưng chuyện từ đầu tới cuối của một xung đột nhỏ thì có thể tra hỏi rõ ràng.

Nhục Thu thấy Tiểu Lục chỉ lẳng lặng nhìn hắn, nét mặt thông dong, không chủ động hỏi thăm, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng, khó trách Tuấn Đế và Chuyên Húc đều có vài phần kính trọng hắn. Nhục Thu nói: “Theo lời từ nữ hầu hạ trên thuyền lúc đó, nhóm người hầu trên thuyền ngại quy củ của Tiểu Chúc Dung, không dám ra tay gây chuyện trong thời gian diễn ra trận đấu thu, lại âm thầm gây sóng gió, trợ giúp Phòng Phong tiểu thư. Vương tử không biết bơi, bị thua thiệt nhiều, sau khi bị Phòng Phong tiểu thư bắn trúng, thân mình trầm xuống, Thần Nông tiểu thư vốn hạ lệnh để thuyền rời đi, nhưng lúc này từ dưới hồ nổi lên một ống tiêu, Thần Nông tiểu thư nhìn thấy ống tiêu, nghe nói sưng sốt trong thoáng chốc, rồi đột nhiên nhảy vào nước, vớt vương tử từ dưới hồ lên.”

Hai tay Tiểu Lục nâng cằm, kinh ngạc đến ngây ngốc.

Nhục Thu nhìn hắn một cái, hỏi: “Người đang nghĩ cái gì?”

Tuy vừa rồi A Niệm không nhắc đến chi tiết đàn tiêu hợp tấu, nhưng Nhục Thu chưa chắc đã không biết, Tiểu Lục kể lại cho Nhục Thu nghe một lần rồi nói: “Ta đang nghĩ không biết vị Thần Nông tiểu thư kia có thật sự giỏi đánh đàn không.” Nếu Thần Nông Hình Duyệt là người hợp tấu đàn tiêu với Chuyên Húc, thì chuyện nàng nhìn thấy tiêu cứu người đã rõ ràng.

Nhục Thu nói: “Chuyện này đã rõ, nhưng đệ tử quý tộc nhiều ít gì cũng đều học chút âm luật.”

Tiểu Lục cười cười, vươn thắt lưng đứng lên, “Ta lại đi ngủ một giấc.” Lúc sắp ra ngoài, nàng dừng chân, dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, lơ đãng hỏi: “Đồ Sơn gia chỉ có Phòng Phong tiểu thư tới sao?”

“Cảnh công tử đã tới.”

Tiểu Lục vô tình “Ồ” một tiếng,

Buổi sáng dựa vào thảo dược mới ép buộc đi vào giấc ngủ, ngủ cũng không tốt. Buổi chiều không ngờ lại ngủ rất sâu, Tiểu Lục ngủ thẳng đến lúc sắp ăn cơm tối mới ngồi dậy. Bởi vì ngủ một ngày, không tiêu hao gì nên không cảm thấy đói, lười ăn cơm tối, chỉ cầm một đĩa hoa quả ngồi ở hành lang ăn.

Mặc dù đã là mùa thu, nhưng thời tiết chưa lạnh, không khí mát mẻ theo gió thu thổi vào quần áo, làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

A Niệm ăn không ngon, thấy Tiểu Lục ăn ngon miệng nên cũng cầm một đĩa hoa quả, ngồi cách Tiểu Lục một khoảng ở hành lang mà ăn.

Tiểu Lục nhìn vành mắt nàng biến thành màu đen, hiển nhiên buổi chiều vẫn không nghỉ ngơi tốt, nói: “Để từ nữ hầu nấu cho ngươi canh toan táo nhân, lại uống thêm bát sữa dê rồi nghỉ ngơi một đêm.”

(Canh toan táo nhân có tác dụng chữa bệnh mất ngủ, toan táo là táo chua.)

Canh toan táo nhân

A Niệm chỉ ăn, không nói chuyện.

Nhục Thu đi vào cười nói: “Trận đấu chiều nay rất tuyệt vời, mai các người có đi xem không? Muốn xem gia tộc nào thì bây giờ có thể nói với ta, ta giúp các người sắp xếp.”

A Niệm nghĩ nghĩ nói: “Được! Có trận đấu giữa Cao Tân tứ bộ và Xích Thủy thị không? Ta muốn đi xem.”

Nhục Thu cười khỏ, “Có, nhất định là có rồi.”

Từ khi linh lực của Tiểu Lục bị tán mất, nàng liền không có hứng thú với chuyện đánh giết giết, nhưng có thể không đi xem cùng Chuyên Húc, trong lòng mừng thầm, nên vội vàng khoát tay, “Ban ngày ta ngủ nhiều, tối nay nhất định sẽ ngủ muộn, chỉ sợ trưa mai mới có thể thức dậy, các người cứ xem đi, không cần để ý đến ta.”

Nhục Thu nói: “Trận đấu thu tổng cộng có sáu ngày, cho dù ngày mai không xem, cũng còn bốn ngày nữa để xem, với lại càng về sau càng phần khích, người nghỉ ngơi thật tốt, không cần sốt ruột.”

Ngày thứ hai, Tiểu Lục quả thực ngủ đến buổi trưa mới ngồi dậy.

Trong dịch quán im ắng, có lẽ mọi người đều đi xem trận đấu rồi. Tiểu Lục lười phiền phòng bếp nổi lửa, chạy ra ngoài ăn.

Nàng gọi một bát bánh canh tôm cá tươi, nước súp hầm rất ngon, nước canh màu trắng sữa, hành lá cắt nhỏ màu xanh, Tiểu Lục ăn một bát còn thấy chưa đủ, lại gọi thêm bát nữa ăn mới no.

Tiểu Lục ăn xong, cảm thấy cực kỳ mỹ mãn, nhìn thấy dưới chân tường có không ít người già nằm phơi nắng, ngồi trên chiếu, hoặc ngồi xồm. Tiểu Lục chạy tới ngồi trên đất, vừa phơi nắng vừa hí mắt nhìn con thuyền đi lại trên sông.

Có thuyền đi qua sông, một nam tử áo xanh ngồi ở đầu thuyền, đưa lưng về phía Tiểu Lục, đang thưởng thức phong cảnh bên bờ cùng một nam tử áo lam khác.

Bóng lưng quen thuộc làm cho Tiểu Lục lập tức nhận ra là Cảnh, Tiểu Lục biết hẳn không thấy mình, cho nên không kiêng dè gì mà dõi mắt theo hắn.

Cảnh bỗng quay đầu, nhìn về phía bờ. Tiểu Lục không hề động đậy, vẫn ngồi lười biếng như trước, lười biếng nhìn hắn. Tiểu Lục không biết Cảnh có nhìn thấy mình hay không, chỉ nhìn thuyền dần dần đi xa, màu xanh chậm chậm ẩn vào hồng trần.

Hắn biết nàng ở Xích Thủy thành, nàng cũng biết hắn ở Xích Thủy thành, nhưng lại không thể giống như lúc ở trấn Thanh Thủy, vẫy vẫy tay, gọi to một tiếng Thập Thất, hắn sẽ xuất hiện bên người.

Tiểu Lục không biết đã ngồi bao lâu, dù sao người phơi nắng bên cạnh đã thay đổi mấy lượt. Lại có người đi tới, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Tiểu Lục, mùi hương thảo được quen thuộc bay tới. Tiểu Lục không quay đầu, vì nàng biết, cho dù thấy được gương mặt, cũng là giả. Nàng mỉm cười nhìn thuyền đi qua, trong lòng lộ ra cảm giác vui sướng như có như không.

Sau một lúc lâu, Tiểu Lục thấp giọng hỏi: “Không sợ có người theo dõi chàng sao?”

“Tổ tiên của ta là hồ (hồ: con cáo), chỉ có ta truy tìm người khác, rất ít người có thể lần ra dấu vết của ta.”

Tiểu Lục nhớ tới lần đầu tiên bị Tương Liễu bắt đi, là hắn tìm được nàng, lần thứ hai bị Chuyên Húc túm vào địa lao, cũng là hắn tìm được nàng, hắn giống như thật sự rất giỏi tìm dấu vết.

Tiểu Lục hỏi: “Chàng không đi xem trận đấu?”

“Đồ Sơn thị không hay đánh nhau với người ta, mỗi lần tới đây mục đích chủ yếu là bàn chuyện làm ăn và mời chào nhân tài.”

Tiểu Lục không nói chuyện nữa, Thập Thất yên lặng phơi nắng cùng Tiểu Lục, mặc dù Tiểu Lục luôn không quay đầu, nhưng vẫn có thể ngửi được mùi thảo được trên người hắn, làm người ta an bình.

Cho tới khi ánh hoàng hôn chiếu rọi trên sông, Thập Thất nhẹ giọng nói: “Ta phải đi, khi nào nàng trở về?”

“Ta cũng phải trở về.”

“Vậy nàng đi trước đi.”

Trong lòng Tiểu Lục nổi lên gợn sóng ầm ập, “Được!” Nàng đứng lên, dọc theo bờ sông, chậm rãi thông thả đi về dịch quán. Vì biết có người luôn nhìn theo nàng, nên quãng đường vốn đi một mình không có người làm bạn này không hề cô đơn, trái lại luôn có thứ cảm giác ầm ập trong người.

Nhưng người nhìn nàng rời đi, thứ nhấp nháy được chính là dần dần rời xa, Thập Thất lựa chọn lưu lại sự ầm ập cho nàng.

Tiểu Lục nghỉ ngơi suốt năm ngày, thẳng đến ngày cuối cùng diễn ra trận đấu, không từ chối được, mới bị Nhục Thu và A Niệm cứng rắn lôi đi xem.

Trải qua những cuộc tranh tài lần lượt, người may mắn tranh đoạt trong trận đấu cuối cùng là một nam một nữ.

Nam tử tên Ngu Cương, đến từ Hi Hòa bộ, một trong Cao Tân tứ bộ; nữ tử tên Hiến, đến từ Xích Thủy thị, một trong tứ thế gia đứng đầu. Ngu Cương có một khuôn mặt non trẻ, mi thanh mục tú, lúc nào cũng như đang cười, làm cho người ta cảm thấy vừa gặp đã thân. Hiến có khuôn mặt trái xoan lạnh lùng, môi nhếch lên, mắt mang sát khí, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào nàng. Hai người đều tu hành thủy linh, Ngu Cương là thủy (nước), Hiến cũng là một hệ trong thủy, băng. (Mi thanh mục tú là trông mày mắt xinh đẹp, sáng sủa.)

Tất cả mọi người đều hết sức mong chờ trận đại chiến thủy và băng này, phần đông cảm thấy Ngu Cương gần gũi, hy vọng hắn chiến thắng, nhưng lại cảm thấy Hiến ra tay tàn nhẫn, cũng có khả năng là Hiến thắng.

Tiểu Lục sợ hãi gặp phải Phòng Phong Ý Ảnh, nhưng bây giờ căm ghét biến ảo dung mạo, vừa hay A Niệm ở đây ồn ào hò hét ỷ vào thân phận cao, đội mũ có màn che, Tiểu Lục cũng đội một cái.

Sau khi tiến vào sân tranh đấu, Tiểu Lục phát hiện không ít người đến xem đội mũ che mặt, nàng yên lòng.

Khi trận đấu sắp bắt đầu, Tiểu Lục nhìn thấy Chuyên Húc và một nữ tử đội mũ có màn che đi tới, Tiểu Lục cảm thấy đau đầu, giả bộ không phát hiện. A Niệm lại đứng lên, dùng sức vỗ tay, kêu: “Ca ca!”

Chuyên Húc và nữ tử chen lấn từ đám người đi tới, lúc này A Niệm mới nhận ra nữ tử ấy có khả năng là ai, tràn đầy địch ý hỏi: “Ca ca, cô ta là ai?”

Chuyên Húc mỉm cười giới thiệu lẫn nhau: “Đây là muội muội của ta, A Niệm. Hình Duyệt, nàng gọi muội ấy là A Niệm là được. Đây là Thần Nông Hình Duyệt, A Niệm, muội gọi nàng là Hình Duyệt. Còn vị này là...” Chuyên Húc tìm Tiểu Lục, lại không biết Tiểu Lục đã rời đi từ lúc nào.

Bởi vì Chuyên Húc không đi theo nên Nhục Thu không dám phớt lờ A Niệm và Tiểu Lục cho người khác, hắn cố ý chọn đài, mang A Niệm và Tiểu Lục đến xem trận chung kết.

Lúc thấy Chuyên Húc dẫn Hình Duyệt đi tới, Nhục Thu lập tức vụng trộm rời đi, Tiểu Lục cũng lén lút đứng lên, chạy theo sau Nhục Thu.

Hai người thành công chuồn ra ngoài, ôm quyền với nhau, đều tỏ vẻ bội phục bội phục!

Đây là trận chung kết, người đến xem rất nhiều, cho nên mỗi người có một vị trí. Tiểu Lục không đành lòng đề nghị: “Chuyên Húc chiếm vị trí của chúng ta, cái cô Thần Nông tiểu thư kia nhất định có chỗ trống, chúng ta đi ngồi chỗ của cô ta.” (Mỗi người có một vị trí: Nguyên văn là nhất cá la bạc nhất cá khanh: mỗi cây cải có một gốc, ý chỉ mỗi người có một vị trí, không dư thừa.)

Nhục Thu bác bỏ, “Để A Niệm thấy ta ngồi ở vị trí của Xích Thủy thị, không giết ta không được.”

Tiểu Lục phải tay bước đi, “Lão tử không xem nữa, trở về ngủ.”

Nhục Thu kéo nàng lại: “Trở về bệ hạ hỏi ta, người chiếu cố Tiểu Lục như thế nào, chẳng lẽ người bảo ta trả lời rằng người ngủ ở dịch quán sáu ngày sao?” Nhục Thu tính toán trong lòng, Thần Nông, Hiên Viên, Tây Lăng, Đồ Sơn, Kim Thiên... Cảm thấy ngồi vị trí của ai cũng không tốt, hết cách, đành phải mang Tiểu Lục đến vị trí của Thanh Long bộ. Đám người trẻ tuổi của Thanh Long bộ nhìn thấy hắn, đều cười hi hi ha ha, mọi người chen lấn, quả thực cũng chưa lại được cho Nhục Thu và Tiểu Lục một chỗ nhỏ mà ngồi.

Nhục Thu kéo Tiểu Lục ngồi xuống, vui cười nói: “Xích Thủy Hiến nhất định sẽ lấy băng kết trận, đến lúc đó dù sao rét đến hoảng loạn, mọi người cùng chen lấn, vừa hay có thể sưởi ấm.”

Tiểu Lục giả trang làm nam tử hai trăm năm, rất là tùy tiện, nhanh chóng ngồi xuống kề bên Nhục Thu, trái lại lúc này mới có cảm giác náo nhiệt khi đi xem trận đấu.

Trên sân bắt đầu trận đấu, một thiếu niên lén lút nhét một bình rượu cho Nhục Thu, Nhục Thu uống một ngụm, đưa cho Tiểu Lục, Tiểu Lục uống một hớp to, lẩm bẩm tự nói: “Chỉ thiếu cái cổ vịt.”

Nhục Thu cố nén cười nói: “Đây là trận đấu nghiêm túc, liên quan đến vinh dự của gia tộc, không phải xem xiếc ảo thuật ở đầu đường, xin mọi người nghiêm túc theo dõi.”

Một đám người đều đẽ nặng tiếng cười, “Để mấy lão già Hi Hòa bộ nhìn thấy chúng ta uống rượu, trở về khẳng định sẽ cáo trạng với bộ hạ.”

Trên sân đấu ngày càng kịch liệt, thủy và băng đối chiến, quả nhiên như lời Nhục Thu, Hiến kết băng dàn trận, toàn bộ khán đài đều phủ tuyết rơi, giống như bỗng chốc tiến vào ngày đông giá rét.

Một lúc sau, Tiểu Lục linh lực thấp kém, hiển nhiên không chống cự nổi, bắt đầu run rẩy. Nhục Thu nắm tay Tiểu Lục, chậm rãi truyền linh lực vào cơ thể nàng, Tiểu Lục mới cảm thấy không lạnh.

Tiểu Lục nói: “Cảm ơn.”

Lúc này tâm thần Nhục Thu đặt toàn bộ vào trận đấu, chỉ cười cười.

Hắn nhìn một lát, bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Lục linh lực thấp kém, chỉ sợ không nhìn ra huyền diệu trong đó, vì thế nghiêng người, ghé đầu cạnh Tiểu Lục, vừa xem vừa giải thích cho Tiểu Lục: “Hiển bây giờ đang khống chế đại cục, thủy kiếm của Ngu Cương thu được ảnh hưởng, tiến công trở nên thông thả, xem hai người một lúc lâu mới động một tí, nhưng thực ra rất hung hiểm... Ngu Cương bắt đầu bày trận, hắn lựa chọn trực tiếp đối kháng với Hiến... Nhìn như băng tuyết bao trùm, nhưng thực tế phía dưới luôn có dòng nước chảy róc rách...”

Tiểu Lục vừa nghe vừa gật đầu, dần dần hiểu rõ vì sao mọi người đều thích xem trận đấu, đích xác có thể học nhiều thứ từ những biến hóa ứng đối giữa các cao thủ.

Tiểu Lục bỗng cảm thấy có người luôn nhìn nàng, dựa vào trực giác nhìn qua đó, là chỗ ngồi của khách quý, vì có màn buồng xuống nên không nhìn thấy người. Tiểu Lục nhỏ giọng hỏi Nhục Thu: “Bên kia là vị trí của ai?”

Nhục Thu nhìn lướt qua, “Đồ Sơn thị.”

Tiểu Lục trầm mặc một lát, đột nhiên cười rộ lên, thì thào một mình: “Chàng đâu có làm ta hứa hẹn mười lăm năm không kết giao với đàn ông, không nói chuyện với đàn ông.”

Nhục Thu hỏi: “Người nói cái gì?”

Tiểu Lục nhìn hắn cười, “Chưa nói gì cả, người tiếp tục giảng giải.”

Nhục Thu vẫn đầu kề đầu với Tiểu Lục, vừa xem vừa khe khẽ nói nhỏ.

Ngu Cương và Hiến đã vừa so đấu thực lực vừa so đấu mưu trí, hai vị cao thủ tuyệt đỉnh tạo nên cuộc so đấu phần khích lệ thường, cuối cùng linh lực của Hiến cạn kiệt, hôn mê bất tỉnh, Ngu Cương cũng cần người nâng mới có thể đứng vững.

Ngu Cương dựa vào linh lực tinh thuần thâm hậu, miễn cưỡng thắng được Hiến.

Toàn trường bùng lên tiếng hò reo ủng hộ, đám người trẻ tuổi của Thanh Long bộ tuy bình thường cũng đánh nhau làm loạn với Hi Hòa bộ, nhưng lúc này thì vừa nhảy vừa kêu to “Ngu Cương, Ngu Cương”, thiết tình vui mừng vì Ngu Cương.

Thân phận của Nhục Thu dù sao cũng khác với họ, vẫn ngồi như trước, nhưng trong mắt đã tràn đầy ý cười.

Tiểu Lục thấy Ngu Cương thắng không dễ, hơn nữa bị người xung quanh cảm hóa, nàng cũng vung cánh tay, kêu vài tiếng. Cõi lòng Tiểu Lục lại thê lương, dù sao vẫn là người trẻ tuổi, toàn trường vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy, trong lòng bỗng xẹt qua một ý niệm, nếu linh lực của nàng không bị tán đi, có lẽ nàng cũng có thể hưởng thụ một lần tiếng hoan hô reo hò của cả Đại Hoang.

Tiểu Lục lập tức lắc đầu, vung vẩy ý niệm đó ra khỏi đầu, yên lặng nói cho bản thân, hiện giờ ta đã tốt lắm rồi!

Nhục Thu nói với Tiểu Lục: “Hôm nay trở về có thể không cần nhìn sắc mặt A Niệm.”

Tiểu Lục cũng cười, “Chúng ta trở về thôi, không đợi bọn họ.”

Hai người đứng lên, chậm rãi đi ra từ đám đông. Vì rất nhiều người vẫn hưng phấn hô to gọi nhỏ, nhảy lên nhảy xuống, nên một bàn tay của Nhục Thu khoát lên bờ vai Tiểu Lục, vừa là bảo vệ vừa là sợ hai người bị đám đông tách ra.

Chỗ ngồi của khách quý không thiếu người quen biết Nhục Thu, cười chào hỏi hân hân, còn có người trêu ghẹo: “Năm nay đệ tử của Cao Tân tứ bộ đều biểu hiện rất tốt, phần thưởng người mang đến chỉ sợ phải kéo về nguyên si.”

Nhục Thu cười, hàn huyên khách sáo với mọi người.

Người của tứ thế gia đi tới, tất cả mọi người lui sang một bên, mang theo kính ý chủ động tạo đường cho họ.

Trận đấu thu này lấy thị tộc làm trọng, tứ thế gia không chỉ đại biểu cho lực lượng của thị tộc, mà còn đại biểu cho huyết mạch không ngừng truyền thừa từ thời Bàn Cổ đại để tới giờ, đó là thứ chảy trong thân thể mỗi người, chống đỡ sinh mệnh. Quốc gia có thể sáng lập, cũng có thể biến mất, duy chỉ có huyết mạch, sinh sôi không ngừng, đời đời sinh sản, vĩnh viễn không biến mất. Cho nên, rất nhiều thời điểm, vinh quang của thị tộc còn lớn hơn vinh quang của quốc gia.

Xích Thủy thị, Tây Lăng thị, Đồ Sơn thị, Quỷ Phương thị theo thứ tự đi qua. Cảnh và Phòng Phong Ý Ánh sóng vai đi tới, khi đi qua Nhục Thu, Phòng Phong Ý Ánh chậm bước chân, mỉm cười hàn huyên với Nhục Thu. Cảnh cẩn thận nhìn thoáng qua Nhục Thu, tầm mắt dừng ở cánh tay hân khoát lên bờ vai Tiểu Lục, hân mỉm môi, không nói gì, chỉ gật đầu với Nhục Thu.

Tiểu Lục sợ Phòng Phong Ý Ánh nhận ra nàng, kéo kéo Nhục Thu, kéo hân vào giữa đám đông chật chội. Khi hai người thoát khỏi đám đông, đều thở dài nhẹ nhõm. Nhục Thu buông Tiểu Lục ra, cười hỏi: “Thế nào? Không tính là đi một chuyến uống công chứ?”

Tiểu Lục cười vỗ vỗ bờ vai Nhục Thu, bộ dáng như người anh em tốt, “Người yên tâm đi, lúc bệ hạ hỏi, ta nhất định sẽ nói ngọt cho người.”

Nhục Thu đã biết tính tình Tiểu Lục, cười mắng: “Người đứng là quá coi trọng mình!”

Chuyên Húc dẫn A Niệm đi tới, trước tiên trừng mắt lườm Tiểu Lục, lại nhìn Nhục Thu, “Hai người các người chạy đến là mau, trốn đi nơi nào thế?”

Nhục Thu chỉ cười, không nói chuyện.

Tiểu Lục thấy mặt mày A Niệm tươi vui, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

A Niệm lén lút nói với Tiểu Lục: “Người chạy đi đâu? Người không biết cái cô Hình Duyệt kia sắc mặt đặc sắc thế nào đâu, nhìn mà hết cả giận.”

Tiểu Lục hỏi: “Người không gây gổ với nàng ta đấy chứ?”

“Không, nàng là khách của ca ca, ta không muốn làm khó ca ca. Hơn nữa nàng không biết ta là ai, ta mừng thăm trong bụng.”

Tiểu Lục nhớ trước kia ở trấn Thanh Thủy, A Niệm hận nàng như vậy, nhưng Chuyên Húc bảo A Niệm chớ tìm nàng làm phiền, A Niệm cũng thực sự không tìm đến nàng gây phiền toái. Mặc kệ người ở Cao Tân quốc coi Chuyên Húc như thế nào, A Niệm cũng chưa bao giờ xem thường Chuyên Húc, thật lòng kính trọng Chuyên Húc. Tiểu Lục nhất thời nghĩ tới say sưa, ngơ ngác nhìn A Niệm, A Niệm học bộ dáng của Chuyên Húc gõ trán Tiểu Lục, “Này, nghĩ gì thế?”

Tiểu Lục cười cười, “Nghĩ tới người đó!”

“Ta cảnh cáo người, không được thích ta!” Sắc mặt A Niệm thay đổi, nàng dùng sức chụp vào đầu mình, ảo não nói: “Ai nha, ta quên chuyện trọng yếu nhất rồi!” Vốn tính toán lợi dụng trận đấu thu Xích Thủy để Tiểu Lục làm chút chuyện sai, bỏ ý niệm gả nàng cho Tiểu Lục của phụ vương, nhưng bị Thần Nông Hình Duyệt náo loạn, ca ca bị thương, ở trong nhà Hình Duyệt, tâm tình nàng phiền muộn, quên mất chuyện của Tiểu Lục.

Tiểu Lục nghiêm túc nói: “Ta đã thề rồi, người yên tâm đi, phụ vương người tuyệt đối sẽ không gả người cho ta.”

Trong khoảng thời gian này, A Niệm có vài phần hiểu Tiểu Lục, nhìn như cột nhà, là người không đáng tin cậy, nhưng thấy Tiểu Lục trịnh trọng như thế, A Niệm lại yên lòng.

Trở về dịch quán, Tiểu Lục đi tìm Chuyên Húc, “Thương thế của huynh thế nào rồi?”

Chuyên Húc vỗ nhẹ bả vai bị thương, “Không đau, nhưng chưa thể hoạt động tự nhiên được.”

Tiểu Lục kéo cánh tay hắn, kiểm tra một phen, nói: “Y sư của Xích Thủy thị không tệ, tiếp tục dưỡng thương tốt là được.”

Tiểu Lục định đi, Chuyên Húc kéo nàng lại, “Để muội sợ bóng sợ gió một trận, giận ta không?”

Tiểu Lục ngồi lại, “Huynh biết muội sẽ không.” Tiểu Lục dùng ngón tay nhẹ nhàng dấm vào vai hắn, “Nếu không phải sinh mệnh bị uy hiếp, trên đời này không có người dùng cách tổn thương thân thể mình để diễn trò.”

Chuyên Húc nói: “Lần trước ở trấn Thanh Thủy ta bị trúng tên, phái người cẩn thận tra tìm về Phòng Phong Ý Ánh. Bên người cô ta có hai tì nữ, là tử vệ (*) Phòng Phong gia bồi dưỡng, họ đã ở trên thuyền. Nếu chúng ta ra tay quá nặng, Phòng Phong Ý Ánh cố ý bỏ một tì nữ cho chúng ta giết chết, vậy thì Thần Nông Hình Duyệt nhất định sẽ bị chọc giận, hạ lệnh tất cả hộ vệ ra tay giết, rất phiền toái. Thế nên ta tương kế tựu kế, làm bộ chỉ mình Phòng Phong Ý Ánh đã khiến chúng ta mất lực chống đỡ. Ta nhìn ra Phòng Phong Ý Ánh chỉ muốn giết ta, không tính tổn thương A Niệm, uôi mang A Niệm rời đi, hai người đều an toàn, thừa lại một mình ta lại càng dễ trốn. Ta vốn nghĩ giả bộ bị thương chìm vào đáy hồ, Phòng Phong Ý Ánh nhất định không thể biểu hiện quá rõ muốn tiếp tục đuổi giết, như vậy cô ta sẽ bảo Thần Nông Hình Duyệt rời đi, lệnh cho tì nữ vụng trộm xuống hồ xác nhận là ta đã chết hay chưa, ta thật dễ dàng thoát thân, ai có thể ngờ rằng Thần Nông Hình Duyệt đột nhiên nhảy xuống hồ cứu ta.”

(*) Tử vệ: Người bảo vệ có thể chết bất cứ lúc nào vì chủ nhân.

Tiểu Lục cười, “Huynh phải cảm ơn ta, nếu không phải ta muốn nghe nàng đánh đàn, huynh cũng không thể thối tiêu, dẫn tới nàng sinh thiện cảm với huynh.”

Chuyên Húc tức giận nói: “Cảm ơn muội? Nếu không phải ta thối tiêu, dẫn thuyền của nàng đi tới hướng của chúng ta, thì căn bản sẽ không gặp phải các nàng, rước lấy trận tai họa này.”

Tiểu Lục hỏi vặn: “Hừ! Nếu không gặp phải các nàng, sao huynh có thể có cơ hội đến gần Xích Thủy gia? Cái này gọi là trong họa có phúc!”

Chuyên Húc bắt đắc dĩ, “Được, được, ta cảm ơn muội.”

Tiểu Lục bỗng nhiên thở dài, sâu kín nói: “Muội chỉ cảm thấy vận mệnh thật thần kỳ, vô số lần ngẫu nhiên hợp với nhau, lại hướng tới phát triển một cái tất nhiên. Thần Nông thị và Xích Thủy thị là gia tộc huynh tất nhiên muốn mượn sức, chỉ là không ngờ lại ngẫu nhiên đến vậy.”

“Muội ấy, cái gì cũng nhìn thấu, thì ra đúng là vẫn còn tính mơ mộng của con gái!” Chuyên Húc búng lên trán Tiểu Lục một cái, “Không có ngẫu nhiên thực sự, đều là tất nhiên. Thần Nông thị và Xích Thủy thị có đứng ở bên ta hay không, không phải dựa vào ngẫu nhiên, mà là ta có thể gây cho họ cái gì, có ngẫu nhiên hay không, căn bản không sao cả. Ngẫu nhiên đó chẳng qua là một lớp vải dệt, bao quanh một cái tất nhiên bằng lạnh.”

“Aiz! Ca ca thật sự là người tỉnh táo, quá lạnh lùng ...” Tiểu Lục dẩu môi, tự giấu cười rộ lên, “Thật tốt, thì ra ta còn có thể nằm mơ.”

Chuyên Húc dịu dàng sờ sờ đầu nàng.

12. Chương 12

(Tên chương 12 nguyên văn là: Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương. Là một câu thơ trong bài Kiêm gia 1, trích Kinh Thi, Khổng Tử. Câu thơ này có nhiều cách dịch, nhưng mình để như trên, dễ hiểu và sát với truyện hơn. Tiểu Yêu đang ở Cao Tân, bốn bề là biển là sông, cách xa chàng Cảnh và cả chàng Tương nữa. Tên chương do bạn mđnq dịch thơ, cảm ơn bạn! Mình không biết dịch thơ, lúc đầu mình dịch là Người con gái ta nhớ nhưng, ở vùng nước biếc một phương cách vời.

Tạ Quang Phát dịch thơ:

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách vời một phương.)

Hôm nay sẽ có một buổi tụ hội long trọng, Tiểu Chúc Dung ban phát phần thưởng cho tất cả những người xuất sắc.

Sáng sớm, Nhục Thu đã ăn mặc chỉnh tề, mang theo người hầu rời đi.

Tiểu Lục lại không chịu thức dậy, bị đám Chuyên Húc và A Niệm cứng rắn bắt ép mới dậy rửa mặt, ăn cơm, Chuyên Húc đưa Tiểu Lục và A Niệm đi tham gia náo nhiệt.

Chuyên Húc nói với Tiểu Lục: “Thật ra trận đấu thu Xích Thủy vui nhất chính là ngày cuối cùng. Lúc mới tới, tất cả mọi người đều lo lắng tranh đấu, không ai có tâm tình chơi đùa, bây giờ các trận đấu đã kết thúc, ngày mai sẽ lên đường về nhà, vừa hay có thể uống tràn cuồng hoan.”

Tới gần Xích Thủy, Tiểu Lục phát hiện lời Chuyên Húc nói quả nhiên không sai.

Bên bờ Xích Thủy cỏ vẫn xanh rờn, giống như một chiếc thảm xanh trải dài, những bông cúc nhỏ màu trắng và vàng tô điểm trên mặt thảm, đi dọc theo bờ sông, thật giống như đang nhìn ngắm bức tranh trăm hình thái của chúng sinh.

Một con dê béo đang quay nướng trên lửa trại, từng vò rượu mạnh được mở ra. Lúc này mới vừa qua buổi trưa mà đã có người uống say, họ mở rộng áo bào, đón gió mà cười, có người thi đấu nhảy vào sông Xích Thủy, có người cao giọng hát vang, có người ôm đầu khóc rống, có người ngã lộn đánh nhau, có người tránh dưới bóng cây đỏ xú sặc đánh bạc. Xa xa còn có một đám người quây thành vòng, lẫn lộn cả trai lẫn gái, đập ca mà nhảy. (Đập ca là vừa múa vừa hát.)

Ban đầu đập ca là để chúc mừng mùa thu hoạch, hiển tế trời đất, mọi người vương, tụ tập bên nhau, cất cao giọng hát, lấy tay đánh nhịp, chân đập theo tiết tấu mà nhảy. Dần dần, hình thức đập ca càng ngày càng rộng khắp, mỗi dịp trăng tròn, mọi người sẽ đập ca dưới ánh trăng, lúc tiễn biệt, mọi người sẽ đập ca để tiễn biệt.

Tiểu Lục và Chuyên Húc dẫn A Niệm chen vào đám người, không ngờ lại gặp Thần Nông Hình Duyệt. Hình Duyệt hiển nhiên là đầu lĩnh trong đám nữ tử, nàng tết tóc gọn gàng hoạt bát, mặc áo có tay áo hẹp, nắm tay các cô gái, vừa hát vừa nhảy. Mấy nam tử đập ca cùng nàng thường nhảy sai nhịp, dẫn tới những tiếng cười vang vui vẻ.

Hình Duyệt thấy Chuyên Húc, trên môi tràn ra ý cười, trong mắt lại hàm chứa khiêu khích, nhìn Chuyên Húc chằm chằm. Không biết là ai đẩy một cái mà Chuyên Húc bị đẩy vào trong đội ngũ đập ca. Chuyên Húc không giống những đệ tử quý tộc sống an nhàn sung sướng, hẳn sống ở dân gian nhiều năm, đập ca từng là trò giải trí tốt nhất trong những đêm hè, từng có những đêm trăng, các chàng trai ước hẹn, đập ca vây quanh cô nương xinh đẹp trong thôn. Rất nhiều nhóm các cô gái đập ca tới đó. Chuyên Húc cười cười, tự nhiên nhảy múa theo tiếng ca nhịp điệu, lắc lắc thân thể, xoay eo, lắc hông, đá chân, giơ tay. Tiếng hát của hắn dễ nghe, dáng người hắn trắng kiện, bước nhảy của hắn lại tươi đẹp, từng động tác đều toát ra vẻ đẹp hùng mạnh của phái nam.

Không biết bị nhóm người dồn lại, hay vì hai người đều có ý, Chuyên Húc và Hình Duyệt dần dần đối mặt đập ca, bị mọi người vây quanh ở giữa, trở thành người múa dẫn đầu.

Tiểu Lục đang hứng thú nhìn thì A Niệm lại xoay ngoặt người, chen lấn ra khỏi đó, Tiểu Lục chạy nhanh đuổi theo A Niệm đi ra ngoài. A Niệm vọt tới bờ sông, tức giận nói: “Không biết xấu hổ! Thật không biết xấu hổ!”

Tiểu Lục đứng bên cạnh nàng, “Dù Thần Nông thị từng là vương tộc của Trung Nguyên, nhưng lúc này đã là một trong những con dân của Hiên Viên, người dân Hiên Viên trần trề sôi nổi, Hình Duyệt sống ở Hiên Viên thành qua vài thập niên, nam nữ cùng nhau đập ca là chuyện rất bình thường.”

A Niệm xoay mạnh người, muốn nói cái gì, Chuyên Húc chạy tới. A Niệm trông thấy hắn, sắc mặt đẹp ra rất nhiều, giọng điệu lại mang theo tức giận, “Muội thấy ca ca chơi rất vui vẻ, sao không chơi nữa?”

Chuyên Húc lơ đi cười cười, nói: “Dù có chơi cũng không quan trọng bằng an toàn của muội muội.”

A Niệm mím môi nở nụ cười, Chuyên Húc dẫn dò A Niệm và Tiểu Lục: “Người ở đây nhiều, hai người không được chạy lung tung.”

Tiểu Lục gật đầu, nàng và A Niệm tổ hợp lại rất không an toàn, A Niệm là người chuyên gây họa, Tiểu Lục hoàn toàn không tin tưởng mình có thể bảo vệ nàng và bản thân.

Ba người đi mua mấy miếng thịt hươu nướng, đang ăn, Hình Duyệt kéo theo một nam tử đi tới, nam tử rất giống Hình Duyệt, nhưng chỉ vì chút khác biệt ở ngũ quan mà tạo nên khí chất hoàn toàn khác nhau. Hình Duyệt hoạt bát quyến rũ, thiếu niên lại trầm ổn giỏi giang. Chuyên Húc cười chào hỏi họ, giới thiệu với A Niệm và Tiểu Lục: “Vị này là Xích Thủy Phong Long, ca ca sinh đôi của Hình Duyệt.”

A Niệm biết Xích Thủy Phong Long có thân phận không nhỏ, mỉm cười, dịu dàng thi lễ. Xích Thủy Phong Long nhìn cử chỉ của nàng đã biết nàng không phải con nhà bình thường, cũng không dám chậm trễ, mỉm cười đáp lễ.

Miệng Tiểu Lục nhồi đầy thịt hươu, trên tay còn cầm một miếng thịt béo ngậy, chỉ có thể qua loa ôm quyền làm lễ, A Niệm và Hình Duyệt đều không vừa ý liếc mắt nhìn nàng. Một người trách nàng không nể mặt Chuyên Húc ca ca, một người trách nàng không tôn kính Phong Long ca ca.

Phong Long nói với Chuyên Húc: “Không biết các vị có biết Đồ Sơn Cảnh không?”

Chuyên Húc mập mờ nói: “Tiếng tăm của Thanh Khâu công tử đương nhiên đã nghe nói.”

Phong Long nói: “Vì bồi dưỡng khả năng làm ăn của ta mà ông nội từng đưa ta đến Thanh Khâu, để ta và Cảnh cùng học tập, chúng ta ở chung rất hợp ý, có thể nói Cảnh là thầy của ta, cũng là bạn tốt tri kỷ của ta.”

Lúc này Tiểu Lục mới nhớ mấy ngày trước phơi nắng, nàng nhìn thấy người đi thuyền cùng Cảnh hình như chính là Phong Long.

Hình Duyệt nói: “Ý Ánh là bạn tốt của ta, trước khi nàng đính hôn, ta còn đi du ngoạn Hắc Thủy với nàng. Cảnh ca ca và Ý Ánh tỷ tỷ là bạn thân của ta và ca ca. Mấy năm nay, xảy ra một chuyện, họ có thể sum vầy thật không dễ dàng, vì thế ta và ca ca muốn chúc mừng họ.”

Phong Long nói: “Không chỉ vì chúc mừng họ, mà còn biểu đạt tâm ý của chúng ta, có thể gặp lại Cảnh, ta thật sự rất vui.” Phong Long ôn hòa thoáng nhìn Hình Duyệt, Hình Duyệt nói: “Đêm nay cha ta tổ chức đại yến vui vẻ đưa tiễn mọi người, ta và ca ca sẽ tổ chức một tiểu yến cho Cảnh ca ca và Ý Ánh.” (Đại yến là bữa tiệc lớn, tiểu yến là bữa tiệc nhỏ, yến tiệc tổ chức vào buổi tối.)

Phong Long nói: “Vốn chỉ định mời những bằng hữu quen biết từ trước, nhưng muội muội đề nghị ta mời các vị, ta thật sự hoan nghênh các vị, ta nghĩ bằng hữu của ta cũng vui lòng quen biết các vị.”

Tiểu Lục cẩn thận đánh giá Phong Long, lời mời này cho thấy, hắn bằng lòng đưa Chuyên Húc vào nhóm bằng hữu của hắn, chỉ dựa vào một lời đề nghị của Hình Duyệt chỉ sợ còn chưa đủ, mà là chính hắn đã chấp nhận Chuyên Húc, xem ra mấy ngày Chuyên Húc dưỡng thương ở phủ Xích Thủy không hề trắng tay.

Chuyên Húc hiển nhiên cũng hiểu rõ, cười nói: “Cảm ơn huynh đã mời, ta vô cùng vinh hạnh.”

Hình Duyệt và Phong Long cáo từ: “Còn có rất nhiều việc cần chuẩn bị, chúng ta đi trước, buổi tối gặp.”

Chuyên Húc và A Niệm thi lễ tiễn khách, Phong Long lại lướt nhìn A Niệm rồi mới mang theo muội muội rời đi.

A Niệm ngồi xuống, dõ dẫm nói với Tiểu Lục: “Nhìn dáng vẻ của người kia, cứ như mấy đời chưa được ăn thịt hươu ấy.”

Tiểu Lục nói với Chuyên Húc: “Hai người đi đi, muội muốn trở về ngủ.”

Chuyên Húc cắt thịt hươu, chậm rãi nói: “Ta cũng hy vọng muội tận mắt nhìn một chút.”

Tiểu Lục cười cướp lấy miếng thịt hươu hân vừa cắt xong, nhét vào miệng, “Muội luôn luôn tỉnh táo, sẽ không xảy ra chuyện gì khiến huynh

A Niệm nhìn Chuyên Húc, lại nhìn Tiểu Lục, “Rốt cuộc các người đang nói gì thế? Vì sao ta nghe không hiểu?”

Chuyên Húc nói với A Niệm: “Chúng ta đang nói lời lừa tiếng dối của đàn ông, muội nhất định đừng để bị lừa gạt.”

Trông mắt A Niệm xoay tròn, hỏi Chuyên Húc: “Huynh cũng thế sao?”

Chuyên Húc cười: “Ta cũng thế!”

Mày A Niệm nhăn lại, cắn chặt môi, nhưng rất nhanh đã cười tươi, “Lời ban nãy huynh nói là thật.” (Tức là lời Chuyên Húc nói an toàn của muội muội mới là quan trọng, nàng A Niệm nghĩ vậy nên vui sướng.)

Chuyên Húc cười kéo Tiểu Lục đứng lên, “Chúng ta qua bên kia xem.”

Khi mặt trời đi về phía tây, Chuyên Húc đưa A Niệm đến dự tiệc, Chuyên Húc vốn định tìm Nhục Thu phái người hộ tống Tiểu Lục trở về, nhưng Tiểu Lục không kiên nhẫn nói với Chuyên Húc: “Huynh coi muội là bông hoa chăm bón trong chậu à? Còn cần người chuyển đến chuyển đi? Không có tiếng của A Niệm muội đi đâu cũng được. Các huynh cứ đi chơi của mình đi, muội đi tìm việc vui của muội.”

Chuyên Húc chỉ đành gơ Tiểu Lục mấy cái, “Không được trở về quá muộn.”

Trời càng tối, mọi người chơi càng điên cuồng. Tiểu Lục chen chúc trong đám người, uống rượu mua vui, không biết vì sao, luôn cảm thấy bản thân giống như đeo mặt nạ, bên ngoài đang vui vẻ chơi đùa, lớn tiếng hét, lớn tiếng cười, nhưng bên trong chỉ lạnh lùng hờ hững nhìn. Xung quanh không có người quen, nàng đang diễn trò cho ai xem?

Tiểu Lục cười, hóa ra tự mình lừa gạt mình chẳng phải chuyện dễ dàng như vậy.

Trên sông Xích Thủy đột nhiên có pháo hoa vụt lên, chiếu sáng bầu trời đêm. Thì ra là một con thuyền đang đốt pháo hoa, mọi người vọt tới bên bờ nhìn ngắm. Tiểu Lục bị đám đông xô đẩy, thế mà đã bị xô lên hàng

Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím... đủ loại màu sắc, đủ loại hình dạng pháo hoa nổ rộ phía trên thuyền, chiếu rọi hai người đứng ở mũi thuyền. Nam tử mặc áo màu xanh da trời, lẳng lặng đứng đó, tự nhiên phóng khoáng, như cây trúc thanh cao trong khe núi. Nữ tử dáng người cao gầy, váy dài thêu hoa đỏ tươi, ôm lấy chiếc eo thon gọn của nàng. Đường như nàng đã uống say, hơi ngửa đầu kinh ngạc nhìn pháo hoa, đi lảo đảo vài bước, thân mình lung lay sắp đổ, thiếu chút nữa là ngã. Nam tử đưa tay đỡ lấy nàng, nàng mềm yếu dựa vào người nam tử, giống như dây hoa xinh đẹp uyển chuyển quấn lấy nam tử.

Thuyền dần dần đi xa, mang theo những chùm pháo hoa rực rỡ, đám người cũng dần dần tán đi.

Tiểu Lục vẫn đứng bên bờ, đối diện với mặt sông đen kịt. Thật lạ, Ý Ánh chẳng phải nữ tử xinh đẹp nhất mà Tiểu Lục từng gặp, nhưng dưới chùm pháo hoa nổ rộ, nàng lảo đảo, vấp ngã, được nâng dậy, mềm yếu dựa vào, đều chứa vẻ tao nhã tinh tế đặc biệt của phái nữ, vẻ đẹp đó đánh sâu vào người Tiểu Lục, làm cho Tiểu Lục biến thân thành nam tử hai trăm năm vừa hâm mộ, vừa xấu hổ.

Mãi đến đêm khuya, Tiểu Lục mới trở lại dịch quán.

Lúc đi vào phòng, Chuyên Húc khoác áo bào, ngồi dưới ánh đèn, vừa đọc sách vừa chờ nàng.

Chuyên Húc vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo Tiểu Lục ngồi. “Muội đi tìm việc vui gì thế?”

Tiểu Lục mỉm cười nói: “Muội đột nhiên muốn tìm một chiếc váy xinh đẹp để mặc.”

Chuyên Húc nói: “Bà nội của chúng ta được thiên hạ vạn dân tôn sùng là Tầm thần, những mảnh tơ lụa khéo léo tinh xảo nhất thế gian đều được làm ra từ tay bà, ta sẽ bảo người làm uội vô số váy áo xinh đẹp.” (Tầm thần: Hán Việt là tầm, không phải tầm. Bà nội là Luy Tổ, là vợ của Hiên Viên Hoàng Đế. Bà là người chế ra thoi dệt dùng để quay tơ lấy kén từ nhộng tằm.)

Tiểu Lục nhẹ giọng nói: “Nhưng muội sợ lâu lắm rồi không mặc váy, sẽ không quen.”

Chuyên Húc nhìn nàng chăm chú, “Muội đang lo lắng cái gì?”

“Muội sợ huynh thất vọng, sợ muội làm mọi người thất vọng.”

“Mọi người là ai? Nếu chỉ ta và sư phụ, chúng ta vĩnh viễn không thất vọng với muội. Nếu còn bao gồm người đàn ông khác, Tiểu Lục...” Chuyên Húc đặt tay lên bờ vai Tiểu Lục, “Không đặt hy vọng ỉn, hiển nhiên sẽ không thất vọng.”

Tiểu Lục bật cười, “Còn tưởng rằng huynh có thể có biện pháp nào hay.”

Chuyên Húc vỗ vỗ vai nàng, “Không nên suy nghĩ lung tung, nghỉ ngơi thật tốt, chờ khi chúng ta trở về Cao Tân, sư phụ sẽ uội một niềm vui bất ngờ.”

Tiểu Lục gật đầu.

Chuyên Húc đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ngày thứ hai, họ ngồi thuyền trở về Cao Tân, điều ngạc nhiên là Hình Duyệt và Phong Long lại đến tiễn Chuyên Húc. Rõ ràng, sau đêm qua, Phong Long và nhóm bằng hữu của hắn đã thật sự tán thành với Chuyên Húc.

A Niệm vừa cao hứng vừa phiền não, còn Tiểu Lục thì chỉ đơn thuần là cao hứng. Dù thế nào, mục đích đến trận đấu thu Xích Thủy của Chuyên Húc đã đạt được.

Khi thuyền sắp rời bến, một nô bộc vội vàng chạy tới, hành lễ với Chuyên Húc, dâng lên một chiếc giỏ mây, “Đây là quà tiễn biệt của công tử nhà tôi, chúc công tử thuận buồm xuôi gió, tương lai nếu có cơ hội đến Thanh Khâu, nhất thiết phải báo tin cho Đồ Sơn gia.”

Chuyên Húc nhận quà, “Hãy giúp ta chuyển lòng cảm tạ.”

Phong Long cười nói: “Không ngờ huynh và Cảnh có thể hợp ý, thật đáng mừng!”

Chuyên Húc lại cảm tạ Phong Long đã chiêu đãi, Phong Long cũng tỏ vẻ có cơ hội sẽ gặp lại.

huyền chậm rãi chạy ra bến tàu, tốc độ ngày càng tăng nhanh, đã đi rất xa, Hình Duyệt vẫn đứng ở bên bờ.

A Niệm nhăn nhó cái mũi, đắc ý hừ một tiếng, nói với Chuyên Húc: “Vị Thanh Khâu công tử Cảnh ấy nhìn hơi lãnh đạm, nhưng đối xử với ca ca không tệ. Đêm qua ba tên tiểu tử thối nhà Tân gia và Khương gia ăn nói lỗ mãng với ca ca, còn cố ý làm khó ca ca, muốn ca ca xấu mặt, may mắn Phong Long và Cảnh giúp đỡ.” A Niệm hiểu rất rõ, trong hoàn cảnh ấy mà biểu hiện không tốt thì tương lai dù có thể thành công hòa hợp vào đó, cũng phải tốn không ít nỗ lực.

Chuyên Húc thấy đã không nhìn được bến tàu nữa, quay đầu tìm Tiểu Lục, phát hiện Tiểu Lục đang nằm thoải mái ở nơi tránh gió để phơi nắng.

Chuyên Húc kéo A Niệm đến ngồi cạnh nàng, A Niệm cướp lấy chiếc nón lá trên mặt Tiểu Lục, có chút hâm mộ lại có chút khinh thường nói: “Người thật là dù ở đâu cũng có thể trông ung dung tự tại như vậy.”

Chuyên Húc mở chiếc giỏ mây Cảnh đưa tới, trong đó có mấy cái giỏ trúc, tất cả đều là thức ăn, còn có bốn bình rượu, A Niệm cười nói: “Quà này nhất định là gửi cho con mèo tham ăn Tiểu Lục rồi!”

Tiểu Lục lười biếng bò dậy, “Cho muội cái cổ vịt.”

Chuyên Húc đưa giỏ trúc nhỏ để cổ vịt vào trong tay Tiểu Lục, Tiểu Lục cầm cổ vịt lên gặm, dĩ nhiên là hương vị nàng thích ăn nhất lúc ở trấn Thanh Thủy, quả thực giống y mùi vị lão Mộc làm.

Tiểu Lục cầm lấy một bình rượu, uống thử một ngụm, cũng là loại rượu mơ mà trước kia thích uống. Tiểu Lục thở dài, không biết vì bản thân, hay là vì Cảnh.

Đường trở về có cảm giác rất nhanh, buổi tối ngủ say tít, ban ngày ăn đồ ăn vặt, đồ xức sặc, phơi nắng, hóng gió, cảm thấy không bao lâu họ đã về đến Ngũ Thần sơn.

Nhục Thu tự dẫn người đi bẩm báo với Tuấn Đế, A Niệm đi gặp mẹ, Chuyên Húc và Tiểu Lục trở về Hoa Âm Điện.

Ở Trung Nguyên đã mát mẻ, ở Cao Tân lại vẫn nóng ẩm, rửa mặt xong, thay quần áo mùa hè nhẹ nhàng, ngồi hóng mát trong đình viện.

Tiểu Lục nằm trên giường nhỏ, nói chuyện với Chuyên Húc, mê mê trầm trầm ngủ quên.

Loáng thoáng nghe được có tiếng nói chuyện, nàng mở to mắt, thấy ngoài phụ vương và Chuyên Húc, còn có hai người nữa, Tiểu Lục vội lặn mình ngồi dậy.

Đó là hai người xa lạ, một vị là nam tử trẻ tuổi, mặc áo đen, khuôn mặt tuấn mỹ, lông mày dài, đôi mắt hồ ly xinh đẹp, vốn nên có vẻ ngả ngớn, nhưng trông hẩn rất nghiêm nghị; một vị là thiếu niên mặc áo trắng, vóc người còn chưa phát triển nhảy vọt, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt xanh biếc, lộ ra sát khí.

Tim Tiểu Lục đập như nổi trống, lại không dám mở miệng, khẩn trương nhìn Tuấn Đế.

Tuấn Đế còn chưa lên tiếng, thiếu niên áo trắng đã bất chợt hóa thành một con chim toàn thân trắng muốt bay đánh về phía Tiểu Lục, hung hăng mổ xuống người Tiểu Lục. Tiểu Lục chạy trốn chết, nhưng trốn thế nào cũng không thoát, đành nhào vào lòng Tuấn Đế, “Phụ vương, cứu con.”

Tuấn Đế chặn lang điếu, “Liệt Dương, bỏ đi.” (Lang điếu đã chú thích ở chương 10.)

Liệt Dương dừng lại, đầu xuống đầu vai nam tử áo đen, nam tử áo đen nhìn Tiểu Lục, trong mắt ngấn lệ.

Tiểu Lục dựa vào Tuấn Đế, nhìn về phía hẩn, “Người là A Tệ?”

Nam tử gạt gạt đầu, hóa trở về nguyên hình, là một con tệt tệt màu đen. Tiểu Lục biết Yêu tộc một khi đã tu thành hình người, đều rất kiêng kỵ lộ ra nguyên hình trước mặt người khác, nhưng A Tệ không coi nàng là người xa lạ, không chút do dự mà biến trở về nguyên hình.

Tiểu Lục ngồi xổm xuống, dùng sức ôm lấy cổ A Tệ, “Xin lỗi, ta đã làm các người phải lo lắng.”

A Tệ nói: “Là chúng tôi chăm sóc cô tốt, cô bình an trở về là tốt rồi.” Tiếng của tệt tệt dễ nghe êm tai nổi tiếng ở Hồ tộc, giọng nói của A Tệ cũng trầm thấp, cực kỳ dễ nghe.

Tiểu Lục nhớ tới hẩn đã là đàn ông, có chút ngượng ngùng, buông A Tệ ra.

Trong lòng A Tệ và Liệt Dương đều dâng lên thương cảm khôn kể, tuy Tiểu Lục là sinh mệnh kế tiếp của A Hành, nhưng dù sao nàng không phải là mẹ của nàng.

A Tệ nói với Tiểu Lục: “Tuấn Đế bề hạ và Vương Mẫu nói về tình trạng của cô, trong cơ thể cô có thần khí tên là trú nhan hoa, là thần khí tự nhiên tụ lại mấy chục vạn năm từ Ngọc sơn và rừng đào mà thành, có thể làm dung nhan người ta lưu lại lâu dài, cũng có thể làm người ta biến hóa hình dáng tướng mạo.”

Tiểu Lục vội hỏi: “Vậy Vương Mẫu có thể giúp ta lấy trú nhan hoa ra không?”

A Tệ lắc đầu, “Vương Mẫu không lấy ra, nhưng Vương Mẫu có thể giúp cô hiện ra hình dáng thật.”

Tiểu Lục nín thở ổn định cảm xúc, chớp mắt sau, nàng xoay người, dựa vào vai Tuấn Đế, nước mắt im lặng trào ra. Một lát sau, nàng lặng lẽ lau nước mắt, quay người nhìn A Tệ, “Chúng ta cần đến Ngọc sơn gặp Vương Mẫu sao?”

“Đúng vậy.”

Tiểu Lục nói với Tuấn Đế: “Con muốn lập tức đi.”

Tuấn Đế vuốt cằm đồng ý, “Để Chuyên Húc đi cùng con, chờ con trở về, ta liền chiêu cáo thiên hạ, Cao Tân đại vương cơ đã bình an trở về.”

Tiểu Lục gật đầu.

A Tệ nói với Tiểu Lục: “Tôi công cô, Liệt Dương công Chuyên Húc.”

Tiểu Lục nói với A Tệ: “Vây phiền người.” Tiểu Lục ngồi lên lưng A Tệ.

Thân hình Liệt Dương biến thành to lớn, Chuyên Húc cung kính thi lễ với hắn trước, “Làm phiền.” Rồi mới nhảy lên lưng Liệt Dương.

A Tệ và Liệt Dương bay vút vào không trung, hướng về Ngọc sơn.

Khi đến Ngọc sơn, Tiểu Lục khẩn trương mười phần, nhưng khi nàng hạ xuống, nhìn thấy hết thảy đều giống hệt trước khi nàng rời đi, không khỏi cười rộ lên, tất cả khẩn trương đều tan thành mây khói. Ca dao dân gian Đại Hoang nói rằng: nhất sơn di thể độc lập, nhị quốc hư vô mờ mịt... Ngọc sơn đích thực là di thể độc lập, thời gian ở Ngọc sơn giống như yên lặng. Rừng đào ngàn dặm, liên miên không dứt, đón lấy nắng sớm, buổi chiều hừng lấy ráng chiều, cảnh trí vô cùng sáng láng, nhưng hàng năm, ngày ngày đều giống nhau, ngay cả nhiệt độ mỗi ngày cũng là ngàn năm như một, không thay đổi.

Họ đi từ hành lang dài thấp thoáng trong rừng hoa đào, vì Vương Mẫu không thích ồn ào, thị nữ vốn không nhiều, mà khi nhìn thấy nàng nét mặt thị nữ cũng không hề khác thường, chỉ cúi thấp người hành lễ, yên tĩnh tránh ra. Đi thẳng một đường, ngoài tiếng bước chân của họ ra, không nghe thấy âm thanh nào khác.

Tiểu Lục không nhịn được muốn tạo ra âm thanh, nàng nói với Chuyên Húc: “Ca ca, thấy chưa? Nếu uội lựa chọn một lần nữa, muội vẫn sẽ bỏ trốn. Muội tình nguyện lang bạc lênh đênh, cũng không thích sống nhàn hạ như ở chỗ chết thế này.”

Chuyên Húc thấp giọng nói: “Đừng nói lung tung.”

Wang Mẫu đứng bên Dao Trì, phía sau là ngàn dặm rừng đào, phía trước là sóng biển vạn khoảnh.

Bà xoay người, nhìn về phía Chuyên Húc và Tiểu Lục, dung nhan già cỗi, ánh mắt tĩnh mịch, làm cho cả tòa Ngọc sơn đều trở nên tiêu tụy.

Chuyên Húc và Tiểu Lục đi tới trước mặt bà, lòng Tiểu Lục đau xót, quỳ xuống, Chuyên Húc cũng quỳ xuống theo nàng.

Wang Mẫu lạnh lùng nói: “Đứng lên đi.”

Tiểu Lục và Chuyên Húc dập đầu rồi mới đứng lên.

Wang Mẫu kéo tay Tiểu Lục, bắt mạch của nàng, kiểm tra thân thể nàng. Chốc lát sau, Vương Mẫu buông tay Tiểu Lục ra, nhàn nhạt nói: “Chỉ cần người ở lại Ngọc sơn, có lẽ ta có biện pháp giúp người tu luyện lại linh lực cao thâm. Tuổi thọ của ta chỉ còn một, hai trăm năm nữa, nếu người bằng lòng, có thể đảm nhiệm đời Vương Mẫu tiếp theo, trông coi Ngọc sơn.”

Có lẽ trông coi Ngọc sơn là ước mong tha thiết của rất nhiều người trong Đại Hoang, nhưng Tiểu Lục quá rõ ràng Ngọc sơn cầm giữ cái gì, nàng không chút do dự nói: “Con tình nguyện giống như bây giờ, biết cuộc sống ngày mai, lại không biết cuộc sống sang năm, không quá kích thích, cũng không thể quá nhàm chán.”

Wang Mẫu chỉ gật đầu, tỏ vẻ đã nghe được, nét mặt bà không có biến hóa gì, giống như mặc cho thời gian xảy ra điều gì cũng không làm bà xúc động. Ngón tay Vương Mẫu biến ra một cành đào, bà dùng cành đào nhẹ nhàng điểm vào trán Tiểu Lục, giữa trán Tiểu Lục hiện ra một cái bớt đỏ rực có hình hoa đào.

Tiểu Lục hỏi: “Trú nhan hoa là thần khí của Ngọc sơn, vì sao người không thể giúp con lấy nó ra?”

Wang Mẫu đạm mạc nói: “Thế gian này rất nhiều chuyện ta không làm được.”

Tiểu Lục hỏi: “Rốt cuộc là ai đã phong ấn thần khí của Ngọc sơn vào cơ thể con? Chẳng lẽ không phải người sao?”

Vương Mẫu lạnh lùng nói: “Ai phong ấn không quan trọng, người chỉ cần biết hiện tại ta có thể giúp người. Tuy cơ thể người đặc thù, nhưng nay linh lực thấp kém, tương lai dung nhan tất sẽ già yếu mau hơn những nữ tử Thần tộc khác, trú nhan hoa ở lại trong cơ thể người không có hại với cơ thể người.”

Tiểu Lục hỏi: “Khi nào con có thể khôi phục hình dáng?”

Vương Mẫu nói: “Cởi quần áo, nhảy vào Dao Trì.”

Tiểu Lục liếc mắt nhìn Chuyên Húc, Chuyên Húc thì lễ cáo lui với Vương Mẫu, hướng lưng về phía Dao Trì, đi vào rừng đào, A Tệ và Liệt Dương tuy là thân chim thú, nhưng cũng đưa lưng về phía Dao Trì, trốn trong rừng đào.

Tiểu Lục cởi bỏ tất cả quần áo, trần trụi nhảy vào Dao Trì, thật giống như nghênh đón sinh mạng mới.

Miệng Vương Mẫu niệm pháp quyết, tay kết pháp ấn, sóng cuộn cuộn nổi lên trong Dao Trì, rừng đào ngàn dặm đều đang tuôn rơi, vô vàn lá đào, hoa đào bay lượn giữa không trung, đan dệt vào nhau, giống một tấm chăn vô cùng to lớn, bao trùm về phía Dao Trì, che đầy vạn khoảnh sóng biển.

Dần dần, tấm chăn thu hẹp, hoa đào, lá đào dường như bị nước đè ép mà ngừng tụ, chậm rãi, hoa đào, lá đào vốn ùn ùn ế đến bỗng ngày càng thu nhỏ, cho đến khi biến thành một nụ hoa đào.

Sóng biển cuộn cuộn dần lắng lại, trên mặt Dao Trì nổi lên một đóa hoa đào lớn tựa như đài sen, những chiếc lá đào xanh ngắt nâng đỡ nó, làm nền cho vẻ kiều diễm thướt tha của nó. Vương Mẫu điểm một cái từ xa, hoa đào từ từ nở rộ ra, một thiếu nữ thân thể trần trụi đang cuộn mình như một đứa trẻ, mê man ở giữa nhụy hoa. Làn tóc đen nhánh choàng lên người nàng, tôn lên nước da mềm mịn hơn cả nhụy hoa đào.

Vương Mẫu gọi: “Tiểu Yêu, tỉnh lại.”

Tiểu Yêu chậm rãi mở to mắt, từ từ ngồi thẳng người, nàng cúi đầu nhìn bản thân mình, đây là mình ư? Nàng sờ mặt mình, đây là mình sao? Tiểu Yêu do dự thăm dò, muốn nhìn mình từ sóng nước, nhưng sóng gợn lăn tăn, chỉ nhìn thấy cá ngừ sắc bơi qua bơi lại, không thấy rõ bản thân.

Vương Mẫu phất phất tay, một bộ quần áo màu lục rơi trên hoa đào, “Ta nhớ hồi nhỏ người thích màu trắng và màu lục.”

Tiểu Yêu mang lòng kích động, nói không nên lời, chỉ gật đầu.

Hàng trăm năm không mặc quần áo của con gái, Tiểu Yêu cảm thấy mình vô cùng ngốc nghếch, sau một lúc lâu mới mặc được quần áo, nàng thất xong dải lụa hình bướm bướm, đứng trên đóa hoa đào, không dám tin nhìn Vương Mẫu, Vương Mẫu hơi hơi gật đầu.

Tiểu Yêu muốn mở miệng gọi Chuyên Húc đi ra, nhưng lại khản trương không phát ra tiếng, chợt nhớ tới tóc mình còn chưa t vùi vàng dùng ngón tay vuốt vuốt, không tìm thấy trâm cài tóc, nàng cũng sớm quên cách chải vuốt búi tóc của con gái, chỉ có thể buông tóc tự nhiên ở sau người.

Vương Mẫu nói: “Các người ra đi.”

Tiểu Yêu hít một hơi thật sâu, vừa khản trương lại vừa chờ mong, tay chân run rẩy.

Chuyên Húc chậm rãi đi ra từ rừng đào, hần vốn không để ý, dù sao Tiểu Yêu có bộ dáng gì thì vẫn là Tiểu Yêu của hần. Nhưng chờ ở rừng đào lâu, hần cũng trở nên khản trương vô cùng, cúi mắt, không dám nhìn tới. Vừa đi vừa miên man suy nghĩ, không biết lớn lên Tiểu Yêu sẽ giống cô cô, hay giống sư phụ, cho đến khi gần đi đến bờ, hần mới ngược mắt nhìn ——

Núi non trùng điệp, sóng nước mênh mông, một đóa hoa đào vô cùng to lớn nở rộ giữa sóng nước vạn khoảnh, đứng trong đóa hoa đào là một thiếu nữ mặc áo màu lục thướt tha, giống như một gốc bích đào được trồng giữa vùng non xanh nước biếc, hấp thu tinh hoa của trời đất. Mái tóc đen tựa thác nước buông tự nhiên, giữa trán có một đóa hoa đào nhỏ đỏ rực, ánh mắt mang vẻ sợ hãi như chú nai con, không dám nhìn thẳng vào người khác. Nàng trong sạch như được ngưng kết từ sương sớm trên cánh hoa đào.

Đây là Tiểu Yêu của ta! Chuyên Húc chỉ cảm thấy trong lòng như có mưa xuân đang bay tí tách, tí tách, một câu cũng không nói nên lời.

Tiểu Yêu thấy Chuyên Húc không nói chuyện, trong lòng âm ỉ, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại, có khó coi thì cũng là muội chân thật mà! Nàng vươn tay với Chuyên Húc, “Ca ca, giúp muội!”

Chuyên Húc như mới tỉnh giấc mộng, vội thềm dùng linh lực, hoa đào lay động trôi về bên bờ, Tiểu Yêu đón hắc mà đến, suối tóc tung bay, mặt mày yêu kiều tươi cười, Chuyên Húc cũng vươn tay, Tiểu Yêu đỡ tay hắc, mượn lực nhảy lên bờ.

Tiểu Yêu hành lễ với Vương Mẫu, “Cảm ơn Vương Mẫu ban thưởng hình dáng cho con.”

Wang Mẫu nhàn nhạt nói: “Bây giờ trú nhan hoa phong ẩn trong cơ thể người chỉ có tác dụng lưu lại dung nhan, không có năng lực biến ảo. Có lẽ mai sau có cơ duyên, nó mới có thể khôi phục.”

Tiểu Yêu cười nói: “Đời này con đã biến ảo đủ rồi, không muốn biến ảo nữa.”

Wang Mẫu nói: “Ta đã nhận trông nom người với mẹ người, dù chưa kết thúc trách nhiệm, nhưng người cũng trưởng thành rồi, có thể rời khỏi Ngọc sơn. A Tệ và Liệt Dương nếu muốn thì có thể theo người rời đi. Nếu không muốn, có thể ở lại Ngọc sơn.”

Wang Mẫu nói xong, liền xoay người rời đi, thân ảnh gầy yếu rất nhanh đã biến mất trong rừng đào.

Tiểu Yêu đi đến trước mặt A Tệ và Liệt Dương, nhẹ giọng hỏi: “Ta làm các người thất vọng rồi sao?”

A Tệ không nói chuyện, Liệt Dương nói: “Tôi nghĩ cô sẽ trông giống A Hành.”

Tiểu Yêu nói: “Ta lại không hy vọng trông mình giống mẹ.”

Liệt Dương cẩn thận nhìn Tiểu Yêu, nội tâm than nhẹ. Bộ dạng Tiểu Yêu không giống A Hành, đôi mắt kia lại rất giống tên ma đầu đó, thoạt nhìn thì trong veo như trẻ sơ sinh, nhưng nhìn kỹ, lại linh động xảo hoạt, lộ ra vẻ lạnh lùng.

Tiểu Yêu nói: “Ta biết các người là bằng hữu của mẹ, mẹ ta nhờ các người chiếu cố ta, mà giờ ta đã trưởng thành. Không muốn bị trói buộc, hãy đi làm việc các người muốn làm.”

A Tệ nhìn chằm chằm vào Tiểu Yêu, nâng móng vuốt, Tiểu Yêu nắm giữ, hốc mắt ngấn lệ. Trong cuộc chiến ở Ký Châu, mẹ chết trận, A Tệ cũng bị trọng thương, lúc Tuấn Đế phái người đưa nó đến Ngọc sơn, nó hôn mê bất tỉnh, nhìn qua giống như con hồ ly bị nướng cháy. Vương Mẫu dùng tầng tầng lớp lớp lá đào mười vạn năm bao quanh nó, lại ngâm nó ở trong chỗ sâu nhất của ngọc túy trên Ngọc sơn, năm mươi năm sau, A Tệ mới tỉnh lại. Tiểu Yêu biết tình nghĩa của họ với mẹ, càng hiểu họ coi nàng như sinh mệnh kế tiếp của mẹ, nhưng, nàng không phải mẹ, cũng tuyệt không muốn làm mẹ.

A Tệ nói: “Tôi và Liệt Dương sẽ ở lại Ngọc sơn, tuy Vương Mẫu không cần chúng tôi, nhưng chúng tôi muốn cùng bà đi nốt những năm tháng cuối đời.” A Tệ lắc lắc tay Tiểu Yêu, “Tiểu Yêu, đừng vì lời của bất cứ kẻ nào làm lạc đường của mình, mẹ cô là người tốt nhất thế gian.”

Tiểu Yêu chỉ gật gật đầu, không nói gì, có lẽ mẹ thật sự là người tốt, nhưng mẹ không phải người vợ tốt, cũng không phải người mẹ tốt.

Tiểu Yêu ôm ấp A Tệ một chút: “Ta đi đây.”

Tiểu Yêu nhìn Liệt Dương, không có lá gan chạm vào hắc, thấp giọng nói: “Các người yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Liệt Dương nhìn Chuyên Húc chằm chằm, Chuyên Húc lập tức nói: “Ta sẽ chăm sóc muội muội.”

A Tệ dặn dò Tiểu Yêu: “Nếu như có việc... Cô biết lúc nào cũng có thể tìm chúng tôi, đúng không?”

Tiểu Yêu gật gật đầu, “Ta biết.”

Tiểu Yêu đi dọc theo hành lang dài được một đoạn, đột nhiên quay đầu, gương giọng nói: “Nếu Vương Mẫu... Xin hãy lập tức báo cho ta biết, ta muốn đưa bà đi đoạn đường cuối cùng, tuy bà cũng không cần.”

A Tệ mở cái miệng hồ ly, cười nói: “Được.”

Tiểu Yêu không nhin được, cấp tốc vọt lại, dùng sức ôm lấy A Tệ, hôn một cái lên mặt hồ ly của nó, lại dùng động tác nhanh như chớp, sờ soạng thân mình Liệt Dương một chút rồi mới vội vàng xoay người, chạy biến ở hành lang dài thấp thoáng hoa đào.

A Tệ sung sướng ngóng nhìn rừng đào, lông chim của Liệt Dương run rẩy mãnh liệt, dường như rất không vừa ý, nhưng trong đôi mắt xanh biếc lại tràn ra ý cười.

Thanh điều của Vương Mẫu đưa Chuyên Húc và Tiểu Yêu đến chân Ngọc sơn, Tuần Đế dường như đã sớm đoán trước A Tệ và Liệt Dương sẽ không rời đi cùng Tiểu Yêu, nên phái người chờ họ ở dưới chân núi. (Thanh điều nghĩa là con chim xanh, là sứ giả của Vương Mẫu.)

Chuyên Húc và Tiểu Yêu cười vân liên trở về. Chuyên Húc luôn nhìn Tiểu Yêu, Tiểu Yêu lại để đầu óc bay bổng ở không trung, ngơ ngác ngẩn người, không biết đang nghĩ gì.

Tiến vào Thừa Ân Cung, người hầu trực tiếp dẫn họ tới Triều Huy Điện, đứng trước Triều Huy Điện Tiểu Yêu mới thật sự tỉnh lại, nằng bồng dừng bước, “Muội muốn nhìn mình trước.”

Chuyên Húc lấy ra một túi vải nhỏ, “Trước khi rời khỏi Ngọc sơn, thị nữ giao nó cho ta, bên trong ngoài thuốc viên, thuốc bột ra, còn có một mặt gương nhỏ.”

Tiểu Yêu lấy gương ra, lại đưa tay che lại, nói với Chuyên Húc: “Muội nhớ hồi nhỏ trông muội rất giống phụ vương, muội luôn cảm thấy cho dù con gái mười tám thay đổi nhiều, cho dù không xinh đẹp như A Niệm, thì cũng không đến nỗi quá kém.”

Chuyên Húc cười cười nói: “Muội tự nhìn xem sẽ biết.”

Tiểu Yêu chậm rãi dời tay ra, nữ tử trong gương vô cùng xa lạ, chỉ có cái bốt hoa đào giữa trán là quen thuộc, Tiểu Yêu nhẹ nhàng giật giật khóe miệng, người trong gương cũng giật giật khóe miệng, Lúc này Tiểu Yêu mới dám xác nhận là bản thân mình. Tiểu Yêu cất gương, cực kỳ tiếc nuối nói với Chuyên Húc: “Không tính là quái dị, nhưng không giống phụ vương chút nào.”

Chuyên Húc kinh ngạc nhìn Tiểu Yêu, Tiểu Yêu lại đẩy đẩy Chuyên Húc, “Muội đi phía sau huynh.”

Chuyên Húc đi vào trong điện, Tiểu Yêu cúi đầu, đi theo sau Chuyên Húc.

Tuần Đế cười nói: “Con trốn sau Chuyên Húc làm gì? Người ồn ào muốn trở về hình dáng thật chính là con, giờ đã trở về rồi, còn không dám gặp người?”

Chuyên Húc muốn bước ra, Tiểu Yêu vội túm lấy hần, giấu mặt sau lưng hần, khe khẽ nói: “Để con chuẩn bị thêm chút nữa.”

Chuyên Húc đành phải đứng yên bất động, cảm giác sau lưng có hơi thở nhẹ lướt qua da thịt hần, làm hần lúc thì tê dại lúc thì ngứa ngứa, làm hần hận không thể lập tức né tránh, lại hết sức tham luyện, là cảm giác phức tạp mà cuộc đời này hần

Tuần Đế hỏi: “Con chuẩn bị xong chưa?”

Tiểu Yêu nói: “Xong ngay đây ạ.”

Tuần Đế đứng lên, đi vài bước tới đó, kéo Tiểu Yêu từ sau lưng Chuyên Húc ra, cẩn thận nhìn nàng. Tiểu Yêu chậm rãi ngẩng đầu lên, đón lấy tầm mắt của Tuần Đế, thấp giọng hỏi: “Con không giống mẹ, cũng không giống cha, cha thất vọng rồi ư?”

Tuần Đế nói: “Ta cũng không hy vọng con giống mẹ con, càng không hy vọng con giống ta. Ta chỉ hy vọng con khỏe mạnh, bây giờ con không chỉ khỏe mạnh mà còn xinh đẹp, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Mặt Tiểu Yêu giãn ra, cười lộ lên, “Trong mắt của tất cả những người cha, con gái mình đều là cô gái đẹp nhất.”

Tuần Đế nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng, đôi mắt tương tự, ở trên thân thể đó có thể toát ra sự bề nghệ cuồng ngạo, cũng toát ra ngọn lửa muốn thiêu hủy hết thấy tâm tình. Ở trên người Tiểu Yêu, ngoài thông minh đáng yêu ra, còn có thể toát ra cái gì đây?

Tiểu Yêu thấy Tuấn Đế yên lặng nhìn nàng, hiển nhiên đang thất thần, nàng gọi: “Phụ vương, cha đang nghĩ gì vậy?”

Tuấn Đế cười nói: “Không có gì, chỉ là bù ngùi thời gian như thoi đưa, con gái đã trưởng thành, ta cũng già rồi.”

Tiểu Yêu làm ra vẻ nhìn ngắm kỹ Tuấn Đế, lắc đầu, “Không nhìn ra.” Trong lòng lại có chút xót xa, với linh lực của phụ vương, duy trì dung nhan không già không khó, nhưng tướng do tâm sinh, sợi tóc hoa râm, nếp nhăn nơi khóe mắt của phụ vương đều vì tâm tình thâm lương của ông.

Tuấn Đế lắc đầu, cười rộ lên.

Chuyên Húc hỏi: “Sư phụ, người tính khi nào thì công bố thân phận của Tiểu Yêu?”

Tuấn Đế nói: “Ta đã lệnh cho Nhục Thu chuẩn bị lễ nghi.” Tuấn Đế nhìn Tiểu Yêu, “Lát nữa cùng ta đến chTĩnh An vương phi, để vương phi và muội muội của con nhận biết con.”

Tiểu Yêu gật gật đầu.

Tuấn Đế cười nói: “Không cần khẩn trương, ta nghe Nhục Thu nói, con và A Niệm ở chung không tệ.”

Tiểu Yêu cười khổ, “Đó là vì nàng nghĩ cha muốn gả nàng cho con, con cam đoan với nàng rằng tuyệt đối sẽ có cách để cha không gả nàng cho con.”

Chuyên Húc bật cười, “Ta còn nghĩ mãi không biết hiểu tại sao hai muội có thể thâm thì to nhỏ với nhau đấy.”

Người hầu đi vào tấu, “Bệ hạ, bên vương phi đã chuẩn bị xong bữa tối, vương cơ cũng tới rồi.”

Tuấn Đế nói với Chuyên Húc và Tiểu Yêu: “Đi thôi!”

Lúc Tiểu Yêu đi vào, nhìn thấy Tĩnh An vương phi rất giống mẹ, vẫn cảm thấy lòng mình như bị thứ gì đó chọc thủng, cực kỳ khó chịu. Tiểu Yêu cúi đầu, hít sâu mấy hơi mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Tĩnh An vương phi và A Niệm hành lễ với Tuấn Đế, Tuấn Đế nói với A Niệm: “Đứng lên đi, đỡ mẹ con ngồi xuống.”

A Niệm đỡ vương phi ngồi xuống, nàng cũng ngồi theo, tầm mắt vẫn hướng về phía Tiểu Yêu.

Sau khi Tuấn Đế ngồi xuống, chỉ vào bàn ăn bên cạnh ông với Tiểu Yêu. Tiểu Yêu yên lặng ngồi xuống, Chuyên Húc ngồi ở bàn ăn bên cạnh Tiểu Yêu.

A Niệm không kèm chế được, “Phụ vương, cô ta là ai? Làm sao có thể ngồi ở chỗ kia?”

Tuấn Đế không nói gì, mà bắt đầu dùng tay nói với Tĩnh An vương phi, Tĩnh An vương phi và A Niệm đều nhìn Tuấn Đế không chuyển mắt. Trong mắt Tiểu Yêu lộ vẻ kinh sợ, Tĩnh An vương phi là người điếc! Chả trách chưa từng nghe giọng nói của bà!

Tiểu Yêu nhìn về phía Chuyên Húc, từ khi phụ vương cưới bà ấy cứ như vậy sao? Chuyên Húc hơi gật đầu.

Tuấn Đế nói xong, thu tay.

Sống lưng A Niệm kéo căng, trừng mắt nhìn Tiểu Yêu, giống như một con thú nhỏ muốn bảo vệ sào huyệt của mình, nhưng nàng không cách nào đuổi được kẻ xâm lăng, nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn Tiểu Yêu.

Tuấn Đế nói với Tiểu Yêu: “Con hành lễ với vương phi đi!”

Tiểu Yêu đứng lên, hành lễ với Tĩnh An vương phi, vương phi vội vàng đứng lên, câu nệ nhìn Tiểu Yêu, đưa tay muốn đỡ nàng, nhưng dường như lại cảm thấy có lẽ không phù hợp lễ nghi, vội thu tay lại. Bà không thể nói chuyện, chỉ có thể mỉm cười, hy vọng Tiểu Yêu có thể hiểu rõ thiện ý của bà.

Tiểu Yêu rốt cuộc đã hiểu, vương phi và mẹ hoàn toàn khác nhau, ở bất cứ tình huống gì, trước mặt bất cứ kẻ nào, mẹ đều có thể bình tĩnh thông dong. Tiểu Yêu cũng cười với bà, thản nhiên bộc lộ mình trước mặt bà.

Vương phi nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Tiểu Yêu, dần dần, sự khấn trương lo lắng của bà biến mất. Ông trời tước đoạt khả năng nghe và nói của bà, nhưng lại cho bà cảm giác khác đặc biệt sâu sắc, bà có thể nhìn ra lòng cô gái này, bà khẳng định cô gái này sẽ không làm tổn hại con gái bà.

Vương phi ra hiệu với A Niệm, để A Niệm hành lễ với Tiểu Yêu.

A Niệm đứng lên, vẫn cứ không tin mọi chuyện là thật. Giọng nàng hàm chứa một chút châm biếm, một chút khinh thường hỏi: “Người thật sự là con gái của người phụ nữ trước kia của phụ vương?”

Cảm giác của Tiểu Yêu cực kỳ phức tạp, với mẹ, nàng có hận, thậm chí nàng và Chuyên Húc còn từng trách mẹ và mợ, nhưng nàng lại tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào dùng giọng điệu khinh miệt nói về mẹ nàng. Năm đó nàng hận cứu vĩ hồ yêu như vậy, sau khi hạ độc còn chặt đuôi của hắn, nguyên nhân chủ yếu không phải vì hắn tra tấn nàng, mà là hắn nhục mạ mẹ nàng.

Cảm thụ của Chuyên Húc và Tiểu Yêu hoàn toàn giống nhau, người thân của hắn, hắn và Tiểu Yêu có thể nói, nhưng người khác thì không thể nói! Chuyên Húc lập tức nghiêm túc nói: “A Niệm, mẹ Tiểu Yêu là cô cô của ta, là con gái của Hiên Viên Hoàng Đế và Tây Lăng Luy Tổ, là vương cơ tôn quý nhất của Hiên Viên, cũng là người vợ sự phụ dùng lễ nghi long trọng nhất Cao Tân để cưới về Cao Tân.”

A Niệm biết Chuyên Húc rất bao che khuyết điểm, trong lúc vô ý nàng đã phạm vào tối kỵ của Chuyên Húc, nàng đã hiểu mình nói sai rồi, nhưng mà... Sự bao che ấy vốn thuộc về nàng. A Niệm thấy thân mình Chuyên Húc đang run rẩy, nàng chỉ vào Tiểu Yêu, trong mắt tràn đầy lệ, “Cô ta là người thân của huynh, huynh muốn bao che bảo vệ cô ta, còn muội thì sao? Muội tính là gì?”

Chuyên Húc nói rõ ràng: “Sự phụ tựa như cha ta, ta gần như nhìn muội sinh ra và lớn lên, muội đương nhiên cũng là người thân của ta.”

A Niệm thoáng dễ chịu một chút, lại không nhịn được hỏi tới: “Vậy cô ta và muội, huynh sẽ bảo vệ ai hơn?”

Chuyên Húc không hé răng, giọng A Niệm lại thay đổi, gần như sắc nhọn kêu lên: “Huynh trả lời muội đi!”

Tiểu Yêu vội nháy mắt với Chuyên Húc, ám chỉ Chuyên Húc nhanh trả lời A Niệm. Một câu có thể tiêu diệt mâu thuẫn, nhưng người giỏi ăn giỏi nói như Chuyên Húc lại cố tình trầm mặc, không mở miệng.

A Niệm nói mang theo giọng khóc lóc: “Huynh trả lời muội đi! Cô ta và muội, huynh sẽ bảo vệ ai hơn?”

Tuấn Đế thở dài, “Thật sự là đứa trẻ ngốc, nếu ta hỏi con cha và mẹ con yêu ai hơn, con có thể trả lời không?”

A Niệm cúi đầu, lau nước mắt không nói chuyện.

Chuyên Húc khuyên nhủ: “Tiểu Yêu chính là Tiểu Lục, trên thuyền trở về Cao Tân không phải muội lên nói với ta con người Tiểu Lục không tệ sao? Miệng muội nói không tệ, lòng muội nhất định cũng cảm thấy không tệ. Có thêm một tỷ tỷ cùng chúng ta thương muội, không phải rất tốt à?”

A Niệm ngẩng mạnh đầu lên, vừa rồi phụ vương dùng tay chỉ nói với mẹ đã tìm được con gái lớn mất tích trở về, mảoi Tiểu Yêu là Tiểu Lục.

Tiểu Yêu cười cười với A Niệm, A Niệm nhìn chằm chằm Tiểu Yêu, nhìn thế nào cũng không thể liên hệ giữa Tiểu Yêu thanh lệ và Tiểu Lục vô lại cùng một chỗ. A Niệm chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, không khỏi hét lớn: “Muội không muốn tỷ tỷ!” Nàng nâng chân đạp bàn ăn của mình, nóng nảy chạy ra khỏi phòng, Tĩnh An vương phi sốt ruột đứng lên, nhìn hỏi Tuấn Đế, Tuấn Đế gật đầu, vương phi vội đuổi theo.

Tiểu Yêu trầm mặc ngồi xuống, ngăn người nhìn đồng bừa bọn trên mặt đất.

Chuyên Húc an ủi nàng: “Chuyện quá đột ngột, cần một khoảng thời gian để tiếp nhận.”

Tuấn Đế nâng tay với người hầu, người hầu lập tức đi vào, yên tĩnh nhanh nhẹn thu dọn sạch sẽ gian phòng. Tuấn Đế phân phó người hầu: “Chuẩn bị đồ ăn vương cơ thích ăn đưa qua đó.”

Tuấn Đế bắt đầu lẳng lặng dùng bữa, giống như bình thường, giống như chưa xảy ra chuyện gì. Tiểu Yêu nhìn Tuấn Đế, “Phụ vương, cha thật sự nuốt trôi?”

Tuấn Đế nhìn nàng một cái, “Con có biết một quốc gia mỗi ngày sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện không? Nếu vì chút chuyện đó mà ta thật sự không nuốt được, thì phụ vương của con đã sớm chết đói rồi.”

Chuyên Húc cũng bắt đầu dùng bữa.

Tiểu Yêu nhìn trái một chút, lại nhìn phải một chút, cũng bắt đầu ăn cơm, nhưng mới ăn được một ít đã cảm thấy dạ dày căng ra, không ăn thêm được nữa. Tuấn Đế và Chuyên Húc thì vẫn ăn được như mọi khi.

Tuấn Đế dùng bữa xong, nói với Tiểu Yêu: “Đi ra ngoài một chút.”

Tiểu Yêu và Chuyên Húc một trái một phải đi bên cạnh Tuấn Đế, Tiểu Yêu cho rằng Tuấn Đế sẽ dẫn nàng đến Y Thanh Viên, không ngờ Tuấn Đế lại dẫn nàng dạo quanh Thừa Ân Cung, đi qua mỗi một tòa điện, Tuấn Đế lại hỏi: “Con cảm thấy nơi này thế nào?”

Tiểu Yêu hiểu, Tuấn Đế đang lựa chọn chỗ ở ngày sau cho nàng. Tiểu Yêu nói: “Không bằng chọn một điện ở gần Hoa Âm Điện ở trước.”

Tuấn Đế nói: “Minh Sát điện cách Hoa Âm Điện không xa, nhưng không tốt, chọn một lần nữa đi.”

Tiểu Yêu nắm cánh tay Tuấn Đế, “Phụ vương, cha từng tới Ngọc sơn chưa? Con đợi ở đó bảy mươi năm, sau này một mình sống ở rừng núi sâu thẳm hơn hai mươi năm, rồi lại bị cửu vĩ hồ nhốt ba mươi năm. Cái gì con cũng không sợ, nhưng con thật sự rất sợ tịch mịch, con muốn ở nơi gần ca ca một chút.”

Tuấn Đế xót xa, lập tức đáp ứng yêu cầu của Tiểu Yêu, “Được.”

Tuấn Đế dẫn Tiểu Yêu chậm rãi bước đi, đến khi họ tới Minh Sát Điện, toàn bộ đèn đuốc ở Minh Sát Điện đã sáng trưng, trong ngoài đều rực rỡ hẳn lên, ngay cả đồ ăn vật Tiểu Yêu thích cũng đã chuẩn bị tốt. Thị nữ của Tiểu Yêu ở Hoa Âm Điện trước đây đứng bên cửa hành lễ với Tiểu Yêu, Tuấn Đế nói với Tiểu Yêu: “Cao Tân trọng màu trắng, phục sức của vương tộc lấy màu trắng làm chủ, nhưng bình thường cũng có thể mặc tùy ý. Ta nhớ trước đây con thích màu trắng và màu lục, thế nên lệnh cho họ chuẩn bị mấy bộ váy màu lục.”

Tiểu Yêu cười nói: “Bây giờ con cũng thích màu lục.”

Tuấn Đế nói với Chuyên Húc: “Con ở lại với Tiểu Yêu một lát, ta đi xem A Niệm.”

Chuyên Húc và Tiểu Yêu cẩn thận nhìn Minh Sát Điện, điện này rất nhỏ, nhưng đúng là ý Tiểu Yêu muốn.

Chuyên Húc hỏi Tiểu Yêu: “Cảm thấy còn thiếu cái gì không?”

Tiểu Yêu lắc đầu, “Nhiều năm lưu lạc bồi dưỡng uội vài thói quen. Thích ăn, những đồ ăn ngon; không cần giường, tùy tiện chỗ nào cũng có thể ngủ; biết đồ vật khó mang theo, muối gần như không có dục niệm gì với đồ vật.” Tiểu Yêu thoải mái nằm ngả xuống giường mềm mại, “Những thứ thế này, khi có muối sẽ hưởng thụ, khi không có muối cũng không nhớ thương.”

Chuyên Húc nói: “Muối đã không lưu lạc nữa

Tiểu Yêu lười biếng nói: “Với một số người khi đã hình thành tính cách thì gần như cả đời khó sửa.”

Ánh đèn chiếu rọi xuống, da thịt Tiểu Yêu trắng như tuyết, tôn lên đóa hoa đào kiều diễm đỏ rực, Chuyên Húc không nhịn được vươn ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt, “Đóa hoa đào này tựa như thật, quả thực cứ như ngắt xuống một đóa hoa đào rồi khảm nạm vào.”

Tiểu Yêu cười nói: “Lời này hồi nhỏ huynh từng nói rồi, có một lần huynh còn dỗ muối đừng nhúc nhích, dùng ngón tay ra sức gầy gầy, làm trán muối đỏ ửng lên.”

Chuyên Húc cũng cười, “Ta nhớ ra rồi, sau đó muối cho ta hai quyền, đánh sưng cả miệng ta lên, muối còn chạy đi mách mẹ ta nữa.”

Tiểu Yêu có chút buồn ngủ, hơi khép mắt lại, “Mơ dờ khóc dờ cười, đánh huynh hai cái, mà muối còn nghe lén thấy bà buồn bực vì ngay cả một cô bé huynh cũng không đánh lại...”

Chuyên Húc lưu luyến không rời đứng lên, phân phó thị nữ: “Hầu hạ vương cơ rửa mặt nghỉ ngơi.”

13. Chương 13

(Tên chương 13 là hai câu thơ trong bài Đào yêu 1, Kinh Thi. Nguyên văn cả bài:

Đào chi yêu yêu,
Chước chước kỳ hoa.
Chi tử vu quy,
Nghị kỳ gia thất
Tam dịch:
Nhánh đào mơn mớn,
Sáng rực muôn hoa.
Theo chàng về nhà,
Yên bề gia thất.)

Người hầu của mấy chủ điện trong Thừa Ân Cung đều biết thân phận của Tiểu Yêu, lúc nhìn thấy Tiểu Yêu, họ đều gọi là vương cơ, đối đãi giống với A Niệm, nhưng họ không có phản ứng dị thường, dường như Tiểu Yêu luôn sống trong tòa cung điện này.

Tiểu Yêu không khỏi vô cùng thần phục phụ vương, rất nhiều lúc thống ngự ngàn quân dễ dàng, ngược lại quản lý một mẫu ba phân đất trong nhà lại cực kỳ khó khăn, phải có bao nhiêu cứng rắn mới có thể quản được Thừa Ân Cung rộng lớn muôn việc như vậy?

(Một mẫu ba phân đất: Mẫu và phân là đơn vị đo Trung Quốc cổ đại, 1 mẫu = 666,6 m², 1 phân = 66,6 m².)

Chuyên Húc gần đây bề bộn nhiều việc, thường buổi tối mới có thể đến gặp Tiểu Yêu, nói chuyện cùng nàng, cho đến khi nàng ngủ, hần mới rời đi. Lúc Tiểu Yêu nhàm chán, hay chạy tới Y Thanh Viên bơi lội, thỉnh thoảng nàng nghĩ, nếu gặp A Niệm thì nên làm gì, nhưng Thừa Ân Cung rất lớn, lớn đến mức Tiểu Yêu gần như không cảm thấy trong cung còn có một vị vương phi và một vị vương cơ.

Mỗi lần nàng bơi, đám thị nữ đều tự giác tản ra, giúp nàng canh chừng xung quanh, để ngừa có người xúc phạm vương cơ. Bốn phía thật an tĩnh, khi bơi Tiểu Yêu luôn nhớ tới mẹ, nàng từng cho rằng sẽ không nhớ tới mẹ nữa, nhưng hóa ra nàng vẫn nhớ. Hơn nữa, vì bị nàng tận lực đè nén, khi trở lại hoàn cảnh quen thuộc, nỗi nhớ nhung còn bùng lên mãnh liệt hơn, có điều kèm theo đó là đau đớn, chỉ cần có một phần tưởng nhớ, sẽ có một phần đau, chỉ có có một phần đau, sẽ có một phần

Tiểu Yêu cảm thấy mình nhất định là lại tịch mịch rồi, nàng bắt buộc bản thân suy nghĩ sang chuyện khác, bơi, bơi, rồi lại bơi... Sinh mệnh của nàng khẳng định là có liên quan đến chuyện bơi... Tiểu Yêu đột nhiên rất hoài niệm Cửu Mệnh Tương Liễu, nếu hần ở đây, chỉ sợ nàng không có thời gian mà nhớ đi nhớ lại. Thế nhưng, Mân Tiểu Lục đã biến mất hoàn toàn, sau này cho dù gặp lại Tương Liễu, chỉ sợ hần cũng không nhận ra nàng.

Tiểu Yêu nằm trên mặt nước, phiền muộn thở dài.

Buổi tối, sau khi dùng bữa, Tiểu Yêu đi tới Hoa Âm Điện tìm Chuyên Húc, trên đường đi gặp A Niệm.

A Niệm vốn vì mấy ngày không được gặp Chuyên Húc mà phiền lòng, lúc này nhìn thấy Tiểu Yêu, không khỏi bốc lên lửa giận hừng hực. Nàng quát lớn bọn thị nữ lui ra, đi đến trước mặt Tiểu Yêu, khí giận đan xen nói: “Tại sao ngươi muốn bá chiếm Chuyên Húc ca ca?”

Tiểu Yêu có chút chột dạ giải thích: “Ta không phải, là huynh ấy bận quá, mỗi ngày chỉ có buổi tối là rảnh.”

A Niệm vừa nghe lời này đã biết ngày nào Tiểu Yêu cũng có thể gặp Chuyên Húc, nàng tức giận đến nỗi không biết nên làm gì bây giờ, thế là đánh nhau như trẻ con, dùng sức đẩy Tiểu Yêu.

Linh lực của Tiểu Yêu thấp kém, bỗng chốc ngã ngửa xuống đất, không biết là khéo hay không khéo mà đúng lúc này Chuyên Húc lại trở về, vừa vặn nhìn thấy một màn đó. Hắn vội tiến lên, nâng Tiểu Yêu dậy, nghiêm khắc khiển trách: “A Niệm, chẳng lẽ muội không biết Tiểu Yêu gần như không có linh lực sao? Nếu lần sau muội ra tay, ta thật sự sẽ xin sư phụ khiển trách muội.”

Thoáng cái nước mắt A Niệm đã chảy rào rào, nàng xông lên trước, vừa ra sức đẩy đánh Chuyên Húc, vừa kêu khóc gào thét: “Muội cứ ra tay đấy thì sao nào? Muội ra tay đấy, huynh đi mà bảo phụ vương đến khiển trách muội đi! Tốt nhất là đánh chết muội, huynh liền cao hứng, dù sao các người đều không cần muội...”

Chuyên Húc sợ làm A Niệm bị thương, không dám dùng linh lực chống cự, bị A Niệm đẩy lui về phía sau.

Tiểu Yêu nhón chân, len lén chuồn đi.

Lúc đi qua người hầu của Chuyên Húc, Tiểu Yêu nhỏ giọng dặn dò: “Tối nay ta có việc nói với phụ vương, bảo ca ca không cần đến gặp ta.”

Tiểu Yêu chạy về hướng Triều Huy Điện, ngồi vào bên cạnh Tuấn Đế, dò đầu nhìn xem ông đang làm gì.

Tuấn Đế cười nhìn nàng một cái, vẫn bận làm việc của mình.

Tiểu Yêu nhìn một lát, cảm thấy thật nhàm chán, chấp tay sau lưng đứng lên, đông sờ sờ tây sờ sờ, thường thường tạo ra chút âm thanh, Tuấn Đế hỏi: “Mẹ con để lại “Thần Nông bản thảo kinh” cho con, con học thế nào rồi?”

Tiểu Yêu chỉ chỉ đầu, “Vương Mẫu nói cái thứ đó chính là tai họa, cưỡng ép con làm thẻ ngọc bị hỏng.”

Tuấn Đế nói “Giá bên kia không thiếu sách y thuật, có thời gian xem nhiều một chút. Nếu có gì không hiểu, thì vừa hay có thể thỉnh giáo y sư trong cung.”

Tiểu Yêu đi qua lật xem, thực sự cảm một quyển định đọc kỹ, nhưng không phải học tập y thuật như phụ vương chờ mong, mà là tiếp tục nghiên cứu xem hại người như thế nào. Cú đẩy hôm nay của A Niệm làm cho Tiểu Yêu tỉnh ngộ ra rất nhiều, nàng không thể buông lỏng, lười biếng được!

Hai người cha và con gái, một người ngồi trước bàn xử lý công văn tấu chương, một người dựa vào gối mềm, lật xem sách thuốc, thẳng đến khi đêm đã khuya, Tuấn Đế mới đưa Tiểu Yêu trở về, bản thân cũng trở về Tử Hình Điện nghỉ ngơi.

Tiểu Yêu lại bắt đầu nghiên cứu thuốc độc, ban ngày thường đi tìm y sư trong cung lãnh giáo, buổi tối sẽ ở bên cạnh phụ vương, ngày nào cũng bận rộn, ngược lại cảm thấy cuộc sống dễ chịu hơn. Tiếc nuôi duy nhất là không ai có thể để nàng thử độc.

Một buổi tối, Tiểu Yêu đang thưởng thức loại thuốc độc mới chế của mình trong Triều Huy Điện, vô cùng tiếc nuối không thể hạ độc>

Nàng lấy ra chiếc gương bảo bối của mình, làm cho chiếc gương tái hiện lại những chuyện đã xảy ra.

Có một đoạn hình ảnh là trên mặt Tương Liễu bị vẽ chín cái đầu, còn có một đoạn hình ảnh là sau khi giải cổ cho Chuyên Húc, Tương Liễu mang nàng lặn chơi dưới đáy biển, nàng vụng trộm dùng gương nhớ lại.

Giữa biển khơi xanh thẳm, Tương Liễu bạch y tóc trắng, tao nhã tự nhiên bơi qua bơi lại, mái tóc dài màu trắng phát phới phía sau hắn, làm cho gương mặt tuấn mỹ của hắn có vẻ hết sức yêu dị.

“Hắn là ai vậy?”

Giọng nói của Tuấn Đế đột nhiên vang lên, Tiểu Yêu giật nảy mình. Quay đầu mới phát hiện không biết từ khi nào phụ vương đã ở phía sau nàng, đang nhìn chiếc gương nhỏ của nàng, hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú với người đàn ông trong gương của con gái.

Tiểu Yêu nói: “Một người bằng hữu không tính là bằng hữu.”

Tuấn Đế cười nói: “Ta tưởng rằng giờ phút này con sẽ nhớ tới tên tiểu hồ ly của Đồ Sơn gia cơ.”

Tiểu Yêu làm cái mặt quỷ, “Có lẽ người ta đang ngồi dưới ánh trăng với vị hôn thê của mình, vô cùng phong lưu sung sướng, con có gốc đâu, sao phải nhớ thương hắn?”

Tuấn Đế đành chịu nhìn Tiểu Yêu, nàng đúng là cái gì cũng dám nói.

Tiểu Yêu cũng biết mình nói lời càn rỡ, cười lấy lòng: “Trước mặt người khác con sẽ chú ý, sẽ không để vua của một nước mất thể diện.”

Tuấn Đế thở dài: “Con và mẹ con... Thật sự là một chút cũng không giống.” Còn cả người ấy, họ đều là người nóng tính, nhưng Tiểu Yêu lại lạnh tâm lạnh tính.

Tiểu Yêu muốn cất chiếc gương nhỏ đi, nhưng Tuấn Đế đã cầm lấy, “‘Dị thú tinh tinh của Đại Hoang, biết hướng mà không biết đến’, chúng có thể nhìn tr chuyện đã trải qua, nhưng không thể đoán trước tương lai, nghe đồn dùng tinh hồn của tinh tinh rên gương có thể nhìn trộm chuyện đã trải qua, ta cũng chỉ nghe nói, chưa bao giờ thấy. Từ đâu mà con có chiếc gương đúc từ tinh hồn tinh tinh này?”

Tiểu Yêu chu môi, trả lời: “Con cứu vĩ hồ yêu đó cho con, lúc đầu con không cố định được gương mặt, hẳn cho con dùng chiếc gương này để ghi nhớ gương mặt ngày trước của mình, như vậy dù ngày hôm sau có biến đổi lệch lạc cũng có thể điều chỉnh lại. Có chiếc gương nhỏ này, con mới thực sự không sợ nữa.”

Tuấn Đế nói: “Con có thể giữ lại đồ của hẳn, có thể thấy con đã không để ý chuyện đó.”

Tiểu Yêu không sao cả nói: “Hắn đã chết rồi, sao con có thể để hắn tra tấn con?”

Tuấn Đế nói: “Không ngờ con sống thông suốt như vậy.”

Tiểu Yêu cười hì hì nói: “Không bằng nói con thật tham lam, không nỡ bỏ thứ tốt.”

Tay Tuấn Đế lướt nhẹ trên mặt gương, xuất hiện hình ảnh Tương Liễu ngao du dưới đáy biển, “Vị bằng hữu không tính là bằng hữu này đáng để con lưu giữ vĩnh viễn trong ký ức sao?”

Tiểu Yêu đoạt lấy gương tinh tinh, “Nhớ chơi thôi mà, không chừng ngày mai liền lau đi.”

Tuấn Đế lắc đầu cười rộ lên, còn muốn nói cái gì, Tiểu Yêu đuổi thắt lưng, che miệng ngáp, “Buồn ngủ quá!”

Tuấn Đế kéo nàng đứng lên, “Ta đưa con trở về nghỉ ngơi.”

Trở lại Minh Sát Điện, Tiểu Yêu cầm bình nước lên muốn uống, lại cảnh giác dừng lại. Nàng mở nắp bình nước ra, quả đúng như dự đoán, nhìn thấy bên trong có mấy con sâu, Tiểu Yêu lẩm nhẩm: “A Niệm, tại sao người kém như vậy? Nếu người có thể lợi hại như tên yêu quái chín đầu Tương Liễu kia, thì những ngày này của ta sẽ tương đối thú vị.”

Tì nữ đang trải chăn đệm thay đổi sắc mặt, Tiểu Yêu đi qua, nhìn thấy đệm giường đã bị dao găm đâm hỏng rồi. Tiểu Yêu vô lực lắc đầu.

Một tì nữ nhỏ giọng nói: “Ngày ngày đều ép buộc như vậy thì không được, hay là ngày mai bắt tấu bệ hạ.” Mấy ngày nay, ngày nào cũng xảy ra chút chuyện, không phải trong thùng tắm giấu rắn thì trong cơm rắc cát.

Đại vương cơ lại không thèm để ý, vừa đùa với rắn vừa tắm rửa, trong cơm có cát thì liền cắn mấy miếng bánh ngọt, nhưng các nàng lại bị giày vò không chịu nổi.

Tiểu Yêu cười cười, “Muốn bắt tấu thì tự các người đi mà bắt tấu, có điều để A Niệm biết, các người cứ suy tính mà làm đi!”

Không một tì nữ nào dám lên tiếng.

Tiểu Yêu lục tìm cái cốc còn nguyên vẹn, “Đều ngủ đi, ngày mai lấy đệm giường khác là được.”

Ngày cuối cùng của mệnh đông (*Tháng đầu mùa đông, tháng mười*), Nhục Thu dẫn người đưa tới lễ phục mặc trong buổi lễ, Tuấn Đế triệu kiến Tiểu Yêu, để Tiểu Yêu mặc thử, nếu có gì không thích hợp có thể lập tức sửa.

Tiểu Yêu đi vào trong điện, dưới sự giúp đỡ của bốn tì nữ, nàng thay xong quần áo, đi vào chính điện.

Váy dài thắt eo trắng thuần, tôn lên dáng người mảnh mai lả lướt, áo chàng khoác ngoài là sa bào (*Một loại áo choàng lụa*) kéo dài, trên áo thêu hai màu đỏ đen là bức tranh hoa đào và huyền diệu (*Chim màu đen*),

làm khi sa bào mở rộng, liền như hoa đào nở rộ đầy đất. Vì sa bào kéo dài trên mặt đất nên Tiểu Yêu sợ bị vấp ngã, không dám chớp mắt, bước đi rất thận trọng và chậm; dây lưng váy thắt chặt vào eo nàng, làm nàng gần như không thở nổi, sống lưng bị buộc phải dựng lên thẳng tắp. Tiểu Yêu chỉ cảm thấy bộ váy áo này thật là ép buộc người ta, không khỏi hơi nhếch môi, trong mắt chứa chút không vui.

Khi Tiểu Yêu chậm rãi bước vào chính điện, Nhục Thu và mấy thần tử trong điện đều cảm thấy có chút hoa mắt, hoa đào rực rỡ sáng láng nở rộ phía sau Tiểu Yêu, giữa trán nàng cũng điểm một đóa hoa đào đỏ rực, rõ ràng mang ngàn vạn quyến rũ, mà trong mắt đều là vẻ h

Tuần Đế chăm chú nhìn Tiểu Yêu, lòng thầm than. Lúc này Tiểu Yêu thật sự rất giống người đó, trước mắt cho dù muôn hồng ngàn tía, phong lưu vạn chủng, cũng chỉ là cát bụi giẫm dưới chân.

Tiểu Yêu đứng yên, tay vịn thắt lưng, cổ rướn về trước như con rùa, mặt ủ mảy chau hỏi: “Phụ vương, buổi lễ đó con phải mặc bộ váy này bao lâu?”

Tất cả mọi người trong điện đều nhẹ nhàng thở ra, Nhục Thu cảm thấy vương cơ bây giờ vẫn rất đáng yêu, nhưng lại tà ác ngỗ, vào buổi lễ hôm ấy, vương cơ mặc bộ lễ phục này đi dưới ánh mặt trời rực rỡ, đi qua đàn tề cao cao, lại phối thêm trang sức và trang dung, hiệu quả khẳng định càng đáng kinh ngạc hơn bây giờ, nhất định có thể làm cho khách khứa ở Đại Hoang kinh hoàng một phen.

Tuần Đế lắc đầu, “Bộ váy này không tốt, làm lại!”

Tiểu Yêu cao hứng kém chút nữa là nhảy lên, nhưng eo bị siết rất đau, thật sự động dậy không nổi.

Nhục Thu ngậy người, làm sao có thể không tốt? Hắn nhìn những người khác, phát hiện họ cũng mang vẻ mặt không hiểu, hiển nhiên trong những con mắt ở đây chỉ có Tuần Đế và Tiểu Yêu nhìn ra nó không tốt.

Nhục Thu lấp bắp nói: “Mười lăm ngày sau đã tiến hành buổi lễ, làm một bộ lễ phục trong trường hợp trọng đại như vậy chỉ sợ là không thể.”

Tuần Đế nhàn nhạt nói: “Thế nên, chuyện này giao cho người đi đốc thúc.”

Đối với sự trọng dụng của bệ hạ, trong lòng Nhục Thu quả thực đã lệ chảy thành sông, trên mặt lại chỉ có thể cung kính nói: “Thần nhất định sẽ tận lực!”

Khi Nhục Thu rời đi, Tiểu Yêu lén lút đuổi theo hắn, vúi bờ vai hắn, thấp giọng dặn dò: “Làm rộng rãi một chút.”

“Vương cơ yên tâm, nhóm chức nữ chắc chắn sẽ tùy cơ ứng biến.” Nhục Thu tỉnh rụi tránh tay Tiểu Yêu ra, không biết từ khi nào mình lại nói chuyện tự nhiên như anh với vị vương cơ này. (*Nhóm chức nữ là những cô gái may dệt vải, áo.*)

Mọi người chỉ biết Tuần Đế đón vương cơ trở về từ Ngọc sơn, ngay cả Nhục Thu khôn khéo là vậy cũng không liên tưởng gì được giữa Mân Tiểu Lục và vương cơ. Tiểu Yêu cười gượng hai tiếng, có chút khó chịu rồi đi.

Nhục Thu phái người gửi thiệp mời đi các nơi, toàn bộ Đại Hoang đều đang bàn luận, Cao Tân đại vương cơ mất tích hai, ba trăm năm đã tìm được.

Tuần Đế không thích xa hoa, hành sự khiêm tốn, bất kể làm gì cũng đều im hơi lặng tiếng, nhưng lần này vì con gái mà phát thiệp mời cho tất cả gia tộc có tiếng ở Đại Hoang. Dù gia tộc ở Đại Hoang không nể mặt Tuần Đế, thì cũng phải nể mặt Hoàng Đế, dù không nể mặt Hoàng Đế, thì cũng phải nể mặt Ngọc sơn Vương Mâu, cho nên chỉ trong một thời gian ngắn, khách khứa từ bốn phương tám hướng đã đổ tới Cao Tân.

Ngày thứ mười bốn của tháng trọng đông, Doanh Châu Ngũ Thần sơn đã chứa đầy khách quý đến từ khắp nơi. (*Tháng trọng đông: Giữa đông, tháng thứ hai của mùa đông, tháng mười một*)

Doanh Châu tuy được coi là một trong những vùng của Ngũ Thần sơn, nhưng kỳ thực có núi có đảo, trên đảo có quán rượu, quán trà, quán cơm, cửa hàng đầy đủ mọi thứ, lúc này nơi nơi ở Đại Hoang đều gió lạnh thấu xương, vạn vật tàn lụi, mà ở Ngũ Thần sơn lại ấm áp như xuân, trăm hoa nở rộ, khách chưa từng tới

Cao Tân đều tò mò du lãm chung quanh, nếu muốn có thể ra biển ngắm cảnh, cũng có thể thuê thuyền rời bến.

Sáng sớm, Tiểu Yêu vừa ngủ dậy, Chuyên Húc đã tìm đến gặp Tiểu Yêu, “Phong Long và Hình Duyệt đều đến, ta tính đi gặp họ, dẫn họ đi dạo chơi một chút.”

Tiểu Yêu vừa súc miệng vừa hỏi: “Lấy thân phận đệ tử Thanh Long bộ, hay là lấy thân phận Hiên Viên vương tử

“Đương nhiên là Hiên Viên vương tử. Nếu bây giờ ta thẳng thắn nói ra, thì nhiều lắm họ chỉ có chút bất ngờ, sẽ không sinh lòng ngăn cách, nhưng nếu để tự họ phát hiện ra thân phận của ta, thì lại thành lừa gạt.”

“Huynh chơi của huynh đi, hôm nay muội có cả đồng việc cần hoàn thành, còn phải đợi mặc thử bộ đồ mới. Nếu huynh trở về muộn thì không cần đến gặp muội. Nhục Thu yêu cầu hôm nay muội phải ngủ sớm, để dung nhan ngày mai tươi tắn, không làm nhục quốc thể Cao Tân.” Tiểu Yêu nhớ tới Nhục Thu liền buồn bực, nhiều ngày nay quả thực hắn đã dùng đủ loại phương pháp tra tấn nàng, Tiểu Yêu còn nghi ngờ hắn bị A Niệm mua chuộc.

“Không phải nghe nói đã làm xong rồi? Bộ lần trước thế nào?”

“Mặc khó chịu!”

Chuyên Húc phải đi, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, quay đầu nói: “Đồ Sơn gia ngoài Cảnh, đại ca sinh đôi của hắn là Đồ Sơn Hưu cũng tới rồi. Cảnh chắc sẽ ở cùng Phong Long, ta chỉ sợ phải dẫn hai anh em sinh đôi ấy đi du ngoạn.”

Tiểu Yêu muốn nói gì đó nhưng lại quyết định không làm chủ cho Chuyên Húc, nên để Chuyên Húc tự có phán đoán với Đồ Sơn Hưu, Tiểu Yêu chỉ vung tay áo, ý bảo Chuyên Húc đi nhanh đi.

Chuyên Húc cảm khái: “Chờ Cảnh nhìn thấy muội, hắn sẽ hối hận vì đã rời đi.”

Tiểu Yêu nghe không hiểu, cũng không có thời gian để hiểu, vội vàng ăn sáng, sợ Nhục Thu đến rồi mà nàng còn chưa ăn xong.

Chuyên Húc đi tìm Phong Long, được báo cho biết Phong Long và Hình Duyệt đều đến chỗ Cảnh rồi. Đồ Sơn thị và Xích Thủy thị ở rất gần nhau, Chuyên Húc lại đến chỗ Cảnh.

Trong phòng khách, ngoài Cảnh, Hưu, Phong Long, Hình Duyệt, Ý Ánh cũng có ở đây. Chuyên Húc để ý nhìn qua Hưu, là một nam tử vô cùng oai hùng tuấn lãng.

Phong Long và Hình Duyệt nhìn thấy Chuyên Húc đều rất cao hứng, Hình Duyệt nói với ca ca: “Huynh x biết nghe nói chúng ta đến, huynh ấy nhất định sẽ tới tìm chúng ta.”

Phong Long cười nói: “Coi như đủ bằng hữu!”

Phong Long định giới thiệu Chuyên Húc với Hưu, Chuyên Húc vội nói: “Ta có một chuyện muốn nhận lỗi với mọi người.”

Phong Long kinh ngạc nói: “Nhận lỗi?”

Chuyên Húc nói rõ thân phận của mình, lại hành lễ xin lỗi Phong Long, Cảnh, Hình Duyệt, Ý Ánh: “Cũng không phải cố ý muốn giấu giếm, chỉ là ngày đó ta theo đoàn Cao Tân đi Xích Thủy, nếu tỏ rõ thân phận, sẽ làm mọi người đều khó xử.”

Hình Duyệt rất kinh ngạc, nhưng đáy lòng lại nổi vui mừng, sự vui mừng giấu kín làm tim nàng nhảy lên bùm bùm, gò má nóng rực, nàng cúi đầu không nói chuyện, nhìn qua như là đang tức giận.

Phong Long lại hoàn toàn như Chuyên Húc sở liệu, sau khi kinh ngạc qua đi cũng không để ý, cười nói: “Ta đã sớm cảm thấy thân phận của huynh và A Niệm có chút kỳ lạ, chỉ không nghĩ tới huynh chính là vương tử điện hạ, vậy A Niệm có chút kỳ lạ, chỉ không nghĩ tới huynh chính là vương tử điện hạ, vậy A Niệm là...”

“Cao Tân nhị vương cơ.”

Phong Long chau chau đầu mày, “Vương cơ điện hạ!” Hần trên ghẹo Ý Ánh, “Xem xem ta đối xử với bằng hữu hai người thế nào? Vì ăn mừng cho hai người mà ngay cả Hiên Viên vương tử và Cao Tân vương cơ điện hạ cũng mời đến.”

Chuyên Húc vội chấp tay hành lễ với họ, “Chư vị hãy tha cho ta đi!”

Ý Ánh thông dong hành lễ với Chuyên Húc, “Ngày đó không biết thân phận của điện hạ, nhất thời nổi nóng, không muốn tổn hại điện hạ, xin điện hạ tha thứ.”

Chuyên Húc vội hỏi: “Người không biết không có tội, huống chi không phải mọi người đã sớm coi nhau là bằng hữu rồi sao?”

Phong Long cười rộ lên, khuyên giải Hình Duyệt, “Đừng nóng giận, lúc đi chơi chẳng phải muối cũng giấu giếm thân phận à? Đâu phải cố ý lừa gạt, chỉ là muốn làm việc thuận tiện thôi.”

Ý Ánh nắm đầu vai Hình Duyệt, cũng cười khuyên giải: “Được rồi, coi như vì vương tử điện hạ đã hành lễ một lần nữa, cũng nên tha thứ cho hẳn.”

Hình Duyệt ngẩng đầu, tầm mắt quét một vòng trên người Chuyên Húc, cười cười nói: “Phật hán hôm nay đưa chúng ta đi chơi, tất cả tiền đều là hẩn chi.”

Chuyên Húc nói: “Đương nhiên là ta chi rồi.”

Chuyên Húc dẫn năm người nói nói cười cười đi ra cửa, tính toán trước tiên dẫn họ đi thưởng thức phong vị đồ ăn Cao Tân.

Những quán cơm trên đảo Doanh Châu không giống bên ngoài, dù mặt tiền cửa hàng có nhỏ đến đâu cũng dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ, lịch sự và tao nhã. Vì bốn mùa ẩm áp, hoa cỏ tươi tốt, dễ sống nên các quán nhỏ cũng thích trồng hoa tươi. Trên đường, gần như trước cửa nhà nào cũng có dòng nước chảy, hoa tươi nở rộ, hơn nữa bức tường được quét trắng tinh, đá lát sàn bóng lưỡng, ba nam tử không nói đến, Hình Duyệt và Ý Ánh quả thực đều thích vô cùng.

Chuyên Húc dẫn họ vào một quán, đây mây rữ xuống mái hiên, phía trước cửa sổ mở ra là những bông hoa đỏ rực, ngoài cửa có một dòng nước chảy, chủ quán ngâm rượu và đưa quả trái cây trong nước suối, nhìn thấy khách đến mới đi ra rót rượu ngon, bổ đưa trái ọi người.

Chuyên Húc giới thiệu: “Trung Nguyên uống rượu hoặc là uống trực tiếp, hoặc là uống nóng, người Cao Tân lại thích uống rượu đã ướp lạnh. Đây là rượu dùng trái cây trên núi chế ra, mọi người nếm thử xem.”

Hình Duyệt uống một ngụm, khen: “Uống ngon thật.”

Ý Ánh uống một ngụm, ngóng nhìn ngoài cửa sổ, khe thở dài: “Nếu có thể dứt bỏ tất cả, ở chỗ như thế này cả đời, hai người ân ân ái ái, cũng không uống phí cả đời.”

Hình Duyệt cười rộ lên, “Cảnh ca ca, nghe thấy không?”

Thân mình Cảnh cứng nhấc, rữ mắt, không nói gì. Hầu lại đưa mắt nhìn Ý Ánh, uống một hơi cạn sạch rượu trái cây.

Trong quán gần như đã ngồi kín người, không giống Trung Nguyên, có lẽ bị phong cảnh đẹp dễ xung quanh cảm nhiễm, mọi người nói chuyện rất chậm rãi.

Nhưng mọi người bàn đến bàn đi, đều là bàn về Cao Tân đại vương cơ, từ khi nàng mất tích thần bí đến khi nàng trở về thần bí.

Mọi người hâm mộ nhất là thân phận của nàng, con gái của Tuấn Đế, cháu ngoại của Hoàng Đế, đồ đệ của Vương Mẫu. Có người thở dài: “Người nào cưới được nàng, liền chân chính một bước lên trời.”

“Có lẽ trông như mẫu dạ xoa, cho dù lên trời, buổi tối lại phải gặp ác mộng thôi.”

Mấy nam tử đều cười ha hả.

Phong Long thấy Chuyên Húc đang mỉm cười, biết hẳn không để bụng, cũng tò mò hỏi: “Biểu muội của huynh rốt cuộc là người như thế nào?”

Chuyên Húc cười nói: “Chờ đến ngày mai mọi người thấy, sẽ biết.”

Hình Duyệt có chút làm nũng nói: “Vì chúng ta là bằng hữu của huynh nên mới có thể biết sớm hơn người khác một chút thôi mà!”

Chuyên Húc khó xử nói: “Ta cũng không biết nên nói như thế nào.”

Con gái rất câu nệ xấu đẹp, Hình Duyệt nghiêng đầu, bặm riết không tha hỏi: “So với A Niệm thì nàng thế nào?”

Chuyên Húc làm bộ như lo nghĩ, mới nói: “Cái này giống như hoa trong đình viện, dành dành có vẻ đẹp của dành dành, phong lan có vẻ đẹp của phong lan, không thể so sánh.”

Hình Duyệt dường như còn chưa vừa lòng, Ý Ánh cười nói: “Bất kể là loại nào, xem ra đều rất xinh đẹp, dù sao s không phải là bộ dáng mà mấy người kia nghĩ tới.”

Chuyên Húc chỉ một đĩa rau trộn xanh ngắt trên bàn, “Đây là rau mọc dưới biển, rất giòn và ngon, mọi người nếm thử đi.”

Phong Long và Hầu hiểu rõ hẳn không muốn bàn về biểu muội nữa, đều ăn thử một đĩa, đem lời nói chuyển hướng tới khác biệt giữa đồ ăn Cao Tân và Trung Nguyên. Hình Duyệt và Ý Ánh cũng vừa ăn vừa góp lời bình.

Tay Cảnh đặt trên đầu gối, nắm chặt thành nắm đấm, vẫn không nói một lời.

Ngày thứ mười lăm của tháng mười một, khách khứa đều tụ tập ở Viên Kiệu sơn của Ngũ Thần sơn, nhìn Tuấn Đế dẫn vương cơ hiển tế trời đất và tổ tiên, chứng kiến đại vương cơ quay trở về vương tộc Cao Tân.

Tiểu Yêu lại không tập trung, cũng biết rằng trong đời có những lúc không thể không tập trung, chẳng hạn như ngày hôm nay. Nàng không hiểu vì sao phụ vương vì nàng mà làm nghi thức long trọng đến vậy, nhưng nàng biết tuyệt đối không thể để phụ vương mất mặt, giống như Nhục Thu cứ mãi nhải suốt, từng cử chỉ của cô đều là mặt mũi dân chúng Cao Tân, nếu có chút sai lầm gì, chính là bôi nhọ quốc thể Cao Tân.

Sáng sớm thức dậy, Tiểu Yêu rửa mặt tắm rửa trước, lại ăn một chút, sau đó được các bà già trong cung hỗ trợ, vừa chải đầu trang điểm, vừa nghe người hầu lặp lại từng khâu đoạn của ngày hôm nay.

Giữa chừng Chuyên Húc chạy tới nhìn nàng một cái, an ủi nàng đừng khẩn trương, nói lễ nghi của Cao Tân phiền đến đáng sợ, không ai thực sự rõ ràng, cho dù có gì sai sót, chỉ cần nàng đủ trấn định sẽ không ai phát hiện.

Tiểu Yêu biết hôm nay hẳn sẽ thay mặt Hoàng Đế tham gia nghi thức, cũng có một đồng việc phải làm, nên để hẳn đi làm việc của mình.

Đội Tiểu Yêu chải đầu, trang điểm xong, Nhục Thu đã ở ngoài điện chờ đón người.

Đám thị nữ cầm lễ phục tới, chuẩn bị hầu hạ Tiểu Yêu mặc vào.

Tiểu Yêu rất thích bộ lễ phục mới này, vì thời gian gấp gáp, không thể thêu thùa hoa lệ phiền phức, lễ phục đành phải dùng vật liệu và may sao cho kịp thời gian, gấm hoa văn trắng thuần, phối với trang sức ngọc bích, cao quý trang trọng, mặc thoải mái hơn bộ lễ phục trước nhiều.

Khi thị nữ mở rộng lễ phục ra, gần như kinh hãi hô lên. Tiểu Yêu quay đầu nhìn, phát hiện làn váy của lễ phục có phần bị rách, còn có mấy vết bẩn. Thị nữ am hiểu tẩy rửa đi qua xem xét, hỗn hển nói: “Đây là loại nước bông lai linh thảo, rửa không sạch.”

Tất cả những người trong phòng đều mang sắc mặt trắng bệch, Tuấn Đế tính tình lãnh đạm, rất ít khi nổi giận, nhưng khi nổi giận, chính là ác mộng thống khổ nhất. Rất nhiều thị nữ bắt đầu yên lặng khóc thút thít.

Tiểu Yêu thở dài, lần này A Niệm thật sự là to gan lớn mật. Nàng tùy tiện khoác một chiếc áo ngoài, nói với mấy thị nữ còn đứng vững: “Nhanh gọi Nhục Thu đại nhân vào, xem có thể có biện pháp bổ cứu không.”

Nhục Thu vội vàng đi vào, không để ý hành lễ, trực tiếp nhìn lễ phục, sắc mặt cũng thay đổi, gào thét hỏi: “Ai làm? Bị ta tra ra, không giết toàn tộc của nàng là không được!”

Tiểu Yêu ngồi trên giường xa xăm nói: “Vây coi như ngươi xử cả phụ vương rồi.”

Nhục Thu lấy tay đỡ ngực, bật thốt lên mắng: “A Niệm thật là vô liêm sỉ, cô ấy muốn mạng của chúng ta mà!”

Tì nữ trong phòng không nhịn được nữa, không ít người khóc thành tiếng.

Nhục Thu chỉ vào mũi Tiểu Yêu, giọng run run mắng: “Cô cũng đừng ra vẻ vô tội! A Niệm khẳng định không phải lần đầu tiên làm việc này, nếu không phải cô luôn dung túng, thì cũng không náo loạn đến ngày hôm nay! Hai tỷ muội các cô náo loạn, xảy ra chuyện, lại muốn đổ lên đầu chúng ta!”

Tiếng khóc của nhóm tì nữ chợt lớn lên, có người yếu đuối ngã

Tiểu Yêu sờ sờ cái mũi, cười khở mà nói: “Ta nói Nhục Thu đại nhân này, diễn trò không khác biệt lắm là được, không phải là muốn ta phối hợp đề nghị của ngươi à! Ta ngoan ngoãn phối hợp là được chứ gì!”

Nhục Thu lập tức bình tĩnh, mỉm cười hành lễ với Tiểu Yêu, “Biện pháp bổ cứu xác thực chỉ có một. Vương cơ còn nhớ bộ lễ phục đầu tiên chứ?”

“Nhớ.” Tiểu Yêu cũng đã sớm nghĩ tới, cho nên mới bảo người gọi Nhục Thu vào.

Nhục Thu giống như bắt đắc dĩ nói: “Bây giờ chỉ có thể mặc bộ đó. Chính là bộ lễ phục bệ hạ không thích, lúc này thương nghị với bệ hạ căn bản là không có khả năng, chúng ta chỉ có thể tự quyết định, chẳng may bệ hạ trách tội...”

“Ta chịu!” Tiểu Yêu cười cười nhìn Nhục Thu, ánh mắt giảo hoạt dường như đang nói, đây không phải là tính toán của Nhục Thu đại nhân sao?

Nhục Thu cười hắc hắc, gần đây vì chuyện nghi thức mà hầu như ngày nào cũng gặp vương cơ, ở cùng nhau, Nhục Thu cũng hiểu mấy phần sự sủng ái của Tuấn Đế với nàng.

Nhục Thu hành lễ cáo lui, “Ta sai người lập tức đi chuẩn bị.”

Thị nữ trong phòng nghe thấy còn có một bộ lễ phục khác, đều kinh ngạc mừng rỡ đến ngây người. Tiểu Yêu vỗ vỗ tay, “Được rồi, nên làm gì thì làm đi, cứ yên tâm, các ngươi cũng nghe ta hứa hẹn với Nhục Thu đại nhân rồi đấy, có chuyện ta sẽ chịu.”

Tất cả mọi người đều tỉnh táo, lau khô nước mắt, nhanh chóng bắt đầu bận rộn.

Người đã nhìn thấy bộ lễ phục hôm ấy lập tức chỉ huy thị nữ chải đầu và trang điểm lại cho phù hợp. Đến khi bên này thu thập xong, Nhục Thu cũng tự mang người đưa lễ phục tới, tám tì nữ hầu hạ Tiểu Yêu mặc lễ phục, thắt eo lưng, một tì nữ ra lệnh một tiếng, hai tì nữ dùng sức siết chặt, Tiểu Yêu thống khổ rên rỉ: “Thật sự là muốn chặt đứt.”

Tám thị nữ như những con bướm lượn qua lượn lại, rốt cuộc cũng mặc xong xuôi cho Tiểu Yêu.

Nhục Thu ở bên ngoài giục hỏi: “Cát thần đang đến, đã xong chưa?” (*Cát nghĩa là thuận lợi, tốt lành.*)

“Xong rồi, xong rồi!” Nhóm thị nữ trả lời.

Tiểu Yêu cứng nhắc đi ra ngoài, bốn thị nữ trùng gối, khom lưng, nâng áo bào ở phía sau.

Nhục Thu không dám ngạo mạn nữa, khom người mời Tiểu Yêu ngồi lên vân liễn.

Hai thị nữ lanh lợi trèo lên xe, nâng vương cơ ở phía trên, hai thị nữ đỡ dưới xe, bốn người hợp lực, đỡ Tiểu Yêu lên vân liễn.

Tiểu Yêu không có lòng dạ nào nói chuyện, nhắm mắt lại yên lặng nhớ tới trình tự nghi thức.

Khi vân liễn đến tế đàn, lại là mấy thị nữ đỡ Tiểu Yêu xuống xe, vào trong trường, thị nữ kiểm tra trang dung của Tiểu Yêu lần cuối cùng. Nhục Thu đi vào, trầm giọng nói: “Vương cơ, dù có bao nhiêu người nhìn cô, cô chỉ cần không nhìn họ, họ sẽ không tồn tại.”

Tiểu Yêu quét mắt nhìn hán một cái, “Ta thấy ngươi còn khản trương hơn ta đấy.”

Có tiếng chuông báo truyền đến, Nhục Thu nói với Tiểu Yêu: “Đến giờ rồi.”

Tiểu Yêu hít nhẹ một hơi, nói với chính mình: Không có gì, phụ vương ở ngay đỉnh đàn tế chờ mình, không có gì khác hôm thử váy cả, chỉ là đi nhiều thêm mấy bậc thang thôi.

Tiểu Yêu chậm rãi ra khỏi trưởng, thị nữ nhanh chóng sửa sang lại áo bào cho nàng.

Cả tòa tế đàn được xây dựng từ bạch ngọc, tổng cộng có chín mươi chín bậc thang, dưới rộng trên hẹp, uy nghiêm đứng lẫm lẫm trên đỉnh Viên Kiêu sơn, hơn nữa tinh binh Cao Tân mặc áo giáp đứng trang nghiêm bốn phía tế đàn, làm cho người ta sinh lòng kính trọng, ngưỡng mộ, kính sợ. Vì thế khách đến đều mặc lễ phục trịnh trọng, đứng xem lễ nghi trên đài, yên tĩnh nhìn về phía tế đàn.

Khóe miệng A Niệm ngậm cười, vui sướng khi người gặp họa.

Chuyên Húc bình tĩnh lại mong đợi, giờ khắc này không chỉ là Tiểu Yêu trở về, mà còn đưa hắc trở lại.

Cảnh có chờ mong, hắc từng hy vọng vô số lần có thể nhìn thấy hình dáng của Tiểu Yêu, giờ đây rốt cuộc có thể nhìn được, nhưng lại càng khẩn trương, đứng ở chỗ này, che kín giữa vô số vị khách, làm hắc cảm thấy khoảng cách với nàng vô cùng xa xôi.

Lúc này, mặt trời đỏ treo cao, hào quang vạn tượng, tiếng chuông du dương, một thiếu nữ khoan thai đi lên tế đàn.

Làn tóc mây đen bồng bềnh, váy dài trắng thuần thắt eo, dáng người mảnh mai lả lướt tinh tế, áo khoác là sa bào thật dài, trên sa bào thêu hai màu đỏ đen là bức tranh hoa đào và huyền diệu, theo bước đi của nàng, sa bào rộng mở trên bậc thềm bạch ngọc, hoa đào đỏ rực lan tỏa từ eo nàng, rực rỡ xán lạn, chiếu rọi rực lửa tràn đầy bậc thềm ngọc.

Thiếu nữ theo tiếng chuông, bình tĩnh bước đi, nàng hơi ngửa đầu, nhìn về phía đỉnh tế đàn, nước da trắng như tuyết, dung nhan thanh lệ, giữa trán có một đóa hoa đào nho nhỏ đỏ rực, rung động lòng người. Người trên khắp Đại Hoang đều vì nàng mà đến, nhưng vẻ mặt nàng lạnh nhạt nghiêm túc, khóe môi cong lên, không thấy chút ý cười nào, trong mắt ẩn chứa không vui và không kiên nhẫn, thậm chí còn có chê cười.

Không biết là vì hôm nay ánh mặt trời quá chói lọi, hay vì hoa đào rực rỡ mà tất cả mọi người đều có chút đầu váng mắt hoa, chỉ cảm thấy cho dù muôn hồng ngàn tía, phong lưu vạn chủng, cũng chỉ là cát bụi giẫm dưới chân nàng.

Chuyên Húc và Cảnh đều dẫn đầu phía trước, cũng nhìn rõ ràng nhất. Chuyên Húc có phần tức giận, lại không biết mình đang tức giận cái gì. Cảnh cảm thấy rực rỡ xán lạn trước mắt đều hóa thành nỗi bất an, tay nắm chặt thành quyền, dường như muốn dùng lực bắt lấy cái gì, lại không bắt được gì cả.

Tiểu Yêu chậm rãi dừng lại trước mặt Tuấn Đế, bái lễ với Tuấn Đế, Tuấn Đế thảm thán, thời điểm vận mệnh đều có quỹ tích, không ai có thể ngăn cản.

Tuấn Đế mang theo Tiểu Yêu tế bái trời đất, lại tế bái liệt tổ liệt tông của Cao Tân, trong đầu Tiểu Yêu trống rỗng, chỉ biết cầu khẩn rồi lại lễ bái phiền phức. Nhờ Nhục Thu nhiều ngày nay huấn luyện, nàng đã ở trong trạng thái chết lặng, còn làm hoàn hảo hơn ngày thường, Tiểu Yêu thâm giễu cợt trong lòng, loại chuyện này càng rồi gỗ hóa người ta lại càng cảm thấy mình hiểu biết lễ nghi.

Cho đến cuối cùng, Tiểu Yêu cảm thấy bản thân mình đã hoàn toàn cứng ngắc, rốt cuộc nghe được Đại Tông bá tuyên bố nghi thức hiến tế kết thúc. Nhóm khách khứa được người hầu dẫn dắt, rời đi theo thứ tự.

Sau khi lên vân liễn, Tiểu Yêu dài thở phào nhẹ nhõm, Tuấn Đế hỏi: “Mệt không?”

Tiểu Yêu gật đầu, Tuấn Đế nói: “Sau khi trở về, thay quần áo rồi nghỉ ngơi một chút, yến hội buổi tối con muốn tới thì tới, không muốn tới cũng không sao cả.”

“Phụ vương, không mệt mỗi sao?” Tiểu Yêu có thể không đi, Tuấn Đế lại phải đi, nhưng Tuấn Đế cũng không thích xã giao.

“Ta quen rồi.”

Tiểu Yêu nói: “Phụ vương, sao cha không hỏi vì sao con mặc bộ lễ phục cha không thích?”

“Khẳng định là A Niệm làm hỏng bộ lễ phục kia.”

Tiểu Yêu cười, “Con biết A Niệm làm gì cha cũng biết mà.”

“Sớm biết như thế, không nên mặc kệ, nhưng... bây giờ A Niệm dùng sự ngang ngược để che giấu tự ti và sợ hãi. Khi chỉ có nó, nó là duy nhất, không cần so đo, khi có con, nó sẽ đem mình so sánh với con. Nó chỉ có thể an tâm với ta và Chuyên Húc, ta không muốn nó cảm thấy ta thiên vị, cũng chỉ có thể dễ dãi với nó hơn ngày thường một chút. Hơn nữa ta cảm thấy... Có một số việc, là chuyện giữa tỷ muội các con, cần các con tự giải quyết.”

A Niệm sợ hãi, Tiểu Yêu có thể thấu hiểu, sợ nàng đoạt đi cà ca ca, nhưng mà tự ti? Tiểu Yêu tự giễu cười, nói: “Việc này con sẽ giải quyết, con chỉ nghĩ, để nàng phát tiết đủ, con sẽ trị nàng.”

Tuấn Đế lại thở dài, “Cả đời này của ta, dùng tất cả những gì ta có để đổi lấy thứ ta muốn, có hối hận và không hối hận, chỉ có hai tỷ muội các con là ta cần quan tâm. Nếu các con có thể thiết tình tiếp nhận nhau, chiếu cố lẫn nhau, ta sẽ không còn gì lo lắng.”

Tuấn Đế hiếm khi biểu lộ tâm tình thương cảm, khiến cho Tiểu Yêu thấy khó chịu, nhưng cơ duyên giữa người với người rất kỳ diệu, không phải một người có tâm, một người có ý là được, Tiểu Yêu không có lòng tin nàng và A Niệm có thể được như cha mong đợi, không thể hứa hẹn với cha, nhưng nàng sẽ cố gắng hết sức.

Vân liễn dừng ở Thừa Ân Cung, Tuấn Đế trở về Triều Huy Điện, sau khi rửa mặt thay quần áo qua loa, nghỉ ngơi một chút rồi sẽ đến Y Thanh Viên tham gia yến tiệc. Tiểu Yêu trở về Minh Sát Điện.

Đám thị nữ biết tính tình nàng, trước tiên nhanh nhẹn giúp nàng cởi lễ phục, tẩy trang. Làm xong, Tiểu Yêu ngâm mình trong nước ấm, bấy giờ mới cảm thấy từ đầu đến chân được sống lại.

Tiểu Yêu không hâm mộ người ta thắt chặt eo nhỏ, bảo thị nữ tìm bộ quần áo rộng rãi để mặc, nàng nằm ngửa thoải mái, thị nữ giúp nàng chải tóc. Một thị nữ khác xoa bóp thả lỏng da đầu cho nàng, Tiểu Yêu thoải mái ngủ thiếp đi.

Tiểu Yêu bên này đang ngủ say sưa không có chuyện gì, lại không biết rằng ở Y Thanh Viên đang có rất nhiều người trẻ tuổi bàn luận về nàng.

Hình Duyệt và Ý Ánh cứ kéo Chuyên Húc lải nhải: “Gọi biểu muội của huynh ra đây, chúng ta muốn làm quen với nàng.”

Phong Long và mấy công tử thế gia không nói chuyện, nhưng đều giương mắt nhìn Chuyên Húc, Chuyên Húc đau đầu nói: “Tính nàng có phần cổ quái, chỉ sợ không muốn ra ngoài.”

Một đệ tử của Khương thị nói: “Chúng ta đương nhiên biết nàng hơi khó tính, nếu không chúng ta còn cần tìm huynh sao?”

Hình Duyệt nói với Chuyên Húc: “Mọi người có phải bằng hữu hay không? Ngày sau chúng ta nói huynh là bằng hữu của chúng ta, người ta hỏi vậy người có biết biểu muội của hần không? Chẳng lẽ chúng ta lại nói biết nàng, nhưng nàng không biết chúng ta sao?”

Mọi người bầy miệng tám lời, Chuyên Húc chống đỡ không được, cầu cứu Cảnh ở bên cạnh, “Giúp ta khuyên bọn họ đi.”

Cảnh luôn trầm mặc, lúc này mới nói: “Mọi người đừng làm khó Chuyên Húc.”

Phong Long lập tức cười nói: “Đúng thế, đúng thế, mọi người đừng làm khó Chuyên Húc, sau này còn rất nhiều cơ hội làm quen, không phải sốt ruột.”

Hình Duyệt và Ý Ánh đều không nói gì, những người khác cũng không dám ồn ào nữa, cảm thấy không thú vị, ùn ùn kéo nhau đi nơi khác chơi.

Chuyên Húc lặng lẽ nói lời cảm tạ với Cảnh, Cảnh đột nhiên nói: “Ta muốn gặp Tiểu Yêu.”

Cảm xúc biến ảo trong mắt Chuyên Húc, trầm ngâm trong thoáng chốc, cười nói: “Ta chỉ có thể giúp huynh truyền tin, có gặp hay không là do nàng.”

Cảnh nói: “Cảm ơn, phiên huynh nói với nàng, ta ở chân núi trước ngực Long Cốt chờ nàng.” *(Cái nhà ngực này trước Chuyên Húc từng nhốt họ một đêm.)*

Chuyên Húc hoang mang không hiểu, cười nói: “Kín đáo thì đủ kín đáo, nhưng không phải nơi thích hợp để gặp con gái.”

Cảnh chấp tay thi lễ, nhẹ giọng nói: “Phiên huynh.” Nói xong, hần tìm cơ hội lặng lẽ rời đi.

Chuyên Húc phái người hầu tâm phúc đi gặp

Tiểu Yêu vừa tỉnh ngủ, đang ăn chút đồ, nghe được người hầu bẩm tấu: “Thập Thất chờ ở ngực Long Cốt”, Tiểu Yêu có chút vui sướng, có chút phiền não và còn có chút khấn trương, không nói rõ được rốt cuộc là có cảm xúc gì.

Nàng chậm rãi ăn xong thức ăn trong bát, cẩn thận súc miệng, cố gắng bình thản ung dung phân phó tì nữ: “Ta muốn thay quần áo để gặp khách, giúp ta chọn bộ nào đẹp một chút.”

Mấy tì nữ lần đầu tiên nghe thấy vương cơ chủ động yêu cầu ăn vận, hưng phấn như được tiêm máu gà (1), lập tức chủ động lấy tất cả quần áo ra, đưa cho vương cơ xem từng cái một.

(1) Tiêm máu gà (Nguyên văn: Đả liễu kê huyết). Trước đây ở Trung Quốc cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe; mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích, tràn đầy sinh lực.

Các nàng lú lú trao đổi, thật lâu sau mới chọn được ba bộ, “Đêm nay trăng rất đẹp, mặc ba bộ này vào khẳng định rất đẹp.”

Tiểu Yêu khó xử nói: “Có thể không thất eo không?”

Tì nữ Tử Bối lập tức nói: “Giờ là buổi tối, ánh sáng vốn không tốt, ăn mặc rộng rãi lưng thùng, vừa trông thấy còn tưởng là phụ nữ có thai.”

Một tì nữ khác, San Hô cười tủm tỉm nói: “Vương cơ, chúng tôi muốn mặc quần áo như vậy cũng không thể, bởi vì eo không đủ nhỏ gọn, chân không đủ dài, mặc vào khó coi. Cô mặc đẹp như vậy, vì sao không chịu mặc chứ?”

Tiểu Yêu hỏi: “Đẹp thật à?”

Tất cả tì nữ đều đồng thời gật đầu, Tiểu Yêu nghĩ đây là lần đầu tiên nàng dùng dung mạo nữ tử để gặp Cảnh, quyết định cần đẹp không cần thoải mái.

Tiểu Yêu chọn chiếc váy trắng, trong cổ tay áo và làn váy thêu dây hoa màu lục, lúc bước đi mới có thể lộ ra một chút, tăng thêm mấy phần xinh đẹp. Tì nữ nàng tết và búi tóc, trên trán có gắn ngọc phỉ thúy, khi đi, từng viên phỉ thúy sẽ lay động đong đưa, vừa đúng phối hợp với hoa thêu trong làn váy và tay áo.

Tiểu Yêu đi vài bước, nhóm tì nữ đều gật đầu hài lòng, San Hô nhìn trái nhìn phải, chạy tới rương quần áo lựa chọn, lấy ra một chiếc khăn choàng lụa màu lục thêu hoa, phủ lên vai Tiểu Yêu, vòng qua thắt lưng, đặt trên cánh tay, tự nhiên buông xuống.

Tiểu Yêu lại đi vài bước, cảm thấy hơi rườm rà, nhưng chúng tì nữ lại kinh ngạc cảm thán, đồng loạt vỗ tay, “Vương cơ, mau mau đi gặp người cô muốn gặp đi, bảo đảm từ đây chàng sẽ không quên được cô.”

Mặt Tiểu Yêu hơi nóng lên, “Các người nói vậy bực bực gì thế? Ta chỉ đi gặp một bằng hữu bình thường thôi.”

Tất cả tì nữ đều nín cười, bình thường ư, bình thường đến mức làm cho vương cơ phải lo lắng ăn vận một phen.

Tiểu Yêu cười vân vân xuống núi, gần đến nơi, nàng bảo người đánh xe dừng lại.

Đêm nay là đêm trăng tròn, ánh trăng rất đẹp, rực rỡ treo trên ngọn cây, lại chiếu rọi xuống đá xanh trên đường. Tiểu Yêu giẫm lên ánh trăng, một mình chậm rãi đi về phía trước, khoảng cách với chân núi đã không còn xa, tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm mơ hồ truyền đến.

Vòng qua một bụi cây, Tiểu Yêu thấy một nam tử đang đứng trên mỏm đá.

Mặt hần hướng về biển, lẳng lặng chờ, không biết đã chờ bao lâu, cũng không biết còn có thể chờ bao lâu.

Người chờ nàng ở đây là Diệp Thập Thất.

Những nỗi buồn bực trong lòng Tiểu Yêu dần dần tan biến, chỉ còn lại vui sướng và khẩn trương.

Tiểu Yêu càng thả nhẹ bước chân, lặng lẽ đến gần hần.

Trong nghi thức tế bái, A Niệm vốn luôn vui sướng khi người gặp họ chờ xem Tiểu Yêu bị chế giễu, nhưng không ngờ lễ phục Tiểu Yêu mặc còn hoa mỹ hơn, tinh tế hơn bộ lễ phục nàng phá hủy, quả thực là làm cho cả Đại Hoang đều phải liếc mắt ngắm nhìn.

A Niệm kém chút nữa là đã lao ra, xé bỏ lễ phục của Tiểu Yêu, hủy diệt trang dung của Tiểu Yêu, hủy diệt Tiểu Yêu cũng là hủy diệt bản thân, nhưng mẹ bắt lấy tay nàng, trong mắt hàm chứa sợ hãi và cầu xin, nàng có thể mãnh liệt với bất cứ kẻ nào, duy chỉ với mẹ là không thể. (*Trang dung chính là trang điểm, dung mạo.*)

A Niệm chỉ có thể nhắm mắt lại, yên lặng chịu đựng đến khi kết thúc toàn bộ nghi thức.

Nàng đưa mẹ về cung, lại cảm thấy mình không thể chờ ở Thừa Ân Cung được. Từ khi Tiểu Yêu trở lại, tòa cung điện này không hoàn toàn thuộc về nàng nữa.

A Niệm cười huyền diệu, rời khỏi Thừa Ân Cung, nàng không biết mình muốn làm gì, nàng chỉ muốn tạm thời rời đi, không muốn nghe thấy tiếng hoan hô, tiếng nói cười đều vì Tiểu Yêu.

Huyền diệu chao liêng không mục đích, A Niệm mệt mỏi, huyền diệu dừng lại trên đảo đá ngầm không tên ngoài biển khơi. Đảo đá ngầm này không lớn hơn chiếc thuyền là bao, A Niệm ngồi ôm đầu gối, nhìn con sóng vọt tới từ bốn phương tám hướng, vỗ vụn bên cạnh nàng, giống như con quái thú đang phát ra tiếng gầm rú, thường ngày nàng đã sợ hãi, nhưng tối nay nàng không còn sợ hãi, thậm chí cảm thấy tốt nhất là thật sự có một con quái thú lao ra đây, dù sao phụ vương và ca ca có Tiểu Yêu rồi, họ cũng không quan tâm đến nàng nữa. Nàng cảm thấy tốt nhất là mình bị quái thú cắn đến trọng thương, lúc hấp hối, phụ vương và ca ca mới tìm được nàng. Họ đau khổ, tự trách và áy náy, nhưng đã quá muộn! Giữa ảo tưởng phụ vương và ca ca đau khổ mất đi nàng, A Niệm chiếm được một chút khoái cảm trả thù.

Lại một con sóng lớn xô tới, một nam tử bạch y tóc trắng, đeo mặt nạ bạc ngồi trên con sóng, mỉm cười nhìn A Niệm, dịu dàng nói: “Rất thống khổ sao? Cha và ca ca người đều từ bỏ người.”

A Niệm nhận ra hần, là Cửu Mệnh Tương Liễu từng bắt cóc nàng cùng với Tiểu Lục. Có lẽ vì những chuyện xấu từ trước đều do Tiểu Lục làm, nên ấn tượng Tương Liễu để lại cho A Niệm không xấu, A Niệm rất khẩn trương, nhưng không sợ hãi

A Niệm hỏi: “Sao người lại ở đây?”

Tương Liễu cười, “Người nói đi? Cả Đại Hoang đều đang đàm luận về Cao Tân đại vương cơ, ta hiển nhiên cũng có chút tò mò, cho nên tới tham gia náo nhiệt.”

Lại là Tiểu Yêu, lại là Tiểu Yêu! A Niệm nặng nề bực bội hừ một tiếng.

Tương Liễu mỉm cười nói: “Nếu không có cô ta, người vẫn là Cao Tân vương cơ có một không hai, là con gái duy nhất của phụ vương người, là muội muội duy nhất của ca ca người, nhưng cô ta lại bắt người chạy tới, cướp đi tất cả của người, chẳng lẽ người không muốn trả thù cô ta sao?”

A Niệm cắn chặt môi, không hé răng. Nàng biết nàng không nên giao dịch với tên Tương Liễu này, ca ca từng tức giận mắng hần là ma đầu, nhưng mà... Thiên hạ này không có giao dịch nào là không làm được, chỉ có chưa đủ sức hấp dẫn thôi.

A Niệm giùng giàng nói: “Ta hận cô ta, nhưng ta không muốn để cô ta chết, ta chỉ muốn tất cả đều trở lại như trước đây.”

Tương Liễu nhẹ nhàng nói: “Ta thừa nhận ta có thể muốn giết Hiên Viên vương tử, nhưng tuyệt đối sẽ không giết Cao Tân vương cơ, nghĩa quân Thân Nông của chúng ta tuyệt đối không muốn đắc tội với Tuần Đế.”

A Niệm biết, thế nên nàng không sợ hãi.

Tương Liễu nhìn chăm chăm vào mắt A Niệm, nhẹ nhàng đề nghị: “Người cảm thấy tra tấn cô ta một phen, không lấy đi tính mạng của cô ta, thì thế nào?”

A Niệm chậm rãi gật đầu.

Tương Liễu cười, “Người thật sự là một cô gái lương thiện, phụ vương và ca ca người nên thiên vị người mới đúng.”

A Niệm cảm thấy nhiều câu nói từ nãy đến giờ, rốt cuộc cũng nghe được một câu nói vừa ý, nàng hỏi: “Làm thế nào mới có thể hung hãn dạy dỗ cô ta một phen?”

Tương Liễu nói: “Chỉ cần người có thể dẫn cô ta đến, không bị người khác phát hiện, chuyện còn lại giao cho ta.”

A Niệm hỏi: “Tại sao người muốn giúp ta? Người muốn ta giúp người làm gì?”

Tương Liễu mỉm cười nói: “Người là Cao Tân vương cơ, cái gì cũng không thiếu, khó có được một việc ta có thể cống hiến sức lực vì người, ta đương nhiên rất thích ý. Người cũng biết tình cảnh của nghĩa quân Thần Nông, nếu ngày sau có khả năng, hý vọng vương cơ có thể giúp ta một lần.”

A Niệm cười hỏi: “Người còn không cần ta thề, người không sợ ta đổi ý sao?”

Tương Liễu cười nhìn nàng, vừa nhẹ nhàng vừa trịnh trọng nói: “Ta tin tưởng người.”

A Niệm ngọt ngào cười rộ lên, “Được! Người giúp ta hung hãn dạy dỗ cô ta một phen, ngày sau ta sẽ giúp người một lần.”

Tương Liễu đưa một vỏ sò cho A Niệm, “Dẫn cô ta tới biển, bóp nát cái này, ta sẽ đuổi tới.”

A Niệm cất vỏ sò, cười huyền diệu quay trở lại.

Tiểu Yêu vừa vui sướng ngắm nhìn bóng người trên mỏm đá, vừa thấp thỏm đi tới. Đột nhiên, một hòn đá ném vào lưng nàng, Tiểu Yêu quay lại, nhìn thấy A Niệm đang đứng từ xa, vẫy vẫy tay với nàng, giống như muốn nàng qua đó. Tiểu Yêu đi về phía A Niệm, A Niệm lại quay người, biến mất trong rừng cây.

Tiểu Yêu nhú mào, quay đầu liếc nhìn bờ biển một cái rồi đuổi theo hướng A Niệm biến mất.

Thân ảnh A Niệm lúc ẩn lúc hiện trong rừng cây, từ nhỏ nàng đã lớn lên ở Ngũ Thần sơn, quen thuộc Ngũ Thần sơn hơn Tiểu Yêu nhiều, linh lực của nàng lại cao hơn Tiểu Yêu, chỉ cần nàng muốn thì bỏ rơi Tiểu Yêu là điều cực dễ dàng. Tiểu Yêu đã nhìn ra A Niệm đang cố ý đùa dẫn nàng theo, nhưng, nàng cũng muốn nhìn xem rốt cuộc A Niệm muốn làm trò gì.

Hai người xuyên qua con đường nhỏ trong rừng cây, đi tới phía bên kia núi, A Niệm đứng ở vách núi trên bờ biển vẫy tay với Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu chậm rãi đi qua, “Người muốn làm gì?”

A Niệm quan sát Tiểu Yêu từ đầu đến chân một lượt, nét mặt cực kỳ phức tạp. Tiểu Yêu cũng đang quan sát A Niệm, không đoán được A Niệm muốn làm gì, nhưng cho dù A Niệm đẩy nàng xuống vách núi, nàng cũng không ngã chết được.

A Niệm bóp nát vỏ sò, đột nhiên chạy vọt qua Tiểu Yêu, Tiểu Yêu thở dài, “Không phải người thật sự muốn đẩy ta xuống dưới đấy chứ?” Nàng muốn né tránh, nhưng A Niệm dùng băng kiếm phong tỏa đường lui của Tiểu Yêu, đứng sau lưng Tiểu Yêu.

A Niệm bí hiểm, quỷ quyệt nói: “Người đoán đúng rồi!”

Tiểu Yêu muốn giết A Niệm, nhưng nàng muốn đánh tới A Niệm lại không thể nào đánh tới được. Vì thế, Tiểu Yêu chỉ có thể cảm giác được sau lưng có một sức lực lớn đánh úp lại, thân thể nàng bay ra khỏi vách núi.

Tiểu Yêu không kinh sợ, khi còn rất nhỏ nàng đã dám đứng ở vách núi mà nhảy xuống biển, thậm chí Tiểu Yêu còn hưởng thụ cảm giác bay nhảy tự do tự tại trước khi rơi vào biển.

Gió biển thổi tung mái tóc đen của Tiểu Yêu, phất qua chiếc khăn lụa màu lục trên người nàng, nàng giống như con bướm bướm, mở ra đôi cánh màu lục, bay lượn về phía biển khơi.

Tiểu Yêu giãn thân thể ra, thích ý híp mắt lại, đột nhiên, mắt nàng trừng lớn.

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc, biển rộng sóng xô xanh thẫm, một nam tử bạch y tóc trắng đang nằm ngửa trên làn sóng, hắn đang nhếch khóe môi, cười nhìn nàng, cứ như đang thưởng thức điệu múa chỉ múa vì hắn.

Tiểu Yêu muốn chạy trốn, nhưng đang ở giữa không trung, phương hướng duy nhất của nàng chỉ có thể là rơi xuống phía dưới, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình và hắn đang càng ngày càng ngày càng tiếp cận, ngay khi nàng sắp trực tiếp ngã trên người Tương Liễu, hắn chìm xuống, nàng rơi vào lòng biển, hai tay hắn bắt được tay nàng, nàng chỉ có thể bị hắn kéo xuống đáy biển.

Hắn mang nàng bơi dưới đáy biển, Tiểu Yêu cảm thấy Tương Liễu không phải muốn giết nàng, mà là cố ý tra tấn nàng, nhưng nàng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Một hơi cuối cùng trong lồng ngực đã nhả hết, Tiểu Yêu cầm lấy tay hắn, cầu xin nhìn hắn, hắn không để ý nàng, vẫn lặn càng sâu về phía đáy biển. Tiểu Yêu ngột ngạt đến mức ngực sắp nổ tung, tay nàng không còn sức, ngón tay thả ra, Tương Liễu nắm eo nàng, cười chỉ chỉ vào môi mình, hắn đang nói, muốn không khí tươi mới thì hãy tự tới lấy.

Tiểu Yêu lắc đầu, trước kia, nàng là Mân Tiểu Lục, nàng chưa từng coi bản thân là con gái, thế nào cũng không quan trọng, nhưng lúc này, nàng không làm được.

Ý cười bên môi Tương Liễu biến mất, ôm lấy Tiểu Yêu, tiếp tục lặn xuống.

Hắn nhìn Tiểu Yêu, Tiểu Yêu nhìn hắn.

Tương Liễu gia tốc lặn xuống, Tiểu Yêu bắt đầu hiểu, khi đối mặt với yêu quái chín đầu không để ý điều gì, thân phận Cao Tân vương cơ cũng không thể che chở nàng.

Tương Liễu càng lặn càng nhanh, nước biển nhìn như nhu hòa nhưng lại sinh ra lực lượng khủng bố, muốn bóp nát Tiểu Yêu thành bột phấn, lồng ngực dường như muốn nổ tung, toàn thân Tiểu Yêu đều đau nhức.

Sống hay chết, chỉ là một lựa chọn đơn giản.

Mặt hai người rất gần nhau, gần đến mức đầu mũi đã chạm vào nhau, Tiểu Yêu chỉ cần khẽ rướn về phía trước là có thể kề vào môi hắn.

Nhưng, nàng không thể!

Tiểu Yêu cảm thấy nước biển như đang tràn vào tai, vào mũi nàng, môi hắn gần như vậy, gần như vậy... Tiểu Yêu mất đi ý thức, bất tỉnh.

Tương Liễu dùng sức ấn đầu nàng, hung hăng ấn nàng tới môi mình, mang nàng bơi lên trên.

Hai người nổi lên mặt biển.

Tương Liễu ngồi thẳng trên mặt nước, gập một chân, nâng Tiểu Yêu đang bất tỉnh lên, để nàng nằm dựa vào đùi hắn, tay hắn chứa linh lực, dùng sức vỗ vài cái vào lưng Tiểu Yêu, Tiểu Yêu ọe một tiếng, mở miệng nôn ra mấy ngụm nước, người dần tỉnh lại. Nhưng toàn thân bủn rủn, đầu choáng váng, cử động một chút cũng không nổi, nàng nhắm mắt lại, vô lực tựa vào đùi Tương Liễu.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Tiểu Yêu mới thật sự tỉnh táo. Nàng đỡ đầu gối Tương Liễu, chậm rãi khởi động thân mình, phỏng chừng vì có linh lực của Tương Liễu chống đỡ, nên nước bên dưới như chiếc đệm vô cùng mềm mại, cử động sẽ làm nàng hơi lún xuống, nhưng không làm nàng chìm.

Mặt Tương Liễu không biểu cảm, nhìn chằm chằm vào nàng, không nói chuyện, Tiểu Yêu càng không biết nên nói cái gì.

Họ ở giữa biển rộng mênh mang, bốn phía là bóng đêm vô cùng vô tận, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người họ.

Tiểu Yêu rốt cuộc mở miệng nói: “Ta vốn tính sau này gặp người sẽ làm bộ như không quen biết.”

“Trong cơ thể ta có cổ của cô, cô muốn phá bỏ lời thề sao?”

Tiểu Yêu nói: “Theo đạo lý mà nói, chỉ có ta cảm ứng được người, người không cảm ứng được ta, sao người biết ta là Mân Tiểu Lục?”

Tương Liễu nâng tay, gạt tóc ướt trên mặt Tiểu Yêu ra sau gáy, nâng đầu nàng, tỉ mỉ nhìn mặt nàng, “Đây là hình dáng thật của cô?”

“Ừ.”

“Cô thật biết gạt người.”

Tiểu Lục biện bạch mình, “Không tính là lừa, ta thật sự coi mình trở thành Mân Tiểu Lục.”

“Cao Tân vương cơ?” Tương Liễu cười lạnh, “Chả trách ngày đó bỗng nhiên cô thà chết cũng muốn cứu Chuyên Húc.”

Tiểu Yêu không dám hé răng nữa.

Tay Tương Liễu như vô tình khoát lên vai nàng, ngón tay nhẹ nhàng quét qua cổ nàng, nói từng chữ một: “Lời cô đã nói còn có lời nào là giả? Không bằng hôm nay thẳng thắn một lần đi, ta sẽ không giết cô.”

“Ta đã sớm nói với người rồi, ta chỉ nói nhằm thôi, không nói dối.” Tiểu Yêu mở tay ra, “Ta thích nói chuyện, là vì sợ tịch mịch, nếu miệng ta đầy lời nói dối, thì sẽ chỉ ngày càng tịch mịch.”

Móng tay Tương Liễu vốn đã trở nên sắc bén lại lặng lẽ khôi phục nguyên dạng, Tiểu Yêu hoàn toàn không biết vừa rồi nàng đã thật sự lướt qua cái chết chỉ trong nháy mắt.

Tương Liễu yên lặng ngóng nhìn hư không tối đen, không biết đang nghĩ gì, cả người như một thanh kiếm không có chuôi, sắc bén cô độc, thế gian không ai có thể tiếp cận.

Tiểu Yêu không biết vì sao, rõ ràng đang ở trên mặt nước, nhưng lại cảm thấy mình như đang chìm trong đáy nước, ngực bị đè nén khó chịu. Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, móc một chiếc túi ướt đầm rồi lấy bình ngọc nhỏ từ trong đó, đổ ra những viên thuốc đủ màu sắc, mở lòng bàn tay cho Tương Liễu xem, “Có muốn nếm thử không?”

Tương Liễu chậm rãi bỏ từng viên một vào miệng, giống như đang ăn kẹo đường.

“Thế nào? Đây chính là thuốc ta đặc biệt luyện chế cho người đó, tìm đọc rất nhiều tư liệu, kiếm rất nhiều được liệu hiếm.”

Vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt Tương Liễu chợt phai nhạt, “Được thông qua.”

“Vẫn chỉ là được thông qua thôi sao?” Tiểu Yêu quả thực sắp khóc, “Rất nhiều được thảo ở Bồng Lai đảo, dùng quy khư thủy nhân để tuổi, mất cả một ngàn tám trăm năm.”

Tương Liễu nhàn nhạt nói: “Cô vẫn luôn muốn hạ độc ta?”

Tiểu Yêu lắc lắc đầu, “Ta nghĩ một đời Độc thân ta đây, ngay cả cửu vĩ hồ yêu cũng có thể hạ độc được, không có lý gì mà không thể hạ độc được tên yêu quái chín đầu người!” (*Yêu quái chín đầu: Hán Việt là cửu đầu yêu. Minh Việt hóa từ này từ đầu rồi giờ mới chú thích :>.*)

Tương Liễu khinh thường cười, “Ta chờ.”

Tiểu Yêu cảm thấy không khí giữa hai người không còn như kiếm xuất khỏi vỏ nữa, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Sao người lại quấy nhiễu A Niệm?”

“Không được sao?”

Tiểu Yêu bắt lấy vạt áo Tương Liễu, thật nghiêm túc nói: “Không được! Người đừng trêu chọc nàng nữa, nàng được phụ vương bảo vệ rất tốt, không chịu được người như người trêu chọc đâu.”

Thân thể Tương Liễu nghiêng về trước, cười cười hỏi: “Ta là người như thế nào? Ta là loại người như vậy?”

Tiểu Yêu liếc hần hốt một cái, “Trong lòng người tự rõ.”

Tương Liễu vô tình nói: “Cô ta còn không coi cô là tỷ tỷ, cô lại sốt ruột muốn làm tỷ tỷ tốt trước.”

“Quan hệ giữa người với người, luôn có một người bước ra một bước trước, giữa nam nữ thì không cần nói, ngay cả cha mẹ và con gái cũng là như vậy, khi con gái còn vô tri vô giác, cha mẹ đã bắt đầu lo lắng. Từ trước đến nay ta luôn ích kỷ, tuyệt đối không chịu làm người bước ra một bước trước, nhưng giữa ta và A Niệm, ta quyết định làm người bước trước một bước. Không phải vì nàng tốt, nàng đáng giá, mà vì phụ vương của ta và Chuyên Húc, ta nguyện vì họ mà nhân nhượng A Niệm.”

“Không cứ bỏ ra là sẽ có báo đáp. Cô ta có thể bán đứng cô cho ta, cũng có thể bán đứng cô cho người khác. Lần này cô ta có thể đẩy cô xuống vách núi, lần sau có lẽ có thể dùng dao găm đâm vào tim cô.

“Ta biết, thế nên loại chuyện như thế này ta chỉ chịu làm một lần.”

Tương Liễu nói: “Ta đồng ý với cô không đi trêu chọc muội muội của cô nữa, nhưng cô phải đồng ý với ta một việc.”

“Ta có thể nói không sao?”

“Hiển nhiên không thể.”

Tiểu Yêu chớp mắt nhìn Tương Liễu, bày ra bộ dáng chăm chú lắng nghe.

Tương Liễu nói: “Tiếp tục giúp ta chế thuốc độc.”

Chuyện này rất đơn giản, Tiểu Yêu sáng khoái đồng ý, “Có thể. Nhưng mà... Giao cho người như thế nào? Bây giờ ta không còn ở trấn Thanh Thủy, người lại không thể lên núi tìm ta.”

Tương Liễu cười nói: “Đây là vấn đề cô cần lo lắng, dù sao nếu lâu quá mà ta không thấy thuốc của cô, ta sẽ đi tìm muội muội của cô.”

Tiểu Yêu lẩm bẩm, “Ta biết người không dễ dàng tha cho ta mà.”

Tương Liễu nói: “Ta đã tha cho cô.”

Tiểu Yêu bĩu môi.

Tương Liễu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hỏi: “Vì sao?”

Tiểu Yêu hiểu hần đang hỏi vì sao thà chết cũng không chịu hôn hần một cái, nhưng vẫn cố ý giả bộ hồ đồ, “Vì sao cái gì?”

Tương Liễu nắm giữ cánh tay nàng, chìm xuống, Tiểu Yêu vội kêu to: “Ầy, nghĩ ra rồi, nghĩ ra rồi.”

Tương Liễu nhìn nàng chăm chăm, Tiểu Yêu nói: “Ta sợ.

“Đáng sợ hơn cả cái chết?”

Tiểu Yêu suy tư một lát mới chậm rãi nói: “Ca ca ta, chính là Chuyên Húc, có một tối chúng ta nói chuyện phiếm, huynh ấy cười ta dù sao vẫn là cô gái biết mơ mộng. Tuy chỉ là, chỉ là... Nhưng ta sợ không cẩn thận, người sẽ đi vào trong mộng của ta, mà người...” Tiểu Yêu lắc đầu, “Tuyệt đối không thích hợp xuất hiện trong mộng của con gái, điều đó sợ rằng đáng sợ hơn cả cái chết.”

Tương Liễu nhẹ giọng cười rộ lên, dần dần, càng cười càng lớn tiếng, hần buông Tiểu Yêu ra, thân mình vụt về phía xa.

Tiểu Yêu kêu to: “Này, này... Người đừng bỏ lại ta, người để ta ở đây, ta trở về thế nào?”

Tương Liễu cười nói: “Bơi về!”

Sắc mặt Tiểu Yêu thay đổi, “Người để ta bơi từ đây về sao? Đây chính là biển sâu, thú biển quái vật biển chỗ nào cũng có, ta linh lực thấp kém, con quái vật biển nào cũng có thể ăn ta!”

Tương Liễu cười híp mắt nói: “Ta đây cũng vì tốt cho cô, chẳng may ta đối xử quá dịu dàng săn sóc với cô, không cẩn thận đi vào giấc mộng của cô, làm cô sống không bằng chết, chẳng phải là tội sao?” Tương Liễu nói xong, chậm rãi chìm vào đáy biển, biến mất không thấy.

Tiểu Yêu vẫn không tin, kêu lên: “Tương Liễu, Tương Liễu, Cửu Mệnh! Yêu quái chín đầu! Ma đầu đáng chết! Chín đầu đáng chết ma đầu yêu quái...”

Biển khơi tĩnh lặng, trời đất tịch liêu không tiếng động.

Tiểu Yêu chỉ cảm thấy sắc biển ngày càng tăm tối hơn, nàng rung mình một cái, phân biệt phương hướng, vừa mắng Tương Liễu vừa bơi về hướng Ngũ Thần sơn.

Ban đầu nàng còn sợ có động vật biển nào đó đột nhiên lao tới, cắn đứt đuôi nàng, nhưng lâu sau, vẫn không nhìn thấy đất liền, điều Tiểu Yêu lo lắng không phải là bị cắn chết, mà là bị chết đuối

Vì tiết kiệm từng chút sức lực và tinh thần, nàng không dám suy nghĩ miên man nữa, bảo trì đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ, dường như đang ngồi thiền tu luyện, thân thể giữ vững một tiết tấu, không ngừng rẽ nước bơi.

Lúc đầu, còn có thể cảm thấy vì mệt mỏi mà sinh ra đau nhức thân thể, nhưng dần dần, tất cả đều biến mất, trời không phải trời, biển cũng không phải biển, thậm chí không cảm thụ được mình đang tồn tại, tất cả đều thành bản năng cầu sống, chỉ là một đồng sên sệt tiến về phía trước, luôn tiến về phía trước, vĩnh viễn không ngừng không nghỉ mà tiến về phía trước.

14. Chương 14

Tên chương 14 nguyên văn là Thử tình vô kể khả tiêu trừ. Là một câu thơ trong bài Nhất tiễn mai của Lý Thanh Chiêu (1084 - mất khoảng năm 1151), hiệu Dị An cư sĩ, là nữ tác gia chuyên sáng tác từ nổi tiếng thời nhà Tống, (Trung Quốc). Theo đánh giá của nhà văn Lâm Ngữ Đường, thì bà là nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa.

Bài từ Nhất tiễn mai được bà viết ra để thể hiện tình cảm nhớ nhung sâu muộn đối với chồng bà là Triệu Minh Thành, lúc ông đi làm thái thú và sau đó mất vì loạn lạc. Thời gian này bà sống một mình ở Thanh Châu. Bài từ này được chọn vào tuyển tập thơ tình nổi tiếng của Trung Quốc và đã được phổ nhạc với tên là “Nguyệt mãn tây lâu”.

Nhất tiễn mai (Dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Sen đỏ hương tàn ngọc diện thu

Nhẹ cỏ xiêm là

Bước xuống lan châu

Trong mây ai gửi lá thư qua

Lúc nhận bay về

Nguyệt rọi tây lâu

Hoa rụng rơi bởi nước chảy mau

Một mối tương tư

Hai chốn ưu sầu

Cảnh tình không chỗ để tiêu trừ

Vừa nhủ mầy chau

Lại quặn lòng đau

Tiểu Yêu không biết rốt cuộc đã trôi qua bao lâu, chỉ biết rằng tay nàng va chạm vào vật cứng gì đó, khi nàng theo bản năng nắm chặt lấy nó, ánh mắt nàng mới khỏi phục một chút thị giác.

Thấy rõ đó là một khối đá ngầm, Cả thân thể Tiểu Yêu lập tức mềm nhũn, nàng nằm bò trên đá ngầm, nhìn thấy trên mỏm đá từ xa xa, có một bóng người tối đen cổ chấp đứng lặng.

Lúc này, phía chân trời đã tờ mờ sáng, giữa tia nắng ban mai thanh lạnh, bóng người cao to đó dường như đã hòa làm một thể với mỏm đá, được khảm vào trời đất, chờ đợi đến khi trời tàn đất tận.

Tiểu Yêu không biết là mệt hay là vui sướng, cổ họng khàn rất, không phát ra tiếng, nàng vô lực giơ tay lên, giống như đang vẫy, rồi lại hoàn toàn không nhúc nhích được.

Rốt cuộc, người đứng trên mỏm đá nhìn thấy nàng, vội vàng không đi men theo bờ mà nhảy ngay xuống mỏm đá, tiến vào biển, ra sức bơi tới bên cạnh Tiểu Yêu, ôm lấy nàng. Hai người nửa ngâm trong nước biển, Tiểu Yêu vì kiệt sức mà thân thể không ngừng run rẩy, Cảnh cũng không biết vì sao mà cũng đang không ngừng run run.

Hai người run rẩy đến độ không phát ra lời, Tiểu Yêu có thể nghe thấy âm thanh “đại chiến” của hai hàm răng mình. Nàng cảm thấy vừa buồn cười lại vừa buồn bực, tử mĩ ăn mặc chải chuốt, không ngờ lại xuất hiện trong bộ dạng thảm hại như thế này.

Tiểu Yêu rùng mình nói: “Đừng, đừng... Trong nước.” Ngâm mình trong nước biển cả đêm, thật sự không muốn ngâm nữa.

Cảnh ôm nàng trèo lên đá ngầm, nhưng chao đảo đi được vài bước lại bị trượt chân, ngã xuống phía dưới. Cảnh sợ Tiểu Yêu bị thương, dùng lưng mình để đỡ cho nàng, phịch một tiếng, ngã không nhẹ.

Tiểu Yêu cười, “Chàng, chàng... là cứu... hồ... ly... gốc

Cuối cùng cũng lên được bờ, Cảnh bế Tiểu Yêu tới sau vách đá kín gió, sắc mặt Tiểu Yêu trắng bệch, môi tím tái, một tay Cảnh áp vào sau tim nàng, một tay nắm bàn tay nàng, chậm rãi chuyển linh lực của mình cho nàng, linh lực từ từ tán khắp cơ thể nàng, lúc này Tiểu Yêu mới không run rẩy nữa. (Đặt tay sau tim là áp vào lưng, đằng sau không phải đằng trước ^^)

Bấy giờ, ngoài trời đã sáng choang, nhưng trong góc nhỏ dưới vách đá này, vì được đá và rừng cây che lấp nên vẫn âm u như trước.

Cảnh thấy thân thể Tiểu Yêu đã ấm lên, thu tay đặt sau tim nàng, cảm thấy cũng phải buông tay đang nắm tay nàng ra, nhưng lại luyến tiếc, tay hấn lúc thả lỏng lúc lại nắm chặt. Tiểu Yêu nhìn hấn, trêu đùa: “Trước kia chàng bạo gan lắm cơ mà, sau bây giờ lại nhát gan thế?”

Cảnh buông tay, “Bây giờ và trước kia không giống.”

“Chỗ nào không giống?”

Cảnh nhìn nàng một cái, vội rũ mắt xuống.

Tiểu Yêu sờ sờ vuốt vuốt mái tóc ướt, lại bóp bóp gò má, chắc là sắc mặt cũng chẳng tốt hơn chút nào, thật là ử ử, nàng quyết định phải trở về hung hăng giáo huấn A Niệm một trận. Tiểu Yêu đứng lên, “Ta trở về đây.”

Cảnh vội vàng đứng lên, giữ chặt cánh tay nàng, lại lập tức buông ra như bị điện giật, mặt nóng bừng. Quần áo của Cao Tân mỏng manh phóng khoáng, sau khi thấm nước càng dán sát vào người, vừa rồi lúc ngồi không biết, nhưng lúc này đứng lên, bỗng chốc eo ra eo, ngực ra ngực, nhìn cực kỳ rõ ràng.

Tiểu Yêu nhìn vẻ mặt Cảnh, cúi đầu nhìn bản thân, lập tức ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu gối, che kín mình lại.

Cảnh ngồi đối diện nàng, thấp giọng nói: “Ở lại một lát rồi về, được không? Chỉ một lát thôi.”

Tiểu Yêu không lên tiếng.

“Ta chờ nàng một đêm, nghĩ rằng nàng sẽ không đến.”

Tiểu Yêu buồn bực hỏi: “Đã cảm thấy ta sẽ không đến, vì sao còn muốn chờ?”

Cảnh không biết nên trả lời như thế nào, nếu nàng thực sự không đến, hấn cũng không biết phải làm sao, ở dưới lòng đất nơi đây (Trong địa lao), hấn từng có thời khắc hạnh phúc nhất, ngọt ngào nhất trong đời. Nhưng người cho hấn hạnh phúc và ngọt ngào là Tiểu Lục, không phải thiếu nữ trước mắt này, nếu nàng hủy bỏ, hấn hoàn toàn hiểu rõ.

Tiểu Yêu quỳ hai gối xuống đất, đi tới trước mặt hắn, trong mắt tràn đầy tức giận và tủi thân, “Chàng cho là mình đợi một đêm, rất vất vả sao? Chàng có vị hôn thê! Chàng và cô ta cùng đến cùng đi, lại biến đổi biện pháp, thời thời khắc khắc nhắc nhở ta từng hứa hẹn với chàng. Nếu đã không tin ta, vì sao muốn ta hứa hẹn? Ta nói cho chàng biết, đêm qua vì tuân thủ lời hứa hẹn với chàng mà suýt nữa ta đã chết!” Tiểu Yêu ra sức đẩy Cảnh, “Ta không chơi nữa, ta thu lại lời hứa! Chàng mau về Thanh Khâu đi, đi mà cưới Phòng Phong Ý Ánh ấy!”

Cảnh không dám chống lại, nhưng cũng kiên quyết không lui về phía sau, “Ta sẽ không cưới cô ấy, thực ra cô ấy cũng không thích ta, không nguyện lòng gả cho ta.”

Tiểu Yêu dừng xô đẩy, “Ta không tin! Sao cô ta lại không thích chàng?”

“Chân ta tàn, nhìn ra được cô ấy rất kinh ngạc và thất vọng. Có một lần, cô ấy thấy vết thương trên người ta, bị hoảng sợ...” Thật ra, nói kinh ngạc chỉ là cách nói hàm súc, lúc đó sắc mặt Ý Ánh trắng bệch, kinh hãi, không dám liếc nhìn hắn, hơn nữa từ đó trở đi, lúc hai người ở chung, Ý Ánh đều duy trì khoảng cách với hắn.

Tiểu Yêu rất khó chịu, nàng biết chân Cảnh đi lại hơi bất tiện, cũng biết vết thương trên người Cảnh có chút đáng sợ, nhưng đó không phải là lý do hắn bị ghét bỏ. Tiểu Yêu nói: “Các người đính hôn vài thập niên rồi, chẳng lẽ cô ta còn để ý cái vẻ ngoài đó sao?”

“Thực tế, trước khi gặp mặt ở trấn Thanh Thủy, ta hoàn toàn không biết cô ấy trông như thế nào, chúng ta chưa bao giờ gặp mặt. Cô y là người mẹ ta chọn, lúc đó, mẹ đã mắc bệnh, ta không muốn mẹ phải quan tâm đến hôn sự của mình nên đành đồng ý. Sau khi đính hôn, ta vừa phải chăm sóc mẹ, vừa phải xử lý sự vụ trong tộc, bận tới mảy tới mảy, căn bản không nghĩ tới chuyện này, ngược lại đại ca lạnh lẽo để ý Phòng Phong Ý Ánh, sau khi trở về cười ha ha nói với ta ‘Chúc mừng, quả nhiên là xinh đẹp, thông tuệ lanh lợi’. Mẹ qua đời, ta phải đối mặt với đại ca đang suy sụp, không có tâm tình nghĩ tới chuyện nam nữ. Bà nội vạch trần bí mật thân thể của đại ca, ta càng vô tâm suy nghĩ. Cho đến khi tất cả đều bình ổn, bà nội nói ta nên thành hôn, ta mới nhớ ra mình còn có một vị hôn thê. Bà nội tuổi đã cao, chị dâu dường như không tồn tại, Đồ Sơn thị thực sự cần một nữ chủ nhân, giúp bà san sẻ âu lo và việc nhà. Sau khi bà và các trưởng lão thương lượng, lựa chọn ngày cưới, không nghĩ tới còn chưa đến ngày cử hành hôn lễ, ta đã bị đại ca giam cầm.”

Hóa ra lần gặp ở trấn Thanh Thủy dĩ nhiên là lần đầu gặp mặt giữa hắn và Phòng Phong Ý Ánh, cũng khó trách Phòng Phong Ý Ánh lại thất vọng... Lòng Tiểu Yêu rối bời, có chút chua xót khó chịu, lại có chút cao hứng, chính mình cũng không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì.

Sau một lúc lâu, Tiểu Yêu xa xăm nói: “Phòng Phong tiểu thư thật là xinh đẹp, lại có năng lực. Ánh mắt soi mói một chút, cũng là bình thường, chàng đừng để trong lòng.”

“Nàng, đẹp nhất.” Cảnh nói xong, lập tức cúi đầu.

“Cho dù như bây giờ?”

“Ừ.”

Tiểu Yêu bật cười, “Rốt cuộc hiểu rõ vì sao Chuyên Húc nói lời lừa dối với các thiếu nữ mà đều thuận lợi cả, tuy biết lời chàng nói không phải là thật, nhưng vẫn thích nghe.”

“Ta nói thật. Tiểu Yêu, ta thật không ngờ nàng là như vậy, nếu như ta biết nàng là như vậy... Cho dù ở trong bóng đêm của địa lao, ta cũng tuyệt đối không có dũng khí nói ra hy vọng xa vời...” Lưng Cảnh thẳng tắp, đầu lại gục xuống, giống như một gốc cây sinh trưởng ở nơi âm u, quanh năm không được thấy ánh mặt trời, “Cơ thể của ta, giọng nói của ta... Nàng có biết vì sao ta biết rõ có thể chữa trị chân mà không chịu chữa trị không? Bởi vì ta biết cho dù chữa tốt, vết thương thực sự vẫn ở trong thân thể ta, thuốc gì cũng không trị hết. Ta có thể mặc quần áo để che đi vết thương xấu xí trên người có thể sử dụng thuốc hay hiểm có để chữa khỏi chân, ta có thể cố gắng nói ít, che giấu giọng nói khó nghe của mình, ta sẽ vẫn là Thanh Khâu công tử tao nhã xuất chúng như trước, nhưng ta không thể lừa gạt được bản thân mình... Tiểu Yêu, ta không xứng với nàng! Thời gian này, có rất nhiều nam nhi khỏe mạnh thông tuệ anh tuấn...”

“Cảnh, ngừng đầu! Đồ Sơn Cảnh, ngừng đầu.”

Cảnh chậm rãi ngẩng đầu lên, Mặt Tiểu Yêu tiến tới bên mặt hắn, thì thào nói nhỏ: “Đêm qua, có một nam tử ép ta hôn hắn, bây giờ ta lại chỉ muốn hôn chàng.” Môi nàng nhẹ nhàng đặt lên môi Cảnh, thân mình Cảnh run rẩy một cái, bỗng chốc co rụt lại, né tránh Tiểu Yêu, “Đừng... Tiểu Yêu.”

Tiểu Yêu nhắm mắt lại, ngửa đầu, hai gò má đỏ gay, thân mình cũng đang run rẩy, “Cảnh... Cảnh...”

Tiểu Yêu khẽ gọi, giọng run run gần như không nghe ra nàng đang gọi cái gì, Cảnh cảm thấy mình cũng đang run rẩy, hắn hôn lên đóa hoa đỏ rực trên trán Tiểu Yêu, giống như có một ngọn lửa từ trán Tiểu Yêu chảy vào lòng hắn, làm cho trái tim lạnh lẽo của hắn ấm áp lên, có lẽ sớm muộn gì cũng có một ngày, những thứ ẩn giấu trong thân thể, những vết thương không thuốc nào chữa được cũng sẽ hồi phục.

Cảnh ôm Tiểu Yêu thật chặt, vùi đầu trên cổ Tiểu Yêu, vui mừng như đang nằm mơ, làm cho hắn thắm muốn vĩnh viễn ôm Tiểu Yêu như thế này, vĩnh viễn không buông ra.

Tiểu Yêu rên rỉ, “Chàng sắp siết ta tắt thở rồi.”

Cảnh lập tức buông lỏng nàng ra, mặt đỏ bừng. Tiểu Yêu cười khê, đầu dựa vào khuỷu tay hắn, nhìn hắn.

Cảnh ngượng ngùng, hơi nghiêng đầu, “Vừa rồi nàng nói đêm qua suýt nữa đã chết, còn nói...”

Tiểu Yêu lơ đãng khua tay, “Ta chỉ nói để dọa chàng.”

Cảnh nhìn về phía Tiểu Yêu, trong lòng nghi hoặc, nhưng biết Tiểu Yêu không muốn nhắc lại nữa.

Tiểu Yêu cười “Vì sao không phải nơi này?” Nàng chỉ vào môi mình.

Cảnh thấp giọng nói: “Còn không phải lúc.”

“Vậy khi nào thì mới... Có thể.” Tiểu Yêu khép hờ mắt lại, lấy tay che mặt, che giấu vẻ thẹn thùng.

Cảnh không trả lời được, bởi vì đó là từ Tiểu Yêu quyết định, không phải hắn. Không phải hắn không khát vọng, mà là —— hắn muốn nàng yêu, hắn không muốn nàng chỉ vì thương tiếc, Tiểu Yêu đã cho hắn rất nhiều, hắn không muốn tiếp tục lợi dụng lòng tốt của nàng.

Tiểu Yêu lén nhìn hắn từ kẽ ngón tay, “Ta thấy đàn ông các chàng nhìn thấy phụ nữ, đều hận không thể lập tức ném lên giường, lột sạch quần áo...” Tiểu Yêu không nói được nữa, từ khi đổi trở về thân nữ nhi, bất giác nàng đã không thể không thẹn thùng xấu hổ như Tiểu Lục ngày trước, hơn nữa bây giờ, nàng càng hận không thể nuốt lại lời vừa nói.

Mặc dù Cảnh vẫn giữ mình trong sạch, nhưng dù sao cũng là người nắm giữ một bộ tộc, ra vào nơi “gió trăng” là chuyện thường, hơn nữa trong nhóm thế gia đại tộc không tránh được chút chuyện buông thả dục vọng, Cảnh là đàn ông dĩ nhiên cũng biết tới. Trong chuyện làm ăn, đừng nói là chỉ nói về mấy chuyện này, mà thậm chí còn gặp qua, nhưng không có cảm giác gì, vẫn cười đùa như thường. Vậy mà đối với Tiểu Yêu, hắn chỉ cảm thấy người như thiếu như đốt, không được tự nhiên, thấp giọng biện bạch: “Ta, không phải như vậy.”

Hai người đều trầm mặc, trong sự lúng túng còn có từng đợt từng đợt ngượng ngùng, trong sự quẫn bách lại có gợn sóng vui mừng.

“Tiểu Yêu... Tiểu Yêu...” Tiếng gọi của Chuyên Húc truyền đến.

Hai người giống như kẻ trộm, hoảng sợ lập tức tách ra. Tiểu Yêu ra dấu tay với Cảnh, ý bảo hắn đừng lên tiếng mà trốn đi.

Tiểu Yêu tùy tiện gạt lại tóc, tiến vào đám cây cối, vòng ra ngoài đá ngầm, vẫy tay với Chuyên Húc, “Ở chỗ này!”

Chuyên Húc chạy nhanh tới, “Sao muội lại thắm như vậy?” Nói đoạn cởi áo khoác ra, choàng lên người Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu nói: “Tại sao muội biến thành bộ dạng này? Còn không phải vì muội muội tốt của huynh, trở về muội muốn xử lý A Niệm.”

Chuyên Húc triệu vận liền tới, đỡ Tiểu Yêu lên xe, “Ta còn tưởng rằng muội cứ nhẫn nhịn như vậy.”

Tiểu Yêu liếc nhìn về phía vách đá, đi lên xe, “Không giáo huấn nàng, chỉ sợ lần sau nàng sẽ làm chuyện khiến phụ vương và huynh đau lòng.”

“Rốt cuộc A Niệm đã làm gì?”

Tiểu Yêu cười cười thần bí, “Đây là chuyện giữa hai đứa muội, huynh đừng nhúng tay.” Nếu để Chuyên Húc biết A Niệm dám cấu kết với Tương Liễu để thiết kế nàng, thì Chuyên Húc không thể không tức giận.

Chuyên Húc hỏi: “Muội có gặp Cảnh không?”

“Có gặp.”

“Hai người... Nói những gì?”

“Thì hàn huyên tán gẫu, ờ... Chàng nói chuyện của mình và Phòng Phong Ý Ánh, cũng nói một chút chuyện khác.”

Chuyên Húc cười mà như không cười nói: “Tùy tiện tâm sự, tán gẫu suốt đêm không về cung?”

Tiểu Yêu cây ngay không sợ chết đứng hỏi lại: “Huynh trông bộ dạng muội giống người đi chơi thoải mái cả đêm không về sao? Nếu không phải muội muội tốt của huynh, thì muội đã sớm về cung ngủ rồi.”

Chuyên Húc vờ sờ tóc của nàng, thấy bên trong có cả tảo biển và hạt cát, lắc đầu cười nói: “Xem ra thực sự là bị giày vò không ít, chịu thua thiệt một lần trong tay A Niệm. Nhưng muội cũng đừng một hơi một tiếng, muội muội ngoan của ta, luận xa luận gần, đó cũng là muội muội của muội!” (Một hơi một tiếng: Ý là nên nhường một chút, không ăn miếng trả miếng.)

Tiểu Yêu gục mặt, thở dài, đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Đồ Sơn Hầu đó, huynh cảm thấy thế nào?”

“Không tệ.”

Tiểu Yêu biểu lộ vẻ hứng thú, Chuyên Húc đành phải giải thích cặn kẽ: “Bản thân hắn là người rất có tài hoa, so với Cảnh, hắn cương nghị ngang ngược hơn, nghe nói trong những năm Cảnh mất tích, rất nhiều việc của Đồ Sơn gia đều là hắn giải quyết, hắn làm việc không tệ, đáng tiếc Cảnh vừa trở về, hắn nhất định phải thoái nhượng. Ta cảm thấy rất kỳ lạ, họ là anh em sinh đôi, Hầu là con trưởng, tài năng không thua Cảnh, về lý mà nói thì địa vị của hắn phải quan trọng hơn. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, Đồ Sơn gia hiển nhiên coi trọng Cảnh hơn nhiều, nhóm Phong Long cũng không quá coi trọng Hầu, nhất là Phong Long, nhìn qua thấy thật khách khí có lẽ, nhưng loại khách khí có lẽ đó so với sự thân quen, không câu nệ với Cảnh thì thật làm cho người ta khó chịu. Trong cái vòng của thế gia đệ tử, nhìn như rất phức tạp, cực kỳ khó tiến vào, nhưng lại rất đơn giản, thái độ của vài người chủ chốt có thể quyết định tất cả, chẳng hạn trong vòng của họ, Phong Long và Cảnh biểu lộ coi trọng ta, người khác tự nhiên cũng theo đó mà tôn trọng ta vài phần. Còn Hầu thì tương đối thăm, tuy bởi hắn là người của Đồ Sơn thị nên Phong Long tiếp nhận hắn, nhưng hiển nhiên không thật sự tán thành hắn. Chỉ là, ta có một cảm giác, Hầu cũng không tự nguyện làm người ở bậc dưới, hắn chỉ đang nhẫn nại thôi, ta thấy được dã tâm trong mắt hắn.”

Tiểu Yêu gật gù đầu, “Có cảm giác ẩn tượng của huynh với hắn không xấu.”

Chuyên Húc tự giễu bật cười, “Bởi vì thực ra tình cảnh của hắn có phần giống ta. Chúng ta đều đang nhẫn nại, đều đang chờ đợi thời cơ thích hợp để giết chết đối thủ, chúng ta đều khát vọng chứng minh bản thân với mọi người.”

Sắc mặt của Tiểu Yêu trở nên ngưng trọng, Chuyên Húc nói: “Đừng lo lắng, nếu Cảnh không có chút thủ đoạn, Phong Long sẽ không coi trọng và tín nhiệm hắn như vậy, kỳ thực chỉ cần Cảnh muốn, hắn hoàn toàn có thể ra tay trước chiếm lợi thế, trừ bỏ Hầu. Nhưng không biết hắn nghĩ gì, chậm chạp không ra tay.” Chuyên Húc vỗ vỗ bờ vai nàng, cười nói, “Vì mạng của Cảnh là do muội cứu về, chỉ cần Cảnh không đắc tội muội, ta sẽ để ý Hầu, hơn nữa ta nghi ngờ...” Chuyên Húc hí mắt cười lạnh, “Hầu có cấu kết với vương thúc.” (Vương thúc: chú của Chuyên Húc, mấy ông này ở Hiên Viên, muốn hại Chuyên Húc vì Chuyên Húc là cháu trưởng, có khả năng cao được lên ngôi thay Hoàng Đế.)

Tiểu Yêu yên tâm vài phần, nhíu mày nói: “Phòng Phong thị có theo phe các cậu không?” (Chuyên Húc gọi là thúc (chú) vì với hắn là bên nội, Tiểu Yêu ở bên ngoại nên gọi cậu.)

“Nhìn hành động của Phòng Phong Ý Ánh, hẳn là có. Bằng không chỉ một Phòng Phong thị làm sao dám năm lần bảy lượt hạ sát ta? Trên đời này người muốn ta chết không phải là mấy vị trưởng bối kia của chúng ta sao?”

Tiểu Yêu thở dài: “Muội thật bội phục các người, người này muốn giết người kia, thế mà có thể không hề khúc mắc, nói nói cười cười chơi với nhau.”

Chuyên Húc cười tủm tỉm nói: “Chẳng lẽ muội không biết đây cũng là một niềm vui thú?”

Tiểu Yêu cười to, “Chính xác!”

Vân liền dừng lại, Tiểu Yêu nhảy xuống xe, không có ý định đi vào điện, phân phó thị nữ: “Lấy đại một cái áo rách rưới ra đây cho ta.”

Thị nữ vội chạy đi, cầm một cái áo bị A Niệm hủy đưa cho Tiểu Yêu, Tiểu Yêu cởi áo khoác của Chuyên Húc trả lại cho hắn, khoác cái áo rách rưới kia lên người, bước đi.

Chuyên Húc kêu lên: “Sao muội không thay quần áo mà đã đi tìm A Niệm tính sổ?”

Tiểu Yêu quay lại, vẩy tảo biển và cát trong tóc, nói: “Cần cái khí thế này đây!”

Chuyên Húc cười: “Ta đây mặc kệ các muội, ta đi tìm bọn Phong Long và Hình Duyệt, ngày mai họ phải đi rồi.”

Tiểu Yêu vừa đi vừa vẩy vẩy tay, “Huynh đi tìm việc vui của huynh, muội đi tìm việc vui của muội.”

Tiểu Yêu đá văng cửa điện của A Niệm, tiến vào, có lẽ tối qua A Niệm phải chịu giãn vật, ngủ không ngon, nên lúc này còn chưa dậy.

Bọn thị nữ ào ào ngăn cản Tiểu Yêu, “Đại Vương cơ, nhị vương cơ còn chưa dậy, nếu cô có việc...”

Tiểu Yêu vung tay vung chân, lùm bùm đá văng tất cả. Hải Đường chắn phía trước, Tiểu Yêu nói: “Thế nào? Người còn muốn ra tay với ta?”

Hải Đường quỳ xuống, “Nô tì không dám.” Nhưng vẫn không nhường đường.

Tiểu Yêu tức miệng mắng to: “A Niệm, người có gan làm, phải có gan nhận! Trốn sau lưng nô tì làm cái gì? Người là đồ nhát gan!”

A Niệm kéo cửa ra, nói với Hải Đường: “Người tránh ra, ta cũng muốn nhìn xem cô ta dám làm gì, nếu cô ta thực sự có gan, thì hôm nay giết ta luôn đi, ta mới coi như phục cô ta!”

Mấy tì nữ khuyên nhủ: “Đại vương cơ, nhị vương cơ, các cô...”

Tiểu Yêu và A Niệm cùng quát: “Cút!”

Nhóm tì nữ vội kéo Hải Đường trốn sang một bên, Tiểu Yêu nói với A Niệm: “Có lá gan mời ta đi vào không, mở to mắt mà xem ta sẽ làm gì với người.”

A Niệm hừ lạnh, nhường đường.

Tiểu Yêu đi vào, cài chặt cửa. Nàng chỉ vào mình, “Người không ngờ người khác biến tay thành thế này, hài lòng chứ?”

A Niệm ung dung ngồi xuống, bưng cốc nước lên muốn uống, “Coi như vừa lòng.”

Tiểu Yêu cầm ấm nước trên bàn, hắt cả ấm nước lên mặt nàng, “Người đúng là đồ không có não!”

A Niệm nhảy dựng lên, “Người, người... Hôm nay ta mà không đánh người gần chết, ta sẽ không là Cao Tân Úc.” Nàng vung tay, lại phát hiện dường như linh lực đã biến mất, đừng nói gây bằng cây bằng gì, ngay cả mảnh vụn bằng cũng chẳng toát ra.

Tiểu Yêu ngoắc ngoắc tay với nàng, “Đừng có chỉ nói mồm!”

A Niệm tùy tay cầm lấy một thanh ngọc như ý, quơ múa như gậy mà đánh Tiểu Yêu, Tiểu Yêu cầm cây đàn phượng hoàng của nàng, bắt đầu đánh nhau với nàng. Ngọc như ý bị gãy, A Niệm lại nắm lấy giá gương mạ vàng cao cỡ nửa người, hung hăng đập về phía Tiểu Yêu, làm cây đàn phượng hoàng của mình nát bươm.

Tiểu Yêu vợ lấy một đồng hộp son phấn, vừa ném A Niệm vừa trốn, “Người đã man ghê, không ngờ cũng có chút sức lực đấy.”

Tiểu Yêu nhảy lên bàn, A Niệm đập bàn.

Tiểu Yêu trốn bên cạnh cái giá, thuận tay cầm bình hoa và sách ném A Niệm, A Niệm dùng giá gương quét qua, đập đổ cả cái giá xuống.

Tiểu Yêu lúi tới cạnh giường, A Niệm ép tới, “Ta xem người còn trốn đi đâu nữa?”

A Niệm tức giận đã quên nặng nhẹ, nàng đập mạnh gương về phía Tiểu Yêu, chỉ muốn người này biến mất khỏi thế giới của nàng.

Tiểu Yêu nhảy lên như con khỉ, bám vào đỉnh giường, tránh được đòn trí mạng. Khi nàng nhảy xuống, dùng toàn bộ sức lực kéo màn trướng, làm màn chướng chồng chất trùm lên người A Niệm. Màn trướng này làm bằng loại lụa giao, nước lửa không thể xâm hại, ngay cả đao kiếm cũng không cắt nổi, A Niệm kéo gỡ nửa ngày vẫn chẳng thể thoát ra được, ngược lại làm mình bị quấn càng chặt.

Tiểu Yêu đập một cước vào bụng nàng, A Niệm ngã kênh xuống đất, đầu đập xuống sàn, đau đến xanh mặt.

Tiểu Yêu ngồi trên người nàng, “Cao Tân Ưc, đây là người! Mất đi linh lực, cái gì người cũng không làm được! Mất đi thân phận, người không là cái gì cả!”

N thoáng chốc tuôn trào, “Người cho là người mạnh hơn ta sao? Nếu mẹ người không phải Hiên Viên vương cơ, Chuyên Húc sẽ để ý người sao? Nếu người không phải cháu ngoại của Hoàng Đế, người khác sẽ cảm thấy người mạnh hơn ta sao? Ngoài huyết mạch của người cao quý hơn ta, còn có chỗ nào hơn ta nữa? Ta ít nhất cũng vất vả tu luyện, linh lực cao cường hơn người, còn người thì sao? Cái gì mà đồ đệ của Vương Mẫu chứ, ngay cả một con yêu quái bình thường nhất cũng chẳng đánh lại! Nếu không phải người có thân phận như thế, thì phụ vương sẽ cử hành nghi thức bái tế long trọng cho người? Chẳng lẽ người cho rằng khách khứa trên Đại Hoang đến để nhìn người? Ta nói cho người hay, không phải! Bọn họ vì cha người là Tuấn Đế, mẹ người là Hiên Viên vương cơ, ông ngoại người là Hoàng Đế, sư phụ người là Vương Mẫu! Ngoài thân phận đó ra, người chẳng hơn ta cái gì!”

Thì ra đây chính là sự tự ti của A Niệm, Tiểu Yêu trầm tư trong chớp mắt, nói: “Người oán hận mẹ người xuất thân nghèo hèn!”

A Niệm gầm rú như điên: “Ta không hề! Ta không hề! Mẹ ta là người tốt nhất trên đời, không cho phép người nói mẹ ta như vậy...”

A Niệm giãy giụa muốn đứng lên, Tiểu Yêu ùi nàng ăn một quyền, đánh cho nàng nước mắt nước mũi phun hết cả ra, muốn giãy mà không được, Tiểu Yêu đè nặng ngực nàng nói: “Người còn không dám thừa nhận? Không phải người oán hận vì mẹ người sao? Tuy chính người cái gì cũng mạnh hơn ta, nhưng chỉ vì mẹ người là một nữ tử thân phận nghèo hèn, không chỉ nghèo hèn, mà còn vừa điếc vừa câm, thế nên người nghĩ người kém ta. Có phải người nghĩ rằng, nếu người là đồ đệ của Vương Mẫu, thì linh lực của người không biết sẽ cao bao nhiêu? Có phải người nghĩ rằng, nếu người là cháu ngoại của Hoàng Đế, thì người tuyệt đối sẽ không vô dụng như ta?”

A Niệm khóc ô ô, thút thít, Tiểu Yêu vỗ mặt nàng nói: “Người dám thề độc người thật sự không nghĩ như vậy không?”

Tiếng khóc của A Niệm càng lúc càng lớn. Nàng không thừa nhận nàng oán trách mẹ, nhưng nàng thực sự từng có ý nghĩ đó, nàng không kém Tiểu Yêu, nhưng mọi người đều coi trọng Tiểu Yêu, chẳng lẽ không phải vì mẹ Tiểu Yêu sao? Nếu mẹ Tiểu Yêu không phải Hiên Viên vương cơ, nếu mẹ Tiểu Yêu cũng là nữ tử thân phận nghèo hèn như mẹ nàng, thì Tiểu Yêu có thể hơn nàng cái gì? Tiểu Yêu có thể làm cho toàn bộ Đại Hoang đều chấn động sao?

A Niệm kinh hoàng nghĩ, chẳng lẽ ta thật sự để ý thân phận của mẹ?

Không, không phải! Mẹ là người dịu dàng, đáng thương như vậy, nàng và phụ vương là tất cả của mẹ, nàng tuyệt đối không để ý thân phận của mẹ!

Tiểu Yêu quát: “Có bản lĩnh nghĩ, thì phải có bản lĩnh thừa nhận, ngoài khóc lóc ra, ngươi còn làm được gì?”

A Niệm vẫn khóc lớn như trước, Tiểu Yêu lấy ra một ít thuốc bột, rắc lên màn lụa, mấy lùm khói bắt đầu bốc lên, màn lụa nước lửa không thể xâm hại, đao kiếm không cắt được vậy mà lại bị ăn mòn thành chi chút lỗ thủng.

Tiểu Yêu cầm thuốc bột, nói với A Niệm: “Ngươi còn khóc nữa, ta sẽ thổi nhẹ nhàng, thổi thuốc bột này lên mặt ngươi.” Tiểu Yêu nói đoạn, lại vẩy thêm thuốc bột vào màn, khói nhẹ bay lên.

A Niệm lập tức cắn chặt môi, sợ hãi trừng mắt với Tiểu Yêu, nước mắt vẫn tuôn ra ngoài, nhưng không dám khóc ra tiếng nữa.

Tiểu Yêu cất thuốc bột, “Lúc này mới dễ nói chuyện chứ! Ta đã biết bí mật của ngươi, ta cũng nói cho ngươi biết một bí mật của ta. Thực ra ngươi oán trách thân phận của mẹ ngươi chẳng phải chuyện gì ghê ghớm, bởi vì ta còn hận thân phận của mẹ ta.” Tiểu Yêu liếc nhìn A Niệm, “Không tin à? Xem ra phụ vương của chúng ta thực là một người khôn khéo lợi hại, nhiều năm như vậy mà không có ai dám nói bậy trước mặt ngươi! Ta nói cho ngươi vậy! Ngươi có biết vì sao trên Ngũ Thần sơn không ai dám nhắc tới mẹ ta không? Bởi vì mẹ ta bỏ phụ vương!”

A Niệm quên khóc, khiếp sợ nhìn Tiểu Yêu. Thiên hạ này, vậy mà có nữ tử dám bỏ Tuần Đế?

Tiểu Yêu nói: “Sau khi mẹ ta bỏ phụ vương, mang theo ta tới ở đỉnh Triều Vân tại Hiên Viên sơn, nếu chuyện cứ như vậy, thì cũng thể thôi, nhưng bà lại vì nghĩa lớn quốc gia thiên hạ, chạy tới lãnh binh đánh giặc. Bà đưa ta tới chỗ Ngọc sơn Vương Mẫu, lừa ta rằng để ta chơi ở Ngọc sơn, một thời gian sau bà sẽ tới đón ta, kết quả... Bà một đi không trở lại, chết trận! Ngọc sơn là nơi quỷ quái, căn bản không phải là nơi mà người bình thường ở. Tì nữ đều giống như cầm điếu, Vương Mẫu nếu một tháng nói mười câu, vậy cũng tính là cực kỳ hay nói rồi. Ngày ngày ta ngóng trông mẹ tới đón ta, đợi mẹ bảy mươi năm, nhưng mẹ...” Tiểu Yêu cười lạnh, “Đó chính là thời gian sau sẽ tới đón ta mà mẹ ta nói!”

Tiểu Yêu cúi người, nghiêm túc nói với A Niệm: “Nói thật, nếu như ông trời cho phép con người có thể lựa chọn mẹ, thì ta muốn mẹ ngươi. Mẹ ngươi dịu dàng mảnh mai, một lòng coi phụ vương là bầu trời của mình, toàn tâm toàn ý theo phụ vương. Bà chỉ là một nữ tử yếu đuối không làm được gì, không cần gánh vác chuyện đại nghĩa, có thể chăm con gái lớn, bất kể lúc nào, chỉ cần người muốn bà, bà sẽ ở chỗ này chờ người, khi tất cả người trong thiên hạ đều ruồng bỏ người, bà vẫn ở bên người.”

A Niệm kinh ngạc ngẩn người, Tiểu Yêu vỗ vỗ mặt nàng, “Ngươi có chịu đổi mẹ với ta không?”

A Niệm lập tức kêu: “Không, tuyệt đối không! Mẹ ta là của ta.” Thật giống như Tiểu Yêu thật sự muốn chiếm mẹ của nàng.

Tiểu Yêu đứng lên từ người A Niệm, vừa giúp nàng gỡ màn lụa, vừa nói: “Mặc kệ ngươi có muốn hay không, dù sao bốn cô nương đã xuất hiện trong thế giới của ngươi, bây giờ ngươi chỉ có thể có hai con đường có thể đi.”

Tiểu Yêu không dám thực sự buông lỏng A Niệm, chỉ để lộ mặt nàng ra. Tiểu Yêu thô lỗ đẩy A Niệm một cái, để A Niệm ngồi dậy, nàng ngồi xổm trước mặt A Niệm, “Con đường thứ nhất chính là con đường hiện giờ của ngươi, hai ta ở chung không tốt, ngươi cứ không ngừng tìm ta gây phiền, thậm chí không tiếc liên hợp với người ngoài để trị ta. Ngươi có cần thận nghĩ tới con đường này có kết cục gì không?”

A Niệm không nói gì, Tiểu Yêu nói: “Ngươi sẽ làm phụ vương đau khổ, ngươi sẽ mất đi Chuyên Húc.”

A Niệm trừng mắt nhìn Tiểu Yêu, Tiểu Yêu nói: “Đối với phụ vương, ta và ngươi tựa như lòng bàn tay và mu bàn tay, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, dù ta đã thương ngươi, hay ngươi đã thương ta, ông đều đau. Nếu phụ vương đau, bầu trời của mẹ ngươi liền thay đổi, mẹ ngươi cũng sẽ đau! Nếu cha mẹ ngươi đều đau, ta không tin đứa con gái là ngươi sẽ cảm thấy khoái trá! Còn Chuyên Húc, có lẽ ngươi không đồng ý thừa nhận, nhưng ta biết trong lòng ngươi hiểu, cho nên ngươi mới muốn thử một lần. Ta không phải phụ vương và Chuyên Húc, ta không dùng lời nói dối để dỗ ngươi, ta và Chuyên Húc huyết mạch tương liên, an

nguy đan cài, dựa vào nhau, thậm chí là chỗ dựa duy nhất của nhau trên thế gian này. Nếu người thực sự muốn hại ta nhất định sẽ không tha thứ cho người!”

Tiểu Yêu dừng một chút, tiếp tục nói: “Con đường thứ hai, hoàn toàn khác với con đường thứ nhất, chúng ta hòa bình ở chung, người đừng có trừng mắt với ta! Ta nói là hòa bình ở chung, không nói là thân mật ở chung! Cái gọi là hòa bình ở chung chính là nước giếng không phạm nước sông, Thờ Ân Điện rất lớn, cho dù có thêm ta nữa, chỉ cần người không muốn để ý tới, thì hoàn toàn có thể một năm cũng không gặp một lần. Người có thể cẩn thận suy nghĩ kết cục của con đường này. Phụ vương sẽ vui mừng, Chuyên Húc sẽ vẫn chiều người, bảo vệ người, mẹ người cũng có thể tiếp tục cuộc sống yên ổn.”

A Niệm hừ lạnh, “Chẳng lẽ chỉ có hai con đường?”

Tiểu Yêu cười nói: “Thực ra, có con đường thứ ba, là chúng ta thân mật ở chung, từ đây người không phải chỉ có cha và ca ca thương người, mà còn có thêm một tỷ tỷ cưng chiều người.”

“Xí, người nằm mơ!”

Tiểu Yêu mở tay ra, không hề gì nói: “Ta biết là nằm mơ, cho nên căn bản không nhắc đến.”

A Niệm cúi đầu, yên lặng trầm tư, Tiểu Yêu cũng không nói chuyện.

Trong phòng an tĩnh, tiếng động bên ngoài trở nên chói tai, bọn thị nữ vừa khóc vừa gọi: “Vương cơ, vương cơ, các cô đừng đánh nhau! Van cầu các cô, đừng đánh nhau... Bệ hạ, không phải đã phái người đi bắt tấu bệ hạ sao? Vì sao bệ hạ còn chưa phái người đến...”

Một lúc lâu sau, Tiểu Yêu nhìn về mặt A Niệm đã bình tĩnh, bắt đầu tiếp tục gỡ màn lụa trên người A Niệm, vừa giải thoát tay A Niệm, A Niệm đã dùng lực quăng cho Tiểu Yêu một cái bạt tai, Tiểu Yêu đè lại nàng trên đất, giơ nắm tay lên, “Người còn muốn đánh sao? Vậy chúng ta tiếp tục.”

A Niệm cả giận nói: “Người đập vào bụng ta một cước, đánh vào mặt ta một quyền, ta trả lại người một cái bạt tai, coi như huề nhau, từ đây nước giếng không phạm nước sông!”

Tiểu Yêu nghĩ nghĩ, thu hồi nắm tay,

Tiểu Yêu đứng lên, nhặt áo khoác rách choàng lên người, vừa định kéo chốt cửa ra, lại quay đầu nói: “Chuyện của người và Tương Liễu, chỉ có người và ta biết, ta sẽ không nói cho Chuyên Húc, chính người cũng phải dán kín cái miệng lại.”

Tiểu Yêu kéo cửa ra, đám thị nữ ngơ ngác nhìn nàng.

Khi Tiểu Yêu trở về Minh Sát Điện, đám thị nữ cũng đều ngơ ngác nhìn nàng, San Hô gan lớn một chút lắp bắp hỏi: “Vương cơ, ai, ai đánh cô?”

Tiểu Yêu đi tới trước gương, trên má trái hiện rõ một bàn tay, Tiểu Yêu nghĩ tới mặt A Niệm còn xanh xanh tím tím, cười nói: “Ngoài một vương cơ khác trong cung này, còn có ai dám đánh ta? Nhưng mà, ta cũng không để cô ta dễ chịu hơn đâu, nếu các người muốn nhìn cô ta cho náo nhiệt thì nhanh đi nhìn đi.”

Đám thị nữ vẫn đứng ngơ ngác, Tiểu Yêu nói: “Nếu không muốn xem náo nhiệt, thì giúp ta chuẩn bị nước tắm, trên người ta toàn mùi tanh của biển, rất là khó chịu.”

Lúc này đám thị nữ mới hoàn hồn, nhanh chân đi chuẩn bị đồ tắm rửa, San Hô còn đi tìm thuốc trị thương.

Tiểu Yêu tắm rửa xong, bôi thuốc tốt nhất, ăn một chút rồi dặn dò thị nữ: “Ta ngủ hai canh giờ, nhớ đến lúc đó nhất định phải đánh thức ta.”

Tiểu Yêu say sưa ngủ một giấc thật ngon, khi tỉnh dậy, bảo thị nữ chuẩn bị quần áo cho nàng ra ngoài.

Tiểu Yêu nói: “Cần thoải mái một chút.” Vừa mới dứt lời, nghĩ nghĩ, lại bổ thêm một câu: “Cũng cần đẹp nữa, vừa thoải mái vừa đẹp.”

Bọn thị nữ đều cúi đầu cười trộm, San Hô cầm một bộ quần áo màu vàng nói: “Tuy bộ này phải thắt eo, nhưng chỉ cần không thắt chặt như lúc mặc lễ phục thì mặc rất thoải mái. Vương cơ cảm thấy tối qua mặc có khó chịu không?”

“Ngoài hơi rườm rà ra thì không khó chịu lắm.” Tiểu Yêu cười nói: “Vậy mặc bộ này.”

Mặc xong quần áo, Tiểu Yêu đứng trước gương ngắm mình, thở dài, có năm ngón tay của A Niệm khắc trên mặt thể này, ăn vận cũng chẳng có tác dụng gì!

San Hô đã chuẩn bị cho nàng chiếc mũ có màn che hợp với bộ quần áo, Tiểu Yêu đội mũ lên, ngồi yên liền rời cung.

Chuyên Húc nói Phong Long ngày mai sẽ trở về, nghĩ đến Cảnh cũng trở về cùng hắn, lần từ biệt này, không biết khi nào mới gặp lại. Vì vậy Tiểu Yêu muốn gặp hắn một lần trước khi hắn đi.

Đến đình viện của Đồ Sơn thị ở Doanh Châu sơn, nô bộc canh cửa nói: “Cảnh công tử đã đi dạo phố, chắc là vì ngày mai rời đi nên muốn mua một ít đặc sản ở Ngũ Thần sơn để mang về làm quà.”

Tiểu Yêu vốn tưởng Cảnh sẽ nghỉ ngơi, không ngờ hắn lại đi ra ngoài cùng đám Chuyên Húc, xem ra hắn không muốn có người biết đêm qua hắn không ngủ. Nhớ tới hai con búp bê hồ ly tinh quái nọ, nếu hắn có lòng muốn giấu giếm thì người ngoài quả thực rất khó xác định hành tung của hắn.

Không tìm được người, Tiểu Yêu có chút mệt mỏi, nhưng nhất thời không muốn trở về, chỉ có thể đi dạo nhàn chán trên đảo Doanh Châu.

Lần trước đi dạo trên đảo nàng vẫn còn nhỏ, không giống bây giờ, khi đó Doanh Châu chỉ có một ít Thần tộc bậc thấp ở, đẹp thì có đẹp, nhưng không có sức sống. Bây giờ lại có không ít Nhân tộc, thỉnh thoảng còn nhìn thấy Yêu tộc, người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt. Cuộc sống của mỗi người đều bình thản thỏa mãn, cho nên hành vi cử chỉ tự nhiên mà vô cùng có lễ.

Tiểu Yêu không khỏi kiêu ngạo vì phụ vương của mình. Từ khi trở về, có lẽ bởi vì đã trưởng thành nên nàng có thể cảm giác được phụ vương không vui vẻ, nhưng phụ vương nói ông dùng tất cả những gì mình có để đổi lấy thứ mình muốn, đại khái đó chính là thứ phụ vương muốn

Tiểu Yêu nhìn thấy một bộ hộp đựng trang sức làm bằng san hô, từ nhỏ đến lớn khoảng mười hai hộp, hộp nhỏ có thể để son phấn, hộp to có thể để chải tóc và trang sức. Tiểu Yêu nghĩ đến thị nữ tên San Hô, nếu giá không quá đắt, mua cái này tặng cho San Hô cũng không phải ý kiến tồi. Nàng đi qua, cầm lấy một hộp lên nhìn, thợ làm rất khéo, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Chủ quán còn chưa trả lời, một nữ tử bên cạnh đã cầm hộp trang sức lên nhìn, nói: “Cái này ta muốn mua, cầm lấy tiền.”

Tiểu Yêu thấy không phải là không được, nhưng nữ tử đó cũng quá bá đạo, không buồn quan tâm tới cô ấy, chỉ nói với chủ quán: “Là ta nhìn trúng trước, hỏi giá trước, nếu ta nói không cần thì mới có thể bán cho người kia.”

Chủ quán áy náy nói với hai cô gái: “Mua bán đúng là như thế.”

Nữ tử lập tức nói: “Mặc kệ cô ấy trả bao nhiêu tiền, ta sẽ trả cho người gấp đôi.”

Một nữ tử khác nói: “Thợ làm khéo, nhưng san hô không tốt, nếu muội muội thích như vậy thì để về bảo thợ thủ công dùng san hô quý khư đặc biệt làm một bộ uội.”

Tiểu Yêu nghe giọng hai cô gái hơi quen, lúc quay đầu nhìn mới biết, thì ra là Hình Duyệt và Ý Ảnh.

Bọn Phong Long và Chuyên Húc đã đi tới, phía sau có mấy nô bộc xách đồ. Hình Duyệt nói với một nô bộc: “Cầm lấy bộ hộp san hô này.” Nàng quay đầu liếc nhìn Tiểu Yêu một cái, nói với Ý Ảnh: “Muội không phải là cô gái chưa từng nhìn thấy đồ tốt bao giờ, làm sao có thể để ý thứ đồ như thế này? Nhưng nhìn qua thấy cũng mới lạ nên mua về thưởng cho hạ nhân.”

Tiểu Yêu không biết dùng ngôn ngữ áp chế người như Hình Duyệt, lúc này, Tiểu Yêu thật hy vọng A Niệm và Hải Đường ở đây, nhớ tới lúc đó Hải Đường yêu cầu một bó phù tang thần mộc với tì nữ của Hình Duyệt, Tiểu Yêu không khỏi cười rộ lên, nói với Hình Duyệt: “Tiểu thư đã thích thì lấy đi.”

Chuyên Húc nói: “Tiểu Yêu? Đúng là muội rồi! Sao muội lại đi dạo phố

Tiểu Yêu nói: “Muội thấy nhàm chán nên ra ngoài đi dạo.” Vừa nói chuyện vừa lén nhìn về phía Cảnh, thấy trong mắt hắn tràn đầy vui sướng, Tiểu Yêu cũng không nén được mỉm cười.

Tuy chỉ là hai câu nói bình thường, nhưng Chuyên Húc và Tiểu Yêu có vẻ vô cùng thân thiết, Hình Duyệt cảnh giác liếc Tiểu Yêu, như cười như không nói với Chuyên Húc: “Không ngờ hồng nhan tri kỷ của huynh không hề ít, tùy tiện đi dạo cũng có thể gặp được một cô.”

Phong Long và Hầu đều cười rộ lên, Chuyên Húc khẽ ho khan một tiếng, giới thiệu với mọi người: “Không phải tối qua các người đều náo loạn muốn gặp biểu muội của ta sao? Đây chính biểu muội của ta.”

Phong Long không cười nữa, mọi người đều mang thần sắc trịnh trọng hẳn lên, Phong Long chào Tiểu Yêu, lúc ngừng đầu, cẩn thận nhìn Tiểu Yêu một cái, đáng tiếc bị màn che, không nhìn được dung nhan sau lớp màn lụa.

Tiểu Yêu đáp lễ với mọi người, âm thầm để ý Đồ Sơn Hầu. Vốn tưởng người như vậy cho dù ngũ quan đẹp, khí chất cũng hẳn là đáng khinh, nhưng không ngờ trông hắn rất tuấn lãng. Dung mạo của hắn và Cảnh có năm sáu phần giống nhau, nhưng hắn sáng sủa hơn, lộ ra mấy phần kiệt ngạo, khóe môi có một vết sẹo nhàn nhạt, làm hắn dù cười cũng mang theo một phần sắc bén. (Kiệt ngạo: kiệt xuất, cao ngạo.)

Hình Duyệt đưa bộ hộp trang sức san hô cho Tiểu Yêu, cười nói: “Thật ngại quá, vì ngày mai phải đi, khó tìm được món quà thích hợp nên mới nóng vội, bộ hộp này xin hãy nhận lấy, coi như làm kỷ niệm chúng ta bất đắc bất tương thức.” (Không đánh nhau thì không quen biết.)

Tiểu Yêu thầm khen, không hổ là con cháu đại gia tộc bồi dưỡng ra, nàng nhìn Chuyên Húc, Chuyên Húc hơi vuốt cằm, Tiểu Yêu cười nhận lấy, “Cảm ơn cô.”

Hình Duyệt cao hứng nói: “Càng nhiều người đi dạo phố càng vui, hay là cô đi cùng nhóm người chúng ta.”

“Được!” Tiểu Yêu đồng ý.

Mấy người vừa đi vừa n chuyện, Tiểu Yêu không nói nhiều, nhưng tất cả mọi người đều rất săn sóc nàng, thế nên đoàn người ở chung không tệ.

Hình Duyệt và Phong Long lại mua thêm không ít đồ, để đẩy tay người hầu, Hình Duyệt cười khổ mà nói: “Mọi người đừng cười chúng ta, hai bên cha mẹ chúng ta đều là đại gia tộc, đến Ngũ Thần sơn một chuyến mà không mang theo thứ gì trở về thì không thể được, mà đã tặng giáp rồi thì phải tặng áo.” (Tặng giáp rồi thì phải tặng áo: Đã tặng người này thì phải tặng người kia có liên quan.)

Hầu nói: “Chúng ta sẽ không cười, chỉ thấy hâm mộ.”

Hình Duyệt cười rộ lên.

Tiểu Yêu nghĩ rằng, Hình Duyệt đối xử với Hầu cũng ổn, không có vẻ gì khác biệt với Cảnh.

Hình Duyệt nói: “Không được, không thể đi được nữa rồi, tìm một chỗ nghỉ ngơi nhé.”

Chuyên Húc cười nói: “Biết cô không chịu được mà, bên kia có quán rượu, đồ ăn ở đấy cũng tốt, dù sao sắp tới giờ cơm tối rồi, không bằng chúng ta qua đó uống rượu và ăn một chút, xem như ta mời một bữa tiễn biệt các vị.”

Chuyên Húc dẫn mọi người vào quán rượu, chủ quán hẳn là quen Chuyên Húc, đích thân ra nghênh đón, đưa họ vào ngồi trong sân nhà.

Sân được nhà hai tầng bao quanh, tầng hai có không ít dây hoa tử đằng, nhưng chủ quán không cho tử đằng leo bám vào đâu, mà để chúng buông xuống tự nhiên, tựa như một tấm rèm châu màu lục, có dây tử đằng kết trái màu son, có dây tử đằng nở hoa màu tím, màu vàng, ngồi dưới sân nhà, xung quanh là sắc xanh rực rỡ, thật giống như đang ngồi ở nơi sơn dã.

Hình Duyệt nhìn Chuyên Húc, cười khen: “Nơi này hay thật.”

Chủ quán mời mọi người ngồi xuống, trên tháp ngồi đặt một chiếc bàn, hai người ngồi một bên, Tiểu Yêu không biết Chuyên Húc tính ngôi như thế nào, đang chần chừ thì bị Hình Duyệt kéo xuống ngồi cùng một

bên với Phong Long. Hình Duyệt ngồi bên trái Tiểu Yêu, cùng một bên với Chuyên Húc. Cảnh và Ý Ánh ngồi đối diện Phong Long. Hầu ngồi riêng một bên, đối diện với Chuyên Húc.

Chủ quán mang lên bốn, năm loại rượu, có loại nồng mạnh, cũng có loại thanh nhẹ như mật như nước, lại bưng lên bảy, tám đĩa đồ nhắm tinh xảo cùng một ít dưa và trái cây, tùy mọi người chọn dùng.

Xem Chuyên Húc gật đầu tỏ vẻ vừa lòng, chủ quán lập tức lui ra.

Phong Long cười nói: “Nhìn tư thế này, huynh không giống khách mà như là chủ nhân.”

Chuyên Húc cười nói: “Không dám lừa gạt mọi người, ta thực sự là chủ nhân của nơi này, ta thích chưng cất rượu, một mình mình uống không có ý nghĩa, thế nên dứt khoát mở vài quán.”

Hình Duyệt nổi hứng thú, líu ríu hỏi, Ý Ánh và Hầu cũng xen miệng nói vài câu, vô cùng náo nhiệt.

Phong Long dùng chiếc đũa sạch sẽ gấp một đĩa dưa hấu cho Tiểu Yêu, thấp giọng nói: “Vừa rồi ta thấy cô gấp thứ này đầu tiên, hẳn là thích ăn, ăn thêm đi, nếu thấy xa thì để ta gấp giúp cô.”

Tiểu Yêu nhìn lướt qua Cảnh, gấp một miếng dưa bỏ vào miệng, nói với Phong Long: “Cảm ơn.”

Sau khi Phong Long ném thử mấy loại rượu, rót một ly rượu trái cây trong veo cho Tiểu Yêu, “Cô ném thử loại này đi.”

Tiểu Yêu nhận lấy, thấp giọng nói: “Huynh cứ tán gẫu cùng mọi người, không cần để ý ta đâu.”

Hình Duyệt tai thính nghe được, chen mồm nói: “Ca ca ta ngày thường không như vậy đâu, người khác chăm sóc huynh ấy, huynh ấy chẳng buồn quan tâm, đừng nói đến chuyện huynh ấy chăm sóc người khác. Ta thấy hôm nay huynh ấy thực sự có điểm khác thường, ngay cả với ta cũng chưa bao giờ để ý chăm sóc như vậy.”

Phong Long trách nói: “Đừng nói lung tung!”

Hình Duyệt làm cái mặt quỷ, nói với Cảnh: “Cảnh ca ca, huynh chơi thân với ca ca, huynh bảo ta có nói lung tung không?”

Cảnh khẽ cười cười, “Không nói lung tung.”

Phong Long bất mãn, chỉ tay vào Cảnh, nói với Ý Ánh: “Chị dâu, mau giúp ta chặn cái miệng hăn lại.”

Ý Ánh xấu hổ đến đỏ bừng mặt, lướt nhìn qua Hầu, miệng nói: “Đừng gọi lung tung!” Động tác lại rất ân cần, gấp cho Cảnh món ở xa Cảnh rồi lại rót rượu cho Cảnh.

Phong Long lắc đầu, cười nói: “Thế này không tính là chặn miệng!”

Chuyên Húc và Hình Duyệt đều cười trêu chọc, Ý Ánh không để ý, hai tay bưng chén rượu, đưa tới bên môi Cảnh, dịu dàng nói: “Mời dùng.”

Cảnh ngồi cứng người, không hề động, trên mặt mang ý cười miễn cưỡng.

Mọi người cười vang, Phong Long nói: “Sao hả? Bình thường có thấy huynh ngượng nghịu như vậy đâu.”

Cảnh rũ mắt, từ trên tay Ý Ánh, uống một hơi cạn chén rượu.

Chuyên Húc và Phong Long vừa vỗ tay vừa cười, Phong Long khen: “Vẫn là chị dâu sáng khoái!”

Hầu cũng vỗ tay cười to, Ý Ánh liếc nhìn Hầu, lúm đồng tiền như hoa.

Tiểu Yêu cảm thấy bức mình, ăn một mạch hết dưa hấu trong đĩa, Phong Long lập tức giúp nâng gắp một đĩa nữa.

Ý Ánh nói: “Tiểu Yêu, ở đây không có người ngoài, đội mũ che mặt hơi khó chịu, cởi mũ ra được không?”

Hình Duyệt phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Tiểu Yêu có lỗi nói: “Không phải không muốn cởi ra, mà là không biết ăn nhằm cái gì, trên mặt đột nhiên nổi nốt, thật sự không tiện gặp người.”

Ý Ánh và Hinh Duyệt đều tiếc nuối thở dài, Hinh Duyệt thậm chí còn vừa thở dài vừa nói với ca ca: “Không nên trách muội muội không giúp huynh, mà là ông trời không giúp huynh.”

Chủ quán dẫn theo hai tì nữ, bỏ đồ ăn lạnh ra, bưng đồ ăn nóng lên, còn cầm thêm vài bình rượu.

Hinh Duyệt ném thử một miếng, nói với Chuyên Húc: “Không tệ.”

Chuyên Húc cười nói: “Được cô khen như vậy, ta sẽ trọng thưởng đầu bếp.”

Mọi người lại nói chuyện các gia tộc trên Đại Hoang, vài thập niên này có đệ tử nào kiệt xuất, mỗi người có một thưởng thức riêng. Huynh nói vài câu, ta nói vài câu, nhìn như đang nói chuyện phiếm, nhưng lại lộ ra nhiều thông tin bí mật.

Cảnh luôn trầm mặc, lẳng lặng uống rượu, mọi người có lẽ đã quen hẳn như vậy nên không thấy lạ. Nhưng, hẳn nhìn như đang thất thần, mà mỗi lần Phong Long hay Chuyên Húc đột nhiên nói với hẳn điều gì đó, hẳn đều có thể trả lời chính xác, có thể thấy hẳn vẫn nắm rõ câu chuyện người bên cạnh nói.

Tiểu Yêu cầm bình rượu mạnh tới, uống hết chén này tới chén khác, dần dần xương như mềm đi, thân mình co rụt lại như mèo, một tay chống đầu, một tay bưng chén rượu.

Phong Long thấy lạ nhìn nàng, không nói chuyện, cầm bình rượu mạnh uống cùng nàng, chờ nàng uống xong một chén, liền rót cho nàng một chén rồi tự rót ỉnh, hai người tựa như đang chuốc rượu nhau.

Chuyên Húc thấy thế, cười nói: “Phong Long, huynh đừng để muội muội của ta quá chén.”

Phong Long thở dài: “Ai làm ai quá chén còn chưa rõ.”

Chuyên Húc biết tử lượng của Tiểu Yêu, cười cười không nói nữa. Về sau, quả nhiên là Phong Long say trước, những người khác cũng uống đến choáng váng, không biết ai đề nghị ra biển, tất cả mọi người đều không phản đối

Cách quán rượu không xa có một bến tàu, Chuyên Húc sai người đi chuẩn bị thuyền, mọi người lên thuyền giương buồm rời bến.

Đứng trên thuyền, được gió biển thổi, mọi người đều tỉnh táo vài phần. Có lẽ vì ngày mai phải xa nhau, cũng có thể vì tuổi trẻ, xa nhau là lúc người trẻ tuổi lấy cớ để phóng túng, một đám cười ha ha, ta kính huynh một chén, huynh lại kính ta một chén, tiếp tục uống rượu.

Ý Ánh uống say, lôi kéo Hinh Duyệt nhảy múa trên tàu; Phong Long nhìn thấy một đuôi cá lớn bơi qua, nói muốn xuống biển bắt cá, tõm một tiếng, quả thực đã nhảy xuống biển khơi. Chuyên Húc phát hoảng, Hinh Duyệt cười kêu: “Không cần lo lắng! Huynh ấy là người Xích Thủy gia, vừa thấy nước liền nổi điên! Ai chết đuối chứ huynh ấy thì không chết đuối được!”

Chuyên Húc dù sao vẫn lo lắng, muốn tìm người hầu xuống biển, nhưng trên thuyền chỉ có một người hầu đang lái thuyền, Hầu bưng chén rượu nói: “Ta đi bắt cá cùng hẳn.” Nói xong, cũng nhảy vào biển khơi.

Chuyên Húc đứng ở đầu thuyền nhìn quanh, Ý Ánh nhẹ nhàng ngồi trên mạn thuyền, vung văng đá hai chân, cười nói: “Không cần lo lắng, từ nhỏ đến lớn không biết huynh ấy đã săn bao nhiêu động vật biển, chỉ sợ lần này thật sự muốn mang con cá lớn trở về.”

Chuyên Húc bị hơi rượu bốc lên, đầu có chút đau.

Ý Ánh cười hỏi Hinh Duyệt: “Ta muốn đi vớt ánh trăng, muội có đi không?”

Hinh Duyệt lắc đầu, chỉ vào nàng nói: “Tỷ say thật rồi.”

Bùm một tiếng, Ý Ánh nhảy vào trong nước.

Hinh Duyệt cười vang, Chuyên Húc vô lực nói: “Ta không nên lo lắng chứ?”

“Không biết, ta không rõ kỹ năng bơi của tỷ ấy, nhưng mà, đi xuống chẳng phải sẽ biết sao.” Nàng giữ chặt Chuyên Húc, Chuyên Húc nói: “Ta không biết bơi, cô biết mà.”

“Ta biết huynh không biết bơi.” Mắt Hinh Duyệt sáng lấp lánh, lộng lẫy như vì sao, nàng nói với Chuyên Húc như mê hoặc: “Theo ta nhảy xuống!”

Chuyên Húc không nói, chỉ cười mà như không cười nhìn Hình Duyệt. Hình Duyệt ngửa đầu cười, ánh mắt quẩn rũ, “Có dám giao mạng của huynh cho ta không?” Nói xong, nàng chăm chú nhìn Chuyên Húc, lui từng bước tới mạn thuyền. ngã ngửa ra sau, tiến vào lòng biển.

Chuyên Húc cười cười, đi qua, dứt khoát nhanh nhẹn nhảy vào biển lớn.

Tiểu Yêu bưng chén rượu, dựa vào mạn thuyền, cười uống rượu, Nếu không phải đêm qua tên ma đầu Tương Liễu đáng ghét làm nàng ngâm trong biển cả đêm, thì nàng cũng thật muốn nhảy vào biển.

Cảnh yên lặng đi đến sau nàng, Tiểu Yêu quay lại, trượt ngồi trên sàn thuyền, trào phúng nói: “Bây giờ chàng dám đến gần ta?”

Cảnh không lên tiếng, Tiểu Yêu giơ lên chén rượu rỗng, Cảnh cầm lấy bình rượu, giúp nàng rót một chén. Tiểu Yêu nâng chén rượu đưa cho hắn, Cảnh tiếp nhận, tưởng nàng muốn hắn uống, vừa định uống, Tiểu Yêu lại vén nửa màn che mặt lên, chỉ vào môi mình.

Cảnh nâng chén đưa tới môi Tiểu Yêu, Tiểu Yêu liền chậm rãi uống từ trên tay hắn.

Mùi rượu dâng lên, đầu Tiểu Yêu nặng trĩu, hai bên huyệt thái dương giứt giứt, bụng cũng có chút cuộn cuộn. Nàng biết mình say thật rồi, đẩy tay Cảnh ra, nhắm mắt tựa vào mạn thuyền, chờ cảm giác khó chịu qua đi.

Cảnh cầm túi thuốc nhỏ, để gần mũi Tiểu Yêu, cho nàng ngửi.

Tiểu Yêu nói: “Vậy mà chàng vẫn chưa quên những điều ta dạy.”

“Vĩnh viễn không quên.”

“Nhìn thấy Phong Long đối tốt với ta, trong lòng chàng có

“Khó chịu.” Cảnh trầm mặc trong chớp mắt, chậm rãi nói, “Rất khó chịu.”

Tiểu Yêu cười rộ lên, “Nghe được chàng nói khó chịu, ta lại rất dễ chịu.”

Ngón tay Cảnh nhẹ nhàng chạm vào gò má nàng, “Ai đánh nàng?”

Tiểu Yêu nói: “A Niệm, ta đập cô ấy một cước, đâm cô ấy một quyền, huê nhau.”

Đầu ngón tay Cảnh ngưng tụ linh lực, nhẹ nhàng vỗ về gò má sưng đỏ của Tiểu Yêu, Tiểu Yêu đẩy tay hắn ra, “Ánh mắt của mẹ chàng không tệ, Phòng Phong Ý Ảnh sẽ là một người vợ tốt, chàng và cô ấy rất xứng.”

Mặt Cảnh hơi đỏ, hắn cúi thấp đầu xuống, lẩm bẩm nói: “Ta nghĩ chuyện sáng nay là mình nằm mơ, ta vui vẻ cả một ngày, buổi chiều gặp nàng ở trên phố, ta nghĩ nàng tới gặp ta, ta thật sự rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ...”

Cảnh ngơ ngác ngồi ở trên sàn thuyền, im lặng không nói.

Tiểu Yêu nhớ tới Thập Thất khi nàng vừa cứu về y quán, cũng không nói ra tiếng nào, luôn nằm im lặng, Tiểu Lục cho hắn cái gì thì hắn nhận cái đấy, hắn vừa không biểu lộ đau đớn, vừa không biểu lộ đói khát. Đôi khi Tiểu Lục cảm thấy hắn đã chết, lấy tay sờ cổ hắn, cho đến khi cảm nhận được mạch hắn đang đập, Tiểu Lục mới tin người này còn sống.

Tiểu Yêu cảm thấy bụng cuộn lên, khó chịu như đảo trời lật đất, vội đứng lên ghé ra ngoài lan can thuyền, nôn ra.

Cảnh vỗ nhẹ lưng nàng, chờ nàng nôn xong, lại lấy nước đưa cho nàng súc miệng.

Tiểu Yêu đầu nặng chân nhẹ, tai ù mắt hoa, Cảnh đỡ nàng, cẩn thận để nàng ngồi xuống.

Cảnh gạt tóc nàng ra sau, Tiểu Yêu đột nhiên ôm lấy thắt lưng hắn, thì thào nói: “Chiều này ta thật sự đi tìm chàng, không tin chàng trở về hỏi nô bộc canh cửa. Ta đi tìm chàng, không tìm được mới bước loạn trên đường.”

Cảnh ôm chặt Tiểu Yêu, trán để trên tóc nàng, cảm thấy trong chốc lát gần gũi, hắn ngã xuống vực sâu, đúng lúc đang cho rằng vạn kiếp không thể quay lại thì đã được bay lên mây.

Hắn cảm thấy thân mình Tiểu Yêu trượt xuống, cúi đầu nhìn nàng, nàng say nên đã ngủ rồi. Cảnh không nhìn được cười, hắn điều chỉnh tư thế một chút, làm cho Tiểu Yêu nằm dựa vào lòng hắn.

Gió biển nhẹ nhàng gọi lên, sóng biển nhẹ nhàng lay động con thuyền, hắn nhìn trăng tròn trên bầu trời, thầm muốn cả đêm cứ như vậy.

Cảnh thoảng nhìn bình rượu bên cạnh, đặt một bàn tay bên bình rượu, chỉ thấy khói trắng bay ra từ trong bình rượu, dần dần bao phủ trọn chiếc thuyền. Nhìn từ bên ngoài, chiếc thuyền như bị biển khơi cắn nuốt, không nhìn thấy gì cả.

Cảnh cúi đầu nhìn Tiểu Yêu đang ngủ say, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên mặt nàng, lại dùng đầu ngón tay miêu tả nét mặt nàng. Miêu tả lặp đi lặp lại, thẳng đến khi dù hai mắt hắn bị khoét, hắn vẫn có thể nhìn rõ nàng.

Hơn một canh giờ sau, Tiểu Yêu khẽ động dậy, thì thào gọi: “Thập Thất.” Mơ mơ màng màng mở to mắt.

Cảnh mỉm cười nhìn nàng, Tiểu Yêu nói: “Hình như ta đã ngủ một giấc.”

“Ừ.”

“Họ chưa trở về?”

“Chưa về.”

Tiểu Yêu cảm thán: “Bình thường nhìn ai cũng lão thành chừng chạc, không ngờ lại là một đám điên.”

Cảnh nói với Tiểu Yêu: “Ta vô tâm với Ý Ánh, Ý Ánh cũng tuyệt đối vô tình với ta, lần này trở về, ta sẽ nói với bà nội hủy bỏ hôn ước.”

“Hả? Ừ...” Đầu Tiểu Yêu vẫn còn choáng áng, chớp mắt sau mới phản ứng lại, “Sao chàng biết? Cô ấy dịu dàng sẵn sốc chàng như vậy...”

Cảnh ngắt lời nàng, “Tiểu Yêu, ta đã từng gặp không ít nữ tử có ý với ta, ta biết lúc nữ tử thật sự động tình thì ánh mắt nhìn nam tử sẽ như thế nào, bất kể hành động của Ý Ánh dịu dàng sẵn sốc ra sao, cũng chưa bao giờ nhìn ta. Hơn nữa, bây giờ ta...” Cảnh vuốt tóc mai của Tiểu Yêu, “Ta biết cảm giác khát vọng có được một người, ta sẽ không phán đoán sai!”

Tiểu Yêu khẽ thở dài: “Vậy là tốt rồi.”

Lòng Cảnh chua xót, Tiểu Yêu không tận mắt nhìn thấy ánh mắt Ý Ánh lén nhìn hắn lúc không có người, cho nên Tiểu Yêu luôn không tin vì hắn kiêu khuyết mà Ý Ánh ghét bỏ hắn, nàng cho rằng ở trong mắt người khác hắn cũng giống như ở trong mắt nàng.

Tiểu Yêu đột nhiên nghĩ tới cái gì, hưng phấn ngồi dậy. “Cô ấy đã không cần chàng, vậy chàng trở về làm Thập Thất của ta đi!” Đôi mắt nàng rạng rỡ long lanh, “Không phải năm đó chàng lo lắng nói nếu không quay về, thì tên Đồ Sơn Hưu điên rồ kia sẽ làm hại ta và mấy người lão Mộc sao? Nhưng giờ Mân Tiểu Lục đã mất tích, giờ ta là Cao Tân vương cơ, Đồ Sơn Hưu không làm hại ta được, chàng có thể làm Thập Thất ở bên ta.”

Cảnh chăm chú nhìn Tiểu Yêu, trầm mặc không nói, trong mắt có đau thương.

Tiểu Yêu dần dần bình tĩnh, tự giễu: “Có phải lời ta nói ngốc lắm không?” Cảnh đã mất tích một lần, nếu lại mất tích lần nữa, đừng nói Hưu, mà chỉ sợ thái phụ nhân của Đồ Sơn gia không thấy thì thế sẽ không bỏ qua.

Cảnh thấp giọng nói: “Nàng nói không ngốc, chỉ là có chút chuyện biến hóa. Ta trở về mới phát hiện đại ca đã đưa Đồ Sơn thị vào vòng nguy hiểm, nếu ta cứ đi như vậy, ta sợ hắn sẽ hủy diệt toàn bộ Đồ Sơn thị. Tiểu Yêu, cho ta một chút thời gian, được không? Để ta nghĩ cách sắp đặt xong tất cả.” Thực ra, không chỉ toàn bộ gia tộc có an nguy, mà còn có những điều hắn không thể nói ra miệng. Nếu trước mắt vẫn là Mân Tiểu Lục, thì hắn chỉ cần là Diệp Thập Thất, ẩn cư trên một hòn đảo nhỏ, họ có thể làm bạn cả đời, nhưng nàng là Cao Tân vương cơ. Khi nhìn thấy nghi thức bái tế long trọng đó, hắn liền hiểu, hai người họ đều không trở về được. Người đàn ông có tư cách canh giữ bên cạnh Tiểu Yêu tuyệt đối không phải là một

người đàn ông giấu úc đuôi, nếu hắn muốn làm bạn cả đời bên Tiểu Yêu, thì nhất định phải hủy bỏ hôn ước, lấy thân phận của Đồ Sơn Cảnh, đường đường chính chính đi đến bên cạnh Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu cười cười, nhỏ giọng nói: “Chàng có thời gian mười lăm năm. Cảnh, chàng tính làm sao bây giờ?”

“Ta cũng không biết, nhưng ta biết ta nhất định sẽ trở lại bên cạnh nàng, bởi vì ta đã đồng ý muốn nghe nàng nói cả đời, cho nên...” Trán Cảnh kề bên trái Tiểu Yêu, thành kính cầu xin: “Xin hãy bảo vệ trái tim nàng vì ta.”

Ngón tay Tiểu Yêu luồn vào trong tóc hắn, cười túm tóc hắn, “Ta đã nhìn ra mà, chàng là người giỏi hoạt. Cho dù ta muốn quên, chàng cũng sẽ không ngừng biến đổi biện pháp nhắc nhở ta, vừa nói không dám hy vọng xa vời, vừa không muốn buông tay.”

Giọng Cảnh rất thống khổ, lẩm bẩm nói: “Ta chỉ là... Không có cách nào... Ta biết nàng đáng được nhận điều tốt hơn, nhưng mà ta không có cách nào... Xin lỗi nàng...”

Tiểu Yêu vội nói: “Ta hiểu, ta hiểu mà.”

Cảnh thấp giọng nói: “Nàng không hiểu.”

Tiểu Yêu rất thành thật thừa nhận: “Đúng là ta không hiểu, nhưng dù sao ta cũng phải nói gì đó an ủi chàng!”

Cảnh khẽ bật cười, thở dài nói: “Họ sắp trở lại.”

Tiểu Yêu nhìn trời sắc, “Trời gần sáng rồi, cũng nên trở lại.”

Cảnh lại nhìn Tiểu Yêu một lát, muốn đội mũ che lên cho Tiểu Yêu, Tiểu Yêu bắt lấy tay hắn, không cho hắn đội, cắn môi, nhắm hai mắt lại.

Cảnh nhẹ nhàng hôn lên trán Tiểu Yêu, mãi đến khi không thể không rời đi, hắn mới ngẩng đầu, đội mũ che cho Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu trốn sau khoang thuyền, sửa sang lại tóc và quần áo, nghe thấy tiếng nói chuyện của Hình Duyệt, Chuyên Húc và Phong Long, Tiểu Yêu ngẩng đầu, lại thấy tóc Cảnh vừa bị mười ngón tay nàng luồn vào, rồi tung lên. Lúc này ngay cả nhắc nhở Cảnh cũng không kịp, huống chi sửa sang lại tóc, sắc mặt Tiểu Yêu thay đổi.

Lại thấy Cảnh vừa đứng lên, vừa tùy tay cởi dây cột tóc (1) ra, mái tóc đen như dải ngân hà trên bầu trời, choàng phía sau lưng hắn, tung bay trong gió biển. Hắn dựa vào lan can thuyền, mang theo mấy phần lười nhác, mấy phần tùy ý ngẩng mặt trời phía đông vừa lộ ra ánh nắng ban mai.

(1) Nguyên văn là thúc phát quan, mình để là dây cột tóc cho dễ hiểu, nó là cái cột tóc gần như thế này:

Trong phút chốc, Tiểu Yêu cảm thấy tim mình như hươu chạy, đập bình bịch. Chuyên Húc gọi nàng mấy tiếng, nàng vẫn không nghe thấy, làm tất cả mọi người đều nhìn nàng.

Chuyên Húc đẩy nàng một cái, “Muội đang nghĩ gì thế?”

Tiểu Yêu vội nói: “Sao, mọi người đã trở lại rồi à.” Trong khoảnh khắc, mặt nàng đỏ bừng, may mắn có màn che khuất, không ai nhìn thấy.

Cảnh lại tựa như hiểu rõ, vui sướng nhảy múa trong mắt hắn.

Hình Duyệt liên tục phàn nàn oán giận, nói họ nhớ lầm vị trí của thuyền, tìm một vòng lớn mới thấy, lại lo lắng nói, mãi không trông thấy Ý Ánh và Hầu, hy vọng họ đừng xảy ra chuyện gì.

Đang oán giận thì nhìn thấy Ý Ánh bơi về phía thuyền, Hình Duyệt cười ha ha, chạy đến mép thuyền, kéo Ý Ánh lên, “Có phải tỷ cũng không tìm được thuyền không?”

Ý Ánh sững sốt một chút, cười nói: “Đúng vậy.”

Cảnh nói: “Trong khoang thuyền có cháo trắng và đồ ăn nhẹ, nếu mọi người đói thì ăn một chút.”

Mấy người bơi cả đêm đều vào khoang thuyền, Tiểu Yêu và Cảnh cũng vào theo.

Phong Long hỏi Tiểu Yêu, “Có muốn uống chút cháo trắng không?”

Tiểu Yêu vội đi tới: “Để tự ta, huynh ăn đi.”

Chuyên Húc như cười mà không cười nhìn hắc, Tiểu Yêu trừng mắt liếc Chuyên Húc: Huynh có tư cách cười nhạo muội sao?

Ý Ánh và Hình Duyệt không biết là mệt mỏi hay buồn ngủ, vô cùng trầm mặc. Tiểu Yêu cũng không muốn nói, chỉ nghe thấy Phong Long và Chuyên Húc ngẫu nhiên nói chuyện với nhau một câu.

Chờ mấy người ăn xong, người hầu muốn lái thuyền đi, Hầu vẫn chưa trở về.

Hình Duyệt lo lắng nói: “Hầu ca ca sẽ không gặp chuyện không may chứ?”

Phong Long nhìn về phía Cảnh, Cảnh nói: “Với năng lực của huynh ấy, hắc là không có chuyện gì, ta để Tiểu Hồ đi tìm.” Cảnh nói đoạn, từ tay áo hắc bay ra sương khói ngưng kết thành cửu vĩ hồ ly, cửu vĩ hồ không chạy đi mà nhìn về một hướng kêu lên, lại lùi vào trong tay áo Cảnh, biến mất không thấy.

Cảnh nói: “Hầu đã trở lại.”

Chỉ chốc lát sau, đã thấy Hầu lướt như bay từ đằng xa tới. Dưới chân đạp lên con cá lớn hung mãnh. Nửa người trên của hắc để trần, lộ ra da thịt màu đồng sẫm chắc, quần áo bị hắc xé tung, làm thành một sợi dây cương, ghim lấy đầu con cá lớn giống như ghim ngựa, hai tay hắc kéo dây cương, thúc cá lớn rong ruổi trên biển. Bọt nước phun lên sau lưng Hầu, toàn thân hắc đều toát ra sức hấp dẫn thuần túy của nam giới.

Hình Duyệt và Ý Ánh đều nghiêng đầu đi, làm bộ như bị phong cảnh khác hấp dẫn, Tiểu Yêu lại nhìn Hầu không chuyển mắt, vài phần thích thú và ngưỡng mộ, giọng hỏi: “Nó có nghe lời không?”

Hầu cười không nói chuyện, chỉ thúc cá lớn, linh hoạt chạy một vòng quanh thuyền. Tiểu Yêu không khỏi vỗ tay ủng hộ, cười nói: “Cái này hay thật, về sau ta cũng tìm một tọa kỵ như vậy, sẽ không cần bơi lội vất vả nữa.”

Chuyên Húc chế giễu: “Đừng có nằm mơ, dựa vào linh lực của muội mà có thể chế ngự loại ngư quái này sao? Nói muội làm điểm tâm còn dễ hơn.”

Tiểu Yêu thở dài, cũng đúng.

Hầu một tay nắm dây cương, một tay đánh vào thân cá, dò tay vào bụng cá, móc ra một hòn đá quý đỏ tươi to như trứng bồ câu, dùng nước biển rửa sạch máu bẩn, nhẩy lên thuyền.

Hòn đá quý màu đỏ đỏ óng ánh trong suốt, tỏa ra tia sáng lộng lẫy dưới ánh mặt trời. Mắt Hình Duyệt sáng lên, nói với Hầu: “Hầu ca ca, có thể chuyển nhượng nó cho ta không?” Tuy nàng nói rằng chuyển nhượng, nhưng nàng hiếm khi mở miệng muốn thứ gì đó, với tính tình của Hầu, khẳng định sẽ trực tiếp cho nàng.

Nhưng, Hình Duyệt thật không ngờ, Hầu áy náy cười cười, nói: “Viên ngư đan đỏ này có ích với ta, trở về ta sẽ bảo người tìm cái khác cho cô.”

Hình Duyệt miễn cưỡng cười, không nói gì nữa, đi đến bên cạnh Ý Ánh, cùng nhìn mặt trời mọc trên mặt biển.

Người đã về đủ, Chuyên Húc hạ lệnh lái thuyền, thuyền chạy về phía bến tàu Doanh Châu.

Hầu tiến vào khoang thuyền đi rửa mặt thay quần áo, Tiểu Yêu hỏi Phong Long: “Đó là loại đá quý gì vậy?”

Phong Long cười nói: “Trên thuyền này có người của Đồ Sơn gia, ta không dám nói chuyện về đá quý.” Hắc cao giọng gọi Cảnh đang đứng ở đuôi thuyền tới, “Cảnh, Tiểu Yêu muốn biết viên đan đỏ trong con cá mà Hầu săn được là loại đá quý gì.”

Cảnh đi đến bên cạnh Tiểu Yêu, giải thích: “Kỳ thực, nó là nội đan trong ngư quái dưới biển sâu, nội đan của ngư quái có màu sắc tươi sáng, mọi người căn cứ vào màu sắc đó để gọi là cá đan đỏ, cá đan tím... Cá đan đỏ là thường thấy ngư đan, nhưng trong veo không có một chút tạp sắc nào như viên kia thì không thấy, cực kỳ hiếm gặp. Ngư đan có thể làm trang sức, ngọc bội, còn có thể làm thuốc. Nếu ngư đan phẩm cấp tốt, luyện chế thành bảo khí ngâm trong miệng, có thể kéo dài thời gian cho người ở dưới nước.”

Lúc Cảnh nói chuyện, Tiểu Yêu vốn thất thần, nhưng nghe được câu cuối cùng, nàng đột nhiên có hứng thú, “Như thế nào thì được coi là phẩm cấp tốt? Viên đan vừa rồi có được coi là vậy không?”

“Màu sắc càng tinh thuần, phẩm cấp càng tốt, viên vừa rồi xem như là ngư đan tốt nhất.”

Phong Long nói với Tiểu Yêu: “Thứ như thế có thể gặp mà không thể cầu, trở về ta sẽ hỏi ông nội xem.”

Tiểu Yêu vội nói: “Ta chỉ thấy nó đẹp nên thuận miệng hỏi thôi.”

Mặt trời mới mọc trên biển giống như vung rắc ra một thứ bột vàng, lóng lánh vạn điểm sáng, một đàn chim biển trắng lướt quanh mặt biển, chọt qua chọt lại.

Trong thoáng chốc, ba người đều ngẩng nhìn biển khơi bao la hùng vĩ, yên lặng không nói.

Tiểu Yêu ỷ vào có màn che mặt, len lén nhìn Cảnh.

Cảnh phát hiện ra rất nhanh, rũ mắt, khéo môi mím lại mang nụ cười. Tiểu Yêu cũng cười, tuy không thể nói thêm dù chỉ một câu, thậm chí không thể đứng quá gần nhau, nhưng lại cảm thấy tâm ý tương thông, vô cùng thân mật.

Thuyền cập bờ, tất cả mọi người xuống thuyền.

Người hầu của Phong Long và Cảnh đã sớm thu xếp xong hành lý, chuyển tới thuyền lớn của Xích Thủy gia, họ chỉ cần đi lên thuyền là có thể trở về Trung Nguyên theo đường thủy.

Chuyên Húc dẫn Tiểu Yêu cáo biệt từng người, trường tu thiện vũ, năng ngôn thiện đạo là Chuyên Húc, Tiểu Yêu chỉ cần hành lễ, nói lời cảm tạ, nói lời tạm biệt. (Trường tu thiện vũ: Nghĩa đen là ông tay áo dài thì múa khéo, ý là có chỗ dựa dễ thành công. Năng ngôn thiện ngữ: khéo nói chuyện xã giao.)

Lúc nói lời từ biệt với Phong Long và Hình Duyệt, hốc mắt Hình Duyệt hơi đỏ, vừa lên thuyền cùng ca ca, vừa quay đầu nhìn Chuyên Húc. Lúc nói lời từ biệt Hưu, Hưu phóng khoáng ôm quyền, xoay người lên thuyền. Lúc nói lời từ biệt Cảnh, Ý Ánh, Chuyên Húc và Ý Ánh là hai người biết ăn nói thì lưu luyến tạm biệt, Cảnh và Tiểu Yêu đều trầm mặc.

Cảnh đi lên thuyền, đứng bên mạn thuyền, nhìn Tiểu Yêu.

Thuyền lái đi, Chuyên Húc vẫy tay với họ, Tiểu Yêu lại chỉ đứng lặng, gió biển thổi màn lụa dán lên mặt nàng, mơ hồ lộ ra gương mặt, váy áo màu vàng, thanh mảnh yêu kiều, giống như một đóa dành dành đang đón gió và ánh nắng mặt trời.

Cảnh vẫn luôn nhìn nàng chăm chú, mãi đến khi nàng biến mất giữa biển khơi, hắn mới chậm rãi nhắm hai mắt lại. Tiểu Yêu, Tiểu Yêu...

Chuyên Húc và Tiểu Yêu ngồi vân liễn trở về Thừa Ân Cung.

Chuyên Húc cởi mũ che của Tiểu Yêu ra, lắc đầu thở dài, “Muội bị A Niệm bạt tai? Ta phải đi xem xem A Niệm bị muội đánh thành cái dạng gì.”

Tiểu Yêu nói: “Vấn đề giữa hai người bọn muội cơ bản đã được giải quyết rồi, về phần sau này thế nào, liền xem như cơ duyên giữa hai người.”

Chuyên Húc hàm chứa ý cười, nói: “Ta vừa hỏi người hầu trên thuyền, hắn nói với ta đêm qua hắn ngủ thiếp đi, muội và Cảnh chơi vui chứ?”

Tiểu Yêu cười nhìn Chuyên Húc, hỏi ngược lại: “Người nào đó ngay cả mạng cũng không cần mà nhảy xuống biển, chơi vui không?”

Chuyên Húc phớt lờ nói: “Nếu ta chỉ là một đệ tử bình thường của Hi Hòa bộ, thì dù cô ấy có động tâm động ý thế nào, cũng chỉ là chơi đùa với ta thôi. Ta không động tâm, là không biết tốt xấu, ta động tâm, là si tâm vọng tưởng, dù sao cũng là việc vui giải buồn của cô ấy, bây giờ cô ấy muốn đùa thật, thì mở mắt mong chờ!”

Tiểu Yêu hoang mang hỏi: “Đàn ông các huynh làm thế nào để phán đoán một cô gái thật lòng hay không thật lòng? Cho dù thật lòng, làm sao biết là thật lòng loại nào? Phải biết rằng thật lòng cũng chia làm

nhieu loại, có thật lòng không có chút khúc mắc nào; có loại thật lòng trải qua tám mươi gian khó thì được, nhưng tám mươi một gian khó lại không được; có loại thật lòng chỉ có thể cùng chung nghèo khổ; có loại thật lòng chỉ có thể cùng chung phú quý; có loại thật lòng bình thường không nhìn ra, tới lúc hoạn nạn mới lộ rõ; có loại thật lòng bình thường tôn kính bảo vệ, lúc hoạn nạn thì chim bay về rừng. Thế gian này rất nhiều đôi nam nữ sống đến khi đầu đã bạc, thực ra vẫn không thấy được là thật lòng toàn tâm toàn ý, không thể phá vỡ, hay chỉ là vì chưa vấp phải thử thách mà thôi.”

Chuyên Húc cười rộ lên, “Một chuỗi quanh quẩn của muội thật đau đầu quá. Muội muốn hỏi ta cụ thể phán đoán như thế nào sao, ta cũng không có gì để nói, chẳng qua là cảm giác thôi. Một trái tim nguội lạnh, một đôi mắt thờ ơ, trải qua nhiều điều, tự nhiên sẽ thấy rõ ràng.”

Tiểu Yêu hỏi: “Ngộ nhớ nhìn lầm thì sao? Ngộ nhớ coi loại thật lòng chỉ có thể trải qua tám mươi một gian khó như là dù có trải qua trăm mối khó, ngàn mối hiểm cũng không thay đổi thì sao?”

Chuyên Húc điềm đạm nói: “Cách đảm bảo không phán đoán sai chính là một trái tim nguội lạnh.”

Tiểu Yêu cười nhăn nhăn mũi, “Muội cứ nghĩ huynh có cách gì tốt!”

“Ta không có, ta nghĩ ngay cả người ông khôn khéo, bình tĩnh đến mức làm cho người ta sợ hãi của chúng ta cũng không có cách nào thật sự nhìn thấu lòng người.”

Tiểu Yêu bắt đầu dĩ cười nhạt, “Hiên Viên Hoàng Đế!”

Chuyên Húc nói: “Mộ của bà nội, cha mẹ, cô cô, còn cả bác cả và bác hai đã nhiều năm không có người tế bái, không biết đã hoang vắng như thế nào rồi. Sang năm, vào ngày giỗ của cô cô, ta muốn đứng trên đỉnh Triều Vân.”

Trong mắt Tiểu Yêu mơ hồ nổi lên nước mắt, gật đầu,

15. Chương 15

Khi gió xuân thổi khắp vùng Trung Nguyên, Cao Tân đại vương cơ viết thư thỉnh cầu Hoàng Đế, hy vọng có thể tới Hiên Viên sơn tế bái mẹ vào ngày giỗ của mẹ, một phần làm tròn chữ hiếu với mẹ, một phần hy vọng có thể thay mẹ hiếu thuận với Hoàng Đế.

Thư được chính tay đại vương cơ viết, có dấu ấn triện của đại vương cơ, do Tuấn Đế phái đặc sứ đưa đến tận tay Hoàng Đế.

Hoàng Đế xem xong, để cho người hầu tuyên đọc cho các thần tử, về tình về lý, đều không ai có thể phản đối mong muốn được đi tế bái mẹ của một người con gái và mong muốn gặp ông ngoại của một người cháu gái, vì thế, điều mà chúng quan viên thương thảo chỉ có thể là tiếp đãi Cao Tân vương cơ như thế nào. Nếu chỉ là Cao Tân vương cơ thì không khó làm, nhưng nàng không chỉ là Cao Tân vương cơ, mà nàng còn là cháu gái của Hoàng Đế, mẹ nàng vì Hiên Viên mà chết trận. Kết quả của cuộc thương thảo, không ngoài dự đoán, đương nhiên là càng long trọng càng tốt.

Khi hoa đào nở rộ khắp vùng Trung Nguyên, Tiểu Yêu rời khỏi Ngũ Thần sơn, Chuyên Húc là biểu huynh của Tiểu Yêu, dưới sự yêu cầu của Tiểu Yêu, đi cùng Tiểu Yêu tới Hiên Viên sơn.

Ngày thứ hai mươi ba của tháng trọng xuân, Tiểu Yêu tới Hiên Viên thành, hai người cậu của Tiểu Yêu là Hiên Viên Thương Lâm và Hiên Viên Vũ Dương mang theo năm biểu đệ, cùng chúng quan viên tới đón tiếp Tiểu Yêu. (Tháng trọng xuân là tháng thứ hai của mùa xuân, tháng hai.)

Sau khi hỏi hả nhận nhip một phen, Thương Lâm nói với Tiểu Yêu: “Vốn nên tiếp kiến ở Thượng Viên Cung, nhưng phụ vương lớn tuổi, đi lại không tiện, mấy năm may lại không gặp người, cho nên việc tổ chức khoản đãi, mời tiệc sẽ do thất cữu (cậu bảy) đảm nhiệm, phụ vương không muốn gặp ai, chỉ ở gặp cháu ở Triều Vân Điện.”

Tiểu Yêu cười nói: “Vâng, vậy xin cậu dẫn cháu tới bái kiến ông ngoại.”

Thương Lâm nói: “Vương cơ, mời!”

Mấy người hầu của Thương Lâm giống như lơ đãng ngăn cách Chuyên Húc ở ngoài, hiển nhiên không ai cho là Chuyên Húc cũng nên đến Hiên Viên sơn. Tiểu Yêu đứng trước vân liễn, hỏi: “Chuyên Húc biểu ca không đi cùng sao?”

Thương Lâm cười đến là hòa ái, “Phụ vương không nói triệu kiến Chuyên Húc, đã sắp xếp chỗ ở cho Chuyên Húc rồi, vương cơ không cần lo lắng.”

Một vị biểu đệ mà Tiểu Yêu còn chưa nhớ tên cười nói: “Tỷ tỷ yên tâm, chúng ta sẽ trở về cùng đại ca.”

Tiểu Yêu cười cười, đi về phía Chuyên Húc, người hầu Hiên Viên muốn ngăn, Tiểu Yêu lườm họ, như đang hỏi, các người có lá gan ngăn cản ta? Mà bọn thị vệ theo Tiểu Yêu từ Cao Tân tới đã đặt tay lên binh khí. Trong lúc mọi người còn lưỡng lự, Tiểu Yêu đã đi đến trước mặt Chuyên Húc, kéo tay Chuyên Húc, mang giọng vừa làm nũng vừa giận dỗi nói với Thương Lâm: “Trước kia lúc ở đỉnh Triều Vân, đều là Chuyên Húc biểu ca ở cùng cháu, nếu biểu ca không đi theo thì cháu cũng không muốn đi!”

Thương Lâm cười nói: “Không phải cậu cản lại, mà là phụ vương không triệu kiến hần, chúng ta thực sự không dám tự tiện quyết định.”

“Nếu ông ngoại trách tội, hiển nhiên cháu sẽ chịu trách nhiệm, cậu không cần lo lắng!” Tiểu Yêu kéo Chuyên Húc muốn lên vân liễn, hai thị vệ Hiên Viên ngăn cản họ, không cho Tiểu Yêu lên vân liễn, Tiểu Yêu nhím mắt vào Thương Lâm: “Chuyên Húc biểu ca thực sự không thể đi?”

Thương Lâm nói: “Vương cơ thứ lỗi!”

Sắc mặt Tiểu Yêu trầm xuống, cao giọng hạ lệnh với tất cả thị vệ Cao Tân: “Hiên Viên không hoan nghênh chúng ta, lập tức quay trở lại Cao Tân!” Tiểu Yêu kéo Chuyên Húc bước đi.

Bọn nhanh chóng mở đường, sắp thành hàng ngũ chỉnh tề, thật sự tính toán lập tức trở về Cao Tân. Thương Lâm thấy Tiểu Yêu không giống đang giả bộ, sốt ruột, “Vương cơ, không thể càn quấy!”

Tiểu Yêu nổi giận dè dè, dất hống hô lên: “Ta càn quấy? Có người không tiếc vạn dặm xa xôi chạy tới đây để càn quấy sao? Ta đường đường là Cao Tân đại vương cơ, có thứ gì ở Cao Tân mà không chiếm được? Mẹ ta vì dân chúng Hiên Viên mà chết trận, ta vượt qua vạn dặm đến tế bái mẹ, thành tâm thành ý muốn bái kiến ông ngoại. Chỉ muốn biểu huynh từ nhỏ đã thân quen đi cùng, thế mà thị vệ Hiên Viên lại không cho ta lên vân liễn, ta muốn nhờ dân chúng khắp thiên hạ này xét xem là ta càn quấy, hay là Hiên Viên vô lễ?”

Thương Lâm làm sao nghĩ được tính tình Tiểu Yêu lại ngang ngược như vậy, lại có thể chửi mắng ồn ào như người đàn bà chanh chua, nếu hôm nay thực sự để Tiểu Yêu đi về, làm âm chuyện này ra ngoài, thì hần nhất định sẽ bị vạn dân trách mắng, phụ vương nhất định sẽ tức giận. Thương Lâm đành phải chịu đựng, trấn an nói: “Vương cơ hiểu lầm, tuyệt đối không có ai dám ngăn cản vương cơ lên xe.”

Tất cả thị vệ Hiên Viên đều nhường đường, Tiểu Yêu thấy mục đích đã đạt tới, ngưng ngay khi còn thắng, lôi kéo Chuyên Húc lên vân liễn.

Tới khi vân liễn vút vào tận trời xanh, Tiểu Yêu nhìn về phía Chuyên Húc, Chuyên Húc nắm chặt tay nàng, môi siết chặt. Hơn hai trăm năm trước, khi hần còn trẻ, bị bốn vị vương thúc bức bách, lẻ loi một mình rời khỏi Hiên Viên sơn, lúc đó, hần đứng ở đầu thuyền, xoay người nhìn đỉnh Triều Vân dần dần biến mất, lòng hần đã thề: Ta nhất định sẽ trở lại!

Vân liễn dừng lại, tì nữ cung kính mời vương cơ xuống xe.

Chuyên Húc và Tiểu Yêu xuống xe.

Chuyên Húc ngửa đầu nhìn tấm biển trước cửa cung, trên đó là ba chữ “Triều Vân Điện” thật to do chính tay bà nội viết, hần không nén nổi nói trong lòng: bà, cha, con đã trở về! Con phiêu bạt tha hương hơn hai trăm năm nay đã trở về! Con đã để mọi người đợi lâu!

Tiểu Yêu cũng ngửa đầu nhìn tấm biển, hơn ba trăm năm trước, tòa cung điện này từng tràn đầy tiếng cười vui của nàng và người thân, hôm nay trở về, lại chỉ ờn nàng và Chuyên Húc.

Chuyên Húc và Tiểu Yêu nhìn nhau, hai người đồng thời bước đi, cùng nhau sải bước tới cửa điện.

Mặt Tiểu Yêu không biểu cảm, bước đi rất chậm, Chuyên Húc đi sau nàng, cũng chậm rãi bước tới.

Tiểu Yêu đi tới trước điện, một ông lão gầy yếu, râu tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, tựa người vào giường nhỏ, dường như đang vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt mà ngủ. Nghe được tiếng bước chân của Tiểu Yêu, ông mở mắt, nhìn về phía Tiểu Yêu, ánh mắt vẫn sắc bén như xưa.

Tiểu Yêu và Chuyên Húc không biết vì sao, đều nhớ tới bà lúc hấp hối, lòng họ đau xót, cùng quỳ xuống, không hẹn mà cùng nói: “Cháu gái (Cháu trai) đã trở về.”

Hoàng Đế khẽ hạ tay xuống, “Qua đây.”

Tiểu Yêu và Chuyên Húc dập đầu lạy ba cái rồi mới đứng dậy, đi tới bên giường của Hoàng Đế. Tiểu Yêu theo thói quen, đặt mông ngồi xuống giường, Chuyên Húc vẫn đứng cung kính.

Hoàng Đế nhìn Tiểu Yêu, “Bộ dạng cháu không giống mẹ, nhưng gương mặt, cái miệng lại thật giống bà ngoại, quả thực giống y lúc ta gặp bà ấy.”

Bà ngoại trong trí nhớ của Tiểu Yêu dung nhan tiều tụy, khuôn mặt đầy nếp nhăn, Tiểu Yêu thật sự không biết rốt cuộc có giống hay không, chỉ có thể mỉm cười.

Hoàng Đế như đoán được suy nghĩ của Tiểu Yêu, nói: “Bà ngoại cháu cũng từng trẻ trung như cháu, mỹ mạo và tài hoa của bà ấy từng nổi tiếng khắp Đại Hoang, rất nhiều chàng trai tốt muốn xin cưới bà ấy, nhưng đáng tiếc, bà ấy đã chọn sai người.”

Tiểu Yêu sửng sốt, không biết nên nói tiếp cái gì, vừa không thể nói bà ngoại giả làm người, lại càng không thể nói bà ngoại không giả làm người. Bởi vì nàng thực sự có cảm giác, bà ngoại và ông ngoại bất hòa với nhau, vài năm trước khi bà qua đời, ông chưa bao giờ đến gặp bà, nói đúng ra, ngoài lần ông mang kiếm tới muốn giết mẹ nàng, Tiểu Yêu chưa bao giờ thấy ông ở Triều Vân Điện. Cho đến khi bà qua đời, ông bị trọng thương, mới Triều Vân Điện.

Tiểu Yêu trầm mặc như đã đồng ý lời của Hoàng Đế, Hoàng Đế lại không để ý, vẫn mỉm cười nhìn Tiểu Yêu.

Hoàng Đế nhìn về phía Chuyên Húc, nụ cười tán đi, không dịu dàng vui mừng như lúc nhìn Tiểu Yêu, mà là hà khắc soi mói. Chuyên Húc không cúi đầu, chỉ hơi hạ ánh mắt, để tùy Hoàng Đế đánh giá.

Sau một lúc lâu, Hoàng Đế mới nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi bị những thứ phong lưu kiêu diễm ở Cao Tân hao mòn nên đã quên đường về rồi.”

Chuyên Húc quỳ xuống, “Cháu đã làm ông phải đợi lâu.”

“Ngươi trở về là vì cái gì?”

Chuyên Húc vừa muốn trả lời, Hoàng Đế nói: “Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, ta muốn nghe lời nói giấu trong lòng ngươi.”

Chuyên Húc trầm mặc một lát, mắt nhìn Hoàng Đế, thản nhiên nói: “Cháu muốn Hiên Viên sơn; còn có một nguyên nhân nữa, có lẽ ông không tin, nhưng cháu thật sự muốn gặp ông.”

Hoàng Đế không có động tĩnh gì, lạnh lùng nói: “Hai vương thúc, năm đệ đệ của ngươi đều muốn chiếm lấy Hiên Viên sơn, nếu ngươi muốn, thì tự nghĩ biện pháp, ta sẽ không giúp ngươi. Cũng như đường đến đỉnh Triều Vân lần này, chỉ có chính ngươi đi tới trước mặt ta, ta mới có thể gặp ngươi.”

“Vâng.”

Hoàng Đế khẽ khép hai mắt, nói: “Chớ có trách ta lòng dạ độc ác, nếu ngươi không có được bằng chính bản lĩnh của mình, thì cho dù cho ngươi, ngươi cũng không giữ được.”

“Cháu hiểu ạ.”

Hoàng Đế nói: “Các cháu đi nghỉ ngơi đi, ta ở phòng trước đây của bà ngoại các cháu, những phòng khác đều bỏ trống, các cháu muốn nghỉ ở đâu thì nghỉ. Ta không thích nhiều tiếng người, trong điện rất ít thị nữ, nếu các cháu không quen

Tiểu Yêu xen mồm nói: “Không có gì là không quen ông ạ, lúc bà còn sống cũng không có mấy thị nữ, cháu nhớ cỏ dại sau điện mọc cao như cháu, cháu và ca ca còn chơi trốn tìm trong đó nữa.”

Hoàng Đế nhắm hai mắt lại, cười phát phát tay.

Tiểu Yêu và Chuyên Húc nhẹ nhàng rời khỏi đại điện, hai người đi dọc theo hành lang, vòng qua trước điện, đến thiên điện trước kia họ ở. Trong đình viện có cây phượng hoàng cao to, tán cây rộng lớn, hoa phượng hoàng nở rộ đỏ rực như lửa, tất cả vẫn phẳng phất bóng dáng năm xưa, nhưng bàn đu dây dưới tàng cây đã biến mất không còn dấu vết.

Vẻ mặt Tiểu Yêu hoảng hốt, bước tới giống như đang mơ, một trận gió thổi qua, mưa hoa tuôn rơi đầy trời, Tiểu Yêu giơ tay đón lấy một đoá hoa, rút dài hoa ra, bỏ vào miệng mút mật hoa. Nàng cười quay đầu, nói với Chuyên Húc: “Ca ca, vẫn ngọt như trước đây.” Nàng đưa một đoá hoa cho Chuyên Húc, Chuyên Húc nhận lấy, cũng bỏ vào miệng mút một ngụm.

Đang sau họ có hai thị nữ, một là San Hô theo Tiểu Yêu đến Hiên Viên, một người chắc là được phái tới hầu hạ Chuyên Húc, tên Tang Thập. (Tang Thập nghĩa là quả dâu, loại dâu ta.)

San Hô hỏi: “Vương cơ, ở nơi này ạ?”

“Ừ, ở nơi này.” Tiểu Yêu dùng ngón tay chỉ, “Ta ở gian này, ca ca ở gian kia.”

San Hô đi quanh một vòng, nói: “Tuy rằng bày biện đơn giản, nhưng hẳn là thường xuyên có người quét dọn, khá sạch sẽ, chần chệm màn trướng đều mới được đổi. Có điều đình viện này hơi bẩn, nô tì quét hoa rơi đi là sạch sẽ ngay.”

Tiểu Yêu nói: “Đừng quét! Hồi ta còn nhỏ, bốn năm ngày mới quét một lần, hoa rơi không bỏ đi mà bà ngoại để thành đồng dưới gốc cây, cho chúng dần nát thành bùn.”

Tiểu Yêu ngồi ở hành lang cùng Chuyên Húc, không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn hoa phượng hoàng.

San Hô tính tình vương cơ, để tùy ý nàng, bản thân bận rộn làm việc. San Hô mạnh dạn khéo nói, rất nhanh đã nói chuyện rôm rả với Tang Thập, dưới sự chỉ điểm của Tang Thập, hai người chuẩn bị nước tắm. Tiểu Yêu và Chuyên Húc đều sớm quen tự chăm sóc cho mình, không muốn hai nàng hầu hạ, tự tắm rửa thay quần áo.

Đợi hai người tắm rửa xong, San Hô và Tang Thập bưng cơm tới lên, Tiểu Yêu và Chuyên Húc ngồi ở hành lang ăn cơm tối.

Dùng cơm xong, Tiểu Yêu bảo San Hô và Tang Thập đi nghỉ ngơi. Nàng đi dọc theo đường mòn cùng Chuyên Húc, chậm rãi bước đến sau núi, rừng dâu sau núi vẫn xanh um tươi tốt, giống như lúc bà ngoại còn sống. Tiểu Yêu ngửa đầu nhìn cây dâu, “Một thời gian nữa là có thể ăn quả dâu rồi.”

“Cô cô thích ăn dâu lạnh, khi đó muội ở Ngũ Thần sơn, ta còn chưa gặp cô cô và muội, nhưng bà cứ nhìn thấy quả dâu liền lăm lăm ‘Cô cô của cháu thích ăn dâu lạnh, ở Ngũ Thần sơn chỉ sợ không có loại dâu ngon, phái người gửi cho cô cô của cháu đi’, ta còn giúp bà hái dâu, cùng làm dâu lạnh.”

Tiểu Yêu cười tươi ngọt ngào, “Hàng năm đều có người đưa dâu lạnh ẹ, mẹ không nỡ ăn nhiều, mỗi ngày chỉ lấy một đĩa nhỏ, vì dâu ngọt ngọt chua chua, mà Cao Tân lại nóng nên muội cũng thích ăn, lần nào cũng tranh ăn với mẹ. Cảm thấy không đủ ăn, bảo thị nữ đi hái dâu về làm dâu lạnh, nhưng chưa bao giờ làm giống hương vị bà ngoại làm.”

Chuyên Húc mỉm cười nói: “Chờ năm nay dâu chín, ta sẽ làm uội ăn, đảm bảo giống y hương vị bà làm.”

Tiểu Yêu cười gật gật đầu. Hai người đều biết không thể giống y như trước được, nhưng mất đi thì đã mất đi rồi, họ đều không phải là người thích chìm đắm trong quá khứ.

Hai người chậm rãi tản bộ, phần lớn thời gian đều trầm mặc, thỉnh thoảng nhớ tới chuyện gì thì nói, đó đều là những chuyện vui vẻ, những kỷ ức vui vẻ.

Đến tận đêm khuya, họ mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Tiểu Yêu cho rằng mình sẽ không ngủ được, nhưng không phải vậy, nằm trên chiếc giường mình từng nằm hồi nhỏ, rất nhanh nàng đã tiến vào mộng đẹp, rất say sưa.

Ngày thứ hai, mãi đến khi trời sáng hẳn, nàng mới thức dậy. San Hô nói Chuyên Húc đã ra ngoài, trước khi đi có nói là đến gặp Hoàng Đế.

Tiểu Yêu không sốt ruột, chậm rãi rửa mặt ăn cơm, chờ cơm nước xong, nàng ra khỏi phòng, thấy dưới tàng cây phượng hoàng có chiếc xích đu. San Hô cười nói: “Cũng không biết vương tử nghĩ gì, quá nửa đêm không ngủ được lại làm chiếc xích đu này.”

Tiểu Yêu dựa vào khung cửa, miệng nở nụ cười mà mũi lại cay cay.

San Hô hỏi: “Vương cơ, chơi đu dây không?”

Tiểu Yêu lắc đầu, chậm rãi bước đi, không cố ý đi tìm Chuyên Húc và Hoàng Đế, nàng chỉ tùy ý đi dạo, bất tri bất giác đã đi tới tấm điện trước đây bà ngoại ở. Ngoài cửa có vài thị vệ đứng canh, nhìn thấy nàng, họ không lên tiếng bẩm tấu, cũng không cản lại.

Tiểu Yêu đi vào phòng, Hoàng Đế và Chuyên Húc đang ngồi trên giường sưởi ấm chơi cờ. Hoàng Đế dựa nghiêng người, Chuyên Húc ngồi ngay ngắn, nhưng nét mặt hai người lại giống hệt nhau, đều không có biểu cảm gì, không vui không giận, làm cho người ta không thể nhìn ra tâm tư của họ.

Tiểu Yêu không để ý họ, vẫn đi dạo như lúc này, vừa đi vừa cẩn thận nhìn ngắm, cuối cùng nàng kinh ngạc phát hiện ra căn phòng gần như không có thay đổi gì so với hồi nàng còn nhỏ, giống như bà ngoại vẫn sống ở đây, thậm chí ngay cả lược, trang sức mà bà từng dùng cũng được để trên bàn như cũ.

Tiểu Yêu ngồi trước bàn trang điểm, tùy tay mở ra một hộp trang sức, cầm lên một bộ bộ diêu (1) hồng ngọc. Những thứ trang sức này vẫn sáng long lanh như mới, tựa như nữ chủ nhân lập tức sẽ trở về dùng chúng, nhưng thực ra, cho dù trong trí nhớ của nữ chủ nhân cũng chưa bao giờ dùng. Tiểu Yêu cài bộ diêu lên tóc, bộ diêu này có hai nhánh gắn bốn con bướm, một nhánh có hai cánh bộ diêu, còn có sáu nhánh là những chiếc trâm dài ngắn khác nhau, từng chuỗi hồng ngọc nặng trĩu, dường như muốn gãy cả đầu, thật khó tưởng tượng người giản dị, tiêu tụy như bà ngoại lại từng mang bộ trang sức rực rỡ phô trương như thế này. (Đoạn này khó hiểu các bạn thông cảm, mình chỉ chuyển được như vậy thôi.)

(1) Bộ diêu là trang sức cài, gắn trên tóc. Bộ là bước, diêu là dao động, rung. Người con gái cài bộ diêu lên tóc, khi bước đi những viên đá quý, ngọc trai... sẽ rung lắc. Chính vì vậy bộ trang sức này được gọi là bộ diêu.

“Nếu cháu thích, thì lấy đi.” Tiếng nói của Hoàng Đế đột nhiên truyền đến.

Tiểu Yêu buông trang sức xuống, đóng kỹ hộp lại, cười lắc đầu, “Phụ nữ mang những thứ này đều vì để cho người ta nhìn, chính xác hơn là để thu hút người đàn ông nào đó nhìn mình. Nếu đeo những thứ này vào, cho dù người đàn ông ấy nhìn, cháu làm sao biết chàng đang nhìn cháu, hay là đang nhìn những viên đá quý long lanh chói mắt kia? Chẳng may hiểu lầm tâm ý của người ta, không cẩn thận gửi gắm nhầm lòng mình, chẳng phải phiền toái sao?”

Hoàng Đế hơi sững sốt, Tiểu Yêu nhìn Hoàng Đế, như đang nói chuyện thời tiết ngày hôm nay, nhàn nhạt nói: “Bà ngoại thật sự từng rất thích ông.”

Hoàng Đế nhìn chằm chằm Tiểu Yêu, trong mắt như có tức giận, “Sao có thể tự ý nói về chuyện của trưởng bối?”

Tiểu Yêu không hề gì nhún nhún vai, “Cháu là người thích nói chuyện, nếu ông không th nghe thì cứ coi như không nghe thấy, dù sao bản lĩnh giả câm giả điếc của mọi người đúng là thuộc hạng nhất rồi.”

Hoàng Đế dán mắt nhìn Tiểu Yêu một lát, thở dài, “Cháu dĩ nhiên có tính tình như vậy, hoàn toàn tương phản với mẹ và bà ngoại cháu.”

Tiểu Yêu cười hì hì, làm mặt quỷ với Hoàng Đế, “Giống họ có gì tốt đâu? Chỉ hơi cho đàn ông, khổ mình thôi!”

Hoàng Đế bất đắc dĩ, đặt quân cờ xuống, nói với Chuyên Húc: “Không chơi được nữa, cháu có đói không?”

Chuyên Húc cung kính đứng lên, đỡ Hoàng Đế, “Ông, ngồi lâu thì nên bước chậm vận động một chút hãy ăn cơm.”

Hai ông cháu chậm rãi bước đi trong đình viện, Tiểu Yêu dựa bên cửa sổ, không nén được lòng mà nhớ tới mẹ và bà ngoại, khi đó mẹ cũng thường đỡ bà ngoại tản bộ vài vòng ở đình viện.

Chuyên Húc đỡ Hoàng Đế đi vài vòng mới đỡ Hoàng Đế ngồi xuống, dùng chút điểm tâm, uống chút trà nhạt.

Hoàng Đế súc miệng, lau tay sạch sẽ xong, dường như lơ đãng thả một miếng ngọc bài hình lá dâu trước mặt Chuyên Húc, “Triều Vân Phong (Đỉnh Triều Vân) vốn là của bà nội cháu, trong tòa cung điện trên đỉnh núi này, từ cọng cây đến ngọn cỏ đều từ tay bà ấy mà ra, thị vệ bảo vệ Triều Vân Phong đời đầu tiên cũng do chính tay bà ấy huấn luyện nên. Dù ta ở đây, nhưng ta có thị vệ của ta, thị vệ của Triều Vân Phong luôn để đó không dùng tới, cháu đã trở lại, về sau họ liền nghe theo sự điều khiển của cháu.”

Chuyên Húc dập đầu với Hoàng Đế, cẩn thận nhận lấy ngọc bài.

Hoàng Đế nhìn hẩn vẫn không lộ rõ vui giận, ung dung trấn định, một tia vừa lòng chợt lóe lên trong mắt đã biến mất.

Hoàng Đế nói: “Ta mệt mỏi, các cháu lui ra đi.”

Chuyên Húc và Tiểu Yêu hành lễ, cáo l

Hai người đi xa, Tiểu Yêu thấp giọng hỏi Chuyên Húc, “Ca ca, huynh thật sự muốn trở lại làm bạn, chăm sóc ông?”

Chuyên Húc gật đầu.

Tiểu Yêu không hiểu nói: “Huynh không trách ông sao? Muội lại có chút trách ông, thế nên vừa rồi luôn dùng lời nói để chọc ông.”

Chuyên Húc hỏi: “Có lẽ bởi vì ta là đàn ông, ta có thể thấu hiểu rất nhiều cách làm của ông, ở vị trí của ông, ông không sai. Lựa chọn của ông làm tổn thương đến không ít người, thậm chí bao gồm cả bà, cha mẹ, cô cô, muội và ta, nhưng thành tựu ông có được đổi lấy hạnh phúc cho nhiều người hơn. Mọi người chỉ nhìn thấy ông là một đế vương vĩ đại sáng lập Hiến Viên, đánh bại Thần Nông, thống nhất Trung Nguyên, mà không nhìn thấy sự hy sinh và nỗi đau ông phải thừa nhận. Muội biết không? Vừa rồi lúc ta chơi cờ với ông, ta biết bệnh cũ đau nhức lưng của ông, vậy mà ông không hề biểu lộ, mỗi bước đi đều tự nhiên như không hề có ảnh hưởng gì, vẫn duy trì phản ứng nhạy bén, sát khí mạnh mẽ. Người đàn ông như vậy, cho dù ông ấy không phải là ông nội của ta, ta cũng sẽ kính trọng, hơn nữa ông ấy còn là ông nội của ta, cho nên ta không chỉ kính trọng, mà còn kính yêu nữa.”

Tiểu Yêu thở dài, “Muội chỉ có thể nói, làm con dân của ông thì hạnh phúc, làm người thân của ông thì đau khổ, mà huynh đúng là quái thai, ông thờ ơ chẳng quan tâm đến huynh, để mặc bốn người cậu liên tiếp muốn hại chết huynh, thế mà huynh còn cảm thấy ông đáng để kính yêu.”

Chuyên Húc cười, “Tiểu Yêu, muội có oán hận hai người thị nữ kia không? Nếu không phải hai người đó nói những lời không nên nói, thì muội vốn không phải lang bạc lên đèn hơn hai trăm năm.”

“Không, nếu không có hơn hai trăm năm ấy, muội sẽ không là muội bây giờ. Nếu muội bình an trưởng thành bên cạnh phụ vương, có lẽ sẽ rất hạnh phúc, nhưng muội thích muội bây giờ. Bây giờ muội không còn sợ cái gì nữa, bởi vì muội đã từng mất đi tất cả, cho dù gặp phải khó khăn đáng sợ cỡ nào, muội đều có thể giống như lúc giết chết tên cứu vĩ hồ yêu, gươm tay chém chết những khó khăn đó.”

“Nếu không có vương thúc bức bách, ta sẽ không một thân một mình đi tới Cao Tân, cũng sẽ không nhìn thấy cả một thế giới; nếu không có họ liên tục bức hại và ám sát, ta sẽ không trở nên giáo hoạt, bình tĩnh và có sức mạnh như bây giờ. Cực khổ sở dĩ có thể trở thành cực khổ, chính là bởi người gặp phải chúng bị chúng đánh bại, nhưng chúng ta đánh bại cực khổ, cũng đạp đổ chúng, chà xát chúng vào trong thân thể mình, biến chúng thành sức mạnh của chúng ta, vì thế, chúng ta không coi cực khổ là cực khổ. Ông và chúng ta là những người giống nhau, chính vì ông hiểu, nên ông mới lựa chọn buông tay.”

Tiểu Yêu cười rộ lên, “Được rồi, được rồi, không nói lại huynh được, sau này muội sẽ chú ý một chút, không kích thích ông nữa.”

Họ đi tới dưới tàng cây phượng hoàng, hai người đều dừng bước, Chuyên Húc xoa đầu Tiểu Yêu, cười lắc đầu, “Không cần. Lòng muội nghĩ sao thì cứ nói vậy, muội là cháu gái của ông, ta nghĩ ông thích muội thẳng thắn với ông, bao gồm cả lòng oán hận với ông. Ông không phải là người bình thường, ông có thể nhận ra nỗi oán hận của muội.”

Tiểu Yêu làm cái mặt quỷ, cái gì cũng chưa nói.

Chuyên Húc chỉ chỉ xích đu, “Muội chơi không?”

Tiểu Yêu cười ngồi vào xích đu, “Đang chờ người đến đây và chơi cùng đây.”

Chuyên Húc đẩy lưng nàng, làm Tiểu Yêu bay lên, lập đi lập lại, bàn đu dây càng đưa lên càng cao, Tiểu Yêu ngửa đầu, nhìn hoa đỏ đang nhảy múa đầy trời, rơi lả tả.

Người đu dây đang ở đây, người đẩy bàn đu cũng đang ở đây, hoa phượng hoàng cũng vẫn đỏ rực như lửa, nhưng Tiểu Yêu lại không thể giống như năm xưa, đón gió cười vang. Nàng chỉ khẽ mỉm cười, hưởng thụ làn gió lướt qua gò má.

Tiểu Yêu cho rằng Hiên Viên sẽ cử hành một nghi thức long trọng cho nàng tế bái mẹ, nhưng khi Hoàng Đế hỏi nàng muốn thế nào, Tiểu Yêu nhàn nhạt nói: “Mẹ cháu không phải là người thích náo nhiệt, hiển nhiên không thích nhiều người, nhưng nếu ông muốn cử hành nghi thức, thì cháu nghĩ mẹ cháu cũng có thể hiểu.” Thật không ngờ, Hoàng Đế lại thật sự hạ lệnh cho Thương Lâm hủy bỏ những nghi thức vốn đã chuẩn bị chu đáo.

Vào ngày giỗ của mẹ, chỉ có và Chuyên Húc đi tới bái mẹ.

Hoa nở rực rỡ trên sườn núi, có sáu phần mộ, mai táng bà ngoại, cậu cả, mợ cả, cậu hai, cậu tư và mợ tư, mẹ nàng. Nhưng thực ra, ít nhất có ba phần mộ không có thi thể. Trong mộ cậu cả là cái gì Tiểu Yêu không biết, chỉ có thể nhìn thấy hoa thù du nở trên mộ; mợ cả là Thần Nông đại vương cơ, sau khi Thần Nông quốc bị diệt, bà dùng lửa để tự sát, thi cốt không còn, trong mộ bà chôn chiếc áo cưới khi bà gả đến Hiên Viên; không biết cậu hai chết như thế nào, chỉ biết là để lại một cái đầu cháy đen, trong mộ chôn khối xương đó; cậu tư, cũng chính là cha của Chuyên Húc, đồng quy vu tận cùng Thần Nông Chúc Dung, thi cốt không còn, trong mộ chỉ có một bộ áo quan của ông và mợ tư tự sát; mẹ, đồng quy vu tận cùng Thần Nông Xi Vưu, thi cốt cũng không còn, Chuyên Húc nói bên trong mộ là một bộ chiến bào của mẹ. (Đồng quy vu tận là cùng hủy diệt, cùng chết.)

Có lẽ bởi vì Tiểu Yêu biết rõ trong mộ không có mẹ, cho nên, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ đến cúng bái mẹ, Đối với một bộ quần áo, có gì để cúng bái? Trong Tử Hình Điện của mẹ ở Cao Tân còn cả một rương quần áo lớn mà mẹ từng mặc!

Nhưng, khi nàng và Chuyên Húc đứng trước mỗi phần mộ, bất kể lý trí nói với nàng đó chỉ là một bộ quần áo, nàng vẫn không thể không đau thương.

Tất cả những người thân thật sự yêu thương, che chở hần đều ở đây! Chuyên Húc quỳ xuống, dập đầu trước từng phần mộ, Tiểu Yêu đi theo hần, cũng dập đầu trước từng phần mộ. Lúc dập đầu trước mộ bác cả, Chuyên Húc dập đầu nhiều thêm ba cái, hần nhìn hoa thù du nở đầy quanh mộ, nhẹ giọng nói với Tiểu Yêu: “Đây là di Chu Du biến thành, di lựa chọn tự hủy yêu đan, lúc mất đi thần thức, ta đã ở Cao Tân. Ta không biết vì sao, sư phụ nói ta đừng đau khổ, Chu Du là tâm nguyện được thỏa, vui vẻ ra đi.”

Tiểu Yêu yên lặng dập đầu thêm ba cái.

Khi họ đã dập đầu trước tất cả phần mộ, Chuyên Húc vẫn quỳ không đứng lên.

Tiểu Yêu lại đưa lưng về phía phần mộ, ngồi xếp bằng trên cỏ. Nàng nhìn hoa đại trên sườn núi, đủ mọi màu sắc tươi sáng, bỗng nhớ tới trước khi mẹ đưa nàng tới Ngọc sơn, mang nàng và Chuyên Húc tới dập đầu với bà ngoại và các cậu, nàng và Chuyên Húc đi hái hoa đại, lúc quay đầu, cách biển hoa rực rỡ, nhìn thấy mẹ cô đơn ngồi ga những phần mộ. Nàng bất chợt cảm thấy sợ hãi, có phải một khắc ấy, mẹ đã biết mình sẽ không thể quay về được nữa?

Chuyên Húc đứng lên, bắt đầu dọn dẹp phần mộ, hẳn tu luyện là một linh, vốn chỉ cần dùng một chút pháp thuật là có thể làm xong chuyện này, nhưng hẳn không mượn sự trợ giúp của pháp thuật.

Tiểu Yêu nhặt hoa dại Chuyên Húc dọn dẹp lên, ngồi dưới đất tét vòng hoa, đến khi Chuyên Húc dọn dẹp xong các phần mộ, Tiểu Yêu vừa vặn tét được sáu vòng hoa, đặt trước mỗi phần mộ một vòng.

Họ định rời đi, Chuyên Húc nói với Tiểu Yêu: “Đi theo ta tới Hiên Viên thành một chuyến.”

Đến Hiên Viên thành, Chuyên Húc bảo người đánh xe chờ ở ngoài thành, hẳn và Tiểu Yêu đi bộ vào thành.

Chuyên Húc dẫn Tiểu Yêu tới một phường ca múa, Chuyên Húc thưởng cho tiểu nô dẫn đường một miếng ngọc bội. Tiểu nô mặt mày hớn hởi, đưa Chuyên Húc vào một gian phòng được bày biện tựa như khuê phòng của tiểu thư, chẳng qua ở giữa lại để trống một khoảng rộng, chắc là để tiện cho vũ kỹ khiêu vũ.

Chuyên Húc phân phó: “Ta muốn gặp Kim Huyền.”

Tiểu nô lộ vẻ khó xử, “Kim Huyền cô nương...”

Chuyên Húc lại cho hẳn một miếng ngọc bội, “Người đi mời nàng tới là được, tới hay không là do nàng, tiền thưởng thuộc về người.”

Tiểu nô vui sướng đi ra, Tiểu Yêu đội mũ che mặt, ngồi trên chiếc giường nhỏ, tò mò nhìn.

Chuyên Húc ngồi trước cây đàn, sau khi thử một tiếng, bắt đầu đánh đàn. Tiếng đàn róc rách, khi thì như tiếng suối chảy trong khe núi, du dương réo rắt, khi lại như thác nước ở sườn dốc, tung bọt cuộn cuộn chảy siết.

Cửa bị đẩy ra, một nữ tử nhẹ nhàng đi đến, nàng mặc quần áo màu vàng, thanh lệ uyển chuyển, vừa trông thấy đã làm người ta quên ưu quên lo. Nàng lẳng lặng ngồi xuống, nghe tiếng đàn, chờ Chuyên Húc đánh đàn xong, mới nói: “Kiểu kiểu bạch câu, bí nhiên lai tư. Nhĩ công nhĩ hầu, dật dục vô kỳ? Thận nhĩ ưu du, miễn nhĩ độn tư. (2) Chàng, rốt cuộc đã trở lại.”

(2) Đoạn trên là Hán Việt, trích từ bài Tiểu Nhã – Bạch Câu trong Kinh Thi. Không có bản dịch thơ hay dịch nghĩa tiếng Việt, mình chỉ dịch đại ý thể này:

Ngựa trắng oai hùng,

Tráng sĩ trở lại.

Người công người hầu, (Công, hầu là chức tước.)

Yên vui bất tận?

Trân trọng an nhàn,

Xua nổi tương tư.

Chuyên Húc nói: “Ta đã trở lại.”

Tiểu Yêu nói với Chuyên Húc: “Ca ca, muội ra ngoài đi dạo.”

Chuyên Húc gật đầu, Tiểu Yêu kéo cửa ra ngoài, trong màn che dưới lầu một vừa đúng lúc có vũ kỹ đang khiêu vũ, Tiểu Yêu đứng ở lan can phía trước cười xem. Tuy ở phường ca múa của Hiên Viên có cả khách nam và nữ, nhưng tại nơi gió trăng này, nam tử tới là nhiều, dù có nữ tử cũng cải trang thành nam. Tiểu Yêu lại mặc nữ trang, đội mũ che, làm cho không ít người chú ý. Tiểu Yêu không để tâm, người ta nhìn nàng, nàng nhìn mỹ nữ.

Vũ kỹ kia nhẹ nhàng uốn éo theo điệu nhạc, eo nhỏ mềm mại như rắn nước, khiến cho người ta muốn ôm một cái, đám nam tử ngồi bốn phía đều vươn tay, nhưng không chạm tới cái gì cả. Hai nam tử rẽ màn đi vào từ bên ngoài, trong đó có một nam tử ôm chầm lấy vũ kỹ, sờ soạn một phen trên lưng nàng, ném nàng vào trong lòng một nam tử khác, “Tối nay sẽ để nàng eo thon hầu hạ người.”

Phường ca múa này chỉ là phường bán tài nghệ ca múa, tất cả “hương khói uyển chuyển” đều là nhìn được mà không ăn được, vũ kỹ vốn đã lạnh mặt, nhưng vừa trông thấy gương mặt nam tử, cho dù nàng quen chốn gió trăng cũng cảm thấy mặt nóng tim nhảy, không hề nổi giận mà cam tâm tình nguyện bước theo

nam tử. Nam tử ấy cười ôm vũ kỹ, mang nàng đi lên lầu, Tiểu Yêu cảm thấy quen mắt, nhưng vì đứng ở góc độ thẳng và có màn lụa che mắt nên nhất thời không thấy rõ mặt nam tử. Cho đến khi nam tử đi tới lầu trên, Tiểu Yêu mới trông thấy rõ dung mạo của hắn, trong phút chốc ấy nàng trợn mắt há hốc mồm. Khuôn mặt hắn giống hệt Tương Liễu, nhưng hắn mặc áo gấm đội ngọc quan, mái tóc đen như mực, mang nụ cười lười nhác tùy ý lộ rõ trên cả khóe mắt, hoàn toàn khác với vẻ lạnh băng của Tương Liễu. (Ngọc quan là thứ gắn trên búi tóc nam tử, giống hình ảnh ở chương trước, đoạn anh Cảnh cởi dây cột tóc ra.)

Tiểu Yêu nhìn chằm chằm vào hắn, nam tử lại chỉ hờ hững quét mắt qua nàng một cái, ánh mắt không hề ngừng lại. Một nam tử khác cười xem xét Tiểu Yêu, đưa tay muốn vén màn che mặt của Tiểu Yêu, “Tiểu nương tử à, nếu nàng có chút tư sắc, thì ta sẽ để nàng theo ta tối nay.”

Bên cạnh có nữ tử chặn hắn, cười duyên nói: “Vị tiểu thư này là khách ở đây, công tử đừng làm chúng tôi khó xử.”

Nam tử thấy nữ tử chặn hắn tư sắc không tầm thường, không nói gì nữa, theo nàng vào phòng.

Kim Huyền kéo cửa ra, cười hiền lành với Tiểu Yêu: “Vào đi, ta sẽ để người đưa các người rời đi.”

Tiểu nô dẫn Chuyên Húc và Tiểu Yêu đi qua con đường yên ắng, rời khỏi phòng ca múa.

Chuyên Húc đưa Tiểu Yêu đi vòng vo một lát, tới quán rượu nổi tiếng trong thành ăn tối, ăn xong hai người mới ra khỏi thành, ngồi lên vân liễn trở về Hiên Viên sơn.

Đến Triều Vân Điện, Tiểu Yêu ngồi trên bàn đu dây, Chuyên Húc ngồi dựa vào cây. Lòng Tiểu Yêu vẫn tràn đầy nghi hoặc, người nọ là Tương Liễu ư? Hay không phải Tương Liễu?

Tiểu Yêu hỏi: “Ca ca, huynh đã nhìn thấy Tương Liễu chưa?”

“Chưa, mỗi lần thấy hắn hắn đều đeo mặt nạ.”

Tiểu Yêu tò mò hỏi: “Hiên Viên truy nã đuổi bắt Tương Liễu mấy trăm năm, tại sao trên bảng tiền thưởng không có bức họa của hắn? Chẳng lẽ nhiều năm như vậy mà không có ai từng trông thấy hắn?”

“Người đã nhìn thấy dung mạo của hắn đương nhiên là có, nhưng Tương Liễu là yêu quái chín đầu, trong truyền thuyết hắn có chín hình dáng, tám mươi một hóa thân, những người trông thấy hắn đều tự mâu thuẫn, có một lần có người miêu tả dung mạo hắn lại giống y hệt vương thúc (Chú sáu của Chuyên Húc).”

Chẳng lẽ Tương Liễu mà nàng nhìn thấy chỉ là một huyền hình của hắn? Tiểu Yêu có chút thoải mái, lại có chút buồn rầu vì bị lừa.

Chuyên Húc nghi hoặc nói: “Nhưng mà cũng lạ! Nếu Tương Liễu đã có huyền hình ngay cả thần khí cũng không phân biệt được thật giả, thì hắn còn đeo mặt nạ làm gì? Dù sao tùy lúc đều có thể đổi mặt!”

Tiểu Yêu mơ hồ nói: “Có lẽ hắn giống muội, chỉ muốn có một hình dáng chân thật, không có hứng thú biến ảo.”

Chuyên Húc hỏi: “Tại sao đột nhiên nhắc tới Tương Liễu?”

Tiểu Yêu nói: “Chỉ là... Nhớ tới hắn.”

Tiểu Yêu không muốn nói dối Chuyên Húc, cho nên nói nửa câu là thật, trong giọng nói của nàng lộ rõ vẻ thần thờ buồn rầu, làm cho Chuyên Húc hơi khó chịu, hắn nhẹ giọng nói: “Muội không phải Mân Tiểu Lục ở trấn Thanh Thủy.”

Tiểu Yêu cười cười, “Muội hiểu.”

Chuyên Húc chuyển đề tài, nói: “Ở phòng ca múa, người muốn vạch màn che mặt của muội là tiểu biểu đệ Thủy Quân của muội, là con trai duy nhất của Thương Lâm.” (Thủy Quân: Phiên âm Hán Việt của chữ Thủy là thủy hoặc thí, phiên âm Hán Việt của chữ Quân là quân hoặc vận.)

“Người bên cạnh là ai?”

“Không biết, nhưng không dùng huyền hình thuật. Mà —— từ khi gặp muội và Cảnh, ta không dám tin tưởng mười phần, thiên hạ này có thuật lấy giả đánh tráo.”

Tiểu Yêu hỏi: “Kim Huyền cô nương ấy là người của huynh?”

“Hy vọng là vậy. Lúc bác cả còn sống, từng lập một tổ chức thu thập thông tin lớn mạnh, dì Chu Du chưởng quản, sau khi bác cả chết, tổ chức này cống hiến cho cô cô, cô cô chết trận, dì Chu Du tuy còn sống, nhưng với tính khí của dì ấy, có người hạ lệnh thì có thể làm việc, không có ai hạ lệnh thì hoàn toàn không biết nên làm gì, tổ chức có phần xao nhãng. Trăm năm trước, dì mang Kim Huyền đi Cao Tân tìm ta, theo lời căn dặn của cô cô trước khi xuất chinh, giao tổ chức này cho ta. Kim Huyền cũng là một yêu, nếu ta coi như là bác cả, thì Kim Huyền liền tính như vị trí của dì Chu Du, nhưng cô ấy có trung thành với ta như dì Chu Du đối với bác cả hay không, ta không biết, phải để từ từ xem xét!”

“Cho dù nói thế nào, đây cũng là lực lượng của huynh.” Tiểu Yêu cười nhìn Chuyên Húc, vẻ mặt bồn chồn, “Hơn nữa, với thủ đoạn đối phó với phụ nữ của huynh, muội có lòng tin với huynh.”

Chuyên Húc lấy nắm tay che miệng, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, trừng mắt với Tiểu Yêu. Tiểu Yêu thu hồi vẻ bồn chồn, nghiêm mặt nói: “Ban đầu muội lo huynh trở về sẽ thế đơn lực bạc, nhưng bây giờ đã thấy yên tâm một chút rồi.”

Chuyên Húc nói: “Trường bối của chúng ta tuy đã sớm rời xa chúng ta, nhưng họ luôn luôn che chở ta. Bác cả là người vô cùng lợi hại, ông không chỉ để lại tổ chức này cho ta, mà thực ra trong triều đình còn có người của ông, tuy rất ít, nhưng mỗi một người đều là tốt nhất. Cha tuy sớm rời xa ta, nhưng ta biết nếu như một ngày kia, ta có thể chưởng quản quân đội, binh lính chắc chắn sẽ nguyện đi theo ta, bởi vì năm đó cha rõ ràng có thể chạy trốn, nhưng ông đã lựa chọn đứng trước tất cả binh lính, nghênh đón cái chết. Mẹ, bà để lại cho ta Nhược Thủy tộc tuyệt đối trung thành. Còn cả cô cô...”

Tiểu Yêu nháy nháy mắt, tò mò hỏi: “Mẹ muội để lại cho huynh

Chuyên Húc cười bắn một đóa hoa phượng hoàng lên mặt Tiểu Yêu, “Muội. Cô cô để lại muội cho ta.”

Tiểu Yêu đá hoa phượng hoàng trên đất, tung lên người Chuyên Húc, “Cũng dám trêu ghẹo muội!”

Chuyên Húc cười to, Tiểu Yêu nói: “Những thứ này chỉ sợ không đủ.”

Chuyên Húc nói: “Còn xa mới đủ, hơn nữa lúc ở Cao Tân huấn luyện ám vệ, cũng chỉ có thể để ta miễn cưỡng giữ được tính mạng. Hiện giờ cả triều đình dường như đều cho rằng vương thúc nên kế thừa vương vị; vương thúc từng giúp ông nội đánh hạ Trung Nguyên, có chiến công hiển hách, trong quân đội có đồng đội vào sinh ra tử với ông ấy; ông ấy đã lập kế mấy trăm năm, từ Trung Nguyên đến tây bắc đều có người của ông ấy, khẳng định là có rất nhiều gia tộc đã nguyện trung thành với vương thúc giống như Phòng Phong thị. Trước mắt, điều ta có thể làm chỉ là giữ lấy tính mạng, chậm rãi tính toán.”

Tiểu Yêu hỏi: “Cần muội làm gì cho huynh không?”

Chuyên Húc cười rộ lên, “Không phải muội không biết ta luôn lợi dụng muội đấy chứ?”

Tiểu Yêu nói: “Huynh cẩn thận nói xem, để coi muội có biết không.”

Chuyên Húc cầm lấy xích đu, “Ta nghĩ lại nào, chuyện ngoài mặt thì không nói. Chuyện âm thầm sau lưng, chẳng hạn như Đồ Sơn Cảnh, hần muốn tiếp cận muội, ta cho hần cơ hội tiếp cận muội, hần nhất định sẽ phải giúp ta; nếu không phải vì hần, ta làm sao có thể dễ dàng hòa nhập vào vòng tròn của nhóm Phong Long? Còn có, ở trước mặt bọn Phong Long, Hình Duyệt, ta sẽ làm cho họ hiểu ta có ảnh hưởng rất lớn với muội, lúc họ đánh giá ta, tất sẽ phải suy tính đến sức nặng của muội. Việc này nhìn như nhỏ bé, nhưng sẽ làm cán cân quyết định sách lược nghiêng về phía ta, về việc sau này, chỉ biết càng ngày càng nhiều, rất nhiều lúc thậm chí muội sẽ không ý thức được ta đã lợi dụng muội.”

Tiểu Yêu nói: “Trên cảm giác, muội thấy mình chưa làm gì cả.”

“Muội đã làm, muội coi ta là người qu trọng của muội, ta mới có thể không kiêng nể gì mà lợi dụng muội. Đồ Sơn Cảnh không phải kẻ ngốc, hiện giờ thế cục rõ ràng có lợi cho vương thúc, giúp ta không hề có ưu việt gì đối với Đồ Sơn thị, nhưng hần biết ta rất quan trọng với muội, nên hần mới không chút do dự đứng về phía ta.” Chuyên Húc nắm tay Tiểu Yêu, “Hơn nữa, tuy rằng ta biết muội không để ý trên tay nhuộm máu, nhưng ta để ý, ta không muốn muội vì ta mà nhuộm máu. Muội chỉ cần đứng bên cạnh ta, đã là sự trợ giúp lớn nhất đối với ta.”

Tiểu Yêu cười gật gật đầu, “Hiểu rồi.”

Chuyên Húc nhẹ lay động xích đu, cảm thấy con đường giảm đập lên máu mà đi này, bởi vì có Tiểu Yêu làm bạn, nên không hề cảm thấy âm u lạnh lẽo, giống như giờ khắc này, hai người đón gió đêm, thoải mái trò chuyện, thậm chí ấm áp, cũng thật nhẹ nhàng. Hắn vốn đã quen cảnh giác đề phòng, bất kể điều gì cũng chôn vùi trong bụng, nhưng đối với Tiểu Yêu, hắn lại cảm thấy không chuyện gì là không thể nói, không chuyện gì là không thể bộc lộ. Vì chăm sóc A Niệm, ở trước mặt Tiểu Yêu hắn cố gắng đối tốt với A Niệm hơn, Tiểu Yêu sẽ không ghen tị; thẳng thắn bộc lộ cái nhìn đối với Hình Duyệt, Tiểu Yêu sẽ không kinh ngạc; cho dù mưu tính đủ đường, Tiểu Yêu sẽ không cảm thấy hắn ti tiện, Tiểu Yêu hoàn toàn chấp nhận hắn là hắn.

Ngày thứ hai, khi Tiểu Yêu ngủ dậy, Chuyên Húc đã không ở trong điện, Tiểu Yêu đến chỗ Hoàng Đế tìm hắn, thấy hắn đứng sau Hoàng Đế, hai biểu đệ đã ở đó, vài thần tử đang bẩm tấu với Hoàng Đế.

Tiểu Yêu chờ ở bên ngoài, đợi đến lúc nàng mơ màng sắp ngủ thì họ mới đi ra.

Tiểu Yêu nấp trong góc tối, Chuyên Húc và bọn họ vừa đi vừa nói, người không biết chắc hẳn sẽ cho rằng huynh đệ họ mới thâm tình làm sao. Biểu đệ Thùy Lương là con trai thứ hai của cậu bảy Vũ Dương, hắn nói với Chuyên Húc và Thủy Quân: “Ngày mai trong nhà tổ chức tư yến, đại ca và tiểu đệ nếu không bận chuyện gì thì ta rất hân hạnh được đón tiếp.” (Tư yến là bữa tiệc tối tổ chức riêng tư)

Thủy Quân sáng khoái cười ha ha, “Tam ca, huynh biết tính ta đấy, chỉ cần có mỹ nhân, huynh không mời ta cũng sẽ đến.”

Tiểu Yêu đi tới, nháy mắt ra hiệu với Chuyên Húc, Chuyên Húc lại cười nói: “Có rượu ngon không? Chỉ cần có rượu ngon, ta cũng nhất định sẽ đến.”

Tiểu Yêu không biết làm sao, chỉ có thể giả vờ tò mò hỏi: “Chuyện vui như vậy, vì sao không mời ta?”

Thùy Lương nhìn chằm chằm Tiểu Yêu, Thủy Quân đập mạnh hắn một cái, hắn mới tỉnh ra, hành lễ với Tiểu Yêu cùng Thủy Quân. Tiểu Yêu mời họ miễn lễ, Thùy Lương cười nói: “Nếu tỷ tỷ muốn đi, hiển nhiên là hoan nghênh rồi.” Chẳng qua, hắn phải sắp đặt lại một chút.

Chờ Thủy Quân và Thùy Lương đi khỏi, Tiểu Yêu hỏi: “Huynh không thấy muội bảo huynh đừng đồng ý à?”

Chuyên Húc cười nói: “Có thấy, nhưng ta muốn thân cận với họ, hiểu rõ một chút luôn không phải là chuyện xấu. Hơn nữa bây giờ họ mới là chủ nhân của Hiên Viên thành, ta mới đến, nếu như cứ mang cái vẻ ngông nghênh kiêu ngạo, thì trong mắt người ngoài ta thật là người không biết điều.”

Tiểu Yêu nói: “Huynh vừa đến Hiên Viên thành, còn chưa vững chân chiến đấu, đúng là cơ hội tốt nhất để trừ bỏ huynh. Họ tuyệt đối sẽ không có gan xuống tay ở Triều Vân Phong, nhưng ra khỏi Triều Vân Phong, sẽ là địa bàn của họ.”

Chuyên Húc nói: “Không đón bụi gai vách đá mà lên, thì làm sao có thể tới được đỉnh núi? Ta còn không sợ, muội sợ cái gì?”

Tiểu Yêu lấy tay xoa ngực, “Không biết, muội cảm thấy... Nhưng không có khả năng...”

“Muội muốn nói gì?”

“Dù sao muội sẽ đi cùng huynh.”

Chuyên Húc cười nói: “Ta không có ý kiến.”

Chạng vạng ngày hôm sau, Chuyên Húc cùng Tiểu Yêu tới phủ đệ của Thùy Lương.

Bởi vì là tư yến nên khách khứa không nhiều lắm, nhưng đều là những thanh niên tài俊 tiếng tăm lừng lẫy ở Hiên Viên quốc trong những năm gần đây. Thái độ của họ với Chuyên Húc nhìn như khách khí, nhưng thực tế thì rất khinh thường. Tiểu Yêu không khỏi âm thầm thở dài, con đường Chuyên Húc phải đi đúng là toàn bụi gai và vách đá.

Đến khi yến tiệc bắt đầu, con cả của cậu bảy tên Ngu Hào mới đến, lại còn dẫn theo người nổi tiếng nhất Đại Hoang —— người mới vừa đoạt giải quán quân trong trận đấu thu Xích Thủy của Tiểu Chúc Dung, đến từ một trong Cao Tân tứ bộ, Hi Hòa bộ, Ngu Cương. Mọi người nhìn thấy Ngu Cương, tất cả đều đứng lên, dành cho hắn sự hoan nghênh nhiệt liệt nhất. (Ngu Hào còn có phiên âm Hán Việt là Ngẫu Hiệu.)

Ngu Hào đi bên cạnh Ngu Cương, có vài phần tự đắc, giới thiệu từng người cho Ngu Cương.

Lúc Tiểu Yêu đến, cố ý bảo Thùy Lương đừng nói ra thân phận của mình, để nàng có thể chơi thoải mái mà không cần câu thúc, bây giờ hiển nhiên không muốn đi làm quen với Ngu Cương. Nàng tùy ý đi dạo trong vườn hoa, lại trông thấy nam tử giống Tương Liễu đã từng gặp ở phường ca múa, hẳn bưng rượu, tản mạn dựa vào ngọc tháp, quanh người là vô vàn hoa tươi, bị bóng đêm nuốt trọn, nếu không nhìn kỹ, thì rất khó nhìn ra hắn.

(Ngọc tháp trông giống ghế dài, có thể để chiếc bàn nhỏ, tháp ở giữa. Nếu không để bàn ở giữa thì giống như chiếc giường hẹp ngang.)

Tiểu Yêu nhẹ nhàng đi qua, đứng phía sau hắn, bất chợt cúi người, nói: “Tương Liễu, người ở nơi này làm gì

Nam tử không mấy may chấn động, chỉ hơi ngửa đầu sang bên cạnh, “Cô lặng lẽ đi tới sau lưng ta, ta luôn đoán xem cô muốn làm cái gì, nhưng lại chỉ là nghĩ viễn nghĩ vòng, không ngờ cô nhận lầm người.”

Tiểu Yêu nhìn chằm chằm vào ánh mắt hắn, nam tử cười rộ lên, “Ta cũng thật muốn là vị kia của cô.”

Cổ trùng trong thân thể Tiểu Yêu không có bất kỳ phản ứng gì, bản thân nàng cũng mơ hồ, “Người thật sự không phải là hắn sao?”

“Nếu cô có thể uống rượu cùng ta, thì ta cũng không ngại làm người thay thế hắn.”

Tiểu Yêu cười ngọt, “Được!”

Nam tử châm rượu cho Tiểu Yêu, Tiểu Yêu uống một hơi cạn sạch, nàng châm rượu cho nam tử, nam tử cũng uống một hơi cạn sạch. Chỉ chớp mắt sau, chén rượu trong tay nam tử rút xuống, hắn cười khổ, “Cô hạ độc ta?”

Tiểu Yêu nắm tay hắn, vuốt vuốt nhìn kỹ ngón tay hắn, đầu ngón tay nổi chấm đỏ, thật sự là trúng độc.

Nam tử thở dài, “Nếu cô chưa hạ độc ta, thì ta thực sự cảm thấy diễm phúc của mình cũng không ít.”

Tiểu Yêu ném tay hắn, rót một chén rượu cho hắn, “Đây là thuốc giải.”

Nam tử không có sức nâng tay lên, hiển nhiên hắn không thể tự cầm chén rượu, Tiểu Yêu đành bón cho hắn uống.

Tiểu Yêu nói: “Ngại quá, nhận lầm người.”

“Mỗi lần cô nhận lầm người đều hạ độc sao? Thói quen này không tốt chút nào!”

Tiểu Yêu lại nói: “Xin lỗi.” Xoay người muốn đi, nam tử lại bắt được cổ tay nàng, “Một câu xin lỗi mà đã muốn đi

“Vậy người muốn thế nào?”

“Ta là Phòng Phong Bội.” Nam tử viết từng nét tên mình vào lòng bàn tay Tiểu Yêu, “Nhớ kỹ, lần sau không được nhận lầm người.”

“Người là... của Phòng Phong Ý Ánh.”

“Nhị ca. Cô biết tiểu muội?”

Tiểu Yêu cười gượng, “Đại Hoang đúng là nhỏ thật!”

Tiểu Yêu rời đi, lần này Phòng Phong Bội không kéo nàng nữa.

Có người xem ca múa, có người uống rượu tán gẫu, vài thiếu nữ đang chơi cờ trong đình, Chuyên Húc ở cùng chỗ với bọn Thủy Quân, không biết đang nói gì mà tiếng cười bật ra từng trận, Tiểu Yêu tìm một góc yên tĩnh để ngồi.

Tất cả dấu hiệu đều cho thấy Phòng Phong Bội không phải là Tương Liễu, những đệ tử của đại gia tộc như Phòng Phong Bội, rất nhiều người quen biết họ, Tương Liễu tuyệt đối không thể giả mạo, nhưng Tiểu Yêu lại cảm thấy hần quen thuộc, loại cảm giác này lý trí không phân tích được, miệng cũng không nói nên lời, chỉ là bản năng cảm giác của thân thể.

Đêm đã khuya, khách khứa lục tục ra về, có lẽ vì Chuyên Húc sống ở Cao Tân hơn hai trăm năm nên Ngu Cương và Chuyên Húc trò chuyện rất ăn ý, cứ trò chuyện mãi cho tới khi khách khứa đều về hết, Thùy Lương và Ngu Hào đưa tiễn, Chuyên Húc và Ngu Cương mới sóng vai đi ra ngoài.

Tiểu Yêu đứng cạnh vân liên chờ Chuyên Húc, Chuyên Húc và Ngu Cương đứng lại ở cửa, cười cười nói nói.

Nếu người bên cạnh Chuyên Húc là Phòng Phong Bội, thì Tiểu Yêu sẽ cực kỳ đề phòng, nhưng Ngu Cương đến từ Hi Hòa bộ của Cao Tân tứ bộ, là bộ tộc trung thành nhất với Tuấn Đế, thế nên Tiểu Yêu chưa từng đề phòng hắn, lúc chờ nhàm chán, nàng còn nhìn đông nhìn tây.

Nàng trông thấy Phòng Phong Bội, hần cười thiên mã, đứng ở cuối đường. Bóng đêm dày đặc, thực ra căn bản không thấy rõ người ngồi trên thiên mã, nhưng trực giác nói với Tiểu Yêu rằng hần ở đó, Tiểu Yêu hí mắt nhìn chăm chăm vào cuối đường. Đệ tử của Phòng Phong gia ắt hần có tài bản tên không tệ!

Đột nhiên, bản năng dã thú khiến thân thể nàng khẩn trương, nàng nhìn về phương hướng cảm thấy có nguy hiểm, nhìn thấy Ngu Cương đột nhiên ra tay, một quyền nặng nề đánh về phía Chuyên Húc, Chuyên Húc nhanh chóng lui về phía sau, nhưng Ngu Cương là cao thủ đứng đầu Đại Hoang, Chuyên Húc chỉ có thể tránh được chỗ hiểm. Ngu Cương không đợi hần kịp thở, một quyền nữa lại điên cuồng công kích tới Chuyên Húc. Mỗi một quyền đều ẩn chứa linh lực mạnh mẽ, đường quyền tung ra chấn động như sóng găm, đập nát tượng sư tử bằng ngọc thạch trước cửa phủ.

Lần đầu tiên biết thì ra nước lại có thể có sức mạnh đến vậy, Tiểu Yêu kinh hãi hét to: “Người đâu, người đâu!” Nhưng không hề có một thị vệ nào chạy tới, Thùy Lương và Ngu Hào đã bị linh lực của Ngu Cương chấn động mà ngất xỉu, Thủy Quân bị dọa sợ tới mức trốn dưới vân liên, run lấy lấy.

Lần đầu tiên Tiểu Yêu hiểu, đứng trước lực lượng tuyệt đối hùng mạnh, bất kỳ mưu kế gì đều không dùng được, giờ phút này, cho dù nàng và Chuyên Húc có nhanh trí bày ra kế sách thần kỳ cũng không có tác dụng, chỉ có linh lực hùng mạnh hơn mới có thể cứu Chuyên Húc.

Chuyên Húc bị trọng thương, ngã trên mặt đất, Ngu Cương kéo Chuyên Húc lên, trong mắt tràn đầy thù hận, hóa nước thành đao, vung đao xuống, muốt chém đầu Chuyên Húc.

Tiểu Yêu biết rõ dựa vào linh lực của mình, cho dù tiến lên cũng sẽ bị văng nước của Ngu Cương nghiền nát, nhưng nàng xông lên mà không hề quan tâm, thê lương quát: “Ngu Cương, chẳng lẽ ngươi muốn làm cả Hi Hòa bộ phải bị diệt tộc?”

Thê đao của Ngu Cương chậm lại, “Chuyện này là do mình ta gây nên, không liên quan gì tới Hi Hòa bộ!”

“Ta là Cao Tân vương cơ, ta nói có liên quan chính là có liên quan!” Tiểu Yêu đứng trước mặt Ngu Cương, trong mắt là sự lạnh lùng khốc liệt có thể hủy diệt tất cả.

“Cô là Cao Tân vương cơ, cô có thể vì một người ngoài mà hủy diệt Hi Hòa bộ?”

“Vậy còn người? Người cầu kết với người ngoài, ám sát Chuyên Húc, vì mình mà rước lấy họa cho bộ tộc?”

Ngu Cương quát: “Ta không cầu kết với người ngoài, hần đã giết ca ca ta, ta muốn báo thù cho ca ca ta!” Linh lực của Ngu Cương đánh bật Tiểu Yêu ra, Tiểu Yêu ngã xuống đất, phun ra mấy ngụm máu tươi.

Ngu Cương không quan tâm vung đao chém về phía Chuyên Húc, “Hần chém đầu ca ca ta, ta chỉ có thể lấy đầu hần để tế ca ca.”

Tiểu Yêu kêu thảm thiết: “Dừng tay!”

Ngu Cương không dừng tay, lưỡi đao không chút do dự chém về phía Chuyên Húc.

Tiểu Yêu gần như sắp vỡ nát tim gan, vậy mà Chuyên Húc lại bình tĩnh nở nụ cười.

Đột nhiên, không khí lạnh lẽo thấu xương, nước biến thành hơi băng bao quanh Ngu Cương và Chuyên Húc, đao nước trong tay Ngu Cương hóa thành đao tuyết, lúc chém tới cổ Chuyên Húc, liềm vỡ tan như bông tuyết nhập vào thân thể, tuy đập vào người sinh đau, nhưng tuyết dù sao cũng chỉ là tuyết, vỡ vụn thành bột.

Hai mắt Ngu Cương đỏ ngầu, còn muốn tiếp tục công kích, nhưng một bức tường băng đã chắn trước mặt hắn, Xích Thủy Hiến một thân áo xanh đã đi tới giữa màn tuyết rơi đầy trời, lạnh lùng nói: “Nếu muốn đánh thì chúng ta đổi chỗ.”

Về mặt Ngu Cương đầy bi phẫn, thương nhiều hơn đau, “Vì sao? Người biết hắn giết ca ca ta, vì sao muốn ngăn cản ta?”

Xích Thủy Hiến lạnh lùng tựa như một tảng băng, “Chờ người đánh bại ta, có lẽ ta sẽ nói cho người biết vì sao.” Nói xong, nàng chạy về một hướng, Ngu Cương biết có Hiến ở đây, hắn căn bản không giết được Chuyên Húc, đành đuổi theo Xích Thủy Hiến.

Chuyên Húc vừa định giãy giụa, Tiểu Yêu quát: “Đừng nhúc nhích!”

Nàng giang hai tay, che phía trước mặt hướng tới bóng đêm hư không, lui về sau từng bước. Lúc này Chuyên Húc mới có phản ứng, thấp giọng hỏi: “Phòng Phong thị?”

Toàn thân Tiểu Yêu căng thẳng, giống như con thú cái che chở thú con, luôn trừng mắt nhìn về phía hư không. Nàng không nhìn thấy hắn, nhưng nàng có thể cảm giác được hắn ở đó, một mũi tên có thể tùy lúc bắn thẳng cổ họng Chuyên Húc.

Giờ phút này, thị vệ theo Chuyên Húc tới rốt cuộc đã phá vỡ được trận pháp kèm chế, vọt vào, bảo vệ Chuyên Húc.

Người nọ rời đi!

Tiểu Yêu chậm rãi thở ra một hơi, thân mình thả lỏng, yếu ớt như sắp ngã xuống đất, vừa rồi giằng co trong chớp mắt ngăn ngừa, làm cho nàng thống khổ hơn cả bị Ngu Cương đánh ngã.

Chuyên Húc lão đảo đỡ lấy Tiểu Yêu, Tiểu Yêu đỡ tay hắn, không nói một lời kiên cường chống đỡ trèo lên vân liên.

Chuyên Húc cũng đi lên vân liên, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu ăn một viên thuốc trước, giúp Chuyên Húc kiểm tra vết thương, nàng cầm ba viên thuốc đưa cho Chuyên Húc, Chuyên Húc không hỏi gì, ngoan ngoãn nuốt vào.

Tiểu Yêu nói: “Tối nay trong phủ của Thù Lương có một vị khách, chính là nam tử đi cùng Thủy Quân ngày đó, hắn tên là Phòng Phong Bội.”

Chuyên Húc nói: “Là lão nhị của Phòng Phong gia, Phòng Phong thị cực giỏi về ẩn nấp, cùng với tài bắn cung của họ, họ mới có thể danh chấn trên Đại Hoang, tại sao muội biết Phòng Phong Bội ở đó?”

Tiểu Yêu lắc đầu, “Muội không biết, chỉ là một loại cảm giác.”

Đó là câu trả lời không hề có chứng cứ xác thực, nhưng Chuyên Húc tin. Vào thời khắc sinh tử tồn vong, hắn từng có cùng loại trực giác ấy.

Trở lại Triều Vân Điện, hoa phượng hoàng rơi lả tả, trong không khí có mùi hoa tngào ngát, vẫn yên ả như thường ngày, giống như tất cả những chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác, nhưng ngực và bụng của Tiểu Yêu vẫn đang đau âm ỉ.

Tiểu Yêu muốn vào phòng, Chuyên Húc kéo nàng lại, “Tiểu Yêu, tối nay làm muội sợ rồi?”

Tiểu Yêu quay lại, nói với Chuyên Húc: “Muội không giận huynh, muội rất cao hứng vì huynh có người thay thế, cũng không vì Ngu Cương đột nhiên đến mà có thể chết được.”

Chuyên Húc nói: “Ta để lại người thay thế, sẽ không chết trong tay Ngu Cương, nhưng một khắc sau đó, nếu Phòng Phong Bội thật sự bắn ra một tên, ta không tin mình có thể tránh thoát.”

Tiểu Yêu hỏi: “Xích Thủy Hiến sao có thể giúp huynh?”

“Chính xác ra, ta cho Xích Thủy thị một cơ hội, ban ơn cho ta. Nếu một khắc đó, Xích Thủy Hiến không ra tay, ám vệ của ta cũng sẽ ra tay.”

“Ban ơn?”

“Tất cả mọi người đều cho rằng người nhận ân tình sẽ sinh ra lòng thân cận với người cho ân tình, mà không biết rằng người cho ân tình cũng sẽ nảy sinh thân cận với người mình cứu. Cho dù bố thí người ăn mày nửa cái bánh, người làm ơn cũng sẽ mong chờ người ăn mày cảm kích và báo đáp theo bản năng, nếu người ăn mày cảm kích, giúp đỡ quét dọn cửa, như vậy người làm ơn sẽ vui mừng vì thiện tâm của mình, lần sau vẫn sẽ bố thí nửa cái bánh. Bố thí là một loại bỏ ra, phàm là lòng người, chỉ cần đã bỏ ra thì sẽ không khỏi chờ mong báo đáp. Hơn nữa lòng người rất kỳ lạ, nếu ta chủ động thân cận Xích Thủy thị, thì họ sẽ rất cảnh giác với ta, nhưng nếu họ đứng ở vị trí trên à ban ơn, thì họ sẽ buông lỏng cảnh giác. Họ cho rằng mình chỉ tùy tay ném ra một miếng bánh bột ngô, lúc nào cũng có thể đóng cửa để người ăn mày đứng ngoài, nhưng không biết rằng trong lòng mình có chờ mong, cho dù đóng cửa lại, cũng muốn lặng lẽ nhìn xem người ăn mày sẽ có phản ứng gì.”

Tiểu Yêu thở dài, “Trước đây muội tự cho rằng mình thông minh, nhưng so sánh với các huynh, muội cảm thấy mình đúng là một người ngu ngốc.”

Chuyên Húc cười rộ lên, “Muội không ngốc, muôn vạn tính toán của ta đều vì có mưu, mà muội thì không có mưu cầu gì, hiển nhiên không cần tính kế, người không có ham muốn mới là kiên cường bất khuất.”

Tiểu Yêu cười khổ: “Được rồi, muội mạnh nhất. Thương thế của huynh không nhẹ, nghỉ ngơi đi.”

Chuyên Húc gật đầu, tối nay là một cuộc song sát, Ngu Cương ám sát chỉ là vì tạo ra cơ hội cho Phòng Phong Bội, tuy hẳn có ám vệ, nhưng trong chớp mắt ấy, Tiểu Yêu với linh lực thấp kém đã bảo vệ hẳn sau người, dùng chính thân thể mình để bảo vệ hẳn.

Tiểu Yêu đi vào phòng, trước khi đóng cửa đột nhiên nói: “Ngu Cương nói huynh giết ca ca hẳn, rốt cuộc là sao? Nếu thực sự có thù, chỉ sợ hẳn còn có thể tới giết huynh.”

Chuyên Húc nhíu mày, “Ta cũng không biết, chưa từng nghe nói Ngu Cương có ca ca, nếu thực sự có kẻ thù sống chết mạnh như Ngu Cương, thì cũng thật phiền toái, ta sẽ phái người đi điều tra rõ ràng.”

Mấy ngày sau, chuyện về Ngu Cương đã điều tra ra.

Hóa ra Ngu Cương vốn tên là Huyền Minh, cha hẳn là quý tộc của Cao Tân Hi Hòa bộ, mẹ hẳn là nữ tử của Hiên Viên tộc, năm đó mẹ Tiểu Yêu gả đến Cao Tân, Hoàng Đế từng tuyển mười thiếu nữ Hiên Viên làm của hồi môn, trong đó có một thiếu nữ tâm đầu ý hợp với một thiếu niên của Hi Hòa bộ, thiếu niên ấy xin Tuấn Đế tử hôn, hai người đã được kết hôn. Sau khi kết hôn, họ sinh được hai người con trai, con cả tên Huyền Đình, con út tên Huyền Minh. Rồi mẹ Tiểu Yêu bỏ Tuấn Đế, năm đó những thị vệ và thị nữ của Hiên Viên theo bà đến Cao Tân cũng đều quay trở về Hiên Viên, mẹ của Ngu Cương ở lại. Nhưng có lẽ vì xa quê hương, chẳng những không có bằng hữu bầu bạn mà còn phải chịu hậu quả xấu từ chuyện kinh thế hãi tục của Hiên Viên vương cơ, có lẽ vì nữ tử Hiên Viên nhiệt tình, hồn nhiên, phóng khoáng không thể chịu đựng được lễ tiết cứng nhắc nghiêm ngặt của Cao Tân, nên vợ chồng hai người bắt đầu liên tiếp cãi vã. Một lần cha Ngu Cương tức giận buột miệng không đắn đo, nói rằng đã hối hận vì cưới nữ tử Hiên Viên, mắng nữ tử Hiên Viên đều không có giáo dưỡng, không biết tôn trọng chồng. Mẹ Ngu Cương giận dữ, thế mà lại học theo Hiên Viên vương cơ, viết giấy bỏ chồng, mang theo con trai lớn rời khỏi Cao Tân.

Bởi vì chuyện này quá mất mặt, thế nên ông nội của Ngu Cương gắng sức đè xuống, tuyên bố với người ngoài là con dâu trưởng gặp phải chuyện ngoài ý muốn mà chết. Cha Ngu Cương tuy chưa bao giờ tới Hiên Viên tìm vợ, nhưng cũng không cưới vợ nữa. Sau khi mẹ Ngu Cương trở lại Hiên Viên, luôn luôn buồn bực không vui, chẳng được mấy năm sau liền mắc bệnh mà chết, sau khi bà ấy chết không lâu, cha Ngu Cương cũng mắc bệnh mà chết. Ông nội Ngu Cương sửa lại tên của cháu trai, từ Huyền Minh sửa thành Ngu

Cương, mang Ngu Cương rời xa thế đời, quanh năm phiêu bạc không trở lại quê hương, người biết về thân thế của Ngu Cương vô cùng ít.

Ngu Cương đi theo ông mà lớn, đại ca hắn là Huyền Đình được Hiên Viên tộc nuôi nấng khôn lớn, sau này đại ca hắn được Hoàng Đế trọng dụng, nhậm chức thành chủ Ấp thành, trở thành ác quan nổi tiếng thiên hạ, trước khi Chuyên Húc rời khỏi Hiên Viên, Hoàng Đế hạ lệnh, Chuyên Húc giám thị hình phạt, chém giết Huyền Đình.

Trước lúc ông nội lâm chung, Ngu Cương mới biết được thân thế của mình, đại ca hắn cũng chưa chết, nhưng cao hứng còn chưa qua đi thì đã nghe thấy ông nội nói đại ca đã bị Chuyên Húc chém giết. Hắn luôn cảm thấy chính Chuyên Húc đã cướp đoạt người thân của hắn, muốn giết Chuyên Húc, nhưng Chuyên Húc là đồ đệ của Tuấn Đế, nếu hắn giết Chuyên Húc ở trên đất Cao Tân, thì tức là đã khiêu chiến với Tuấn Đế, sẽ gây họa cho toàn tộc, bởi vậy hắn chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng đến khi Chuyên Húc rời khỏi Cao Tân, trở lại Hiên Viên. Ngu Cương cảm thấy hắn đến Hiên Viên giết Chuyên Húc, chính là hành động của cá nhân hắn, không liên quan gì đến người khác.

Về phần hắn lợi dụng Ngu Hào để tiếp cận Chuyên Húc, hay Ngu Hào và Thùy Lương lợi dụng hắn để giết Chuyên Húc, vẫn còn chưa rõ.

Tiểu Yêu nghe xong thân thế của Ngu Cương, không khỏi có chút đồng tình với Ngu Cương, nàng cũng không tính toán cáo trạng với phụ vương.

Chuyên Húc nói với Tiểu Yêu: “Giết Huyền Đình là không sai, ta không hối hận vì đã giết hắn, nhưng ta thực sự cảm thấy có lỗi với hắn, bởi vì hắn phạm phải tội...” Chuyên Húc thở dài, “Thôi quên đi, những chuyện dơ bẩn này không liên quan tới muội, sẽ không giải thích với muội.”

Thương thế của Tiểu Yêu đã khỏi, thương thế của Chuyên Húc còn chưa khỏi, nhưng thường có người tới gặp hắn. Thời gian còn lại, Chuyên Húc chơi cờ cùng ông nội, hoặc trò chuyện cùng Tiểu Yêu.

Đến khi có thể đi lại bình thường, hắn gọi Tiểu Yêu tới, ngày nào cũng hái dâu, dầm dâu lạnh.

Vào giữa mùa hạ (Tháng năm), thương thế của Chuyên Húc đã khỏi hẳn. Hoàng Đế giao việc cho hắn, hắn bắt đầu bận bịu tới mắt, chân chính tham gia vào việc triều chính của Hiên Viên. Vì tiện tiếp khách, trao đổi công việc, Chuyên Húc sắp xếp một chỗ ở trong thành, khi nào bận quá sẽ ở đó. Tiểu Yêu đang ngại Triều Vân Điện quá buồn, sau khi hỏi ý của Hoàng Đế, thỉnh thoảng cũng ở lại Hiên Viên thành.

16. Chương 16

Từ khi rời đảo Doanh Châu tới giờ, trải qua mùa đông rồi đến mùa hạ, đã hơn nửa năm rồi, Cảnh chỉ liên hệ một lần với Tiểu Yêu, trong quà gửi tới để cảm tạ Chuyên Húc đã chiêu đãi, hắn bí mật gửi theo chín bình rượu mơ. Dù Chuyên Húc không biết đồ đó là gửi cho Tiểu Yêu, thì cũng đoán được quà này của Cảnh khẳng định là không hoàn toàn dành cho hắn. Sau khi nhận quà, hắn gọi Tiểu Yêu tới, nói: “Mấy chuyện bí mật của bọn muội ta không hiểu, muội tự chọn đi.”

Tiểu Yêu lấy ra chín bình rượu mơ, là bình bạch ngọc vẽ những bông hoa đào đỏ rực, vốn chỉ là bình bạch ngọc bình thường, nhưng Tiểu Yêu lại cảm thấy trán mình ấm áp trần trọc.

Chín bình rượu ấy theo Tiểu Yêu từ Minh Sát Điện ở Ngũ Thần sơn tới Triều Vân Điện ở Hiên Viên sơn.

Rượu mơ, Tiểu Yêu chậm rãi uống, vậy mà đến giờ chỉ còn một bình cuối cùng, nàng không nỡ uống, cứ giữ mãi, cất cẩn thận tám bình rượu rỗng.

Nàng rất muốn uống bình rượu cuối cùng, nhưng nàng muốn chờ Cảnh đưa tới rượu mới, lại uống bình ấy.

Lúc đêm khuya vắng lặng, Tiểu Yêu sẽ nằm trên giường chơi với những bình rượu, bình rượu cao ba tấc (hơn mười cm) đặt ở lòng bàn tay, vừa vịn tay. Có khi, Tiểu Yêu sẽ cười, có khi, Tiểu Yêu lại tự xót xa trong

lòng.

Nàng đợi nửa năm, vẫn không có tin tức của Cảnh.

Một buổi tối, nàng lại đùa nghịch với chín bình ngọc trên giường, đổ xuống rồi lại dựng lên, chín bình ngọc nằm trên vải lụa trắng, chín bông hoa đào tươi đẹp nở rộ, Tiểu Yêu bỗng nhiên nhớ tới Ngọc sơn, nàng ở đó đợi mẹ bảy mươi năm, cuối cùng không đợi được cái gì. Cả đời này, nàng không muốn chờ đợi bất cứ ai nữa.

Tiểu Yêu mở bình rượu mơ cuối cùng, không giống như trước đây, mỗi lần chỉ uống một hai ngụm, mà nàng cứ uống liên tục. Nhưng bình rượu chỉ cao ba tấc này, thoáng chốc Tiểu Yêu đã uống hết. Nàng cất chín bình ngọc đi, không lấy ra chơi nữa.

Tiểu Yêu bắt đầu bỏ nhiều thời gian hơn để luyện chế thuốc độc, khi đêm dài tĩnh lặng không ngủ được, nàng nghịch với đồng thuốc độc trên giường, vừa nghịch với ngẫm nghĩ xem phải làm thuốc độc như thế nào mới tốt. Trông đẹp mắt thì tốt hay là độc tính cao thì tốt.

Trong đầu nàng có “Thần Nông bản thảo kinh” của người được thiên hạ tôn kính là y tổ, Viêm Đế (Vua của Thần Nông quốc trước đây), sách thuốc quý giá của Cao Tân và Hiên Viên nàng có thể lật xem tùy thích, Tiểu Yêu cũng không hoài nghi độc tính của thuốc độc mình làm, vì thế bây giờ nàng thích làm loại thuốc độc trông đẹp mắt. Nhìn thấy hoa phượng hoàng, nàng cân nhắc mấy ngày, lại tốn mất mấy ngày mấy đêm, làm ra một đóa hoa phượng hoàng nho nhỏ sống động, sắc hoa tươi sáng, mùi hoa mê người. Nhìn thấy nắng chiều, nàng làm ra những viên thuốc độc long lanh ánh vàng, giống như nắng chiều đã đập xuống từ chân trời.

Mỗi một loại thuốc độc, đều là một ý nghĩ, một tâm tình của nàng, nàng làm ra chúng, thấy chúng hiển rõ trong tay, góì chúng cẩn thận, gửi đi.

Tiểu Yêu thầm đoán lúc Tương Liễu nhận được những loại thuốc độc này, không biết sẽ có cảm giác gì, có phải sẽ mừng nàng là biến thái không.

Tiểu Yêu cẩn thận đặt thuốc độc đã làm vào trong hộp ngọc, đến đoàn xe ngựa thuộc về Đồ Sơn thị, giao hộp ngọc cho họ, hỏi: “Chuyển đến quán xướng kỹ trên đường Tây Hồ của t bao nhiêu tiền?”

Ông chủ nói: “Nếu cô nương chỉ trấn Thanh Thủy ở phía đông Hiên Viên quốc, thì cũng gần tới biển rồi.”

Tiểu Yêu nói: “Thế nên mới cố ý tìm đoàn xe của Đồ Sơn thị, giao cho đoàn xe khác gửi hàng, lời thì có lời nhưng ta lại lo lắng.”

Ông chủ cười rộ lên, “Cô nương tìm đúng chỗ rồi đấy.”

Ông chủ báo giá, Tiểu Yêu không mặc cả, thoải mái thanh toán tiền, dù sao cũng không phải nàng kiếm ra, không thấy xót lòng.

Đây là cách Tiểu Yêu đối phó với Tương Liễu, khắp thiên hạ đâu đâu cũng có đoàn xe của Đồ Sơn thị, chỉ cần Tiểu Yêu có tiền, cái gì cũng có thể chuyển tới trấn Thanh Thủy.

Cứ cách ba bốn tháng, Tiểu Yêu lại gửi thuốc độc cho Tương Liễu một lần, lần trước thuốc độc được gửi đi từ Cao Tân. Không biết Tương Liễu có nhận được không. Mà có lẽ đã nhận được rồi, bằng không với tính tình keo kiệt của hắn, có bận rộn đến mấy cũng phải rút ít thời gian mà tới làm phiền nàng.

Tiểu Yêu đi ra khỏi quán, lại trông thấy Phòng Phong Bội, nàng không nén được ý muốn dùng cổ tròng để cảm ứng, nhưng vẫn như lần trước, không có phản ứng gì.

Phòng Phong Bội cười đi tới, “Muốn chuyển hàng à?”

Tiểu Yêu nhìn hắn, hắn hỏi: “Cô còn nhớ ta chứ?”

Tiểu Yêu bỏ đi: “Tốt nhất là người đừng đến gần ta, ta vừa trông thấy người đã muốn hạ độc người rồi.”

Phòng Phong Bội đi theo nàng, “Vị bằng hữu kia của cô làm cô không vừa ý như vậy sao?”

Tương Liễu làm nàng không vừa ý? Đương nhiên không phải, mà phải là hắn làm nàng rất không vừa ý.

Tiểu Yêu hỏi: “ đi theo ta làm gì?” Hôm ấy gặp nhau ở trong vườn hoa, hắn còn chưa biết nàng là ai, nhưng bây giờ, hắn là hắn đã biết thân phận của nàng.

“Ta nhảm chán, ta thấy cô cũng đang nhảm chán, hai người nhảm chán luôn tốt hơn một người nhảm chán.”

Đêm hôm đó, cảm giác áp bách mà mũi tên của tử vong hắn có thể đưa tới, Tiểu Yêu vẫn còn nhớ như in, chế giễu nói: “Người tới Hiên Viên thành làm gì? Không phải vì nhảm chán đấy chứ?”

Phòng Phong Bội cười ha ha nói: “Ta đến Hiên Viên thành làm việc không được nhìn thấy ánh sáng, bình thường hay bận bịu vào buổi tối, còn ban ngày thì rất nhảm chán.”

Tiểu Yêu hết lời để nói, tính tình của hắn hoàn toàn tương phản với muội muội của hắn, vô lại thẳng thắn, “Nghe nói người nhà các người đều rất giỏi bắn cung.”

“Không sai.”

“Người và muội muội người, ai có tài bắn cung cao hơn?”

“Muội muội ta.”

“Cao đến mức nào?”

“Cô muốn xem tài bắn cung của ta không?”

Tiểu Yêu thuận miệng nói: “Có!”

“Đi theo ta!”

Thiên mã

Phòng Phong Bội trở lại chỗ ở, sai người dắt hai con thiên mã tới, dẫn Tiểu Yêu ra khỏi Hiên Viên thành, đi tới Đôn Vật sơn.

Phòng Phong Bội hỏi: “Cô muốn ta bắn cái gì?”

Tiểu Yêu hí mắt nhìn một lát, chỉ cái cây có dây tơ hồng đang lay động trong gió trên vách đá đối diện, “Dây tơ hồng nở hoa vào mùa hạ, mùa thu, bây giờ chắc đã có bông hoa nhỏ rồi, vậy thì hãy bắn một bông hoa.”

Cây tơ hồng hay dây tơ hồng là một loại dây ký sinh cuốn trên các cây khác, thân thành sợi màu vàng hay đỏ nâu nhạt, không có lá. Lá biến thành vẩy, cây có rễ mút để hút thức ăn từ cây chủ. Hoa ít thấy, hình cầu màu trắng nhạt, gần như không có cuống, tụ thành 10-20 hoa. Quả hình cầu, chiều ngang rộng hơn chiều cao, rộng độ 3mm, nứt từ dưới lên. Hạt 2-4, hình trứng, đỉnh dẹt, dài chừng 2mm. Tại miền Bắc Việt Nam hay gặp nó trên cây cúc tần. (Tiểu Dương: Mình biết cái dây tơ hồng này đó, hồi nhỏ chơi suốt nhưng không biết tên gì, gọi nó là miễn ^^.)

Dây tơ hồng cuốn trên cây khác

Phòng Phong Bội ngồi ngay trên lưng thiên mã bắn cung, giương cung, cài tên, kéo dây cung, bắn ra.

Tiểu Yêu bật cười, “Cũng không biết là có bắn trúng hay không.”

Phòng Phong Bội đưa tay ra, mũi tên từ vách đá đối diện vụt trở lại trong tay hắn, Phòng Phong Bội đưa cho nàng xem, trên mũi tên có dính một chút màu vàng, hiển nhiên đã bắn trúng hoa.

Tiểu Yêu không thể không khen: “Quả nhiên là tài bắn cung rất cao.”

“Muốn h

“Cái này cũng dạy được sao?”

“Bây giờ cô cần học tư thế bắn tên, không phải tu luyện tâm pháp, ai cũng có thể dạy cô, nhưng mà ta dạy, đương nhiên là tốt nhất rồi.”

“Được!” Tiểu Yêu không đoán được Phòng Phong Bội muốn làm gì, nhưng theo lời hắn nói, dù sao cũng nhảm chán, để xem hắn muốn làm gì.

Phòng Phong Bội chọn một cái cây cách họ không xa, “Mượn nó làm bia ngắm.” Hắn đưa cung cho Tiểu Yêu, Tiểu Yêu bắt chước động tác vừa rồi của hắn, cầm lấy cung.

Phòng Phong Bội nói: “Không tệ, có chút đáng đáp. Thân người phải thẳng, không rụt cổ, không lộ cánh tay, không xoay người, không đổ về trước, không ngửa về sau, không ưỡn ngực.” Hắn điều chỉnh từng tư thế nhỏ cho Tiểu Yêu, “Sức của cô yếu, tốt nhất là dùng bốn ngón tay kéo cung. Ngón tay cái cong tự nhiên về phía lòng bàn tay, ngón trỏ tựa vào hàm dưới, dây cung thẳng với mũi, miệng, cằm...”

Hắn đưa một mũi tên cho Tiểu Yêu, Tiểu Yêu bắn ra, tên bay chéo ra ngoài, mới được nửa đường đã rơi xuống.

Hắn lại đưa một mũi tên nữa, vẫn không khác lần đầu là mấy.

Những mũi tên sau, Tiểu Yêu bắn có lực hơn mấy mũi tên đầu nhiều, nhưng vẫn không tới gần cái cây.

Tiểu Yêu thở dài, “Đúng là nhìn thì dễ, dụng vào làm mới khó.”

Phòng Phong Bội đứng phía sau Tiểu Yêu, nắm tay Tiểu Yêu, dẫn tay Tiểu Yêu theo động tác của hắn, “Thân ngay thẳng, cố gắng bình thần, thả lỏng, vượt cung đúng cách, ung dung đỡ tên, trước đẩy sau đi, cung mãi dạng thành!” Tên bay ra theo chữ “Thành”, vũng vàng ghim vào thân cây.

“Cảm giác thế nào?”

“Trong lòng không nghĩ gì cả, ánh mắt cũng không nhìn vào bia ngắm, chỉ chuyên chú vào động tác giương cung bắn tên.”

“Nhận thức không kém.”

Tiểu Yêu cười gượng, không phải nàng nhận thức tốt, mà là trong khoảnh khắc đó, thân thể nàng có phản ứng giống như lúc Tương Liễu tiếp cận nàng, quả thực nàng cảm thấy hắn sẽ cắn một cái lên cổ nàng, trong đầu trống rỗng. Mà nếu quả thật hắn là Tương Liễu, thì cho dù hắn và Phòng Phong gia có hợp tác thỏa thuận gì, Phòng Phong gia cũng tuyệt đối không truyền thụ tài bắn tên gia truyền ột tên yêu quái chín đầu.

Phòng Phong Bội lại hướng dẫn Tiểu Yêu kéo cung một lần, “Duy trì loại cảm giác ấy, tiếp tục.”

Tiểu Yêu tự bắn ra một tên, tuy không bắn trúng vào cây, nhưng cũng tới gần trước cái cây rồi. Tiểu Yêu thật sự nảy sinh hứng thú, lập tức bắn thêm một tên nữa, lần này nàng bắn trúng thân cây. Tiểu Yêu cảm thấy không tin nổi, “Ta bắn trúng?”

Phòng Phong Bội mỉm cười, Tiểu Yêu lập tức cầm một tên, bắt chước cảm giác vừa rồi, bắn ra, vậy mà lại giống mũi tên lần đầu, giữa chừng đã rơi xuống. Phòng Phong Bội nói: “Cô đã để ý đến thành bại rồi.”

Tiểu Yêu không tin, còn muốn thử lại, Phòng Phong Bội ngăn nàng, “Hôm nay dừng lại ở đây thôi.”

Tiểu Yêu không hiểu, “Ta cho rằng cần phải luyện tập nhiều.”

“Cô luyện tập thêm nữa, sẽ chỉ càng bắn càng kém, loại cảm giác sai lệch sẽ củng cố trong lòng cô qua nhiều lần luyện tập, tin ta đi, mọi việc đều nên giữ lấy khi nó có kết quả tốt.”

Tiểu Yêu buông cung xuống, “Nếu người đi làm sư phụ, đảm bảo đồ đệ nào cũng thích.”

Phòng Phong Bội cười rộ lên, “Người với người khác nhau, biện pháp này của ta chỉ thích hợp với người thông minh thôi.”

“Cảm ơn đã khích lệ.”

Phòng Phong Bội xoay người ngồi lên thiên mã, người cười thiên mã chậm rãi xuống núi.

Tiểu Yêu nói: “Ta thấy linh lực tu vi của người cao hơn Ý Ánh rất nhiều, tại sao tài bắn cung của người lại kém cô ấy?”

Phòng Phong Bội cười nói: “Rất nhiều người cho rằng tài bắn cung phải dựa vào lực cánh tay mạnh mẽ kinh người, nhưng thực ra không phải, bắn tên là phải khéo léo, bốn lạng đẩy ngàn cân mới coi là tốt. Mũi tên được rèn đặc thù có thể phá vỡ phòng ngự linh lực, cho dù một người không có linh lực, chỉ cần dùng

đúng phương pháp, cũng có thể bắn trúng người có linh lực cao hơn hẳn rất nhiều. Linh lực tu vi của ta đúng là cao hơn tiểu muội nhiều, nhưng tài bắn cung xác thực không bằng.”

Tiểu Yêu nhìn chằm chằm Phòng Phong Bội, trong lòng bốn bề sóng dậy, linh lực nàng thấp kém, vì vậy nàng chỉ cầu mong tự bảo vệ mình, sớm bỏ ý nghĩ chủ động tiến công, mà nếu quả thực như lời Phòng Phong Bội nói, thì ở trong một khoảng cách nhất định, nàng cũng có thể chủ động tiến công. Nếu gặp phải chuyện giống như Ngu Cương ám sát Chuyên Húc lần trước, việc nàng có thể làm sẽ không chỉ là dùng thân thể của mình để ngăn cản.

Phòng Phong Bội giống như hoàn toàn không có cảm giác lời mình nói lại sinh ra ảnh hưởng với Tiểu Yêu, hần cười hỏi Tiểu Yêu: “Có hứng thú học bắn tên với ta không?”

“Có.”

Phòng Phong Bội nói: “Cô giải buồn cùng ta, ta sẽ dạy cô.”

Tiểu Yêu trả lời: “Được.”

Phòng Phong Bội đưa Tiểu Yêu tới trước chỗ ở của Chuyên Húc, cười nói: “Ngày mai gặp.”

Tiểu Yêu nhìn theo bóng hần cười thiên mã, tựa như một công tử phóng đảng, bay nhanh qua con phố dài.

Cuộc sống của Tiểu Yêu đột nhiên trở nên hết sức bận rộn, luyện chế thuốc độc, phải luyện tập bắn cung, khi Phòng Phong Bội rảnh, nàng vừa theo hần học bắn cung, vừa tìm việc vui cùng hần.

Sau khi Tiểu Yêu và Phòng Phong Bội ở cùng nhau, mới biết cái gì gọi là ăn nhậu chơi bời, nàng cảm thấy như được hiểu biết Hiên Viên thành một lần nữa, rất nhiều nơi ẩn giấu trong ngõ nhỏ, đừng nói là nàng, mà ngay cả mấy tên biểu đệ của nàng cũng chưa từng nghe nói, nhưng Phòng Phong Bội lại biết.

Hần cứ như con ngựa già thạo đường, dẫn Tiểu Yêu đi ăn nhậu chơi bời.

Chu Nho tộc của Chu Nhiễm quốc mở cửa hiệu đá quý, có lẽ vì họ người nhỏ, ngón tay cũng nhỏ, nên trang sức họ tạo ra đặc biệt tinh xảo, một viên hồng ngọc bình thường, họ có thể điêu khắc ra trăm đóa hoa hồng; một bông hoa tai hình giọt nước, họ có thể điêu khắc lên đấy bức tranh đôi tình nhân, trông rất sống động, như gặp người thật. Tiểu Yêu xem đã mắt rồi cũng chọn mua cho A Niệm và Tĩnh An vương phi vài món trang sức.

Quán cơm của Cự nhân (người khổng lồ) Khoa Phụ tộc, bát cơm to như cái chậu mà Tiểu Yêu dùng, nàng vốn tuyệt đối không tin mình có thể ăn hết cái chậu ấy, nhưng sau khi ăn thử một miếng, nàng lập tức ăn thêm miếng nữa, cuối cùng ăn hết cả chậu cơm. Nàng lải nhải kêu căng hết cả bụng, nhưng lại không hề hối hận vì bị căng bụng.

Hoa Yêu tộc mở cửa hàng sơn phấn, mấy thứ sơn phấn ấy Tiểu Yêu vốn không lạ gì, nhưng chỉ một giọt nước hoa cô đọng của họ lại có thể giữ hương thơm suốt một tháng, hương sen thanh tịnh cao quý, hương mai khí phách cứng cỏi, hương lan huyền ảo kỳ bí... Có rất nhiều loại phương pháp điều chế, mỗi phương pháp lại điều chế ra những mùi hương có một không hai trên đời, ngay cả Tiểu Yêu đã quen với phong cách nam nhi cũng không khỏi hăm mình vào, thử các loại mùi hương, không kìm lòng được mua hơn mười lọ nước hoa.

Phòng Phong Bội không phải ngày nào cũng có thời gian, cách năm sáu ngày hần mới muốn Tiểu Yêu ở cùng hần một ngày, vừa đủ để Tiểu Yêu củng cố kỹ năng bắn cung lần trước học được. Có lần hần còn biến mất hơn ba tháng mới xuất hiện.

Tiểu Yêu không hỏi hần đi đâu, hần cũng không giải thích. Tiểu Yêu và hần đều hiểu quan hệ truyền dạy giữa họ chỉ là mối quan hệ rất ngắn ngủi, tùy lúc đều có thể vì chuyện ngoài ý muốn kết thúc.

Nhưng trong mắt người ngoài, Phòng Phong Bội và Tiểu Yêu xem như rất thân cận, hơn nữa vì truyền thụ tài bắn tên, giữa Tiểu Yêu và hần có một loại thân mật như có như không.

Phòng Phong Bội là người rất tùy tính, có khi đến tìm Tiểu Yêu, nếu Tiểu Yêu ở Triều Vân Phong, hần sẽ trực tiếp tới Hiên Viên sơn, bảo thị vệ truyền báo, Tiểu Yêu cũng không cảm thấy cần che giấu điều gì, hai

người có qua có lại, tất cả mọi người ở Hiên Viên thành đều biết Cao Tân đại vương cơ và nhị công tử của Phòng Phong gia qua lại thân thiết với nhau.

Ngay cả Chuyên Húc cũng trêu ghẹo Tiểu Yêu, “Vất vả lắm mới tìm được muối rồi đưa về, ta còn muốn được ở bên muối nhiều thêm mấy năm, muối đừng để bị tay ăn chơi của Phòng Phong gia ấy dụ dỗ chạy mất nhé.”

Tiểu Yêu cười lè lưỡi, “Chỉ cần hần còn có khả năng bắn huynh, muối sẽ không chạy theo hần.”

Thấm thoát, đã hơn một năm trôi đi.

Tiểu Yêu có phần không rõ, không biết rốt cuộc Phòng Phong Bội muốn làm gì. Vốn tưởng rằng hần truyền dạy tài bắn cung cho nàng chỉ là một cái cớ để tiếp cận nàng, vốn tưởng rằng hần mang nàng đi dạo chơi xung quanh chỉ là muốn mở lòng nàng, dễ dãi thủ đoạn với nàng. Vậy mà, hần truyền dạy rất nghiêm túc, cẩn thận, làm ôi lần Tiểu Yêu học đều thật sự tôn kính coi hần làm thầy. Sống phóng túng với hần, càng giống như hai người đang hưởng thụ cuộc sống. Hai người đều không để ý điều gì, không ngần ngại ném thử mọi chuyện, làm bạn với nhau, tìm kiếm từng chút niềm vui thú trong cõi hồng trần. Rất nhiều chuyện, có một người và hai người hoàn toàn khác nhau, chẳng hạn như ăn cơm, thức ăn có thơm ngon đến mấy mà chỉ ăn một mình luôn không có cảm giác. Tiểu Yêu tin rằng Phòng Phong Bội cũng có cảm giác giống nàng, hần không hề keo kiệt lục hết tất cả những chuyện thú vị mình biết ra, dẫn Tiểu Yêu cùng trải nghiệm.

Đôi lúc Tiểu Yêu cảm thấy Phòng Phong Bội thật giống đứa trẻ tịch mịch lâu ngày, chơi đùa vô số đồ chơi, đã sớm cảm thấy tẻ nhạt vô vị, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được một người bạn để chơi cùng, không khỏi nóng vội muốn dẫn dắt bạn đi chơi, muốn chia sẻ tất cả với người bạn ấy. Nhìn như vui đùa âm ỉ, nhưng thực ra lại là tình cảm chân thành nh

Dần dần, Tiểu Yêu cũng thật sự hòa mình sống phóng túng với hần, chỉ cần Phòng Phong Bội không giương cung về phía Chuyên Húc, hần sẽ không phải là kẻ địch của nàng.

Một ngày kia, buổi sáng Phòng Phong Bội dạy Tiểu Yêu luyện tập kỹ năng bắn cung, giữa trưa hai người đến phường ca múa ăn cơm rồi ngủ nghỉ, buổi chiều Phòng Phong Bội dẫn Tiểu Yêu tới sông bạc ngầm dưới đất của Ly Nhung tộc. Theo truyền thuyết, tổ tiên của Ly Nhung tộc thời thượng cổ là song đầu cầu yêu (Chó hai đầu), không biết có phải xuất phát từ nguyên nhân ấy hay không mà mỗi người đàn ông tiến vào sông bạc đều phải đeo mặt nạ đầu chó, phụ nữ thì tùy ý. Tiểu Yêu nhìn Phòng Phong Bội đeo mặt nạ đầu chó, biến thành đầu chó thân người, cười đến đau bụng. Tiểu Yêu cười đủ, cũng đeo mặt nạ đầu chó vào, giơ hai cái móng vuốt lên, kêu ăng ăng với Phòng Phong Bội. Phòng Phong Bội cười, “Nếu cô bị người của Ly Nhung tộc hành hung một trận, ném ra ngoài, thì đừng trách ta không nhắc nhở cô.”

Sau khi đi sâu xuống dưới, nơi nơi đều là đầu chó thân người, làm nền cho những cô gái xinh đẹp kiều diễm, Tiểu Yêu lại thấy buồn cười.

Bởi vì mọi người đều không có mặt nên đều không biết xấu hổ, tất cả trở nên vô cùng trần trụi, thoải mái đến dâm dăng, kích thích đến đả máu. Tiểu Yêu và Phòng Phong Bội đi qua giữa, vẫn nhẹ nhàng như mây như gió.

Phòng Phong Bội đưa Tiểu Yêu đi đánh bài bạc trước, Tiểu Yêu từng ở trong sông bạc năm năm, dựa vào việc này mà kiếm cơm, bây giờ trở về nghiệp cũ, cứ thắng liên tục, Phòng Phong Bội cũng thắng liên tục, nhưng hai người đều hiểu quy củ, có chừng có mực.

Họ đi xem nô lệ tử đấu, vừa đúng lúc đang cực tiền, hai bên vật lộn không chết sẽ không ngừng, giữa một đồng đầu chó điên cuồng hò hét, Tiểu Yêu ung dung bình thản, Phòng Phong Bội cũng không đổi sắc mặt.

Bên chết máu thịt trộn lẫn, bên sống cũng không thấy cao hứng, ngồi co rụt trong góc, đôi mắt nặng trĩu trầm lắng.

Lần này Tiểu Yêu cực thua, Phòng Phong Bội cực thắng.

Tiểu Yêu, “Chỉ là may mắn mà thôi.”

Phòng Phong Bội nói: “Vậy lại cực thêm một lần nữa, cực cái gì thì tùy cô chọn.”

“Được, chúng ta tiếp tục cực nô lệ này.”

“Ngày mai cô còn muốn tới xem hán tử đấu à?”

“Không. Người có nhìn thấy ánh mắt của hán không? Đó là ánh mắt đã tuyệt vọng, chúng ta liền cược xem ai có thể làm hán có hy vọng trong phút chốc.”

Phòng Phong Bội khẽ cười, “Rất thú vị, vì cô vừa thua nên ta để cô làm trước.”

Tiểu Yêu đi qua đó, nô lệ tỉnh táo nắm tay Tiểu Yêu, định vặn gãy nó, nhưng hàng năm vật lộn làm hán lập tức hiểu đôi tay này có linh lực thấp kém, không giết được bất cứ kẻ nào, hơn nữa trực giác của dã thú cho hán biết Tiểu Yêu không hề có lòng thù địch. Hán chần chừ trong chớp mắt, buông Tiểu Yêu ra.

Chủ nhân của nô lệ muốn tiến lên đuổi Tiểu Yêu đi, Phòng Phong Bội duỗi tay chặn hán lại, ném tiền vừa cược thắng trong trận tử đấu này cho hán. Chủ nhân của nô lệ nhặt túi tiền lên, ngoan ngoãn tránh sang một bên.

Tiểu Yêu đưa lưng về phía họ, tháo mặt nạ đầu chó xuống, cười cười với nô lệ, dùng sức ôm lấy hán, ghé vào tai hán thấp giọng nói: “Trên đời này luôn tồn tại những điều tốt đẹp, đáng để người sống tiếp.” Tiểu Yêu đeo lại mặt nạ đầu chó, trở về chỗ cũ, nô lệ người đầy máu ấy chỉ nhìn nàng với vẻ mờ mịt, dường như hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phòng Phong Bội cúi gập thắt lưng, thân mình run rẩy, cố nén tiếng cười mà chẳng nén được.

Tiểu Yêu tức giận nói: “Đến lượt người.”

Phòng Phong Bội đi qua, khom người, nhẹ giọng nói một câu với nô lệ. Trong phút chốc, ánh mắt nô lệ tỏa sáng, toát lên thần thái kỳ dị, dường như kích động, lại dường như không tin, vội vàng nhìn Phòng Phong Bội chằm chằm, Phòng Phong Bội chỉ trịnh trọng gật đầu, đi về chỗ. Nô lệ ấy giống như đã thay đổi thành người khác, khi chủ nô mang hán đi, hán kiên định đến khác thường.

Phòng Phong Bội cười nói: “Ta thắng.”

Tiểu Yêu không nghĩ ra, cho dù Phòng Phong Bội hứa hẹn với nô lệ là sẽ chuộc hán, cho hán cuộc sống tự do, thì trái tim đã bị bóng đêm nghiền nát của nô lệ cũng tuyệt đối không tin tưởng, hơn nữa hiển nhiên là Phòng Phong Bội không hứa hẹn như vậy.

Tiểu Yêu rầm rì nói: “Người ăn gian, chắc chắn là người đã biết hán. Người hiểu hán, chẳng trách người lại cược hán thắng.”

“Tối nay là lần đầu tiên ta gặp hán.”

“Rốt cuộc người đã nói gì với hán?” Tiểu Yêu nghĩ thế nào cũng không ra.

Hai đi tới cửa sông bạc, Phòng Phong Bội cởi mặt nạ đầu chó ra, Tiểu Yêu cũng cởi mặt nạ đầu chó, trả lại cho người hầu của sông bạc.

Ra khỏi sông bạc, đã là đêm khuya, Tiểu Yêu không khỏi hít đầy một hơi thứ không khí trong lành của nhân gian.

Nàng nói với Phòng Phong Bội: “Ta thật sự rất muốn biết người đã nói gì với hán.”

Phòng Phong Bội cười nói: “Nếu cô cũng ôm ta một cái, ta liền nói cho cô ngay. Mỹ nhân kế vô dụng với hán, nhưng lại rất hữu dụng với ta.”

Tiểu Yêu giậm mạnh chân xuống, có chút xấu hổ nói: “Không nói vớ vẩn!”

Nàng nổi giận đùng đùng bỏ đi, Phòng Phong Bội đi theo sau nàng, “Được rồi, ta nói cho cô.”

“Ta không muốn nghe!”

“Thật sự không thích nghe?”

“Không thích nghe!”

Phòng Phong Bội giữ chặt nàng, tốt tính dỗ nàng, “Nhưng ta lại muốn nói cho cô nghe, xin cô nghe.”

Tiểu Yêu đề nén nụ cười trên khóe môi, “Người xin ta như thế nào?”

“Ta ôm cô một cái nhé? Ta sẵn sàng sử dụng mỹ nam kế với cô.”

Tiểu Yêu vừa tức vừa cười, dùng sức đẩy hắn ra, “Phòng Phong Bội, người đùa bỡn ta!”

Phòng Phong Bội cười rộ lên, giữ chặt cánh tay Tiểu Yêu, không cho nàng đi, “Ta nói với hắn, ta cũng từng là nô lệ trong cuộc tử đấu, ta đã sống tiếp.”

Tiểu Yêu dừng bước, tức giận trừng mắt với Phòng Phong Bội, “Người lừa gạt hắn!”

Phòng Phong Bội cười nhạt, “Hi vọng ta vốn là kẻ lừa gạt.”

Tức giận trong lòng Tiểu Yêu dần dần bay đi, nàng bỗng lắc đầu, “Tuy hắn bị nhốt trong lồng, nhưng cũng là dã thú cực kỳ thông minh, hắn sẽ không dễ tin lời nói của người, nhất định là người còn làm cái gì đó.”

“Ta dùng ngôn ngữ đặc thù của nô lệ trong cuộc tử đấu.”

Tiểu Yêu sửng sốt kinh ngạc, “Nghe nói ngay cả chủ nô cũng không hiểu, làm sao người có thể?”

Phòng Phong Bội cười, “Có lẽ ta thực sự đã từng làm nô lệ trong cuộc tử đấu.”

Tiểu Yêu ngơ ngác nhìn hắn một lát, thì thào hỏi: “Người là ai?”

“Cô hy vọng ta là ai?”

Một tay Tiểu Yêu đặt trên ngực mình, một tay chậm rãi vươn ra, đặt trên ngực Phòng Phong Bội, tim hắn đang nhảy cùng một nhịp với t

Tiểu Yêu hoang mang, nàng từng cho rằng hắn là Tương Liễu, Tương Liễu có chín cái đầu, nghe nói có chín gương mặt, tám mươi một hóa thân, có lẽ một trong số đó giống y Phòng Phong Bội, nhưng Phòng Phong Bội và Tương Liễu rất không giống nhau.

Hắn dẫn nàng đi mua son phấn, nước hoa, lưỡi biếng dựa vào giường nhỏ, nhìn nàng chọn. Con gái khi đã hăm vào thì sẽ quên hết thời gian, Tiểu Yêu quanh quẩn trong cái tiệm ấy cả một ngày, thử đủ loại nước hoa. Về sau càng ngửi mùi nàng càng tê dại, không xác định được liền đưa cho hắn ngửi, hỏi ý kiến của hắn, hắn kiên nhẫn ngửi giúp nàng, cho nàng ý kiến.

Cùng nhau ăn cơm, Tiểu Yêu thích ăn nhân bánh ở mãi trong cùng, hắn luôn ăn cái vỏ bên ngoài, để lại cho nàng lớp nhân ở trong. Lúc ăn thịt nướng, nàng thích ăn phần xương sườn gần cổ nhất, thích phần thịt mềm ở bên trong, lần nào hắn cũng bỏ miếng mỡ béo và da cháy vàng cho nàng.

Lúc thúc ngựa đi vào con đường núi nhỏ, hắn luôn để nàng đi trước, bởi vì sau khi người phía trước đi qua, những nhánh cây mọc lan tràn thường đánh bật vào người phía sau.

Tương Liễu làm sao có thể nói chuyện nhẹ nhàng với nàng, sẵn sóc cho nàng, kiên nhẫn ở cùng nàng? Cũng chỉ có tay ăn chơi hiểu biết lòng con gái như Phòng Phong Bội mới làm được.

Lâu ngày, cho dù vẫn có cảm giác ấy, nhưng Tiểu Yêu đã coi Phòng Phong Bội chính là Phòng Phong Bội, mà hiện giờ... Nàng lại cảm thấy hắn là Tương Liễu, không có lý do gì, không thể giải thích, nàng chỉ cảm thấy như thế.

Nàng nói với Phòng Phong Bội: “Tim chúng ta đang nhảy cùng nhịp.” Nàng ngửa mặt nhìn Phòng Phong Bội, chờ Phòng Phong Bội cho nàng một lời giải thích.

Bàn tay Phòng Phong Bội bao lên tay nàng, cười cười nói: “Đúng vậy, giống như thật sự nhảy cùng nhịp.”

Vô lại! Tiểu Yêu hết cách, nghiêng răng nghiêng lợi chờ Phòng Phong Bội giải thích, Phòng Phong Bội lại chỉ cười nhìn nàng.

Ánh đèn mờ nhạt lẳng lặng bao phủ thân ảnh h

Một chiếc xe ngựa dừng bên cạnh, màn xe bị đẩy ra, Phòng Phong Ý Ánh kinh ngạc gọi: “Nhị ca?”

Phòng Phong Bội vô cùng bình thản ung dung, mỉm cười nói: “Tiểu muội, đã lâu không gặp.”

Thân thể Tiểu Yêu hơi cứng lại, nàng có thể cảm giác được còn có một người ở đằng sau đang nhìn mình.

Tiểu Yêu không biết phải có tâm tình gì nữa, nàng và Phòng Phong Bội học bắn cung đã mười sáu tháng, dựa vào lực lượng của Đồ Sơn thị, dựa vào thân phận của nàng và Phòng Phong Bội, Cảnh phải sớm nghe được chuyện của nàng và Phòng Phong Bội. Hay nên nói là, lúc đầu, khi nàng còn chưa hiểu tính tình tùy ý của Phòng Phong Bội, nàng không tin Phòng Phong Bội có thể chân chính truyền thụ tài bắn cung cho nàng, nàng cũng không tính thực sự học cùng hắn, nàng không kháng cự Phòng Phong Bội tiếp cận, chỉ vì nàng biết rõ tin tức nàng và Phòng Phong Bội đi cùng nhau sẽ lan đến từng cánh cửa của các thế gia đại tộc. Cảnh đương nhiên cũng sẽ nghe được, mà Tiểu Yêu chính là muốn cho hắn nghe được. Tiểu Yêu không hiểu tại sao mình lại muốn làm như vậy, nàng cũng lười nghĩ, dù sao làm như vậy nàng cảm thấy cao hứng, thế nên nàng liền làm.

Sau này, Tiểu Yêu phát hiện nàng hiểu lầm Phòng Phong Bội, Phòng Phong Bội thật sự dạy nàng bắn cung, nàng cũng bắt đầu cẩn thận học tập. Dần dần, mục đích ban đầu ấy đã không còn quan trọng. Nhưng dường như Tiểu Yêu vẫn đang chờ đợi phản ứng của Cảnh, vậy mà suốt mười sáu tháng, nàng thật sự đã buông tha chờ đợi, nàng chỉ cảm thấy mình thật buồn cười. May mắn, may mắn Phòng Phong Bội làm cho nàng bất ngờ, bằng không có thể không chỉ là buồn cười, mà là thật đáng buồn.

Có điều, vào đúng lúc nàng đã quên, hắn lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn mang theo vị hôn thê của hắn!

Phòng Phong Ý Ánh xuống xe, Đồ Sơn Cảnh cũng xuống xe, Phòng Phong Bội mỉm cười chào hỏi, “Nói vậy người chính là Thanh Khâu công tử, ta là muội phụ (anh rể) tương lai của vị tiếng tăm lẫy lừng ấy, rất vui được gặp.”

Phòng Phong Ý Ánh thật bất đắc dĩ, nói với Cảnh: “Đây là nhị ca

Cảnh nhất thời không nói gì, hắn may mắn từng gặp “Hình dáng thật” của Tương Liễu, phỏng chừng hắn cũng giống lần đầu Tiểu Yêu gặp Phòng Phong Bội, một lát sau, hắn mới đáp lễ, khách khí nói: “Chào nhị ca.”

Phòng Phong Bội cười nói: “Ta giới thiệu với hai người một chút, đây là...”

Ánh mắt của Phòng Phong Ý Ánh chứa vẻ không vui, ngắt lời hắn, “Nhị ca, bằng hữu của huynh không cần giới thiệu cho bọn muội.” Ý Ánh chỉ gặp Tiểu Yêu một lần trong trang phục lộng lẫy ở nghi thức tế lễ, tối nay Tiểu Yêu mặc quần áo bình thường của nữ tử Hiên Viên, đứng nghiêng người, cúi đầu. Ý Ánh cho rằng, cô gái đi cùng Bội lúc đêm khuya thế này khẳng định chẳng phải cô gái đứng đắn, nàng vốn khinh thường không buồn để ý, cho nên hoàn toàn không nhận ra.

Phòng Phong Bội cười cười, cũng không nhắc tới Tiểu Yêu nữa.

Ý Ánh hỏi: “Nhị ca, huynh nghỉ ngơi ở đâu? Đồ Sơn thị có một khu nhà vườn ở đây, nhị ca có thể tới ở cùng bọn muội.”

Phòng Phong Bội nói: “Không cần.”

Cảnh ít nói lại đột nhiên lên tiếng: “Ý Ánh vẫn rất mong nhớ huynh, nhà vườn ấy rất lớn, ra vào cũng tiện, rất vui được đón tiếp nhị ca.”

Ý Ánh kinh ngạc lướt nhìn Cảnh, lại rất cao hứng, dù sao Cảnh ân cần chiêu đãi người nhà nàng là nể mặt nàng.

Bội cười nói: “Thịnh tình không thể chối từ, nhưng mà tối nay sẽ không quá rầy, ta còn phải đưa bằng hữu trở về. Ngày mai sẽ chuyển tới.”

Cảnh nói: “Nhị ca đi đâu? Dù sao xe ngựa cũng rộng, có thể đưa các huynh đi cùng.”

Bội nói: “Không cần phiền toái, chúng ta mới ngồi trong sòng bạc mấy canh giờ, lúc này muốn vận động một chút.”

“Đi thôi!” Bội gọi

Tiểu Yêu không chút do dự đi theo hắn, rời đi. Từ đầu đến cuối, nàng không hề liếc nhìn Cảnh.

Cảnh nhìn chằm chằm vào bóng lưng nàng.

Ý Ánh nhìn ca ca thở dài, “Có lời đồn rằng một năm nay huynh ấy rất thân thiết với Cao Tân vương cơ, ta còn tưởng huynh ấy thật sự gặp được người làm mình động tâm, tính tình kìm hãm, không ngờ lại vẫn là như vậy.”

Cảnh không nói gì, trầm mặc lên xe, khép hai mắt, trước mắt hiện lên hình ảnh vừa rồi Tiểu Yêu và Bội bốn mắt nhìn nhau, giữa hai người có sự ăn ý tế nhị không nói rõ.

Tiểu Yêu trở lại chỗ của Chuyên Húc, vội vã đi tìm Chuyên Húc, “Chuyên Húc, Chuyên Húc.” Đẩy cửa phòng ra, không ngờ lại thấy A Niệm và Hải Đường.

Tiểu Yêu ngây người trong chớp mắt, nhìn về phía Chuyên Húc.

Chuyên Húc cười nói: “A Niệm đến Hiên Viên thành chơi.”

Tiểu Yêu hỏi: “Cô ấy trốn tới đây à?” Đường đường là Cao Tân vương cơ đến Hiên Viên thành, nếu không phải vụng trộm đến thì dù thế nào cũng nên có người tấu trình với Hoàng Đế.

Chuyên Húc bắt đầu dĩ cười cười, “Nhưng ta nghĩ sự phụ cần phải biết.”

Tiểu Yêu cũng cảm thấy phụ vương khẳng định đã biết, nếu không phải ông ngầm đồng ý, thì Hải Đường có một trăm lá gan cũng không dám bỏ trốn cùng A Niệm, phụ vương là người kỳ lạ, ông luôn dung túng con gái dạo chơi bên ngoài. Mượn chuyện của nàng và Phòng Phong Bội mà nói, ở Hiên Viên không tính là gì, Hoàng Đế hiển nhiên sẽ không quản, nhưng Tuấn Đế cũng không quản, chỉ là trong thư gửi cho Tiểu Yêu có hỏi bằng qươ một câu về Phòng Phong Bội.

A Niệm hỏi Chuyên Húc: “Ca ca, có phải huynh mất hứng vì muội tới không?”

Chuyên Húc ôn hòa nói: “Đương nhiên không phải, muội tới thăm ta và Tiểu Yêu, ta rất cao hứng.”

A Niệm khinh thường lườm Tiểu Yêu, “Muội chỉ đến thăm ca ca thôi.”

Chuyên Húc hỏi Tiểu Yêu: “Vừa nãy muội vội gì thế, xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi trên đường muội gặp... Đồ Sơn Cảnh và Phòng Phong Ý Ánh.”

“Ừ, họ vừa tới lúc chiều, có lẽ mấy ngày nữa Phong Long và Hình Duyệt cũng tới.”

“Sao họ đều đến đây? Xảy ra chuyện gì?”

Chuyên Húc nói: “Tiểu Yêu, đây là Hiên Viên thành! Đô thành của Hiên Viên quốc! Chính lệnh liên quan tới hơn một nửa Đại Hoang đều được ban bố từ tòa thành này. Cho dù là Xích Thủy, Đồ Sơn, Thần Nông hay Phòng Phong, vận mệnh gia tộc họ đều cùng một nhịp thở với chính lệnh của tòa thành này. Từng đệ tử quan trọng của các gia tộc cách vài năm sẽ cố ý tới Hiên Viên thành một khoảng thời gian. Qua lại tốt, tự nhiên sẽ hẹn nhau tới cùng lúc.”

Tiểu Yêu trầm mặc, dường như rất thất vọng, Chuyên Húc hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Yêu lắc đầu, “Muội đi tắm rửa rồi ngủ đây.”

Chuyên Húc cũng dẫn A Niệm ra khỏi phòng, nói với A Niệm: “Ta đưa muội tới phòng của muội, lúc muội tới Hiên Viên thành thì ở đây. Muội đã vụng trộm đến nên khi có người hỏi, muội hãy nói là bằng hữu của Tiểu Yêu, nhưng ta sẽ nói với ông nội một tiếng, nếu ông muốn gặp muội thì ta sẽ đưa muội tới bái kiến ông.”

A Niệm ngoan ngoãn đồng ý, nhưng vẫn có chút bất mãn hỏi: “Tại sao không thể nói là bằng hữu của ca ca? Tại sao phải nói là bằng hữu của Tiểu Yêu?”

“Bởi vì bây giờ năng lực của ca ca hữu hạn, làm bằng hữu của ca ca sẽ rất nguy hiểm, làm bằng hữu của tỷ muội thì tương đối an toàn.”

Từ trước tới giờ A Niệm luôn hồ đồ trong việc nhỏ, khôn khéo trong việc lớn, từ một câu của Chuyên Húc nàng đã hiểu ra rất nhiều, cắn môi, nói với Chuyên Húc: “Ca ca, huynh yên tâm, muội biết nơi này không phải Cao Tân, muội sẽ không gây thêm phiền phức cho huynh đâu.”

Tiểu Yêu đi đằng trước bỗng xì cười, A Niệm xấu hổ, “Người không tin sao?”

Tiểu Yêu đã đến phòng của mình, nàng đi vào, quay lại nói với A Niệm: “Ta, lau, mắt, để, chờ, xem.” Uyển một tiếng, trước khi A Niệm phát hỏa nàng đã đóng cửa lại.

Chuyên Húc vội vã về A Niệm, “Ta biết A Niệm hiểu chuyện nhất mà, đừng so đo với tỷ tỷ của muội.”

A Niệm nở nụ cười, đi theo Chuyên Húc tới phòng của mình.

Ngày hôm sau, Tiểu Yêu dậy rất sớm, để lại lời nhắn cho Chuyên Húc, trở về Triều Vân Phong.

Dựa theo lễ tiết, dựa trên giao tình của Cảnh và Chuyên Húc, sau khi Cảnh đến Hiên Viên thành cần phải tới bái phỏng Chuyên Húc, Tiểu Yêu không biết hắn đến vào ngày nào, nhưng nàng thật sự không muốn chờ đợi, lòng suy đoán lững lờ, thất vọng theo thời gian trôi đi, cảm giác ấy quá khó chịu. Thế nên nàng lựa chọn không chờ đợi nữa, trốn về Triều Vân Phong, hắn có đến hay không, đến khi nào, đều không liên quan gì tới nàng.

Tiểu Yêu luyện bắn cung trong rừng dâu, luyện hơn nửa ngày, mồ hôi đổ khắp người, nàng mới thu cung tên.

“Tâm tình cháu hôm nay không tĩnh.” Giọng Hoàng Đế truyền đến.

Hoàng Đế chống gậy, đứng ngoài rừng dâu. Tiểu Yêu đi tới, đỡ Hoàng Đế ngồi trên chiếc giường nhỏ bằng gỗ dâu, nàng không ngại trên dưới mà ngồi bên cạnh Hoàng Đế, bưng một đĩa dớp lạnh lên, ăn hết miếng này đến miếng khác. Có lẽ bây giờ khắp cả Đại Hoang này cũng chỉ có nàng dám cùng ngồi cùng ăn với Hoàng Đế.

Hoàng Đế nói: “Để ta xem tay cháu.”

Tiểu Yêu vươn tay, Hoàng Đế sờ sờ ngón tay nàng, nơi kéo cung đã kết thành vết chai dày, “Tiểu cô nương luyện bắn tên, sợ để bị chai tay sẽ khó coi nên đều đeo bao tay đặc chế, tại sao không đi tìm thợ mà làm?”

Tiểu Yêu cười rộ lên, “Mục đích của cháu và các cô nương ấy không giống nhau, họ vì du ngoạn săn bắn mùa thu, còn cháu vì giết người, chẳng lẽ kẻ địch sẽ chờ cháu đeo bao tay rồi mới ra tay?”

Hoàng Đế buông tay Tiểu Yêu ra, “Phòng Phong Bội không thể truyền thụ tài bắn cung gia truyền cho cháu, rồi ta sẽ tìm sư phụ cho cháu. Linh lực của cháu thấp kém, cung và tên cần tìm đúc sư có tài nghệ cao siêu đặc biệt chế tạo cho cháu, nhưng chuyện này không vội, chờ kỹ năng bắn cung của cháu có chút thành tựu, ta sẽ sai người đi mời đúc sư.”

Tiểu Yêu không để ý nói: “Cao Tân thiếu cái gì chứ đúc sư thì không thiếu, cháu sẽ nhờ phụ vương tìm đúc sư làm giúp cháu.”

Hoàng Đế nhìn vào mắt Tiểu Yêu, nhân nhạ hỏi: “Phụ vương của cháu đối đãi với cháu thế nào?”

Ánh mắt Tiểu Yêu chứa chan hạnh phúc, nheo thành mảnh trăng lưỡi liềm, “Không có người cha nào có thể tốt hơn cha cháu đâu.”

Hoàng Đế nhìn về phía rừng dâu, với sự khôn khéo của Thiếu Hạo, không thể không nhìn ra Tiểu Yêu... Hắn có mưu đồ gì sao? Hoàng Đế chậm rãi nói: “Hắn là vua của một nước, không nên coi hắn như một người cha đơn thuần. Đã sinh ra trong nhà đế vương, thì đừng trông cậy vào thứ tình cảm thuần túy, mọi việc chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Tiểu Yêu thở dài, “Không phải quân vương nào cũng hùng tài vĩ lược như ông.”

Hoàng Đế không để ý sự chế giễu trong lời nói của Tiểu Yêu, bỗng nhiên nói: “Hãy chọn lấy một vị hôn phu thật tốt, trước khi ta chết, ta còn có thể cam đoan cháu được gả cho đàn ông mình muốn gả.” Cũng sẽ cố gắng hết sức an bài hạnh phúc cho cháu.

Trọng tâm đề tài của Hoàng Đế rất rõ ràng, Tiểu Yêu sửng sốt, một lát sau, lòng nàng bỗng trào ra cảm giác vừa chua xót vừa đắng chát. Cho dù nàng có oán hận ông bao nhiêu, thì ông cũng là ông ngoại của nàng.

Tiểu Yêu áp chế cảm giác phức tạp ấy, cười đùa cợt nhả hỏi: “Dù là ai cũng được ạ? Nếu đã có hôn ước cũng được sao? Nếu là kẻ địch của ông cũng được chứ?”

Hoàng Đế nhìn về phía Tiểu Yêu, “Cháu muốn người đàn ông như thế nào?” Có lẽ bởi vì Hoàng Đế xuất thân bình phàm, không chịu sự dạy dỗ của các đại tộc, nên khi ông nói chuyện trực tiếp và sắc bén hơn Tuấn Đế rất nhiều.

Lời nói trắng ra như vậy, đổi thành nữ tử khác có lẽ đã sớm đỏ mặt, nhưng Tiểu Yêu lại không chút ngại ngùng. Lúc này đây có người hỏi nàng vấn đề đó, nàng cũng nghiêm túc suy xét một lát, “Khi cháu còn chưa trưởng thành đã bắt đầu giả làm con trai, lúc thiếu nữ người ta hoài xuân, cháu lại không biết mình đang bận rộn cái gì, có lẽ đang bận rộn với cuộc sống. Có lẽ cháu cô đơn một mình quá lâu, cháu luôn rất muốn tìm một người làm bạn, không phải chỉ vì lập gia đình, mà chỉ là cùng sống với nhau, chia sẻ đau khổ, chia sẻ niềm vui, cho dù cãi nhau, ít nhất cũng không phải tự nói với chính mình, nhưng gan cháu bé, ông nghĩ mà xem, ông nội cháu, cha ruột, mẹ ruột của cháu đều có thể vì nguyên nhân đó mà vứt bỏ cháu, cháu có thể tin ai sẽ không vứt bỏ cháu đây? Cháu làm bạn với ông già bơ vợ không nơi nương tựa, cháu nhận nuôi cô nhi, họ cần cháu, sẽ không vứt bỏ cháu.” Tiểu Yêu cười ha ha, “Người ta cảm thấy lòng cháu lương thiện, thực ra, chẳng qua là vì cháu yếu đuối, cháu ở cùng những người nhỏ yếu, cảm thấy mình nắm giữ tất cả, được làm chỗ dựa, sẽ không bị vứt bỏ, mới cảm thấy an lòng.”

Hoàng Đế tựa vào thành giường gỗ dâu, suy nghĩ nhìn Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu nói: “Sau khi khôi phục thành con gái, cháu luôn cảm thấy chuyện lập gia đình còn xa xôi lắm, cũng không cần thận nghĩ tới, nhưng cháu biết cháu sợ người đàn ông giống như ông, trong lòng những người như ông, vĩnh viễn có sự lựa chọn quan trọng hơn người phụ nữ.”

Mặt Hoàng Đế không biểu cảm, nhàn nhạt nói: “Chúng ta vốn không thích hợp làm một người chồng.

Tiểu Yêu nheo mắt, chậm rãi nói: “Cháu rất sợ sau khi có được rồi lại mất đi, nếu như vậy thì cháu thà không bao giờ có được. Trừ khi có một người đàn ông, bất kể đối mặt với những lựa chọn gì, cháu đều là lựa chọn thứ nhất của hắn, bất kể vì nguyên nhân gì, cũng không buông tay với cháu, thì cháu mới bằng lòng ở bên hắn cả đời.”

Hoàng Đế nói: “Rất khó.”

Tiểu Yêu cười rộ lên, “Cháu biết là rất khó mà, cho nên, cháu vốn không dám nghĩ tới người đàn ông nào cả, cháu sợ vừa nghĩ tới đã là muôn đời không thể quay lại. Cho dù...” Tiểu Yêu thở dài, “Cho dù lòng có chút loạn, cháu cũng sẽ cố gắng khống chế.”

Hoàng Đế nói: “Vấn đề cháu vừa hỏi ta, chính cháu đã có đáp án. Nếu hắn lựa chọn người con gái khác, thì chứng minh rằng trong lòng hắn cháu không phải lựa chọn thứ nhất; nếu hắn lựa chọn làm kẻ địch của ta và Chuyên Húc, thì chứng minh rằng trong lòng hắn cháu không phải người quan trọng nhất, hắn có thể vứt bỏ cháu.”

Tiểu Yêu cảm thấy trong lòng buồn phiền hoảng sợ, ôm gối ngồi một góc trên giường, ngẩn người nhìn rừng dâu.

Hoàng Đế nói: “Thực ra cháu nghĩ nhiều quá, đôi khi người ta phải học cách hồ đồ, chỉ cần chọn đúng người, tương kính như tân, bạch đầu giai lão cũng không khó.” (Tương kính như tân là tôn trọng nhau, tôn trọng nhau như khách, thường dùng chỉ vợ chồng.)

Tiểu Yêu kinh ngạc suy tư lời nói của Hoàng Đế, sau một lúc lâu, cười khổ đứng lên, “Cháu hiểu lời ông nói, nhưng tính cháu đã như vậy, nếu thực sự không tìm được người đàn ông như thế, cháu tình nguyện không lấy chồng, nhận nuôi mấy cô nhi, sống những ngày như trước đây.”

Hoàng Đế không nói gì, chỉ ngóng nhìn rừng dâu.

Tiểu Yêu ở lại Triều Vân Phong năm ngày, buổi sáng luyện bắn cung, buổi chiều lật xem sách thuốc luyện chế thuốc độc, lúc Hoàng Đế rảnh sẽ ăn gì đó và nói chuyện với Hoàng Đế một lát.

Sáng ngày thứ sáu Chuyên Húc đưa A Niệm đến bái kiến Hoàng Đế.

A Niệm một lòng cung kính với Hoàng Đế, Hoàng Đế nhìn thấy A Niệm thì có phần bất ngờ, phỏng chừng không ngờ A Niệm lại giống con gái mình hơn cả Tiểu Yêu, có lẽ bởi một chút giống nhau này mà Hoàng Đế thân thiết hơn với A Niệm.

A Niệm lập tức cảm giác được, nửa làm nũng nửa năn nỉ với Hoàng Đế: “Cháu cũng rất muốn có một người ông như ngài, bề hạ, cháu có thể gọi ngài là ông nội như Chuyên Húc ca ca được không?”

Hoàng Đế cười rộ lên, “Chỉ cần phụ vương người không để ý, đương nhiên có thể.”

A Niệm lập tức ngọt ngào gọi: “Ông nội.” (Gia gia)

Hoàng Đế nhất thời cao hứng, lệnh cho người hầu cầm ra một chiếc vòng tay Luy Tổ từng dùng ban cho A Niệm. A Niệm nghe được là trang sức của Luy Tổ nương nương, mặt tràn đầy vui mừng, lập tức quý trọng đeo vào tay.

Tiểu Yêu trợn mắt nhìn, cảm thấy A Niệm mới là cháu gái có quan hệ máu mủ với Hoàng Đế.

Chuyên Húc nháy mắt với nàng, bây giờ mới biết A Niệm lợi hại à?

Tiểu Yêu chỉ có thể dựng thẳng ngón tay cái, trước kia nàng cảm thấy A Niệm hồ đồ trong việc nhỏ, khôn khéo trong việc lớn, chẳng hề ngu ngốc, chỉ là tính tình không tốt, không biết đối nhân xử thế, nhưng bây giờ đã hiểu rồi, A Niệm không phải người không biết đối nhân xử thế, mà là lười lãng phí tinh lực, đối với người không có ảnh hưởng đến nàng, A Niệm làm gì phải tốn tâm tư dùng mật ong chúa để lấy lòng? Thật ra cẩn thận giấu lại, A Niệm nhìn như điều ngoa, nhưng thực tế nàng chưa bao giờ vượt qua giới hạn của Tuấn Đế và Chuyên Húc.

Người hầu đi vào tấu, “Phòng Phong Bội ở dưới chân núi cầu kiến vương cơ.”

Tiểu Yêu như trút được gánh nặng, nói với Hoàng Đế: “Cháu đi chơi, nếu buổi tối về muộn thì mọi người không cần chờ cháu ăn cơm”

Hoàng Đế đang nói chuyện với A Niệm, không để ý nói: “Đi đi.”

Tiểu Yêu tùy ý thi lễ một cái rồi rời đi. Chuyên Húc lặng lẽ theo ra.

Tiểu Yêu đi dắt thiên mã, không mang cung tên. Ngoài Phòng Phong Bội, chỉ có Hoàng Đế và Chuyên Húc biết nàng luyện bắn cung, Tiểu Yêu cũng không muốn người khác biết, ngày đó cố ý mua hai bộ cung tên giống nhau như đúc, một bộ ở trong tay Tiểu Yêu, một bộ ở chỗ Phòng Phong Bội. Cho dù người khác nhìn thấy, cũng chỉ nghĩ là Phòng Phong Bội vào trong núi săn bắn.

Chuyên Húc giữ chặt dây cương thiên mã, “Muội đang cố ý trốn tránh Cảnh sao?”

“Không phải.”

“Mấy ngày nay, ngày nào hần cũng tới tìm ta, hần không nhàn đến mức ngày nào cũng muốn gặp ta.”

Tiểu Yêu nói: “Phòng Phong Bội đang đợi muội, muội phải đi.”

Chuyên Húc do dự trong chớp mắt, nói: “Phòng Phong Bội là con của thị thiếp, hần không làm chủ Phòng Phong gia được, muội chơi cùng hần thì có thể, nhưng... Trước mắt đừng trở mặt với Cảnh, bây giờ ta cần hần.” Chuyên Húc cúi đầu, tay nắm dây cương vì dùng sức mà nổi cả gân xanh. Chuyên Húc không phải chưa từng trải qua khuất nhục, nhưng vào lúc này, hần cảm thấy khuất nhục nhất.

Tiểu Yêu cầm tay hần, “Ca ca, đừng khó chịu, đây không phải chuyện gì đáng ngại, muội sẽ đi gặp Cảnh, không phải miễn cưỡng, không phải vì huynh, thực ra... thực ra muội đang giận Cảnh.”

Chuyên Húc vẫn cúi đầu, tự giễu: “Ta đúng là ca ca tốt, ngay cả để muội tức giận một chút cũng không được, muốn muội gấp gấp đi cúi đầu với đàn ông.” Hần buông dây cương, “Đi đi!” Bước chân hần vội vã, đi về phía Triều Vân Điện.

Tiểu Yêu cười thiên mã rời đi, lúc tới dưới Hiên Viên sơn, nhìn thấy Phòng Phong Bội, Tiểu Yêu chỉ vẫy tay, Phòng Phong Bội cười thiên mã đuổi theo nàng, hai người ăn ý bay nhanh về phía Đôn Vật sơn.

Đến nơi, Tiểu Yêu lấy cung tên xuống, kéo căng dây cung bắn ra, mũi tên mạnh mẽ ghim vào thân cây.

Phòng Phong Bội cười nói: “Hôm nay có cơn tức rồi!”

Tiểu Yêu không hé răng, rút một mũi tên, cài lên cung, chậm rãi xoay người, hướng mũi tên vào tim Phòng Phong Bội, kéo dây cung, “Rốt cuộc người là ai?”

Phòng Phong Bội bắt đắc dĩ, “Bây giờ ta ở trong nhà của muội phụ (em rể) tương lai, ngày nào cũng gặp muội muội, cô cảm thấy ngoài là Phòng Phong Bội ra, ta còn có thể là ai?”

Lúc này nhìn hấn, lại không giống Tương Liễu. Tiểu Yêu trừng mắt, “Nếu ngày sau để ta phát hiện ra người lừa ta, ta sẽ bắn vào tim người một mũi tên.”

Phòng Phong Bội cười rộ lên, “Trong lòng cô rốt cuộc hy vọng ta là ai? Vị bằng hữu cô muốn hạ độc chết?”

Ngón tay Tiểu Yêu buông lỏng, kéo dây cung bắn ra, tên dán vào thân cây phía sau đầu Phòng Phong Bội. Phòng Phong Bội cười vỗ tay, “Sư phụ ta đây dạy không tệ!”

Tiểu Yêu mím môi cười.

Phòng Phong Bội nói: “Ta thấy tâm tình cô không tốt, hôm nay đừng luyện!”

Tiểu Yêu rút tên, dẫn cung hướng về phía cái cây làm bia ngắm, “Hôm nay tâm tình không tốt, không luyện! Ngày mai tâm tình rất tốt, không luyện! Cuộc đời còn rất nhiều cái cơ để phóng túng bản thân, có một tất có hai, ta còn học cái gì?”

Phòng Phong Bội than nhẹ một tiếng, không nói lời vô nghĩa nữa. Hấn nhìn chăm chú vào động tác của Tiểu Yêu, thường xuyên chỉ điểm cho Tiểu Yêu.

Luyện mãi tới trưa, Tiểu Yêu mới thu cung tên.

Hai người giống như trước đây, tính toán thành, tới phường ca múa ăn cơm rồi ngủ.

Hai người cưỡi ngựa trên phố Hiên Viên, tuy Tiểu Yêu đội mũ che mặt, nhưng vừa thấy thiên mã Tiểu Yêu cười, lại nhìn thấy Phòng Phong Bội, mấy người tâm tư vừa động đã đoán được đó là vương cơ, không khỏi kích động kêu lên, người đi đường nghe được đều tới tấp lui qua bên đường.

Bây giờ Tiểu Yêu mới phát hiện buổi sáng tinh thần không yên, dắt nhầm thiên mã, cái rọ mõm ngựa này dùng vàng để làm ra, có huy ấn của vương tộc, có lẽ chuyên dùng cho thiên mã kéo xe của Hoàng Đế.

Lúc này, cả con phố dài chỉ có nàng và Phòng Phong Bội đang di động, Tiểu Yêu cảm thấy rất quái dị, không thể không nề hà, chỉ có thể bày ra bộ dáng ngạo mạn của vương cơ, đi qua con phố dài cùng Phòng Phong Bội.

Phòng Phong Bội thấp giọng nói: “Tuy da mặt ta dày, nhưng dưới bao nhiêu con mắt nhìn trừng trừng thế này dẫn cô vào phường ca múa, ta thật sự có chút ngưng ngừng.”

Tiểu Yêu cười, “Điều đó nói rõ da mặt người còn chưa đủ dày, cần phải luyện tập thêm nữa.” Thực ra, nàng không có lá gan, sợ bị truyền tới Cao Tân, làm cho phụ vương khó xử.

Tiểu Yêu nói: “Tới chỗ của Chuyên Húc nhé, chắc hấn huynh ấy phải dùng xong cơm tối ở Triều Vân Phong mới trở về.”

Vào tòa nhà, Tiểu Yêu nhảy xuống thiên mã, thở dài: “Con đường làm vương cơ của ta dù sao cũng khác với A Niệm. Thấy nhiều người nhìn ta chăm chăm như vậy, ta sẽ vô thức kiểm điểm xem mình làm sai cái gì, chẳng lẽ là hậu quả vì trước kia làm kẻ trộm sao?”

Phòng Phong Bội nửa thật nửa giả nói: “Không bằng cô đừng làm vương cơ nữa, theo ta dạo chơi khắp mọi nơi.”

Tiểu Yêu cười hì hì nói: “Hay đấy, chỉ cần người có thể từ bỏ tất cả.”

Phòng Phong Bội cười ha ha, Tiểu Yêu cười liếc hấn một cái. Nói với ai không nói lại nói với ta? Lúc ta lưu lạc thiên hạ làm kẻ lừa đảo, không chừng người còn ở trong nhà quần quít lấy tì nữ đòi ăn son đây!(Đòi ăn son: Chắc là đôn rồi, hắc hắc.)

Phòng khách là nơi Chuyên Húc tiếp đãi quan viên, bàn bạc chính sự, Tiểu Yêu dẫn Phòng Phong Bội tới phòng khách Chuyên Húc nghỉ ngơi vào ban ngày, ở giữa có ngăn cách rèm lụa, bên ngoài bày biện giường uống trà và mấy cái bàn, bên trong là gian nhỏ có giường ngủ.

Nhóm tì nữ bưng đồ ăn lên rất nhanh. Dùng cơm xong, Phòng Phong Bội ngồi tựa vào giường nhỏ bên cửa sổ, vừa uống rượu vừa ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Mắt Tiểu Yêu lim dim buồn ngủ, mơ hồ nói: “Hình như Chuyên Húc không nuôi vũ kỹ, nếu người muốn xem thì tự đi hỏi tì nữ.”

Tiểu Yêu đi vào phòng trong, buông rèm xuống, nghiêng người nằm trên giường, vừa đặt đầu đã ngủ ngay. Trước kia ở phường ca múa, hai người cũng là như thế, dùng cơm xong, Phòng Phong Bội ngồi ở ngoài xem vũ kỹ khiêu vũ, Tiểu Yêu nằm ngủ trên giường ở gian trong, chờ Tiểu Yêu ngủ đủ lại bàn xem đi đâu chơi.

Loáng thoáng, Tiểu Yêu nghe được Phòng Phong Bội nói câu gì đó, Tiểu Yêu phát phát tay, ý bảo hẩn đừng làm phiền, nàng còn chưa ngủ đủ. Thân thể Tiểu Yêu không thể so với bọn Phòng Phong Bội, luyện bắn cung cả một buổi sáng, vô cùng mệt mỏi, nếu không ngủ một giấc thì buổi chiều sẽ không làm được gì.

Lại ngủ một lát, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nghe thấy Phòng Phong Bội nói chuyện với người nào đó, Tiểu Yêu cho rằng Chuyên Húc đã trở lại, cũng không để ý, khoát tay lên trán, vẫn nằm như trước.

“Nghe Tiểu Yêu nói vương tử phải dùng xong bữa tối mới có thể trở về, nếu người thực sự có việc quan trọng, không bằng phái người tới Hiên Viên sơn thông truyền một tiếng.”

“Ta đã phái người tới Hiên Viên sơn.”

Tiểu Yêu giật mình, hoàn toàn tỉnh táo, giọng nói thông dong khàn khàn ấy, không phải Cảnh, còn có thể là ai?

Thật là kỳ quái, mỗi lần nghe hẩn nói chuyện cùng người khác, nàng luôn cảm thấy hẩn không phải Cảnh mà nàng quen biết. Nó người khác, dù có nói dối hẩn cũng hết sức thông dong lạnh nhạt, mà khi nói chuyện với nàng, Tiểu Yêu luôn cảm thấy hẩn ngốc nghếch, ăn nói vụng về.

“Người và vương tử có giao tình rất tốt?” Phòng Phong Bội đang thử dò xét.

“Vương tử bình dị gần gũi, ở chung với mọi người đều hòa hợp.” Cảnh trả lời cẩn thận, một giọt nước cũng không lọt.

Tiểu Yêu ngồi dậy, người ở ngoài rèm che đừng nói chuyện. Tiểu Yêu đi tới trước gương, sửa sang sơ qua búi tóc.

Phòng Phong Bội nói: “Tiểu Yêu, vừa rồi tì nữ đến bẩm tấu có Thanh Khâu Đồ Sơn Cảnh cầu kiến vương tử, ta thấy cô còn đang ngủ nên liền tự quyết định để tì nữ mời hẩn vào.”

Tiểu Yêu vén rèm đi ra ngoài, cười nói: “May mắn người tự quyết định, bằng không ta sẽ không đón tiếp chu đáo bằng hữu của ca ca.”

Tiểu Yêu làm như vừa rồi không nghe thấy gì, khách khí nói với Cảnh: “Ca ca đang ở Triều Vân Phong, ta sẽ bảo người đi mời huynh ấy về. Nếu công tử không có việc gấp thì hãy ở đây đợi một lát, nếu có việc cần làm thì có thể về trước, ta sẽ bảo ca ca đi tìm công tử.” Nói xong, Tiểu Yêu thực sự gọi tì nữ vào, phân phó lập tức phái người tới Hiên Viên sơn.

Tiểu Yêu hơi cúi người với Cảnh, nói: “Ta và Bội còn có việc, không thể đợi cùng công tử.”

Tiểu Yêu và Phòng Phong Bội đi ra khỏi phòng, Tiểu Yêu hỏi Phòng Phong Bội: “Bây giờ đi đâu?”

Phòng Phong Bội cười nói: “Cô muốn đi đâu thì chúng ta đi tới đó.”

Tiểu Yêu cảm thấy phía sau luôn có ánh mắt chăm chú, nặng trĩu, ép tới mức nàng gần như không nhúc nhích được, nhưng nàng đang giận dữ, bước chân vẫn cố làm như nhẹ nhàng, chuyện trò vui vẻ.

Lúc đi tới cửa, Tiểu Yêu đột nhiên nhớ tới buổi sáng đã đồng ý với Chuyên Húc, nàng dừng chân. Vừa rồi không biết thế nào, chỉ một lòng muốn đi với Cảnh.

Phòng Phong Bội nhìn nàng, “Sao vậy?”

Tiểu Yêu nói: “Ta đột nhiên nhớ tới chuyện ca ca dặn dò, hôm nay không thể đi chơi cùng người, ngày khác bù nhé, được chứ?”

Phòng Phong Bội nhìn nàng chăm chăm, cảm giác quen thuộc này lại tỏa ra, thân thể Tiểu Yêu bắt giác căng cứng, tựa như giây tiếp theo, Phòng Phong Bội sẽ nhào tới, dữ tợn cắn một cái trên cổ nàng.

Đột nhiên, Phòng Phong Bội nở nụ cười, không thèm để ý nói: “Được!”

Phòng Phong Bội ngênh ngang mà đi, Tiểu Yêu không nhận được sờ sờ cổ, cảm giác như tránh được một kiếp.

Trong phòng khách, gió nhẹ thổi qua, rèm che khe khẽ lay động, u nhã tĩnh mịch.

Cảnh ngồi trên giường nhỏ, thân mình vẫn không nhúc nhích, không biết đang nghĩ cái gì.

Trong lòng Tiểu Yêu nói với mình: Hắn là Đồ Sơn Cảnh, không phải Diệp Thập Thất rách nát thối rữa không ai cần.

Tiểu Yêu cười tủm tỉm tiến vào, ngồi đối diện Đồ Sơn Cảnh, “Chàng muốn uống trà không? Ta bảo tì nữ nấu cho chàng.”

Giọng Cảnh trầm khàn, “Không cần.”

Tiểu Yêu ân cần hỏi: “Vậy chàng muốn uống rượu không? Ta bảo tì nữ hâm nóng rượu cho chàng? Hiên Viên thành không ấm áp như Thanh Khâu, đến cuối thu, mọi người thường thích uống rượu được hâm nóng.”

“Không cần.”

Tiểu Yêu cười, “Vậy chàng muốn gì?”

“Nàng ở trong này, đã là đủ.”

Mắt Cảnh trong veo không gợn sóng, khóe môi mang theo nụ cười mỉm, tuy nụ cười có chút chua xót, nhưng không hề tức giận, giống như cho dù Tiểu Yêu làm gì, chỉ cần nàng ở trong này, hắn liền cảm thấy mỹ mãn.

Tiểu Yêu đột nhiên cảm thấy thật nhụt chí, liền như đối với đám mây, bất kể dùng sức thế nào, người ta vẫn là không thấy sức.

Cảnh đưa một cái hộp nhỏ cho Tiểu Yêu, Tiểu Yêu mở ra, bên trong là một chiếc vòng cổ bằng bạc trắng, trên vòng cổ có một viên đá quý màu tím, óng ánh trong suốt, tỏa ra tia sáng lộng lẫy.

Tiểu Yêu nghĩ nghĩ, không dám tin hỏi: “Đây là ngư đan tím?”

“Vốn muốn tìm viên màu đỏ cho nàng, nhưng dù thứ này không tính là quý giá, mà lại có thể gặp chứ không thể cầu, chỉ tìm được một viên màu tím. Vốn muốn điêu khắc cái gì đó, nhưng ta nghĩ, nàng nhất định muốn có thứ này để ngâm xuống nước chơi, cho dù có hình dạng gì thì khi ngâm cũng không thoải mái như một hạt châu mượt mà. Nếu nàng muốn kiểu dáng gì, ta sẽ điêu khắc giúp nàng.”

Tiểu Yêu hỏi: “Tìm thứ này không dễ dàng đúng không?”

“Không phiền toái.”

Tiểu Yêu nói: “Không phiền toái? Ngay cả Đồ Sơn thị giàu có như một quốc gia cũng chỉ tìm được một viên màu tím. Về sau lúc tặng đồ cho con gái, nhất định phải nói ba phần phiền thành năm phần phiền, năm phần phiền thành mười phần phiền, mới có thể thấy thành ý.”

Cảnh không lên tiếng.

Tiểu Yêu ngấm ngấm hạt châu, “Cái này đã rèn tốt rồi?”

“Ừ.”

“Ngâm hạt châu này thật sự có thể tự do hô hấp trong nước?”

“Ừ, ta đã thử

Tiểu Yêu đang cầm hạt châu để gần bên môi định ngâm, nghe nói như thế, vội giữ hạt châu trong tay, nhưng cầm trong tay cũng cảm thấy hạt châu trở nên nóng bỏng.

Cảnh cũng có chút mất tự nhiên, nhưng hấn sợ Tiểu Yêu ham chơi gặp chuyện không may, thấp giọng dặn dò: “Một lần lâu nhất, ta bơi trong nước một ngày hai đêm, có điều ta có linh lực, để an toàn, tốt nhất nàng đừng vượt quá mười canh giờ.” (Một canh giờ bằng hai tiếng.)

Tiểu Yêu cúi đầu ừ một tiếng. Cảnh vui mừng im lặng không nói, vì thử nghiệm hạt châu mà hấn bơi một ngày hai đêm trong nước.

Tiểu Yêu đột nhiên nằm sấp xuống bàn, vùi đầu vào hai cánh tay.

Cảnh liền phát hoảng, giọng nói cũng thay đổi, “Tiểu Yêu, Tiểu Yêu, nàng thấy không thoải mái ở đâu?”

“Không phải ta không thoải mái, ta chỉ có chút hận chàng.” Mỗi một lần, nàng vừa quyết tâm, hấn lại luôn có biện pháp khiến nàng mềm lòng. Chẳng lẽ chính là vì nàng nhặt hấn về nhà, cứu hấn, nên nàng không thể hạ quyết tâm với hấn được?

“Xin lỗi nàng, ta biết ta không nên xuất hiện!” Cảnh hoàn toàn không biết tâm tư trăm chuyển ngàn hồi của Tiểu Yêu, hấn chỉ biết là, Tiểu Yêu hiện giờ đang rất mất hứng, vừa nãy lúc ở cùng Phòng Phong Bội nàng rất cao hứng.

Tiểu Yêu buồn bực ném hạt châu lên người hấn, “Chàng đúng là tên đại ngốc, thật không biết tại sao những người đó lại cảm thấy chàng khôn khéo.”

Cảnh không dám trốn, chỉ có thể ngồi không nhúc nhích.

Tiểu Yêu lại lo lắng hạt châu bị nàng làm vỡ hỏng mất, hỏi: “Hạt châu đâu?”

Cảnh vội giúp nàng tìm xung quanh, đưa hạt châu rơi trên đất cho Tiểu Yêu, “Sẽ không dễ rơi vỡ như vậy.”

Tiểu Yêu một cái, vừa ngẩng hạt châu vừa rầu rĩ nói: “Chàng tới Hiên Viên thành, vì sao muốn dẫn... Chàng còn muốn hủy bỏ hôn ước không? Nếu không muốn thì chàng hãy nói trước với ta một tiếng, để ta không phải canh chừng chờ đợi ước hẹn cùng chàng!”

Cảnh vội vàng nói: “Ta đương nhiên muốn hủy bỏ! Ta đã nói với bà nội, ta không muốn cưới Phòng Phong Ý Ảnh!”

Tiểu Yêu cúi đầu, hiển nhiên đang chờ hấn nói tiếp.

Cảnh nói: “Mấy năm nay, Ý Ảnh luôn làm bạn bên bà, tình cảm với bà rất sâu nặng, bà không đồng ý hủy bỏ hôn ước, nhưng đã đồng ý đẩy lùi hôn lễ. Lần này, Ý Ảnh chủ động yêu cầu cùng tới Hiên Viên thành, ta không muốn đi cùng cô ấy, nhưng bà nói Đồ Sơn thị chúng ta nợ cô ấy, muốn ta coi cô ấy là muội muội mà chiều cố.”

Tiểu Yêu đang đưa hạt châu, yên lặng trầm tư.

Cảnh nói: “Tiểu Yêu, bà luôn luôn thương ta, ta nhất định sẽ thuyết phục bà đồng ý.”

Tiểu Yêu nói: “Ngư đan tím này, ta nhận!” Tiểu Yêu đeo vòng vào cổ, hơi kéo cổ áo ra, để hạt châu vào trong, giấu sát bên người.

Cảnh nhìn ở trong mắt, lòng nóng rực nhảy lên mấy nhịp, vội cúi đầu.

Tiểu Yêu nói: “Ta đang học bắn cung, Phòng Phong Bội bằng lòng dạy ta, cho nên tương đối thân với hấn.”

Lòng Cảnh bỗng chốc tràn ngập vui sướng, mỉm cười nói: “Không cần giải thích, bây giờ ta cũng không có tư cách yêu cầu nàng giải thích. Vừa rồi, nàng đã trở lại là ta thỏa lòng rồi.”

Nhưng vừa rồi nàng trở về không phải vì Cảnh, mà vì Chuyên Húc! Lòng Tiểu Yêu vô cùng đè nén, giữa nàng và Cảnh phải lợi dụng và bị lợi dụng sao? Tiểu Yêu hỏi: “Chàng còn nhớ đã đồng ý với ta là không làm hại Hiên không?”

“Nhớ.”

“Ta không biết ca ca ta muốn làm gì, nhưng nếu không xâm hại đến Đồ Sơn thị, thì chàng có thể cố gắng hết khả năng trợ giúp huynh ấy không?”

Cảnh ôn hòa nói: “Nếu là yêu cầu này thì nàng căn bản không cần mở miệng. Thực ra, lần này ta và Phong Long tới đây là có việc muốn trao đổi cùng Chuyên Húc.”

“Nếu không có việc gì cần trao đổi, chàng sẽ không đến?” Tiểu Yêu cắn môi, chau mày lại.

Lòng Cảnh vội nhảy lên, có chút chần chừ nói: “Vốn Phong Long muốn ta chờ hắn cùng đến, nhưng ta... Không chờ được, đến trước.”

“Thế này cũng gọi là đến trước? Ta đến Hiên Viên thành đã hai mươi tháng rồi.”

Cảnh nghĩ đi nghĩ lại những lời Tiểu Yêu nói, cảm thấy ý của những lời đó hẳn là trách hắn tới chậm, nhưng lại không dám tin Tiểu Yêu có ý này, hắn không thể không nghiền ngẫm từng chữ một, quả thực hận không thể xin Tiểu Yêu lặp lại lần nữa, để hắn phân tích giọng điệu của nàng.

Tiểu Yêu thấy Cảnh không nói gì, thở dài, đứng dậy muốn đi.

Cảnh giữ lấy nàng, lắp bắp hỏi: “Tiểu Yêu, nàng, nàng, nàng... Muốn gặp ta?”

Tiểu Yêu nhìn hắn, Cảnh bất an nói: “Ta biết ta hơi ngốc, nếu ta hiểu lầm, nàng, nàng đừng nóng giận.”

Tiểu Yêu dường như lại thấy Thập Thất ở Hồi Xuân Đường, nàng bỗng chốc mềm lòng, dịu dàng hỏi: “Chàng muốn gặp ta không?”

Cảnh liên tục gật đầu, đúng là vì nhớ nhung ngấm vào tận xương máu, cho nên sau khi nghĩ ngợi nhiều lần, hắn đã nghĩ ra một cách, trước tiên là ăn nói với Phong Long, lôi kéo Phong Long và Hình Duyệt vượt vạn dặm xa xôi tới Hiên Viên thành, rồi lại thuyết phục Chuyên Húc.

Tiểu Yêu bất mãn chất vấn: “Tại sao chàng không đến?”

“Có một số việc phải là

Tiểu Yêu thở dài, “Chàng thật sự chắc chắn như vậy, ta sẽ không để người đàn ông khác đi vào lòng ta?”

Cảnh lắc đầu. Không chắc chắn, chính vì hoàn toàn không chắc chắn, cho nên hắn mới nghĩ ra biện pháp gần như rút củi dưới đáy nồi này.

Tiểu Yêu bất đắc dĩ, “Chàng... Thật ngốc!”

Cảnh ảm đạm, so với Phòng Phong Bội phong lưu phóng khoáng, tự nhiên thoải mái, hắn thực sự là hiền lành như khúc gỗ.

Chuyên Húc và A Niệm đi đến, sau khi chào hỏi nhau, Chuyên Húc cười nói: “Ngại quá, để huynh đợi lâu.”

Cảnh cười nhạt: “Không sao, là ta không báo cho huynh biết trước.” Hắn nhìn lướt qua A Niệm, Chuyên Húc lập tức hiểu, nói với A Niệm: “Ồ cùng ông một ngày, muội cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi.”

A Niệm biết họ có việc muốn nói, lại thấy họ không né tránh Tiểu Yêu, trong lòng không khỏi không thoải mái, nhưng không hề biểu lộ, chỉ ngoan ngoãn nói: “Vâng.”

Thấy A Niệm đi xa, Cảnh nói với Chuyên Húc: “Dự tính Phong Long và Hình Duyệt sắp đến rồi, ta đã thông báo với họ, họ vừa vào thành, sẽ lập tức lặng lẽ tới đây gặp huynh. Đêm nay sau khi gặp huynh, họ sẽ không gặp riêng huynh nữa.”

Chuyên Húc nghe xong, vẻ mặt nghiêm nghị, vội bước nhanh ra ngoài phòng, gọi người hầu tâm phúc tới, thấp giọng phân phó vài câu.

Chuyên Húc không hỏi Cảnh là chuyện gì, bảo tì nữ mang rượu và thức ăn lên, nói với Cảnh: “Chúng ta vừa ăn vừa chờ nhé.” Lại nói với Tiểu Yêu: “Tiểu Yêu, muội cũng ngồi xuống đi.”

Tiểu Yêu ngồi xuống, Chuyên Húc và Cảnh nói chuyện không có giới hạn, Tiểu Yêu cảm thấy nhàm chán, uống rượu một mình, Chuyên Húc cười vỗ đầu nàng, “Nếu muội mà uống say nữa, Phong Long và Hình Duyệt khẳng định sẽ nghĩ muội là con sâu rượu, cái tiếng này mà bị truyền ra thì muội đừng nghĩ tới chuyện lấy chồng nữa.”

Tiểu Yêu bắt mẫn nói: “Ai thích uống rượu nhàm chán thế chứ? Đây, không phải huynh có sở trường về âm luật à? Đàn một bài xem!”

Chuyên Húc tự giễu nói: “Trước mặt Thanh Khâu công tử, ta không dám nói bản thân có sở trường về âm luật, hay là để Cảnh đàn một khúc.”

Cảnh nói: “Đã mười mấy năm ta không chạm vào đàn.”

Chuyên Húc hơi bất ngờ, nói: “Vậy ta đây liền bêu xấu.”

Chuyên Húc ngồi trước cây đàn, gảy đàn diễn tấu, tiếng đàn róc rách, lại là khúc mà Tiểu Yêu đã từng nghe, Tiểu Yêu thở dài.

Đột nhiên, Cảnh cúi đầu, thấp giọng nói bên tai Tiểu Yêu: “Phong Long và Hình Duyệt đến, nàng vào bên trong đi.”

Tiểu Yêu vội lảng tránh vào bên trong.

Một khúc kết thúc, Hình Duyệt và Phong Long đẩy cửa mà vào, Phong Long cười nói: “Vì nghe xong khúc nhạc của huynh mà ta đã đứng bên ngoài một lúc lâu đấy.”

Hình Duyệt nhìn Chuyên Húc, mặt hơi đỏ.

Chuyên Húc mời họ ngồi, Phong Long nói: “Chúng ta uống nước là được, lát nữa còn phải tới chỗ các trưởng bối ăn tiệc đón gió tẩy trần, bị ngửi thấy mùi rượu thì sẽ khó giải thích.”

Chuyên Húc rót nước trắng cho họ, Phong Long nói: “Ta cố ý bảo người hầu cười vân liên bay chậm một bước, tự cười toạ kỵ tới đây, tranh thủ chút thời gian ấy, thời gian có hạn, nói ngắn gọn

Về mặt Chuyên Húc nghiêm túc nói: “Giữa ta và huynh vốn không nên khách khí, xin cứ nói thẳng.”

Phong Long nhìn thoáng qua Cảnh, hỏi Chuyên Húc: “Huynh đã lựa chọn trở về Hiên Viên thành, tâm tư hướng đến cái ghế đế vương, nhưng từ nhỏ huynh đã rời khỏi Hiên Viên thành, các vương thúc của huynh lại tính kế hơn một ngàn năm, không phải ta coi khinh huynh, mà là huynh lấy gì để tranh đấu với họ?”

Chuyên Húc nhìn chằm chằm Phong Long, “Ta thực sự có tâm tư đó, ở Hiên Viên thành ta thực sự vô cùng gian nan, có thể nói trước mắt chỉ là miễn cưỡng bảo toàn tính mạng mà thôi, nếu huynh có đề nghị gì, xin cứ nói thẳng.”

Phong Long lại nhìn thoáng qua Cảnh, sắc mặt khó nén kích động, “Nếu Hiên Viên thành đã bị các vương thúc, bọn đệ đệ của huynh chiếm cứ kín kẽ dày đặc, vậy thì tại sao huynh không buông bỏ Hiên Viên thành?”

“Buông bỏ Hiên Viên thành?” Sắc mặt Chuyên Húc thay đổi.

Phong Long đứng lên, vung bàn tay, Thủy linh (Ý là linh lực của Phong Long là nước) ngưng tụ thành một bức bản đồ Đại Hoang, hần chỉ vào bản đồ nói: “Huynh nhìn vị trí của Hiên Viên thành xem, năm đó, khi Hoàng Đế bệ hạ và Luy Tổ nương nương sáng lập nên Hiên Viên quốc cũng lựa chọn lập nên Hiên Viên thành, cực kỳ có đạo lý, nó có thể quản thúc toàn bộ phía tây bắc. Hiên Viên thành được núi bao bọc bốn phía, giao thông không tiện, nhưng lại dễ phòng thủ khó tấn công, làm cho Thần Nông quốc năm xưa không thể tiêu diệt Hiên Viên quốc, thế nhưng, đã mấy ngàn năm qua đi, hiện giờ Hiên Viên quốc đã sớm không phải là Hiên Viên quốc nho nhỏ ở phía tây bắc. Phía tây bắc, phía nam, phía bắc, toàn bộ Trung Nguyên, tất cả non sông quý báu đó đều thuộc về Hiên Viên!”

Phong Long dùng ngón tay đảo qua toàn bộ bản đồ, sa mạc vô biên, thảo nguyên rộng lớn, rừng biển mênh mông xanh ngắt, đồng ruộng phì nhiêu bao la bát ngát, sông rộng chảy quanh, núi non trùng điệp nối nhau không ngớt... Hiên Viên thành nằm ở phía tây bắc Hiên Viên quốc, có vẻ không tương xứng với bản đồ rộng lớn, không có khí phách to lớn của đại quốc vương đô. Vị trí địa lý của nó, ngăn cách với bên ngoài, nhìn như an toàn, nhưng cũng khiến nó có lực ảnh hưởng hữu

Phong Long nói: “Chuyên Húc, huynh đã nhìn rõ chưa? Đã nhìn rõ một ngày kia, huynh cần phải thống ngự non sông chưa?”

Tay Chuyên Húc run rẩy, “Ta đã nhìn rõ!”

Phong Long kích động nói: “Buông bỏ Hiên Viên thành! Đến Trung Nguyên! Trung Nguyên mới là trung tâm của toàn bộ Đại Hoang, ngồi ôm Trung Nguyên, mới có thể quan sát toàn bộ Đại Hoang, tây bắc, nam, bắc, Đông hải, đều nắm giữ trong tay, một ngày kia, nếu huynh muốn chỉ huy xuôi về nam...” Phong Long chỉ vào non sông Cao Tân, tay dùng sức nắm chặt, “Cũng dễ dàng.”

Chuyên Húc không ngồi được nữa, đứng lên, nhìn chăm chăm toàn bộ bản đồ, sau hồi lâu đánh giá, ngón tay chậm rãi chỉ về phía Thần Nông sơn, là nơi này! Chỉ có hai mươi tám ngọn núi Thần Nông sơn trải dài ngàn dặm mới xứng với Hiên Viên quốc bấy giờ.

Hắn nhìn về phía Phong Long, Phong Long gật gù đầu, suy nghĩ của họ đồng nhất. Trên gương mặt của hai chàng trai trẻ, có khát khao, có kích động, và cũng có sự kiên nghị không tiếc bất cứ giá nào.

Hình Duyệt nhu hòa nói: “Lựa chọn Thần Nông sơn, không phải có ý đồ làm gì với Thần Nông tộc của chúng ta, thực ra, chuyện này đến bây giờ chỉ có chúng ta biết, các trưởng bối trong tộc còn không rõ có bằng lòng hay không...”

Nét mặt Chuyên Húc nghiêm túc, không kiên nhẫn phát tay áo, ý bảo Hình Duyệt không cần nhiều lời.

Phong Long tán thưởng nhìn Chuyên Húc, cười ha ha, “Phụ nữ dù sao cũng là phụ nữ, có thông minh đến mấy cũng không tránh được bụng dạ như con gà, làm sao hiểu được khát vọng hùng vĩ của đàn ông chúng ta? Cái gì mà Thần Nông tộc, Hiên Viên tộc, còn cả mấy chuyện hạt thóc hạt gạo năm xưa, đúng là tầm nhìn hạn hẹp!”

Chuyên Húc cũng không nhịn được cười ha ha, rót một chén nước trong, Phong Long bưng chén nước, hai người dùng sức chạm cốc, ừng ực uống hết.

Hình Duyệt bị ca ca trách thật sự rất khó chịu, lại nhìn dáng vẻ Chuyên Húc khác hẳn ngày thường, chỉ cảm thấy hắn như núi cao nguy nga, làm cho nàng sùng bái giữa mặt mà trông, không nén được trái tim đang đập như hươu chạy, một lòng nữ nhi kiều ngạo bị vùi lấp triệt để.

Phong Long ném cái chén, nói với Chuyên Húc: “Biết tường tận việc này có bốn người chúng ta, huynh làm thế nào để thuyết phục bệ hạ thả huynh đến Trung Nguyên, liền xem bản lĩnh của huynh, chúng ta ở Trung Nguyên chờ huynh.”

Phong Long phát tay quét qua tấm bản đồ, toàn bộ non sông của Đại Hoang cũng dập dình rạng rỡ, hắn cao giọng nói: “Ta muốn sống tới ngày nhìn thấy một đế quốc hưng thịnh! Lưu danh ngàn thu, muôn đời kính ngưỡng!”

Chuyên Húc hành đại lễ với Phong Long, “Nghe người sáng suốt nói chuyện một buổi, bình tĩnh người trong mộng, ân này vĩnh viễn không dám quên!”

Phong Long nhìn lướt qua Cảnh, hành lễ đáp lại, cười nói: “Không dám kể công! Khuyên huynh đi Trung Nguyên, muốn huynh buông bỏ Hiên Viên thành, đã thắng là toàn thắng, đã thua là thua thảm hại, không thể xoay chuyển. Huynh dám đánh cược, có khí phách lớn, làm ta khâm phục!”

Chuyên Húc cười nói: “Chí hướng của ta vốn không chỉ là một cái ghế quân vương, tại sao không dám buông bỏ?”

Hình Duyệt không hiểu nói: “Ta vốn tưởng lần này đi chỉ mất công, ca ca và ta căn bản không hứa hẹn gì với huynh, khiến huynh buông tay vứt bỏ tất cả đến Trung Nguyên, vậy mà huynh thật sự bằng lòng?”

Chuyên Húc cười nói với Phong Long: “Nếu ta có thể có chút khả năng, Phong Long hiển nhiên sẽ lựa chọn cùng chung nghiệp lớn với ta, nếu ta không có, vài lời hứa hẹn thì có thể trông mong được sao?”

Phong Long cười to, dùng sức vỗ vỗ bả vai Chuyên Húc.

Cảnh nhắc nhở: “Các người nên rời đi.”

Phong Long nhìn Chuyên Húc, lưu luyến không rời, dường như có ngàn câu vạn chữ muốn nói, lại biết chuyện đi tối nay tuyệt đối phải giữ bí mật, vạn vạn không thể tiết lộ, thế nên không thể không cáo từ, “Chúng ta đi đây, trước khi rời khỏi Hiên Viên thành cũng không thể sum vầy với huynh.” Ngàn câu vạn chữ cuối cùng biến thành một lời nói, “Ta ở Trung Nguyên chờ huynh!”

Chuyên Húc mang lòng kích động, cũng là lưu luyến không rời. Tình yêu nam nữ quả nhiên sâu triền miên, nhưng tình nghĩa giữa nam nhi với nam nhi cùng chung chí hướng, phấn đấu đẫm máu mới càng rung động lòng người, hẳn nói: “Tối nay chỉ có thể là một chén nước trắng, đợi ta đến Trung Nguyên sẽ cùng say một bữa!”

Phong Long và Hình Duyệt mặc áo choàng, được sự hộ tống của ám vệ, lặng lẽ rời đi.

Chuyên Húc đứng ngây người ở cửa một lát mới đột nhiên nhớ tới trong phòng còn có Tiểu Yêu, vừa rồi Phong Long nhắc tới “Chỉ huy xuôi về nam”, lòng hẳn căng thẳng, vội vàng đi vào phòng trong, lại thấy Tiểu Yêu đang nằm ngủ say trên giường.

Chuyên Húc thở phào nhẹ nhõm, vỗ đầu mình một cái, thật sự là quan tâm quá sẽ bị loạn, vừa rồi lúc Phong Long nói chuyện, hẳn tận mắt thấy Phong Long làm pháp thuật cấm chế, hiển nhiên là Phong Long cảm nhận được ở phòng trong còn có người, nhưng nhìn hẳn và Cảnh không có hành động gì, biết có thể tín nhiệm, chỉ là Phong Long hết sức cẩn thận, vẫn không muốn tiết lộ.

“Tiểu Yêu, dậy đi.”

Tiểu Yêu mở to mắt, “Họ đều đi rồi?”

“Cảnh còn ở đây.”

Tiểu Yêu ngồi dậy, mơ mơ màng màng đi ra ngoài, Cảnh hỏi: “Buổi trưa nàng đã ngủ rồi, sao vẫn mệt như vậy, buổi tối nghỉ ngơi không tốt sao?”

“Không phải, chỉ hơi mệt thôi, buổi trưa bị chàng quấy nhiễu không ngủ ngon.”

“Nàng làm gì?”

Tiểu Yêu che miệng ngáp một cái, “Học bắn tên.”

Lúc này Tiểu Yêu vẫn buồn ngủ, tóc mai hơi rối, bên môi mang nụ cười mỉm, vô cùng ngây thơ đáng yêu. Cảnh nâng tay lên, lại nhớ Chuyên Húc còn ở đây, dè dặt thu tay về.

Tiểu Yêu thấy mày mắt Chuyên Húc khó nén kích động, không khỏi kỳ lạ nói: “Nói chuyện gì mà có thể làm vẻ mặt thất tình không đổi của huynh kích động như vậy?” (Thất tình ở đây là bảy trạng thái tình cảm: mừng, giận, thương, ghét, buồn, sợ, muốn.)

Chuyên Húc hỏi: “Tiểu Yêu, muội có bằng lòng tới Thần Nông sơn không?”

Thần Nông sơn? Nơi đó không phải rất gần Thanh Khâu à? Tiểu Yêu theo bản năng nhìn về phía Cảnh, Cảnh khẩn trương nhìn nàng, Tiểu Yêu không hiểu hỏi Chuyên Húc: “Tại sao muội phải tới Thần Nông sơn? Huynh cần muội giúp huynh làm gì sao?”

“Ta cũng phải tới Thần Nông sơn.”

“Hả? Không phải huynh nói muốn Hiên Viên sơn à?” Tiểu Yêu thật sự tỉnh táo, hai mắt mở to xoay tròn, trừng mắt nhìn Chuyên Húc.

“Kế hoạch thay đổi.”

“Ồ!” Tiểu Yêu thật choáng váng, chỉ có thể phỏng đoán Chuyên Húc đã đạt thành hiệp nghị gì đó với Phong Long, “Muội không sao cả, tới Thần Nông sơn thì tới Thần Nông sơn!”

Chuyên Húc và Cảnh đều như trút được gánh nặng.

Cảnh cúi mắt nhìn chén rượu trên bàn, không nhìn được lộ ra ý cười, bày mưu tính kế đã hơn một năm, rốt cuộc cũng đưa được nàng về bên mình, không còn xa cách vạn dặm nữa.

Tì nữ đi vào nói: “A Niệm cô nương hỏi vương tử có muốn cùng dùng cơm tối không.”

Chuyên Húc nhìn Tiểu Yêu, Tiểu Yêu xua xua tay, bảo hẳn đi, “Nếu muội và cô ấy ngồi cùng bàn, thì chắc huynh phải bận rộn khuyên can đấy.”

Chuyên Húc nhìn Cảnh cười khổ một cái, rời đi.

Tiểu Yêu hỏi Cảnh: “Bao giờ chàng rời khỏi Hiên Viên thành

“Ngày mai.”

“Ngày mai?” Tiểu Yêu thật không biết trong lòng mình có cảm giác gì.

Cảnh hỏi: “Nàng đã từng tới Thanh Khâu chưa?”

“Chưa, có một thời gian ta đặc biệt ghét cửu vĩ hồ, theo truyền thuyết cửu vĩ hồ có gốc ở Thanh Khâu, vì có dính dáng nên ta ghét cả Thanh Khâu, hai lần phải qua đó đều đi đường vòng.” Tiểu Yêu bỗng có chút lo lắng, “Con cửu vĩ hồ yêu mà ta giết sẽ không phải là thân thích của chàng đấy chứ?”

“Chỉ sợ đúng là vậy.” Cửu vĩ hồ vốn hiếm, mấy con cửu vĩ hồ yêu ít ỏi đó đúng là thân thích hoặc xa hoặc gần với Đồ Sơn thị.

“Ồi?” Tiểu Yêu giương miệng.

Cảnh không nhịn được cười rộ lên, “Thân thích thì thân thích, hắn làm chuyện như vậy là gieo gió gặt bão, dù thế nào nàng cũng có lý.”

Tiểu Yêu vỗ ngực, “Chàng dọa chết ta!”

Cảnh nhẹ giọng mềm lời nói: “Thực ra, Thanh Khâu là nơi vui chơi rất thú vị, chờ nàng đến Thần Nông sơn, ta có thể dẫn nàng đi Thanh Khâu chơi.”

Tiểu Yêu không nói chuyện, Cảnh bất an hỏi: “Tiểu Yêu, nàng không muốn tới Trung Nguyên sao?”

Tiểu Yêu lắc đầu, “Không phải.” Khi nàng lưu lạc thiên hạ, vì lòng có khúc mắc với Tuấn Đế và Hoàng Đế, nên phần lớn thời gian đều ở Trung Nguyên, cũng có tình cảm với nơi ấy.

Tiểu Yêu cúi đầu, thấp giọng nói: “Chàng tặng ta chén bình rượu mơ.”

“Ừ.”

“Rồi không có tin tức

Cảnh suy nghĩ mấy lần lời nói của Tiểu Yêu mới cẩn trọng nói: “Nàng muốn nói tại sao ta không gửi tin tức cho nàng?”

“Ừ.”

Cảnh suy nghĩ một lát, nói: “Thứ nhất, đồ Phong Long gửi cho ta bị người ta đụng tay vào, người bên cạnh ta có ý gian dối, ta phải cực kỳ cẩn thận. Thứ hai, thân phận của ta và Chuyên Húc đều rất đặc thù, không tiện qua lại thân thiết, Đồ Sơn thị có gia quy, vì chuyện ta gửi quà đáp lễ cho Chuyên Húc lần trước mà bà nội đã răn dạy ta. Thứ ba, lần trước lúc gặp nàng, nàng oán giận ta cứ biến đổi biện pháp nhắc nhở nàng giữ hẹn, vì thế ta cũng muốn cố gắng khắc chế, không làm phiền nàng khiến nàng giận.”

Điều thứ nhất và thứ hai còn coi như là lý do, nhưng điều thứ ba... Tiểu Yêu tức giận đến mức nằm sấp xuống bàn, vùi đầu vào hai tay.

“Tiểu Yêu...”

“Đừng nói chuyện với ta, bây giờ ta không muốn nói chuyện với chàng!”

Cảnh quả thực im lặng không lên tiếng, Tiểu Yêu dù sao cũng là người nói nhiều, ghen một lúc liền không nín nhịn được nữa, hỏi: “Ngày mai khi nào chàng đi?”

“Sáng sớm.”

“Đêm nay chơi với ta nhé!”

Mặt Cảnh giãn ra, vui mừng vô hạn, gật đầu.

“Không sợ người ta phát hiện sao?”

“Búp bê cửu vĩ hồ đã sớm trở về.”

Tiểu Yêu thở dài, “Ta thật sự không biết chàng thông minh hay là ngốc nữa.”

Cảnh

Tiểu Yêu kéo cửa ra đưa mắt nhìn, bốn bề vắng lặng, nàng vẫy tay với Cảnh, lén lút kéo Cảnh đi tới phòng mình.

Vào phòng, đóng kín cửa rồi mới thấy yên tâm.

“Lúc ta không ở Triều Vân Phong sẽ ở đây.” Tiểu Yêu để Cảnh ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn hắn, “Chúng ta chơi cái gì đây?”

“Cái gì cũng tốt.”

Tiểu Yêu nhìn quanh phòng, cầm kỳ thư họa — thật là cái gì cũng không có, Tiểu Yêu tự cảm thấy bất đắc dĩ với mình.

Trong rương có mấy bình thuốc độc dạng lỏng, màu hồng đào, màu xanh da trời, màu tím... Màu sắc gì cũng có, Tiểu Yêu đem những thứ chai chai lọ lọ ấy ra, đặt trước mặt Cảnh, lại trải bốn chiếc khăn tay lụa của mình lên bàn.

Tiểu Yêu đưa chiếc bàn chải nhỏ bằng rễ cây mình dùng khi làm thuốc độc cho hắn, “Giúp ta vẽ mấy bức tranh nhé!”

“Nàng muốn vẽ gì?”

“Ừm... Hoa sen.”

Cảnh chấm chấm lỏng màu lục, vẽ lá sen. Tiểu Yêu nói: “Cẩn thận một chút, đây chính là chất lỏng mai nghiêm đó, rất độc! Người Nam Cương gọi nó là kiến huyết phong hầu.” (Kiến huyết phong hầu: Thấy máu đóng yết hầu, tức là chết.)

Cảnh không buồn để ý, vẫn vẽ như bình thường, Tiểu Yêu ngồi bên cạnh hắn, nhìn hắn vẽ tranh.

“Còn muốn vẽ gì nữa?”

“Bướm bướm, lần trước ta muốn làm thuốc độc hình bướm bướm, nhưng ta vẽ tranh khó coi quá nên làm hơi xấu.”

Cảnh nghe nàng nói muốn làm thuốc độc, nghĩ khẳng định không thể quá lớn, cho nên vẽ một chút, mỗi con đều vẽ cẩn thận tỉ mỉ, vẽ đến mười con bướm bướm.

Tiểu Yêu dựa vào bàn, ngưng mắt nhìn.

Cảnh thấy nàng hơi buồn ngủ, nói: “Nàng muốn vẽ gì thì nói với ta, ta sẽ vẽ, nàng buồn ngủ thì hãy ngủ đi.”

Tiểu Yêu lắc đầu.

Cảnh vẽ bướm bướm xong, Tiểu Yêu nói: “Hai chiếc khăn còn lại chàng tự quyết định.”

Cảnh đề bút liền vẽ, một chiếc khăn vẽ đá ngầm ở bờ biển, một chiếc khăn vẽ hoa đào, không thấy cảnh lá màu xanh, chỉ thấy hoa đào kiêu diễm hết đóa này đến đóa khác, giống như đóa hoa trên trán Tiểu Yêu rơi xuống, in trên chiếc khăn tay trắng muốt. (Cảnh vẽ bờ biển là đang nghĩ tới lần đầu họ ở bên nhau khi Tiểu Yêu mang hình dáng con gái.)

Tiểu Yêu đỏ mặt, “Chàng lại thế rồi! Cứ như sợ người ta quên ấy!”

Cảnh vốn không nghĩ nhiều, chỉ vẽ những gì trong lòng mình nghĩ, bị Tiểu Yêu nói vậy, vừa ngại vừa khấn trương bất an. Tay run lên, chiếc bàn chải nhỏ rơi xuống, một giọt thuốc độc đỏ rực rớt trên mu bàn tay, “Ta, ta... Không phải có ý đó.”

Tiểu Yêu cúi đầu, khép hờ ánh mắt, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, “Ta... Không phải không cho chàng có ý đó.”

Cảnh nhìn Tiểu Yêu, kinh ngạc. Đột nhiên, thân mình đổ về phía Tiểu Yêu, áp Tiểu Yêu dưới thân, môi vừa đúng chạm lên môi Tiểu Yêu.

Cảnh căn bản không thể cảm nhận là tư vị gì, mặt mũi trắng bệch, khẩn trương nói, “Không, không phải ta. Ta, ta không phải.” Muốn ngồi dậy, lại không thể cử động.

Tiểu Yêu bật cười, ôm Cảnh lật người lại, “Ta biết không phải do chàng, chàng khẳng định đã trúng độc, đều tại chàng không cẩn thận!”

Tiểu Yêu xem mạch của hắn, bưng một chén nước trắng, hòa một viên vào đó, ngồi quỳ bên Cảnh, ôm lấy nửa người hắn, kề chén nước bên môi hắn, “Nửa chén là đủ rồi.”

Mặt Cảnh cũng hơi tê dại, chỉ có thể uống từng chút một, trong chốc lát, hai người đều thất thần. Khi còn ở trấn Thanh Thủy, Tiểu Yêu cũng từng bón hắn ăn cơm uống nước như vậy, bón gần nửa năm.

“Ôi... Không phải nói nửa chén thôi à?” Tiểu Yêu vội dời cái chén ra, “Nếu uống tiếp thì sẽ phải cần một loại thuốc giải khác cho chàng.”

Tiểu Yêu đặt cốc lên bàn, nói với Cảnh: “Qua một lát nữa là có thể cử động.”

Cảnh không nói chuyện, lẳng lặng dựa vào lòng Tiểu Yêu. Tiểu Yêu cũng không buông hắn ra, vẫn ôm hắn.

Qua rất lâu, Tiểu Yêu hỏi: “Chàng có thể cử động không?”

Cảnh nhắm mắt lại, không hé răng, giống như vẫn không cử động được.

Tiểu Yêu đặt một viên thuốc bên môi Cảnh, Cảnh hơi động môi dưới, viên thuốc lọt vào miệng hắn.

Tiểu Yêu nói: “Không hỏi xem là gì à?”

Cảnh không lên tiếng. Tiểu Yêu nói với hắn: “Không phải chàng muốn tra ra ai có ý gian dối với chàng sao? Cầm chiếc khăn vẽ hoa sen kia về, bỏ vào thứ hắn có khả năng động tới, nhiều năm chàng không vẽ tranh, hắn thấy được tất sẽ khả nghi, nhất định sẽ cẩn thận nhìn, nghĩ xem bên trong bức tranh có mang theo thông tin bí mật gì không, thông tin thì không thể nghĩ ra, nhưng độc nhất định sẽ tiến vào cơ thể hắn. Trên đời này không có linh đan nào có thể giải trăm thứ độc, viên thuốc vừa rồi, trong vòng nửa năm có thể làm một phần thuốc độc không tiến vào cơ thể chàng được, vì thế chiếc khăn kia chàng có thể tùy tiện chạm vào.”

“Hắn sẽ chết?”

“Thấy máu đông yết hầu, nếu như không thấy máu sẽ không có chuyện gì. Cho dù thực sự thấy, chỉ cần kịp thời cắt hoa sen trên khăn xuống, xoa lên miệng vết thương, hay có y sư tốt, sẽ không chế Tiểu Yêu thở dài, “Ta biết chàng sẽ muốn thuốc giải mà, chàng rất mềm lòng!”

Cảnh không nói chuyện.

Tiểu Yêu cởi dây cột tóc của hắn, làm mái tóc đen của hắn xõa ra. Tay nàng dò vào trong tóc hắn, vuốt từ chân tóc tới đuôi tóc, chỉ cảm thấy thứ trên tay trơn trượt, mềm mại hơn cả tơ lụa, Tiểu Yêu hỏi: “Bây giờ là Tinh Dạ hay Lan Hương gội đầu cho chàng?”

“Đều không phải.”

“Chàng còn có người hầu thân cận khác?” Tiểu Yêu quả thực muốn kéo tất cả tóc trên đầu hắn xuống.

“Không quen, ta tự tắm gội.”

Tiểu Yêu đổi giận thành vui, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, Cảnh như con mèo nhỏ được vuốt ve, bộ dạng rất thoải mái thích ý.

Tiểu Yêu mím môi vụng trộm nở nụ cười một lát, nói với Cảnh: “Lần trước ở trên biển, chàng dựa vào lan can thuyền, tóc xõa trên lưng, ta đã muốn sờ một chút.”

Nụ cười tràn ra trên môi Cảnh, muốn mở mắt nhìn nàng, Tiểu Yêu che tay lên mắt hắn, “Đừng, cứ như vậy.” Hắn mở mắt, nàng sẽ ngượng ngùng.

Cảnh thật nghe lời nhắm mắt lại.

Tiểu Yêu nghịch tóc hắn như không biết mệt, cầm tóc hắn đưa lên mũi ngửi, cũng là mùi thảo dược mà nàng thích. Tiểu Yêu lẩm bẩm: “Rất lâu rồi chưa gọi đầu cho chàng, lâu sau ta gọi đầu cho chàng nhé, dùng lá cây râm bụt, sáng sớm hái xuống, phơi một buổi sáng, đến chiều sẽ gọi, rồi nhân lúc mặt trời còn tỏa nắng để hong khô tóc, sẽ ngửi thấy mùi thơm thanh mát của lá cây và ánh mặt trời.”

Cảnh khẽ cười, “Được.”

Tiểu Yêu không nhịn được ngáp một cái, Cảnh ngồi dậy, “Tiểu Yêu, nàng mệt rồi, ngủ một lúc đi.” Tiểu Yêu cảm thấy trong lòng vắng vẻ, Cảnh đẩy tay nàng, “Nghe lời.”

Tiểu Yêu thật sự rất mệt mỏi, không có sức đấu tranh, theo lực đẩy của Cảnh ngã xuống giường, Tiểu Yêu kéo Cảnh, “Chàng nằm xuống, ta muốn sờ tóc chàng.”

Cảnh nghiêng người nằm xuống, ngón tay Tiểu Yêu cuốn vòng quanh sợi tóc của hắn, “Có phải ngày mai khi ta mở mắt ra, đã không thấy bóng dáng chàng?”

“Sau khi nàng tới Trung Nguyên, ta sẽ tới thăm nàng.”

Tiểu Yêu khép hai mắt lại, “Gửi tin tức cho ta, bất kể dùng cách gì, dù sao chàng không được để ta chờ quá lâu.”

“Được.”

Cảnh lấy dừng khí cả buổi, mới dám thấp giọng hỏi: “Tiểu Yêu, nàng, nàng nhớ tới ta sao?”

Mãi không có ai trả lời hắn.

Cảnh ảm đạm đau buồn, sau một lúc lâu, chợt phản ứng lại, nhỏ giọng gọi: “Tiểu Yêu.”

Hai mắt Tiểu Yêu nhắm nghiền, môi đỏ hé mở, say sưa trong mộng đẹp. Cảnh không khỏi thẫn thờ dài, khẽ cười.

Buổi sáng, khi Tiểu Yêu tỉnh lại, trên người đắp chăn.

Nàng nhìn trên bàn, mọi thứ đều bày biện ngay ngắn chỉnh tề, khăn tay chỉ còn lại ba chiếc.

Tiểu Yêu ngồi dậy, muốn đi lấy khăn, cảm thấy trên tay có cái gì đó, nàng cúi đầu nhìn, là một nhúm tóc đen, mềm mại quấn quanh ngón tay nàng. Chắc rằng lúc Cảnh phải rời đi, không muốn nàng thức giấc nên đã dứt khoát cắt tóc mình.

Tiểu Yêu ngây người nhìn tóc trên tay một lát, ngã người nằm thẳng xuống. Lúc này, không biết người kia đã ở nơi nào, lưu lại một nhúm tóc đen, rối loạn tâm tư nàng.

17. Chương 17

(Tên chương 17 là hai câu thơ trong bài Kiêm gia 1, Kinh thi. Nguyên văn là Tổ hồi tòng chi, đạo trở tả trường. Đây là hai câu thơ nối tiếp hai câu thơ ở chương 12 trong truyện.)

Khi Chuyên Húc ở Cao Tân, dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu, không được tôn trọng như vương tử, thực ra không được hưởng thụ gì cả.

Bây giờ trở về Hiền Viên, hắn ngày càng chạy gần theo gót Thùy Lương, ngày nào cũng yếm ỉm tìm vui, bị Thùy Lương dụ dỗ ném thử tất cả các loại thú vui thối nát mất hồn, Chuyên Húc đúng là ăn quen miệng, ăn mãi thành nghiện, dần dần lây dính những thói xấu của Thùy Lương.

Phủ đệ vốn thanh vắng tĩnh mịch cũng nuôi vài vũ nương, ca cơ (Những cô gái nhảy múa và ca hát), hào sắc buông thả không nề hà, dù sao đệ tử của đại gia tộc nào mà chẳng nuôi phụ nữ?

Bọn Thùy Lương tìm được người trợ giúp hứng thú, cảm thấy rượu mạnh chẳng đã nghiện nữa, thỉnh thoảng sẽ ăn những viên thuốc mà vu y (Thầy mo, thầy phù thủy) luyện chế từ linh thảo, viên thuốc này nếu liều l nặng sẽ làm người ta hôn mê, nếu liều lượng nhẹ, lại có thể làm cho người ta hưng phấn sinh ra ảo giác,

sống trong ảo tưởng có thể đạt được niềm vui sướng ở mức tận cùng. Thùy Lương cũng để Chuyên Húc ném thử, ban đầu Chuyên Húc còn dè dặt, không chịu ăn, Thùy Lương chẳng miễn cưỡng hấn, nhưng lâu ngày, Thùy Lương thường xuyên ăn, lại có phụ nữ ở bên cạnh dụ dỗ, cái miệng anh đào nhỏ xinh ngậm viên thuốc đưa đến bên môi Chuyên Húc, Chuyên Húc rốt cuộc cũng ném thử một lần.

Có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai... Chuyên Húc và Thùy Lương ngày càng chơi thân với nhau.

Thùy Lương mang người đến phủ của Chuyên Húc ăn chơi trác táng, kết quả một lần bị Tiểu Yêu bắt gặp, Tiểu Yêu giận dữ, trực tiếp bẩm báo trước mặt Hoàng Đế, một cô gái mà không thẹn thùng, nói rõ đầu đuôi gốc ngọn cho Hoàng Đế nghe. Hoàng Đế hạ lệnh, đánh Chuyên Húc và Thùy Lương mỗi người sáu mươi roi, đánh cho Thùy Lương một tháng không xuống giường được, còn trách mắng thậm tệ Thương Lâm và Vũ Dương trước mặt các triều thần, Thương Lâm và Vũ Dương phải quỳ hơn hai canh giờ. Thùy Lương coi như sợ Tiểu Yêu, không dám đến phủ của Chuyên Húc nữa, thấy Tiểu Yêu liền đi đường vòng.

Chuyên Húc rất ít trở về phủ, thường du đông đạo tây với Thùy Lương, Hiến Viên thành vốn không ai để ý tới Chuyên Húc, hiển nhiên cũng không ai tiếc hận thay cho Chuyên Húc, dù sao Hiến Viên thành này có thêm một quý công tử hư hỏng trụ lạc cũng chẳng phải nhiều. Chỉ có đại tướng quân Ứng Long một gặp chạm mặt Chuyên Húc uống say, Chuyên Húc chào hỏi nghiêng ngả lão đảo như kẻ điên, Ứng Long quát cho Chuyên Húc một cái bạt tai, nói với Chuyên Húc: “Cái tát này là ta đánh thay cho cha mẹ ngươi.”

Chuyên Húc bị đánh đến buồn bực, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, dường như thật sự cảm thấy xấu hổ, đóng cửa ở trong phủ tự trách, nhưng chỉ tu thân dưỡng tính được mấy ngày, Thùy Lương chọn ngày Tiểu Yêu không ở trong phủ mà tìm đến hấn, sau vài chén rượu xuống bụng, Chuyên Húc liền ra phủ cùng Thùy Lương.

Lúc đầu, Chuyên Húc còn nhất thời hổ thẹn vài ngày, nhất thời điên loạn vài ngày, nhưng càng về sau số ngày hổ thẹn càng ít đi, thẳng đến khi có một lần gặp Ứng Long, Ứng Long răn dạy hấn, Chuyên Húc còn rút roi, quát về phía Ứng Long, muốn vung roi đánh Ứng Long, bọn Thùy Lương kéo Chuyên Húc chạy vội đi. Ứng Long là trọng thần tâm phúc theo Hoàng Đế giành lấy thiên hạ, tính tình như cái hồ đá khó dây, vừa thối vừa cứng rắn, cha già của Thùy Lương là Thương Lâm còn khách khí với Ứng Long, Thùy Lương nào trêu chọc?

Trong Hiến Viên thành, người thật sự đau lòng nhất vì Chuyên Húc đoán chừng là A Niệm.

Mỗi lần nàng đau buồn khuyên nhủ Chuyên Húc, Chuyên Húc đều nhẹ nhàng đồng ý, quay đầu lại thì cái gì hấn cũng quên sạch. Về sau, căn bản Chuyên Húc không trở về phủ, A Niệm không quen sống ở Hiến Viên thành, ngay cả tìm cũng không biết đi đâu mà tìm, chỉ có thể chờ đợi buồn lòng cả đêm. Vất vả lắm mới đợi được Chuyên Húc trở về, lại là say rượu mê man không nghe được nàng nói gì, hoặc sẽ làm bộ ôn hòa đồng ý tất cả, rồi sau đó không làm được gì.

A Niệm bị ép đến nóng nảy, âm ỉ với Chuyên Húc, thậm chí còn chửi mắng âm lên, cho dù dịu dàng khuyên giải, khóc lóc om sòm, thậm chí là uy hiếp nói nàng sẽ về Cao Tân không bao giờ để ý tới hấn nữa, Chuyên Húc đều chỉ nhẹ lời đồng ý.

Dần dần, A Niệm không nổi nóng nữa, nàng bắt đầu khóc thút thít, nàng căm hận Hiến Viên thành! Nơi có thành trì quan trọng nhất thiên hạ này, nàng gặp phải tình cảnh thương tâm, vô lực nhất, tận mắt thấy Chuyên Húc dần dần trở nên xa lạ, nhìn hấn ôm nhiều người phụ nữ khác nhau mà nàng không có sức lực để ngăn cản!

Vì chuyện của Chuyên Húc mà hai trông mắt không biết sầu khổ của A Niệm cũng ngậm u buồn, dường như bỗng trưởng thành lên rất nhiều.

Sau vô số lần lưỡng lự, rốt cuộc A Niệm phải cúi đầu với Tiểu Yêu, xin Tiểu Yêu ngăn cản Chuyên Húc không chơi bời với bọn Thùy Lương nữa, nếu thật sự không được thì nàng sẵn lòng đưa Chuyên Húc trở về Cao Tân.

Tiểu Yêu bắt đắc dĩ nói: “Không phải ta không ngăn cản, ta đã khuyên huynh ấy, đã cãi nhau với huynh ấy, thậm chí còn xin ông ngoại ra mặt, nên đánh cũng đánh rồi, nhưng mà kết quả thì người cũng thấy đấy.”

A Niệm thương tâm nỉ non, Tiểu Yêu nói: “Những gì người có thể làm đều đã làm, nếu thật sự không muốn gặp huynh ấy nữa thì hãy trở về Cao Tân.”

Sự bình tĩnh của Tiểu Yêu hoàn toàn khác với sự thương tâm

A Niệm đột nhiên giận chó đánh mèo với Tiểu Yêu, “Người là đồ quái vật máu lạnh! Nếu không phải tại người, ca ca căn bản sẽ không trở về Hiên Viên, đều tại người muốn cúng bái người mẹ hư hỏng của người mà còn muốn ca ca hộ tống người, nên ca ca mới có thể đến Hiên Viên. Nếu ca ca không trở về Hiên Viên thành, thì việc này sẽ không xảy ra! Người đã mất tích rồi, tại sao còn muốn trở về? Người vốn không nên trở về!”

Tiểu Yêu nhìn chằm chằm A Niệm, “Không được phép nhục mạ mẹ ta, nếu không đừng trách ta không niệm tình tỷ muội với người!”

Lòng A Niệm ớn lạnh, nhưng không chịu thừa nhận mình khiếp đảm, cao giọng khóc mắng: “Ta chưa bao giờ coi người là tỷ tỷ, căn bản không có tình tỷ muội với người! Nếu mẹ người không phải người đàn bà hư hỏng thì sao bà ta lại bỏ chồng? Bà ta chính là loại đàn bà hư hỏng, không biết chạy theo loại đàn ông hoang dã nào...”

Bốp một tiếng, Tiểu Yêu tát A Niệm một cái, A Niệm ngã xuống đất, cả người run rẩy.

Tiểu Yêu nói: “Nơi này không phải Cao Tân, mà là Hiên Viên, người người mắng là Hiên Viên vương cơ, người đã chết trận vì dân chúng Hiên Viên, đến nay dân chúng còn đang cảm tạ nhớ ơn bà, mấy câu nói vừa rồi của người cũng đủ để Hoàng Đế lấy cớ khởi binh đánh Cao Tân. Nếu người muốn la khóc om sòm thì mau cút về Cao Tân, đừng làm âm ỉ ở Hiên Viên.”

Tiểu Yêu phân phó Hải Đường: “Mang cô ta về phòng, sau nửa canh giờ độc sẽ giải hết.”

Hải Đường không dám nói gì, vội vàng tiến lên ôm lấy A Niệm, hấp tấp rời đi.

Tiểu Yêu ngồi chờ trước phòng của Chuyên Húc, Chuyên Húc say rượu bất tỉnh, được người hầu công vệ phủ đệ, nhóm tì nữ đã có kinh nghiệm, nhanh nhẹn hầu hạ Chuyên Húc cởi áo rồi ngủ.

Tiểu Yêu bảo các nàng đi xuống hết, nàng ngồi cạnh giường, nhìn Chuyên Húc. Đây là một vở kịch, nhưng Chuyên Húc vẫn chưa bàn bạc với nàng. Nàng chỉ có thể mơ hồ tiến vào trong cùng diễn với hắn. Tiểu Yêu nhắc cổ tay Chuyên Húc lên, xem mạch một lát, bỏ một viên thuốc vào miệng hắn.

Chuyên Húc từ từ tỉnh dậy, Tiểu Yêu nói: “Vở kịch này cứ diễn mãi như thế, cứ diễn tới khi kết thúc, huynh cũng trở thành người tàn phế mất.”

Chuyên Húc nhìn Tiểu Yêu, “Nếu không phải là diễn thì sao? Nếu ta thật sự thay đổi thì sao?”

“Huynh muốn kiểm tra cái gì? Huynh không bàn với muội, là muốn xem xem muội có vứt bỏ huynh không? Thật có lỗi, kiểm tra không được, bởi vì muội rất hiểu huynh, biết huynh đang diễn kịch. Sao huynh lại làm việc ấu trĩ như vậy?”

Chuyên Húc thở dài, “Có những lúc con người ta sẽ vờ như ngơ ngẩn.” Hắn thật sự muốn biết Tiểu Yêu sẽ đối đãi với hắn như thế nào, “Nếu ta thật sự biến thành người như bây giờ, sẽ có ngày muội không chịu nổi mà rời bỏ ta?”

Tiểu Yêu bất đắc dĩ cười, “Huynh chỉ cần hồi bản thân một chút, nếu quả thực có một ngày muội trở nên đáng ghét không chịu nổi, huynh sẽ vứt bỏ muội?”

Chuyên Húc trầm ngâm suy nghĩ trong phút chốc, nói: “Sẽ không! Nếu muội biến thành như vậy, khẳng định là xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ giữ lấy muội, làm muội tốt lên, cho dù muội không đồng ý sửa đổi... Vậy cũng chẳng sao cả, ta sẽ cùng muội.”

Tiểu Yêu hỏi: “Muốn biết đáp án của muội không?”

Chuyên Húc cười gật đầu.

Tiểu Yêu nói: “Huynh ăn thuốc này... Vì sao không đề cập trước để muội phối thuốc giải cho huynh?”

“Đừng lo lắng, ta đã sớm hỏi vu y rồi, những thứ thuốc này sẽ gây nghiện, có lẽ đối với người bình thường nó rất đáng sợ, nhưng ta có thể từ bỏ. Đã quyết định diễn trò thì nhất định phải rất thật, muốn làm cho họ yên tâm lưu đây ta tới Trung Nguyên, thì nhất định phải làm cho họ tin ta đã không thể được việc.”

“Không chỉ thành nghiện, mà thực ra những thứ đó đều là thuốc độc mãn tính, sẽ gây hại cho lục phủ ngũ tạng.”

Chuyên Húc cười, “Không phải đã có muối rồi sao?”

Tiểu Yêu nói: “Cho dù ngày sau giải bớt, linh lực của huynh cũng sẽ bị hao tổn.”

Chuyên Húc cười nói: “Không phải ta đã sớm nói rồi ư, ta không dựa vào linh lực để tranh đấu?”

“Còn phải ăn bao lâu?”

“Nhanh thôi, rất nhanh chúng ta có thể đi Trung Nguyên.”

Tiểu Yêu nói: “A Niệm rất thương tâm, cô ấy thương tâm vì huynh thay đổi, thực ra nhìn ngoài mặt, huynh phóng túng cùng đám đệ tử quý tộc cả đời không lo ăn mặc không phải chuyện quá đáng sợ, cũng không đáng để cô ấy ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, muối thấy ánh mắt cô ấy nhìn những người phụ nữ vây quanh huynh, muối nghĩ tình cảm của cô ấy với huynh không chỉ là tình cảm huynh muội.”

Chuyên Húc lấy tay đập lên mắt, “Muội nghĩ ta thế nào?”

“Sao muội biết được? Dù sao huynh phải nhớ kỹ, cô ấy là con gái của phụ vương, phụ vương không chỉ có ân dưỡng dục với huynh mà còn có ân truyền dạy cho huynh.” Thật ra, Tiểu Yêu rất hy vọng A Niệm trở về Cao Tân, vì thế nàng mới khắc nghiệt bức cô ấy trở về Cao Tân, nhưng chưa chắc cô ấy đã chịu trở về.

Chuyên Húc thở dài, “Ta hiểu, cho nên ta luôn thật lòng bảo vệ cô ấy, khác với những cô gái như Hình Duyệt.”

“Lại còn những cô gái?” Tiểu Yêu véo tai hắn một cái, “Cậu và vợ trọn đời trọn kiếp chỉ có một đôi, không rời không bỏ, cùng sống cùng chết, vậy mà huynh lại hoàn toàn khác với họ, muội thật muốn nhìn xem đời này huynh có thể trêu chọc bao nhiêu cô gái.”

Chuyên Húc nhe răng nhếch miệng xoa tai, oan ức nói: “Có phải ta cố ý trêu chọc đâu.”

Tiểu Yêu mặc kệ hắn, đứng dậy muốn đào phúng hỏi: “Có muốn muội gọi vài cô nương vào cho huynh không?”

Chuyên Húc nhắm hai mắt lại, “Ta còn đang hôn mê mà!”

Tiểu Yêu đóng cửa lại, trở về phòng mình.

Tiểu Yêu nằm trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được.

Những lời A Niệm mắng mẹ là nỗi sợ nàng cất giấu sâu nhất dưới đáy lòng, nàng không muốn nghĩ tới, nhưng trước mắt vẫn hiện ra hình ảnh nam tử mặc áo bào đỏ, nam tử ấy bề ngoài ngông cuồng như muốn đạp đổ toàn bộ thế giới, nhưng ánh mắt ông ấy nhìn mẹ lại vô cùng dịu dàng triền miên, mà ánh mắt mẹ nhìn ông ấy... Lúc đó Tiểu Yêu không hiểu, bây giờ nàng đã hiểu.

Giọt lệ của mẹ, dường như còn in trên mặt Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu không nén được sờ lên gò má mình, muốn lau đi giọt lệ đó, nhưng cái gì cũng không có.

Tiểu Yêu kinh hãi ngồi bật dậy, mở chiếc rương nhỏ ở đầu giường, giữa đồng chai lọ chứa đầy thuốc độc, nàng lấy ra một bình rượu mơ.

Đây là rượu Cảnh gửi tới, không biết hắn bắt được nội gián, nghĩ ra cách giấu giếm bà nội, hay là vì Chuyên Húc và Phong Long có hiệp nghị nên tín nhiệm Cảnh hơn, sử dụng ám vệ liên hệ với hắn, dù sao hiện giờ cứ hai tháng là Tiểu Yêu lại nhận được hai bình rượu mơ từ chỗ Chuyên Húc.

Tiểu Yêu uống vài hớp to, giống như Cảnh đã truyền sức lực vào đó, nàng từ từ bình tĩnh trở lại. Tiểu Yêu xua đi tất cả những suy nghĩ về mẹ, nàng vừa uống rượu vừa nghĩ tới phụ vương, dần dần nở nụ cười, nỗi

sợ hãi ngày càng nhạt. Lòng nàng nói rõ với nàng rằng, phụ vương rất yêu nàng! Nàng khẳng định là con gái của phụ vương!

Một người đột nhiên nhảy vào từ cửa sổ, lại nhanh chóng đóng kỹ cửa sổ.

Mơ hồ nghe thấy tiếng binh lính hô quát, hiển nhiên là đang đuổi bắt ai đó.

Tiểu Yêu không kêu, không nhúc nhích, nghịch bình rượu trong tay, giọng nói mang theo vài phần không vui vì bị quấy rầy: “Ta sẽ không bị người uy hiếp mà che giấu giúp người, thừa dịp còn sớm thì mau đi đi, lựa chọn một lần nữa còn kịp.”

Người đó hiển nhiên không nghe theo đề nghị của Tiểu Yêu, đi về phía giường, Tiểu Yêu đếm thay hắn: “Một, hai, ba...” Cứ đếm mãi đến mười, nam tử đã đi tới trước giường, vẫn không chịu quay đầu.

Tiểu Yêu biết người này linh lực cao cường, thuốc độc rất khó hạ được hắn.

Nam tử đưa tay vén màn lụa lên, ngồi trên giường của Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu nói: “Tuy người linh lực cao cường, nhưng người bị thương, ta vẫn đề nghị người chớ có tìm ta.”

Nam tử đeo mặt nạ, yên tĩnh nhìn Tiểu Yêu.

Thân thể Tiểu Yêu căng chặt, cảm giác nói cho nàng biết đây là người quen. Nàng vươn tay, nam tử không ngăn cản, Tiểu Yêu chậm rãi tháo bỏ mặt nạ của hắn xuống, là Phòng Phong Bội.

Tiểu Yêu cười khổ, “Ta tương đối hy vọng là đêm khuya người đặc biệt tới thăm khuê phòng của ta.”

Phòng Phong Bội không lên tiếng, Tiểu Yêu nói: “Người không thể đi tìm đám bê cáo bạn chó của người à? Sao phải tìm tới chỗ ta mà nhờ cậy?” (Tức là đám bê bạn chỉ rủ nhau làm chuyện xấu.)

“Chính người nói họ là bê cáo bạn chó mà.” Phòng Phong Bội nói một câu, khóe môi có máu tươi tràn ra, hắn không để ý lau đi.

Tiểu Yêu bắt đắc dĩ, quá bắt đắc dĩ, nhưng không thể không nắm lấy cổ tay hắn, sau đó để Phòng Phong Bội ăn một ít linh đan thần dược mà Tuấn Đế và Hoàng Đế cho nàng.

“Người nằm xuống

Phòng Phong Bội nằm xuống giường, Tiểu Yêu cũng nằm xuống, đắp chăn, “Ca ca ta bây giờ hoàn toàn không trấn áp được tình cảnh, thân phận của ta chưa chắc đã dùng được, nếu họ cứng rắn đòi lực soát thì ta cũng không có cách nào.”

Phòng Phong Bội không nói chuyện, Tiểu Yêu cảm thấy đêm nay hắn vô cùng kỳ lạ, đang nghi ngờ suy nghĩ thì nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài.

Tiểu Yêu không thể làm gì, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Nàng thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc người đã làm gì? Không phải đi ám sát Hoàng Đế đấy chứ? Hắn là không phải rồi, bao nhiêu thích khách rầm rầm rộ rộ mà đến, cuối cùng cũng thê thê thảm thảm mà chết, người thông minh như người chắc sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.”

Phòng Phong Bội vẫn không để ý tới nàng.

Tiểu Yêu thở dài, “Thực đáng tiếc người không phải tay ăn chơi chân chính!”

Tì nữ đến gõ cửa, Tiểu Yêu phối hợp để cho nàng gõ vài lần mới giả như vừa tỉnh ngủ, hỏi: “Sao thế? Bên ngoài đang ồn ào cái gì vậy?”

Tì nữ trả lời: “Là thế tử mang binh lính tới bắt người.”

“Thùy Lương?” Tiểu Yêu khoác áo đứng lên, “Hắn định lực soát phủ sao? Biểu ca nói thế nào?”

“Vương tử còn đang mê man!”

Một tì nữ khác vội vội vàng vàng nói: “Vương cơ, nhanh mặc quần áo vào! Binh lính đã lục soát tới phòng của vương tử rồi, họ bôi tung phòng vương tử lên, quần áo đều bôi rách hết, nô tì sợ họ sẽ vọt tới mạo phạm ngài!”

Tiểu Yêu không khỏi bóp chặt nắm tay, không thể không bội phục sức nhìn của Chuyên Húc, đường đường là vương tử mà để mấy tên binh lính lục tung phòng mình, làm bung bét tất cả đồ của mình.

Tiểu Yêu mở cửa, để hai tì nữ đi vào, nàng ngồi ngay ngắn ở trên giường.

Hai tì nữ nhỏ giọng đề nghị: “Đám binh lính ấy đều rất thô lỗ, hay là vương cơ tạm lánh tránh đi, chúng nô tì ở đây trông coi là được.”

Tiểu Yêu cười cười, “Không sao, ta cũng đang muốn mở mang kiến thức một chút.”

Mấy đội binh lính đang lục soát phòng bên cạnh, dường như đều nghe nói Tiểu Yêu đánh đá có tiếng nên tận lực né tránh. Một đội lục soát phòng A Niệm, binh lính không khách khí, Hải Đường vừa mở cửa họ đã muốn ào vào trong, Hải Đường cũng không khách khí, lập tức ra tay. Hải Đường là người Tuần Đế huấn luyện để bảo vệ A Niệm, đối phó với mấy binh lính hiển nhiên chỉ như giải quyết một đĩa thức ăn.

Tiểu Yêu ngồi trên giường, nhìn họ cười không ngừng.

Binh lính Hiên Viên vốn nổi tiếng dũng mãnh, dưới sự chỉ huy của bốn Thần tộc cấp thấp, bỗng chốc bày ra trận hình, bao vây quanh Hải Đường, Hải Đường dần dần có vẻ đuối sức.

Tiểu Yêu thầm than, chẳng trách Hoàng Đế làm thiên hạ sợ hãi, chỉ một đám binh lính Thần tộc bình thường mà cũng chẳng hề sợ hãi Thần tộc linh lực cao cường.

A Niệm ra khỏi phòng, phát tay bắn ra một loạt đao băng, bắn ngã mấy binh lính, nhưng nàng cũng biết đúng mực, không để họ tổn thương tới tính mạng. Càng nhiều binh lính áp tới, kết thành trận hình, bao vây tấn công A Niệm, còn có hai Yêu tộc cười tọa kỵ ở giữa không trung. Xem ra vốn định quan sát rõ ràng rồi sẽ ra một kích tất chết.

Tiểu Yêu nói với tì nữ: “Người đi hỏi Thùy Lương, hỏi hắn có muốn sống nữa không?”

Một tì nữ do dự không dám, một tì nữ khác lại không hề do dự chạy tới cửa, giương giọng hỏi: “Vương cơ hỏi thế tử có phải không muốn sống nữa không?”

Chớp mắt sau, Thùy Lương cười có lỗi đi đến, hành lễ với Tiểu Yêu ngồi ngay ngắn trên giường, “Biểu tỷ sao phải hỏi lời ấy?” Lúc đứng thẳng dậy, ánh mắt hắn đảo tròn quét quanh phòng.

Tiểu Yêu cười nói: “Không biết trong đầu người giả trang cái gì, một chút màu sắc cũng không có. Người nhìn tì nữ kia xem, người cảm thấy người bình thường có thể sử dụng không? Không phải ta coi thường người, mà ngay bên người người, muốn tìm một nữ tử diện mạo đẹp lại có linh lực cao như vậy, chỉ sợ là một cô cũng chẳng có.”

Thùy Lương không âm không dương nói: “Ta tưởng là người của biểu tỷ.”

“Không phải, là muội muội của ta.” Tiểu Yêu chỉ vào A Niệm.

Sắc mặt Thùy Lương thay đổi, quát to một tiếng “Dừng tay”.

Sắc mặt Thùy Lương rất khó coi, “Cao Tân vương cơ đến, biểu tỷ lại giấu kín không bẩm tấu?” Giận hơn chính là không có ai thông báo cho hắn.

Tiểu Yêu cười tủm tỉm nói: “Người cho rằng ta muốn giấu kín là có thể giấu kín sao? Chỉ là ông ngoại lười cho các người biết mà thôi, sợ mấy người các người có chủ ý lệch lạc, quấy nhiễu sự thanh tịnh của muội ta, không tin người về hỏi cha người!”

Bên Thùy Lương đã dừng tay, A Niệm lại không dừng tay, thương tâm với Chuyên Húc, chán ghét với Tiểu Yêu toàn bộ phát tiết lên người đám binh lính Hiên Viên, đánh ngã tất cả binh lính, còn giận dữ hỏi: “Muốn ra tay thì qua đây!”

Thùy Lương đã biết Hoàng Đế ngầm đồng ý cho A Niệm ở chỗ này, không dám qua mặt Tiểu Yêu. Hắn cười có lỗi nói: “Kính xin biểu tởn trấn an vương cơ một chút, không phải ta cố ý mạo phạm, thật sự là hoàn toàn không biết.”

Tiểu Yêu đứng lên, kéo màn lụa ra, để cho Thùy Lương nhìn, “Có muốn cẩn thận lục soát phòng ta không?”

Thùy Lương vội nói: “Không dám, không dám.” Vậy mà mắt vẫn nhìn lướt qua, chỉ thấy chăn đệm lộn xộn, hiển nhiên là vội vàng thức dậy, bên góc giường còn ẩn hiện cái yếm thêu hoa đỏ chói. Lòng Thùy Lương không khỏi ngứa ngáy, theo bản năng nhìn về phía ngực chỉ sợ biểu tởn không mặc...

Tiểu Yêu cũng nhìn thấy cái yếm của mình, sắc mặt lập tức biến đổi, vội buông màn lụa xuống, lạnh mặt, làm như trấn định kiên quyết nói: “Đi ra ngoài!”

Lòng Thùy Lương càng ngứa ngáy, hận không thể sờ một phen, nhưng dù có sắc tâm đến mấy cũng không dám đụng vào Tiểu Yêu, chỉ có thể lui ra ngoài.

Thùy Lương nghĩ phòng Tiểu Yêu hẳn đã xem qua, không giống như đang giấu người, hiện giờ hẳn chỉ hoài nghi A Niệm. Nhưng binh lính đã bị A Niệm đánh ngã hết cả, hắn không muốn trực tiếp xung đột với A Niệm. Dù sao Tiểu Yêu cũng xem như một nửa người nhà, có gì không chu toàn thì chẳng dễ ăn nói với ông nội, mà nếu quả thực có chỗ thất lễ với A Niệm, thì chính là hắn công khai khiêu khích Cao Tân.

Thùy Lương nghĩ nghĩ, sai người rời khỏi tiểu viện, lại canh chừng ở bên ngoài, vừa bồi tội với A Niệm, vừa nói: “Bởi vì có người nham hiểm làm điều ác, sợ vương cơ gặp nạn, cho nên mới đặc biệt phái binh lính bảo vệ.”

A Niệm cảm hận Thùy Lương làm hỏng Chuyên Húc, chỉ mong Thùy Lương nói sai để nàng mượn thể nói chuyện của mình, hung dữ đánh hắn một trận, sau đó tới tố cáo với Hoàng Đế, nhưng Thùy Lương khom người nịnh nọt, làm cho A Niệm không chọn ra được một chỗ sai nào, chỉ có thể tức giận trở về phòng. Vì rằng ngay thẳng nên A Niệm không chút để ý tới đám binh lính đang canh chừng xung quanh.

Bên ngoài dần dần yên tĩnh, hai tì nữ hành lễ rời khỏi, đóng cửa lại.

Tiểu Yêu tắt đèn, ngồi trên giường, buông màn lụa xuống, xốc chăn lên, lộ ra đầu Phòng Phong Bội, thấp giọng hỏi: “Không buồn chết chứ?”

Phòng Phong Bội nhắm mắt lại không để ý nàng, Tiểu Yêu không thể thấp đèn, chỉ có thể mò vào trong chăn tìm tay hắn, đặt lên cổ tay hắn xem xét thương thế, vừa rồi đứt cho hắn linh dược hiếm có lại không phát huy chút tác dụng gì.

Tiểu Yêu buông mạnh tay hắn, nằm vật xuống, ngơ ngác nhìn chằm chằm đỉnh màn.

Sau một lúc l mới hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

“Cô hy vọng ta là ai?” Giọng của Phòng Phong Bội rất lạnh.

Tiểu Yêu không hé răng, một lúc sau mới nói: “Người thích là ai thì là!”

Phòng Phong Bội chống nửa thân thể, đầu chậm rãi gục xuống, môi kề bên cổ nàng, Tiểu yêu đưa tay ngăn cản, “Đừng!” Môi hắn dán sát vào lòng bàn tay nàng.

Phòng Phong Bội lập tức nằm lại, Tiểu Yêu nằm nghiêng, chìa cổ tay ra cho hắn, “Cắn ở đây.”

“Tại sao không được ở đó?” Về mặt Phòng Phong Bội rất lạnh.

Tiểu Yêu bắt đầu nhớ một Phòng Phong Bội tùy tính, thú vị mà vô lại, “Người nói xem? Phòng Phong Bội!”

Phòng Phong Bội trầm mặc trong chốc lát, đỡ cổ tay Tiểu Yêu, mấy chiếc răng nanh nhọn đâm rách cổ tay Tiểu Yêu, đây là lần đầu tiên Tiểu Yêu tận mắt thấy hắn hút máu mình, không cảm thấy đau, ngược lại còn có niềm khoái cảm lạnh lẽo.

Tiểu Yêu chuyên chú nhìn Phòng Phong Bội, Phòng Phong Bội nhìn lướt qua Tiểu Yêu, Tiểu Yêu lập tức ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. Nàng buồn bực! Nàng vẫn sợ hắn!

Lâu sau, Tiểu Yêu cảm thấy đầu hơi choáng váng, không hé răng nữa, đây là Hiên Viên thành, thương thể của hắn phải mau chóng khỏi!

Phòng Phong Bội dừng hút máu, hắn nhẹ nhàng liếm miệng vết thương của Tiểu Yêu, máu của Tiểu Yêu ngưng lại, không chảy ra ngoài nữa, chờ hắn buông cổ tay Tiểu Yêu ra, đã không nhìn ra đó là vết thương, chỉ giống một dấu hôn kịch liệt.

Phòng Phong Bội nhẹ giọng gọi: “Tiểu Yêu.”

Tiểu Yêu không mở được mắt, thì thào nói: “Không sao, người cứ chữa thương, ta ngủ một giấc là được.”
Hắn tìm thuốc chữa thương của Tiểu Yêu, nhặt ra một lọ ngọc tủy, bón cho Tiểu Yêu ăn.

Phòng Phong Bội nằm xuống, nhắm mắt chữa thương.

Tiểu Yêu ngủ một giấc tới gần buổi trưa mới tỉnh lại, nàng mở to mắt, lập tức nhìn Phòng Phong Bội, thấy hắn vẫn nhắm mắt nằm lẳng lặng nàng mới yên lòng.

Tiểu Yêu biết, mặc dù hắn không thể động dậy nhưng có thể nghe được, thấp giọng nói: “Ta đói bụng, đi ăn chút gì đã. Không có ai vào đây, người cứ an tâm chữa thương.”

Tiểu Yêu đứng dậy, che kín màn lụa, đi tới một góc, sột soạt thay đổi quần áo, chải tóc xong rồi đi ra ngoài. Vừa đi vừa hạ độc, ở cửa lại bày ra một tầng thuốc độc nữa mới yên lòng.

Tì nữ đêm qua dám lớn tiếng truyền lời với Thùy Lương đang chăm sóc hoa cỏ ở đình viện, Tiểu Yêu nhỏ giọng căn dặn nàng: “Đề ý bọn họ.” Chỉ bằng việc đêm qua nàng dám truyền lời với Thùy Lương, Tiểu Yêu đã khẳng định nàng là người của Chuyên Húc.

Tì nữ đó cầm bình nước, nhìn lướt qua binh lính đang canh chừng ngoài đình viện, trả lời: “Nô tì hiểu, nếu có việc gì nô tì nhất định sẽ lập tức làm ồn lên.”

Tiểu Yêu bật cười, “Người tên là gì?”

“Nô tì tên là Tiêu Tiêu ạ.”

Tiểu Yêu đi vào phòng Chuyên Húc, A Niệm đã ở đó, Chuyên Húc vẫn miễn cưỡng nằm dựa trên giường, cả phòng bị xáo trộn, rương quần áo mở tung, bị bối bung bét, trên đất có mấy bộ áo bào bị xé hỏng.

A Niệm nổi giận đùng đùng kể chuyện đêm qua, Chuyên Húc giống như cực kỳ tức giận, liên tục hứa hẹn, nhất thiết sẽ đi tìm Thùy Lương tính sổ.

A Niệm nhìn thấy Tiểu Yêu đi vào, trong lòng có một tia sợ hãi, trừng mắt liếc nhìn Tiểu Yêu một cái rồi rời đi.

Tiểu Yêu đi quanh phòng một vòng, chắc chắn hai tiếng, “Bọn họ sẽ không lục soát cả thân thể huynh đấy chứ?”

Chuyên Húc cười cười, “Cái đó thì không, chẳng qua chỉ xoắn chặt lên mà nhìn tận mắt thôi.”

Tiểu Yêu trầm mặc, không ngờ bọn họ thực sự dám làm vậy!

Chuyên Húc quát to một tiếng: “Người đâu!”

Nhóm tì nữ lập tức bưng đồ dùng rửa mặt vào, Tiểu Yêu và Chuyên Húc cùng rửa sạch mặt, súc miệng.

Tì nữ đưa đồ ăn tới, Tiểu Yêu ăn cơm.

Chuyên Húc nói: “Đêm qua coi như vô cùng nhục nhã, dù ta không có huyết tính cũng nên phát tác một chút, thế nên ta phải đi tìm họ tính sổ, nếu muội cảm thấy nơi này không khí ngột ngạt thì hãy đưa A Niệm trở về Triều Vân Phong.”

Tiểu Yêu nói: “Huynh hỏi xem tại sao Thùy Lương muốn đích thân dẫn binh đi lục soát.”

“Muội không nói ta cũng muốn họ phải nói rõ ràng với ta.” Chuyên Húc tức giận tái mặt, đi ra ngoài.

Tiểu Yêu cơm nước xong, trở về phòng mình.

Tiểu Yêu sợ quấy nhiễu Tương Liễu chữa thương, mới vừa vào cửa đã thấp giọng nói: “Là ta.”

Nàng vén màn lụa lên, Phòng Phong Bội vẫn nằm lẳng lẳng như trước. (Tiểu Dương: Đoạn này tác giả dùng tên Tương Liễu và Phòng Phong Bội, mình không gõ nhầm.)

Tiểu Yêu ngồi xếp bằng trên giường, yên lặng nhìn hần.

Tiểu Yêu nhớ rất rõ đó là một buổi sáng ngày hè, nàng cẩn thận gói ghém gửi thuốc độc cho Tương Liễu, đến đoàn xe của Đồ Sơn thị để gửi đi, còn nghĩ Tương Liễu nhìn thấy cái hộp đẹp dễ và những viên thuốc độc xinh xắn ấy sẽ có cảm giác gì, có lẽ sẽ mừng nàng là biến thái

Khi nàng đang mang tâm tình vui sướng ra khỏi quán nhận gửi đồ thì hần lại nhẹ nhàng mà đến, tựa như tất cả những tay ăn chơi dỏ con gái, hần mỉm cười bắt chuyện, còn muốn dạy nàng bắn tên. Tiểu Yêu vừa buồn cười vừa không bài xích hần tiếp cận, có lẽ là bởi hần luôn làm cho nàng cảm thấy quen thuộc.

Từ ngày hần dạy nàng bắn tên tới giờ, đã hai năm.

Trong hai năm, hai người kết bạn đi chơi khắp các góc ngách ở Hiên Viên thành, thỉnh thoảng hần mất tích, thỉnh thoảng hần lại xuất hiện, tùy ý tùy tính, Tiểu Yêu luôn cảm thấy họ có thể cứ chơi đùa như vậy cùng với thiên trường địa cửu, bởi vì thái độ của hai người quá giống nhau, cái gì cũng không để ý, cái gì cũng không ngại trải nghiệm, cái gì cũng cảm thấy hứng thú, cái gì cũng có thể làm họ mỉm cười. Họ thường thức tất cả những gì tươi đẹp vậy mà lại chẳng muốn thứ gì, sinh mệnh của họ tựa như giẫm lên giao giới giữa ánh sáng và bóng tối, nếu lựa chọn hướng mặt về phía ánh sáng, thì sau lưng sẽ là ngàn dặm hoang vắng, nếu lựa chọn hướng mặt về phía bóng tối, thì hồng trần phồn hoa sẽ chỉ rực rỡ sau lưng họ. Nhưng cho dù hướng mặt về phía ánh sáng, họ vẫn giẫm đạp lên bóng tối, không phải không hiểu ánh sáng thuần túy, mà là đã trải qua tất cả sẽ vĩnh viễn không quên, đi theo như bóng với hình. Họ kiên cường, độc lập, lạnh lùng, bất kể gặp phải điều gì, đều có thể tiếp tục sống tốt.

Đêm qua, khi nàng biết hần là Tương Liễu, một chút cảm giác kinh ngạc cũng không có, giống như tất cả vốn là như thế, thậm chí một góc nào đó trong lòng nàng còn như trút được gánh nặng, nhưng đồng thời ở một góc khác lại treo lên.

Chạng vạng ngày thứ hai, Chuyên Húc ngã trái ngã phải trở về.

Hần đi chất vấn Thùy Lương ra sao, không thể biết được, chỉ nhìn thấy hần ôm hai nữ tử xinh đẹp, vừa nói vừa cười đi vào phòng.

Người hầu nhỏ giọng giải thích với Tiểu Yêu và A Niệm: “Là thế tử bồi tội, đưa tì nữ cho vương tử.”

A Niệm không thể tin được giận dữ hỏi: “Vì hai người đàn bà mà ca ca liền để mặc người ta bôi tung phòng mình, bôi tung phòng chúng ta mà không so đo

Người hầu khó xử cúi đầu, “Thế tử cũng đã xin lỗi vương tử.”

“Xin lỗi? Chuyện đêm trước chỉ một tiếng xin lỗi là hết chuyện?” A Niệm tức giận đến mức đổi cả giọng điệu, binh lính Hiên Viên đều ra tay với nàng, vậy mà chỉ một câu xin lỗi là xong?

A Niệm đẩy người hầu ra, vọt vào phòng Chuyên Húc, nhưng nàng lại lập tức chạy ra, mặt đỏ bừng, trong mắt là nước mắt đang cuộn cuộn, hiển nhiên đã trông thấy hình ảnh không nên thấy, hần là Chuyên Húc đang thân thiết với hai cô gái kia.

A Niệm ngơ ngác đứng một lát, chợt xoay người, vội vàng chạy về phòng mình. Chỉ chốc lát sau, liền thấy Hải Đường mang bọc hành lý rời khỏi phòng cùng A Niệm.

Tiểu Yêu hỏi: “Người trở về Cao Tân à?”

A Niệm nhìn chằm chằm Tiểu Yêu, lạnh lùng trào phúng: “Nghe nói đêm qua Thùy Lương lật xem cả giường của người, thế mà người chẳng dám làm gì cả! Bản lĩnh của người cũng chỉ là ức hiếp ta thôi!”

Tiểu Yêu không thể nói gì, chỉ có thể trầm mặc.

Hải Đường đã gọi tọa kỵ huyền diệu tới, A Niệm nhảy lên tọa kỵ, bay vút vào không trung.

Giữa lúc vội vàng, Tiểu Yêu chỉ còn kịp dặn dò Hải Đường: “Hộ tống vương cơ trở về Cao Tân.”

Tiêu Tiêu thấy Tiểu Yêu luôn ngóng nhìn bầu trời, nhẹ nhàng đi tới, thấp giọng nói: “Đại vương cơ không cần lo lắng, sẽ có người âm thầm bảo vệ nhị vương cơ.”

Tiểu Yêu nói: “Ta biết.” Chuyên Húc luôn là người bảo vệ A Niệm cẩn thận nhất, cũng chính hắn là người đã gây ra sóng gió và tổn thương đầu tiên trong cuộc đời A Niệm. Không phải A Niệm thay đổi vị trí trong lòng Chuyên Húc, mà chỉ vì Chuyên Húc có việc quan trọng hơn, hắn bỏ đi lựa chọn bảo vệ A Niệm.

Tiểu Yêu trở về phòng, nàng nắm tay Phòng Phong Bội, thăm dò thương thế của hắn, hắn sắp chữa thương xong.

Tiểu Yêu đặt một bộ quần áo của nam tử bên cạnh hắn, nhẹ nhàng ra ngoài. Nàng có thể thông dong mà đối mặt với Phòng Phong Bội, cũng có thể vui cười mà đối mặt với Tương Liễu, nhưng hiện giờ còn không biết nên đồng thời đối mặt với Phòng Phong Bội và Tương Liễu như thế nào.

Tiểu Yêu nằm trên phiến đá xanh trong vườn hoa, nhìn ánh trăng.

Chuyên Húc khoác áo bào, ngồi bên cạnh nàng, “A Niệm đi rồi?”

“Vâng.”

Chuyên Húc hỏi: “Muội có giận ta không?”

Tiểu Yêu nghiêng đầu nhìn Chuyên Húc, tóc của hắn vẫn ẩm, hiển nhiên vừa tắm xong. Chuyên Húc không thích xông hương, vậy mà lúc này trên người nồng đậm mùi long tiên hương, hiển nhiên là muốn xông đi thứ mùi làm hắn cảm ghét. Tiểu Yêu hỏi: “Những ngày hoang dã này huynh có thấy vui vẻ không?”

(Long tiên hương: Chữ tiên còn có phiên âm Hán Việt là diên: Là một chất sáp màu xám được tạo ra trong hệ tiêu hóa của cá nhà táng. Mùi của nó rất thơm, thường dùng để chế tạo nước hoa, ngày nay nó được thay thế phần lớn bằng vật liệu tổng hợp, giá thành cao.)

Chuyên Húc cười khổ, “Ác mộng! Không phải chỉ có phụ nữ thấy khó chịu lúc đàn ông hư dữ ỷ xà (1), đàn ông cũng khó chịu, nói thật, ta tình nguyện bị người ta đâm hai kiếm còn hơn.”

(1) Hư dữ ỷ xà: Thành ngữ có nhiều nghĩa: Chỉ những người làm việc qua loa đại khái, giở trò hư hỏng, xã giao có lệ. Ở đây ý nói Chuyên Húc là đàn ông phải dây dưa với mấy cô gái kia cũng rất khó chịu.

Tiểu Yêu cười trên nỗi khổ của hắn, “Chuyện lần này người khổ nhất là huynh, huynh xuống tay tàn nhẫn với chính bản thân mình, muội còn giận huynh cái gì nữa?” So với tổn thương Chuyên Húc mang đến ỉn, tổn thương hắn mang đến cho A Niệm quả thực không đáng nhắc tới.

Chuyên Húc gõ đầu Tiểu Yêu một cái.

Tiểu Yêu cầm cổ tay Chuyên Húc, lặng lẽ xem mạch một lát: “Nắm chắc thời gian, sự ỷ lại của huynh với thuốc càng ngày càng mạnh, nếu cứ tiếp tục như thế này nửa năm nữa, muội cũng không dám cam đoan có thể tẩy sạch độc trong cơ thể huynh.”

Chuyên Húc lẩm nhẩm nói: “Nhanh, nhanh thôi, hiện giờ mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ thiếu một bước cuối cùng.”

Tiểu Yêu hỏi: “Chuyện đêm trước là vì sao?”

“Bị mất đồ. Có bản đồ ở phủ đệ của Thương Lâm và Vũ Dương, phỏng chừng còn có những thứ không thể để lộ, vì thế họ cực kỳ khẩn trương. Nhưng ta thấy ý đồ của tên trộm này không phải là Thương Lâm và Vũ Dương, mà là hai thứ không đơn giản. Hiên Viên ở Trung Nguyên có một số kho lương thực và kho binh khí bí mật, là vì phòng bị chiến tranh đột nhiên bùng nổ, có thể kịp thời phân phối vận chuyển binh khí và lương thực. Ta đoán có người chú ý tới kho lương thực và binh khí ấy.”

Tiểu Yêu trầm mặc một lát, trả lời: “Huynh có tính nói cho ông ngoại không?”

“Tại sao phải nói cho ông? Nếu thật sự là Tương Liễu phái người làm, thì người gặp phiền toái lúc này chính là Thương Lâm và Vũ Dương, không liên quan tới ta. Nào ai có trình độ thật sự trở thành bằng hữu với kẻ địch.”

Tiểu Yêu yên lòng. Tiểu Yêu nói: “Ca ca, giúp muội làm một việc. Muội muốn biết tất cả mọi chuyện về Phòng Phong Bộ, từ khi hần sinh ra đến giờ, tất cả những chuyện huynh có khả năng điều tra được.”

Chuyên Húc nhìn Tiểu Yêu chăm chú, “Muội... Không bị hần làm động tâm chứ?”

Tiểu Yêu không chịu nổi ánh mắt sắc bén của Chuyên Húc, quay đầu đi nói: “Muội chỉ tò mò thôi, dù sao huynh cứ điều tra giúp muội.”

“Được.” Có thể làm cho Tiểu Yêu dễ bụng, hiện giờ Chuyên Húc cũng rất hiểu k

Hần đã ra ngoài một lúc, Chuyên Húc cầm tay áo Tiểu Yêu, vùi đầu vào quần áo của nàng, nhẹ nhàng hít ngửi, như làm nũng mà cũng như tức giận nói: “Ta không muốn trở về, ta căm ghét hai người đàn bà kia!”

Tiểu Yêu không nhịn được cười, “Không ai bắt ép huynh trở về.”

Chuyên Húc lẳng lẳng nằm sấp một lát, ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: “Bắt đầu từ giây phút mẹ ta tự sát, ta đã không thể tùy hứng nữa.”

Hần đứng dậy phải đi, Tiểu Yêu bắt lấy tay áo hần, “Mặc dù muội không thể giúp huynh cưỡng chế đuổi hai người đàn bà ấy đi, nhưng muội có thể giải cứu cái mũi của huynh, làm nó tạm thời không ngứa thấy gì cả.”

Chuyên Húc nở nụ cười, hàng lông mày đang buồn phiền bỗng chốc giãn ra, khẽ lắc đầu, “Không, ta muốn mình phải nhớ kỹ tất cả khuất nhục, ngày sau nếu có khi nào được buông lỏng, ta có thể ngấm lại năm đó vì sống sót mà ta từng phải chịu đựng những gì.”

Chuyên Húc rời đi, Tiểu Yêu ngăn người ngắm trăng, mãi đến khi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, khi nàng trở lại phòng, giường đã ngay ngắn gọn gàng, không còn một bóng người. Tiểu Yêu chậm rãi ngồi trên giường, hai tay nắm lại, vô thức xoa xoa nghịch vết chai cứng rần trong lòng bàn tay.

Ba tháng sau, đường thủy Chuyên Húc phụ trách gặp phải sai lầm lớn, làm Chuyên Húc phải quay về Triều Vân Điện, không được xuống núi nữa, nghiêm túc mà suy nghĩ lỗi lầm của mình.

Vừa đúng lúc ở Thần Nông sơn có một tòa cung điện nhỏ mấy trăm năm không có người ở, bỏ bê tu sửa nên bị sụp, khiến cho không ít người bảo thủ của Thần Nông tộc bất mãn, họ dâng thư tới Hoàng Đế yêu cầu phải tu sửa cẩn thận cung điện ở Thần Nông sơn, Thần Nông sơn chính là biểu tượng của Trung Nguyên. Hoàng Đế đồng ý tu sửa cung điện ở Thần Nông sơn, nhất là Tử Kim Điện.

Các vị quan viên thương thảo nên phái ai đi, thân phận quá thấp không đủ để thay mặt Hoàng Đế, thân phận quá cao lại không có ai bằng lòng đi tới Thần Nông sơn hoang phế đó. Đây là chuyện nhìn qua thì rất tốt, thực ra lại là chuyện vô cùng dễ tệ.

Người hầu cận bên cạnh Hoàng Đế lên nói tới bọn Thùy Lương, Thủy Quân, Hoàng Đế tính toán chọn một trong mấy đứa cháu trai, Thùy Lương và Thủy Quân đều sợ hãi, Thần Nông sơn có những hai mươi tám ngọn núi, mỗi tòa cung điện đều phải tu sửa, không tới một trăm tám mươi năm thì không thể về được, sửa không tốt, chỉ sợ các thị tộc ở Trung Nguyên sẽ không ngừng dâng thư tấu trình, bây giờ sức khỏe của ông nội kém như vậy, chẳng may ông nội có sơ xuất gì mà họ lại ở nơi xa xôi ngàn dặm kia, vậy...

Thủy Quân nghĩ đủ mưu ma chước quỷ, nói với Thùy Lương, Thùy Lương lại thương lượng với cha, họ đều cảm thấy vừa có thể gỡ bỏ cái gai trong mắt, vừa có thể nhân lúc Hoàng Đế buồn bực vì Chuyên Húc mà triệt để đuổi Chuyên Húc đi. Bằng không Chuyên Húc ở Hiên Viên thành, kể cả không có năng lực dụ dỗ lòng Hoàng Đế thì dù sao cũng chỉ có Chuyên Húc mới được ở trong Triều Vân Điện, ngày đêm làm bạn với Hoàng Đế, bọn họ không được Hoàng Đế triệu kiến, ngay cả cửa Triều Vân Điện cũng chẳng được vào.

Sau khi nhóm triều thần đã thương nghị nhiều lần, có người đề nghị để Chuyên Húc đi, được chúng triều thần ào ào tán thành, Hoàng Đế suy tư một đêm, đồng ý đề nghị của nhóm triều thần, phái Chuyên Húc tới Trung Nguyên, phụ trách tu sửa cung điện ở Thần Nông sơn.

Tiểu Yêu chưa bao giờ tới Thần Nông sơn, nàng rất tò mò về tòa Thần sơn từng trải qua nhiều thế hệ vương tộc Thần Nông quốc này, nàng thỉnh cầu Hoàng Đế, Hoàng Đế đã cho phép nàng tới Thần Nông sơn chơi.

Thương Lâm và Vũ Dương đều phản đối, họ cho rằng Tiểu Yêu là Cao Tân vương cơ, đã ở Hiên Viên một thời gian, thực không thích hợp tới Thần Nông sơn, uyển chuyển đề nghị Hoàng Đế phải đưa Tiểu Yêu trở về Cao Tân. Vậy mà Hoàng Đế lại giận dữ, nói dần từng chữ với Thương Lâm và Vũ Dương: “Tiểu Yêu là huyết mạch của ta và Hiên Viên vương hậu, Hiên Viên quốc là ta và vương hậu dựng nên, chỉ cần ta còn sống một ngày, Tiểu Yêu có ở Hiên Viên cả đời, chơi khắp Hiên Viên quốc cũng phải để cho nó vui lòng!” Khi Hoàng Đế nói những lời này, ông đã dùng linh lực, giọng nói uy nghiêm từng chữ, từng chữ rõ ràng truyền ra ngoài điện, tất cả người đứng ngoài điện đều nghe được.

Thương Lâm và Vũ Dương không hiểu vì sao Hoàng Đế rất ít khi tức giận mà lại tức giận trong nháy mắt khi cảm nhận được cơn tức giận trong mắt Hoàng Đế, họ đều sợ tới mức vội nhún chân quỳ xuống dập đầu, liên lụy tới cả vài trọng thần tâm phúc trong điện cũng nhao nhao quỳ xuống.

Không bao lâu sau, toàn bộ thần tử trong triều đình Hiên Viên, toàn bộ tộc trưởng các thị tộc trên Đại Hoàng đều hiểu, Tiểu Yêu không hề tầm thường trong lòng Hoàng Đế, chữ ngoại trong cháu ngoại bị xóa bỏ chuẩn xác. (Chữ ngoại trong cháu ngoại nghĩa là ngoài, ngoài thì không thân bằng trong, ý chỉ bên nội bên ngoại.)

Tiểu Yêu cảm thấy những lời đó là Hoàng Đế cố ý nói cho toàn bộ thần tử của Hiên Viên nghe, không hiểu rõ dụng ý của Hoàng Đế, nhưng nàng cảm thấy dường như Hoàng Đế có phần lo lắng trước việc nàng đi Trung Nguyên, tựa như ông cho rằng ngay cả uy nghi của Tuấn Đế cũng không đủ để bảo vệ nàng, vì thế nếu có thêm uy nghi của Hoàng Đế, làm ọi người hiểu rõ nàng là huyết mạch của Hiên Viên Hoàng Đế là Luy Tổ vương hậu, thì ai làm hại nàng, chính là làm nhục Hoàng Đế và Luy Tổ.

Ai có thể hại Tiểu Yêu đây? Tiểu Yêu không nghĩ ra được, cho tới giờ nàng không kết thù hận sống chết với ai, chỉ có thể cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều, dù sao tâm tư để vương khó dò, có lẽ Hoàng Đế chỉ lấy có để cảnh cáo Thương Lâm và Vũ Dương thôi.

Khi xuân về hoa nở, ngày lành tháng thuận, Chuyên Húc mang theo mười người hầu rời khỏi Hiên Viên thành, hướng về Trung Nguyên.

Tiểu Yêu dẫn theo một thị nữ tên là San Hô, mười thị vệ của Cao Tân, theo Chuyên Húc hướng về Trung Nguyên.

Khi vân liên bay lên từ Triều Vân Phong, Tiểu Yêu không nhịn được nhìn lại về phía Triều Vân Điện, trên cây phượng hoàng cao lớn, những đóa hoa đỏ lửa nở tung, giống như ráng chiều bao phủ Triều Vân Điện.

Chuyên Húc lại không quay đầu nhìn, hần chỉ ngồi yên lặng.

Lần trước rời đi, bên cạnh Tiểu Yêu là mẹ, nàng liên tục vẫy tay với Chuyên Húc đang đứng tiễn họ dưới tầng cây phượng hoàng, nàng cho rằng rất nhanh là có thể trở về chơi đu dây Chuyên Húc ca ca bên cây phượng hoàng, nhưng dù là Tiểu Yêu hồn nhiên ngây thơ hay Chuyên Húc đã phải nếm trải khó khăn đều không ngờ rằng, vừa đi đã là hơn ba trăm năm.

Lần này rời đi, họ đã trải qua thế sự vô thường, thăng trầm đều rất rõ ràng, muốn tiếp tục chơi đu dây bên cây phượng hoàng thực sự khó như lên trời, cho dù có thể trở về, cũng không biết sẽ là bao nhiêu năm.

Chuyên Húc thấy Tiểu Yêu luôn dựa đầu vào cửa sổ phía sau nhìn ra xa, nói: “Ta sẽ trồng cây phượng hoàng trên đỉnh Tử Kim, rồi lại làm xích đu uội.”

Tiểu Yêu ngồi thẳng thân mình, quay đầu nhìn về phía hần. Chuyên Húc buông bỏ tất cả, đi tới Trung Nguyên, lựa chọn một con đường không thành công liên thất bại hoàn toàn. Nếu hần không thể trồng được cây phượng hoàng trên đỉnh Tử Kim, vậy thì chỉ sợ hần cũng không có cơ hội nhìn đến cây phượng hoàng trên Triều Vân Phong, vì thế hần phải không tiếc bất cứ giá nào, trồng được cây phượng hoàng trên đỉnh Tử Kim. (Ở đây ý nói là Chuyên Húc chiếm được Trung Nguyên, chiếm được đỉnh Tử Kim sẽ có thể làm những gì mình muốn như trồng cây phượng hoàng, chiếm Trung Nguyên là bước đầu để giành lấy Hiên Viên sơn, trở về Triều Vân Phong.)

Tiểu Yêu cười tủm tỉm nói: “Được, nhất định muội sẽ thích chơi đu dây trên đỉnh Tử Kim”

Tiểu Yêu trở về Hiên Viên vì tể bái mẹ, là có quan hệ huyết thống với Hoàng Đế, không liên lụy tới đấu tranh trong triều đình Hiên Viên, nàng chỉ là Cao Tân vương cơ có quan hệ huyết thống với Hoàng Đế.

Thế nhưng, khi Tiểu Yêu lựa chọn lẫn lộn tới Trung Nguyên cùng Chuyên Húc, tương đương với việc Tiểu Yêu đã nói cho thiên hạ biết nàng lựa chọn đứng về phía Chuyên Húc, trong mắt mọi người, Tiểu Yêu biến thành người có quan hệ huyết thống với Hoàng Đế và là muội muội của Chuyên Húc. Mỗi một hành động của Chuyên Húc đều sẽ ảnh hưởng tới Tiểu Yêu, thậm chí cả tính mạng của Tiểu Yêu.

Chuyên Húc nhìn tay mình, cười châm chọc, “Ta rất ích kỷ đúng không? Thực ra ta cần phải để muội giống A Niệm, rời bỏ ta.”

Tiểu Yêu cầm tay Chuyên Húc, “Ông ngoại có câu nói không sai, muội là huyết mạch của Hiên Viên vương hậu, toàn bộ Triều Vân Điện, chỉ còn lại muội và huynh. Lúc bà ngoại lâm chung đã dặn dò chúng ta, muốn chúng ta cùng nâng đỡ lẫn nhau, bây giờ huynh sống tốt, muội có thể không để ý điều gì, nhưng tình hình hiện tại của huynh, cho dù muội đi xa cũng không thể yên lòng.”

Chuyên Húc tự giễu: “Nâng đỡ lẫn nhau ư? Ta chỉ nhìn thấy muội nâng đỡ ta, không thấy được ta nâng đỡ muội.”

Tiểu Yêu lắc lắc tay Chuyên Húc, nói đùa: “Huynh sốt ruột cái gì? Thần tộc chúng ta sống lâu như vậy, huynh còn sợ không có cơ hội nâng đỡ muội sao? Muội tính toán nhỏ nhặt dễ dây vào kẻ khác lắm! Bây giờ cho huynh dựa vào muội một chút, mai sau muội tính sẽ dựa hoàn toàn vào huynh!” Tiểu Yêu thấy đầu mày của Chuyên Húc vẫn nhíu lại như trước, đầu dựa vào vai Chuyên Húc, giọng nói trở nên mềm mại nhỏ nhẹ hơn, “Huynh và muội cần phải phân rõ ràng như vậy sao?”

Tuy khóe môi Chuyên Húc vẫn không nhếch lên, hắn không mỉm cười nhưng mày đã dần dần giãn ra, hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng “Tiểu Yêu”, sát sao nắm lấy tay Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu không biết cái gì đang đợi Chuyên Húc và nàng ở Trung Nguyên, đó là nơi mà sức ảnh hưởng của Tuần Đế hầu như không lan tới, cho dù chinh phục được nó thì sức ảnh hưởng của Hoàng Đế cũng hữu hạn, nơi đó là những thế gia đại tộc cổ xưa nhất Đại Hoang, có nghĩa quân Thần Nông tâm tâm niệm niệm muốn giành lấy Thần Nông sơn, có những thành trấn phồn hoa nhất Đại Hoang, có sáu thị tộc to lớn kiêu ngạo bảo thủ Trung Nguyên... Nhưng cho dù cái gì đang đợi họ, Tiểu Yêu chỉ biết rằng họ nhất định phải tới đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-tuong-tu>